

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + Refrain from automated querying Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

KD26958

Dr. Mac Leus

D. machver

Clarendon Press Series

HOMER ILIAD BOOKS I-XII

D. B. MONRO

Zondon HENRY FROWDE

OXFORD UNIVERSITY PRESS WAREHOUSE
AMEN CORNER, E.C.

Clarendon Press Series

HOMER

ILIAD, BOOKS I-XII

WITH AN INTRODUCTION, A BRIEF HOMERIC

GRAMMAR, AND NOTES

BY

D. B. MONRO, M.A.

Provost of Oriel College, Oxford Honorary Doctor of Laws in the University of Glasgow

SECOND EDITION, REVISED.

@xford

AT THE CLARENDON PRESS

M DCCC LXXXVI

[All rights reserved]

KD26958

HARVARD UNIVERSITY LIBRARY

PREFACE TO THE FIRST EDITION.

THE aim of this book is to furnish a companion volume to Mr. Merry's school edition of the Odyssey.

The text is based upon that of W. Dindorf (Oxford, 1856), but several changes have been made, chiefly from the critical edition of La Roche. The introductory sketch of Homeric grammar and the notes on the first book have been reprinted (with a few corrections) from the edition of the first book already published in the Clarendon Press Series.

In commenting upon the simple and polished language of Homer there are few temptations to forget the natural limits of a school-book. It may be thought that these limits have been transgressed in the part of the Introduction which treats of the date and composition of the poems. The defence must be that the subject is one to which thoughtful students are sure to be attracted; that it is also one in which, amid much doubtful speculation, they are especially in need of guidance; and that the few points which rest upon definite and solid evidence admit of being stated within a very moderate compass.

The Editor, is under deep obligations to two friends, Mr. R. W. Raper, of Trinity, and Mr. W. H. Forbes, of Balliol, both of whom read through the Notes in proof, and made very many valuable criticisms and additions.

D. B. M.

Oxford, June 17, 1884.

CONTENTS.

									PAGE
Introduc	TION	•	•	•	•	•	•	•	x i
Peculiar	ITIES OF HOMERIC	C Gr	AMMA	k:-					
Forms	of the Verb.								
§ I.	Introductory-De	finitio	ons						x xxi
§ 2.	Person-Endings								xl
§ 3.	The Second Aoris	t.							ib.
§ 4.	The Reduplicated	Seco	nd A	rist					xli
§ 5.	The Aorists in & a	ind k	ă.	•					ib.
§ 6.	The Perfect .						٠.		xlii
§ 7.	The Pluperfect								xliii
§ 8.	The Present and I	mper	fect		•				ib.
§ 9.	The First Aorist								xlv
§ 10.	Iterative Tenses								ib.
§ 11.	Reduplication and	Aug	ment				•		ib.
§ 12.	The Future .								xlvi
. § 13.	The Subjunctive								xlvii
§ 14.	The Optative .		•						xlvii
§ 15.	The Infinitive .	•	•	•	•	•	•	•	ib.
Declens	sion.								
§ 16.	The Vocative .		•		•				xlix
§ 17.	The Nominative					٠.			ib.
§ 18.	The Accusative								ib.
§ 19.	The Genitive .								1
§ 20.	The Dative .								ib.
§ 21.	Forms in $\phi_i(\nu)$								li
§ 22.	Irregular Declensi	on of	f Nou	as					ib.

§ 23.	Declension of Pronouns	•						lii
§ 24.	Adverbial Endings .	•	•	•	•	•	•	liii
Meaning	gs of the Tenses.							
§ 25.	The Aorist	•						lv
§ 26.	The Perfect							ib.
§ 27.	The Present and Imperfe	ct						lvi
§ 28.	Transitive and Intransitiv	e Te	nses	•	•	•		ib.
Meaning	gs of the Moods.							
§ 29.	The Subjunctive in Princ	ipal (Claus	es				lvii
§ 30.	The Optative in Principa	l Cla	uses					lviii
§ 31.	Use of an and kev in Prin	cipal	Clau	ıses		•		ib.
§ 32.	Subordinate Clauses							lix
§ 33.	The Subjunctive in Subo	rdina	te Cl	auses				lx
§ 34·	The Optative in Subordi	nate	Claus	es				lxi
§ 35·	de and ker with the Futu	re In	dicat	ive				lxii
§ 36.	The Infinitive	•	•	•	•	•		ib.
The Ca	480S.							
§ 37.	The Accusative .							lxiii
§ 38.	The Dative	•						lxv
§ 39·	The Genitive							ib.
§ 40.	The Case-forms in -φι(ν)	٠.						lxvi
§ 41.	Prepositions—Tmesis							lxvii
§ 42.	Prepositions with Nouns			•	•			lxviii
§ 43·	Compound Prepositions	•			•	•	•	lxix
Uses o	f the Pronouns.							
§ 44·	The Personal Pronouns		•					lxix
§ 45·	δδε, κείνος, οὖτος .							lxx
§ 46.	αὐτός	•						ib.
	The Article							lxxi
§ 48.								lxxiii
• •	The Destister							**

CONTENTS.

ix

owels		•	n, &c.	•	•		•	lxxvilxxviiib.
•		nts		•		· ·	•	lxxvii ib.
•	•	nts		•		•	•	ib.
Con	-	nts		•		•	-	
Con	sonar	nts	•	•	•	•	•	lxxviii
ialec	t.							lxxix
			•					lxxxi
١.								lxxxii
								lxxxiii
								lxxxiv
	•					· · · · · ·		· · · · · · · · · · · ·

INTRODUCTION.

DATE AND COMPOSITION OF THE HOMERIC POEMS.

Date of Homer. It is maintained by Herodotus (2. 53) that Hesiod and Homer were the most ancient Greek poets, and that they were not more than 400 years older than himself. It is evident from the controversial tone in which this is said that the general belief in the time of Herodotus inclined to an earlier date, and that there were other poets—probably the fabulous Orpheus, Linus, &c.—who were supposed to be of still higher antiquity. It is certain, however, that neither Herodotus nor his contemporaries had access to any trustworthy records of the matter in dispute. The many rival opinions about the date and native place of Homer have no value to us beyond the light which they throw on the position occupied by the Homeric poems in the Greece of historical times.

Fame and authority of Homer. Evidence of the early importance and popularity of Homer may be found in various notices, chiefly in Herodotus and Thucydides.

Cleisthenes, tyrant of Sicyon (600-560 B.C.), having been at war with Argos, put down the contests of rhapsodists in Sicyon 'on account of the poetry of Homer, because it is all about Argos and the Argives' (Hdt. 5. 67). As Sicyon had become a Dorian city before the time of Cleisthenes, the fact that part of the entertainment at its public festivals consisted of the recitation of an Ionic poet is of the greatest significance.

When the Spartan and Athenian envoys went to ask Gelon of Syracuse to join them against the Persians, and he offered his aid on condition of holding the chief command, the Spartan is said to have answered in Homeric language, and with an appeal to the Homeric tradition: $\frac{1}{2} \kappa \epsilon \mu \epsilon \gamma' o l \mu \omega \xi \epsilon \iota \epsilon \nu \delta \Pi \epsilon \lambda o \pi i \delta \eta s$

'Aγαμέμνων πυθόμενος κ.τ.λ. (Hdt. 7. 159). The Athenian similarly rested his claim on the verses of the *Iliad* (2. 553 f.), in which Menestheus is said to have been the 'best of all who came against Troy in setting an army in battle array' (Hdt. 7. 161). With these passages may be compared the mention in Aristotle (*Rbet.* i. 15, 13) of the dispute between Athens and Megara for the possession of Salamis, in which the Athenians appealed to the testimony of Homer. The passage quoted was of course the verse (Il. 2. 558) in which it is said that Ajax 'placed his ships where the ranks of the Athenians had their station.'

In support of the theory that Helen never was in Troy, but remained all the time in Egypt, Herodotus endeavours to show that this version was known to Homer, though not adopted by him. In the course of his argument he quotes three passages, Il. 6. 289-292, Od. 2. 227-230, and Od. 2. 351-2. Both poems are named, and the quotation from the *Iliad* is said to be ἐν Διομήδεος ἀριστείη, i. e. in the part where Diomede holds the chief place. This is a form of reference which presumes a knowledge, not only of the *Iliad* as a whole, but also of the characteristic features by which a particular episode is distinguished from the rest of the poem ¹.

The attitude of Thucydides towards Homer is somewhat more critical, at least in regard to the details of the narrative. Thus in quoting Homer for the statements that Agamemnon had the largest number of ships (II. 2. 576), and moreover furnished the Arcadians with ships (II. 2. 612 ff.), he adds the caution εί τφ ἰκανὸς τεκμηριῶσαι. Nevertheless the sketch of pre-historic Greece with which Thucydides begins his history is mainly founded on the indications of the Iliad and Odyssey.

Homer and mythology. The importance of Homer for mythology is especially insisted upon by Herodotus. 'It was

¹ The difficulty that has been made because the title Διομήδεος ἀριστεία was confined by later critics to the fifth book is unreal. The formula ἐν Διομήδεος ἀριστείη does not imply a definite division into books or 'cantos,' but means 'in the part where Diomede is the ἀριστεύς or chief hero.' So in Thuc. 1. 9, ἐν τοῦ σκήπτρου τῆ παραδόσει means simply 'at the place where the σκήπτρου παράδοσες is given.' So in the next chapter ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσί.

Hesiod and Homer,' he tells us emphatically, 'who made the theogony of the Greeks, gave the gods their names and titles, assigned their functions and privileges, and indicated their form' (Hdt. 2. 53). We cannot suppose, indeed, that Homer and Hesiod did more than give artistic shape to the beliefs and traditions of their countrymen; but it is clear that, having done this, they came to be looked upon as the sources of all mythological knowledge. And when thoughtful men began to be dissatisfied with the conception of the gods implied in the popular creed, it was against Homer that they mainly directed their attacks. This conflict—the 'ancient quarrel of poetry and philosophy'—can be traced back as far as Xenophanes, who flourished about 540-500 B.C. His verse—

έξ άρχης καθ' "Ομηρον έπει μεμαθήκασι πάντες

is probably the oldest extant mention of Homer by name: it is also the first known signal of revolt against his authority.

The earliest instance of quotation from Homer is to be found in Simonides (born 556 B.C.), in an elegiac poem (fr. 85 Bergk):—

εν δε το κάλλιστον Χίος έειπεν άνηρ, 'οίη περ φύλλων γενεή, τοίη δε και άνδρων.'

There is however a passage of Pausanias (ix. 9, 5) where we are told that the elegiac poet Callinus mentioned the ancient epic called the *Thebais*, and said that Homer was the author of it. Callinus flourished in the first half of the seventh century, and marks the earliest point to which the knowledge of Homer can be traced in Greek literature.

Study of Homer. With the quarrel came attempts to reconcile the old and the new ideas. The earliest of these, so far as our evidence extends, was the system of allegorical explanation put forward by **Theagenes** of Rhegium, a specimen of which is given by the Scholiasts on Il. 20. 67. We are told that he was the first who 'wrote about Homer,' and that he lived in the time of Cambyses (529-521 B.C.). He may therefore be regarded as the founder of the critical study of Homer.

¹ Similar references to Homer are found in Heraclitus (end of the 6th cent.): see fr. 43 and 119 (Bywater).

It is needless to point out that the fact of such a study coming into existence with the first beginnings of prose literature is the strongest proof of the high and established position of Homer in the earliest times of which we have any record.

Recitation by rhapsodists. Some additions to our knowledge of the earlier history of the Homeric poems may be derived from the notices that remain of the reciters or 'rhapsodists' ($\dot{\rho}a\psi\phi\delta oi$),—a class of persons who stood to the epic poet in the relation in which a company of actors stands to the author of a play.

The profession of rhapsodist, or reciter of Homeric poetry, was clearly one of considerable antiquity. The word is alluded to in two passages of Pindar. In Nem. 2. 1 reciters (or poets, for perhaps there was then no clear distinction) are spoken of as 'sons of Homer, singers of stitched verses' (' $0\mu\eta\rho i\delta ai$ $\dot{\rho}a\pi$ - $\tau \hat{\omega} \nu \dot{\epsilon} n \dot{\epsilon} \omega \nu \dot{\epsilon} u \dot{\epsilon} oi \delta oi$). In Isth. 3. 56 it is said that 'Homer has given honour among all men to Ajax, having taught succeeding generations to celebrate him to the wand of divine verse' (κατὰ $\dot{\rho} \alpha \beta \delta \dot{\delta} \nu \dot{\rho} \epsilon \sigma \pi \epsilon \sigma i \omega \nu \dot{\epsilon} n \dot{\epsilon} \omega \nu$). Of the two derivations thus suggested the former is the more correct. It gives as the original meaning of $\dot{\rho} a \psi - \omega \delta \dot{\delta} s$, 'a singer of stitched things,' i.e. (according to the most probable account of the term) of words 'woven' into metre: $\dot{\rho} \dot{\alpha} \pi \tau \omega$ being used as in a passage attributed to Hesiod:—

ἐν Δήλφ τότε πρῶτον ἐγὰ καὶ θεῖος "Ομηρος μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ράψαντες ἀοιδήν.

But in the popular mind the word $\dot{\rho}a\psi\phi\delta\dot{\phi}s$ was doubtless connected with the wand $(\dot{\rho}a\beta\delta\dot{\phi}s)$, or branch of laurel, which the reciters bore as the emblem of their calling.

In historical times it appears that recitation of Homer was generally part of the entertainment at the great religious festivals of Greece. From the *Ion* of Plato, which draws a vivid picture of one of the contemporary rhapsodists, we learn that they went about from one festival to another, and contended for the prize which was given for the best performance. The first example of recitation of this kind is met with in **Delos**. It is referred to in a famous passage of

the Hymn to the Delian Apollo, which was evidently composed for the great πανήγνρις or religious gathering of the whole Ionic race in that sacred island. The Hymn is doubtless of post-Homeric date, but is old enough to be attributed to Homer by Thucydides (3. 104). In the concluding lines the poet (or rhapsodist speaking in the name of the poet) addresses the maidens assembled at the festival, and bids them remember him in time to come. When any stranger enquires who is the best singer of all that come thither, they are to answer with one voice, 'A blind man, and he dwells in rocky Chios: his songs are the best for all time to come.' 'And we too,' he adds, 'in our turn will carry your fame wherever we go among the cities of men 1.'

With regard to the recitation of Homer at Athens, the earliest evidence, and (we may add) the only good evidence, is that of the orators Lycurgus and Isocrates. 'Our fathers,' says Lycurgus, 'thought him so good a poet that they made a law for him alone among poets, that his poems should be recited by rhapsodists (ρανωδείσθαι) at every quinquennial holding of the Panathenaea' (Leocr. p. 209). Isocrates says more generally that 'our ancestors desired to make his art honoured, both in contests of music (i.e. of the rhapsodists), and in the education of the young' (Panegyr. c. 42)2. Neither of these orators says anything of the date or authorship of this law; and later authorities are divided on the point. According to Diogenes Laertius Solon made a law prescribing that the poems should be recited in regular succession, so that where the first rhapsodist left off the next should begin. The same regulation is attributed to Hipparchus by the author of the pseudo-Platonic Hipparchus (p. 228). From this disagreement, coupled with the silence of the Orators, it may be gathered that the date of the law was unknown. It cannot, however, be later than the fifth century B.C., and the practice of recita-

¹ That the rhapsodists contended for a prize is evident from passages in other hymns: cp. V. 19, 20 (to Aphrodite)—

χαιρ', ελικοβλέφαρε, γλυκυμείλιχε, δός δ' εν άγωνι νίκην τώδε φέρεσθαι, εμήν δ' έντυνον ἀοιδήν.

² Plato also refers to the recitation of ραψφδοί at festivals as a matter for state regulation (Leg. p. 834 E).

tion which it was designed to regulate must be still more ancient.

The notice in Herodotus of the contests of rhapsodists at Sicyon in the time of Cleisthenes has been already quoted.

The Homeridae of Chios. In the passage quoted above from the second Nemean Ode of Pindar the rhapsodists are styled $O\mu\eta\rho i\delta a\iota$; and the scholia a.l. tell us that the word was applied originally to the actual descendants of Homer, afterwards to the rhapsodist Cynaethus and his followers $(oi\ \pi\epsilon\rho i\ K\acute{\nu}\nu a\iota\theta o\nu)$. From another source (Harpocration $s.\ v.\ O\mu\eta\rho i\delta a\iota$) we learn that there was a 'kindred' $(\gamma\acute{\epsilon}\nu os,=$ the Latin gens) of Homeridae in Chios. From these notices, and from the analogy of such kindreds as the Eumolpidae at Athens, the Talthybiadae (hereditary heralds) at Sparta, &c., it has been inferred that the recitation of Homeric poetry was at one time confined to a sort of hereditary guild, claiming descent from the supposed author of the poems.

This hypothesis has played an important part in Homeric controversy, both as supplying a possible mode of transmission of the poems, and as carrying back the recitation by rhapsodists to pre-historic times. Unfortunately the evidence for it is far from being satisfactory. The authorities quoted by Harpocration agree that there was a gens of 'Homeridae' in Chios, but do not agree about their descent from the poet. This seems to show that these Homeridae were not known or remembered as rhapsodists. Had they been so their claim to Homeric descent could hardly have been doubted. The scholia on Pindar confirm this inference; for they distinguish the original Homeridae, as real 'children of Homer,' from the later rhapsodists,-at the head of whom they put Cynaethus of Chios. That is to say, if the Scholiast was rightly informed, the most famous of the rhapsodists, who was a native of Chios, did not claim to be a descendant of Homer. But if so, the passage in Pindar cannot refer to a Chian gens that did make this claim.

What then, we may ask, does 'Oμηρίδαι signify in Pindar? The answer seems to be that the term has a wide sense, and includes all who busy themselves with Homer—students, admirers, followers and the like. Thus Plato makes the

rhapsodist Ion say that he has spoken so well about Homer that he deserves to be crowned with a golden crown by the Homeridae (Ion, p. 530). So in the Republic (p. 599) Socrates asks if any state can point to Homer as its legislator, and the answer is, 'No, that is not so said even by Homeridae'.' It is in this vague sense, then, that Pindar calls rhapsodists 'sons of Homer.' The statement of the scholiast, so far as it is more definite, is a mere inference from the poet's language.

The scholiast adds that Cynaethus first recited Homer at Syracuse, in the 69th Olympiad (504 B.C.). The statement has been doubted, on the ground that Homer must have been known at Syracuse at a much earlier time. But if it refers to recitation at a festival it is not intrinsically improbable.

Date of 'rhapsody.' The result of the foregoing considerations seems to be that the $\hat{\rho}a\psi\phi\delta(a)$ of historical times—the essential features of which were that several competing $\hat{\rho}a\psi\phi\delta(a)$ declaimed portions of Homer at a great religious festival—may be traced with certainty up to the sixth century B.C., but not much higher. We have found it in existence about that time in Delos, at Athens, at Sicyon, and (probably) at Syracuse. If we could accept the common belief in hereditary recitation by the Homeridae, we should be able to add Chios, and to carry the practice back for some generations. But here, as has been shown, the evidence fails us.

To fill up this blank in our knowledge—to carry us back over the space which separates Homer from the Delian festival we must have recourse to evidence of a different kind. We must compare these historical rhapsodists with such corresponding forms of art as we find in Homeric times. How far (we have to ask) can the rhapsodists be thought to represent the manner in which the immortal song of Homer first fell upon the ears of Greek listeners?

It may be added that the stories about Creophylus as the companion of Homer, from whose descendants the poems passed to Lycurgus, &c., are inconsistent with the belief in a family sprung from Homer himself, and retaining the poems as a kind of heirloom. And these stories go back to the time of Plato.

¹ Cp. also Plato, *Phaedr.* p. 252; and Isocrates, p. 218 F.

Homeric singers. In order to understand the form and the external conditions of epic poetry in its early prime, it is only necessary to study the vivid pictures of the Odyssey. Two of the most prominent figures in the poem are professional 'singers' (doidoi), and there are many incidental references to the calling. What, then, is the result of comparing these Homeric singers and their songs with the rhapsodists and 'rhapsody' of the sixth and succeeding centuries? It is that the two things are unlike in almost every circumstance. word ραψωδός cannot be traced in Homer: the symbol of their calling is not the wand of laurel, but the lyre (κίθαρις, φόρμιγέ), which serves to accompany the voice. Great religious gatherings are unknown: the Homeric audience is not the crowd at a festival, but the company of guests in the palace of a king or chieftain. Accordingly there is nothing analogous to the competitive displays of skill which were so familiar afterwards. Only one singer appears at a time, and the plan of distributing a poem between several performers has evidently not been thought of. Above all, the style and manner of the performance are profoundly different 1. The epic song of Homeric times was the ideal of narrative: as Alcinous says to Ulysses (Od. 11. 368)-

μῦθον δ' ὧς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας.

Hence it is characterised by simplicity, repose, evenness of movement, with a certain diffuseness, and especially a fondness for repeating stock passages and conventional turns of expression. The interest is not intense or concentrated, as in the drama. The recitation of the rhapsodists, on the other hand, was markedly dramatic and sensational. The mere circumstance that it was addressed to a vast open-air gathering called for tones and gestures which would have been out of place at an ancient Homeric banquet. But the character of the audience had undergone further changes, part of the general change from the quasi-feudal to the industrial and

¹ This point is brought out by Nutzhorn, with the combination of knowledge and literary judgment which distinguishes his treatment of Homeric matters: see pp. 74-99 (Die Unzulänglichkeit der Rhapsodenvorträge).

democratic condition of Greek society. The Homeric singer had to amuse the abundant leisure enjoyed in time of peace by a warlike and aristocratic class: the rhapsodist furnished entertainment for the few days of a popular holiday. Homeric poetry, in short, belongs to an age in which the art of the rhapsodist—which we find everywhere in the 6th century—was still unknown.

Poems attributed to Homer. Besides the Iliad and Odyssey, which ancient scholars (with one or two exceptions) agreed in regarding as the work of Homer, various poems were at one time or another ascribed to him.

Herodotus, in a passage already referred to (2. 117), argues against the Homeric authorship of the Cypria, on the ground of a contradiction which he finds between it and the Iliad. In another place he quotes 'Homer in the Epigoni' (4. 32), but implies a doubt whether that poem was really Homer's. We have already seen that the poet Callinus attributed the Tbebais to Homer: and Pausanias, who gives us this information, adds that many high authorities agreed with him.

In the case of other epics there were stories current which connected them in some secret way with Homer. Thus the Capture of Œchalia passed under the name of Creophylus of Samos; but according to a story which is at least as old as Callimachus, it was composed by Homer and given to Creophylus in return for hospitality (Strab. xiv. p. 638). Similarly the Little Iliad and the Phocais were said to have been given by Homer to Thestorides of Phocaea, with whom (according to the Phocaeans) he lived for some time. And Stasinus, the reputed author of the Cypria, was said to have received the poem from Homer as the dowry of his daughter.

Of the minor poems the most celebrated was the Margites, which is treated by Aristotle (Poet. 4) as undoubtedly Homeric. Several other light or sportive pieces ($\pi a i \gamma \nu \iota a$) are ascribed to him by ancient Grammarians—among them the extant Batra-chomyomachia, and the so-called Epigrams. These last are of considerable interest as popular rhymes, or folk-lore in verse, connected for the most part with different Ionian cities. Finally, the Hymns, or $\pi \rho o o i \mu \iota a$, if we may judge from the

reference of Thucydides (3. 104) to the Hymn to Apollo, were anciently supposed to be the work of Homer.

From these facts it has been inferred by modern scholars that the name $O_{\mu\eta\rho\sigma\sigma}$ did not originally denote an individual, but an 'eponymous' or representative personage, standing for the class of poetry of which the *Iliad* and *Odyssey* are the great examples. The evidence, however, does not carry us so far as this. It is true that numerous poems were, at different times and places, ascribed to Homer; but this is only the natural result of the attraction of a great name. To say that at one time all epic poetry was regarded indiscriminately as 'Homeric' is a great exaggeration. The real representatives of ancient opinion—Aristotle and the Alexandrian critics—give no countenance to such a view 1.

Cyclic poems. Since the Iliad covers a very small part of the War of Troy—not including the actual taking of the city,—and the Odyssey deals with the fortunes of one only of the heroes, there was ample room left for other poets who desired to take their subjects from the Trojan history. Accordingly Arctinus of Miletus was the author of two poems, the Ætbiopis (which related the last exploits and death of Achilles), and the Sack of Troy (Ἰλίου πέρσιs). The last part of the siege was also the subject of the Little Iliad, generally attributed to Lesches of Mytilene, of which Ulysses appears to have been the hero. The Cypria related the earlier part of the story, beginning with the origin of the war, and dwelling especially on the adventures of Paris and Helen. It brought down the narrative to the point where it is taken up by the Iliad. Parallel to the Odyssey, again, but beginning

¹ Much has been made in this connection of the statement of Proclus (in his Life of Homer) that 'the ancients ascribe the κύκλοs also to him'; which has been understood to mean that all the poems of the so-called 'Epic Cycle' were thought at one time to be Homeric. This however is open to manifold objections. The 'ancients' referred to by Proclus—doubtless the Alexandrian critics—invariably assume that the 'Cyclic' poems are later than Homer; and the κύκλοs intended is in all probability not the Epic Cycle, but one of the short pieces commonly believed to be Homeric (see the Journal of Hellenic Studies, vol. iv. p. 325).

at an earlier point, the *Nastoi* described the 'returns' of the other heroes, especially Agamemnon and Menelaus. Finally the *Telegonia* of **Eugammon** formed a sequel to the *Odyssey*, and closed the heroic order of things.

In comparatively late times—probably long after the period of the Alexandrian critics—a number of poems, and extracts from poems, were arranged in the form of a versified chronicle, embracing the whole mythical history, from the beginning of the world to the death of Ulysses. This compilation was known as the Epic Cycle (ἐπικὸς κύκλος), perhaps because it had a place in the round of subjects (τὰ ἐγκύκλω) which were the staple of education. For the Trojan part of the history the poems just mentioned were laid under contribution; and indeed it is to this fact that our knowledge of them is chiefly due. The Iliad and Odyssey were taken into the Cycle in their entirety. The fact that the other six epics of the Trojan part furnished together only 29 Books, as against the 48 of Homer, will give an idea of the relative estimation in which the poets were held by the ancients 1.

Scanty as is our knowledge of these ancient poems, there is enough to show, both that they followed the lines laid down in the Iliad and Odyssey, and also that they contained much matter of a distinctly post-Homeric character. Under the latter head may be mentioned the Attic legends of Theseus, his grandsons Demophon and Acamas, and Ariadne; the legends (probably local in the Troad) of the Judgment of Paris, and the escape of Æneas from Troy; the stories of Iphigenia, Telephus, Palamedes, Medea, Penthesileia, Memnon, Laocoon, Cassandra; the wider geography, especially the acquaintance with the northern shores of the Euxine; the appearance of usages and beliefs unknown to Homer, such as purification from homicide, the resort to oracles, and (above all) the worship of heroes as beings of a semi-divine nature.

¹ It does not follow that the poetical value of these ancient poems was small. Indeed the fact that they were preserved for so many centuries is a sufficient testimony to their merit. The scriptor cyclicus of Horace (A. P. 136) is not one of them, and has nothing to do with the Epic Cycle. If any single poet is meant by the phrase, it is either Antimachus or one of the later Alexandrian school.

In these and other points the 'cyclic' poems help to bridge over the gulf which separates the age of Homer from the earliest records, and thus furnish indirect evidence of the antiquity of the Homeric poems.

Wolf's theory of Homer. The 'higher criticism' of Homer—by which is meant the modern series of enquiries into the history and structure of the poems—owes its origin to the illustrious scholar Friedrich August Wolf, whose treatise entitled *Prolegomena ad Homerum* was published at Halle in the year 1795.

In this work—one of the few to which the term 'epochmaking' may be unreservedly given—Wolf maintained that the Iliad and Odyssey were not composed at once, or by a single hand, but reached their present form by means of numerous additions and developments, the work of successive 'Homeridae' and rhapsodists. The period of formation, in his view, was brought to a close by the collection and arrangement of the scattered rhapsodies, which is said to have been carried out under the direction of Pisistratus. Thenceforth minor improvements were made by 'arrangers' ($\delta\iota a\sigma\kappa\epsilon v - a\sigma\tau ai$), until the time of the Alexandrian grammarians; after whom the text remained unaltered except by the minute emendations of critical scholars.

It is to be observed that Wolf did not abandon the belief in a great individual poet. He supposed an 'author' of the poems, by whom the thread of the story was carried down a certain way (p. cxxiii). He even allows the name 'Homer' to stand for the composer of the 'greater part of the rhapsodies' (p. cxxxv). Very little, indeed, is said in the *Prolegomena* on this part of the question; but in the Preface to an edition of the *Iliad* published in the same year he expresses the opinion that in both *Iliad* and *Odyssey* 'the web was started and the weaving carried on for some way' by the original poet; but 'where the new threads of the woof begin, perhaps will never be determined.' In any case, he adds, it is clear that Homer is the author of nothing beyond the greater part of the poems; the rest is due to *Homeridae*, *Pisistratidae*, διασκευασταί, and critici.

The reasoning by which Wolf was led to these conclusions, after many years of study, was not founded in any large measure upon internal evidence. Indeed he speaks in enthusiastic language of the unity and artistic structure of the poems (especially of the Odyssey), of their even flow of narrative, uniformity of style, and consistency in circumstances and details. The decisive grounds, to his mind, were those which he calls 'historical'; meaning by the term, not the statements of ancient writers about Pisistratus, the Homeridae, &c., but considerations drawn from the character of early popular poetry, and the necessary conditions of civilisation in times when popular poetry forms the chief or the only literature, The arguments on which he insisted were mainly the two following:—

- (1) The art of writing was unknown in the time of Homer, or at least had not been brought into general use. Without writing it is impossible that poems so long and so highly finished as the *Iliad* and *Odyssey* could have been either composed in the first instance, or transmitted through several generations.
- (2) In an age when poetry was only enjoyed by oral recitation, a long and artistically constructed poem would be without meaning or object. It would be like a great ship built in a place from which there were no means of launching it. There is always a relation between the form of a work of art and the manner in which it is to be enjoyed by the audience or spectators. Recitation necessitates short pieces, such as can be produced at a single sitting. A long poem, or long work of any kind, implies a reader, one who can return to his book time after time till it is finished. Hence the artistic structure of the Homeric poems is really a circumstance which tells against the antiquity of their present form. The argument is further confirmed by the practice of the rhapsodists, who did not attempt to recite the whole of a poem, but gave only a comparatively short portion (whence the use of the term 'rhapsody' for the books of the Iliad and Odysser). Moreover, the 'cyclic' poets, who would naturally keep to the Homeric type, do not seem to have imitated the artistic unity of the Iliad and Odyssey.

The first of these arguments is generally regarded now as inconclusive. It is probable enough that writing, even if known in the time of Homer, was not used for literary purposes. On this point the case is stated by Wolf with wonderful force. But it by no means follows that a poem as long as the *Iliad* could not be composed and transmitted. The old German *Parzival*, a poem of more than 24,000 verses, was the work of a man who could neither read nor write; yet every detail in it is consistent. Many other examples may be given of the same kind; and indeed Wolf himself allowed that the power of memory in unlettered times cannot be judged of from our experience.

The second argument was the true corner-stone of Wolf's theory, and probably had the largest share in the extraordinary success of the *Prolegomena*. It appealed to ideas which greatly influenced the thought of his contemporaries—the ideas which find their chief expression in the word 'nature.' There was an ancient distinction between 'natural law,' and that which is created by convention and positive enactment in particular states. The eighteenth century philosophers made much use of this distinction, and of the derived ideas of 'natural rights' and the natural condition of society. Rousseau, in particular, imagined that in uncivilised countries he had found a natural and simple happiness, which the complexity and restraints of artificial (i. e. civilised) life had made impossible. A similar vein of speculation was carried into art and literature. 'Naturalness' was a quality much valued, and was found especially in popular poetry, the study of which had been stimulated by the publication of the Nibelungenlied, and by the supposed parallel discovery of very ancient Celtic epics, the pretended 'poems of Ossian.' The tendency of criticism was to find in such poetry a simple vigour, an originality and spontaneity of genius, which cultivated poetry, with its traditional models and rules of art, could no longer attain to. These qualities were especially admired in Ossian, who was regarded as a type of the literature characteristic of a highly gifted but primitive and unlettered people.

The application of these ideas to Homer had been attempted before the time of Wolf; especially in Robert Wood's Essay

on the Original Genius and Writings of Homer, a book which was enthusiastically praised in Germany. It was Wolf, however, who first showed the difficulty of reconciling them with the common opinion about the antiquity of Homer. He pointed out with unanswerable force (as it then seemed) that a poem of the length and artistic character of the *Iliad* or Odyssey could not be assigned to an age of primitive unwritten poetry—an age which was one of Homeridae and rhapsodists, not of books and literary cultivation.

The progress that has been made since Wolf's time in knowledge of the various groups of literature that may be classed together as 'popular,' has deprived these arguments of most of their force. The difference between 'popular' and 'cultivated' poetry is one of degree; and the importance of it depends upon the circumstances of the particular case. That the epics of an early civilisation must necessarily be short pieces-'lavs' or 'ballads'-would hardly be maintained: and in any case there is no ground for the assumption that Homer is the poet of a civilisation incapable of sustained or artistic poetry. Mr. Matthew Arnold has most justly said that 'as a poet he belongs—narrative as is his poetry, and early as is his date-to an incomparably more developed spiritual and intellectual order than the balladists 1.' The difficulty of such a poet arising at so early a date is not at all met by breaking up the Iliad and Odyssey into lays or ballads; for the disjecta membra still exhibit the superiority of which Mr. Arnold speaks. But in fact all such reasoning fails, because we have no sufficient knowledge of the period in question. We cannot fix upon the century when Greece had emerged so far from the condition of barbarism as to be able to produce the Homeric poems. The argument that an Iliad was impossible in the rude times of the ninth or the tenth century B.C. is a mere argument ad ignorantiam.

The true ground, then, of Wolf's scepticism was the impossibility to his mind of producing long connected poems in the time of Homer—an impossibility which, as he emphatically

¹ On translating Homer, Last words, p. 63.

said, outweighed the many other difficulties of his case ¹. It was only by way of supplement and confirmation that he resorted to the slender evidence (tenues et obscuras per se reliquias) furnished by ancient writers. But when he found a number of statements attributing to Pisistratus the work of collecting the scattered portions of the Homeric text, and restoring from them the existing Iliad and Odyssey, he was naturally led to suggest, in accordance with his theory, that these statements represented an imperfectly understood tradition of the real facts:—that the supposed restoration or re-arrangement of the poems was in truth their first arrangement, at least in their present form;—in short, that Pisistratus created an order which, if not wholly new, was at least far beyond the design of the original poet ².

The prima facie evidence for this story is not such as to give it serious importance. Cicero, who is the earliest authority, lived just five centuries after the time in question. The first Greek authority for it is Pausanias, who was contemporary with

- 1 'Saepius eadem repeto, sed identidem repetendum est illud posse, cujus ex ipsa humana natura vis tanta est et firmamentum causae nostrae, ut nisi illud tollatur, nemo aliis difficultatibus, quibus ea fortasse laborat plurimis, angi et sollicitari debeat' (p. cxii).
- ² The series of authorities begins with Cicero, who says, by way of proof of the learning of Pisistratús, that he 'is said to have been the first who arranged the books of Homer, which were previously in disorder, as we now have them' (primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur ut nunc habemus). So Pausanias (vii. 26), Πεισίστρατος ἔπη τὰ 'Ομήρου διεσπασμένα τε καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ μνημονευόμενα ἡθροίζετο. It is needless to quote the later writers who repeat this story; but one of the biographies of Homer gives an epigram, said to have been inscribed on the statue of Pisistratus at Athens, which is worthy of notice. In it he calls himself—

τον μέγαν εν βουλαις Πεισίστρατον, δε τον "Ομηρον ήθροισα, σποράδην το πριν αειδόμενον.

It may be regarded as certain that there was no ancient statue of Pisistratus at Athens, and therefore that the epigram is a mere literary exercise, going back at furthest to Alexandrine times. It seems probable, however, that it is the source from which the other statements are derived. See Nutzhorn, p. 15 ff.

the Antonines. It is not referred to in the older scholia on Homer (i.e. in those which we know to be based on the writings of Aristarchus), but only in the later scholia, Eustathius, Suidas, &c. It is therefore unknown (so far as we can gather) to Herodotus and Thucydides, who are the sources of our information about Pisistratus, and to the great Alexandrine grammarians, by whom everything that bore on the text of Homer was brought together and recorded. When we add the silence of the Orators, of Aristotle, and (above all) of Strabo, it seems hardly necessary to say more.

But the story is inconsistent with other accounts, some of which rest on much better authority. Two writers of the fourth century B.C., Ephorus and Heraclides Ponticus, related that the Homeric poems were brought to the Peloponnesus by Lycurgus. Plutarch repeats this with the addition that till then the poems were only known here and there in fragments $(\sigma\pi\rho\rho\dot{a}\delta\eta\nu)$. Again, we have seen that, according to Diogenes Laertius, there was a law of Solon providing for the recitation of Homer in proper order, so that the whole of each poem should be recited by a succession of rhapsodists. Finally, the author of the pseudo-Platonic Hipparchus says that his hero, Hipparchus, son of Pisistratus, first brought the poems of Homer to 'this land' (viz. Attica), and made the regulation which Diogenes Laertius ascribes to Solon.

Modern scholars have sought to harmonise these notices, and to assign to Lycurgus, Solon, Pisistratus, and Hipparchus their several shares in the service done to Homer. This would be legitimate if there were reason to regard any of them as historical. But in fact they are mere mythical anecdotes, supplemented by the guesses of scholars. This is plain (1) from their late date, and (2) from their internal contradictions, especially the way in which the same fact is asserted of two or three different persons. It is hardly too much to say that they are versions of a single story, told in turn of the chief statesmen of early Greek history. Moreover (3) the best attested of the accounts, that of which Lycurgus is the hero, is not only inconsistent with the Pisistratus story (for it is not likely that complete copies of Homer were known in the Peloponnesus before they reached Athens), but is prima facie

unhistorical. Lycurgus is probably not a historical person: and in any case his meeting with Homer (as related by Ephorus) is the very type of a literary myth. But if the stories about Lycurgus are mythical, so a fortiori are the later versions which have been transferred to Pisistratus and Hipparchus. Finally, (4) the Pisistratus story bears the stamp of the Alexandrine age—an age of reaction in favour of tyrants, especially for their patronage of letters; an age also of book-collecting, as at Alexandria and Pergamus, and of attention to the texts of the chief poets. Like the studied rehabilitation of Hipparchus in the dialogue Hipparchus, it is evidently little more than a piece of flattery (conscious or unconscious) of the reigning Ptolemy.

Hermann's theory. It is remarkable that for more than thirty years from the publication of Wolf's *Prolegomena* no considerable progress was made in the Homeric question. After this period of barrenness the discussion revived, and the decade 1830–1840 was marked by numerous and important writings, especially those of Hermann and Lachmann on the one side, and of Nitzsch, Welcker, K. O. Müller, and Bernhardy on the other ¹.

G. Hermann, who was beginning to be known as a rising scholar when the *Prolegomena* appeared, was one of those who most decidedly accepted the new views. In the preface to his edition of the *Homeric Hymns* (1806) he endeavoured to carry out Wolf's conception of the growth of poems in the hands of the rhapsodists, and to show how it may be applied to textual criticism. The object of his later papers was to modify the Wolfian theory in such a way as to meet objections which had occurred to his own mind, or had been recently put forward by Nitzsch. The chief of these was the difficulty of under-

¹ The following list of the chief publications will show the activity of this period of the controversy:—G. W. Nitzsch, De Historia Homeri, 1830-39; G. Hermann, Ueber Homer und Sappho, 1831; De Interpolationibus Homeri, 1832; De Iteratis apud Homerum, 1840; F. G. Welcker, Der epische Cyclus (first part), 1835; G. Bernhardy, Grundriss der griechischen Litteratur, 1836; K. Lachmann, Betrachtungen über Homers Ilias, 1837-41.

standing why the supposed Homeridae &c. should have confined themselves to the singularly narrow limits within which the action of the Iliad moves. Even if we imagine successive additions to a comparatively short poem,—not the aggregation of originally independent songs,—it is hard to believe that such additions would have all related to the few days within which the action of the Iliad is confined, to the exclusion of such events as the death of Achilles, or the taking of Troy. And (as Hermann observes) it is no answer to say that other poems on these themes may have been lost. That could only happen if the poems on the 'Wrath' had been distinguishable from the rest, by merit or otherwise: whereas it is of the essence of Wolf's theory that the Homeridae were a school working in a common spirit and with nearly equal art.

Hermann meets this difficulty by ascribing to the original poet not merely the beginning of each poem—the 'starting of the web,' as Wolf expressed it, -but also the plan and outline. He assumes that the primitive poetry of Greece was a simple kind of narrative, in the Hesiodic vein: that in very early times a 'Homer' arose, who sang of the Wrath of Achilles and the Return of Ulysses in two poems of no great compass, but with more genius, force, and art than the others; that former poets who may have sung of the Trojan story were eclipsed and forgotten: and that later singers were obliged to confine themselves to the two Homeric subjects-improving, adorning, adding as much as they could, but leaving the original nucleus, with the outline of the story, unaltered. His method, accordingly, consisted in the discovery of interpolations of various kinds. He gives several examples, but does not seem to have thought it possible to restore the original Homeric kernel.

Thus stated, Hermann's theory may appear to be no more than a slightly modified form of Wolf's. In reality it involves a significant change from the Wolfian point of view, in so far as it gives up the assumption that the original 'Homeric' poems were of a primitive and inartistic type. Indeed it is characteristic of Hermann that he does not resort to general and a priori considerations, such as those derived from the nature of popular poetry, its relation to legend, and the like,

but rests his view upon contradictions and other traces of want of unity. Thus his method is critical, and free from the ruling ideas of the century. Perhaps for that reason he exercised comparatively little influence on the subsequent discussion.

Lachmann's eighteen lays. Lachmann belongs to the generation following Wolf: he was born in 1793, just two years after the date of the *Prolegomena*. He began his work in the field of epic poetry by an attempt to apply the Wolfian method to the mediaeval German *Nibelungenlied*, which he dissected into twenty 'lays'.' His two Homeric dissertations appeared in 1837 and 1841; but previously he had discussed the question in a series of letters to K. Lehrs, an account of which (with some extracts) has been given by Friedländer².

Although Hermann and Lachmann were both followers of Wolf, it would be difficult to imagine a greater contrast than that which they present, alike in method and in results. Lachmann was above all things a student of popular literature and legend, and found in them the criteria which he applied to Homer. He pronounced Hermann's method of 'interpolations' to be insufficient; and he absolutely rejected the notion of a great poet to whom the plan of the Iliad and Odyssev might be ascribed. Indeed he went considerably beyond Wolf in this direction: for he left no room for a 'Homer,' or for such a 'starting of the web' (orsam telam) as Wolf admitted. Hence the lays into which he dissected the Iliad are much shorter, more distinct in character, and more independent of each other, than Wolf supposed possible. The unity of the story, in his view, could not be the work of a single mind. 'The choice of subjects like the Wrath of Achilles or the Return of Ulysses shows the artistic intelligence of a fully formed poetry, such as had not been attained in the time of the Cyclics. In the simpler epic times it is not the individual poet that creates these unities, but the legend. working unconsciously, as in the formation of language.' This

Die homerische Kritik von Wolf bis Grote, pref.

¹ In his book *Ueber die ursprüngliche Gestalt des Gedichts von der Nibelungen Noth*, Berlin, 1816—just twenty-one years after the *Prolegomena*, and twenty-one years before his own Homeric work.

is the corner-stone of his theory. 'Saga'—the legend that passes from mouth to mouth in a prose form—is prior to the lays of the singer, but is developed with and through the lays 1.

The resolution of the Iliad into its component lays is effected by Lachmann by means of the discrepancies and inequalities which he finds in the existing text. In estimating these his standard is professedly that of the popular singer. In the ages of simple 'uncorrupted' poetry he finds that the circumstances are always thought out clearly by the poet, so that inconsistencies of detail are impossible. 'The Parzival.' he says, 'is a poem of 24,810 verses; its author, Eschenbach, could neither read nor write; yet you could offer a prize for the smallest contradiction.' Accordingly, in the first book of the Iliad, when we know that Apollo has been sending his darts upon the Greeks, and that Athene has come down to stay the hand of Achilles at the height of his quarrel with Agamemnon, and we then read in the speech of Thetis to Achilles that the gods had all gone the day before to visit the Ethiopians (1, 424),—this is a contradiction of which the primitive poet could not be guilty?. Hence the speech of Thetis is not by the same hand as the earlier part of the book. By arguments no stronger than this-often indeed much weaker—Lachmann resolves the Iliad into eighteen lays, with a very large number of additions, interpolations, and connecting passages, due partly to successive poets, and partly to the arrangement and fusion of the whole in the time of Pisistratus.

As the validity of Lachmann's method of dealing with the Iliad depends in great part on analogies drawn from the ancient German epics, it is important to observe that his theory of the Nibelungenlied is not now generally accepted by scholars. Jacob Grimm himself, in his funeral address on

² 'In unschuldiger Zeit, die auf bestimmte Anschauung hält' (Betr. ii).

^{1 &#}x27;Wer nicht begreift wie die Sage sich vor mit und durch Lieder bildet, der thut am besten sich um meine Untersuchungen eben so wenig zu bekümmern als um epische Poesie, weil er zu schwach ist etwas davon zu verstehen' (Betrachtungen, xxiii).

XXXII DATE AND COMPOSITION OF POEMS.

Lachmann¹, expresses dissatisfaction with his treatment both of the *Nibelungen* and of Homer: saying that with longer reflection he had ceased to share his point of view. It has now been shown by Professor K. Bartsch that the *Nibelungenlied*, in the form which we arrive at by comparison of the MSS., is the work of a single author,—an author who had a stanza of his own, and if he used older matter, at least recast it in that stanza². Hence the notion of an aggregation of lays has been given up: and so far as the analogy of the *Nibelungenlied* tells upon the Homeric controversy, it is on the side opposed to Lachmann.

The case against Lachmann's Homeric theory has been put with great force by Mr. Grote in his well-known chapter. In truth the a priori improbability of the theory is so great as to outweigh almost any arguments in its favour. As Schiller said of Wolf's own view, immediately after the appearance of the Prolegomena, it is an essentially 'barbarous' theory. There is a characteristic passage in which Lachmann pours contempt upon those who complain of being deprived of 'their Iliad,' and will not accept the much more splendid single lays which he offers them in its stead. But if Lachmann's 'lays' existed separately, and were more splendid, and were known and admired in this form down to the time of Pisistratus, what Greek would ever have thought of fusing them together into a new whole? Such a process would be repugnant to artistic feeling: in short, as Schiller said, barbarous. And if we look to the convenience of recitation which would chiefly influence a statesman like Pisistratus, the case is still stronger. The custom of the time was that the rhapsodists recited short pieces only. Hence a series of short poems was as well suited for their performances as a single long poem was inconvenient and a source of difficulty,

Apologetic of Nitzsch. The revival of Wolfian criticism in the hands of Hermann and Lachmann was primarily due to

¹ Rede auf Lachmann, in J. Grimm's Kleinere Schriften, vol. i. See especially pp. 156, 157.

³ Hermann Fischer, Die Forschungen über das Nibelungenlied seit Karl Lachmann, p. 218.

a series of attacks made upon Wolf's theory by Gregor Wilhelm Nitzsch, of the University of Kiel, most of which appeared as instalments of his work entitled *De historia Homeri maximeque de scriptorum carminum aetate Meletemata* (1830-37). Though somewhat desultory in character, and not to be compared in finish and attractiveness with the writings of Welcker and O. Müller, these papers are rich in material, and indeed will be found to contain most of the reasoning that has been used in defence of the old view of Homer.

It is the especial merit of Nitzsch to have perceived the importance to the Homeric controversy of the so-called 'Cyclic' poets (see p. xxi.). By showing that they were influenced, not only by the narrative of Homer, but also by the form and compass of the Iliad and Odyssey, he proved that these two poems must have reached something like their present state in quite pre-historic times—the Iliad before the time of Arctinus (who was of the eighth century B.C.), the Odyssey before the Nostoi, i. e. not later than the seventh century.

In dealing with Wolf's arguments from the ignorance of writing in Homeric times, and from the manner in which epic poetry was recited by rhapsodists, Nitzsch did not refuse to admit the general doctrine according to which epic literature began with short unwritten pieces, and advanced by degrees to poems of more artistic structure. His first efforts were directed to showing that the use of writing in Greece was much more ancient than Wolf had maintained, and might go back to the time of Homer. The Homeric poems, therefore, need not belong to the supposed primitive stage of epic poetry: but Nitzsch went so far in the direction of Wolf's theory as to believe them to represent the first great advance from that stage 1. 'Homer' was no longer, as with Wolf, the author of

1 'Ergo, ut dicam quod mihi nunc maxime probatur, Homerum interpretor eum qui ex variis antiquiorum carminibus, quae de rebus Trojanis fuerint minora, multum profecerit, et qui Iliadem, quae antea de sola Jovis βουλŷ fuisset, conformaverit in hanc quam legimus de ira Achillis, primum Graecis gravi, deinde in ipsum vertente; donec, Priami maxime admonitione, in temperantiam humanaeque sortis conscientiam vocatur. In hoc carmine plurima

a short unwritten poem on the anger of Achilles, out of which the Iliad ultimately grew: he was the poet who first made use of short poems of this kind as the materials of a great epic, of which the anger of Achilles formed the cardinal subject. Both theories, it will be seen, recognise a process of forming epics out of pre-existing material; the difference is that on one theory this process is attributed to various subordinate agencies. 'Homeridae.' Pisistratus, and the like, who carry on (more or less unconsciously) the Homeric beginnings; while on the other it is the work of 'Homer' himself, using the pre-Homeric 'lavs' as mere materials for a great poetical creation. And this, it should be observed, is not a difference of detail. It is characteristic of the Wolfian theory, and indeed of the general tendency in criticism out of which the Wolfian theory sprang, that the name of Homer, with all its associations, should be refused to a work of art on a great scale, like the Iliad and Odyssey, and reserved for the supposed shorter pieces in which a simple and primitive and therefore truly Homeric character was thought to reside.

Grote's theory of the Hiad. Of the many solutions of Homeric problems which have been given to the world since the times of Nitzsch and Lachmann, the most important is undoubtedly the theory as to the composition of the *Iliad* proposed by Mr. Grote in his *History of Greece* (Part I, ch. xxi).

In his general views of Homer Mr. Grote may be said to be a follower of Nitzsch. Like Nitzsch he rejected Lachmann's manner of analysis, and regarded the poems as representing an advance from an earlier period of epic 'lays.' The *Iliad*, however, seemed to him to be a work in which the poet's original plan had been interfered with by later additions from the same or a different hand. This plan, he argued, is indicated in the first book, where Zeus consents to honour Achilles by the defeat of the Greeks, and is not carried out

ex antiquioribus retenta suspicor: Odysseam vero ab eodem fortasse poeta simili quidem antiquiorum usu, sed tamen ita compositam ut non solum hanc operis descriptionem primus invenerit, sed etiam singula ipse exornaverit pleraque omnia' (Hist. Hom. I. p. 112).

till the eighth book, when the Greeks for the first time suffer a reverse. Consequently Books II-VII and Book X must be later additions, designed to give a more general picture of the war than the story of the anger of Achilles could furnish—in Mr. Grote's language, to convert the 'Achilleis' into a true 'Iliad.' The ninth book, on the other hand, he condemns as inconsistent with the plan of the poem, chiefly because it represents Achilles as obtaining from the Greeks all the honour that he desired, or that Zeus had promised, and yet refusing to be appeased. The last two books he regarded as continuations of a story which had reached its proper end by the reconciliation of Achilles and the death of Hector.

Although Mr. Grote supposes the Homeric poems to have been based to some extent upon pre-existing 'lays,' he makes no use of the hypothesis. He does not connect any episodes of the Iliad with this earlier condition of epic poetry; and he does not admit that the interpolated parts can have been originally distinct poems. His theory is strictly a theory of 'interpolations,' i. e. of passages composed with a view to the place which they hold in the entire work. Hence it is not open to the objections which theories of independent authorship have to meet: the objection, for example, that independent poets would not agree to describe the few days during which Achilles was absent from the war. The issue which we have to deal with in criticising it is simply whether the sequence of the narrative is sufficiently in accordance with the general design of the poem. If Zeus has promised to cause the Greeks to fly before Hector, can they be represented as at first victorious? If Achilles holds aloof in anger because he has not been honoured, must he return as soon as sufficient honour is offered?

In attempting to answer these questions, we must remember that perfect logical consistency in a work of fiction may be, and indeed generally is, unattainable. It is the art of the poet that disguises from us the improbabilities or impossibilities that lurk in his story. In the case of the Iliad, for instance, there is at the outset the improbability that a prince of the temper and prowess of Achilles should allow such an outrage as the taking away of Briseis to be inflicted upon him.

The poet, however, evidently had no choice: and similarly it may be that episodes such as the Duel of Paris and Menelaus, or the Aristeia of Diomede, owe their place in the *Iliad* to a poetical necessity—a necessity which may lie in the traditional form of the story, or in the need of contrast to the subsequent Greek defeats. Some further remarks on Mr. Grote's criticism will be found in the introductions to the eighth and ninth books (pp. 328, 339).

The Chorizontes. The question whether the *Iliad* and *Odyssey* are works of the same author or not is little connected with the rest of the Homeric controversy. It is the only part of the subject which was discussed by the ancients, among whom the term οἱ χωρίζοντες was applied to those who 'separated' the Odyssey from the Iliad. The chief representatives of this view appear to have been Xenon (from whom it is sometimes called τὸ Χένωνος παράδοξον) and Hellanicus—both of them probably grammarians of the early Alexandrine time. The scholia contain several of their arguments, with the replies made by Aristarchus.

It has been already noticed that there was a tendency to attribute epic poems somewhat indiscriminately to Homer, and accordingly the fact that the Odyssey continued to be regarded as Homeric hardly proves more than the want of an obvious ground for thinking otherwise. In the absence of other literature of the same period it is hardly possible to say whether the likeness between the two poems is greater than would be found to subsist between any two early epic poems taken at hazard. Most scholars have thought the Odyssey later than the Iliad: and this view is supported by the following among other considerations.

- r. The subject of the Iliad must have received poetical treatment before that of the Odyssey: for the Iliad deals with the main story of the Trojan war, of which the Odyssey is a mere sequel.
- 2. The narrative of the Iliad (whatever may be the proportion of fact which it contains) is historical in character and tone; while the Odyssey is made up to a large extent of mere fairy tales. Originally these two elements were distinct: hence

the combination of them in the Odyssey must have been the work of time. The Ulysses of the Iliad—one of the leaders in a great national war—belongs to a wholly different sphere from the Ulysses of a popular tale (Mäbrchen) like that of the Cyclops. The fact that he is found as the hero of stories of the latter kind shows that the traditions of the Trojan warriors must have been long familiar to the people—so long as to have in great measure lost the character which they bear in the Iliad.

- 3. The Odyssey shows traces of the growth of legend. The incident of the Wooden Horse is nowhere alluded to in the Iliad, and is quite alien to its spirit. The quarrel of Ajax and Ulysses, the wanderings of Menelaus, the murder of Agamemnon, with other important events in the same part of the history, seem to be unknown to the poet of the Iliad.
- 4. The frequent references to 'singers' (doidof) in the Odyssey, and to the Trojan war as the chief subject of song (cp. Od. 12. 189-191), compared with the almost total silence of the Iliad, lead us to think that a considerable development of epic poetry had taken place in the interval, and that in this development the example of the Iliad had exercised a decisive influence.
- 5. The theology of the Odyssey is different from that of the Iliad, both in its general character and in details. The contests between opposing gods—which were a kind of reflexion of the battles of Greeks and Trojans—have now ceased, and something like a moral government of the world is established. Olympus, the seat of the gods, is no longer the actual mountain, but a supra-mundane place, undisturbed by storms and always bright (Od. 6. 42 ff.). The messages of the gods are sent by Hermes (instead of Iris). Aphrodite has become the wife of Hephaestus. A species of immortality is promised to Menelaus (Od. 4. 561 ff.),—an anticipation of the later system of hero-worship¹. Delos occurs in connexion with the worship of Apollo (Od. 6. 162), and Pytho (i. e. Delphi) is the seat of

¹ The alternate immortality of the **Dioscuri** (Od. 11. 298 ff.) and the apotheosis of Heracles (Od. 11. 601 ff.) might be added here: but the passages are probably interpolated.

XXXVIII DATE AND COMPOSITION OF POEMS.

an oracle (Od. 8. 80). The Odyssey is further distinguished by the number of subordinate (non-Olympian) divine, or at least superhuman, beings—Aeolus the lord of the winds, Circe, Calypso, the Cyclops, &c.—and of objects such as the girdle of Leucothea, the magic ships of the Phaeacians, the trident of Poseidon.

6. It is dangerous to lay much stress upon the vocabulary, which depends very much upon the subject. It is worth noticing however that the adverb εἶθαρ, the form τύνη (for σύ), the verbs χραισμέω, χωρέω, μαρμαίρω, παμφαίνω, the nouns ἄποινα, γέφυρα, κασσίτερος, λοιγός, νόθος, φηγός, λαιψηρός, ζάθεος, έκηβόλος, ἔκατος, are peculiar to the Iliad; the nouns ἥλεκτρον, γείτων, βασίλεια, ἐστίη, πτωχός (πτωχεύω), χρήματα, δέσποινα, ἐλπίς, ἐλπωρή, ἐσθής, ἀγνός, θεουδής, to the Odyssey.

PECULIARITIES OF HOMERIC GRAMMAR.

FORMS OF THE VERB.

§ 1. Introductory—Definitions.

- 1. A Greek Verb consists in general of-
 - (1) The Stem, giving the Predicate, i. e. the thing asserted (commanded, wished, &c.).
 - (2) The Person-Ending, giving the Subject, about which the assertion (command, wish, &c.) is made.
- E. g. $\phi a \mu \epsilon \nu$ we say consists of $\phi \tilde{a}$, the stem which denotes saying, and $-\mu \epsilon \nu$, an ending = the Pronoun we.
- 2. In certain Verbs the quantity of the Stem varies:
 - (a) φη- is the Stem of φη-μί I say, φή-s, φη-σί, ἔ-φη-ν, ἔ-φη-s, ἔ-φη—the forms of the Sing. Indic. Active.
 - (b) \$\phi\alpha\$- is the Stem in all other parts of the Verb.

So in the regular Verbs in $-\mu$, as $\tilde{i}\sigma\tau\eta-\mu$, Plur. $\tilde{i}\sigma\tau\alpha-\mu\epsilon\nu$, &c. : also $\epsilon\tilde{i}-\mu\iota$ I go, Plur. $\tilde{i}-\mu\epsilon\nu$, &c. ; $\tilde{\epsilon}-\beta\eta-\nu$ I avent, 3 Dual $\beta\acute{a}-\tau\eta\nu$.

A similar variation appears in olda, Plur. 18-µev; and other examples will be noted under the several Tenses. The general rule evidently is, that the longer Stem goes with the shorter Endings, and vice versa; and accordingly the Person-Endings are divided into Light Endings—mainly those of the Sing. Indic. Active—and Heavy Endings—those of the Dual and Plural, the Imper., Inf., and Part., and the Middle.

3. In the Tenses characteristic of Verbs in $-\omega$ (the Pres., the Impf., the Second Aor., and the Fut.), the Ending is preceded by the vowel ε or o (in the Subj. η or ω), the rule being that o is found before μ and ν , and ε in other cases: e. g. $\lambda \epsilon \gamma o - \mu \epsilon \nu$, $\lambda \epsilon \gamma o - \mu a \iota$, $\lambda \epsilon \gamma o - \nu \tau a \iota$, Subj. $\lambda \epsilon \gamma \omega - \mu a \iota$, $\lambda \epsilon \gamma \omega - \nu \tau a \iota$, but $\lambda \epsilon \gamma e - \tau \epsilon$, $\lambda \epsilon \gamma e - \tau a \iota$, Subj. $\lambda \epsilon \gamma \omega - \tau a \iota$, &c. This variable vowel is

called the **Thematic Vowel**, and the Tenses or forms in which it occurs are called **Thematic**.

The distinctions between longer and shorter forms of the Stem, and between Thematic and Non-Thematic Stems, are especially important for the Homeric Verb.

§ 2. Person-Endings.

1 Sing. The Ending -μι appears in the Subj. of some Thematic Tenses: $\epsilon \theta \epsilon \lambda \omega - \mu$, $\tau \dot{\nu} \chi \omega - \mu$, $\epsilon \ddot{\nu} \dot{\nu} \omega - \mu$, $\epsilon \ddot{\nu} \dot{\nu} \omega - \mu$, $\epsilon \dot{\nu} \dot{\nu} \dot{\nu} \omega - \mu$.

2 Sing. -σι occurs in έσ-σι thou art.

The ending $-\sigma\theta\tilde{\alpha}$ is found in the Subj., as $\hat{\epsilon}\theta\hat{\epsilon}\lambda\eta-\sigma\theta\alpha$, $\tilde{\epsilon}\chi\eta-\sigma\theta\alpha$, $\epsilon\tilde{\epsilon}\eta\eta-\sigma\theta\alpha$, $\pi\hat{\alpha}\theta\eta-\sigma\theta\alpha$, &c.; the Impf. $\hat{\eta}\sigma\theta\alpha$ thou wast, $\tilde{\epsilon}\phi\eta-\sigma\theta\alpha$ thou didst say: the Pf. olor $\theta\alpha$: and a few other forms.

3 Sing. $-\sigma \tilde{\iota}(r)$ appears in the Subj., chiefly where the 1 Sing. takes $-\mu \tilde{\iota}$, $\epsilon \theta \epsilon \lambda \eta - \sigma \iota$, $\tau \iota \chi \eta - \sigma \iota$, $\epsilon \tilde{\iota} \pi \eta - \sigma \iota$, $\epsilon \iota \gamma \sigma \iota$, $\epsilon \iota \delta \eta - \sigma \iota$, and $\delta \hat{\varphi} - \sigma \iota$.

3 Plur. The Verbs in -μι form in the Pres. Indic. ἰστᾶσι (for ἰστα-ντι, ἱστα-νσι), τιθείσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι; (not, as in Attic, τιθέ-ᾶσι, διδό-ᾶσι, ζευγνύ-ᾶσι).

Non-Thematic Past Tenses often take $-\nu$ (for $-\nu\tau$), as $\vec{\epsilon}-\phi \vec{\alpha}-\nu$, $\vec{\epsilon}-\tau\iota\theta\epsilon-\nu$, $\vec{\epsilon}-\beta\vec{\alpha}-\nu$, $\vec{\eta}\gamma\epsilon\rho\theta\epsilon-\nu$; but the form in $-\sigma\vec{\alpha}\nu$ is also common in Homer. Note that the vowel before this $-\nu$ is always short: $\vec{\epsilon}\beta\eta-\sigma\alpha\nu$, but $\vec{\epsilon}\beta\alpha-\nu$, &c.

The Imper. Endings $-\tau\omega\sigma\alpha\nu$, $-\sigma\theta\omega\sigma\alpha\nu$ are post-Homeric.

§ 3. The Second Acrist.

A. Without Thematic Vowel.

The Active forms of this Tense are mostly the same in Homer as in Attic; $\tilde{\epsilon}\beta\eta-\nu$ &c. Note the Imper. $\kappa\lambda\hat{\nu}-\theta\iota$ bear (the Indic. $\tilde{\epsilon}\kappa\lambda\nu\sigma-\nu$ being Thematic): also (with a peculiar short vowel) $\tilde{\epsilon}-\kappa r\tilde{\alpha}$ be slew, and ovra be wounded.

Non-Thematic forms of the Middle are common in Homer; e. g. ξ-πτά-το flew, ξ-φθί-το perished, ξ-χύ-το was shed, ξ-βλη-το was struck, ξ-στρω-το was strewed, πλη-το drew near, ἄλ-το

leaped, δρ-το was roused, δέκ-το received (Inf. δέχθαι), μίκ-το was mixed, πέρθαι to sack, φθά-μενος coming beforehand, κτί-μενος built, ἄρ-μενος fitted, ἵκ-μενος coming, i. e. favourable. In later Greek such forms are almost unknown.

B. With Thematic Vowel (the ordinary Second Aorist).

Aorists of this kind are much commoner in Homer than in Attic 1.

§ 4. The Reduplicated Second Aorist.

E. g. πέ-φραδε showed, set forth, κε-χάρο-ντο rejoiced, πε-πιθεῖν to persuade, τε-τύκο ντο made for themselves, τε-ταγών grasping, ἐξ-ήπαφε deceived, ῆρ-αρε made to fit, ἄλ-αλκε warded off, ῆκ-αχε vexed, &c. ἔ-ειπο-ν (also εἶπο-ν) said is of this kind, contracted from $\dot{\epsilon}$ -έεπο-ν ($\dot{\epsilon}$ -Γε-Γεπο-ν, \S 54). The only other Attic example is $\mathring{\eta}\gamma$ -αγο-ν led. For the meaning of these tenses see \S 28, 2.

A peculiar Reduplication is found in ἠρύκ-ακε checked (Pres. ἐρύκω) and ἠνίπ-απε rebuked (ἐνῦπή rebuke).

§ 5. The Aorists in a and Ka.

The endings -a, -as &c., are found in-

1. The four Aorists $\tilde{\epsilon}$ -χευα (also $\tilde{\epsilon}$ -χεα) poured, $\tilde{\epsilon}$ -σσευα burried, $\tilde{\epsilon}$ -κηα burned, and ἢλεύα-το avoided (Opt. ἀλέα-ι-το, Imper. ἀλέα-σθε).

The three forms ĕ-ηκα (also ῆκα) sent forth, ĕ-θηκα placed,
 ἔ-δωκα gave, used in the Sing. Indic., occasionally in the 3 Plur.
 Thus—

I	Sing.	. ἔ-θηκα	1			1	Plur.	ĕ-θε-μεν
2	"	₹-θηκα-s	2	Dual	₹-θε-το ν	2	"	₹-θe-τ€
3	"	$\tilde{\epsilon}$ - $ heta\eta$ κ $\epsilon(u)$	3	"	ἐ-θέ-την	3	"	$\tilde{\epsilon}$ - $\theta\epsilon$ - σ a ν and
			1					ξ-θηκα-ν.

It will be seen that the forms in -ma, as longer forms of the Stem, are used only with light Person-Endings & 1, 2.

3. The forms ϵειπα (εἶπα) said, ἥνεικα brought. Cp. § 8, A, 3.

¹ So in English the 'strong Verbs' are constantly diminishing in number: see Earle, *Philology of the English Tongue*, p. 228 (ed. 1).

δ 6. The Perfect.

1. Most Homeric Perfects are conjugated (like olda) with varying Stem (§ 1, 2). Thus-

ἔοικα I am like, Dual ἔικ-τον, ἐίκ-την, Part. ἐοικ-ώς, ἐίκ-υία; πέποιθα I trust, 1 Plur. Plpf. έ-πέπιθ-μεν:

appoe fits, Part, Fem. apao-via:

τεθηλ-ώς blooming, Fem. τεθάλ-νία;

πέφευγα I bave escaped, Part. Mid. πεφυγ-μένος:

δι-έφθορας thou art destroyed, 3 Sing. Mid. έφθαρ-ται.

2. When the shorter Stem ends in a vowel, the longer Stem is formed either (1) as in μέμονα, or (2) as in τέτληκα. Thus μέμονα I am eager. Short Stem μεμά- (cp. αὐτό-μά-τος).

1 Plur. μέμα-μεν I Sing. μέμονα 2 Dual μέμα-τον 2 ,, μέμα-τε 3 ,, μέμα-του 3 ,, μεμά-ασι (Plpf. *μεμά-την) (Plpf. μέμα-σαν). 2 Dual μέμα-τον μέμονα-ς μέμον€

Imper. 2 Sing. μέμα-θι. 3 Sing. μεμά-τω.

Inf. *μεμά-μεναι, *μεμά-μεν.

Part. μεμα-ώς, Plur. μεμα-ότες, μεμα-ῶτες, Fem. μεμα-υία. So γέγονα (γεγά-) I am born, πέπονθα (πεπάθ-) I bave suffered.

τέτληκα I dare, Short Stem τετλά-.

1	Sing	. τέτληκα	1	ι Plur. τέτλα-μεν
2	"	τέτληκα-ς	2 Dual *τέτλα-τον	
3	"	τέτληκε	3 " *τέτλα-τον	3 " *τετλᾶσι
			(Plpf. * - τετλά-την)	(Plpf. * ε-τέτλα-σαν).

Subj. *τετλήκω; Opt. τετλα-ίη-ν.

Imper. 2 Sing. τέτλα-θι. 3 Sing. τετλά-τω.

Inf. τετλά-μεναι, τετλά-μεν.

Part. τετλη-ώς, Plur. τετλη-ότες, Fem. τετλη-υία.

So εστηκα (έστα-) I stand, βέβηκα (βεβά-) I stride, τέθνηκα (τεθνά-) I am dead, πέφυκα (πεφυ-) I am born, δείδοικα (δειδί-) I fear; κέκλυ- θ ι listen stands to the 2 Aor. κλ \hat{v} - θ ι as τέτλα- θ ι to τλ $\hat{\eta}$ - θ ι.

- 3. The 8 Plur. is formed in three ways:—
- (1) in -ασι, with long Stem: in λελόγχ-ασι, πεφύκ-ασι.
- (2) In -āσι (for -a-ντι), with long Stem, as πεποίθāσι, έστήκασι. This formation is comparatively rare in Homer.

- (3) In -(σ)āσι (for -σαντι), with the short Stem, as ἴσᾶσι (properly ἴσσασι, for ἴδ-σασι), μεμά-ᾶσι, βεβά-ασι, πεφύ-ασι, also (with contraction) ἐστᾶσι, τεθνᾶσι.
- 4. The shorter Stem is used in the Middle, except with the 3 Plur. Ending -ἄται, ἄτο, as τετεύχ-ἄται are made, Plpf. έ-τετεύχ-ατο.

§ 7. The Pluperfect.

The Pluperfect is formed in two different ways:-

- (1) In the Dual and Plural (as in the Passive) by the Augment (which may be dropped), and the Endings of Past Tenses: ἐ-πέπιθ-μεν, ἐ-δείδι-μεν, ἐ-δείδι-σαν; ἐἶκ-την, ἐκ-γεγά-την, ἔστασαν, βέβα-σαν, &c. This form is rarely found in the Singular; ἐπ-ενήνοθε (II. 2. 219), ἀνήνοθε (II. 11. 266), δείδιε (II. 18. 34).
- (2) In the Singular, by the Augment and the Suffix $-\epsilon \alpha$, as $\hat{\epsilon} \tau \epsilon \theta \hat{\eta} \pi \epsilon \alpha$, $\hat{\eta} \nu \omega \gamma \epsilon \alpha$, $\hat{\eta} \delta \epsilon \alpha$. In the 2 and 3 Sing. $-\epsilon \alpha s$, $-\epsilon \epsilon (\nu)$ are contracted $-\eta s$, $-\epsilon \iota$. But $\delta \delta a$ gives 3 Sing. Plpf. $\hat{\eta} \delta \eta$.

§ 8. The Present and Imperfect.

A. Non-Thematic Formations.

1. The Presents formed by the Suffixes -να- and -νυ- (with Light Endings -νη- and -νυ-) are mostly peculiar to Homer: e.g. δάμ-νη-μι I subdue, περ-νάs selling, κίρ-νη mixed; Mid. μάρ-νά-ται fights, σκίδ-να-ται is scattered, πίλ-να-ται comes near; ἄγνυ-τον (Dual) they break, ὅρ-νυ-θι arouse, ἀπ-ομόργ-νυ wiped away, ἡηγ-νῦσι they break, δαί-νῦ he feasted, ἐέργ-νυ he shut in; Mid. γά-νυ-ται is gladdened, τά-νυ-ται is stretched, ἄχ-νυ-μαι I am vexed, ἀρ-νύ-μενοs earning, τί-νυ-νται they punish, ἕννυ-το (for έσ-νυ-το) he put on, ἀΐγ-νυ-ντο quere opened, κί-νυ-ντο quere moved, &c.

The forms in -αννυ-μι, -εννυ-μι, are post-Homeric.

2. Other Non-Thematic forms are: ἢ be said, ἔρά-μαι I love, δίδη be bound, βιβάs striding; with unvarying vowel, ἵλη-θι be appeased, ἀή-μεναι to blow (Dual ἄη-τον, Mid. ἄη-το, ἀή-μενος), κιχή-την (Dual) they caught (Inf. κιχή-μεναι, Part. κιχή-μενος).

Some forms of Verbs in -αω, -εω, -οω belong to this Non-Thematic group: συλή-την despoiled, φορή-μεναι (also φορήναι) to carry, φιλή-μεναι to love, βιω-ναι to live, and a few others.

Two Verbs form an Impf. in -ă:—
 εἰμί (ἐσ-) I am, Impf. ἦa, ἔa, 3 Sing. ἦεν (also ἦν, ἔην, ῆην).
 εἰμι (ὶ-) I go, Impf. ἢ-ῖa, 3 Sing. ἢ-ῖεν, ἦεν (also ἤει).

B. Thematic Formation.

- 1. Presents in -ιω, -αιω, -ειω, -υιω, are much commoner in Homer than in later Greek; thus we have—
 - In -ιω, τίω I bonour, ίδιο-ν I sweated, μήνιε be angry, μάστιε whip, κονίο-ντες raising dust.
 - In -αιω, ἀγαίο-μαι I am amazed, δαῖε kindled, δαίε-το divided, κέραιε mix, μαίε-σθαι to feel one's αναγ, γαίων rejoicing, λιλαίε-αι dost desire.
 - In -ειω, τελείω I bring to pass, δκνείω I sbrink, νεικείη-σι sball quarrel, ἀκειό-μενοι being bealed, μαχειό-μενοι fighting, οἰνοβαρείων drunken; also (from Roots in ŭ) πνείω I breatbe, θείω I run, πλείω I sail, χείω I pour, κλείω I celebrate.

In -υιω, ὀπυίω I have to wife.

When the diphthong comes before a vowel there is a tendency to drop the ι : thus we have $\tau \in \lambda \in 0-\nu$ as well as $\tau \in \lambda \in (0-\nu)$: $\frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for } \frac{\partial \gamma}{\partial \alpha} = \sigma \theta \in (\text{for$

- 2. The name Assimilation has been given to a process found in the Verbs in $-\alpha\omega$. Instead of contraction, one of the vowels is assimilated to the other; and this assimilation follows the rule of contraction, that α prevails over a following ϵ or η , but is changed by α or α ; e.g. $\delta\rho\delta\omega$ becomes $\delta\rho\delta\omega$, but $\delta\rho\delta\epsilon$ s becomes $\delta\rho\delta\alpha$ s. In the Inf. the ι is lost: $\delta\rho\delta\alpha\nu$ (not $\delta\rho\delta\alpha\nu$).
- The α (which is originally long, as in $\pi\epsilon\iota\nu d\omega\nu$ bungering, $\delta\iota\psi d\omega\nu$ thirsting, $\delta\iota\nu d\omega\nu$ thirsting, $\delta\iota\nu d\omega\nu$ is sometimes becomes ω , as $\mu\epsilon\nu o\iota\nu d\omega$ I am eager, $\mu\nu d\omega\nu \nu\tau o$ they bethought themselves, $\eta\beta d\omega\nu \nu\tau e$ vigorous.

When the first vowel is short, the second is usually lengthened, as δρόω-ντες, δρόφ-τε, δράας (not δράαις). In one or two cases both vowels are long, as δρώωσι (for δράουσι), ήβώωσα.

3. A few traces remain of a group of Verbs in -ωω; ζώει be

lives, ίδρώο-ντας sweating, ὑπνώο-ντας sleeping. Verbs in -οω sometimes lengthen the second vowel, as δηϊόω-ντο, δηϊόω-ντες, δηιόφ-εν (like ὁρόω-ντες, ὁρόφ-εν &c.).

§ 9. The First Aorist.

1. When the vowel before the -σα is short, the σ is often doubled; φράσσα-το and φράσα-το be considered, ε-κόμισσα and κόμισεν be brought, ερύσσαι and ερύσαι to draw, &c.

This $\sigma\sigma$ arises, in some cases at least, from assimilation of a dental in the Stem: e. g. $\phi_0 \alpha \sigma_0 \sigma_0 \sigma_0$ is for $\phi_0 \alpha \sigma_0 \sigma_0 \sigma_0$.

2. A few Stems in λ and ρ form Aorists in -λσα, -ρσα, viz. δρ-σα I roused, ελ-σα-ν they pressed, κελ-σαι to run aground, ἄρσας baying fitted, ε-κερ-σα I shore (Att. εκειρα), κύρ-σας meeting, Φύρ-σω (Subj.) I will mix.

On the Aorists formed by -a alone see § 5.

3. Some Aorists are formed with the Thematic Vowel in place of ă, as ἶξο-ν came, ϵ-βήσε-το stepped, ϵ-δύσε-το sank down, ἀξϵ-μεναι to bring, and the Imperatives λέξε-ο lie down, ὅρσε-ο arise, perhaps οἶσε-τε bring.

§ 10. Iterative Tenses.

The Suffix -σκ- or -ισκ- (with Thematic Vowel) is used to form ordinary Presents, as φά-σκω, βά-σκε, ἀπαφ-ίσκω, and also to form the Iterative or Frequentative Tenses. It is attached to the Stem of the Present or Aorist: thus we have—

From the Present, ἔσκε (for ἐσ-σκε) used to be, ἔχε-σκε used to bold, καλέ-εσκε, ὅθε-σκε, ῥίπτα-σκε, &c. Note that Verbs in -εω form -εεσκε or -εσκε, according to metrical convenience.

From the Aorist, είπε-σκε used to say, ερητύσα-σκε used to check, ὧσα-σκε, δασά-σκε-το, &C.

Iteratives from the First Aor. are only found in Homer.

§ 11. Reduplication and Augment.

Many seeming irregularities are due to loss of consonants:
 e. g. ἐ-ελ-μένος cooped in (for Fε-Γελ-μένος), εἶδον (for ἔ-Γεδον), εἶλον (for ἔ-σεχον), ἔηκα I sent (for ἔ-γηκα), I Plur. εἶμεν (for ἔ-γε-μεν). On f see § 54.

2. Verbs beginning with the Liquids and σ offer varieties of which one or two examples may be noticed.

Reduplication:— ἔμμορε bas as bis sbare, εἶμαρ-ται is given as sbare (perhaps for σέ-σμορε, σέ-σμαρ-ται); ἔσσυ-ται is eager, Part. ἐσσυ-μένος; ῥερυπωμένα (instead of ἐρρ-) befouled.

Augment:— $\tilde{\epsilon}\rho\epsilon\xi a$ I did, as well as $\tilde{\epsilon}\rho\rho\epsilon\xi a$ (for $\tilde{\epsilon}$ - $\Gamma\rho\epsilon\xi a$); $\tilde{\epsilon}\lambda\lambda i\sigma\sigma\epsilon\tau o$ entreated; $\tilde{\epsilon}\lambda\lambda a\beta\epsilon$ took; $\tilde{\epsilon}\nu\nu\epsilon\sigma\nu$ swam ($\nu\epsilon\omega$, perhaps originally $\sigma\nu\epsilon\omega$); $\tilde{\epsilon}\sigma\sigma\epsilon\nu a$ I urged on.

- 3. The Augment is η in η-ïa I went.
- 4. Initial ϵ is often lost before another vowel; thus τννμι I put on (Stem Fϵσ-), Pf. Mid. ϵ lμαι, τσ-σαι, Plpf. τσ-σο, τσ-το, Part. ϵ lμένος. Except in this way the Reduplication is hardly ever lost: cp. § 51, 7.
 - 5. Loss of the Augment is common in Homer.

In the Impf. and the Aorists the forms without the Augment are nearly as numerous as those which retain it. In the Plpf. it is more commonly wanting.

The Augment is never found with the Iterative Tenses.

§ 12. The Future.

- 1. Liquid Verbs (i. e. Verbs of which the Stem ends in λ , ρ , μ , ν) form the Future in $-\epsilon \omega$, as $\mu \epsilon \nu \epsilon \omega$ I will remain; so βάλ- $\epsilon \omega$, ἀγγελ- $\epsilon \omega$, ἐρ- $\epsilon \omega$, κερ- $\epsilon \omega$, κτάν- $\epsilon \omega$, ὀρ- $\epsilon \iota$ -του, &c. Contraction occasionally takes place, as $\beta a \lambda \hat{\omega}$, ὀρ- $\epsilon \iota$ -του will be roused, κα μ - $\epsilon \iota$ -του will be weary.
- 2. Some Stems in ρ form -ρσω, as δια-φθέρ-σει will destroy, δρ-σουσα (Il. 21. 335), θερ-σό-μενος (Od. 19. 507).
- 3. The Stems which take σσ in the First Aorist sometimes form the Future in the same way; thus we have ἔσσομαι and ἔσομαι I shall be, φράσσο-μαι and φράσο-μαι I shall consider, χάσσο-νται they will jield, δάσο-νται they will divide.

More commonly, especially in dissyllabic stems, the Future is formed without σ . Thus we have:—

1 Aor. τελέσσαι to finish, Fut. τελέ-ω;
δλεσα I destroyed, Fut. ὀλέ-ε-σθε, contr. ὀλεί-ται;
ἐ-τάνυσσε stretched, Fut. τανύ-ω;
δμοσα I swore, Fut. ὀμοῦμαι;
ἔρυσσα I drew, Fut. ἐρύ-ω, ἐρύ-ε-σθαι;

εκόμισσα I brought, Fut. κομιῶ (and so ἀεικιῶ, κτεριοῦσι, ἀγλαῖεῖσθαι, from Verbs in -ιζω);

ἐδάμασσα Ι subdued, Fut. δαμόω (for δαμά-ω, § 8, Β, 2), δαμᾶ;

ἀντιάσας meeting, Fut. ἀντιόω, Inf. ἀντιάαν;

ήλασα I drove, Fut. έλόω, Inf. έλάαν;

κρεμάσας banging, Fut. κρεμόω;

ἐπέρασσα I sold, Fut. περάαν.

- 4. A Future in $\neg\sigma\epsilon\omega$ ($\neg\sigma\epsilon\sigma$ - $\mu\alpha\iota$) appears in $\dot{\epsilon}\sigma$ - $\sigma\epsilon\dot{\iota}$ - $\tau\alpha\iota$ will be (II. 2. 393, 13. 317); and $\pi\epsilon\sigma\dot{\epsilon}\sigma$ - $\tau\tau\alpha\iota$ will fall.
- 5. One or two Futures seem to be formed from the stem of the Reduplicated Second Aorist: κεχαρή-σε-ται will be gladdened (κεχάρο-ντο), κεκαδη-σό-μεθα we will give way (κεκάδο-ντο), πεφιδή-σε-ται will spare (πεφιδέ-σθαι).
- Of the Second Future Passive there are two examples (at most), viz. μιγή-σε-σθαι (II. 10. 365), and δαή-σεαι (Od.).
 The First Future Passive is unknown in Homer.

§ 13. The Subjunctive.

A. Tenses which are non-Thematic in the Indicative form the Subj. by inserting the Thematic Vowel after the Stem:—

1-μεν we go, Subj. 1-0-μεν let us go;

φη-σί be says, Subj. φή-η;

ἔ-στη-τε ye stood, Subj. στή-ε-τε;

 $\tilde{\epsilon}$ -φθί-το perished, Subj. φθί- ϵ -ται;

έ-πελάσσ-α-μεν we brought near, Subj. πελάσσ-ο-μεν;

ε-πέπιθ-μεν que trusted, Subj. πεποίθ-ο-μεν.

But the forms of the Sing. and 3 Plur. Active, and those of the 2 and 3 Dual and Plur. Middle take η or ω , as in Attic. Hence the paradigm is—

Second Aorist Subj. of i-orn-m I set.

1	Sing. στή-ω	I	ı	Plur	. στή-ο-μεν
2	,, στή-ης	2 Dual στή-ε-τον	2	"	στή-ε-τε
3	στή-η	3 ., στή-ε-τον	3	(99	στή-ωσι.

The 1 Plur. is also $\sigma \tau \epsilon \omega - \mu \epsilon \nu$ (so $\phi \theta \epsilon \omega - \mu \epsilon \nu$ &c.), by 'Metathesis of Quantity' (§ 51, 4). Contraction occurs when $-\epsilon \omega$ follows a vowel, as in $\delta a \hat{\omega} - \mu \epsilon \nu$ ($\hat{\epsilon} - \delta a \hat{\eta} - \nu$), for $\delta a - \hat{\epsilon} \omega - \mu \epsilon \nu$.

First Aorist Subj. of Tiw I bonour.

	Act.		Mid.	Act.	Mid.
I	Sing.	τίσ-ω	τίσ-ο-μαι		
2	"	τίσ-ης	τίσ-ε-αι	2 Dual τίσ-ε-τον	
3	,,	τίσ-η	τίσ-ε-ται	3 ,, τίσ-ε-τον	τίσ-η-σθον
	1 Plur. τίσ-ο-μει		lur. <i>τίσ-</i> 0-μεν	Mid. τισ-ό-μεθα	
		2	,, τίσ-ε-τε	τίσ-η-σθ€	
		3	,, τίσ-ωσι	τίσ-ω-νται.	

When the Stem varies the long form is generally used in the Subj., as $\phi_{\eta-\eta}$, $\beta_{\eta-\eta}$ - ρ_{ν} . Pf. πεποίθ-ομεν, ἐστήκ-η, πεφύκ-η. But the three Aorists in -κα (§ 5, 2) form the Subj. with a long vowel only (without κ), as $(d\nu-)\dot{\eta}-\eta$, $\theta\dot{\eta}-\eta$ s, δώ-ομεν, δώ-ωσι.

Verbs conjugated like $\tau i\theta\eta\mu$ (Stems in ϵ) form the 1 Sing. Subj. in $-\epsilon\iota\omega$, Plur. $-\epsilon\iota\iota\iota\mu\epsilon\nu$: as $\theta\epsilon\dot{\iota}-\omega$, $\theta\epsilon\dot{\iota}-\iota\iota\iota\mu\epsilon\nu$; so $\kappa\iota\chi\epsilon\dot{\iota}-\omega$ (Ind. $\dot{\epsilon}-\kappa\dot{\iota}\chi\eta-\nu$), $\tau\rho\alpha\pi\epsilon\dot{\iota}-\iota\iota\mu\epsilon\nu$ (Ind. $\dot{\epsilon}-\tau\rho\dot{\alpha}\pi\eta-\nu$). But see Curt. Verb. II. 60–63.

εἰμί (Stem ἐσ-) forms ἔω (for ἔσ-ω), 3 Sing. ἔησι and ἔη.

B. Thematic Tenses form the Subj. by lengthening the Thematic Vowel. The 2 Sing. Mid. has -ηαι, rarely shortened to -εαι (μίσγ-εαι, Il. 2. 232), contracted -η (Il. 1. 203.)

The forms in - μ i, - $\sigma\theta\alpha$, - σ i(ν) are noticed in § 2.

§ 14. The Optative.

- 1. Non-Thematic Tenses usually form the Optative by inserting -ιη before Light Endings, -ι before Heavy Endings: e. g. φα-ίη-ν I would say, 1 Plur. φα-ῖ-μεν; θε-ίη-ν I would place, 2 Plur. ἐπι-θε-ῖ-τε; τεθνα-ίη-ς mayest thou die.
 - 2. The Aorist in -σα forms the Optative in two ways—
 - (1) In -σειά, only 2 and 3 Sing. and 3 Plur. Active.
 - (2) In -σαι-μι.
 - εἰμί forms εἴη-ν (ἐσ-ιη-ν); also ἔοι-ς, ἔοι (Il. 9. 142, 284).
 εἶ-μι forms ἰε-ίη (Il. 19. 209), and ἴοι (Il. 14. 21).

§ 15. The Infinitive.

A. Non-Thematic Tenses form the Infinitive with the Endings -μεναι (also -μεν) and -έναι.

CASES. xlix

Of these - $\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ is the most usual: - $\mu\epsilon\nu$ is only found after short vowels, as $\tilde{\iota}$ - $\mu\epsilon\nu$ to go, $\tau\epsilon\theta\nu\dot{\alpha}$ - $\mu\epsilon\nu$ to die; the accent is the same as in the corresponding forms in - $\mu\epsilon\nu\alpha\iota$.

The Ending -eval occurs in l-éval to go, and, under the form -val (i. e. with loss of ϵ by contraction) in $\sigma \tau \hat{\eta}$ -val, $\theta \epsilon \hat{i}$ -val, $\delta o \hat{\nu}$ -val, $\beta \hat{\iota} \hat{\omega}$ -val, $\hat{\alpha} \hat{\eta}$ -val, $\phi \rho \hat{\eta}$ -val, &c.

The Inf. in -ναι with a preceding short vowel, as ἰστά-ναι, τιθέ-ναι, and the Perfect Inf. in -έναι, are unknown in Homer,

B. Thematic Tenses form the Infinitive in $-\epsilon - \mu \epsilon \nu \alpha (-\epsilon - \mu \epsilon \nu)$ and $-\epsilon \iota \nu : \epsilon i \pi \epsilon - \mu \epsilon \nu \alpha i, \epsilon i \pi \epsilon - \mu \epsilon \nu$, $\beta \dot{\alpha} \lambda \lambda - \epsilon \iota \nu$. The Second Aorist forms $-\epsilon - \epsilon \iota \nu$, contracted $-\epsilon \iota \nu$, as $i \delta \dot{\epsilon} - \epsilon \iota \nu$, $\beta \dot{\alpha} \lambda \dot{\epsilon} - \epsilon \iota \nu$ and $\beta \dot{\alpha} \lambda \dot{\epsilon} \dot{\nu}$.

DECLENSION.

§ 16. The Vocative.

Note the α in νύμφα, and in some Homeric words only used as Vocatives, πάππα, ἄττα, τέττα, μαῖα.

Note also Alav, Κάλχαν, and ava lord! (in prayers).

§ 17. The Nominative.

Some Nouns of the first Decl. have -α for -ης, viz. ἱππότα borseman, ἢπύτα loud-calling, ἱππηλάτα driver of borses, αἰχμητά spearman, νεφεληγερέτα, μητίετα, εὐρύοπα, ἀκάκητα, κυανοχαῖτα, and one Proper Name, Θυέστα. Except Θυέστα, these words are titular epithets: ἱππότα Πηλεύς, μητίετα Ζεύς &c. Probably they are originally Vocatives, though they have come to be used as Nominatives.

§ 18. The Accusative.

1. Nouns in -15, Gen. -18-05 (Stem -18-), sometimes form the Acc. Sing. in -1 ν as well as -18 α ; as $K\nu\pi\rho$ -1 $\delta\alpha$ and $K\nu\pi\rho$ -1 ν . Rote that no oxytones form the Acc. in -1 ν .

2. Nouns in -ις and -υς (Stem -ι-, -υ-) with an Acc. Sing. in -ν often form the Acc. Plur. in -ις, -υς (for -ινς, -υνς); πόλις (as well as πόλι-as and πόλη-as), ὅις, ἀκοίτις, σῦς, ἰχθῦς, ὀφρῦς, νέκῦς (as well as σύ-as &c.); and so βοῦς as well as βό-as.

3. But Nouns in -vs, Gen. -cos, and Nouns in -cvs, - η vs have only -ca-s and - η a-s in Homer. For the Personal Pronouns see § 23.

§ 19. The Genitive.

- 1. Nouns in -15, -05 (Stems in -1, -0) form the Genitive either in -1-05, -0-05, or in - ϵ -05, sometimes - η -05, as $\pi \delta \lambda \iota$ -5, Gen. $\pi \delta \lambda \iota$ -05 and $\pi \delta \lambda \eta$ -05; $\pi \delta \lambda \iota$ -5, Gen. $\pi \delta \lambda \iota$ -05.
- 2. Nouns in -eu-s form - η -os, sometimes also -e-os, as $\beta a\sigma\iota\lambda\epsilon\dot{\nu}$ -s, $\beta a\sigma\iota\lambda\hat{\eta}$ -os; Tu $\delta\epsilon\dot{\nu}$ s, Tu $\delta\dot{\epsilon}$ -os; so those in - η u-s, as $\nu\eta\hat{\nu}$ -s, $\nu\eta$ -ós and (less commonly) $\nu\epsilon$ -ós.
- 3. Nouns in -0-\$ (Stems in -0) form the Gen. in -010, -00; probably also in -00, since we should read Ἰφίτοο (Il. 2. 518), Ἰλίοο (Il. 15. 66, 21. 104), ὁμοιῖοο (Il. 9. 440 &c.), ἀγρίοο (Il. 22. 313), δο (for δου, Il. 2. 325, Od. 1. 70) &c. Cp. the three forms of the Gen. of Pronouns in -ειο, -εο, -ευ.
- 4. Masc. Stems in -a form -āo, less commonly - $\epsilon\omega$, or (after another vowel) - ω , as Bo $\rho\dot{\epsilon}$ - ω , ' $E\rho\mu\dot{\epsilon}\dot{\iota}$ - ω , $\dot{\epsilon}\ddot{\nu}\mu\mu\epsilon\lambda\dot{\iota}$ - ω .
- Similarly stems in -a form the Gen. Plur. in -άων, -έων, and (after a vowel) -ῶν, as κλισι-ῶν, Σκαιῶν.

§ 20. The Dative.

- The Dat. Sing. generally follows the Gen., as βασιλεύ-s, βασιλή-ϊ; νηῦ-s, νη-ι, γρηῦ-s, γρη-ι; Τυδεύ-s, Τυδέ-ϊ. So πόλι-s forms πόλῖ (for πόλι), πτόλε-ϊ, and πόλη-ϊ.
- 2. Nouns in -us, Gen. -u-os, form the Dat. in -u, as πληθυῖ, νέκυι. In later Greek this diphthong can only occur before a vowel.
- 3. Stems in -o sometimes form a 'Locative' in -oι (as well as the Dat. in -φ), as οἴκοι at bome; cp. χαμα-ί.
- 4. Of the Dat. Plur. there are two main varieties, viz. in $-\sigma\iota(\nu)$ and $-\epsilon\sigma\sigma\iota(\nu)$, both often used for the same word, as $\beta o\nu -\sigma i$ and $\beta \delta -\epsilon \sigma\sigma i$, $\partial \nu -\sigma i$ and $\partial \nu -\epsilon \sigma\sigma i$, $\partial \nu -\sigma i$ and $\partial \nu -\epsilon \sigma\sigma i$, $\partial \nu -\epsilon \sigma\sigma i$, $\partial \nu -\epsilon \sigma\sigma i$, $\partial \nu -\epsilon \sigma\sigma i$. Note that all forms in $-\epsilon \sigma\sigma i$ are proparoxytone.
- 5. Stems in -ες, -ας generally form three varieties: thus we have ἐπέ-εσσι, ἔπεσ-σι, ἔπεσι; δεπά-εσσι, δέπασ-σι, δέπασι—the third being a subordinate variety of the second.

CASES.

6. Stems in -o form -οισι(ν), and Stems in -a form -ησι(ν). These become -οις and -ης, but chiefly before a vowel, where the loss of ι may be due to elision: e. g. σοῖς ἐτάροισι.

7. The second and third Declensions form the Gen. and

Dat. Dual in -oiv, as $\pi \circ \delta - \circ \tilde{\iota} v$, $\tilde{\iota} \pi \pi - \circ \iota \tilde{\iota} v$.

§ 21. Forms in $\phi\iota(\nu)$.

The Homeric dialect has also certain Cases formed by suffixing $\phi\iota(\nu)$ to the Stem, as $\xi\nu\gamma\delta-\phi\iota$, $\betai\eta-\phi\iota$, $\delta\rho\epsilon\sigma-\phi\iota$, $\sigma\tau\eta\theta\epsilon\sigma-\phi\iota$, $\nu\alpha\hat{\nu}-\phi\iota\nu$, kotuly $\delta\nu\nu-\delta-\phi\iota\nu$, &c. The use of these forms is explained in § 40.

§ 22. Irregular Declension of Nouns.

- τ. The \bar{a} of the First Declension is retained in $\theta \epsilon \hat{a}$ a goddess, Gen. $\theta \epsilon \hat{a} s$, Acc. $\theta \epsilon \hat{a} \nu$, Dat. Plur. $\theta \epsilon \hat{a} \hat{s} s$. Similarly \bar{a} is retained in a few Proper Names: Nom. Έρμείας, Αλνείας, 'Ρέα, Νανσικάα: Gen. $\Phi \epsilon \iota \hat{a} s$, 'Ρείa s.
- 2. Heteroclite forms are those which are declined from different Stems: e. g.

έρίηρο-s (Second Declension), Plur. έρίηρ-ες, έρίηρ-ας;

δίπτυχο-s, Acc. δίπτυχ-a;

ἀλκή, Dat. ἀλκ-ί (only in the phrase ἀλκὶ πεποιθώς);

ύσμίνη, Dat. ύσμιν-ι; λωκή, Acc. λώκ-α;

'Aidy-s, Gen. 'Aida-o and "Aid-os, Dat. "Aid-i.

So we have forms of $\phi \dot{\nu} \lambda a \kappa o$ -s and $\phi \dot{\nu} \lambda a \xi$, $\mu \dot{a} \rho \tau \nu \rho o$ -s and $\mu \dot{a} \rho \tau \nu \sigma$, $\delta \dot{a} \kappa \rho \nu o$ - ν and $\delta \dot{a} \kappa \rho \nu$, $\pi o \lambda \lambda \dot{o}$ -s and $\pi o \lambda \dot{\nu}$ -s. Note also "A $\rho \eta$ -s, Gen." A $\rho \eta$ -os and "A $\rho \epsilon$ -os, Voc." A $\rho \epsilon$ s, Acc. "A $\rho \eta a$ and "A $\rho \eta$ - ν .

In the Cases of viós son, we have three Stems-

vio-: Nom. vió-s, Voc. vié (viov, việ, are very rare).

vi-: vi-os, vi-i, vi-a, Plur. vi-es, vi-áoi, vi-as, Dual vi-e.

uiu-, vié-os, vié-ï, vié-a, Plur. vié-es, vié-as.

It is especially common to find Neuter Stems with alternative forms in -ατ, as in Attic γόνυ, δόρυ, ὕδωρ, &c. So in Homer, πρόσωπο-ν, Plur. προσώπατ-α; δεσμό-s, δέσματ-α; πείραρ, πείρατ-α; ἡμαρ, ῆματ-α, &c. Also κάρη, Gen. καρήατ-οs, κάρητ-οs, κράατ-οs, and κρατ-όs.

§ 23. Declension of Pronouns.

1. The forms of the Personal Pronouns in use are:-

	1st Person.	2nd Person.	3rd Person.
		Singular.	•
Nom.	έγών, έγώ	ι τύνη, σύ	· — ·
Acc.	ểμέ, encl. με	σέ	έέ, ε; μιν
Gen.	έμεῖο, έμέο, έμεῦ,	σείο, σέο, σεῦ	ຄົດ, ຄັດ, ຄ ນ
	έμέ-θεν : encl. μευ	σέ-θεν; τεοΐο	ε θεν
Dat.	έμοί, encl. μοι	σοί, τοι ; τείν	င်ဝ ိ , ဝင်
		Plural.	
Nom.	ἄμμες, ἡμεῖς	ປັ້ມມະຣ, ຄົມເເີຣ	
Acc.	ἄμμε, ἡμέ-as	υμμε, υμέας	σφε, σφέ-ας, σφάς
Gen.	ήμείων, ήμέων	ύμείων, ύμέων	σφείων, σφέων
Dat.	ἄμμι(ν), ἡμίν	υμμι(ν), ὑμῖν	σφί-σι(ν), σφι(ν)
		Dual.	
Nom.	} νῶῖ, νώ	adar add	Acc. σφωέ
		တုစ်း, တုတ်	nice. oque
Gen. Dat.	} v ũ ĩv	σφοΐν	Dat. σφωίν.

Note the Gen. in -θεν, and the Acc. Plur. ἄμμε, ἄμμε, σφέ, forms which, like the Acc. Sing., are without Case-Ending.

2. The Pronoun τίς is declined from two stems, τι- and τιν-. The forms in use, with those of the compound Rel. οσ-τις (for which Homer has also ο-τις, formed like ο-πως, &c.) are as follows:—

Singular.

Nom.	τί-s; Neut. τί	ठैक-राड, ठैराड; भैराड; ठैरा, ठैरका
Acc.	τιν-ά (encl.); Neut. τί	ἄντινα, ὅτινα; ἄντινα; ὅτι, ὅττι
Gen.	τέο, τεῦ	όττεο, όττευ, ότευ
Dat.	τέφ, τφ (encl.)	δτεφ, δτφ

Plural.

Nom. τίν-ες	оїтіче s ; б ота (for б-ті-а)
Acc. τιν-ás (encl.)	ούστινας, δτινας; άστινας; άσσα
Gen. τέων	οτεων
Dat. —	δτέοισι.

Homer also uses δs $\tau \epsilon$, which may be regarded as $\delta \sigma - \tau \iota s$ with the second stem undeclined: see § 49, 9.

3. In the Art. we find Nom. Plur. 701, 701, as well as oi, ai,

4. The second part of the Demonstrative ὅδε is sometimes declined, viz. in the Dat. Plur. τοίσ-δεσσιν οτ τοίσ-δεσειν.

§ 24. Adverbial Endings.

The chief Suffixes used to form Adverbs in Homer are as follows:—

-θι, expresses the place where: as τό-θι, δ-θι, πό-θι, κεῖ-θι (= Attic ἐκεῖ), αὐτό-θι, ἔκτο-θι, ἔνδο-θι, ἀπόπρο-θι, ἐγγύ-θι, ὑψό-θι, νειό-θι, ἑτέρω-θι, οἴκο-θι, ἡῶ-θι, οὐρανό-θι, κηρό-θι, Ἰλιό-θι, Κορινθό-θι.

-θεν, place whence, used with nearly the same Stems as -θι; as δ-θεν, πό-θεν, κεῖ-θεν, έτέρω-θεν, ἦῶ-θεν, &c. It is often used after ἐξ and ἀπό, as ἐκ Διό-θεν, ἀπ' οὐρανό-θεν. There is also a Suffix -θε(ν); πρόσ-θε(ν) in front, ὅπισ-θε, ὅπι-θεν bebind, ὕπερ-θε(ν), ἔνερ-θε(ν), πάροι-θε(ν).

-σε, place whither, πό-σε, κεί-σε, έτέρω-σε, δμό-σε, πάντο-σε.

-тоs, place, е́v-тоs, е́к-тоs.

-χι, in η-χι where (lit. which way, like Lat. quâ).

-χα, -χθα, with Numerals; δί-χα two ways, τρί-χα, πέντα-χα, and τρι-χθά, τετρα-χθά.

-δε, place whither, suffixed to the Acc., as οἶκόν-δε, πόλεμόνδε,

δλαδε, &c.

-δις, direction or manner; χαμά-δις to the ground, αμν-δις

together, άλλυ-δις in other directions.

-δον, -δην, -δώ, manner; ἀποστα-δόν aloof, ίλα-δόν in crowds, βοτρυ-δόν in clusters, πυργη-δόν in column; βά-δην, κρύβ-δην, κλή-δην, ἐπιγράβ-δην, ὑποβλή-δην, ἐπιστροφά-δην; μίγ-δα, κρύβ-δά, ἀμφα-δά, αὐτοσχε-δά.

-ă, manner; ἄρ-α (lit. fittingly), ἄμ-α, μάλ-α, θάμ-α thickly, τάχ-α, σάφ-α, κάρτ-α, ῥεῖ-α, δκ-α, ἦκ-α, αἶψ-α, λίγ-α, σῖγ-α,

ρίμφ-α, πύκ-α, κρύφ-α.

-η, way, direction; πάντ-η every way.

-€i, -i, time, manner; αὐτο-νυχ-εί that very night, τρι-στοιχ-ί in three rows, ἀναιμωτ-ί (ῖ) bloodlessly, ἀμογητ-ί without effort.

-ου, place, ποῦ, όμ-οῦ, ἀγχ-οῦ, τηλ-οῦ, ὑψοῦ, αὐτ-οῦ, in mean-

ing like the Adverbs in $-\delta\theta\iota$, which are more common in Homer.

-ωs, manner; a Suffix of which there are comparatively few examples in Homer: δs , $\tau \delta s$, $\tau \delta s$, $\delta \mu \delta s$, $\delta \iota \lambda \delta s$, $\delta \iota \lambda \delta s$, alv δs , κακ δs and some others from Stems in -o. From other Stems, $\delta \phi \rho a \delta \epsilon - \omega s$, $\pi \epsilon \rho \iota \phi \rho a \delta \epsilon - \omega s$, $\pi \rho \phi \rho \rho \rho \sigma \epsilon \omega s$.

-ω, chiefly from Prepositions; εἴσ-ω towards, ἔξ-ω outwards, πρόσσω forwards, ὀπίσσω backwards, προτέρ-ω farther on, ἐκαστέρ-ω, ἐκαστάτ-ω farther, farthest, ἀσσοτέρ-ω nearer: ὧ-δε, οὖτ-ω are exceptional.

Many Adjectives are used adverbially in the Acc. Neut.: see § 37, 1.

Variations in the endings of Adverbs to be noted:-

 Moveable final -s; ἀμφίs and ἀμφί, μέχριs and μέχρι, μεσσηγύs and μεσσηγύ, ἰθύs and ἰθύ, πολλάκιs and πολλάκι, &c.

2. The Prepositions $\pi a \rho a i$, $\kappa a \tau a i$, $\delta \pi a i$ (perhaps locatives, like $\chi a \mu a i$); $\pi \rho o \tau i$ and $\pi o \tau i$ (fuller forms of $\pi \rho \delta s$); $\delta \nu i$ ($\delta \nu$). Cp. $a \delta e i$ and $a \delta e \nu$.

3. **Αροcope** or loss of a final vowel occurs in ἀνά (ἀν δέ, ἀμ πεδίον, &c.), κατά (κὰδ δέ, κὰπ πεδίον, κάββαλε, &c.), and παρά; also in the Particle ἄρα.

MEANINGS OF THE TENSES.

The meanings of the chief Tenses may be shortly summed up as follows:—

The Aorist is used of a single action or event (or of any series of events regarded as a single fact).

The Perfect is used of a state of things.

The **Present** is used of progressive or repeated action an event or series of events regarded as a process.

These meanings have nothing to do with the distinctions of past, present, and future Time. The notion of past Time is given by the Augment; accordingly it is only found in the augmented forms of the Indicative, in which it is combined with the general meaning of the Tense. Thus the Pluperfect (Pf. with Augm.) denotes a past state, the Imperfect (Pres. with Augm.) a process going on in the past. The Aorist is peculiar in having no Indicative form for present time: but the

general meaning above assigned to it appears sufficiently in the other Moods—most clearly, perhaps, in the Imperative and Infinitive.

§ 25. The Aorist.

It is only necessary to mention uses of the Aorist in which it does not answer to the English Past Tense.

1. The Aorist is used of an action just completed, where we should use the Perfect with 'have'; as Il. 1. 362 τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; why dost thou weep (Pres.), and what sorrow has touched thy heart? 2. 114 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο now he has resolved on a wicked deceit: 22.393 ἡράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν εκτορα δίον we have gained great glory, we have slain Hector.

In a context relating to past time this Aorist is equivalent to the English Pluperfect, as αὐτὰρ ἐπεί ρ' εὖξαντο αυben they bad made their prayer: 2. 642 οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος nor quas be himself still living, and Meleager bad died.

- 2. The Aorist is used (as well as the Pres.) when no particular time is thought of, where we can only use the Present. Thus it is found—
- (a) in general sayings; as II. 1. 218 δs κε θεοῖς ἐπιπείθηται μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ whoso obeys the gods, him surely they hear. This is the 'Gnomic Aorist,' or Aor. of maxims.
- (b) in similes, as Il. 3. 23 ὥστε λέων ἐχάρη as a lion rejoices.

§ 26. The Perfect.

1. The **Perfect** in Homer ought to be translated, if possible, by a Present Tense;—such instances as ἔστηκα I stand, γέγηθα I rejoice, μέμνημαι I remember, are not exceptional, but the contrary. Accordingly—

ξμμορε is not 'has divided,' but bas for bis share; εἰρύαται is not 'have saved,' but keep safe; προ-βέβουλα is not 'I have wished rather,' but I prefer.

2. Note the number of Homeric Perfects, expressing states of mind or body, temper, attitude, &c.; κέκμηκα I am queary, ξρριγε shudders, τέτηκα I quaste aquay, δρωρε is astir, ξολπα I

bope, μέμονα I am eager, τέθηπα I am in amazement, σέσηπε is rotten, δεδεγμένος in quaiting, πεποτήσται are on the quing, δέδορκε is gazing, ἔσσυμαι I am in hot haste, δεδάκρυσαι thou art in tears, τέτληκας thou hast the heart, πεφυζότες in flight.

3. Verbs expressing sustained sounds, especially the cries of animals, are usually in the Perfect: e.g. βέβρυχε roars, γέγωνε shouts aloud; κεκληγώς, μεμηκώς, τετριγώς, λεληκώς, ἀμφιαχυῖα.

§ 27. The Present and Imperfect.

The Imperfect is used of an action the time of which is fixed by reference to some other event, as in II. 1. 424 $\chi\theta\iota\zeta\delta$ s ξ $\beta\eta$ κατὰ δαῖτα, $\theta\epsilon$ οὶ δ' ἄμα πάντες ἔποντο (= while the gods all followed). So in I. 495 Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων Thetis meanwhile did not forget: 2. 85 οἱ δ' ἐπανέστησαν πείθοντό τε they rose up in obedience to &c.

Homer constantly uses the Imperfect in this way where the later language would use a Participle, or a subordinate clause; e. g. Il. 22. 277 $\delta \psi$ δ' $\Lambda \chi \iota \lambda \tilde{\eta} \tilde{\iota}$ δίδου $\lambda \dot{a}\theta \epsilon$ δ' $E \kappa \tau o \rho a$ (= $\delta \iota \delta o \tilde{\iota} \sigma a$ $\tilde{\epsilon} \lambda a \theta \epsilon$): 15. 372 $\tilde{\epsilon} \iota$ ποτέ τίς τοι $\tilde{\epsilon} \tilde{\iota} \chi \epsilon \tau o \nu \sigma \tau \tilde{\eta} \sigma a \iota$, $\sigma \iota \delta$ $\tilde{\iota} \tilde{\iota} \tau \delta \tau o \epsilon \tilde{\iota} \chi \epsilon \tau o \nu \sigma \tau \tilde{\eta} \sigma a \iota$, $\sigma \iota \delta$ $\tilde{\iota} \tau \delta \tau o \epsilon \tilde{\iota} \chi \epsilon \tau o \nu \sigma \tau \tilde{\eta} \sigma a \iota$, or $\delta \tilde{\iota} \tau \delta \tau o \epsilon \tilde{\iota} \chi \epsilon \tau o \nu \sigma \tau \tilde{\eta} \sigma a \iota$, or $\delta \tilde{\iota} \tau \delta \tau o \epsilon \tilde{\iota} \chi \epsilon \tau o \nu \sigma \tau \tilde{\eta} \sigma a \iota$ if, when any one prayed to thee, thou didst promise.'

§ 28. Transitive and Intransitive Tenses.

r. The Present is often **Transitive** in meaning, when the Second Aorist and Perfect are **Intransitive**, as in ιστημι, φύω, &c. Homeric instances of this are—

ἔλπω I encourage, Pf. ἔολπα I am in bope.
 τεύχω I make,
 ὅρνυμι I rouse,
 Pf. ὄρωρεν is astir.

So several Verbs are Middle in the Present, and Active in the Second Aorist and Perfect; βούλομαι, βέβουλα: δέρκομαι, ἔδρακον, δέδορκα: ἔρχομαι, ἤλυθον, ἐλήλυθα, &c.

2. The Reduplicated Aorist is nearly always Transitive or Causative: ἐκ-λέλαθον made to forget (Il. 2. 600), ἤραρε fitted, ἤκαχε vexed, πέφραδε showed, set forth, δέδαεν taught, πεπιθείν to persuade. Sometimes it is intensive, as ἐκέκλετο shouted, τεταγών seizing, λελαβέσθαι to seize bold of.

3. The First Aorist is usually Transitive: ἔβησα, ἔστησα, ὅλεσα, ὧρσα. Hence the Middle in εἴσατο be made bimself like, ἐείσατο be went, &c.

MEANINGS OF THE MOODS.

§ 29. The Subjunctive in Principal Clauses.

The Subj. in independent or Principal Clauses expresses either (1) what the speaker wills or purposes, or (2) what he insists upon as sure to happen.

- I. Simple will is expressed by the I Sing., as ἀλλ' ἄγε . . ἀρήῖα τεύχεα δύω come, I will put on my armour: (εἰ δέ κε μὴ δώησιν) ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι (if he do not give her) I will take her myself. This Subj. stands to the Fut. Indic. nearly as the English I will to I shall.
- 2. In the 1 Plur. the Subj. acquires a 'Hortatory,' and quasi-Imperative force, as in Attic.
- 3. With an interrogative tone it becomes 'Deliberative,'
 —'shall I,' or 'shall we,' do so and so?—and this is also an
 Attic use.
- 4. In the Second and Third Person the Subj. generally takes the second meaning, that of insistance or confident expectation, especially as to events in which the speaker has a share or interest; thus answering to the English thou shalt, be shall, &c.; as II. 1. 205 τάχ' ἄν ποτε θυμὸν δλέσση quickly shall be lose bis life (a threat of what the speaker will do). So in the phrase καὶ ποτέ τις εἴπησι men shall one day say, used in sanguine anticipations. These uses are Homeric.
- 5. With μή the Subj. expresses either **Prohibition** (as in Attic) or **Fear**, warning, &c., as Il. 2. 197 μή τι χολωσάμενος ρέξη κακόν I will not have him work a mischief (= I fear he may).
- 6. With où the Subj. has the emphatic Fut. meaning, as Il. 1. 262 οù γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι I never saw, and never may see, such men. This is a distinctively Homeric use.

§ 30. The Optative in Principal Clauses.

- 1. The Opt. without αν or κεν (i. e. in unconditional sentences, see § 31) usually expresses a Wish or Prayer.
- 2. In the Second Person it is equivalent to a gentle or respectful Imperative; as in II. 11. 891 ταῦτ' εἴποις 'Αχιλῆϊ suppose you say this to Achilles: Od. 4. 192 πίθοιό μοι I pray you listen.
- 3. The Opt. of **Wish** is also found with εἰ or αῖ (more commonly εἴθε, αἴθε, εἰ γάρ, αὶ γάρ): e. g. Il. 24. 74 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε κ.τ.λ. would that some one would call.

Note that $\epsilon \tilde{u}\theta \epsilon$ (or $a\tilde{u}\theta \epsilon$) is generally used in hopeless wishes, as II. II 670 $\epsilon \tilde{u}\theta$ δs $\dot{\eta}\beta\dot{\omega}$ ουμι κ.τ.λ.

- 4. Sometimes the Opt. expresses not so much wish as Concession, willingness that something should take place; as II. 4. 18 ἢ τοι μὲν οἰκέοιτο πόλις κ.τ.λ. the city may as well continue to be inhabited. So in the First Person, II. 23. 151 Πατρόκλφ ἤρωῖ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι I am ready to give the lock of hair as a gift to Patroclus.
- 5. Lastly, the Opt. with αν or κεν (see § 31, 4) usually expresses Supposition, willingness to admit something to be true, as Il. 1. 100 τότε κέν μιν ίλασσάμενοι πεπίθοιμεν then we may bope to appease bim.
- 6. Homer sometimes has the Opt. with ἄν οr κεν to express what would have taken place in an event which has not happened (where an Attic writer would use the Indicative with ἄν), as Il. 5. 311 καί νύ κεν ἔνθ ἀπόλοιτο . . εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε would then have perished, if, &c.; 17. 70 ἔνθα κε ῥεῖα φέροι . . εἰ μὴ κ.τ.λ.
- 7. With $\mu\dot{\eta}$ the Opt. expresses Deprecation: with od it expresses negative Supposition or Expectation.

§ 31. Use of av and kev in Principal Clauses.

The general rule is that a v or kev is used in order to show that a particular occasion or state of things is contemplated.

1. The Subj. of Purpose in an independent clause takes κεν when the purpose is coupled in any way with a future event, as Il. 16. 129 δύσεο τεύχεα θᾶσσον έγὰ δέ κε λαὸν ἀγείρω

put on your armour and (while you do so) I will collect the people: so Il. 1. 137, 183, &c.

- 2. The Subj. of emphatic prediction usually takes αν or κεν, as Il. 3. 54 οὐκ αν τοι χραίσμη (when you meet Menelaus) it shall not avail you. But the Subj. is unqualified whenever the speaker wishes to avoid confining himself to a particular occasion: as in καί ποτέ τις εἴπησι, and the use with οὐ, § 29, 6.
- 3. The Opt. of pure Wish never takes $\tilde{a}\nu$ or $\kappa\epsilon\nu$ —a wish as such being unconditional.
- 4. The Opt. of Supposition generally takes ἄν οτ κεν, as an assertion about the likelihood of an event is almost necessarily made in view of particular circumstances. Occasionally however Homer expresses the unconditional possibility of an event by the unqualified Opt.: as Od. 3. 231 ρεία θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι, where ἐθέλων expresses the only condition. So with οὐ, Il. 19. 321 οὐ μέν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι I do not suppose I can suffer a avorse ill; and so Il. 5. 303; 20. 286; Od. 14. 121. This last use is the counterpart of the Subj. with οὐ (§ 29, 6).

§ 32. Subordinate Clauses.

The Subordinate Clauses which contain a Subj. or Opt. may generally be assigned to one of two groups, viz.—

- r. Conditional Clauses, together with such Relatival and Temporal Clauses (i. e. Clauses with ös, öτε, ἔως, &c.) as have the effect of imposing a condition or limitation upon the Principal Clause.
- 2. Final Clauses, viz. those which give the end or aim of the action expressed by the Principal Clause.

The difference between these two kinds of Clauses is not generally shown by the form of the Clause: thus—

- (1) A Clause introduced by a Relative may express
- (a) a condition, as ξεινοδόκον κακὰ ρέξαι ὅ κεν φιλότητα παρασχη το do evil to a bost qubo (i.e. quben be) bas given friendly treatment.
- (b) an end, as ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν δς κε φιλήση shall we send him to another who shall (i. e. in order that he may) entreat him well?

- (2) ὄφρα and ἔως sometimes express a condition (so long as), sometimes a purpose (until, to the end that).
- (3) ώς with the Subj. most commonly expresses purpose, but has the force of a limitation in sentences like ώς αν είνων είπω πειθώμεθα πάντες.
- (4) Clauses with ci are commonly conditional, but may also express purpose, or at least expectation, as είμ' αὐτὴ πρὸς "Ολυμπον ἀγάννιφον αἴ κε πίθηται (not if be bas listened, but) in the hope that be will listen.

§ 33. The Subjunctive in Subordinate Clauses.

The general rule regarding av or KEV is the same as for independent Clauses; accordingly—

- 1. Conditional and Temporal Clauses take the Subj. without αν or κεν when the reference is meant to be general or indefinite: viz.—
- (a) in maxims and sayings of general application; as II. 1. 80 κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ· εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη κ.τ.λ. a king bas the best of it when he has a quarrel with a common man: for even if he has swallowed his rage for the day, &c.
 - (b) in similes, with ὅτε and ὡς ὅτε (passim).
- (c) of events happening repeatedly, or at an indefinite time, as II. 1. 163 οὐ μὲν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας ὁππότ' 'Αχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον when the Greeks take one of the Trojan towns: 1. 230 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπη, i. e. from any man who speaks against thee.
- (d) after a negative Principal Clause, as Od. 1. 206 οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχησιν (he will not be long away) even if iron bonds bold bim; so Il. 5. 258; 20. 363., 21. 323.

But av or kev is used in these Clauses—

- (e) when a particular event is in view; as Il. 1. 128 ἀποτίσομεν αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι πόλιν Τροίην . . ἐξαλαπάξαι we will repay you if ever Zeus gives us Troy to sack (contrast Il. 1. 163, quoted above).
- 2. The Subj. of Purpose generally takes αν or κεν when the Principal Clause refers to a future time: e.g. Il. 2. 440 ιομεν όφρα κε θασσον κ.τ.λ. let us go, that we may (by our going) &-c.

Note however that $\tilde{\iota}\nu a$ does not take $\tilde{a}\nu$ or $\kappa\epsilon\nu$, and $\tilde{\delta}\phi\rho a$ only in a few places.

The Subj. with $\mu \dot{\eta} = '$ lest' does not take $d\nu$ or $\kappa e\nu$: cp. § 29. 5.

3. The Dependent 'Deliberative' Subj., referring to a future deliberation between alternatives, takes κεν: as Il. 9. 619 φρασσόμεθ' ή κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἢ κε μένωμεν we shall consider, are que to return or to stay.

§ 34. The Optative in Subordinate Clauses.

The general principle which determines the choice between the Subj. and the Opt. is that the Opt. indicates an event not regarded in any way as coming within the speaker's agency. The use of the Opt. in reference to the past is the commonest application of this principle, but not the only one.

- 1. The Opt. is used in Conditional and Temporal Clauses1-
- (a) when the case to which the condition applies is matter of mere supposition: Il. 9. 125 οῦ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ ῷ τόσσα γένοιτο be were no empty-banded man to whom such things come.
- (b) after a Past Tense: Il. 1. 610 ἔνθα πάρος κοιμᾶθ ὅτε μιν γλυκὺς ὅπνος ἱκάνοι there he slept whenever sweet sleep came to him; cp. the Subj. of indefinite frequency, § 33, 1 (c).

It takes ἄν οι κεν in a few instances of Clauses with εἰ and ἐπεί. The context generally shows what is the particular event in view of which the supposition is made; e. g. II. 1. 60 ἀψ ἀπονοστήσειν εἶ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν ɨf (by returning) we may escape death; cp. 5. 273.

The use of $\mu \dot{\eta}$ instead of ov in stating a condition is evidently due to the quasi-imperative character of such Clauses.

¹ The use of the Subj. and Opt. in Conditional Clauses does not depend upon the greater or less probability of the event. A condition is a kind of requirement, and the Mood to be used is determined by the spirit in which the requirement is made. Thus it may be made by the Imperative, as ἔστω ταῦτα let this be so, i. e. let us suppose this to be so. Or by the Indicative, el ἔστι ταῦτα (suppose) this is so, where the Ind. does not in the least imply that the supposition is true. Or by the Subj., which is akin to the Imperative. Or, finally, by the Opt., which makes the supposition in the tone of a wish or a concession.

The Optative of End is used—

- (a) with κεν, when the Clause expresses something expected to follow, but which the speaker does not adopt as his purpose; as II. 1. 64 ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα, ὅς κ' εἴποι κ.τ.λ. let us ask a prophet who may tell us,—where the immediate purpose of asking is contrasted with the mere expectation as to the answer.
- (b) when the Principal Clause expresses a wish or supposition only, as Il. 14. 107 νῦν δ' εἴη δε τῆσδε γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι may there be (one) who will tell us a better plan than this.
- (c) after a Past Tense in the Principal Clause (passim). But if the thing intended is future at the time of speaking, the Subj. may be used after a Past Tense, as II. 5. 127 ἀχλὺν δ' αδ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον ἡ πρὶν ἐπῆεν ὄφρ' εδ γιγνώσκης κ.τ.λ. I bave taken away the dimness from thine eyes, so that thou shalt know, &c.
- 3. Clauses with η . . η of Deliberation, depending upon a Past Tense, have the Opt. without ἄν οr κεν.

§ 35. ar and ker with the Future Indicative.

This use is found both in Independent and in Subordinate Clauses. The force of the Particle is generally obvious: II.

1. 139 δ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι (I will do so and so) and be (for his part) will be angry to whom I shall come: so II. 1. 174, 523; 2. 229, 258.

§ 36. The Infinitive.

- 1. The Infinitive expresses aim, direction, or consequence: as ξυνέηκε μάχεσθαι brought together to fight (for fighting), λεῖπε φορῆναι left to bim to bear, τὴν δὸς ἄγειν give her for taking away, &c.
- 2. It is often used after a Noun or Adverb, to limit or explain its application; as Il. 2. 553 τῷ δ' οῦ πώ τις ὅμοιος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν κοσμῆσαι no one was like bim for ordering; Il. 4. 510 ἐπεὶ οῦ σφι λίθος χρῶς οὐδὲ σίδηρος χαλκὸν ἀνασχέσθαι their flesh is not stone or iron for withstanding, i.e. so as to withstand: Il. 4. 345 ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι there

roast meat is liked for eating, i.e. 'you like to eat roast meat there'.'

- 3. The Inf. is often found in Homer with the force of an Imperative, but chiefly where an Imperative precedes, the Inf. serving to carry on or complete the command, e.g.,—
 - Il. 1. 322 ἔρχεσθον κλισίην Αγαμέμνονος 'Ατρείδαο, χειρὸς ελόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα κ.τ.λ.
 - 3. 458 ὑμεῖε δ' ᾿Αργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἄμὶ αὐτῆ ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν.

So in other cases where the context prepares us for a request or command: especially in prayers after an invocation, as Il. 2. 412 Zεῦ κύδιστε..μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι κ.τ.λ.

THE CASES.

The Case-endings serve in general to show the relation in which a Noun stands to the Verb of the sentence. The Genitive Ending is an exception, as it usually serves to show the relation of the Noun to another Noun.

§ 37. The Accusative.

A Noun in the Accusative serves to define or complete the notion given by the Verb. The following are the chief Homeric uses:—

1. Neuter Pronouns and Adjectives; as τόδ' ἰκάνω I come this time, τάδε μαίνεται be is thus mad, πάντα ἐνίκα be was victorious in all, ἡδὺ γέλασσαν they laughed a sweet laugh, ἄλληκτον πολεμίζειν to war unceasingly: so πολύ and πολλά, μέγα and μεγάλα, τυτθόν, νέον, πρῶτον and πρῶτα (also τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα), ὕστατα, ἔξοχα, ἐνδέξια, ὀξύ, βαρύ, καλόν, δεινόν, σμερδαλέον, ἐτεόν, ἐπιτηδές, and very many more. This may be regarded as the usual Homeric way of forming Adverbs—the Adverbs in -ωs being comparatively rare.

¹ Note that this is grammatically simpler than the regular construction φίλον ἐστὶ κρέα (Acc.) ἔδμεναι (lit. there is pleasure for eating meat).

Similarly πῶν ἔργον ὑπείξομαι I will yield in everything (πῶν ἔργον being = πάντα).

2. A Noun of cognate meaning to the Verb, as εμάχοντο μάχην, βουλάς βουλεύειν, ὑπόσχεσιν ἢν περ ὑπέσταν, &c.

Similarly when the Acc. is sufficiently distinct in meaning to serve as a qualification to the Verb, as ηπείλησεν μῦθον uttered a word of threatening, βουλὰς ἐξάρχων taking the lead in counsel, οῦ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας no false tale bast thou told of my folly.

- 3. Some Accusatives are used to qualify the whole fact expressed by a Clause; as II. 4. 155 θάνατόν νύ τοι δρκι' ἔταμνον my making a treaty proves to be death to thee. Hence the use of ἐπίκλησιν in name, πρόφασιν professedly, δέμας πυρός in the likeness of fire.
- 4. The seat of an action or feeling is often expressed by the Acc., as χεῖρα καμεῖται bis hand will be weary, εἴσατο δὲ φθόγγην be made himself like in voice, φρένα τέρπετ' ἀκούων was pleased in bis soul, βέβληαι κενεῶνα thou are smitten in the flank. This usage extends to Adjectives expressing qualities, as πόδας ἀργός, βοὴν ἀγαθός, χερείων οὐ δέμας οὐδὲ φυήν.
- 5. An ordinary Acc. of the Person with a limiting Acc. of the 'part affected' produces the double Acc. of the Whole and Part $(\sigma\chi\hat{\eta}\mu\alpha \kappa\alpha\theta' \delta\lambda\sigma\nu \kappa\alpha\lambda \mu\epsilon\rho\sigma s)$, which is very common in Homer: see II. 1. 362.
- The Acc. of the point to which motion is directed is very common with ἰκνέομαι (ἴκω, ἰκάνω), but rare with other Verbs of motion.
- 7. Many Verbs that ordinarily take an Acc. of the Thing may be construed with an Acc. of the Person when the real Object of the Verb is some fact about the person. The fact is often given by a Participle following, as II. 7. 129 τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑψ̂ Ἔκτορι πάντας ἀκούσαι if he were to hear of their all cowering before Hector: 13. 352 ἥχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους he was vexed at their being subdued (cp. ἄχθομαι ἔλκος I feel the pain of the wound).

Or it is given by a distinct Clause, as II. 2. 409 ήδεε γάρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο be knew of his brother how be laboured. This is the so-called 'Accusativus de quo.'

§ 38. The Dative.

The Dative in Greek does the work of three distinct Cases; (1) the Dative proper (answering to the Latin Dative), (2) the Locative—'place (or time) at which,' and (3) the Instrumental or Comitative. The two latter cases are amalgamated in Latin with the Ablative.

- 1. Dative Proper. Under this head notice the free use made of the 'Ethical Dative' in Homer: as Il. 1. 104 ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐἶκτην bis eyes were like fire; 1. 250 τῷ δ' ήδη δύο μὲν γενεαὶ . . ἐφθίαθ' be bad seen two generations pass.
- 2. Locative. Nearly all words of place may be in the Dative; especially names of towns and countries (passim), of the parts of the body (as κεφαλη, ὅμφ and ὅμοισι, φρεσί, θυμφ, &c.), and words like μέσσφ in the middle, ἐσχατίη at the extremity: note also the use with the familiar distinctions of place, as δόμφ in the house, ἀγρφ afield, νομφ, χορφ, ἀγορŷ, βουλŷ, μάχη, τραπέζη, ἀγῶνι, ὕπνφ.

The true Locative form survives in οίκοι at home, χαμαί on the ground.

3. Instrumental or Comitative. This group of uses includes the Dat. of manner or circumstance, as σιγŷ in silence, ἀλαλητῷ awith a shout, σπουδŷ awith seal, κακŷ αἴση awith an ewil fate, τριπλŷ threefold; also the idiom αὐτŷ κεν γαίη ἐρύσαιμι I would drag them earth and all.

The Comitative sense prevails in the Plural, used of the parts or adjuncts of an object: as ἐπί τ' ἢμύει ἀσταχύεσσιν the field bends with the ears of corn (cp. κεφαλῆ κατανεύσομαι); ξεστῆs αἰθούσησι τετυγμένον built with porticoes; so ἐθείρησιν κομόωντε, ἵπποις ἀΐσσων, &c.

§ 39. The Genitive.

The Greek Genitive is sometimes a Genitive Proper, serving mainly (like the Latin Gen.) to connect a Noun with another Noun which it limits or qualifies; sometimes an Ablative denoting the terminus a quo of the action.

The following are the chief points to be noticed:-

1. After Nouns denoting anger, sorrow, &c. the Genitive expresses either the person who has the feeling, as $\theta \epsilon \hat{\omega} \nu \ \mu \hat{\eta} \nu \iota s$

the wrath of the gods; or (as very frequently in Homer) the person or thing which is the object or cause of the feeling, as Il. 6. 335 Τρώων χόλφ from anger against the Trojans; 15. 138 χόλον νίος έῆος anger on account of his noble son; so with ἄχος, &c.; cp. σὴ ποθή regret for thee.

- 2. The Gen. denotes the Time in the course of which something happens: as ἡοῦs in the morning, νηνεμίης in calm queather; τῶν προτέρων ἐτέων in former years; τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος this very year.
 - 3. A Gen. of Place is found-
- (a) After a Negative, as II. 17. 372 νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης γαίης (= nowbere in the auhole country); Od. 3. 251 οὐκ Αργεος η̃εν he auas not (anywhere) in Argos (cp. 21. 108 οὕτε Πύλου κ.τ.λ., and 14. 97).
- (b) To denote the space within which motion takes place; often with πεδίοιο (διωκέμεν, θείειν, λών, ἔρχονται, &c.).
- 4. The Gen. is used of anything that is regarded as a stock from which we draw: πάσσε δ' άλός be sprinkled with salt, ἐπεστέψαντο ποτοῖο they filled with liquor, χαριζομένη παρεόντων gratifying him from the store; on the same principle πυρὸς πρῆσαι to burn with fire.
- 5. The general rules for the use of the Gen. with Verbs are the same as in Attic: note that it is used—

With Verbs of anger, grief, &c.: as ετάροιο χολωσάμενος enraged on account of bis comrade, της ο γε κείτ' ἀχέων grieved on account of ber be lay.

With Verbs of aiming, as ἀκοντίζω, ιθύνομαι, ὡρμήθη.

With Verbs of bearing, telling, knowing, esp. bearing from or about a person, knowing or telling about a thing. Thus olda with a Gen. means to be acquainted with, skilled in; and so ἐπιστάμενος πολέμοιο, &c.

§ 40. The Case-forms in $-\phi\iota(\nu)$.

The forms in $-\phi_1(\nu)$ are evidently not part of the living language of Homer, but have survived as part of a traditional poetic style. They are confined for the most part to certain often recurring words and phrases. They are found with the following Case-meanings:—

The Instrumental Dative, the commonest use; as βίηφι by might, ἀναγκαίηφι by necessity, ἐτέρηφι with the other hand: ἀγλαΐηφι πεποιθώς, γενεῆφι νεώτατος, σὺν ὅχεσφι, ἄμ² ἠοῦ φαινομένηφιν, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος.

The Locative, as ὅρεσφιν on the mountains, θύρηφι at the door, κλισίηφι in the tent, ἐπὶ δεξιόφιν—ἐπ' ἀριστερόφιν, &c.

The Ablative Genitive, especially with Prepositions, as $\dot{a}\pi\dot{o}$ χαλκόφι, $\dot{a}\pi\dot{o}$ νευρήφιν, $\dot{\epsilon}\kappa$ στήθεσφιν, $\dot{a}\pi\dot{o}$ ναῦφιν, $\dot{\epsilon}\kappa$ θεόφιν: also δακρυόφι πλῆσθεν, ναῦφιν ἀμυνόμενοι, &c.

These uses, it will be seen, answer very nearly to those of the Latin Ablative. Note that the ending $-\phi\iota(\nu)$ is not found with a word denoting a person, except in $\theta\epsilon\phi\phi\nu$.

§ 41. Prepositions—Tmesis.

Two uses of the Prepositions are almost confined to Homer:—

1. The purely Adverbial use; πέρι in πέρι μὲν θείειν ταχύν exceedingly quick in running; ὑπό in Il. 3. 34 ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα trembling seized his limbs beneath; πρό and ἐπί in Il. 13. 800 πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ΄ ἄλλοι some in front, some after them: and so often with ἀμφί, ἐνί, &c.

Under this head may be placed the use with ellipse of the Verb εἰμί, as Il. 1. 174 πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι others are at my command: 1. 515 οῦ τοι ἔπι δέος no fear lies upon thee: 14. 141 οῦ οἱ ἔνι φρένες understanding is not in him. So ἄνα as an exclamation, up!

Anastrophe, or throwing back the accent to the first syllable, takes place in the last-mentioned use, and in some other Adverbial uses, as $\pi \dot{\epsilon} \rho = exceeding ly$. It is also found with certain Prepositions when they follow the Noun governed, as $\pi \dot{\delta} \lambda \epsilon \mu o \nu$ káta, &c. Probably this represents the original accent, which the Preposition lost when it was joined in pronunciation to a following Noun or Verb.

2. Tmesis, or separation of the Preposition from the Verb—a term applied to the cases in which the Preposition coalesces in sense with the Verb, but is separated by position; as ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν be promised (ὑπέσχετο) wages; ἔκ τε καὶ ὑψὲ τελεῖ be accomplishes it (ἐκτελεῖ) late; οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν

έλόμην which I once took from Aeneas. We must not suppose (as the name T mesis would imply) that a compound already formed was divided again into its elements. The usage represents a stage in the formation of Compound Verbs at which the meaning of the Preposition and the Verb had blended into the meaning of the compound, but the place of the Preposition was not yet fixed.

§ 42. Prepositions with Nouns.

In the uses of Prepositions with the oblique Cases of Nouns there are many differences between Homer and later Greek.

1. The Dative is used in Homer-

with ἀνά, as χρυσέφ ἀνὰ σκήπτρφ upon a golden staff; with μετά, in two senses, (1) 'between,' as μετὰ ποσσί between the feet, μετ' ἀμφοτέροισι between the two sides; (2) 'among,' as μετὰ τριτάτοισι among the men of the third generation. The Gen. with μετά is post-Homeric.

The Dat. with some other Prepositions, as ὑπό, παρά, ἀμφί, περί, is much commoner in Homer than in later Greek. Thus παρά with the Dat.—only found in most authors with words denoting persons—is used of things, as παρὰ νηυσί beside the sbips, &c. And the Gen. is hardly ever found in Homer with ἀμφί, or with περί in the local sense.

2. The Genitive with Prepositions denotes either (1) 'motion from,' as with $\hat{\epsilon}\xi$, $\hat{a}\pi\delta$, $\pi a\rho\hat{a}$, or (2) 'place with respect to,' as with $\pi\rho\delta$, $\hat{\nu}\pi\hat{\epsilon}\rho$, $\hat{\epsilon}\pi\hat{\iota}$, $\hat{a}\nu\pi\hat{\iota}$. There are few derivative meanings in Homer, and these mostly of an obvious kind; as $\pi\rho\delta$ in defence of, $\hat{a}\nu\pi\hat{\iota}$ instead of.

κατά with the Gen. means either (1) 'down from,' as κατ' οὐρανοῦ down from heaven, or (2) 'down on,' as κατὰ χθονὸς ὅμματα πήξας fixing bis eyes on the ground.

περί with the Gen. most commonly means 'beyond,' 'surpassing,' as περὶ πάντων above all men: also 'concerning,' on account of,' as μαχησόμενοι περὶ σείο.

3. The Accusative with Prepositions generally denotes either the object to which motion is directed, or the space over which it takes place. Thus—

παρά is used (1) of 'motion to,' as στη δὲ παρ' αὐτὸν ἰών be

went and took bis stand beside him; (2) of space, as παρὰ θῖν' άλός along the shore.

So ὑπό: (1) of motion, ὑπὸ Ἰλιον ἢλθεν be came to (under) Ilium; (2) of space, ὑπὸ Κυλλήνης ὅρος αἰπὑ, of the district under Mount Cyllene; ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ὑμὰς ἀπαλὴν ὑπὸ δείρην the thong galled him (where it passed) under his neck.

With ἀνά and κατά the Acc. is one of space; as ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ρίνας, up through the mouth and down through the nostrils.

διά takes the Acc. in Homer (as well as the Gen.) in the local meaning 'through.' With the Gen. the notion is usually that of making way through an obstacle: δι' δμίλου through the throng; so δι' αlθέρος οὐρανὸν ἵκει, &c. With the Acc. the space traversed is more prominent, as διὰ δώματα ποιπνύοντα bustling through the palace.

§ 43. Compound Prepositions.

Two Prepositions are sometimes combined in one word; thus παρ-έξ (παρέκ), ὑπ-έκ, δι-έκ, ἀπο-πρό, δια-πρό, περι-πρό, ἀμφὶ περί (better ἀμφιπερί). In such cases the first is the more important, and determines the construction: e.g. παρέξ generally takes the Acc., as II. 9. 7 παρέξ άλα φῦκος ἔχευε washes up the sea-weed along (the shore of) the sea; and διὲκ προθύρου through the porch (and so out).

USES OF THE PRONOUNS.

§ 44. The Personal Pronouns.

- 1. In the Pronoun ἐγώ the forms μευ, μοι, με are enclitic.
- 2. In the Pronoun $\sigma \dot{\nu}$ the Dat. $\sigma \dot{\nu}$ is emphatic, $\tau \dot{\nu}$ is unemphatic and enclitic: in the other Cases the emphatic and unemphatic uses are distinguished by the accent only. These two Pronouns are often made still more emphatic by $\gamma \epsilon$, as $\tilde{\epsilon} \gamma \omega \gamma \epsilon$ (or $\tilde{\epsilon} \gamma \dot{\omega} \gamma \epsilon$), $\sigma \dot{\nu} \gamma \epsilon$, &c.
- 3. The Pronoun to of t also has its emphatic and its unemphatic uses, distinguished throughout by the accent. The emphatic forms, however, have a special meaning:
 - a. When orthotone to is Reflexive (= Lat. sui, sibi, se).

This use is not very common except with Prepositions $(d\mu\phi)$ $\tilde{\epsilon}$, $d\pi\delta$ $\tilde{\epsilon}$ 0, $\epsilon\tilde{m}$ 1 of, &c.).

b. Much more frequently it is enclitic, and is an unemphatic Pronoun of the Third Person, standing for a person just mentioned; sometimes also for a thing, as Il. 1. 236 περὶ γάρ ρά έ χαλκὸς ἔλεψε (of the sceptre).

The Possessive Adj. ¿ós or ős is nearly always Reflexive (= Lat. suus).

\S 45. $\delta\delta\epsilon$, $\kappa\epsilon\hat{\iota}\nu\sigma$, $\sigma\delta\tau\sigma$.

Of these Pronouns δδε and κείνος (rarely in Homer ἐκείνος) are chiefly used to distinguish objects as bere or yonder, present or remote: οὖτος generally denotes what has been spoken of, or is supposed to be known.

But oὖτος sometimes answers to Lat. iste, 'that of yours' (II. 1. 131; 4. 37; 7. 110, &c.); and (like iste) often implies hostility or contempt, as II. 6. 352 τούτ φ δ' οὖτ' $\mathring{a}\rho$ νῦν $\varphi\rho$ ένες $\tilde{\epsilon}\mu\pi\epsilon$ δοι κ.τ.λ.

§ 46. adrós.

The proper meaning of auto's seems to be the very one, that and no other. It can only be used of an object already mentioned or implied. Note the uses:—

- 1. To distinguish a person from adjuncts or surroundings (αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα the man and his gifts); hence in Il. 1. 4 to distinguish the body, as the actual person, from the soul or life. So = alone, as Il. 1. 356 αὐτὸς ἀπούρας 'taking it by himself,' without the usual concurrence.
- 2. 'Without change,' the same as before,' as $a\dot{v}\tau\dot{a} \kappa \epsilon\lambda\epsilon\nu\theta a$ = the way we came. Thus the Adverb $\alpha\ddot{v}\tau\dot{v}$ means 'as before,' and hence, in a bad sense, 'without mending matters,' uselessly.' Similarly $a\ddot{v}\theta\iota = in$ the same place, hence 'without stirring,' 'idly.'

Besides these uses of airos in its full meaning, it is used—

3. In an unemphatic sense, to denote a person or thing already mentioned. But it is not so used in the Nom., or at the beginning of a Clause.

§ 47. The Article.

The Pronoun δ $\dot{\eta}$ $\tau \dot{\delta}$ is used in three ways; (1) as a Substantive Pronoun, = be, sbe, it; (2) as an Article with a Noun; (3) as a Relative.

1. The Substantival use :-

In this use—which is by far the commonest in Homer— $\delta \dot{\eta} \tau \delta$ stands to the enclitic forms of $\tilde{\epsilon}o$ as the emphatic to the unemphatic Pronoun (as $\tilde{\epsilon}\mu \tilde{\epsilon}$ to $\mu \epsilon$, &c.). It is most frequently placed at the beginning of the Clause, and marks a change of Subject or some other contrast. When the Subject is the same, e.g. in II. 1. 191 $\tau o \dot{v} s$ $\mu \dot{\epsilon} \nu$ $\dot{\alpha} \nu a \sigma \tau \dot{\eta} \sigma \epsilon \iota \epsilon \nu$ $\dot{\delta}$ $\dot{\delta}$ 'At $\rho \epsilon \tilde{\iota} \delta \eta \nu$ $\dot{\epsilon} \nu a \rho i \zeta o \iota$, the contrast is between two acts of the same person, should drive away the others and (thereupon) slay Agamemnon.

The Art, is often strengthened by γ_{ϵ} , especially in the Nom., so that $\delta \gamma_{\epsilon}$, $\tilde{\eta} \gamma_{\epsilon}$, $\tau \delta \gamma_{\epsilon}$ is almost a distinct Pronoun. Thus there are three grades of emphasis in the oblique Cases, e. g. $\tau \delta \nu \gamma_{\epsilon}$, $\tau \delta \nu$, $\mu \iota \nu$ (answering to $\tilde{\epsilon} \mu \tilde{\epsilon} \gamma_{\epsilon}$, $\tilde{\epsilon} \mu \tilde{\epsilon}$, $\mu \epsilon$).

2. The Attributive use; of which several varieties may be distinguished:—

- (a) With the Noun following as a kind of explanation, as II. 1. 348 $\dot{\eta}$ $\dot{\delta}$ ' $\dot{\delta}$ ' $\dot{\epsilon}$ (κουσ' $\ddot{\epsilon}$ μα τοῖσι γυν $\dot{\eta}$ κίεν; where the Art. alone would suffice for the sense, and therefore might still be regarded as substantival: cp. 1. 488; 2. 105.
- (b) When the Noun follows more closely, the Art. serving to usher it in, as it were, and give it prominence: as II. 1. 382 ἦκε δ' ἐπ' ᾿Αργείοισι κακὸν βέλος οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον ἐπασσύτεροι, τὰ δ' ἐπψχετο κῆλα θεοῖο. ' Apollo shot his dart—the army kept perishing—the sbafts ceased not.'

This use is chiefly found with adversative Particles, $\delta \epsilon$, $a \dot{\nu} \tau \dot{\alpha} \rho$, $a \dot{\lambda} \lambda \dot{\alpha}$, &c.; sometimes with $\kappa a \dot{\iota}$ and $\tau \epsilon$, as II. 1. 340 $\kappa a \dot{\iota}$ $\pi \rho \dot{\alpha} s$ $\tau \sigma \dot{\alpha} \beta a \sigma \iota \lambda \dot{\gamma} \dot{\alpha} s$, lit. and before him, too, the king.

- (c) As antecedent to a Relatival Clause, e. g. $\eta\mu\alpha\tau\iota$ $\tau\hat{\varphi}$ $\ddot{\sigma}\tau\epsilon$ $\kappa.\tau.\lambda$. In this use the Art. generally follows the Noun, often after a slight pause. The later position of the Art. appears in II. 6. 292 $\tau\eta\nu$ $\delta\delta\delta\nu$ $\dot{\eta}\nu$ $\kappa.\tau.\lambda$.
- (d) With Comparatives and Superlatives, Ordinal Numerals, the Possessive Pronouns, ἄλλος, ἔτερος, αὐτός, and a few other Adjectives that imply contrast or comparison, as Αἴας ὁ μέγας

Ajax the greater, τὸ χθιζόν that of yesterday, τὸ κρήγυον—τὰ κακά good and bad fortune: also with Cardinal Numerals, when two or more are mentioned as parts of a whole, as Il. 5. 271 τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνη, τὼ δὲ δύ Αἰνείᾳ four (not the four) he kept, the other two he gave to Aeneas.

Note that Homer uses the Art. when a particular contrast is intended, as in Il. 1. 107 τὰ κακά, when he had mentioned τὸ κρήγνον. This is quite different from the later use of τὸ κακάν or τὰ κακά for 'evil' or 'evils' in general.

- (e) With the words $\gamma \epsilon \rho \omega \nu$, $d\nu a \xi$, $\eta \rho \omega s$. In this combination the Art. is the important word, the Noun being a mere title added; somewhat as in English, 'his majesty'='he' (the king), i. e. a Pronoun + a title.
- (f) With $\tilde{\epsilon}\pi\sigma\sigma$ and $\mu\tilde{\nu}\theta\sigma\sigma$, as $\pi\sigma\tilde{\nu}\sigma\nu$ $\mu\tilde{\nu}\theta\sigma\sigma$ $\tilde{\epsilon}\epsilon\iota\pi\epsilon$ s. Here also the Noun has little to add to the meaning; e.g. $\tilde{\epsilon}\pi\epsilon$ ι τὸν $\mu\tilde{\nu}\theta\sigma\nu$ $\tilde{a}\kappa\sigma\sigma$ ε is nearly = $\tilde{\epsilon}\pi\epsilon$ ι τό γ ' $\tilde{a}\kappa\sigma\sigma$ ε. Cp. 'thing' in 'something,' 'anything.'
- (g) Sometimes to express dislike or contempt; as Il. 2. 275 τον $\lambda \omega \beta \eta \tau \hat{\eta} \rho a \epsilon \pi \epsilon \sigma \beta \delta \lambda \sigma \nu that scurrilous brawler. This answers to the later use of o<math>\delta \tau \sigma s = iste$.

3. The Relatival use:-

This use arises from the habit of placing the Art. at the beginning of a new Clause, and often can hardly be distinguished from the Demonstrative use: e.g. in II. 1. 320 Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε, τώ οἱ ἔσαν κήρυκε, we may translate who were his beralds, or (parenthetically) they were his beralds.

The Relatival use of δ $\dot{\eta}$ $\tau \delta$ is much more limited than that of δs $\ddot{\eta}$ δ . Thus (1) the Art. always refers to a definite antecedent: it does not mean whoever, or introduce a condition or limitation of the Principal Clause, as δs $\ddot{\eta}$ $\ddot{\delta}$ often does. Also (2) it almost always comes after the Principal Clause. The line usually quoted for the Relatival Art., II. 1. 125 $\dot{\alpha}\lambda\lambda\dot{\alpha}$ $\dot{\tau}\dot{\alpha}$ $\mu\dot{\epsilon}\nu$ $\pi o\lambda(\omega\nu)$ $\dot{\epsilon}\xi\epsilon\pi\rho\dot{\alpha}\theta o\mu\epsilon\nu$ $\tau\dot{\alpha}$ $\delta\dot{\epsilon}\delta\alpha\sigma\tau\alpha\iota$, is almost the only instance to the contrary.

The Acc. Neut. τό is used adverbially (§ 37, 1), to mean on which account, wherefore, as II. 3. 176 τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.

§ 48. The Relative os n o.

1. The Pronoun os n o, and some of the Adverbs derived from it, are occasionally used in a Demonstrative sense:—

os = thus is common, especially at the beginning of a Clause, and in the phrases καὶ ως, οὐδ' ως, ἐπεὶ ως, and the correlatives ως ως ως ως σ.

 $\delta s = be$, in καὶ δs even be, οὐδ' δs , μηδ' δs .

οτε and εως are Demonstrative when used with μεν and δε; thus δτε μεν sometimes, εως μεν for a time.

2. The Neuter of the Relative, used adverbially, furnishes the Conjunctions $\delta \tau \iota$ (from $\delta \sigma \tau \iota s$ or $\delta \tau \iota s$), $\delta \tau \epsilon$ (from $\delta s \tau \epsilon$, not always easily distinguished from $\delta \tau \epsilon$ when), and the simple δ . The meaning is either (1) because, in that, or (2) that (after Verbs of knowing, telling, &c.). Thus—

δ = because. Il. 9. 534 χωσαμένη δ οί οῦ τι κ.τ.λ.

 $\ddot{\mathbf{o}} = tbat$. Il. 5. 433 γιγνώσκων $\ddot{\mathbf{o}}$ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας ᾿Απόλλων.

ο τε = because. Il. 1. 244 χωόμενος ο τ' κ.τ.λ.

 δ τε = that. Il. 5. 331 γιγνώσκων δ τ' δ αναλκις δ την θεός.

§ 49. The Particles.

The commonest of the Particles used to connect Clauses (καί, μέν, δέ, ἀλλά) are the same in Homer as in later Greek. One or two are peculiar to Homer, viz. ἡδέ and (ἡμέν—ἡδέ both—and); αὐτάρ, ἀτάρ but; αἴ, used as well as εἰ, if.

There is greater difference between the two dialects in the Illative Particles, and the numerous little words which serve to mark various shades of emphasis, &c. The following seem to require notice, on the ground either of form or usage:—

1. ἢ is affirmative; sometimes used interrogatively, as ἢ ἐθέλεις dost thou indeed wish? In the affirmative use it is combined with various other Particles: thus we have ἢ μήν (or ἢ μέν, see below), ἢ τοι, ἢ τε, ἢ ῥα, ἢ νύ τοι, ἢ ῥά νυ.

The combinations $\vec{\eta}$ $\mu \dot{\eta} \nu$ and $\vec{\eta}$ $\kappa \alpha \dot{\iota}$ are sometimes = and yet, and that though (= $\kappa \alpha \dot{\iota} \tau \sigma \iota$, which is not Homeric).

2. $\dot{\eta}\dot{\epsilon}$ or $\ddot{\eta}$ has the meanings or and than; in correlation either—or, for which we find $\ddot{\eta}\tau o\iota$ — $\dot{\eta}\dot{\epsilon}$ ($\ddot{\eta}$). In the meaning than we have also the combinations $\dot{\eta}\dot{\epsilon}$ $\tau \dot{\epsilon}$ and $\dot{\eta}\dot{\epsilon}$ $\pi \dot{\epsilon} \rho$.

ἄρα, ἄρ, ἡα (encl.) accordingly, so; often used with Clauses that express alternatives, especially with the first of the two, as εἴτ' ἄρ—εἴτε, οῦτ' ἄρ—οῦτε: also in ἐπεί ῥα, ὅτι ῥα, γάρ ῥα.

The combination τ' $\tilde{\alpha}\rho\alpha$ (τ' $\tilde{\alpha}\rho$, sometimes written $\tau \hat{\alpha}\rho$) is used with interrogatives, as τ' is τ' $\tilde{\alpha}\rho$, $\tau \hat{\omega}$ is τ' $\tilde{\alpha}\rho\alpha$.

- 4. μήν is a Particle of strong affirmation, for which Homer often uses μέν (ἢ μέν, καὶ μέν, οὐδὲ μέν), sometimes (in the Iliad) μάν.
- 5. δή now, at last, really, may come at the beginning of a Clause in the combinations δη τότε, δη γάρ.
- 6. τοι then, surely, usually enclitic, but comes first in τοιγάρ so then. Homer never has τοίνυν οι καίτοι.
 - 7. $\theta \eta \nu$ (encl.) I suppose, ironically, (= Attic $\delta \dot{\eta} \pi o \nu$).
- 8. περ (encl.) very, certainly, placed after the word which it strengthens, as καὶ ἀχνύμενός περ even being so grieved, ὡς ἔσεταί περ even as it shall be (not καίπερ, ισπερ, as in Attic). It may often be translated although, but not regularly (like καίπερ in Attic).
 - 9. TE has two quite distinct uses in Homer:-
 - (1) It is a connecting Particle (as in Attic).
 - (2) It serves to mark a statement as general; as II. 1. 218 ος κε θεοίς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

This latter use of τε is rare except in combination with os, οσος, οιος, the corresponding Adverbs ως, οθοι, ότε, ίνα, the Art. when used as a Relative (as II. 7. 112 τον τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι), the Indefinite τις, and the Particles καί, μέν, δέ, άλλά, γάρ. It is chiefly found in similes, proverbial sayings, or maxims, &c.: see Il. 1. 63, 81, 82, 238., 2. 90, 145, 292, &c.

METRE AND QUANTITY.

§ 50. Caesura.

The two main rules of the Homeric Hexameter are:-

1. The third foot must not end with a word: that is to say, the pause or break which separates one word from the next must not be so placed as to divide the line into two equal parts.

Such a break in the middle of the line is prevented by a

Caesura $(\tau o \mu \dot{\eta}, i.e.$ the division between words not coinciding with the end of a foot, and therefore 'cutting' the foot).

The commonest Caesura is that 'at the third trochee' (τομὴ κατὰ τρίτον τροχαῖον), as in—

οὐλομέ- | νην ή | μυρί Λ'Α- | χαιοίς ἄλγε' ἔθηκε,

so called because it divides the third foot into a trochee $(\mu\bar{\nu}\rho\check{\nu}-)$ and a short syllable. In the first book of the Iliad, out of 611 lines, 356 have this Caesura.

Somewhat less common is the Caesura 'after five half-feet' (τομὴ πενθ-ημι-μερής): as μῆνιν ἄ- | ειδε θε- | ά $_{\Lambda}$ - | .

Occasionally the principal Caesura comes after the middle of the line, in the fourth foot (τομή ἐφθ-ημι-μερής) as:—

ος κε θε- | οῖς ἐπι- | πείθη- | ται, \wedge μάλα | τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

2. There must be no Caesura at the fourth trochee: e.g. we cannot have such a line as—

Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυ- | ναῖκα \bigwedge γα- | μέσσεται αὐτός, the reading of all the MSS. in Il. 9. 294; where Aristarchus gives—

Πηλεύς θήν μοι έπειτα γυ- | ναϊκά γε 🔥 | μάσσεται αὐτός.

The division after the fourth foot, as in-

ήρώων, αὐτοὺς δὲ ελώρια | τεῦχε κύνεσσιν is called the **Bucolic Diagresis**. This is the most rhythmical division, and consequently the best place for a pause in the sense.

§ 51. Hiatus, Elision, Contraction, &c.

Hiatus is not forbidden in Homer (as it is in Attic poetry), but a vowel or diphthong before another vowel is affected in various ways.

- A long vowel or diphthong at the end of a word is usually shortened before hiatus, as τὴν δ' ἐγὰ | οὐ λύσω.
- 2. If however the syllable is in arsis (i. e. in the first half of the foot, on which the ictus or rhythmical stress falls), it may remain long, as $\hat{\eta}\mu\epsilon\tau\dot{\epsilon}\mid\rho\varphi$ $\dot{\epsilon}\nu\dot{\imath}\mid\sigma\ddot{\imath}\kappa\varphi$. In thesis (the second or unaccented half of the foot), a vowel followed by hiatus is almost always shortened.
 - 3. The principle of these rules applies to many cases in

which a long vowel or diphthong comes before another vowel in the same word: thus—

- (a) The vowels α, ι, υ before another vowel are often doubtful in quantity; as δλᾱος and δλᾱος, κονῦη and κονῦη, τομεν (- υ υ but ἀλλ τομεν); so in most Verbs in -ιω and -υω, Comparatives in -ιων, Nouns in -ιη, &c.
- (b) η and ε are interchanged, as ηψs and εψs, ἀν-ήη and ἀν-έη (Subj., § 13), νηός and νεός (Gen. of νηψς).
- (c) Diphthongs interchange with short vowels, viz. αι, ει, οι with α, ε, ο; as in the Verbs in -αιω and -ειω (§ 8, B, 1), νείατος and νέος, ήμείων and ήμέων, βαθείης and βαθέης, όλοιός and όλοός, &c. Instances of a less common kind are δεύομαι and δέομαι, ἔχευα and ἔχεα, λούεσθαι with 1 Aor. λοέσσατο, and the shortening of the first syllable in νίος.
- 4. The shortening of the first of two vowels is sometimes accompanied by the lengthening of the second, as in the Genitives in $-\epsilon \omega$ for $-\bar{\alpha}o$ (through an intermediate $-\eta o$), and the Subj. $\sigma \tau \dot{\epsilon} \omega \mu \epsilon \nu$, $\phi \theta \dot{\epsilon} \omega \mu \epsilon \nu$, &c. (for $\sigma \tau \dot{\eta} o \mu \epsilon \nu$, $\phi \theta \dot{\eta} o \mu \epsilon \nu$, see § 13, A). This is called 'Metathesis of Quantity.'
- 5. The diphthong $-\alpha\iota$ may be elided in the Verbal Endings $-\mu\alpha\iota$, $-\tau\alpha\iota$, $-\nu\tau\alpha\iota$, $-\sigma\theta\alpha\iota$, as $\beta o \dot{\nu} \lambda o \mu^{\prime} \dot{\epsilon} \gamma \dot{\omega}$, &c. or is occasionally elided in $\mu o \iota$, $\sigma o \dot{\iota}$.
 - ι is seldom elided in the Dat. Sing., never in περί, τί, ὅτι.
- 6. Sometimes a final long vowel forms one syllable with the initial vowel of the next word. This is found with $\delta \dot{\eta}$ $a \ddot{v}$, $\delta \dot{\eta}$ $o \ddot{v} \tau \omega$, $\dot{\epsilon} \pi \epsilon \hat{\iota}$ $o \dot{v}$, $\dot{\eta}$ $o \dot{v}$, and a few other cases.
- 7. The combinations $\epsilon \alpha$, $\epsilon \alpha \iota$, ϵo , $\epsilon o \iota$, $\epsilon \omega$, ιo may be scanned as one syllable.
- 8. Initial ϵ followed by a vowel may often be dropped, as $\dot{\epsilon}$ - $\dot{\epsilon}\lambda\pi$ $o\mu$ aı and $\ddot{\epsilon}\lambda\pi$ $o\mu$ aı, $\dot{\epsilon}$ - $\dot{\epsilon}(\kappa\sigma\sigma\iota)$ and $\ddot{\epsilon}\kappa\sigma\sigma\iota$, $\ddot{\epsilon}$ - $\dot{\epsilon}\delta\nu$ a and $\ddot{\epsilon}\delta\nu$ a: so in the Pf., $\ddot{\epsilon}\rho\chi$ a τ aι (for $\dot{\epsilon}$ - $\dot{\epsilon}\rho\chi$ a τ aι, i. e. $F\epsilon$ - $F\epsilon$ $\rho\chi$ a τ aι), $\ddot{\epsilon}\sigma\tau$ 0 and $\ddot{\epsilon}$ - $\epsilon\sigma\tau$ 0 ($F\dot{\epsilon}$ - $F\epsilon\sigma$ - τ 0).
- 9. Contraction is comparatively rare: the rules are the same as in Attic, except that ϵ_0 is contracted to ϵ_v . On Assimilation see § 8, B, 2.

§ 52. Position.

When a short vowel is followed by two consonants, the syllable is long. This holds for all consonants: e.g. τρ in

πατρός, ἐπὶ Τρώεσσι; πρ in ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα; φρ in περιφραδέως, ἐπὶ φρεσί, &c.

Exceptions sometimes occur before τρ, πρ, κρ, πλ, κλ, rarely before other combinations of Mute and Liquid. But they are chiefly found in words which could not otherwise be brought into the verse: as τράποντο, προσηύδα, κραταιός, βροτῶν, 'Αφροδίτη, Κλυταιμνήστρη, πλέων, &c. The same excuse applies to the short vowel before Σκάμανδρος, Ζέλεια, Ζάκυνθος, σκέπαρνον—words which the poet could not altogether avoid using.

§ 53. Doubtful Vowels.

These cases, in which the vowel is doubtful in the usage of Homer, may be compared with those in which the Homeric quantity is fixed, but differs from the Attic. Thus we find in Homer, $\kappa\bar{\alpha}\lambda\acute{o}s$, $\phi\hat{a}\rho os$, $\phi\hat{b}\bar{a}\nu\omega$, $\delta\sigma os$, $\tau\bar{\iota}\nu\omega$, $\phi\hat{\theta}\bar{\iota}\nu\omega$, $\xi\epsilon\hat{\iota}\nu os$, $\pi\epsilon\hat{\iota}\rho a\rho$, $\mu\hat{\nu}\hat{\nu}\nu os$, $\kappa\hat{\nu}\hat{\nu}\rho os$, $\nu\hat{\nu}\hat{\nu}\sigma os$, &c., while the vowel of the corresponding Attic forms is regularly short.

- 2. In a few instances vowels are lengthened to suit the metre, e. g. the first a of ἀθάνατος, ἀκάματος, ᾿Απόλλωνος, ἀπονέ-εσθαι, the ū of θυγατέρες (ὕ in trisyllabic forms, θύγατρα, &c.), the τ of Πριαμίδης, &c.; also final a in ἀμφηρεφέα (Il. 1. 45), and a few others.
- 3. Sometimes, also, a short syllable followed by a caesura is allowed to count as long; as II. 1. 153 δεῦρο μαχησόμενος, ἐπεὶ κ.τ.λ.; 2. 228 πρωτίστω δίδομεν, εὖτ' ἀν κ.τ.λ. This is hardly ever found except before a pause in the sense.

§ 54. Digamma.

The alphabets used in some parts of Greece (especially the Peloponnesus) contained the letter F, called the digamma,

answering in form to the Latin F, in sound (probably) to the V, our v or w. In Ionia neither the character nor any sound answering to it were known in historical times. In all probability, indeed, the letter never was used for writing the Ionic dialect.

In Homer many words that begin with a vowel are regularly treated, for the purpose of the metre, as words beginning with a consonant; and the same words are either actually found written in other dialects with an initial F, or may be shown from the cognate languages to have had the sound which the F was used to denote. From these facts it is inferred that the sound existed in the language at the time when the Homeric poems were composed. This is not indeed quite certain: for (1) there are many passages which resist the restoration of an initial consonant, and (2) the habit of allowing hiatus before certain words might be a piece of poetical tradition, handed down from an earlier time. At all events, however, the traces in the Homeric poems are sufficient to show that the sound in question existed at the time when Epic poetry was first composed in Greece. Whether the F was ever used in the written text of Homer is a wholly different question.

The chief words which show clear traces of initial F are— $\tilde{a}\gamma$ -νυμι, $\tilde{a}\nu a\xi$, $\tilde{a}\sigma\tau v$, $\tilde{\epsilon}a\rho$, $\tilde{\epsilon}\kappa a\varsigma$, $\tilde{\epsilon}\kappa a\sigma\tau o\varsigma$, $\tilde{\epsilon}\kappa o\sigma \iota$, $\tilde{\epsilon}\lambda \pi \omega$, $\tilde{\epsilon}\nu \nu v$ μι (F ε σ -), $\tilde{\epsilon}\pi o\varsigma$ ($\epsilon l\pi \epsilon l\nu$), $\tilde{\epsilon}\rho \gamma o\nu$ ($\tilde{\epsilon}\rho \delta \omega$), $\tilde{\epsilon}\sigma \pi \epsilon \rho o\varsigma$, $\tilde{\epsilon}\tau o\varsigma$, $l\delta \epsilon l\nu$ and $ol\delta a$ (F $l\delta$ -), $\epsilon l\kappa \omega$ and $\tilde{\epsilon}ol\kappa a$ (F $l\kappa$ -), $l\dot{a}\chi \omega$ ($la\chi \dot{\eta}$, $\dot{\eta}\chi \dot{\eta}$), $l\sigma o\varsigma$, $l\phi \iota$, $ol\kappa o\varsigma$, $ol\nu o\varsigma$.

Initial f (for an older σF) appears in $\delta \nu \delta \dot{\alpha} \nu \omega$ ($\sigma F a \delta -$), $\dot{\eta} \delta \dot{\nu} s$, &c., $\ddot{\epsilon} \theta \omega$ ($\epsilon \ddot{\iota} \omega \theta a$), $\ddot{\epsilon} \kappa \nu \rho \sigma s$, and the Pronoun $\ddot{\epsilon} \sigma$, $\sigma \ddot{\iota}$, $\ddot{\epsilon}$. We even find $\sigma \ddot{\nu}$ oi, $\sigma \ddot{\nu}$ (instead of $\sigma \ddot{\nu}_{\chi}$ oi, &c.) in the text of Homer.

Initial $F\rho$ may be traced in $F\rho\epsilon\zeta\omega$ (cp. $F\epsilon\rho\gamma\sigma\nu$), $F\rho\dot{\gamma}\gamma-\nu\nu\mu$, perhaps $F\rho\eta\tau\dot{\sigma}s$, $F\rho\dot{\nu}\sigma\mu\alpha\iota$, &c.

Initial of in oféos (deídia for de-dfia, &c.) and offiv.

§ 55. Doubling of Consonants.

- 1. σ and σσ interchange in the 1 Aor. (§ 9, 1), the Dat. Plur. (§ 20, 4), also in ὅσος, τόσος, μέσος, Ὁδυσεύς: λ and $\lambda\lambda$ in ᾿Αχίλλεύς; τ and $\tau\tau$, π and $\pi\pi$ in the Indefinite Rel., ὅττι, ὅππως, &c.
 - 2. Certain initial consonants have the value of double

letters (§ 52). Thus we never find a short syllable before $\delta \acute{e}os$ fear ($\delta \acute{e}\iota \nu \acute{o}s$, $\delta \acute{e}\iota \sigma a\iota$, &c.), or the adverb $\delta \acute{\eta}\nu$. And short vowels are often scanned as long before words beginning with ρ , also before $\lambda \acute{o}\phi os$, $\lambda \iota a\rho \acute{o}s$, $\mu \acute{e}\lambda \acute{\iota}\eta$, $\mu \acute{e}\gamma as$, $\mu \acute{e}\gamma a\rho o\nu$, $\nu \iota \phi \acute{o}s$, $\nu \acute{e}\acute{\nu}\rho \eta$, $\sigma \acute{e}\acute{\nu}\omega$, and some other words beginning with λ , μ , ν , σ .

3. With the Augment, and in Composition, the initial consonant in the same group of words is doubled: ελλίσσετο, ἄρρηκτος (ῥήγνυμι), ἄλλοφος, ἐῦμμελίης, ἀγάννιφος, ἐπισσεύω, ἔδδεισεν (written by Aristarchus ἔδεισεν, scanned — —).

In most of these cases it is probable that a consonant has been lost, so that ρ stands for $F\rho$ or $\sigma\rho$, λ for $\sigma\lambda$ or $\gamma\lambda$, μ for $\sigma\mu$, ν for $\sigma\nu$ or $\delta\nu$, δ for δF , &c. Hence $\epsilon\rho\rho$ - is obtained by assimilation for an original $\epsilon F\rho$ -, or $\epsilon\sigma\rho$ -: and so in other cases.

DIALECT AND STYLE.

§ 56. The Epic Dialect.

- 1. The dialect of the Iliad and Odyssey—called by the ancient Grammarians the 'Epic'—is best described by the term Old Ionic, as being an older form of the Ionic which was spoken in historical times, and was adopted by Herodotus as the language of his history. The differences between Homeric and Herodotean or 'New Ionic' grammar are not slight, either in the inflexions or the syntax: but they are precisely the differences which are found to grow up between the earlier and the later stages of the same language. The Homeric poems, therefore, are monuments of an early Ionic literature. At what time they were composed—whether before or after the colonisation of Ionia, whether in Europe, or the islands of the Aegean, or the Asiatic coast, or by a poet equally at home in all Ionian cities—are questions which the language does not enable us to decide.
- 2. The most striking characteristic, and the main difficulty, of the Epic dialect is the variety of forms which it employs,— a variety greater than we can suppose possible in any single spoken language.
 - 3. The forms in actual use, however, are not quite so

numerous as they appeared to be in the old grammars. For instance, $\gamma \acute{e}\gamma o\nu a$ and $\gamma \acute{e}\gamma a-\mu e\nu$, the regular Homeric 1 Sing. and 1 Plur. Pf. of $\gamma \acute{e}\gamma o\nu a$, were treated as forms of two distinct Perfects, $\gamma \acute{e}\gamma o\nu a$ and * $\gamma \acute{e}\gamma aa$. And the same grammarians tell us in general terms that η and ω in the Endings of the Subj. might be shortened to ϵ , o: not observing that the short vowel is regularly found in the Non-Thematic Tenses, and in no others. In these two instances, and in others of the same kind, the seeming variety and 'irregularity' were really the working of older rules.

- 4. Much of the Epic variety, again, is due to doubtful vowels (§ 53), the doubling of certain consonants, especially σ (§ 55), Metathesis (as $\kappa a \rho \delta i \eta$, $\kappa \rho a \delta i \eta$) and other phonetic influences, (see § 51). In such cases we may suppose that the ordinary pronunciation was intermediate or fluctuating, so that there was no consciousness of the use of two distinct forms.
- 5. But after due allowance has been made for these causes of variety, the main difficulty remains, viz. the existence of palpably distinct forms of the commonest inflexions. Such are—

In the Verb,—the forms with and without Augment; the 3 Plur. in - ν and - $\sigma\alpha\nu$; the Subj. in - ω and - $\omega\mu\iota$, - η and - $\eta\sigma\iota$; the 2 Sing. in - ε and - $\sigma\theta\alpha$; the Inf. in - $\varepsilon\iota\nu$ and - $\varepsilon\mu\varepsilon\nu\alpha\iota$ (- $\varepsilon\mu\varepsilon\nu$).

In Declension,—the Gen. in -ao and - $\epsilon\omega$, -a $\omega\nu$ and - $\epsilon\omega\nu$, in -olo and -ou, and (in the Pronouns) - $\epsilon\iota$ o, - ϵ o, - ϵ o and - $\epsilon\theta\epsilon\nu$; the Dat. Plur. in -ol and - $\epsilon\sigma\sigma\iota$; the Acc. Plur. in -uas, -vas, and - $\bar{\epsilon}s$, - $\bar{\nu}s$; the Pronominal forms $\tilde{a}\mu\mu\epsilon$ s, $\tilde{a}\mu\mu\epsilon$, $\tilde{a}\mu\mu(\nu)$, $\tilde{v}\mu\mu\epsilon$ s, $\tilde{v}\mu\mu\epsilon$ s, $\tilde{v}\mu\mu\iota(\nu)$, along with $\hat{\eta}\mu\epsilon$ is, $\hat{v}\mu\epsilon$ is, &c.; the Prepositions $\pi a\rho\dot{a}$ and $\pi a\rho\dot{a}$, $\pi \rho os$ $\pi \rho o\tau i$ and $\pi o\tau i$.

In the forms of Stems,—πολύ-s and πολλό-s, Compar. πλέες and πλέονες, χείρων and χερείων (besides Acc. χέρεια, Dat. χέρηϊ), δστις and δτις, δς (suus) and έδς, πόλις and πτόλις, πόλεμος and πτόλεμος, ΐσος and είσος, όμοῖος and όμοῖος.

6. Such a multiplicity of grammatical forms is best explained by the consideration that the language of Epic poetry was more than a *dialect*: it was a highly cultivated and consequently in some degree a conventional *style*, in which older forms were preserved by the force of poetical tradition. The

use of archaic inflexion in such a style is not unknown in English: we retain in this way the 3 Sing. in -eth, many Past Tenses in -ed, the Pronoun ye, the Possessives mine and thine for my and thy, &c. The Homeric richness of inflexion is probably a phenomenon of the same kind, only on a much larger scale.

7. This character of the dialect appears also in the vocabulary, especially in the 'fixed epithets,' and in conventional phrases and turns of expression, evidently used, in many cases, without any distinct meaning. Such are the epithets ἀμύμων, γλαυκῶπις, αἰγίοχος, ἤριγένεια, the phrases μερόπων ἀνθρώπων, πολέμοιο γέφυρα, ἀδρότητα καὶ ἤβην, and the like. Sometimes an older form of a word survives in a group of fixed phrases, while a later form is found in ordinary use: as in the case of ἔισος and ἐσος (see on II. 1.306), ὁμοίτος and ὁμοῖος (II. 4.315).

§ 57. Parataxis.

It is characteristic of the style of Homer that παράταξις, 'co-ordination' of Clauses, is often found where the connexion of the thought would require a 'subordinate' or dependent clause: as—

II. 3. 134 οἱ δὴ νῦν ἔαται σιγῆ, πόλεμος δὲ πέπαυται, ἀσπίσι κεκλιμένοι.

Here a later writer would say ἐπεὶ ὁ πόλεμος πέπαυται, οr τοῦ πολέμου πεπαυμένου.

Il. 9. 118 ώς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν 'Αχαιῶν, i.e. 'as he has honoured him by subduing the Greeks.'

Il. 11. 126 τοῦ περ δὴ δύο παίδε λάβε κρείων 'Αγαμέμνων εἰν ἐιν δίφρφ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ἀκέας ἵππους'

= 'who were in one chariot, together guiding the swift horses.'

 11. 17. 30 ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω ἐς πληθὺν ἰέναι, μήδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,

= 'to retire into the crowd *instead of* standing up against me.'

It is somewhat less common for the first of two clauses to be subordinate in sense: but cp.—

II. 8. 1 ἡὰς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πάσαν ἐπ' αἶαν,
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο

= 'as dawn began to spread, Zeus called an assembly.'

II. 9. 334 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσι, τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται*

i.e. 'the other prizes which he has given to chiefs and kings remain undisturbed with them.'

As was observed in § 27, the use of the Imperfect often shows that a clause is subordinate in thought: see the examples quoted there.

§ 58. Anacoluthon.

The term &vax6λουθον, 'want of sequence,' includes every case in which a sentence is not ended in the way that the beginning has led us to expect. The language of Homer is too regular and finished in its character to admit many real changes of construction. With a few exceptions the cases of so-called Anacoluthon are found in sentences which may be explained on general principles of Homeric construction.

r. Anacoluthon sometimes appears in the shape of Parataxis, in the *second* of two clauses that are properly both subordinate: as—

Il. 3. 79 τῷ δ' ἐπετοξάζουτο κάρη κομόωντες 'Αχαιοὶ ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.

The correlative τε—τε leads us to expect something parallel in form to loîσι τιτυσκόμενοι.

Il. 20. 48 $a\ddot{v}\epsilon \delta$ 'A $\theta \dot{\eta} \nu \eta$

στασ' ότε μεν παρα τάφρον δρυκτήν τείχεος εκτός, ἀλλότ' επ' ακτάων εριδούπων μακρον αύτει.

Here we expect simply $\delta r \in \delta \hat{\epsilon} + \hat{\epsilon} n^2 d\kappa r \dot{a} \omega \nu$. Cp. 6. 478., 7. 418, 433., 8. 346.

2. Similarly, a Relative is not generally construed with more than one clause:—

Il. 1. 162 ϕ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἶες 'Αχαιῶν, = ' and which the Greeks gave me.'

ΙΙ. 3. 387 η οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώση

ήσκειν είρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε, 'and whom she chiefly loved.' The second clause is parallel in thought to the Relatival clause, but reverts to an independent construction.

3. On the same principle, when a Dual or Plural subject is

distributed between the two clauses (as II. 7. 306 τὰ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν—, ὁ δὲ—), the second sometimes takes an independent form: as II. 16. 317 Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν οὖτασ' ᾿Ατύμνου ὀξέῖ δουρὶ ᾿Αντίλοχος . . . τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης κ.τ.λ. (instead of the regular ὁ δὲ Θρασυμήδης—). So with further change of construction,—

Od. 9. 462 έλθόντες [sc. έγω και οι έταιροι]

πρώτος ὑπ ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους (instead of ἔπειτα δὲ ἐταίροι ὑπ' ἐμοῦ).

Occasionally the second clause disappears altogether: as—II. 3. 211 ἄμφω δ' έζομένω γεραρώτερος ἦεν 'Οδυσσεύς, where a clause such as Μενέλαος δὲ ἦττον γεραρὸς ἦν is implied by the Comparative.

II. 10. 224 σύν τε δύ' έρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ένόησε (= ' one is beforehand, the other behind him').

4. When a Noun or Pronoun is separated by a subordinate clause from the rest of the sentence it is apt to follow the construction of the intervening clause:—

4. 433 Τρῶες δ' ὥς τ' ὅῖες . . .
 436 ὧς Τρώων ἀλαλητὸς κ.τ.λ.

So in other similes, as II. 15. 630., 17. 658, 755., Od. 13. 81: cp. also II. 6. 396., 14. 75, 371.

Il. 11. 624 τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐὔπλόκαμος Ἑκαμήδη, τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν ᾿Αχιλλεύς, θυγατέρ᾽ ᾿Αρσινόου κ.τ.λ.

Here θυγατέρα follows the Case of the Relative τήν, instead of the original subject: cp. Il. 2. 232., 7. 186., 13. 258.

5. The chief example of real anacoluthon in Homer is II. 6. 510 δ δ' ἀγλαῖηφι πεποιθὼς—ῥίμφα έ γοῦνα φέρει κ.τ.λ., where the effect of abrupt change seems to be intended: and so perhaps II. 9. 356-360.

§ 59. Litotes.

The 'figures of speech' to which we now proceed do not properly belong to grammar. Their essence lies in a difference between the literal meaning of a phrase or sentence and the meaning which it is intended to convey: and such a difference

does not appear in the form of the sentence, but in the tone of the speaker, or the general drift of the context.

The term λιτότης, lit. 'smoothness' or 'plainness,' denotes an ironical understatement of the speaker's meaning: as when we say 'not a little' for 'a great deal.' This particular form of Litotes—in which we affirm something strongly by denying its opposite—is common in Homer: e.g. οὐ κόσμφ = 'in great disorder,' οὖ τι κάκιστος ἀνήρ = 'one of the bravest,' οὐ νέμεσις, 'small blame,' &c. So οὕ φημι, οὐκ ὁἰω (ἔσεσθαι), lit. 'I do not think it will be so,' really meaning 'I am sure it will not be so.'

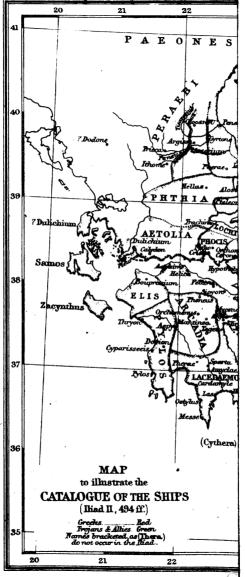
§ 60. Oxymoron.

The peculiarity called $\tau \delta \delta \xi \nu \mu \omega \rho \rho \nu$ —'sharply foolish'—arises when the ironical use of a word is shown by some contradiction or impossible juxtaposition of ideas. Thus 'to fight shy' means 'not to fight'; the qualification 'shy' being inconsistent with the literal sense of the word 'fight.'

The figure is not uncommon in Homer. The phrase just given as an instance has more than one parallel: ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι (Il. 5. 253), ἐκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν (Il. 13. 263), ἀποσταδὸν μάρνασθαι (Il. 15. 556). Another favourite form is the application to war of words appropriate to social pleasure: μέλπεσθαι Αρηϊ, πολέμου δαριστύς, δμιλέομεν Δαναοῖσι, &c.

A good example is the word ἀλαοσκοπιή, 'blind watch.' Evidently a blind watch is not a kind of watch, but the negation of one: just as 'fighting shy' is the failure to fight.

Somewhat similarly in the story of Rhesus, II. 10. 496 κακὸν γὰρ ὅναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη τὴν νύκτ' Οἰνείδαο πάῖς, the meaning is not that he had a bad dream in which he saw Diomede, but that a 'bad kind of dream' (i. e. something worse than a dream), viz. Diomede, stood over him.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Λοιμός. Μηνις.

Μηνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω 'Αχιλησος οὐλομένην, η μυρί' 'Αχαιοίς ἄλγε' ἔθηκε, πολλας δ' ἰφθίμους ψυχας 'Αϊδι προΐαψεν ηρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν οἰωνοίσί τε πασι, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, ἐξ οῦ δη τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε 'Ατρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ διος 'Αχιλλεύς.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὧρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασεν ἀρητῆρα
'Ατρείδης ὁ γὰρ ἤλθε θοὰς ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν
λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου 'Απόλλωνος
χρυσέφ ἀνὰ σκήπτρφ, καὶ λίσσετο πάντας 'Αχαιούς,
'Ατρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν'
"' 'Ατρείδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοί,
ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν 'Ολύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι'
παίδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι,
ἄζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον 'Απόλλωνα."

Ένθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν 'Αχαιοὶ αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα:

10

-3

30

35

40

45

50

55

άλλ' οὐκ 'Ατρείδη 'Αγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
άλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε'
"μή σε, γέρον, κοίλησιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω
ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
μή νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο'
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω' πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν 'Αργεϊ, τηλόθι πάτρης,
ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν'
ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὧς κε νέηαι."

*Ως έφατ', έδεισεν δ' ό γέρων καὶ ἐπείθετο μύθων βη δ' ἀκέων παρὰ θινα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιῶν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς 'Απόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ " κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', δς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην Τενέδοιό τε ῖφι ἀνάσσεις, Σμινθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, ἡ εὶ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῦσι βέλεσσιν."

* Ως ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος 'Απόλλων, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ, τόξ' ὅμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην' ἄκλαγξαν δ' ἄρ' ὁϊστοὶ ἐπ' ὅμων χωομένοιο, αὐτοῦ κινηθέντος ὁ δ' ἤῖε νυκτὶ ἐοικώς. ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ὶὸν ἔηκε' δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῦο' οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς, αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς βάλλ' αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.

Έννημαρ μεν ανά στρατόν φχετο κηλα θεοίο, τη δεκάτη δ' αγορήνδε καλέσσατο λαόν 'Αχιλλεύς' τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θηκε θεὰ λευκώλενος "Ηρη'

75

80

κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ρὰ θνήσκοντας ὁρᾶτο.
οὶ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ἀκὺς ᾿Αχιλλεύς・
"᾿Ατρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὁἰω
ᾶψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
60 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς ᾿Αχαιούς・
ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα,
ἢ καὶ ὀνειροπόλον—καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν—
ὅς κ' εἴποι ὅ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἦπόλλων,
εἴτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἐκατόμβης,
αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων
βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι."

Η τοι δ γ' Δε είπων κατ' άρ' έζετο τοίσι δ' ανέστη Κάλχας Θεστορίδης, ολωνοπόλων όχ' άριστος, δι ήδη τά τ' εόντα τά τ' εσσόμενα πρό τ' εόντα, καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' 'Αχαιών Ίλιον είσω ην δια μαντοσύνην, την οί πόρε Φοίβος 'Απόλλων' ο σφιν ευφρονέων αγορήσατο καλ μετέειπεν " ὧ 'Αχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι μηνιν 'Απόλλωνος έκατηβελέταο ανακτος. τοιγάρ έγων έρέω σύ δε σύνθεο καί μοι όμοσσον η μέν μοι πρόφρων έπεσιν και χερσιν αρήξειν η γαρ ότομαι ανδρα χολωσέμεν, δε μέγα πάντων 'Αργείων κρατέει καί οι πείθονται 'Αχαιοί. κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ• εί πέρ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτημαρ καταπέψη, άλλά τε καὶ μετόπισθεν έχει κότον, όφρα τελέσση, έν στήθεσσιν έοισι σύ δε φράσαι εί με σαώσεις."

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ἀκὺς 'Αχιλλεύς' θαρσήσας μάλα εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ τι οἶσθα' 85 οὐ μὰ γὰρ 'Απόλλωνα Διὶ φίλον, ῷ τε σύ, Κάλχαν, εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,

95

οὖ τις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο σοί κοίλης παρά νηυσί βαρείας χείρας έποίσει συμπάντων Δαναών, οὐδ' ην 'Αγαμέμνονα είπης, δς νθν πολλον άριστος 'Αχαιών εθχεται είναι."

Καὶ τότε δη θάρσησε καὶ ηδοα μάντις αμύμων. " οὖτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὖθ' ἐκατόμβης, άλλ' ένεκ' άρητηρος, δυ ητίμησ' 'Αγαμέμνων οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα, τούνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἐκηβόλος ἢδ' ἔτι δώσει οὐδ' ὅ γε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει, πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλφ δόμεναι ξλικώπιδα κούρην απριάτην ανάποινον, άγειν θ' ίερην έκατόμβην ές Χρύσην τότε κέν μιν ίλασσάμενοι πεπίθοιμεν." 100

'Η τοι δ γ' ως είπων κατ' ἄρ' ἔζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη ήρως 'Ατρείδης εύρυκρείων 'Αγαμέμνων άχνύμενος μένεος δε μέγα φρένες άμφὶ μέλαιναι πίμπλαντ', όσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐἰκτην' Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' δσσόμενος προσέειπε 105 " μάντι κακών, οὐ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας" αλεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, έσθλον δ' ούτε τί πω είπας έπος ούτ' ετέλεσσας. καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις ώς δη τουδ' ένεκά σφιν έκηβόλος άλγεα τεύχει, 110 ουνεκ' έγω κούρης Χρυσηίδος άγλά' αποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οίκοι έχειν καὶ γάρ ρα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα κουριδίης άλόχου, έπεὶ οὖ έθέν έστι χερείων, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὖτ' ἃρ φρένας οὖτε τι ἔργα. 115 άλλα και ως έθέλω δόμεναι πάλιν, εί τό γ' άμεινον βούλομ' έγω λαον σόον ξμμεναι ή απολέσθαι. αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσατ', ὄφρα μη οίος 'Αργείων ἀγέραστος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε'

140

145

λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη." 120 Του δ' ημείβετ' έπειτα ποδάρκης δίος 'Αχιλλεύς' " Ατρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων, πως γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι 'Αχαιοί; οὐδέ τί που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά. άλλα τα μεν πολίων εξεπράθομεν, τα δέδασται, 125 λαούς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν. άλλα συ μεν νυν τήνδε θεώ πρόες αυταρ 'Αχαιοί τριπλή τετραπλή τ' αποτίσομεν, αί κέ ποθι Ζεύς δώσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον εξαλαπάξαι."

Τον δ' απαμειβόμενος προσέφη κρείων 'Αγαμέμνων' 130 "μὴ δὴ οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' 'Αχιλλεῦ, κλέπτε νόφ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις. η εθέλεις, όφρ' αὐτὸς έχης γέρας, αὐτὰρ έμ' αὕτως ήσθαι δευόμενου, κέλεαι δέ με τήνδ' αποδούναι; άλλ' εί μεν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι 'Αχαιοί, άρσαντες κατά θυμόν, δπως άντάξιον έσται εί δέ κε μή δώωσιν, έγω δέ κεν αὐτὸς έλωμαι η τεον η Αζαντος ιων γέρας, η 'Οδυσησς άξω ελών δ δε κεν κεχολώσεται δυ κεν Ικωμαι. άλλ' ή τοι μέν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αῦτις, νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν είς ἄλα δίαν, ές δ' έρέτας έπιτηδές άγείμομεν, ές δ' έκατόμβην θείομεν, αν δ' αὐτην Χρυσηίδα καλλιπάρηον βήσομεν είς δέ τις άρχδς άνηρ βουληφόρος έστω, η Αΐας η 'Ιδομενεύς η δίος 'Οδυσσεύς ήὲ σύ, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,. όφρ' ἡμιν ἐκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας." -

Τον δ' ἄρ' ὑπόδρα ίδων προσέφη πόδας ωκὺς 'Αχιλλεύς' " ἄμοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον, πως τίς τοι πρόφρων έπεσιν πείθηται 'Αχαιών 150 η όδον ελθέμεναι η ανδράσιν ίφι μάχεσθαι;

ου γάρ έγω Τρώων ένεκ' ήλυθον αίγμητάων δεθρο μαχησόμενος, έπει ου τί μοι αίτιοί είσι» οὐ γάρ πώ ποτ' έμας βοῦς ἤλασαν οὐδὲ μὲν ἴππους, οὐδέ ποτ' ἐν Φθίη ἐριβώλακι βωτιανείρη 155 καρπου έδηλήσαυτ, έπει ή μάλα πολλά μεταξύ ούρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ήχήεσσα. άλλα σοί, ω μέγ' αναιδές, αμ' έσπόμεθ', όφρα σύ χαίρης, τιμην αρνύμενοι Μενελάφ σοί τε, κυνώπα, πρός Τρώων των ού τι μετατρέπη οὐδ' άλεγίζεις 160 καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, ι έπι πόλλ' εμόγησα, δόσαν δέ μοι υίες 'Αχαιών. ού μεν σοί ποτε Ισον έχω γέρας, δππότ' 'Αχαιοί Τρώων εκπέρσωσ' εδ ναιόμενον πτολίεθρου άλλα το μέν πλείον πολυάϊκος πολέμοιο 165 χείρες έμαλ διέπουσ' απάρ ήν ποτε δασμός Ικηται, σοί τὸ γέρας πολύ μείζου, εγώ δ' όλίγου τε φίλου τε έρχομ' έχων έπι νηας, έπει κε κάμω πολεμίζων. νῦν δ' είμι Φθίηνδ', ἐπεὶ ἢ πολὸ φέρτερόν ἐστιν οίκαδ' ίμεν σύν νηυσί κορωνίσιν, οὐδέ σ' όἰω 170 ένθάδ' ἄτιμος έων ἄφενος και πλούτον ἀφύξειν."

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων'
" φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, σὐδέ σ' ἔγωγε
λίσσομαι εἴνεκ' ἐμεῖο μένειν πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι
οἴ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς.
ἔχθιστος δέ μοὶ ἐσσι διοτρεφέων βασιλήων'
αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε'
εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τό γ' ἔδωκεν'
οἴκαδ' ίὼν σὺν νηυσί τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισι
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
οὐδ' ὅθομαι κοτέοντος' ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε'
ὧς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος 'Απόλλων,
τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηί τ' ἐμῆ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισι

175

180

πέμψω, ενώ δέ κ' άγω Βρισηίδα καλλιπάρηου πύτὸς ίὰν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας, ὄφρ' ἐὰ είδῆς βσσον φέρτερός είμι σέθεν, στυγέη δε καὶ άλλος ໃσου έμολ φάσθαι καλ όμοιωθήμεναι άντηυ."

185

*Ως φάτο Πηλείωνι δ' άχος γένετ', έν δέ οι ήτορ στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. η δ γε φάσγανον δευ έρυσσάμενος παρά μπρου τούς μεν αναστήσειεν, ὁ δ' Ατρείδην εναρίζοι, ηε χόλον παύσειεν ερητύσειε τε θυμόν. είσε ὁ ταθθ Ερμαινε και φρένα και κατά θυμόν, έλκετο δ' έκ κολεοίο μέγα ξίφος, ήλθε δ' 'Αθήνη ούρανόθεν πρό γαρ ήκε θεά λευκώλενος "Ηρη, 195 άμφω όμως θυμφ φιλέουσά τε κηδομένη τε στη δ' όπιθεν, ξανθης δε κόμης έλε Πηλείωνα οίω φαινομένη των δ' άλλων ού τις δράτο θάμβησεν δ' 'Αχιλεύς, μετά δ' ετράπετ', αὐτίκα δ' έγνω Παλλάδ' 'Αθηναίην' δεινώ δέ οι όσσε φάανθεν' 200 καί μιν φωνήσας έπεα πτερόεντα προσηύδα. "τίπτ' αὖτ', αλγιόχοιο Διὸς τέκος, ελλήλουθας; η ζυα εβριν ζοη 'Αγαμέμνονος 'Ατρείδαο; άλλ' έκ τοι έρέω, τό δὲ καὶ τελέεσθαι ότω. ης ύπεροπλίησι τάχ' ἄν ποτε θυμον ολέσση."

190

205

210

Τον δ' αὐτε προσέειπε θεα γλαυκώπις 'Αθήνη' " ήλθον έγω παύσουσα το σον μένος, αι κε πίθηαι, σύρανόθεν πρό δέ μ' ήκε θεά λευκώλενος "Ηρη άμφω όμως θυμώ φιλέουσά τε κηδομένη τε άλλ' άγε ληγ' έριδος, μηδε ξίφος έλκεο χειρί άλλ' ή τοι έπεσιν μέν ονείδισον ώς έσεταί περ ώδε γαρ έξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον έσται καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται άγλαὰ δώρα ύβριος είνεκα τησδε σύ δ' ίσχεο, πείθεο δ' ημίν."

Την δ' απαμειβόμενος προσέφη πόδας ωκύς 'Αχιλλεύς'

220

230

235

240

"χρη μεν σφωίτερον γε, θεά, έπος εἰρύσσασθαι καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον ώς γαρ αμεινον ός κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ."

*Η καὶ ἐπ' ἀργυρέη κώπη σχέθε χεῖρα βαρεῖαν, ὰψ δ' ἐς κουλεὸν ὧσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησε μύθω 'Αθηναίης' ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πηλείδης δ' έξαθτις αταρτηροίς επέεσσιν 'Ατρείδην προσέειπε; και ού πω λήγε χόλοιο " οινοβαρές, κυνός όμματ' έχων, κραδίην δ' ελάφοιο, οὖτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῷ θωρηχθηναι οὖτε λόχονδ' ίέναι σὺν ἀριστήεσσιν 'Αχαιῶν τέτληκας θυμφ. το δέ τοι κήρ είδεται είναι. η πολύ λώϊόν έστι κατά στρατόν εύρυν 'Αχαιών δωρ' αποαιρείσθαι δστις σέθεν αντίον είπη. δημοβόρος βασιλεύς, έπελ οὐτιδανοίσιν ἀνάσσεις η γαρ αν, 'Ατρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο. άλλ' έκ τοι έρέω καὶ έπὶ μέγαν δρκον δμοῦμαι* ναὶ μὰ τόδε σκηπτρον, τὸ μὲν οὖ ποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, έπει δη πρώτα τομην έν δρεσσι λέλοιπεν, οὐδ' ἀναθηλήσει περί γάρ ρά ε χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν νῦν αὖτέ μιν υἶες 'Αχαιων έν παλάμης φορέουσι δικασπόλοι, οί τε θέμιστας πρός Διός ειρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται δρκος· η ποτ' 'Αχιλλήος ποθή ίξεται υίας 'Αχαιών σύμπαντας τότε δ' οὖ τι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ χραισμείν, εὖτ' αν πολλοί ύφ' Εκτορος ανδροφόνοιο θυήσκουτες πίπτωσι συ δ' ξυδοθι θυμου Διιύξεις χωόμενος δ τ' άριστον 'Αχαιων οὐδεν έτισως"

*Ως φάτο Πηλείδης, ποτί δε σκηπτρου βάλε γαίη χρυσείοις ήλοισι πεπαρμένου, έζετο δ' αὐτός Ατρείδης δ' ετέρωθεν εμήνιε τοισι δε Νέστωρ

Digitized by Google

ήδυεπης ανόρουσε, λιγύς Πυλίων αγορητής, τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ρέεν αὐδήτώ δ' ήδη δύο μεν γενεαί μερόπων ανθρώπων 250 έφθιαθ', οι οι πρόσθεν άμα τράφεν ηδ' εγένοντο έν Πύλω ήγαθέη, μετά δε τριτάτοισιν άνασσενδ σφιν ευφρονέων αγορήσατο και μετέειπεν. * " ω πόποι, ή μέγα πένθος 'Αχαιίδα γαίαν ικάνει" ή κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παίδες 255 άλλοι τε Τρώες μέγα κεν κεχαροίατο θυμώ, εί σφών τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν, οὶ περί μεν βουλην Δαναών, περί δ' έστε μάχεσθαι. άλλα πίθεσθ. άμφω δε νεωτέρω εστον εμείο. ήδη γάρ ποτ' έγω και αρείοσιν ή επερ ύμιν 260 ανδράσιν ωμίλησα, και ού ποτέ μ' οι γ' αθέριζον. οὐ γάρ πω τοίους ίδον ἀνέρας οὐδὲ ίδωμαι, οΐου Πειρίθοόυ τε Δρύαυτά τε, ποιμένα λαών, Καινέα τ' Έξάδιον τε και άντίθεον Πολύφημον [Θησέα τ' Αλγείδην, επιείκελον άθανάτοισιν]. 265 κάρτιστοι δη κείνοι έπιχθονίων τράφεν ανδρών κάρτιστοι μέν έσαν καλ καρτίστοις έμάχοντο, Φηρσίν δρεσκώοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν. καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθών, τηλόθεν έξ άπίης γαίης καλέσαντο γάρ αὐτοί 270 καὶ μαχόμην κατ' έμ' αὐτὸν έγώ κείνοισι δ' αν οῦ τις των οι νύν βροτοί είσιν επιχθόνιοι μαχέοιτο καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιεν πείθοντό τε μύθφ. άλλα πίθεσθε και ύμμες, επεί πείθεσθαι άμεινον. μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐων ἀποαίρεο κούρην. 275 άλλ' έα, ως οι πρώτα δόσαν γέρας υίες 'Αχαιών' μήτε σύ, Πηλείδη, έθελ' εριζέμεναι βασιληϊ αντιβίην, έπει ού ποθ' όμοίης έμμορε τιμής σκηπτούχος βασιλεύς, ώ τε Ζεύς κύδος έδωκεν.

295

300

305

3.10

εί δε σύ κάρτερός έσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
ἀλλ' ὅ γε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
'Ατρείδη, σὰ δὲ παῦε τεὸν μένος αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ' 'Αχιλλῆῖ μεθέμεν χόλον, δς μέγα πᾶσιν
ἔρκος 'Αχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῦο."

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων 'Αγαμέμνων' 285 " ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες' ἀλλ' δδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἄ τιν' οὐ πείσεσθαι όἰω' εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, 290 τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;"

Τον δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο δίος 'Αχιλλεύς'
" ή γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
εὶ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι ὅττι κεν εἴπης'
ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
σήμαιν' οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι ὀἰω.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὰ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι'
χερσὶ μὲν οὕ τοι ἔγωγε μαχήσομαι εἴνεκα κούρης
οὕτε σοὶ οὕτε τῳ ἄλλω, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες'
τῶν δ' ἄλλων ἄ μοί ἐστι θοῆ παρὰ νηὶ μελαίνη,
τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο'
εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἴδε'
αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δονρί."

'Ως τώ γ' ἀντιβίοισι μαχησαμένω ἐπέεσσιν ἀνστήτην, λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν 'Αχαιῶν' Πηλείδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἐίσας ἤῖε σύν τε Μενοιτιάδη καὶ οἶς ἐτάροισιν' 'Ατρείδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἄλαδε προέρυσσεν, ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν, ἐς δ' ἐκατόμβην βῆσε θεῷ, ἀνὰ δὲ Χρυσηίδα καλλιπάρηον εἶσεν ἄγων' ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις 'Οδυσσεύς.

 $\mathsf{Digitized}\,\mathsf{by}\,Google$

Οί μεν έπειτ αναβάντες επέπλεον ύγρα κέλευθα. λαούς δ' 'Ατρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν' οί δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ είς άλα λύματ' έβαλλον, ξοδον δ' Απόλλωνι τεληέσσας εκατόμβας ταύρων ήδ' αίγων παρά θιν' άλὸς άτρυγέτοιο κυίση δ' οὐρανὸν ίκεν έλισσομένη περί καπνώ.

315

*Ως οι μεν τὰ πένουτο κατὰ στρατόν οὐδ' 'Αγαμέμνων ληγ' έριδος, την πρώτον έπηπείλησ' 'Αχιληϊ, άλλ' δ γε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε. τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρώ θεράποντε " έρχεσθου κλισίηυ Πηληϊάδεω 'Αχιληρος· χειρός έλόντ' αγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρηου. εί δέ κε μη δώησιν, έγω δέ κεν αὐτὸς έλωμαι έλθων συν πλεόνεσσι τό οί και ρίγιον έσται."

325

*Ως είπωρ προίει, κρατερου δ' επί μῦθου ἔτελλε· τω δ' αξκουτε βάτην παρα θιν' άλδο ατρυγέτοιο, Μυριιδόνων δ' έπί τε κλισίας και νηας ικέσθην. του δ' εύρου παρά τε κλισίη και υητ μελαίνη ημενον οὐδ' ἄρα τώ γε ίδων γήθησεν 'Αχιλλεύς. 330 τω μέν ταρβήσαντε καὶ αίδομένω βασιληα στήτην, ούδέ τι μιν προσεφώνεον ούδ' έρέοντο. αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε " χαίρετε, κήρυκες, Διός άγγελοι ήδε και άνδρων, ασσον ίτ' ού τι μοι ύμμες επαίτιοι, αλλ' Αγαμέμνων, 335 δ σφωϊ προίει Βρισηίδος είνεκα κούρης. άλλ' άγε, διογενές Πατρόκλεες, έξαγε κούρην καί σφωϊν δὸς ἄγειν τω δ' αὐτω μάρτυροι έστων πρός τε θεών μακάρων πρός τε θνητών ανθρώπων, καὶ πρὸς τοῦ βασιλήος ἀπηνέος, εἴ ποτε δὴ αὖτε 340 χρειω έμειο γένηται δεικέα λοιγον δμθναι τοις άλλοις ή γαρ δ γ όλοιησι φρεσί θύει, οὐδέ τι οίδε νοήσαι άμα πρόσσω καὶ όπίσσω,

'Ως φάτο δάκρυ χέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ
ημένη ἐν βένθεσσιν ἀλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι'
καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιης ἀλὸς ἠΰτ' ὀμίχλη,
καί ρα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δάκρυ χέοντος,
360
χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε'
" τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω."

Τὴν δὲ βαρὰ στενάχων προσέφη πόδας ἀκὰς 'Αχιλλεύς' 'όισθα' τίη τοι ταῦτα ίδυίη πάντ' ἀγορεύω; 365 ἀχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν 'Ηετίωνος, τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα' καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες 'Αχαιῶν, ἐκ δ' ἔλον 'Ατρείδη Χρυσηίδα καλλιπάρηον.
Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὰς ἐκατηβόλου 'Απόλλωνος 370 ἤλθε θοὰς ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα, στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου 'Απόλλωνος χρυσέφ ἀνὰ σκήπτρφ, καὶ λίσσετο πάντας 'Αχαιούς, 'Ατρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν. 375

ένθ' άλλοι μεν πάντες επευφήμησαν 'Αχαιοί αίδεισθαί θ' ιερήα και άγλαὰ δέχθαι ἄποινα· άλλ' οὐκ 'Ατρείδη 'Αγαμέμνονι ήνδανε θυμώ, άλλα κακώς αφίει, κρατερου δ' έπι μύθου έτελλε χωόμενος δ' δ γέρων πάλιν φχετο τοιο δ' Απόλλων 380 εὐξαμένου ήκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν. ηκε δ' έπ' 'Αργείοισι κακὸν βέλος' οἱ δέ νυ λαοὶ θυήσκου ἐπασσύτεροι, τὰ δ' ἐπώχετο κήλα θεοίο πάντη άνα στρατόν εύρυν 'Αχαιών' άμμι δε μάντις εὖ είδως αγόρευε θεοπροπίας εκάτοιο. 385 αὐτίκ' έγω πρώτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι. 'Ατρείωνα δ' έπειτα χόλος λάβεν, αίψα δ' αναστάς ηπείλησεν μύθον, ὁ δὴ τετελεσμένος ἐστί την μεν γάρ σύν νη θοή ελίκωπες 'Αχαιοί ές Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δώρα ἄνακτι 390 την δε νέον κλισίηθεν έβαν κήρυκες άγοντες κούρην Βρισήσε, τήν μοι δόσαν υίες 'Αχαιών. άλλα σύ, εί δύνασαί γε, περίσχεο παιδός έ<u>ĝos</u> σος έλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴ ποτε δή τι η έπει ώνησας κραδίην Διός η και έργω. 395 πολλάκι γάρ σεο πατρός ένλ μεγάροισιν ἄκουσα εύχομένης, δτ' έφησθα κελαινεφέι Κρονίωνι οίη εν άθανάτοισιν άεικεα λοιγον άμθναι, όππότε μιν ξυνδήσαι 'Ολύμπιοι ήθελον άλλοι, "Ηρη τ' ήδε Ποσειδάων και Παλλας 'Αθήνη. 400 άλλα σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσαο δεσμῶν, ῶχ' ἐκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν "Ολυμπον, δυ Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αλγαίων -- δ γαρ αὖτε βίην οὖ πατρὸς ἀμείνων-δς ρα παρά Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων 405 τον και υπέδεισαν μάκαρες θεοι οὐδε τ' έδησαν. των νθν μιν μνήσασα παρέζεο καὶ λαβέ γούνων,

αἴ κέν πως ἐθέλησιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἔλσαι 'Αχαιοὺς
κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆσς,
410
γυῷ δὲ καὶ 'Ατρείδης εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων
ην ἄτην, ὅ τ' ἄριστον 'Αχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν."

Τον δ' ημείβετ' έπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα " ὅμοι τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα ; αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ῆσθαι, ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, σἔ τι μάλα δήν νῦν δ' ἄμα τ' ἀκύμορος καὶ ὀιζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο τῷ σε κακῆ αἴση τέκον ἐν μεγάροισι. τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ εἶμ' αὐτὴ πρὸς "Ολυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται. ἀλλὰ σὰ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ἀκυπόροισι μήνι' 'Αχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν' Ζεὺς γὰρ ἐς 'Ωκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἔποντο δωδεκάτη δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε, καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, καί μιν γουνάσομαι καί μιν πείσεσθαι ὀίω."

"Ως ἄρα φωνήσασ' ἀπεβήσετο, τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικός, τήν ρα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων' αὐτὰρ 'Οδυσσεὺς ἐς Χρύσην ἴκανεν ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην. οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο, ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνη, ἱστὸν δ' ἱστοδόκη πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρεσσαν ἐρετμοῖς. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν' ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης, ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλφ 'Απόλλωνι' ἐκ δὲ Χρυσηὶς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.

425

43C

435

την μεν έπειτ' επί βωμον άνων πολύμητις Οδυσσεύς 440 πατρί φίλφ έν κερσί τίθει, καί μιν προσέειπεν στι ω Χρύση, π ό μ' έπεμψεν αναξ ανδρών 'Αγαμέμνων παιδά τε σοί αγέμεν, Φοίβφ θ' ίερην έκατόμβην ρέξαι ύπερ Δαναών, δφρ' ίλασόμεσθα ανακτα, δς νῦν 'Αργείοισι πολύστονα κήδε' εφηκεν." *Ως είπων εν χερσί τίθει, ὁ δ' εδέξατο χαίρων παίδα φίλην τοι δ' ὧκα θεώ κλειτην έκατόμβην έξείης έστησαν εὐδμητον περί βωμόν, χερνίψαντο δ' ξπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο. τοίσιν δε Χρύσης μεγάλ' εύχετο χείρας άνασχών 450 " κλυθί μευ, αργυρότοξ, δε Χρύσην αμφιβέβηκας Κίλλαν τε ζαθέην Τενέδοιό τε ίφι ανάσσεις ημέν δή ποτ' έμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο, τίμησας μέν έμέ, μέγα δ' ίψαο λαὸν 'Αγαιών' ηδ' έτι και νυν μοι τόδ' επικρήηνον εέλδωρ. 455 ήδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον." * * Ως έφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοιβος 'Απόλλων. αὐτὰρ ἐπεί ρ' εὕξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο, αθέρυσαν μεν πρώτα και έσφαξαν και έδειραν, μηρούς τ' εξέταμον κατά τε κυίση εκάλυψαν **460** δίπτυχα ποιήσαντες, έπ' αὐτῶν δ' ώμοθέτησαν καιε δ' έπι σχίζης δ γέρων, έπι δ' αίθοπα οίνον λείβε νέοι δε παρ' αὐτὸν έχον πεμπώβολα χερσίν. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχυ' ἐπάσαυτο, μίστυλλόν τ' άρα τάλλα καὶ άμφ' όβελοισιν έπειραν, 465 **ἄπτησάν τε περιφραδέως**, ερύσαντό τε πάντα. αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα, δαίνυντ', οὐδέ τι θυμός έδεύετο δαιτός έΐσης. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, κοῦροι μεν κρητήρας επεστέψαντο ποτοίο, 470 νώμησαν δ' άρα πασιν έπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

οί δὲ πανημέριοι μολπή θεὸν ἱλάσκοντο καλον αείδοντες παιήονα κοθροι 'Αχαιών, μέλπουτες εκάεργου ο δε φρένα τέρπετ' ακούων.

Ήμος δ' πέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κυέφας ήλθε. δη τότε κοιμήσαντο παρά πρυμνήσια νηός* ήμος δ' ήριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος 'Ηώς, καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν 'Αχαιών' τοίσιν δ' Ικμενον ούρον ζει έκάεργος 'Απόλλων' οί δ' ίστου στήσαυτ' αυά θ' ίστια λευκά πέτασσαυ. έν δ' άνεμος πρησεν μέσον ίστίον, άμφι δε κύμα στείρη πορφύρεον μεγάλ' ζαχε νηδς ιούσης. ή δ' έθεεν κατά κυμα διαπρήσσουσα κέλευθον. αὐτὰρ ἐπεί ρ' Ικοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν 'Αχαιών, νηα μέν οί γε μέλαιναν έπ' ήπείροιο έρυσσαν ύψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ξρματα μακρά τάνυσσαν αὐτοὶ δ' ἐσκίδυαντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.

Αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος ώκυπόροισι διογευής Πηλέος υίός, πόδας ωκύς 'Αχιλλεύς' ούτε ποτ' είς άγορην πωλέσκετο κυδιάνειραν ούτε ποτ' ές πόλεμου, άλλα φθινύθεσκε φίλον κῆρ αδθι μένων, ποθέεσκε δ' άϋτήν τε πτόλεμόν τε.

'Αλλ' ὅτε δή ρ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἡώς, καὶ τότε δη πρὸς "Ολυμπου ζσαν θεοί αίξυ ξόντες πάντες άμα, Ζεὺς δ' ἦρχε Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων

παιδός έοῦ, ἀλλ' ή γ' ἀνεδύσετο κῦμα θαλάσσης, η ερίη δ' ανέβη μέγαν ούρανον Ούλυμπόν τε. εύρεν δ' εύρύοπα Κρονίδην άτερ ήμενον άλλων άκροτάτη κορυφή πολυδειράδος Οὐλύμποιο. καί ρα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων σκαιή, δεξιτερή δ' άρ' ύπ' αμθερεώνος έλουσα λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα άνακτα

Digitized by Google

475

480

485

490

495

500

510

" Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὅνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργφ, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ' τίμησόν μοι υίόν, δε ἀκυμορώτατος ἄλλων ἔπλετ' ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων ἢτίμησεν' ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας. ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, 'Ολύμπιε μητίετα Ζεῦ' τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἃν 'Αχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσίν τέ ἐ τιμῆ."

*Ως φάτο την δ' οὖ τι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
ἀλλ' ἀκέων δην ήστο Θέτις δ' ὡς ήψατο γούνων,
ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις
"νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
ἡ ἀπόειπ', ἐπεὶ οὖ τοι ἔπι δέος, ὄφρ' ἐὐ εἰδῶ 515
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι." +

Την δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύςς "ἢ δὴ λοίγια ἔργ' <u>δ΄ τέ</u> μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις ¹ Ήρη, ὅτ' ἄν μ' ἐρέθησιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν ἡ δὲ καὶ αὕτως μ' αἰὲν ἐν ἀθανάτοισι θεοῦσι 520 νεικεῖ, καί τέ μέ φησι μάχη Τρώεσσιν ἀρήγειν. ἀλλὰ σὰ μὲν νῦν αὖτις ἀπόστιχε, μή τι νοήση "Ηρη' ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὅφρα τελέσσω εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῆ κατανεύσομαι, ὅφρα πεποίθης τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον 525 τέκμωρ' οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ τι κεν κεφαλῆ κατανεύσω."

*Η καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο μέγαν δ' ἐλέλιξεν 'Ολυμπον.
Τώ γ' ῶς βουλεύσαντε διέτμαγεν ἡ μὲν ἔπειτα εἰς ἄλα ᾶλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος 'Ολύμπου, Ζεὺς δὲ ἐὸν πρὸς δῶμα 'θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἀνέσταν

έξ έδέων σφού πατρός έναντίον οὐδέ τις έτλη

Digitized by Google

530

С

μείναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἄπαντες. 535
ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου οὐδέ μιν Ἡρη
ἢγνοίησεν ἰδοῦσ' ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
ἀργυρόπεζα Θέτις θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα
"τίς δὴ αῦ τοι, δολομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλάς; 540
αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅττι νοήσης."

Την δ' ημείβετ' έπειτα πατηρ ανδρών τε θεών τε ""Ηρη, μη δη πάντας έμους έπιέλπεο μύθους είδησειν χαλεποί τοι έσοντ' αλόχω περ ἐούση αλλ' δν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οῦ τις ἔπειτα οῦτε θεών πρότερος τόν γ' εἴσεται οῦτ' ἀνθρώπων δν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεών ἐθέλωμι νοῆσαι, μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο μηδὲ μετάλλα."

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἡρη'
" αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
καὶ λίην σε πάρος γ' οὖτ' εἴρομαι οὖτε μεταλλῶ,
ἀλλὰ μάλ' εὕκηλος τὰ φράζεαι ἄσσ' ἐθέλῃσθα.
νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ
ἀργυρόπεζα Θέτις θυγάτηρ ὰλίοιο γέροντος'
ἠερίη γὰρ σοί γε παρέζετο καὶ λάβε γούνων'
τῆ σ' δίω κατανεῦσαι ἐτήτυμον ὡς ᾿Αχιλῆα
τιμήσης, δλέσης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσίν ᾿Αχαιῶν."

Την δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς 560 "δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀίεαι, οὐδέ σε λήθω πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, 565 μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν 'Ολύμπφ

545

550

ασσον λόνθ', ότε κέν τοι αάπτους χείρας εφείω." *Ως έφατ', έδεισεν δε βοώπις πότνια "Ηρη. καί δ' ακέουσα καθήστο, ξπιγνάμψασα φίλον κήρο άχθησαν δ' άνὰ δώμα Διὸς θεοί Οὐρανίωνες. τοίσιν δ' "Ηφαιστος κλυτοτέχνης ήρχ' άγορεύειν. μητρί φίλη έπι ήρα φέρων, λευκωλένω "Ηρη" " ή δη λοίγια ξργα τάδ' ξσσεται οὐδ' ξτ' ἀνεκτά. εί δη σφω ένεκα θυητών εριδαίνετον ώδε. έν δὲ θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον οὐδέ τι δαιτὸς έσθλης έσσεται ήδος, έπεὶ τὰ χερείονα νικά. μητρί δ' έγω παράφημι, και αὐτῆ περ νοεούση, πατρί φίλω έπὶ ήρα φέρειν Διὶ, όφρα μὴ αὖτε νεικείησι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξη. εί περ γάρ κ' εθέλησιν 'Ολύμπιος άστεροπητής έξ έδεων στυφελίξαι δ γάρ πολύ φέρτατός εστιν άλλα συ τόν γ' επέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοίσιν αὐτίκ' ἔπειθ' Ίλαος 'Ολύμπιος ἔσσεται ἡμιν." *Ως ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναίξας δέπας ἀμφικύπελλον μητρί φίλη έν χειρί τίθει, καί μιν προσέειπε

"12s αρ εφη, και αναίζας δέπας αμφικύπελλου "τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ, μή σε φίλην περ ἐοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῦσιν ἴδωμαι θεινομένην, τότε δ' οὔ τι δυνήσομαι ἀχνύμενός περ χραισμεῖν' ἀργαλέος γὰρ 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι' ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, πῶν δ' ἤμαρ φερόμην, ἄμα δ' ἤελίφ καταδύντι κάππεσον ἐν Λήμνφ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν' ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα."

*Ως φάτο, μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος "Ηρη, μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχόει γλυκὸ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων • 570

575

580

585

590

ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, ώς ἴδον "Ηφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.

600

^ΔΩς τότε μεν πρόπαν ήμαρ ες ήελιον καταδύντα δαίνυντ, οὐδε τι θυμός εδεύετο δαιτός είσης, οὐ μεν φόρμιγγος περικαλλέος, ην εχ' Απόλλων, Μουσάων θ', αι αειδον αμειβόμεναι όπι καλή.

бо5

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἔκαστος, ἢχι ἐκάστφ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Ἡφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσι. Ζεὺς δὲ πρὸς δυ λέχος ἤϊ ᾿Ολύμπιος ἀστεροπητής, ἔνθα πάρος κοιμᾶθ᾽ ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. ἔνθα καθεῦδ᾽ ἀναβάς, παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἡρη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Β.

"Ονειρος. Βοιωτία ή κατάλογος των νεων.

"Αλλοι μέν ρα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εύδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος, άλλ' δ γε μερμήριζε κατά φρένα ως 'Αχιληα τιμήσει', όλέσαι δε πολέας επί νηυσίν 'Αχαιών. ήδε δέ οί κατά θυμον άριστη φαίνετο βουλή, πέμψαι ἐπ' 'Ατρείδη 'Αγαμέμνονι οὖλον 'Ονειρον' καί μιν φωνήσας έπεα πτερόεντα προσηύδα. " βάσκ' ίθι, οὖλε "Ονειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν' έλθων ές κλισίην 'Αγαμέμνονος 'Ατρείδαο πάντα μάλ' ατρεκέως αγορευέμεν ώς επιτέλλω: θωρηξαί ε κέλευε κάρη κομόωντας 'Αχαιούς πανσυδίη νθν γάρ κεν έλοι πόλιν εθρυάγυιαν Τρώων οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς 'Ολύμπια δώματ' ἔχοντες αθάνατοι φράζονται. Επέγναμψεν γαρ απαντας "Ηρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται."

 $^{\bullet}\Omega$ s φάτο, βη δ' ἄρ' $^{\circ}$ Ονειρος, $^{\bullet}$ πεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε $^{\circ}$ καρπαλίμως δ' Ικανε θοάς έπὶ νῆας 'Αχαιών, βη δ' ἄρ' ἐπ' 'Ατρείδην 'Αγαμέμνονα' τὸν δ' ἐκίχανεν εύδοντ' έν κλισίη, περί δ' άμβρόσιος κέχυθ' ύπνος. στη δ' ἄρ' ύπερ κεφαλης Νηλητω υξι εοικώς, Νέστορι, τόν ρα μάλιστα γερόντων τι ' 'Αγαμέμνων' τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος 'Ονειρος' " εύδεις, 'Ατρέος υίε δαίφρονος ίπποδάμοιο.

Digitized by Google

10

15

οὐ χρη παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, δ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε* νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὧκα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι, δς σεῦ ἄνευθεν ἐων μέγα κήδεται ἢδ' ἐλεαίρει. θωρῆξαί σ' ἐκέλευσε κάρη κομόωντας 'Αχαιοὺς πανσυδίη. νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς 'Ολύμπια δώματ' ἔχοντες ἀθάνατοι φράζονται. ἐπέγναμψεν γὰρ ἄπαντας "Ηρη λισσομένη, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διός. ἀλλὰ σὰ σῆσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη αἰρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήη." ...

^Ως ἄρα φωνήσας ἀπεβήσετο, τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἄ β' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον' φῆ γὰρ ὅ γ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνφ, νήπιος, οὐδὲ τὰ ἤδη ἄ ρα Ζεὺς μήδετο ἔργα' θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας. ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή' ἔζετο δ' ὀρθωθείς, μαλακόν δ' ἔνδυνε χιτώνα, καλὸν ὑηγάτεον, περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος' ποσοὶ δ' ὑπὸ λιπαροισιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον' είλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί' σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας 'Αχαιών χαλκοχιτώνων.

'Ηως μέν ρα θεα προσεβήσετο μακρον 'Ολυμπον, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν' αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε κηρύσσειν ἀγορήνδε κάρη κομόωντας 'Αχαιούς' οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὧκα' βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ζζε γερόντων Νεστορέη παρὰ νηὶ Πυλοιγενέος βασιλῆος' τοὺς ὅ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν'

25

30

35

40

45

50

" κλυτε, φίλοι θειός μοι ενύπνιον ήλθεν "Ονειρός άμβροσίην διὰ νύκτα μάλιστα δὲ Νέστορι δίφ είδός τε μέγεθός τε φυήν τ' άγχιστα εώκει στη δ' ἄρ' ὑπερ κεφαλης καί με πρός μῦθον ἔειπεν ' εΰδεις, 'Ατρέος υίε δαίφρονος ίπποδάμοιο· бэ ού χρη παυνύχιου εξδειν βουληφόρου άνδρα, δ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε• νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὧκα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός είμι, δς σεῦ ἄνευθεν ἐων μέγα κήδεται ἢδ' ἐλεαίρει. θωρήξαι σ' ἐκέλευσε κάρη κομόωντας 'Αχαιούς 65 πανσυδίη νων γάρ κεν έλοις πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς 'Ολύμπια δώματ' ἔχοντες αθάνατοι Φράζονται· ἐπέγναμψεν γαρ απαντας "Ηρη λισσομένη, Τρώεσσι δε κήδε' εφηπται έκ Διός άλλα συ σησιν έχε φρεσίν. ως δ μεν είπων 70 ώχετ' ἀποπτάμενος, έμε δε γλυκύς ὕπνος ἀνῆκεν. άλλ' άγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υΐας 'Αχαιων' πρώτα δ' έγων έπεσιν πειρήσομαι, ή θέμις έστί, καλ φεύγειν σύν νηυσλ πολυκλήϊσι κελεύσω ύμεις δ' άλλοθεν άλλος έρητύειν επέεσσιν." 75

Ή τοι ὅ γ' ὡς εἰπων κατ' ἄρ' ἔζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἢν ἢμαθόεντος ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν "ὧ φίλοι, 'Αργείων ἣγήτορες ἢδὲ μέδοντες, εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον 'Αχαιῶν ἄλλος ἔνισπε, ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον νοῦν δ' ἴδεν ὃς μέγ' ἄριστος 'Αχαιῶν εὕχεται εἶναι ἀλλ' ἄγετ', αἴ κέν πως θωρήξομεν υἶας 'Αχαιῶν."

'Ως ἄρα φωνήσας βουλης έξ ήρχε νέεσθαι, οι δ' ἐπανέστησαν πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, σκηπτοῦχοι βασιληες' ἐπεσσεύοντο δε λαοί. ηὐτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,

85

πέτρης έκ γλαφυρής αλεί νέον έρχομενάων βοτουδου δε πετουται επ' ανθεσιν ειαρινοίσιν αί μέν τ' ένθα άλις πεποτήαται, αί δέ τε ένθα 90 ως των έθνεα πολλά νεων άπο και κλισιάων ηϊόνος προπάροιθε βαθείης έστιχόωντο ιλαδον εls αγορήν· μετα δέ σφισιν Όσσα δεδήει ότρύνουσ' ιέναι, Διὸς ἄγγελος οι δ' ἀγέρουτο. τετρήχει δ' άγορή, ύπο δε στεναχίζετο γαία 95 λαων ίζόντων, όμαδος δ' ην' εννέα δε σφεας κήρυκες βοόωντες ερήτυον, εί ποτ' αυτης σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ διοτρεφέων βασιλήων. σπουδή δ' έζετο λαός, ερήτυθεν δε καθ' έδρας παυσάμενοι κλαγγής ανα δε κρείων Αγαμέμνων έστη σκήπτρον έχων, τὸ μὲν "Ηφαιστος κάμε τεύχων. "Ηφαιστος μέν δώκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι. αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρω ἀργεϊφόντη Ερμείας δε άναξ δώκεν Πέλοπι πληξίππω, αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' ᾿Ατρέϊ, ποιμένι λαῶνο 105 'Ατρεύς δε θνήσκων έλιπεν πολύαρνι Θυέστη, αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' 'Αγαμέμνονι λεῖπε φορηναι, πολλησιν νήσοισι καὶ "Αργεϊ παντὶ ἀνάσσειν. τῷ δ γ' ἐρεισάμενος ἔπε' 'Αργείοισι μετηύδα' " ω φίλοι ήρωες Δαναοί, θεράποντες "Αρηος, 110 Ζεύς με μέγα Κρονίδης άτη ενέδησε βαρείη, σχέτλιος, δς πρίν μέν μοι ύπέσχετο καί κατένευσεν *Ιλιου έκπέρσαυτ' εὐτείχεου ἀπουέεσθαι, νθν δε κακην απάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει δυσκλέα "Αργος Ικέσθαι, ἐπεὶ πολύν ὥλεσα λαόν. 115 ούτω που Διὶ μέλλει ύπερμενέϊ φίλον είναι, δς δη πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα ηδ' έτι καὶ λύσει τοῦ γὰρ κράτος έστὶ μέγιστον. αίσχρον γάρ τόδε γ' έστι και έσσομένοισι πυθέσθαι,

μαψ ούτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαον 'Αχαιών 120 άποηκτου πόλεμου πολεμίζειν ήδε μάχεσθαι ανδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὖ πώ τι πέφανται· εί περ γάρ κ' εθέλοιμεν 'Αχαιοί τε Τρώές τε, δρκια πιστά ταμόντες, αριθμηθήμεναι αμφω, Τρώας μέν λέξασθαι έφέστιοι δοσοι έασιν, 125 ήμεις δ' ές δεκάδας διακοσμηθείμεν 'Αχαιοί, Τρώων δ' ἄνδρα ξκαστον έλοίμεθα οίνοχοεύειν, πολλαί κευ δεκάδες δευσίατο οίνοχόσιο. τόσσον έγώ φημι πλέας ξμμεναι υίας 'Αχαιων Τρώων, οὶ ναίουσι κατὰ πτόλιν άλλ' ἐπίκουροι 130 πολλέων έκ πολίων έγχέσπαλοι άνδρες έασιν, οί με μέγα πλάζουσι και ούκ ειωσ' εθέλουτα 'Ιλίου ἐκπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. έννέα δη βεβάασι Διός μεγάλου ένιαυτοί, καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεων καὶ σπάρτα λέλυνται. 135 αί δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα ηατ' ενί μεγάροις ποτιδέγμεναι άμμι δε έργον αὖτως ἀκράαντον, οὖ εἴνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα. άλλ' άγεθ', ώς αν έγω είπω, πειθώμεθα πάντες. φεύγωμεν σύν νηυσί φίλην ές πατρίδα γαίαν 140 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αιρήσομεν εὐρυάγυιαν." *Ως φάτο, τοίσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὅρινες πασι μετα πληθύν, δσοι οὐ βουλης ἐπάκουσαν. κινήθη δ' άγορη φη κύματα μακρά θαλάσσης, πόντου 'Ικαρίοιο, τα μέν τ' Εθρός τε Νότος τε 145 ώρυρ' επαίξας πατρός Διός εκ νεφελάων. ώς δ' ὅτε κινήση Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών, λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἡμύξι ἀσταχύεσσιν, δς των πασ' αγορή κινήθη τοι δ' αλαλητώ υηας έπ' ἐσσεύοντο, ποδών δ' ὑπένερθε κονίη 150

ζστατ' ἀειρομένη τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον

άπτεσθαι νηῶν ἠδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλα δῖαν, οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν οἴκαδε ἰεμένων ὑπὸ δ' ἥρεον ἔρματα νηῶν.

Ένθα κεν 'Αργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, εἰ μὴ 'Αθηναίην "Ηρη πρὸς μῦθον ἔειπεν" "ὁ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, 'Ατρυτώνη, οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν 'Αργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμφ καὶ Τρωσὶ λίποιεν 'Αργείην Ἑλένην, ἦς εἴνεκα πολλοὶ 'Αχαιῶν ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης ἀλλὶ ἴθι νῦν κατὰ λαὸν 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἔκαστον, μηδὲ ἔα νῆας ἄλαδ ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας."

*Ως έφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη, βη δε κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀξξασα• [καρπαλίμως δ' Ικανε θοάς έπλ νηας 'Αχαιών.] ευρεν έπειτ' 'Οδυσηα, Διλ μητιν ατάλαντον, έσταότ' οὐδ' δ γε νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης άπτετ', έπεί μιν άχος κραδίην και θυμον ϊκανεν άγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις 'Αθήνη' " διογενές Λαερτιάδη, πολυμήχαν' 'Οδυσσεῦ, ούτω δη ολκόνδε φίλην ές πατρίδα γαιαν φεύξεσθ' εν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες, καδ δέ κεν εύχωλην Πριάμφ καλ Τρωσλ λίποιτε 'Αργείην 'Ελένην, ής είνεκα πολλοί 'Αχαιών έν Τροίη ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αίης. άλλ' ίθι νῦν κατὰ λαὸν 'Αχαιών, μηδέ τ' ἐρώει, σοίς δ' αγανοίς επέεσσιν ερήτυε φωτα εκαστον, μηδε έα νηας άλαδ' ελκέμεν αμφιελίσσας."

'Ως φάθ', ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης, βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσε

155

160

165

170

175

κῆρυξ Εὖρυβάτης 'Ιθακήσιος, δς οἱ ὀπήδει αὐτὸς δ' 'Ατρείδεω 'Αγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων.

185

"Ον τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς " δαιμόνι', οὐ σε ἔοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι, ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος 'Ατρείωνος νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἶας 'Αχαιῶν. ἐν βουλῆ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε; μή τι χολωσάμενος ῥέξη κακὸν υἷας 'Αχαιῶν' θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων, τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ὲ μητίετα Ζεύς."

190

*Ον δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, τὸν σκήπτρφ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκέ τε μύθφ' " δαιμόνι', ἀτρέμας ἦσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκονε, οἱ σέο φέρτεροι εἰσι, σὰ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, οὕτε ποτ' ἐν πολέμφ ἐναριθμιος οὕτ' ἐνὶ βουλῆ. οἰ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' 'Αχαιοί' οἰκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη' εἶς κοίρανος ἔστω, εἶς βασιλεὺς, ῷ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω [σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύη]."

195

*Ως δ γε κοιρανέων δίεπε στρατόν οι δ' ἀγορήνδε αὖτις ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων ἀχῆ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.

205

200

"Αλλοι μέν β' έζοντο, ερήτυθεν δε καθ' εδρας Θερσίτης δ' έτι μοῦνος αμετροεπης εκολώα, δς β' έπεα φρεσιν ήσιν ακοσμά τε πολλά τε ήδη, μάψ, αταρ οὐ κατα κόσμον, εριζέμεναι βασιλεθσιν, αλλ' δ τι οἱ εἴσαιτο γελοίιον 'Αργείοισιν

21

έμμεναι αΐσχιστος δε ανηρ ύπο Ίλιον ήλθε φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἔτερον πόδα τω δέ οἱ ώμω κυρτώ, έπι στήθος συνογωκότε αὐταρ υπερθε φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδυὴ δ' ἐπευήνοθε λάχνη. έχθιστος δ' 'Αχιληϊ μάλιστ' ήν ήδ' 'Οδυσηϊ' 220 τω γαρ νεικείεσκε τότ αῦτ 'Αγαμέμνονι δίω δξέα κεκληγώς λέγ' δυείδεα τώ δ' άρ' 'Αχαιοί έκπάγλως κοτέουτο νεμέσσηθέν τ' ενί θυμώ. αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν 'Αγαμέμνονα νείκεε μύθφο " 'Ατρείδη, τέο δη αθτ' επιμέμφεαι ήδε χατίζεις; 225 πλειαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναίκες είσιν ενί κλισίης εξαίρετοι, ας τοι 'Αχαιοί πρωτίστω δίδομεν, εὖτ' αν πτολίεθρον έλωμεν. η έτι και χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου υίος ἄποινα, 230 ου κευ εγώ δήσας αγάγω ή άλλος 'Αχαιώυ, ήε γυναϊκα νέην, Ίνα μίσγεαι έν φιλότητι, ην τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι; οὐ μεν ἔοικεν άρχου ξόντα κακών ξπιβασκέμεν υίας 'Αχαιών. ῶ πέπουες, κάκ' ἐλέγχε', 'Αχαιίδες, οὐκέτ' 'Αχαιοί, 235 οίκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, τόνδε δ' ἐώμεν αὐτοῦ ἐνὶ Τροίη γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ίδηται ή ρά τι οι χημείς προσαμύνομεν, ήε και οὐκι. δς καὶ νῦν 'Αχιλῆα, ξο μέγ' ἀμείνονα φῶτα, ητίμησεν ελων γαρ έχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας. 240 άλλα μάλ' οὐκ 'Αχιληϊ χόλος φρεσίν, άλλα μεθήμων' η γαρ αν, 'Ατρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο."

'Ως φάτο νεικείων 'Αγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν, Θερσίτης' τῷ δ' ὧκα παρίστατο δίος 'Οδυσσεύς, καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ' "Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής, ἔσχεο, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν'

Digitized by Google

ού γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερου βροτὸν ἄλλου έμμεναι, δοσοι αμ' 'Ατρείδης ύπὸ 'Ίλιον ήλθον. τῷ οὖκ ὰν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις, 250 καί σφιν δνείδεά τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις. οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, η εθ η ε κακώς νοστήσομεν υίες 'Αχαιών. τῷ νῦν 'Ατρείδη 'Αγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν, ήσαι δυειδίζων, ότι οἱ μάλα πολλά διδοῦσιν 255 ηρωες Δαναοί συ δε κερτομέων άγορεύεις. άλλ' έκ τοι έρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον έσται εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνουτα κιχήσομαι ως νύ περ ώδε, μηκέτ' έπειτ' 'Οδυσηϊ κάρη ώμοισιν έπείη, μηδ' έτι Τηλεμάχοιο πατήρ κεκλημένος είην, 260 εί μη έγώ σε λαβων άπο μεν φίλα είματα δύσω, χλαινάν τ' ήδε χιτώνα, τά τ' αιδώ αμφικαλύπτει, αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω πεπληγώς αγορηθεν αεικέσσι πληγήσιν."

*Ως ἄρ' ἔφη, σκήπτρφ δὲ μετάφρενου ἢδὲ καὶ ὅμω 265 πλῆξεν' ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ' πλῆξεν' ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ' σκήπτρου ὅπο χρυσέου' ὁ δ' ἄρ' ἔζετο τάρβησέν τε, ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ. οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ ἐπ' αὐτῷ ἢδὺ γέλασσαν' 270 ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον' "ὧ πόποι, ἢ δὴ μυρί' 'Οδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς πόλεμόν τε κορύσσων' νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν 'Αργείοισιν ἔρεξεν, δς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβάλον ἔσχ' ἀγοράων. 275 οῦ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν."

*Ως φάσαν ή πληθύς ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος 'Οδυσσεὺς ἔστη σκῆπτρον ἔχων' παρὰ δὲ γλαυκῶπις 'Αθήνη

είδομένη κήρυκι σιωπάν λαὸν ἀνώγει, 280 ώς άμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἶες 'Αχαιῶν μῦθον ἀκούσειαν καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν ο σφιν ευφρονέων αγορήσατο και μετέειπεν "'Ατρείδη, νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν 'Αχαιοί πασιν ελέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοισιν, 285 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέσταν ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' ¥Αργεος ἱπποβότοιο, Ίλιον έκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. ως τε γαρ ή παίδες νεαροί χήραί τε γυναίκες άλλήλοισιν δδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι. 290 η μην και πόνος έστιν ανιηθέντα νέεσθαι. καὶ γάρ τίς θ' ένα μηνα μένων άπὸ ης άλόχοιο άσχαλάα σὺν νηὶ πολυζύγω, ὅν περ ἄελλαι χειμέριαι είλέωσιν δρινομένη τε θάλασσα. ήμιν δ' είνατός έστι περιτροπέων ένιαυτός 295 ένθάδε μιμνόντεσσι' τώ οὐ νεμεσίζομ' 'Αχαιούς ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν άλλὰ καὶ ἔμπης αλσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι. τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν η έτεον Κάλχας μαντεύεται, η ε και οὐκί. 300 εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἐστὲ δὲ πάντες μάρτυροι, οθς μη κήρες έβαν θανάτοιο φέρουσαι. χθιζά τε καὶ πρωίζ, ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες ᾿Αχαιῶν ηγερέθουτο κακά Πριάμφ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι, ήμεις δ' άμφι περί κρήνην ίερους κατά βωμούς 305 ξρδομεν άθανάτοισι τεληέσσας έκατόμβας, καλή ύπὸ πλατανίστω, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ* ένθ' εφάνη μέγα σήμα δράκων επί νωτα δαφοινός, σμερδαλέος, τόν ρ' αὐτὸς 'Ολύμπιος ήκε φόωσδε, βωμοῦ ὑπαίξας πρός ρα πλατάνιστον ὅρουσεν. 310 ένθα δ' έσαν στρουθοίο νεοσσοί, νήπια τέκνα,

δζω επ' ακροτάτω, πετάλοις ύποπεπτηώτες, δκτώ, άτὰρ μήτηρ ἐνάτη ήν, ή τέκε τέκνα. ένθ' δ γε τοὺς έλεεινὰ κατήσθιε τετριγώτας. μήτηρ δ' αμφεποτάτο δδυρομένη φίλα τέκνα 315 την δ' έλελιξάμενος πτέρυνος λάβεν αμφιαγυίαν. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν, τὸν μεν ἀρίζηλον θηκεν θεός, ὅς περ ἔφηνε λααν γάρ μιν έθηκε Κρόνου παις αγκυλομήτεω. ήμεις δ' έσταότες θαυμάζομεν οίον ετύχθη. 320 ώς οὖν δεινὰ πέλωρα θεών εἰσῆλθ' ἐκατόμβας. Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε 'τίπτ' ἄνεφ ἐγένεσθε, κάρη κομόωντες 'Αχαιοί; ήμιν μεν τόδ' έφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεύς, όψιμον, όψιτέλεστον, δου κλέος ου ποτ' όλειται. 325 ώς ούτος κατά τέκυ' έφαγε στρουθοίο και αυτήν, όκτώ, αταρ μήτηρ ενάτη ήν, ή τέκε τέκνα, ως ήμεις τοσσαθτ' έτεα πτολεμίξομεν αθθι, τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν. κείνος τως αγόρευε τα δη νύν πάντα τελείται. 330 άλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοί, αὐτοῦ, εἰς ὅ κεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν." *Ως έφατ', 'Αργείοι δε μέγ' ΐαχον-άμφι δε νήες σμερδαλέον κουάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' 'Αχαιῶνμθου ἐπαινήσαντες 'Οδυσσήος θείοιο' 335 τοίσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ " ω πόποι, ή δη παισίν ξοικότες αγοράασθε νηπιάχοις, οίς οὖ τι μέλει πολεμήϊα έργα. πη δη συνθεσίαι τε καὶ δρκια βήσεται ημίν; έν πυρί δη βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρών, 340 σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ής ἐπέπιθμεν

αὖτως γὰρ ρ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.

'Ατρείδη, σὺ δ' ἔθ' ώς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλην άρχευ' 'Αργείοισι κατά κρατεράς ύσμίνας. τούσδε δ' έα φθινύθειν, ένα καὶ δύο, τοί κεν 'Αχαιών νόσφιν βουλεύωσ' - άνυσις δ' οὐκ έσσεται αὐτῶν --πρὶν "Αργοσδ' Ιέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο γνώμεναι εί τε ψεύδος ύπόσχεσις, εί τε καὶ οὐκί. φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα 350 ήματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐν ὠκυπόροισιν ἔβαινον 'Αργείοι Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες. άστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων. τφ μή τις πρίν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι, πρίν τινα παρ Τρώων αλόχφ κατακοιμηθηναι, 355 τίσασθαι δ' Ελένης δρμήματά τε στοναχάς τε. εί δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι, άπτέσθω ής νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης, όφρα πρόσθ' άλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη. άλλά, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο πείθεό τ' ἄλλω. 360 ού τοι απόβλητον έπος έσσεται, όττι κεν είπω κρίν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, 'Αγάμεμνον, ώς φρήτρη φρήτρηφιν αρήγη, φύλα δε φύλοις. εί δέ κεν ως έρξης καί τοι πείθωνται 'Αχαιοί, γυώση έπειθ δε θ ήγεμόνων κακὸς δε τέ νυ λαών 365 ηδ' ος κ' εσθλός έησι κατά σφέας γάρ μαχέονται γυώσεαι δ' εί καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, η ανδρών κακότητι και αφράδιη πολέμοιο." Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων 'Αγαμέμνων' " ή μὰν αὖτ' ἀγορῆ νικᾶς, γέρον, υίας 'Αχαιῶν. 370

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων 'Αγαμέμνων'
"ή μὰν αὖτ' ἀγορῆ νικὰς, γέρον, υἶας 'Αχαιῶν. 370
αὶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ 'Αθηναίη καὶ 'Απολλον
τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν 'Αχαιῶν'
τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος '
χερσὶν ὑψ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε.
ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν, 375

ός με μετ' απρήκτους έριδας και νείκεα βάλλει. καὶ νὰρ ἐνὼν 'Αγιλεύς τε μαγησάμεθ' εξνεκα κούρης άντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων. εί δέ ποτ' ές γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκέτ' ἔπειτα Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ήβαιόν. 380 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, Ίνα ξυνάγωμεν "Αρηα. εῦ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εῦ δ' ἀσπίδα θέσθω, εὖ δέ τις Ίπποισιν δεῖπνον δότω ώκυπόδεσσιν. εῦ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ίδων πολέμοιο μεδέσθω. ως κε πανημέριοι στυγερώ κρινώμεθ "Αρηϊ. 385 ού γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ήβαιόν, εί μη νύξ έλθουσα διακρινέει μένος ανδρών. ίδρώσει μέν τευ τελαμών άμφι στήθεσφιν άσπίδος αμφιβρότης, περί δ' έγχεϊ χείρα καμείται. ίδρώσει δέ τευ ίππος εύξοον άρμα τιταίνων. 390 δυ δ' αν εγών απάνευθε μάχης εθέλοντα νοήσω μιμνάζειν παρά νηυσί κορωνίσιν, ού οί έπειτα άρκιου έσσείται φυγέειν κύνας ήδ' ολωνούς." ^Ως ἔφατ', 'Αργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα άκτη έφ' ύψηλη, ὅτε κινήση Νότος έλθών, 395 προβλητι σκοπέλφ· τον δ' ού ποτε κύματα λείπει παντοίων ανέμων, δτ' αν ένθ' η ένθα γένωνται. ανστάντες δ' δρέοντο κεδασθέντες κατά νηας. κάπνισσάν τε κατά κλισίας, και δείπνον έλοντο. άλλος δ' άλλω έρεζε θεών αλειγενετάων, 400 εύχ όμενος θάνατόν τε φυγείν καὶ μώλον "Αρηος. αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν ᾿Αγαμέμνων πίονα πενταέτηρον ύπερμενέι Κρονίωνι, κίκλησκεν δε γέροντας άριστηας Παναχαιών, Νέστορα μέν πρώτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα, 405 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω καὶ Τυδέος υίόν, έκτον δ' αὖτ' 'Οδυσηα, Διὶ μητιν ἀτάλαντου.

αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. ήδεε γαρ κατά θυμον άδελφεον ώς επονείτο. βούν δε περιστήσαντο και ούλοχύτας ανέλοντο. τοίσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων 'Αγαμέμνων' " Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, κελαινεφές, αλθέρι ναίων, μη πρίν έπ' ήέλιον δύναι και έπι κνέφας έλθειν, πρίν με κατά πρηνές βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον αλθαλόεν, πρήσαι δε πυρός δηίοιο θύρετρα, Εκτόρεον δε χιτώνα περί στήθεσσι δαίξαι χαλκώ ρωγαλέον πολέες δ' άμφ' αὐτὸν έταιροι πρηνέες έν κονίησιν όδαξ λαζοίατο γαίαν."

415

425

430

435

410

*Ως έφατ', οὐδ' άρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων, άλλ' ὅ γε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. 420 αὐτὰρ ἐπεί ρ' εὕξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο, αθέρυσαν μεν πρώτα και έσφαξαν και έδειραν, μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίση ἐκάλυψαν δίπτυχα ποιήσαντες, έπ' αὐτῶν δ' ώμοθέτησαν. καὶ τὰ μὲν ἄρ σχίζησιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον, σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχυ' ἐπάσαυτο, μίστυλλόν τ' άρα τάλλα καὶ άμφ' δβελοίσιν έπειραν, ἄπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα. αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα, δαίνυντ', οὐδέ τι θυμός έδεύετο δαιτός έίσης. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, τοις άρα μύθων ήρχε Γερήνιος ιππότα Νέστωρ• " Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Αγάμεμνον, μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν άμβαλλώμεθα έργου, δ δη θεδς έγγυαλίζει. άλλ' ἄγε, κήρυκες μεν 'Αχαιών χαλκοχιτώνων λαδυ κηρύσσουτες αγειρόντων κατά νήας, ήμεις δ' άθρόοι ώδε κατά στρατόν ευρύν 'Αχαιών

Digitized by Google

Τομεν, όφρα κε θασσον έγειρομεν δευν "Αρηα." 440 *Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδοῶν 'Αγαμέμνων. -αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγαισι κέλευσε κηρύσσειν πόλεμόνδε κάρη κομόωντας 'Αχαιούς' οί μεν εκήρυσσον, τοι δ' ήγείροντο μάλ' ωκα. οί δ' άμφ' 'Ατρείωνα διοτρεφέες βασιλήες 445 θύνον κρίνοντες, μετά δε γλαυκώπις 'Αθήνη, αλγίδ' έχουσ' ερίτιμου αγήρων αθανάτην τε, της έκατον θύσανοι παγχρύσεοι η ερέθονται, πάντες ευπλεκέες, εκατόμβοιος δε έκαστος. σὺν τῆ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν 'Αχαιών 450 οτρύνουσ' ιέναι έν δε σθένος ωρσεν εκάστω καρδίη άλληκτον πολεμίζειν ήδε μάχεσθαι. τοίσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ή ενέεσθαι έν νηυσί γλαφυρήσι φίλην ές πατρίδα γαίαν. 'Ηύτε πυρ ἀίδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ύλην 455

Ηῦτε πῦρ άιδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην οὖρεος ἐν κορυφῆς, ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή, ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἴκε.

Των δ', ως τ' δρνίθων πετεηνων έθνεα πολλά, χηνων η γεράνων η κύκνων δουλιχοδείρων, 'Ασίω εν λειμωνι, Καυστρίου αμφι ρέεθρα, ενθα και ένθα ποτωνται αγαλλόμενα πτερύγεσσι, κλαγγηδον προκαθιζόντων, σμαραγεί δε τε λειμών, ως των έθνεα πολλά νεων άπο και κλισιάων ες πεδίον προχέοντο Σκαμανδριον αὐτὰρ ὑπὸ χθων σμερδαλέον κονάβιζε ποδων αὐτων τε και ίππων. εσταν δ' εν λειμωνι Σκαμανδρίω ανθεμόεντι μυρίοι, σσσα τε φύλλα και άνθεα γίγνεται ωρη.

'Η τε μυιάων άδινάων έθνεα πολλά, αξ τε κατά σταθμόν ποιμνή τον ήλάσκουσιν ώρη εν εξαρινή, ότε τε γλάνος άγγεα δεύει,

470

465

τόσσοι έπὶ Τρώεσσι κάρη κομόωντες 'Αχαιοί ἐν πεδίω Ισταντο διαρραίσαι μεμαώτες.

Τοὺς δ', ὡς τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγων αἰπόλοι ἄνδρες ρεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν, 475 ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα ὑσμίνηνδ' ἰέναι, μετὰ δὲ κρείων 'Αγαμέμνων, ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνω, "Αρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. ἢΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων 480 ταῦρος ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησι' τοῦον ἄρ' 'Ατρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνω, ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.

Έσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι 'Ολύμπια δώματ' ἔχουσαι
ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, 485

ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμενοἴ τινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν'
πληθὺν δ' οὐκ ἀν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη, 490
εἰ μὴ 'Ολυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
θυγατέρες, μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ "Ιλιον ἦλθον'
ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω νῆάς τε προπάσας.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον

²Αρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε, 495
οἴ θ' 'Υρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν
Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε πολύκνημόν τ' 'Ετεωνόν,
Θέσπειαν Γραῖάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν,
οἴ τ' ἀμφ' "Αρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ 'Ερυθράς,
οἴ τ' 'Ελεῶν' εἶχον ἦδ' "Υλην καὶ Πετεῶνα, 500

²Ωκαλέην Μεδεῶνά τ', ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κώπας Εὔτρησίν τε πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
οἴ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' 'Αλίαρτον,

οῖ τε Πλάταιαν ἔχου ἢδ' οἱ Γλισᾶντ' ἐνέμοντο,
οῖ θ' Ὑποθήβας εἶχου, ἐϋκτίμενου πτολίεθρου,
Ογχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήϊου ἀγλαὸν ἄλσος,
οῖ τε πολυστάφυλου Ἄρνην ἔχου, οῖ τε Μίδειαν
Νῖσάν τε ζαθέην ᾿Ανθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν'
τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίου, ἐν δὲ ἐκάστη
κοῦροι Βοιωτῶν ἔκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνου.
510
Οῖ δ' ᾿Ασπληδόνα ναῖου Ιδ' ϶Ορχουενὸν Μινίειου

Οὶ δ' ᾿Ασπληδόνα ναῖον ὶδ' ᾿Ορχομενὸν Μινύειον, τῶν ἦρχ' ᾿Ασκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἶες ϶Αρηος, οὖς τέκεν ᾿Αστυόχη δόμφ ϶Ακτορος ᾿Αζείδαο, παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, ϶Αρηϊ κρατερῷ ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον, νἱέες Ἰφίτον μεγαθύμου Ναυβολίδαο, οἱ Κυπάρισσον ἔχον Πυθῶνά τε πετρήεσσαν Κρῖσάν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα, οἱ τ' ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο, οἱ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον, οἱ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο τοῖς δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο. οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἱστασαν ἀμφιέποντες, Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

Λοκρών δ' ἡγεμόνευεν 'Οϊλῆος ταχὺς Aἴας, μείων, οὔ τι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας, ἀλλὰ πολὺ μείων ἀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ, ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ 'Αχαιούς οἱ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ' 'Οπόεντά τε Καλλίαρόν τε Βῆσσάν τε Σκάρφην τε καὶ 'Αὐγειὰς ἐρατεινὰς Τάρφην τε Θρόνιόν τε Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο Λοκρῶν, οὶ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.

515

520

525

530

Οι δ' Εύβοιαν έχου μένεα πνείοντες 'Αβαντες, Χαλκίδα τ' Ειρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ίστίαιαν Κήρινθόν τ' έφαλον Δίου τ' αλπύ πτολίεθρον, οί τε Κάρυστον έχου ήδ' οι Στύρα ναιετάασκον, των αθθ' ήγεμόνευ' 'Ελεφήνωρ, όζος 'Αρηος, 540 Χαλκωδουτιάδης, μεγαθύμων άρχδς 'Αβάντων. τῷ δ' ἄμ' Αβαντες Εποντο θοοί, ὅπιθεν κομόωντες, αίχμηταὶ μεμαώτες δρεκτήσιν μελίησι θώρηκας ρήξειν δητων άμφι στήθεσσι τῷ δ' άμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ξποντο. 545 Οὶ δ' ἄρ' 'Αθήνας είχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, δημον 'Ερεχθηος μεγαλήτορος, δυ ποτ' 'Αθήνη θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα, κάδ δ' ἐν ᾿Αθήνης εἶσεν, ἐφ ἐν πίονι νηφ٠ ένθα δέ μιν ταύροισι και άρνειοις ιλάονται 550 κούροι 'Αθηναίων περιτελλομένων ένιαυτών των αθθ' ήγεμόνευ' υίδς Πετεώο Μενεσθεύς. τῷ δ' οὖ πώ τις όμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνηρ κοσμήσαι Ιππους τε και ανέρας ασπιδιώτας. Νέστωρ οίος έριζεν ό γαρ προγενέστερος ήεν 555 τώ δ' άμα πεντήκοντα μέλαιναι νήες έποντο. Αίας δ' έκ Σαλαμίνος άγεν δυοκαίδεκα νήας, στησε δ' άγων ιν' 'Αθηναίων ισταντο φάλαγγες. Οὶ δ' "Αργος τ' είχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν, Ερμιόνην 'Ασίνην τε, βαθύν κατά κόλπον έχούσας, Τροιζην' 'Ηϊόνας τε καὶ άμπελόεντ' 'Επίδαυρον, οί τ' έχου Αίγιναν Μάσητά τε κοῦροι 'Αχαιών, των αθθ' ήγεμόνευε βοην άγαθὸς Διομήδης καὶ Σθένελος, Καπανήος ἀγακλειτοῦ φίλος υίός. τοίσι δ' άμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, Ισόθεος φώς, 565 Μηκιστέος υίδς Ταλαϊονίδαο άνακτος. συμπάντων δ' ήγειτο βοην άγαθὸς Διομήδης.

τοίσι δ' άμ' δηδώκοντα μέλαιναι νήες έποντο.

Οὶ δὲ Μυκήνας εἶχου, ἐϋκτίμενου πτολίεθρου, ἀφνειόν τε Κόρινθου ἐϋκτίμενας τε Κλεωνάς, 570 'Ορνειάς τ' ἐνέμουτο 'Αραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' 'Αδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν, οἴ θ' 'Υπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν Πελλήνην τ' εἶχον ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἀμφ' 'Ελίκην εὐρεῖαν, 575 τῶν ἐκατὸν νηῶν ἤρχε κρείων 'Αγαμέμνων 'Ατρείδης' ἄμα τῷ γε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ ἔποντ' ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκὸν κυδιόων, πᾶσιν δὲ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Οὶ δ' είχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν, Φαρίν τε Σπάρτην τε πολυτρήρωνά τε Μέσσην, Βρυσειάς τ' ενέμοντο καὶ Αὐγειὰς ερατεινάς, οἱ τ' ἄρ' ᾿Αμύκλας είχον Ἦπος τ', ἔφαλον πτολίεθρον, οἱ τε Λάαν είχον ἢδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, 585 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, εξήκοντα νεῶν ἀπάτερθε δε θωρήσσοντο ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἢσι προθυμίησι πεποιθώς, ὀτρύνων πόλεμόνδε μάλιστα δε ἵετο θυμῷ τίσασθαι Ἑλένης δρμήματά τε στοναχάς τε. 590

Οὶ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ 'Αρήνην ἐρατεινὴν καὶ Θρύον, 'Αλφειοῖο πόρον, καὶ ἐὔκτιτον Αἰπύ, καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ 'Αμφιγένειαν ἔναιον, καὶ Πτελεόν καὶ Έλος καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς, Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἃν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν

θεσπεσίην αφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν των αθθ' ήγεμόνευε Γερήνιος Ιππότα Νέστωρ. τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Οὶ δ' ἔχου 'Αρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὅρος αἰπύ, Αλπύτιον παρά τύμβον, ζυ' ανέρες αγχιμαχηταί, οι Φενεόν τ' ενέμοντο και 'Ορχομενον πολύμηλον 'Ρίπην τε Στρατίην τε καὶ ηνεμόεσσαν 'Ενίσπην, καὶ Τεγέην είχον καὶ Μαντινέην έρατεινήν, Στύμφηλόν τ' είχον και Παρρασίην ενέμοντο, των ήρχ' 'Αγκαίοιο πάϊς, κρείων 'Αγαπήνωρ, έξήκοντα νεών πολέες δ' έν νη έκάστη 'Αρκάδες άνδρες έβαινου, επιστάμενοι πολεμίζειν. αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν ᾿Αγαμέμνων νηας ευσσέλμους περάαν επί οίνοπα πόντον 'Ατρείδης, έπεὶ οὖ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

Οὶ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ "Ηλιδα δίαν έναιον, όσσον έφ' Υρμίνη και Μύρσινος έσχατόωσα πέτρη τ' 'Ωλενίη καὶ 'Αλίσιον έντὸς εέργει, των αὖ τέσσαρες άρχοὶ ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστφ νηες ξποντο θοαί, πολέες δ' ξμβαινον Έπειοί. των μέν ἄρ' 'Αμφίμαχος καὶ Θάλπιος ήγησάσθην, υίες ὁ μεν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου, 'Ακτορίωνε' των δ' 'Αμαρυγκείδης ήρχε κρατερός Διώρης' των δε τετάρτων ήρχε Πολύξεινος θεοειδής, υίος 'Αγασθένεος Αύγηϊάδαο άνακτος.

Οὶ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων νήσων, αὶ ναίουσι πέρην άλὸς "Ηλιδος άντα, των αθθ' ήγεμόνευε Μέγης ατάλαντος "Αρηϊ Φυλείδης, δυ τίκτε Διὶ φίλος ἱππότα Φυλεύς. ος ποτε Δουλίχιουδ' απεμάσσατο πατρί χολωθείς· τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ξποντο.

Αὐτὰρ 'Οδυσσεὺς ήγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,

600

605

бто

620

625

οι ρ' 'Ιθάκην είχον και Νήριτον είνοσιφυλλον, και Κροκύλει' ενέμοντο και Αιγίλιπα τρηχείαν, οι τε Ζάκυνθον έχον ηδ' οι Σάμον αμφενέμοντο, οι τ' ήπειρον έχον ηδ' αντιπέραι' ενέμοντο τῶν μεν 'Οδυσσευς ήρχε Διὶ μητιν ατάλαντος τῷ δ' αμα νηες εποντο δυώδεκα μιλτοπάρηοι.

635

Αιτωλών δ' ἡγεῖτο Θόας 'Ανδραίμονος υίος, οἱ Πλευρών' ἐνέμοντο καὶ 'Ωλενον ἠδὲ Πυλήνην Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον Καλυδώνά τε πετρήεσσαν' οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υίέες ἦσαν, οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος' τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῦσι' τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

640

Κρητών δ' 'Ιδομενεύς δουρικλυτός ήγεμόνευεν, ο Κνωσόν τ' είχον Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν, Λύκτον Μίλητόν τε καὶ ἀρχινόεντα Λύκαστον Φαιστόν τε 'Ρύτιόν τε, πόλεις εὖ ναιεταώσας, ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο. τῶν μὲν ἄρ' 'Ιδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευε Μηριόνης τ' ἀτάλαντος 'Ενυαλίφ ἀνδρειφόντη' τοῖσι δ' ἄμ' ὀγδώκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

645

Τληπόλεμος δ' 'Ηρακλείδης ή τε μέγας τε ἐκ 'Ρόδου ἐννέα νῆας ἄγεν 'Ροδίων ἀγερώχων, οῖ 'Ρόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες, Λίνδον 'Ιηλυσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον. τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν, ὂν τέκεν 'Αστυόχεια βίη 'Ηρακληείη, τὴν ἄγετ' ἐξ 'Εφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος, πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν. Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρω εὐπήκτω, αὐτίκα πατρὸς ἐοῦο φίλον μήτρωα κατέκτα ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον ὄζον 'Αρηος· 650

655

αίψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' δ γε λαὸν ἀγείρας βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι 665 υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης. αὐτὰρ ὅ γ' ἐς Ῥόδον ἰξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων τριχθὰ δὲ ὤκηθεν καταφυλαδόν, ἦδ' ἐφίληθεν ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων. 670

Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐἰσας, Νιρεὺς 'Αγλαίης νίὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος, Νιρεύς, δς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον ἢλθε τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἴπετο λαός.

Οὶ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον Κράπαθόν τε Κάσον τε καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν νήσους τε Καλύδνας, τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ ᾿Αντιφος ἡγησάσθην, Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Νῦν αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Αργος ἔναιον, οί τ' Αλου οί τ' Αλόπηυ οί τε Τρηχιν' ενέμουτο, οί τ' είχου Φθίηυ ήδ' Ελλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες δε καλεύντο καὶ "Ελληνες καὶ 'Αχαιοί, των αθ πεντήκοντα νεων ήν άρχὸς 'Αχιλλεύς. 685 άλλ' οί γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος έμνώοντο. οὐ γὰρ ἔην ὅς τίς σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο. κείτο γαρ εν νήεσσι ποδάρκης δίος 'Αχιλλεύς, κούρης χωόμενος Βρισηίδος ηϋκόμοιο, την έκ Λυρνησσού έξείλετο πολλά μογήσας, 690 Λυρνησσον διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης, κάδ δε Μύνητ' έβαλεν καὶ Ἐπίστροφον εγχεσιμώρους, υίέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος. της δ γε κείτ' αχέων, τάχα δ' ανστήσεσθαι έμελλεν. Οὶ δ' είχου Φυλάκην καὶ Πύρασου ἀνθεμόευτα,

700

705

Δήμητρος τέμενος, "Ιτωνά τε μητέρα μήλων,
ἀγχίαλόν τ' 'Αντρώνα ίδὲ Πτελεόν λεχεποίην,
τῶν αὖ Πρωτεσίλαος 'Αρήϊος ἡγεμόνευε
ζωὸς ἐών· τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα.
τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο
καὶ δόμος ἡμιτελής τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ
νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον 'Αχαιῶν.
σὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν
ἀλλά σφεας κόσμησε Ποδάρκης ὅζος "Αρηος,
'Ιφίκλου υἰὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου
ὅπλότερος γενεῆ ὁ δ' ἄμα πρότερος καὶ ἀρείων
ἤρως Πρωτεσίλαος 'Αρήϊος οὐδέ τι λαοί
δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεόν γε μὲν ἐσθλὸν ἐόντα
τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

710

Οὶ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβητόα λίμνην, Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν, τῶν ἦρχ' ᾿Αδμήτοιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν Εὔμηλος, τὸν ὑπ' ᾿Αδμήτω τέκε δῖα γυναικῶν Ἦλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν είδος ἀρίστη.

715

720

Οὶ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμουτο καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ 'Ολιζῶνα τρηχεῖαν, τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν τόξων εὖ εἰδὼς ἐπτὰ νεῶν ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἰφι μάχεσθαι. ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσω κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, Λήμνω ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υῖες 'Αχαιῶν ἔλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου' ἔνθ' ὅ γε κεῖτ' ἀχέων' τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον 'Αργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος. οὐδὲ μὲν οὐδ' οὶ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν' ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν 'Οϊλῆος νόθος υίός,

τόν ρ' ἔτεκεν 'Ρήνη ὑπ' 'Οϊλῆϊ πτολιπόρθφ.

Οὶ δ' εἶχον Τρίκκην καὶ 'Ιθώμην κλωμακόεσσαν, οἶ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλίῆος, τῶν αὖθ' ἡγείσθην 'Ασκληπιοῦ δύο παῖδε, ἰητῆρ' ἀγαθώ, Ποδαλείριος ἦδὲ Μαχάων'

Οὶ δ' ἔχου 'Ορμένιου, οῖ τε κρήνην Υπέρειαν, οῖ τ' ἔχου 'Αστέριου Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα, τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἰός τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

τοις δε τριήκουτα γλαφυραί νέες εστιγόωντο.

Οὶ δ' "Αργισσαν έχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο, "Ορθην 'Ηλώνην τε πόλιν τ' 'Ολοοσσόνα λευκήν, τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης, υἰὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς τόν ρ' ὑπὸ Πειριθόφ τέκετο κλυτὸς 'Ιπποδάμεια ἡματι τῷ ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας, τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὧσε καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν οὐκ οἶος, ἄμα τῷ γε Λεοντεύς, ὅζος "Αρηος, υἰὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο' τοῖς δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆςς ἔποντο.

Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἡγε δύω καὶ εἴκοσι υῆας τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο μενεπτόλεμοι τε Περαιβοι, οὶ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκι' ἔθεντο, οι τ' ἀμφ' ἰμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο, ὅς ρ' ἐς Πηνειὸν προίει καλλίρροον ὕδωρ, οὐδ' ὅ γε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνη, ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον' ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Μαγνήτων δ' ήρχε Πρόθοος Τενθρηδόνος υίός, οὶ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον ναίεσκον τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε, τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Digitized by Google

730

735

740

745

750

Οὖτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν 760 τίς τ' ἄρ τῶν ὅχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, αὐτῶν ἤδ' ἴππων, οὶ ἄμ' ᾿Ατρείδησιν ἕποντο.

"Ιπποι μέν μέγ' άρισται έσαν Φηρητιάδαο, τας Εύμηλος έλαυνε ποδώκεας όρνιθας ώς, ότριχας ολέτεας, σταφύλη έπλ νώτον έίσας· τας έν Πηρείη θρέψ' αργυρότοξος Απόλλων, ἄμφω θηλείας, φόβου "Αρηος φορεούσας. ανδρών αθ μέγ' άριστος έην Τελαμώνιος Alas. όφρ' 'Αχιλεύς μήνιεν' ὁ γὰρ πολύ φέρτατος ήεν, ίπποι θ', οι φορέεσκου αμύμουα Πηλείωνα. άλλ' δ μέν έν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι κείτ' ἀπομηνίσας 'Αγαμέμνονι ποιμένι λαών 'Ατρείδη' λαοί δε παρά ρηγμίνι θαλάσσης δίσκοισιν τέρποντο καὶ αίγανέησιν ίέντες τόξοισίν θ' ιπποι δέ παρ' άρμασιν οίσιν ξκαστος λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον ξστασαν άρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων έν κλισίης οι δ' άρχον άρητφιλον ποθέοντες φοίτων ένθα καὶ ένθα κατά στρατόν οὐδ' εμάχοντο.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο
γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ
χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ὑμάσση
εἰν 'Αρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς
ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
ἐρχομένων μάλα δ' ὧκα διέπρησσον πεδίοιο.

Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἢλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἰρις πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίη ἀλεγεινῆ οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρησι πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἰρις εἴσατο δὲ φθογγὴν υῖι Πριάμοιο Πολίτη,

765

770

775

780

785

δε Τρώων σκοπὸς ίζε, ποδωκείησι πεποιθώς, τύμβω ἐπ' ἀκροτάτω Αλσυήταο γέροντος, δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν 'Αχαιοί' τῷ μιν ἐεισαμένη προσέφη πόδας ὡκέα 'Ιρις' "ὧ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν, ώς ποτ' ἐπ' ἰρήνης' πόλεμος δ' ἀλίαστος ὅρωρεν. ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν, ἀλλ' οῦ πω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὅπωπα' λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἡ ψαμάθοισιν ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ. "Εκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε βέξαι πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων τοῦσιν ἔκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἶσί περ ἄρχει, τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολιήτας.''

'Ως έφαθ', 'Εκτωρ δ' οὖ τι θεᾶς έπος ηγυοίησεν, αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν' ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο' πᾶσαι δ' ἀίγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός, πεζοί θ' ἱππῆές τε' πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

"Εστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη, ἐν πεδίφ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, τὴν ἢ τοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν ἢδ' ἐπίκουροι.

Τρωσὶ μὰν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Εκτωρ Πριαμίδης ἄμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείησι.

Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐὖς παῖς 'Αγχίσαο, Αἰνείας, τὸν ὑπ' 'Αγχίση τέκε δῖ' 'Αφροδίτη,
*Ίδης ἐν κυημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα,
οὐκ οῖος, ἄμα τῷ γε δύω 'Αντήνορος υἶε,
'Αρχέλοχός τ' 'Ακάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

Digitized by Google .

795

800

805

810

815

Ολ δε Ζέλειαν έναιον ύπαλ πόδα νείατον Ἰδης, άφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αλσήποιο, Τρωες, των αὖτ' ἦρχε Λυκάονος άγλαὸς υἰός, Πάνδαρος, ῷ καὶ τόξον ᾿Απόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

825

Οὶ δ' ᾿Αδρήστειὰν τ' εἶχον καὶ δῆμον ᾿Απαισοῦ, καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὅρος αἰπύ, τῶν ἦρχ Ἦδρηστός τε καὶ Ἦμοιος λινοθώρηξ, υἶε δύω Μέροπος Περκωσίου, δς περὶ πάντων ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκε στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα τὰ δέ οἱ οὕ τι πειθέσθην κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

830

Οὶ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμουτο, καὶ Σηστὸν καὶ "Αβυδον ἔχον καὶ διαν 'Αρισβην, τῶν αδθ' 'Υρτακίδης ἦρχ' "Ασιος, ὅρχαμος ἀνδρῶν, "Ασιος 'Υρτακίδης, δυ 'Αρίσβηθεν φέρον ἵπποι αἴθωνες μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

835

'Ιππόθοος δ' άγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων, τῶν οὶ Λάρισαν ἐριβώλακα ναιετάασκον τῶν ἦρχ' 'Ιππόθοός τε Πύλαιός τ', ὄζος ''Αρηος, υἶε δύω Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

840

Αὐτὰρ Θρήϊκας ἢγ' 'Ακάμας καὶ Πείροος ἥρως, ὅσσους 'Ελλήσπουτος ἀγάρροος ἐυτὸς ἐέργει.

845

Εὖφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἢν αλχμητάων νίὸς Τροιζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο.

_

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίουας ἀγκυλοτόξους, τηλόθεν εξ 'Αμυδώνος, ἀπ' 'Αξιοῦ εὐρὸ ῥέουτος, 'Αξιοῦ, οῦ κάλλιστου ὕδωρ ἐπικίδυαται αΐαν.

850

Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, οι ἡα Κύτωρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Αὐτὰρ 'Αλιζώνων 'Οδίος καὶ 'Επίστροφος ήρχον τηλόθεν εξ' Αλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Έννομος οἰωνιστής ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν, ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ πυδώκεος Αἰακίδαο ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἢγε καὶ ᾿Ασκάνιος θεοειδὴς τῆλ᾽ ἐξ ᾿Ασκανίης μέμασαν δ᾽ ὑσμῖνι μάχεσθαι.

Μήσσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ "Αντιφος ἡγησάσθην, υἶε Ταλαιμένευς, τὰ Γυγαίη τέκε λίμνη, οἱ καὶ Μήσνας ἦγον ὑπὸ Τμώλφ γεγαῶτας.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων, οἱ Μίλητον ἔχον Φθιρῶν τ' ὅρος ἀκριτόφυλλον Μαιάνδρου τε ῥοὰς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα' τῶν μὲν ἄρ' ᾿Αμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην, Νάστης ᾿Αμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα, δς καὶ χρυσὰν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κούρη, νήπιος, οὐδέ τί οἱ τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὰν ὅλεθρον, ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' ᾿Αχιλεὺς ἐκόμισσε δαἰφρων.

Σαρπηδών δ' ήρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

860

865

870

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

Ορκοι. Τειχοσκοπία, 'Αλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἔκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῆ τ' ἐνοπῆ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς,
ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
αἴ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὅμβρον,
κλαγγῆ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι'
ἡέριαι δ' ἄρα ταί γε κακὴν ἔριδα προφέρονται'
οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῆ μένεα πνείοντες 'Αχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

Εὖτ' ὅρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, ποιμέσιν οὔ τι φίλην, κλέπτη δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὥρνυτ' ἀελλὴς ἐρχομένων μάλα δ' ὧκα διέπρησσον πεδίοιο.

Οί δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν Ιόντες, Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν 'Αλέξανδρος θεοειδής, παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα καὶ ξίφος αὐτὰρ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων 'Αργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῆ δηϊοτῆτι.

Τον δ' ώς οὖν ἐνόησεν ἀρηἰφιλος Μενέλαος ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβάντα, ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, 5

10

15

25

30

35

45

50

55

εύρων ἢ ἔλαφον κεραον ἢ ἄγριον αἶγα πεινάων μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴ περ ἂν αὐτον σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί ως ἐχάρη Μενέλαος 'Αλέξανδρον θεοειδέα ὀφθαλμοῦσιν ἰδών φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

Τον δ' ώς οῦν ἐνόησεν 'Αλέξανδρος θεοειδής έν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ήτορ, άψ δ' έτάρων είς έθνος έχάζετο κῆρ' άλεείνων. ώς δ' ότε τίς τε δράκοντα ίδων παλίνορσος απέστη ούρεος εν βήσσης, ύπό τε τρόμος έλλαβε γυία, αψ δ' ανεχώρησεν, ωχρός τέ μιν είλε παρειάς, ως αυτις καθ' δμιλου έδυ Τρώων αγερώχων δείσας 'Ατρέος υίον 'Αλέξανδρος θεοειδής. τον δ' Εκτωρ νείκεσσεν ίδων αίσχροις έπέεσσιν " Δύσπαρι, είδος ἄριστε, γυναιμανές, ήπεροπευτά, αίθ' όφελες άγουός τ' έμεναι άγαμός τ' απολέσθαι. καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολύ κέρδιον ήεν η ούτω λώβην τ' έμεναι και ύπόψιον άλλων. η που καγχαλόωσι κάρη κομόωντες 'Αχαιοί, φάντες άριστηα πρόμον ξμμεναι, οθνεκα καλδυ είδος έπ', άλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν οὐδέ τις άλκή. η τοιόσδε εων εν ποντοπόροισι νέεσσι πόντον επιπλώσας, ετάρους ερίηρας άγείρας, μιχθείς άλλοδαποίσι γυναίκ' εὐειδε άνηγες έξ άπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων, πατρί τε σφ μέγα πημα πόλη τε παντί τε δήμφ, · δυσμενέσιν μεν χάρμα, κατηφείην δε σοι αὐτῷ; ούκ αν δη μείνειας αρητφιλον Μενέλαον; γυοίης χ' οίου φωτὸς έχεις θαλερην παράκοιτιν. οὐκ ἄν τοι χραίσμη κίθαρις τά τε δῶρ' ᾿Αφροδίτης, η τε κόμη τό τε είδος, ὅτ' ἐν κονίησι μιγείης.

άλλα μάλα Τρωες δειδήμονες ή τέ κεν ήδη λάϊνον έσσο χιτωνα κακων ένεχ' όσσα έοργας."

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν 'Αλέξανδρος θεοειδής' "Εκτορ, έπεί με κατ' αίσαν ένείκεσας οὐδ' ὑπέρ αίσαν.αλεί τοι κραδίη πέλεκυς ως έστιν άτειρής, 60 ος τ' είσιν δια δουρός ύπ' ανέρος, ος ρά τε τέχνη υήϊου έκταμυησιυ, δφέλλει δ' αυδρός έρωήν δς σολ ένλ στήθεσσιν ατάρβητος νόος έστίμή μοι δώρ' έρατα πρόφερε χρυσέης 'Αφροδίτης' ού τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεών ἐρικυδέα δώρα, 65 οσσα κεν αὐτοὶ δωσιν, ἐκων δ' οὐκ ἄν τις ξλοιτο· υθυ αθτ' εί μ' εθέλεις πολεμίζειν ήδε μάχεσθαι, άλλους μεν κάθισον Τρώας και πάντας 'Αχαιούς, αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ ἀρητφιλον Μενέλαον συμβάλετ' άμφ' Ελένη καὶ κτήμασι πάσι μάχεσθαι. δππότερος δέ κε νικήση κρείσσων τε γένηται, κτήμαθ' έλων εθ πάντα γυναϊκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω οί δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες ναίοιτε Τροίην εριβώλακα, τοὶ δε νεέσθων "Αργος ες ίππόβοτου καὶ 'Αχαιίδα καλλιγύναικα." 75

'Ως ἔφαθ', Έκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθου ἀκούσας, και ρ' ἐς μέσσου ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, μέσσου δουρὸς ἐλών' τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἄπαντες. τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κάρη κομόωντες 'Αχαιοὶ ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον' 80 αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων' '' ἴσχεσθ', 'Αργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι 'Αχαιῶν' στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Εκτωρ."

'Ως έφαθ', οἱ δ' ἔσχοντο μάχης ἄνεψ τ' ἐγένοντο ἐσσυμένως 'Εκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε' 'κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοί, μῦθον 'Αλεξάνδροιο, τοῦ εἴνεκα νεῖκος ὅρωρεν.

85

8o *****

ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας 'Αχαιούς τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρη, αὐτὸν δ' ἐν μέσσφ καὶ ἀρητφιλον Μενέλαον οἴους ἀμφ' 'Ελένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. ὁππότερος δέ κε νικήση κρείσσων τε γένηται, κτήμαθ' ἐλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν."

*Ως έφαθ', οι δ' άρα πάντες άκην εγένοντο σιωπή. τοίσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος " κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνει θυμον εμόν, φρονέω δε διακρινθήμεναι ήδη 'Αργείους καὶ Τρώας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπασθε είνεκ' έμης έριδος καὶ 'Αλεξάνδρου ένεκ' άρχης. 100 ημέων δ' δπποτέρφ θάνατος καλ μοιρα τέτυκται, τεθναίη άλλοι δε διακρινθείτε τάχιστα. οἴσετε δ' ἄρυ', ἔτερου λευκόυ, ἐτέρηυ δὲ μέλαιναν, Γη τε καὶ 'Ηελίφ' Διὶ δ' ήμεῖς οἴσομεν ἄλλον' άξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὅρκια τάμνη 105 αὐτός, ἐπεί οἱ παιδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, μή τις ύπερβασίη Διὸς ὅρκια δηλήσηται. αλεί δ' όπλοτέρων ανδρών φρένες η ερέθουται. οίς δ' δ γέρων μετέησιν, άμα πρόσσω και δπίσσω λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται." *Ως έφαθ', οἱ δ' ἐχάρησαν 'Αχαιοί τε Τρῶές τε

έλπόμενοι παύσασθαι διζυροῦ πολέμοιο.
καί ρ' ἴππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
τεύχεά τ' ἐξεδύοντο· τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίη
πλησίου ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἢν ἀμφὶς ἄρουρα·
"Εκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε
καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν Πρίαμόν τε καλέσσαι·
αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προίει κρείων 'Αγαμέμνων
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἢδ' ἄρν' ἐκέλευεν

QO

ολσέμεναι δ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' 'Αγαμέμνονι δίφ. 120 'Ιρις δ' αὖθ' 'Ελένη λευκωλένω ἄγγελος ήλθεν, είδομένη γαλόφ, 'Αντηνορίδαο δάμαρτι, την 'Αντηνορίδης είχε κρείων 'Ελικάων, Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρών είδος άρίστην. την δ' είρ' εν μεγάρω ή δε μέγαν ίστον υφαινε, 125 δίπλακα πορφυρέην, πολέας δ' ενέπασσεν αέθλους Τοώων θ' ἱπποδάμων καὶ 'Αχαιών χαλκοχιτώνων, οθς έθεν είνεκ' έπασχον ύπ' Αρηος παλαμάων άγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ώκέα 'Ιρις' " δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι 130 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ 'Αχαιών χαλκοχιτώνων' οι πρίν έπ' άλλήλοισι φέρον πολύδακρυν "Αρηα έν πεδίω, δλοοίο λιλαιόμενοι πολέμοιο, οί δη νῦν ξαται σιγή, πόλεμος δὲ πέπαυται, άσπίσι κεκλιμένοι, παρά δ' έγχεα μακρά πέπηγεν. 135 αὐτὰρ 'Αλέξανδρος καὶ ἀρητφιλος Μενέλαος μακρής έγχείησι μαχήσονται περί σείο. τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήση ἄκοιτις." ^ΔΩs εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ζμερον ἔμβαλε θυμῷ άνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος ήδε τοκήων 140 αὐτίκα δ' ἀργεννῆσι καλυψαμένη δθόνησιν ώρματ' έκ θαλάμοιο τέρεν κατά δάκρυ χέουσα, οὐκ οἴη, ἄμα τῆ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἔποντο, Αίθρη, Πιτθήος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοώπις. αίψα δ' έπειθ' Ικανον δθι Σκαιαί πύλαι ήσαν. 145 Οί δ' άμφι Πρίαμον και Πάνθοον ήδε Θυμοίτην Λάμπου τε Κλυτίου θ' 'Ικετάουά τ' όζου "Αρηος, Οὐκαλέγων τε καὶ 'Αντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω, ήατο δημογέροντες έπὶ Σκαιῆσι πύλησι,

γήραϊ δη πολέμοιο πεπαυμένοι, άλλ' άγορηταλ

έσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οί τε καθ' ὕλην

δενδρέω εφεζόμενοι όπα λειριόεσσαν ίεισι τοιοι άρα Τρώων ήγήτορες ήντ' έπι πύργω. οί δ' ώς οὖν εἴδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν, ήκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόευτ' ἀγόρευου " οὐ νέμεσις Τρώας καὶ ἐϋκνήμιδας 'Αχαιούς τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολύν χρόνον ἄλγεα πάσχειν αίνως αθανάτησι θεής είς ωπα ξοικεν άλλα και ως τοίη περ ξουσ' έν νηνσι νεέσθω, μηδ' ήμιν τεκέεσσί τ' όπίσσω πήμα λίποιτο."

*Ως ἄρ' ἔφαν, Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῆ. " δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ζίεν ἐμεῖο, όφρα ίδη πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τεού τι μοι αλτίη έσσί, θεοί νύ μοι αίτιοί ελσιν, οί μοι έφωρμησαν πόλεμον πολύδακρυν 'Αχαιώνως μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον εξονομήνης, δε τις δδ' έστιν 'Αχαιώς άνηρ ήτε τε μέγας τε. ή τοι μεν κεφαλή και μείζονες άλλοι έασι, καλου δ' ούτω έγων ού πω ίδου όφθαλμοισιν, οὐδ' οὕτω γεραρόν βασιληϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε."

Τον δ' Ελένη μύθοισιν αμείβετο, δια γυναικών " αίδοιός τέ μοί έσσι, φίλε έκυρέ, δεινός τε ώς όφελεν θάνατός μοι άδειν κακός όππότε δεύρο υίξι σφ ξπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα παιδά τε τηλυγέτην και δμηλικίην έρατεινήν. άλλα τά γ' οὐκ ἐγένοντο τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. τοῦτο δέ τοι έρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ήδὲ μεταλλậς. οὖτός γ' 'Ατρείδης εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων, άμφότερον βασιλεύς τ' άγαθὸς κρατερός τ' αίχμητής. δαηρ αυτ' έμος έσκε κυνώπιδος, εί ποτ' έην γε."

🕰 Ως φάτο, τὸν δ' ὁ γέρων ἢγάσσατο φώνησέν τε• " ω μάκαρ 'Ατρείδη, μοιρηγενές, δλβιόδαιμον, ή ρά νύ τοι πολλοί δεδμή ατο κοθροι 'Αχαιών.

155

160

170

175

ήδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν, ένθα ίδον πλείστους Φρύγας ανέρας αιολοπώλους, 185 λαούς 'Οτρήος και Μυγδόνος αντιθέοιο. οί ρα τότ' έστρατόωντο παρ' όχθας Σαγγαρίοιο* καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην ηματι τώ ότε τ' ηλθον 'Αμαζόνες αντιάνειραι' άλλ' οὐδ' οὶ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἐλίκωπες 'Αγαιοί."

Δεύτερον αὖτ' 'Οδυσηα Ιδών ερέειν' ὁ γεραιός. " είπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὅδ' ἐστί μείων μεν κεφαλή 'Αγαμέμνονος 'Ατρείδαο, ευρύτερος δ' ώμοισιν ίδε στέρνοισιν ίδεσθαι. τεύχεα μέν οι κειται έπι χθονί πουλυβοτείρη, 195 αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν* άρνειώ μιν έγωγε είσκω πηγεσιμάλλω, δς τ' ότων μέγα πωθ διέρχεται άργεννάων."

Τον δ' ημείβετ' έπειθ' Ελένη Διος έκγεγαυία " οὖτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις 'Οδυσσεύς, δς τράφη ἐν δήμφ 'Ιθάκης κραναῆς περ ἐούσης είδως παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά."

Την δ' αὖτ' 'Αντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὕδα• " ω γύναι, ή μάλα τοῦτο έπος νημερτές έειπες. ήδη γαρ καὶ δεθρό ποτ' ήλυθε δίος 'Οδυσσεύς σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης σὺν ἀρηϊφίλφ Μενελάφ. τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα, αμφοτέρων δε φυην εδάην και μήδεα πυκνά. άλλ' ότε δη Τρώεσσιν έν άγρομένοισιν έμιχθεν, στάντων μεν Μενέλαος ύπείρεχεν εύρέας ώμους, αμφω δ' έζομένω γεραρώτερος ήεν 'Οδυσσεύς' άλλ' ότε δη μύθους καὶ μήδεα πάσιν υφαινον, η τοι μεν Μενέλαος επιτροχάδην αγόρευε, παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος οὐδ' ἀφαμαρτοεπής ή καὶ γένει ὕστερος ήεν.

Digitized by Google

190

200

205

210

άλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναίξειεν 'Οδυσσεύς, στάσκευ, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὅμματα πήξας, σκῆπτρου δ' οὕτ' ὀπίσω οὕτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκευ, ἀίδρεϊ φωτὶ ἐοικώς φαίης τε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὕτως. ἀλλ' ὅτε δὴ ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος εἵη καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίησιν, οὐκ ἀν ἔπειτ' 'Οδυσῆί γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος 'οὐ τότε γ' ὧδ' 'Οδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες."

Τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα ίδων ἐρέειν' ὁ γεραιός·
"τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος 'Αχαιὸς ἀνἢρ ἢΰς τε μέγας τε,
ἔξοχος 'Αργείων κεφαλήν τε καὶ εὐρέας ὥμους;"

Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δια γυναικῶν " οὖτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος 'Αχαιῶν " Ἰδομενεὺς δ' ἔτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὡς ἔστηκ', ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἢγερέθονται. πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρητφιλος Μενέλαος οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἴκοιτο. νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπας 'Αχαιούς, οὕς κεν ἐὐ γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν, Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ. ἢ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς, ἢ δεύρω μὲν ἔποντο νέεσσ' ἔνι ποντοπόροισι, νῦν αῦτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν, αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἄ μοί ἐστιν."

*Ως φάτο, τοὺς δ' ἤδη κατέχευ φυσίζους αἶα ἐυ Λακεδαίμουι αὖθι, φίλη ἐυ πατρίδι γαίη.

Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεων φέρον ὅρκια πιστά, ἄρνε δύω καὶ οἶνον ἐὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης, ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν

220

225

230

235

240

κῆρυξ Ἰδαῖος ἦδὲ χρύσεια κύπελλα·
ἄτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
"ὅρσεο, Λαομεδοντιάδη, καλέουσιν ἄριστοι 250
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ ᾿Αχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμητε·
αὐτὰρ ᾿Αλέξανδρος καὶ ἀρηἡφιλος Μενέλαος
μακρῆς ἐγχείησι μαχήσοντ' ἀμφὶ γυναικί·
τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
255
οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες
ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νέονται
"Αργος ἐς ἱππόβοτον καὶ ᾿Αχαιίδα καλλιγύναικα."

Δς φάτο, ῥίγησεν δ' δ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἔταίροις

Ως φάτο, ρίγησεν δ' δ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἐταίροις Ιππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθουτο. 260 ἀν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω· πὰρ δέ οὶ ᾿Αντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρου· τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

'Αλλ' ὅτε δή ρ' Ικοντο μετά Τρώας καὶ 'Αχαιούς, έξ ίππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν 265 ές μέσσον Τρώων καὶ 'Αχαιῶν €στιχόωντο. ώρυυτο δ' αὐτίκ' έπειτα ἄναξ ἀνδρών 'Αγαμέμνων, αν δ' 'Οδυσεύς πολύμητις' αταρ κήρυκες αγαυοί ορκια πιστά θεών σύναγον, κρητήρι δε οίνον μίσχου, απαρ βασιλεύσιν ύδωρ έπὶ χειρας έχευαν. 270 'Ατρείδης δε ερυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, η οι πάρ είφεος μέγα κουλεόν αίεν αωρτο, άρνων έκ κεφαλέων τάμνε τρίχας αὐτὰρ ἔπειτα κήρυκες Τρώων καὶ 'Αχαιών νείμαν άρίστοις. τοίσιν δ' 'Ατρείδης μεγάλ' εύχετο χείρας άνασχών' 275 " Ζεῦ πάτερ, "Ιδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε, 'Ηέλιός θ', δς πάντ' εφοράς και πάντ' επακούεις, καὶ ποταμοὶ καὶ γαῖα, καὶ οὶ ὑπένερθε καμόντας άνθρώπους τ<u>ίνυσ</u>θον, δτις κ' ἐπίορκον ὀμόσση,

ύμεις μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά 280 εἰ μέν κεν Μενέλαον ᾿Αλέξανδρος καταπέφνη, αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα, ἡμεις δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν εἰ δὲ κ' ᾿Αλέξανδρον κτείνη ξανθὸς Μενέλαος, Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, 285 τιμὴν δ' ᾿Αργείοις ἀποτινέμεν ῆν τιν' ἔοικεν, ῆ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται. εἰ δ' ὰν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παιδες τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν ᾿Αλεξάνδροιο πεσόντος, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἴνεκα ποινῆς 290 αὖθι μένων, εἶός κε τέλος πολέμοιο κιχείω."

Ή, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέι χαλκῷ καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας, θυμοῦ δευομένους ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός. οἶνον δ' ἐκ κρητήρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον, ἢδ' εὕχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν ἄδε δέ τις εἴπεσκεν 'Αχαιῶν τε Τρώων τε' '' Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, δδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, αὐτῶν καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν.''

*Ως ἔφαν, οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων. τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε·
" κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοί'
ἢ τοι ἐγὼν εἶμι προτὶ 'Ιλιον ἢνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὕ πω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
μαρνάμενον φίλον υἰὸν ἀρηϊφίλω Μενελάω·
Ζεὺς μέν που τό γε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὁπποτέρω θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν."

³Η ρ'a, καὶ ès δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φώς, αν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω·

 ${\sf Digitized} \, {\sf by} \, Google$

295

300

305

325

330

335

340

πὰρ δέ οἱ 'Αντήνωρ περικαλλέα βήσετο δίφρον.
τὰ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ 'Ίλιον ἀπονέοντο'
"Εκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ διος 'Οδυσσεὺς
χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα 315
κλήρους ἐν κυνέη χαλκήρει πάλλον ἐλόντες,
ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοισι δὲ χειρας ἀνέσχον,
ἄδε δέ τις εἴπεσκεν 'Αχαιῶν τε Τρώων τε'
"Ζεῦ πάτερ, 'Ίδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον 'Αϊδος εἴσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι."

^ΔΩς ἄρ' ἔφαν, πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Εκτωρ άψ δρόων Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὅρουσεν. οί μεν έπειθ' ζουτο κατά στίχας, ήχι εκάστω ζπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσετο τεύχεα καλὰ δίος 'Αλέξανδρος, Έλένης πόσις ηϋκόμοιο. κυημίδας μέν πρώτα περί κυήμησιν έθηκε καλάς, άργυρέοισιν έπισφυρίοις άραρυίας. δεύτερου αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνευ οίο κασιγνήτοιο Λυκάονος ήρμοσε δ' αὐτῶ. άμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε κρατί δ' έπ' Ιφθίμω κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν ζππουριν δεινόν δε λόφος καθύπερθεν ένευεν είλετο δ' άλκιμου έγχος, δ οί παλάμηφιν αρήρει. ως δ' αύτως Μενέλαος 'Αρήϊος έντε' έδυνεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, ἐς μέσσον Τρώων καὶ ᾿Αχαιῶν ἐστιχόωντο δεινὸν δερκόμενοι θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας ᾿Αχαιούς.

Digitized by Google

και ρ΄ ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῷ σείοντ' ἐγχείας ἀλλήλοισιν κοτέοντε.

πρόσθε δ' ᾿Αλέξανδρος προτει δολιχόσκιον ἔγχος, καὶ βάλεν ᾿Ατρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐτσην, οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ ἀσπίδι ἐν κρατερῆ' ὁ δὲ δεύτερον ὥρνυτο χαλκῷ ᾿Ατρείδης Μενέλαος ἐπευξάμενος Διὶ πατρί:

"Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε, δῖον ᾿Αλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον, ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων ξεινοδόκον κακὰ ρέξαι, ὅ κεν φιλότητα παράσχη."

⁹Η ρα, καὶ άμπεπαλων προίει δολιχόσκιον έγχος, καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην. δια μέν ασπίδος ήλθε φαεινής δβριμον έγχος, καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο άντικρυ δε παραί λαπάρην διάμησε χιτώνα έγχος δ δ' εκλίνθη και άλεύατο κήρα μέλαιναν. 360 'Ατρείδης δε ερυσσάμενος ξίφος άργυρόηλου πληξεν ανασχόμενος κόρυθος φάλου αμφί δ' άρ' αὐτῷ τριχθά τε και τετραχθα διατρυφέν έκπεσε χειρός. 'Ατρείδης δ' φμωξεν ίδων είς οὐρανον εὐρύν' " Ζεῦ πάτερ, οἴ τις σείο θεων δλοώτερος ἄλλος" 365 η τ' εφάμην τίσασθαι 'Αλέξανδρον κακότητος. νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος, ἐκ δέ μοι ἔγχος ήτχθη παλάμηφιν έτώσιον, οὐδ' έβαλόν μιν."

'Η, καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας 'Αχαιούς' ἄχχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν, ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. καί νύ κεν εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος, εἰ μὴ ἄρ' ὀξὰ νόησε Διὸς θυγάτηρ 'Αφροδίτη, ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἰφι κταμένοιο'

370

κεινη δε τρυφάλεια αμ' έσπετο χειρί παχείη. την μεν έπειθ' ήρως μετ' ευκνήμιδας 'Αχαιούς ρίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἐταίροι. αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων έγχει χαλκείφ του δ' εξήρπαξ' Αφροδίτη 380 ρεία μάλ' ως τε θεός, εκάλυψε δ' ἄρ' ήέρι πολλή, καδ δ' είσ' εν θαλάμφ εὐώδεϊ κηώεντι. αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἴε' τὴν δ' ἐκίχανε πύργω εφ' ύψηλώ, περί δε Τρωαί άλις ήσαν χειρί δε νεκταρέου ξανού ετίναξε λαβούσα, 385 γρητ δέ μιν είκυια παλαιγενέϊ προσέειπεν είροκόμω, ή οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώση ησκειν είρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε• τῆ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δι 'Αφροδίτη' " δεῦρ' ἴθ' 'Αλέξανδρός σε καλεῖ οἶκόνδε νέεσθαι. 390 κείνος δ γ' εν θαλάμφ και δινωτοίσι λέχεσσι, κάλλεί τε στίλβων καὶ είμασιν οὐδέ κε φαίης άνδρὶ μαχησάμενον τόν γ' έλθεῖν, άλλὰ χορόνδε ξρχεσθ', ήε χοροίο νέον λήγοντα καθίζειν." *Ως φάτο, τῆ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὅρινε• 395 καί ρ' ώς οθυ ενόησε θεας περικαλλέα δειρην στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὅμματα μαρμαίροντα, θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε• " δαιμονίη, τί με ταθτα λιλαίεαι ήπεροπεύειν; η πή με προτέρω πολίων εθ ναιομενάων 400 άξεις, ή Φρυγίης ή Μηονίης ερατεινής, εί τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ανθρώπων ούνεκα δη νυν δίον 'Αλέξανδρον Μενέλαος νικήσας εθέλει στυγερην εμε οίκαδ' άγεσθαι, τούν εκα δη νυν δευρο δολοφρον έουσα παρέστης; 405 ήσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου,

μηδ' έτι σοίσι πόδεσσιν ύποστρέψειας 'Ολυμπον,

άλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον δίζυε και ε φύλασσε, εἰς ὅ κε΄ σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅ γε δούλην. κεῖσε δ' ἐγὼν οἰκ εἶμι—νεμεσσητὸν δε΄ κεν εἴη—κείνου πορσυνέουσα λέχος. Τρωαὶ δε΄ μ' ὀπίσσω πάσαι μωμήσονται. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ."

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι 'Αφροδίτη'
" μή μ' ἔρεθε, σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
τως δέ σ' ἀπεχθήρω ως νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα,
μέσσφ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
Τρώων καὶ Δαναων, σὸ δέ κεν κακὸν οἶτον ὅληαι."

'Ως ἔφατ', ἔδεισεν δ' 'Ελένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῷ ἀργῆτι φαεινῷ σιγῆ, πάσας δὲ Τρωὰς λάθεν' ἦρχε δὲ δαίμων.

Αἱ δ' ὅτ' ᾿Αλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ Ἰκοντο, άμφίπολοι μεν έπειτα θοώς επί έργα τράποντο, ή δ' είς ύψόροφου θάλαμου κίε δια γυναικών. τη δ' άρα δίφρον έλουσα φιλομμειδης 'Αφροδίτη άντι' 'Αλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα' ξυθα καθίζ' Ελένη, κούρη Διὸς αlγιόχοιο, όσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ηνίπαπε μύθφ " ήλυθες έκ πολέμου" ώς ώφελες αὐτόθ' όλέσθαι. άνδρὶ δαμεὶς κρατερφ, δς εμός πρότερος πόσις ήεν. η μεν δη πρίν γ' εύχε' άρηϊφίλου Μενελάου ση τε βίη καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος είναι άλλ' ίθι νῦν προκάλεσσαι άρητφιλον Μενέλαον έξαθτις μαχέσασθαι έναντίον άλλά σ' έγωγε παύεσθαι κέλομαι, μηδέ ξανθώ Μενελάω αυτίβιου πόλεμου πολεμίζειν ήδε μάχεσθαι άφραδέως, μή πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμήης."

Την δε Πάρις μύθοισιν αμειβόμενος προσέειπε " μή με, γύναι, χαλεποισιν δνείδεσι θυμον ένιπτε νῦν μεν γαρ Μενέλαος ενίκησεν συν 'Αθήνη, 410

415

420

425

430

450

455

460

κείνου δ' αὖτις ἐγώ παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖυ. 440 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε· οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδέ γ' ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν, οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι, νήσφ δ' ἐν Κρανάη ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῆ, 445 ὅς σεο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὸς ἵμερος αἰρεῖ." Ἡ ρα, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιών ἄμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις. Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν,

Τω μεν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν, 'Ατρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα θηρὶ ἐοικώς, εἴ που ἐσαρθήσειεν 'Αλέξανδρον θεοειδέα. ἀλλ' οὔ τις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων δεῖξαι 'Αλέξανδρον τότ' ἀρηϊφίλω Μενελάω οὐ μεν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο ἴσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνη. τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων' "κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἢδ' ἐπίκουροι νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηϊφίλου Μενελάου, ὑμεῖς δ' 'Αργείην 'Ελένην καὶ κτήμαθ' ἄμ' αὐτῆ ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἥν τιν' ἔοικεν, ἤ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται." Δς ἔφατ' 'Ατρείδης, ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι 'Αχαιοί.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

'Ορκίων σύγχυσις. 'Αγαμέμνονος έπιπώλησις.

Οί δε θεοί παρ Ζηνί καθήμενοι ήγορόωντο χρυσέφ εν δαπέδφ, μετά δε σφισι πότνια "Ηβη νέκταρ έφνοχόει τοι δε χρυσέοις δεπάεσσι δειδέχατ' άλλήλους, Τρώων πόλιν είσορόωντες. αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν "Ηρην 5 κερτομίοις επέεσσι, παραβλήδην αγορεύων "δοιαί μεν Μενελάφ άρηγόνες είσι θεάων, "Ηρη τ' 'Αργείη καὶ 'Αλαλκομενητς 'Αθήνη. άλλ' ή τοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον' τῷ δ' αὖτε φιλομμειδης 'Αφροδίτη 10 αίει παρμέμβλωκε και αὐτοῦ κήρας ἀμύνει καὶ νῦν ἐξεσάωσεν διόμενον θανέεσθαι. άλλ' ή τοι νίκη μέν άρηϊφίλου Μενελάου ήμεις δε φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ή ο αθτις πόλεμόν τε κακόν καὶ φύλοπιν αίνην 15 όρσομεν, ή φιλότητα μετ' αμφοτέροισι βάλωμεν. εί δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, ή τοι μέν ολκέοιτο πόλις Πριάμοιο άνακτος, αῦτις δ' 'Αργείην 'Ελένην Μενέλαος ἄγοιτο." *Ως έφαθ', αί δ' ἐπέμυξαν 'Αθηναίη τε καὶ "Ηρη" 20 πλησίαι αξ γ' ήσθην, κακά δὲ Τρώεσσι μεδέσθην. η τοι 'Αθηναίη ἀκέων ην οὐδέ τι είπε, σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ήρει

 ${\sf Digitized\ by\ } Google$

Την δε μέγ' δχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς 30

"Ηρη δ' οὐκ έχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα"

αἰνότατε Κρονίδη, ποίον τὸν μῦθον ἔειπες

πῶς ἐθέλεις ἄλιον θείναι πόνον ἠδ' ἀτέλεστον,

ἰδρῶ θ' δν ἔδρωσα μόγφ, καμέτην δέ μοι ἔπποι

λαὸν ἀγειρούση, Πριάμφ κακὰ τοίό τε παισίν.

ἔρδ' ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι."

25

" δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παίδες τόσσα κακά βέζουσιν, ὅ τ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις 'Ιλίου εξαλαπάξαι εϋκτίμενον πτολίεθρον; εί δε σύ γ' είσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά ώμον βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παίδας άλλους τε Τρώας, τότε κεν χόλον έξακέσαιο. ξρξον δπως εθέλεις μη τοῦτό γε νείκος όπίσσω σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. άλλο δέ τοι έρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν δππότε κεν καὶ έγω μεμαώς πόλιν έξαλαπάξαι την εθέλω δθι τοι φίλοι ανέρες εγγεγάασι, μή τι διατρίβειν τον έμου χόλου, άλλά μ' έασαι. καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμώ. αὶ γὰρ ὑπ' ἡελίφ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι πόληες έπιχθονίων ανθρώπων, τάων μοι περί κήρι τιέσκετο Ίλιος ίρη καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο. οὐ γάρ μοί ποτε βωμός έδεύετο δαιτός έίσης.

35

40

45

λοιβης τε κνίσης τε το γαρ λάχομεν γέρας ημείς."
Τον δ' ημείβετ' ἔπειτα βοωπις πότνια "Ηρη'
"η τοι έμοι τρείς μεν πολύ φίλταται είσι πόληες,
"Αργος τε Σπάρτη τε και εὐρυάγυια Μυκήνη'
τας διαπέρσαι, ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι'
τάων οὕ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι οὐδὲ μεγαίρω.
εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι.

50

οὐκ ἀνύω φθονέουσ', ἐπεὶ ἢ πολὰ φέρτερός ἐσσι. ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὰν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον' καὶ γὰρ ἐγὰ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί, καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, ἀμφότερον, γενεῆ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, σὰ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις. ἀλλ' ἢ τοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι, σοὶ μὲν ἐγώ, σὰ δ' ἐμοί' ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι ἀθάνατοι' σὰ δὲ θᾶσσον 'Αθηναίη ἐπιτεῖλαι ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ 'Αχαιῶν φύλοπιν αἰνήν, πειρᾶν δ' ὧς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας 'Αχαιοὺς ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι."

'Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε πατηρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε' αὐτίκ' 'Αθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα' " αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ 'Αχαιούς, 70 πειρᾶν δ' ὧς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας 'Αχαιοὺς ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι."

*Ως εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν 'Αθήνην, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀξασα. οἰον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, ἢ ναύτησι τέρας ἢὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν, λαμπρόν τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἔενται τῷ εἰκυῖ' ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς 'Αθήνη, κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας, Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας 'Αχαιούς' ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον' "ἢ ρ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται."

*Ως ἄρα τις εἴπεσκευ 'Αχαιῶν τε Τρώων τε. ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσεθ' ὅμιλου, Λαοδόκφ 'Αντηνορίδη, κρατερῷ αἰχμητῆ,

 $\mathsf{Digitized} \ \mathsf{by} \ Google$

60

65

75

80

Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εί που ἐφεύροι. εδρε Λυκάονος υίὸν αμύμονά τε κρατερόν τε έσταστ' άμφι δέ μιν κρατεραί στίχες άσπιστάων λαών, οι οι ξποντο άπ' Αισήποιο ροάων. άγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. "ή ρά νύ μοί τι πίθοιο, Λυκάονος υίε δαίφρου; τλαίης κεν Μενελάφ επιπροέμεν ταχύν ίόν, πασι δέ κε Τρώεσσι χάριν και κύδος άροιο. έκ πάντων δε μάλιστα 'Αλεξάνδρφ βασιληϊ. τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο, αί κευ ίδη Μευέλαου 'Αρήϊου 'Ατρέος υίδυ σφ βέλει δμηθέντα πυρής επιβάντ' άλεγεινής. άλλ' άγ' δίστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, εύχεο δ' 'Απόλλωνι Λυκηγενέϊ_κλυτοτόξω άρνων πρωτογόνων ρέξειν κλειτην έκατόμβην οίκαδε νοστήσας ίερης είς άστυ Ζελείης."

*Ως φάτ' 'Αθηναίη, τώ δὲ φρένας ἄφρονι πείθεν' αὐτίκ' ἐσύλα τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αίγὸς άγριου, δυ ρά ποτ' αὐτὸς ὑπο στέρνοιο τυχήσας πέτρης εκβαίνουτα, δεδεγμένος εν προδοκήσι, βεβλήκει πρός στήθος δ δ' υπτιος έμπεσε πέτρη. τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκει καλ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, παν δ' εθ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην. καί τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος ποτί γαίη άγκλίνας πρόσθεν δε σάκεα σχέθον εσθλοί εταίροι, μη πρίν αναίξειαν 'Αρήϊοι υίες 'Αχαιών, πρίν βλησθαι Μενέλαον 'Αρήϊον 'Ατρέος υίόν. αὐτὰρ ὁ σύλα πώμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ίὸν άβλητα πτερόευτα, μελαινέων έρμ' όδυνάων αίψα δ' έπι νευρή κατεκόσμει πικρον διστόν, εύχετο δ' 'Απόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξω

90

95

100

105

110

άρνων πρωτογόνων δέξειν κλειτην έκατόμβην 120 οίκαδε νοστήσας ίερης είς άστυ Ζελείης. έλκε δ' όμοῦ γλυφίδας τε λαβών καὶ νεῦρα βόεια. νευρην μεν μαζώ πέλασεν, τόξω δε σίδηρον. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξου ἔτεινε. λίγξε βιός, νευρή δε μέγ' ζαχεν, άλτο δ' όιστός δξυβελής, καθ' δμιλον επιπτέσθαι μενεαίνων. Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο άθάνατοι, πρώτη δε Διός θυγάτηρ άγελείη, ή τοι πρόσθε στασα βέλος έχεπευκές άμυνεν. ή δε τόσον μεν έεργεν από χροός, ως δτε μήτηρ παιδός εέργη μυίαν, δθ' ήδέι λέξεται υπυφ,

αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον καὶ διπλόος ήντετο θώρηξ. έν δ' ἔπεσε ζωστηρι άρηρότι πικρὸς διστός. διὰ μέν ἃρ ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο, καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ήρήρειστο μίτρης θ', ην εφόρει έρυμα χροός, έρκος ακόντων, η οι πλείστον έρυτο διαπρό δε είσατο και της.

άκρότατον δ' ἄρ' διστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός.

αὐτίκα δ' ἔρρεεν αίμα κελαινεφες εξ ώτειλης. 'Ως δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνη Μηουίς ή Κάειρα, παρήϊου ξμμεναι ζππων κείται δ' εν θαλάμφ, πολέες τέ μιν ήρήσαντο ίππηες φορέειν βασιληϊ δε κείται άγαλμα, αμφότερον, κόσμος θ' ίππφ έλατηρί τε κύδος· τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αίματι μηροί εύφυέες κυημαί τε ίδε σφυρά κάλ' ύπένερθε.

'Ρίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων, ώς είδεν μέλαν αίμα καταρρέον έξ ώτειλης. δίγησεν δε καὶ αὐτὸς ἀρητφιλος Μενέλαος. ώς δε ίδεν <u>νευρόν τε και δ</u>γκους εκτός εόντας,

125

130

135

140

145

άνορρόν οι θυμός ένι στήθεσσιν αγέρθη. τοις δε βαρύ στενάχων μετέφη κρείων 'Αγαμέμνων, χειρός έχων Μενέλαον, επεστενάχοντο δ' εταίροι " φίλε κασίγυητε, θάνατόν νύ τοι δρκι' έταμνον, 155 οίου προστήσας πρό 'Αχαιών Τρωσί μάχεσθαι, ως σ' έβαλον Τρώες, κατά δ' δρκια πιστά πάτησαν. ού μέν πως άλιον πέλει δρκιον αξμά τε άρνων σπουδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ης ἐπέπιθμεν. εί περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' 'Ολύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, 160 έκ τε καὶ όψε τελεῖ, σύν τε μεγάλφ ἀπέτισαν, σὺν σφησιν κεφαλησι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν έσσεται ήμαρ ότ' αν ποτ' όλώλη 'Ιλιος ίρη καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο, 165 Ζεύς δέ σφι Κρονίδης ύψίζυγος, αιθέρι ναίων, αύτος επισσείησιν ερεμνην αίγιδα πασι τησδ' απάτης κοτέων τα μέν έσσεται ουκ ατέλεστα άλλά μοι αίνου άχος σέθευ έσσεται, ω Μευέλαε, αί κε θάνης και πότμον αναπλήσης βιότοιο. 170 καί κεν ελέγχιστος πολυδίψιου "Αργος ίκοίμην" αὐτίκα γὰρ μνήσουται 'Αχαιοί πατρίδος αἴης' καδ δέ κεν εύχωλην Πριάμφ και Τρωσι λίποιμεν 'Αργείην 'Ελένην' σέο δ' δστέα πύσει άρουρα κειμένου εν Τροίη απελευτήτω επί έργω. 175 καί κέ τις ώδ' ερέει Τρώων ύπερηνορεόντων τύμβφ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο• ' αίθ' ούτως έπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' 'Αγαμέμνων, ώς καὶ νῦν άλιον στρατὸν ήγαγεν ἐνθάδ' 'Αχαιών, καὶ δὴ ἔβη οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν 180 σὺν κεινήσιν νηυσί, λιπών ἀγαθὸν Μενέλαον. ως ποτέ τις ερέει τότε μοι χάνοι ευρεία χθών." Τον δ' επιθαρσύνων προσέφη ξανθός Μενέλαος

" θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν 'Αχαιῶν'
οὐκ ἐν καιρίω ὀξὰ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἢδ' ὑπένερθε
ζῶμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες."

185

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων 'Αγαμέμνων'
" αὶ γὰρ δη οὕτως εἴη, φίλος ὧ Μενέλαε'
ἔλκος δ' ἰητηρ ἐπιμάσσεται ηδ' ἐπιθήσει
φάρμαχ', ἄ κεν παύσησι μελαινάων ὀδυνάων."

190

'Η, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα'
" Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
φῶτ' 'Ασκληπιοῦ υἰόν, ἀμύμονος ἰητῆρος,
ὄφρα ἴδη Μενέλαον 'Αρήϊον 'Ατρέος υἰόν,
ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
Τρώων ἢ Αυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος."

195

200

"Ως ἔφατ', οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας, βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων παπταίνων ῆρωα Μαχάονα' τὸν δ' ἐνόησεν ἐσταότ' ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων λαῶν, οἴ οἱ ἔποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο. ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα' "ὄρσ', 'Ασκληπιάδη, καλέει κρείων 'Αγαμέμνων, ὄφρα ἴδη Μενέλαον 'Αρήϊον ἀρχὸν 'Αχαιῶν, ὅν τις δἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εῦ εἰδώς, Τρώων ἡ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος." Δς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὅρινε'

205

210

215

βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὸν 'Αχαιῶν. ἀλλ' ὅτε δή ρ' ἵκανον ὅθι ξανθὸς Μενέλαος βλήμενος ἢν—περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι κυκλόσ', δ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς—αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἔλκεν ὀϊστόν τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄχεν ὀξέες ὄγκοι. λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον ἢδ' ὑπένερθε

ζωμά τε καὶ μίτρην, την χαλκηες κάμον ἄνδρες.
αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστός,
αἰμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδως
πάσσε, τά οἴ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

"Όφρα τοὶ ἀμφεπένουτο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, 220 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἥλυθον ἀσπιστάων" οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μυήσαντο δὲ χάρμης.

Ένθ' οὐκ αν βρίζουτα ίδοις 'Αγαμέμνονα δίου, οὐδὲ καταπτώσσουτ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, άλλα μάλα σπεύδοντα μάχην ές κυδιάνειραν. 225 ίππους μεν γαρ έασε και άρματα ποικίλα χαλκώ· καὶ τοὺς μεν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας Εὐρυμέδων, υίὸς Πτολεμαίου Πειραίδαο. τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μιν γυία λάβη κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα. 230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρων καὶ δ' οθς μεν σπεύδοντας ίδοι Δαναών ταχυπώλων. τούς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος επέεσσιν "'Αργείοι, μή πώ τι μεθίετε θούριδος άλκης" ού γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός, άλλ' οί περ πρότεροι ὑπερ ὅρκια δηλήσαντο, των ή τοι αὐτων τέρενα χρόα γῦπες έδονται, ήμεις αὐτ' ἀλόχους τε φίλας και νήπια τέκνα άξομεν εν νήεσσιν, επην πτολίεθρον ελωμεν."

Οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο, τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν "'Αργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὖ νυ σέβεσθε; τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες ἢΰτε νεβροί, αἴ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι, ἔστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή ' ἀδς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες

είρύατ' εὔπρυμνοι, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, ὄφρα ἴδητ' αἴ κ' ὕμμιν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων ;"

"Ως δ γε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν' ἢλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν. οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαἱφρονα θωρήσσοντο' Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, στὶ εἴκελος ἀλκήν, Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ἄτρυνε φάλαγγας. τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων, αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν' "Ἰδομενεῦ, περὶ μέν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων ἢμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἢδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ ἢδ' ἐν δαίθ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον 'Αργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται. εἴ περ γάρ τ' ἄλλοι γε κάρη κομόωντες 'Αχαιοὶ δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἔστηχ, ῶς περ ἐμοί, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. ἀλλ' ὄρσεν πόλεμονδ', οἶος πάρος εὕχεαι εἶναι."

Τον δ' αὖτ' 'Ιδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὕδα' "'Ατρείδη, μάλα μέν τοι ἐγῶν ἐρίηρος ἐταῖρος ἔσσομαι, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα ἀλλ' ἄλλους ὅτρυνε κάρη κομόωντας 'Αχαιούς, ὅφρα τάχιστα μαχώμεθ', ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν Τρῶες τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω ἔσσετ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο."

*Ως ἔφατ', 'Ατρείδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ' ἢλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιῶν ἀνὰ σὐλαμὸν ἀνδρῶν' τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἄμα δὲ νέφος εἴπετο πεζῶν. ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἴδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς' τῷ δὲ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἤύτε πίσσα φαίνετ τὸν κατὰ πόντον, ἄγει δὲ τε λαίλαπα πολλήν, ρίγησέν τε ἰδών, ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα'

 $\mathsf{Digitized} \ \mathsf{by} \ Google$

250

255

260

270

τοῖαι ἄμ' Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζηῶν 280 δήϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων 'Αγαμέμνων, καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. "Αἴαντ', 'Αργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, 285 σφῶϊ μέν—οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν—οὔ τι κελεύω αὐτὰ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ῖφι μάχεσθαι. αὶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ 'Αθηναίη καὶ 'Απολλον, τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο. τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος, 290 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε."

*Ως είπων τους μεν λίπεν αυτού, βή δε μετ' άλλους. ένθ' ο γε Νέστορ' έτετμε, λιγύν Πυλίων αγορητήν, οθς έτάρους στέλλοντα καὶ δτρύνοντα μάχεσθαι, άμφὶ μέγαν Πελάγοντα 'Αλάστορά τε Χρομίον τε Αίμονά τε κρείοντα Βίαντά τε, ποιμένα λαών ίππηας μέν πρώτα σύν Ιπποισιν καὶ όγεσφι. πεζούς δ' εξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ εσθλούς, έρκος έμεν πολέμοιο κακούς δ' ές μέσσον έλασσεν, όφρα και οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίη πολεμίζοι. ίππεθσιν μεν πρώτ' έπετέλλετο τους γαρ ανώγει σφούς ζαπους έχέμεν μηδέ κλονέεσθαι δμίλω. " μηδέ τις ἱπποσύνη τε καὶ ἢνορέηφι πεποιθώς οίος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι, μηδ' αναχωρείτω αλαπαδυότεροι γαρ έσεσθε. δς δέ κ' ανηρ από ων όχεων έτερ' άρμαθ' ζκηται, έγχει δρεξάσθω, ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερον οὕτω. ώδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθεου, τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες."

*Ως ὁ γέρων ὅτρυνε πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων 'Αγαμέμνων,

310

295

300

καί μιν φωνήσας έπεα πτερόεντα προσηύδα " ω νέρου, είθ', ως θυμός ένλ στήθεσσι φίλοισιν. ως τοι γούναθ' έποιτο, βίη δέ τοι έμπεδος είη· άλλά σε γήρας τείρει όμοιϊον ώς όφελέν τις άνδρων άλλος έχειν, σύ δε κουροτέροισι μετείναι."

315

Τον δ' ημείβετ' έπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. "'Ατρείδη, μάλα μέν τοι ένων εθέλοιμι καὶ αὐτὸς ως έμεν ως ότε δίον Έρευθαλίωνα κατέκταν. άλλ' οὖ πως άμα πάντα θεοί δόσαν ανθρώποισιν. εί τότε κούρος έα, νύν αθτέ με γήρας δπάζει. άλλα και ως ιππεύσι μετέσσομαι ήδε κελεύσω βουλή και μύθοισι το γάρ γέρας έστι γερόντων. αίχμας δ' αίχμασσουσι νεώτεροι, οί περ έμειο όπλότεροι γεγάασι πεποίθασίν τε βίηφιν."

320

°Ως έφατ', 'Ατρείδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ. εὖρ' υίὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππου έσταότ' αμφί δ' 'Αθηναίοι, μήστωρες αυτής. αύταρ ὁ πλησίου έστήκει πολύμητις 'Οδυσσεύς.

πάρ δὲ Κεφαλλήνων άμφὶ στίχες οὐκ άλαπαδναὶ

ξστασαν οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς. άλλα νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες

325

Τρώων ἱπποδάμων καὶ 'Αχαιῶν' οἱ δὲ μένοντες έστασαν, δππότε πύργος 'Αχαιών άλλος ἐπελθών Τρώων δρμήσειε και άρξειαν πολέμοιο.

τούς δε ίδων νείκεσσεν άναξ ανδρών 'Αγαμέμνων,

330

καί σφεας φωνήσας έπεα πτερόεντα προσηύδα: " ω νίε Πετεωο διοτρεφέος βασιλήσς,

335

καὶ σύ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον, τίπτε καταπτώσσοντες αφέστατε, μίμνετε δ' άλλους; 340 σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας έστάμεν ήδε μάχης καυστείρης άντιβολησαι πρώτω γάρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο.

Digitized by Google

όππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν 'Αχαιοί.
ἔνθα φίλ' όπταλέα κρέα ἔδμεναι ἢδὲ κύπελλα 345
οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητου'
νῦν δὲ φίλως χ' δρόφτε καὶ εἰ δέκα πύργοι 'Αχαιῶν
ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλέϊ χαλκῷ."

Τον δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδων προσέφη πολύμητις 'Οδυσσεύς· "'Ατρείδη, ποιόν σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὀδόντων; 350 πως δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν, ὁππότ' 'Αχαιοὶ Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν 'Άρηα; ὄψεαι, ἢν ἐθέλησθα καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλη, Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα Τρώων ἱπποδάμων· σὰ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις." 355

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων 'Αγαμέμνων, ώς γνῶ χωομένοιο' πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον' '' διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' 'Οδυσσεῦ, οὖτε σε νεικείω περιώσιον οὖτε κελεύω' οἶδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν 360 ἤπια δήνεα οἶδε' τὰ γὰρ φρονέεις ἃ τ' ἐγώ περ. ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν."

*Ως εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
εὖρε δὲ Τυδέος υἰόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
εὅταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι*
πὰρ δέ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Καπανήϊος υἰός.
καὶ τὸν μὲν νείκεσσεν ἰδὼν κρείων ᾿Αγαμέμνων,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα*
"ὥ μοι, Τυδέος υἱὲ δαἰφρονος ἱπποδάμοιο,
τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας;
οὐ μὲν Τυδέι γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἤεν,
ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηἰοισι μάχεσθαι,
ὧς φάσαν οἱ μιν ἴδοντο πονεύμενον οὐ γὰρ ἔγωγε
ἤντησ' οὐδὲ ἴδον περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.

η τοι μέν γαρ άτερ πολέμου είσηλθε Μυκήνας ξείνος αμ' αντιθέω Πολυνείκει, λαον αγείρων οί δὲ τότ' ἐστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης, καί ρα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτούς επικούρους. οί δ' έθελου δόμεναι και έπήνεου ώς έκέλευου 380 άλλα Ζεύς έτρεψε παραίσια σήματα φαίνων. οί δ' έπεὶ οὖν ຜχοντο ίδὲ πρὸ όδοῦ ἐγένοντο, 'Ασωπου δ' Ικουτο βαθύσχοινου λεχεποίηυ, ένθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδή στεῖλαν 'Αχαιοί. αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας δὲ κιχήσατο Καδμείωνας 385 δαινυμένους κατά δώμα βίης Έτεοκληείης. ένθ' οὐδὲ ξείνός περ ἐων ἱππηλάτα Τυδεύς τάρβει, μοῦνος έων πολέσιν μετά Καδμείοισιν, άλλ' δ γ' άεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ενίκα ρηϊδίως τοίη οἱ ἐπίρροθος ἢεν ᾿Αθήνη. 390 οί δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες Ίππων, άψ άρ' ἀνερχομένω πυκινον λόχον είσαν άγοντες, κούρους πεντήκοντα δύω δ' ήγήτορες ήσαν. Μαίων Αίμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν, υίός τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης. 395 Τυδεύς μεν και τοίσιν αξικέα πότμον εφήκε πάντας έπεφυ', ένα δ' οίον ίει ολκόνδε νέεσθαι Μαίου ἄρα προέηκε, θεών τεράεσσι πιθήσας. τοίος έην Τυδεύς Αλτώλιος άλλα τον υίον γείνατο είο χέρεια μάχη, άγορη δέ τ' άμείνω." 400 *Ως φάτο, τὸν δ' οὖ τι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,

αίδεσθεὶς βασιλήος ἐνιπὴν αίδοίοιο τὸν δ' νίὸς Καπανήος ἀμείψατο κυδαλίμοιο "'' Ατρείδη, μὴ ψεύδε' ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἴλομεν ἐπταπύλοιο, παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος "Αρειον,

πειθόμενοι τεράεσσι θεών καὶ Ζηνὸς ἀρωγή. κείνοι δε σφετέρησιν ατασθαλίησιν όλοντο τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίη ἔνθεο τιμῆ."

Τον δ' ἄρ' ὑπόδρα Ιδών προσέφη κρατερος Διομήδης " τέττα, σιωπη ήσο, μμφ δ' επιπείθεο μύθφ ού γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ 'Αγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν, ότρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας 'Αχαιούς· τούτφ μέν γάρ κύδος αμ' έψεται, εί κεν 'Αχαιοί 415 Τρώας δηώσωσιν έλωσί τε Ίλιον ίρήν, τούτω δ' αὖ μέγα πένθος 'Αχαιων δηωθέντων. άλλ' άγε δη και νωϊ μεδώμεθα θούριδος άλκης."

Η ρα, και έξ οχέων συν τεύχεσιν άλτο χαμάζε δεινον δ' έβραχε χαλκός ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος δρυυμένου ύπό κεν ταλασίφρονά περ δέος είλεν.

420

430

'Ως δ' ὅτ' ἐν αίγιαλῷ πολυηχέι κῦμα θαλάσσης όρνυτ' ἐπασσύτερον Ζεφύρου ὅπο κινήσαντος· πόντω μέν τε πρώτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα χέρσφ δηγυύμενου μεγάλα βρέμει, αμφί δέ τ' ἄκρας 425 κυρτον έδν κορυφούται, αποπτύει δ' άλος άχνην. δς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες νωλεμέως πόλεμόνδε κέλευε δε οίσιν εκαστος ήγεμόνων οί δ' άλλοι ακήν ίσαν, οὐδέ κε φαίης τόσσον λαδυ ξπεσθαι έχουτ' έν στήθεσιν αὐδήν, σιγή δειδιότες σημάντορας άμφὶ δε πασι τεύχεα ποικίλ' έλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο. Τρώες δ', ως τ' δίες πολυπάμονος ανδρός έν αθλή μυρίαι έστήκασιν άμελγόμεναι γάλα λευκόν, άζηχες μεμακυίαι ακούουσαι όπα αρνών, ως Τρώων άλαλητός ανά στρατόν εύρυν όρωρει οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς, άλλα γλώσσ' εμεμικτο, πολύκλητοι δ' έσαν άνδρες. ῶρσε δὲ τοὺς μὲν "Αρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις 'Αθήνη

Digitized by Google

Δείμός τ' ήδε Φόβος καὶ Ερις ἄμοτον μεμαυία,
"Αρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ετάρη τε,
η τ' όλίγη μεν πρώτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει
η σφιν καὶ τότε νείκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ
ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ὅτε δή ρ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἴκοντο, σύν ρ' ἔβαλον ρινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων' ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ρέε δ' αἵματι γαῖα. ὡς δ' ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὅρεσφι ρέοντες ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὅβριμον ὕδωρ κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὕρεσιν ἔκλυε ποιμήν' ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε πόνος τε."

Πρῶτος δ' "Αυτίλοχος Τρώων έλεν ἄνδρα κορυστὴν ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην 'Εχέπωλον' τόν ρ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης, ἐν δὲ μετώπφ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω αἰχμὴ χαλκείη' τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν, ἤριπε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῆ ὑσμίνη. τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων 'Ελεφήνωρ Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς 'Αβάντων, ἔλκε δ' ὑπὲκ βελέων, λελιημένος ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὁρμή. νεκρὸν γάρ ρ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος 'Αγήνωρ πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, οὕτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα. ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός, ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον Τρώων καὶ 'Αχαιῶν' οἱ δὲ λύκοι ὡς

Digitized by Google

άλλήλοις επόρουσαν, άνηρ δ' άνδρ' εδυοπάλιζεν. Ένθ' έβαλ' 'Ανθεμίωνος υίον Τελαμώνιος Alas, η έθεον θαλερον Σιμοείσιον, δυ ποτε μήτηρ "Ιδηθεν κατιούσα παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος 475 γείνατ', επεί ρα τοκεῦσιν αμ' έσπετο μηλα ίδεσθαι τούνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον ούδε τοκεύσι θρέπτρα φίλοις απέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αίων έπλεθ' ύπ' Αΐαντος μεγαθύμου δουρί δαμέντι. πρώτου γάρ μιυ ίουτα βάλε στήθος παρά μαζου 480 δεξιόν άντικρυ δε δι' ώμου χάλκεον έγχος ηλθεν ό δ' εν κονίησι χαμαί πέσεν αίγειρος ως, η ρά τ' εν είαμενη έλεος μεγάλοιο πεφύκη λείη, ἀτάρ τέ οἱ όζοι ἐπ' ἀκροτάτη πεφύασι την μέν θ' άρματοπηγός ανηρ αίθωνι σιδήρφ 485 έξέταμ', όφρα ίτυν κάμψη περικαλλέϊ δίφρφ. ή μέν τ' άζομένη κείται ποταμοίο παρ' όχθας. τοιον άρ' Ανθεμίδην Σιμοείσιον έξενάριξεν Αΐας διογενής τοῦ δ' Αντιφος αλολοθώρηξ Πριαμίδης καθ' δμιλον ακόντισεν δξέϊ δουρί. τοῦ μεν αμαρθ', ὁ δε Λεῦκον, 'Οδυσσέος ἐσθλον εταιρον, βεβλήκει <u>βουβώνα,</u> νέκυν έτέρωσ' έρύοντα· ήριπε δ' άμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. τοῦ δ' 'Οδυσεύς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη, βη δε δια προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκφ, 495 στη δε μάλ' εγγύς ίων και ακόντισε δουρί φαεινώ άμφὶ ε παπτήνας ύπὸ δε Τρῶες κεκάδοντο , Xazu ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος ὁ δ' οὐχ άλιον βέλος ήκεν, άλλ' υξον Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα, ος οι 'Αβυδόθεν ήλθε, παρ' Ιππων ώκειάων. 500 τόν ρ' 'Οδυσεύς έτάροιο χολωσάμενος βάλε δουρί κόρσην ή δ' έτέροιο διά κροτάφοιο πέρησεν αίχμη χαλκείη του δε σκότος όσσε κάλυψε,

505

g IO

530

535

δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος "Εκτωρ' 'Αργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς, ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω' νεμέσησε δ' 'Απόλλων Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας' ' ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης 'Αργείοις, ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν' οὐ μὰν οὐδ' 'Αχιλεύς, Θέτιδος παῖς ἡϋκόμοιο, μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.''

*Ως φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός αὐτὰρ 'Αχαιοὺς ὥρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια, 515 ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.

*Ενθ' 'Αμαρυγκείδην Διώρεα μοῖρ' ἐπέδησε·
χερμαδίω γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀκριόεντι
κνήμην δεξιτερήν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
Πείρως 'Ίμβρασίδης, δς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει. 520
ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὰς
ἄχρις ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὅπτιος ἐν κονίησι
κάππεσεν, άμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν ὅς ρ' ἔβαλέν περ,
Πείρως, οὖτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
χύντο χαμαὶ χολάδες, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε. 526

Τον δε Θόας Αιτωλος απεσσύμενου βάλε δουρι στέρνον ύπερ μαζοιο, πάγη δ' εν πνεύμονι χαλκός άγχιμολον δε οι ήλθε Θόας, εκ δ' δβριμον έγχος εσπάσατο στέρνοιο, ερύσσατο δε ξίφος δξύ, τῷ δ γε γαστέρα τύψε μέσην, εκ δ' αινυτο θυμόν. τεύχεα δ' οἰκ ἀπέδυσε περίστησαν γὰρ εταιροι Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσίν ἔχοντες, οι ε μέγαν περ εδντα και ιφθιμον και ἀγανὸν ῶσαν ἀπὸ σφείων ὁ δε χασσάμενος πελεμίχθη.

Digitized by Google

ώς τώ γ' εν κουίησι παρ' άλλήλοισι τετάσθην, η τοι ὁ μεν Θρηκών, ὁ δ' Ἐπειών χαλκοχιτώνων, ηγεμόνες πολλοὶ δε περὶ κτείνοντο καὶ άλλοι.

Ένθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών, ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ε Παλλὰς ᾿Αθήνη χειρὸς ελοῦσ᾽, αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ ᾿Αχαιῶν ἤματι κείνῳ πρηνέες ἐν κονίησι παρ᾽ ἀλλήλοισι τέταντο.

ΙΔΙΑΔΟΣ Ε.

Διομήδους άριστεία.

Ένθ' αὖ Τυδεέδη Διομήδει Παλλας 'Αθήνη δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν 'Αργείοισι γένοιτο ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ, ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος 'Ωκεανοῖο τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ἄμων, ἄρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.

"Ην δέ τις έν Τρώεσσι Δάρης άφνειδς άμύμων, ίρευς 'Ηφαίστοιο' δύω δέ οι υίέες ήστην, Φηγεύς 'Ιδαίός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης. τώ οι αποκρινθέντε εναντίω ωρμηθήτην τω μεν αφ' ιπποιιν, δ δ' από χθονός ώρνυτο πεζός. οί δ' ότε δη σχεδον ήσαν έπ' άλληλοισιν ίόντες, Φηγεύς ρα πρότερος προίει δολιχόσκιου έγχος. Τυδείδεω δ' ύπερ ωμον αριστερον ήλυθ' ακωκή έγχεος, οὐδ' έβαλ' αὐτόν' ὁ δ' ὕστερος ὥρνυτο χαλκώ Τυδείδης τοῦ δ' οὐχ άλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, άλλ' ξβαλε στήθος μεταμάζιον, ώσε δ' άφ' Ιππων. 'Ιδαίος δ' ἀπόρουσε λιπών περικαλλέα δίφρον, οὐδ' ἔτλη περιβήναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο• οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, άλλ' "Ηφαιστος έρυτο, σάωσε δε νυκτί καλύψας, ως δή οι μη πάγχυ γέρων ακαχήμενος είη.

10

25

30

35

45

40

ἴππους δ' ἐξεκάσας μεγαθύμου Τυδέος τίὸς
δῶκεν ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον τἰε Δάρητος
τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ἄχεσφι,
πᾶσιν ἀρίνθη θυμός ἀτὰρ γλαυκῶπις 'Αθήνη
χειρὸς ἐλοῦσ' ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον "Αρηα"
" ᾿Αρες "Αρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσίπλῆτα,
οὐκ ἀν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ 'Αχαιοὺς
μάρνασθ', ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξη,
νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;"

*Ως εἰποῦσα μάχης ἐξήγαγε θοῦρου *Αρηα*
τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἀμόρντι Σκαμάνδρφ,
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί ἔλε δ' ἄνδρα ἔκαστος
ἡγεμόνων πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων
ἀρχὸν 'Αλιζώνων 'Οδίον μέγαν ἔκβαλε δίφρου πρώτφ γὰρ ατρεφθέντι μεταφρένφ ἐν δόρυ πῆξεν
ἄμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε,
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

'Ιδομενεύς δ' ἄρα Φαιστον ἐνήρατο Μήονος υίδν Βώρου, δς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει. τὸν μὲν ἄρ' 'Ιδομενεύς δουρικλυτός ἔγχεϊ μακρῷ νύξ' Ίππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὧμον' ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλε.

Τον μεν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες νίον δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αξμονα θάρης, 'Ατρείδης Μενέλαος ελ' ἔγχεϊ ἀξυόεντι, ἐσθλον θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ 'Αρτεμις αὐτὴ βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη· ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' 'Αρτεμις ἰοχέαιρα, οὐδὲ ἐκηβολίαι, ἦσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο· ἀλλά μιν 'Ατρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος πρόσθεν ἔθει φεύγοντα μετάφρενον οὔτασε δουρὶ

ώμων μεσσηγύς, διὰ δε στήθεσφιν έλασσεν, ἥριπε δε πρηνής, ἀράβησε δε τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δε Φέρεκλον ενήρατο, τέκτονος υίὸν Αρμονίδεω, δε χερσίν επίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν' έξοχα γάρ μιν έφίλατο Παλλάς 'Αθήνη' δς και 'Αλεξάνδρω τεκτήνατο νηας έτσας άρχεκάκους, αὶ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο οίτ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὕ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη. του μεν Μηριόνης ότε δη κατέμαρπτε διώκων, βεβλήκει γλουτον κατά δεξιόν ή δε διαπρό άντικου κατά κύστιν υπ' δστέον ήλυθ' ακωκή νυὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε. Πήδαιου δ' ἄρ' ἔπεφυε Μέγης, 'Αυτήνορος υίου, ος ρα νόθος μεν έην, πύκα δ' έτρεφε δία Θεανώ **Ισα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ φ.** του μεν Φυλείδης δουρικλυτός έγγύθεν έλθων βεβλήκει κεφαλής κατά Ινίον δξέι δουρί αντικρύ δ' αν' όδόντας ύπο γλώσσαν τάμε χαλκός· ήριπε δ' έν κουίη, ψυχρον δ' έλε χαλκον όδουσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Ύψήνορα δίον, νίδν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὅς ῥα Σκαμάνδρου ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμφ, τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υίός, πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλασ' ὧμον φασγάνφ ἀίξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χείρα βαρείαν αἰματόεσσα δὲ χείρ πεδίφ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοίρα κραταιή.

Ως οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Τυδείδην δ' οὐκ ὰν γνοίης ποτέροισι μετείη,
ἢὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' 'Αχαιοῖς.
θῦνε γὰρ ὰμ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
χειμάρρῳ, ὅς τ' ὧκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας*

Digitized by Google

60

65

70

75

80

του δ' ούτ' άρ τε γέφυραι εεργμέναι Ισχανόωσιν, ούτ' άρα έρκεα ίσχει αλωάων έριθηλέων έλθόντ' έξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὅμβρος· πολλά δ' ύπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κάλ' αίζηων ως ύπο Τυδείδη πυκιναί κλονέοντο φάλαγγες Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ εόντες.

90

Τον δ' ως οθν ενόησε Λυκάονος άγλαος υίος θύνοντ' αμ πεδίον προ έθεν κλονέοντα φάλαγγας, αίψ' ἐπὶ Τυδείδη ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα, καὶ βάλ' ἐπαίσσοντα τυχών κατὰ δεξιὸν ὧμον, θώρηκος γύαλον διά δ' έπτατο πικρός διστός, άντικρύ δε διέσχε, παλάσσετο δ' αίματι θώρηξ. τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος άγλαὸς υίός " όρνυσθε, Τρώες μεγάθυμοι, κέντορες ίππων βέβληται γὰρ ἄριστος 'Αχαιών, οὐδέ Ε φημι δήθ' ανσχήσεσθαι κρατερον βέλος, εί ετέον με ῶρσεν ἄναξ Διὸς υίὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν."

95

100

*Ως έφατ' εὐχόμενος τὸν δ' οὐ βέλος ωκὸ δάμασσεν, άλλ' άναχωρήσας πρόσθ' ζπποιιν καὶ ὅχεσφιν έστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανήϊον υίόν " όρσο, πέπου Καπανηϊάδη, καταβήσεο δίφρου, όφρα μοι έξ ώμοιο ερύσσης πικρου διστόυ."

105

110

*Ως ἄρ' ἔφη, Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ᾶλτο χαμᾶζε, παρ δε στας βέλος ωκύ διαμπερες εξέρυσ' ώμου αίμα δ' αυηκόυτιζε δια στρεπτοίο χιτώνος. δη τότ' ἐπειτ' ήρατο βοην άγαθὸς Διομήδης. " κλυθί μευ, αλγιόχοιο Διός τέκος, 'Ατρυτώνη, 115 εί ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης δηίφ ἐν πολέμφ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φῖλαι, 'Αθήνη' δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα έλεῖν καὶ ἐς δρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, ος μ' έβαλε φθάμενος καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μέ φησιν δηρον έτ' όψεσθαι λαμπρον φάος ήελίοιο." 120

Digitized by Google

*Ως έφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς 'Αθήνη, γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὅπερθεν ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. "θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ῆκα 125 ἄτρομον, οἰον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππάτα Τυδεύς ἀχλὺν δ' αῦ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν, ὄφρ' εῦ γιγνώσκης ἢμὲν θεὸν ἢδὲ καὶ ἄνδρα. τῷ νῦν, αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται, μή τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὰ μάχεσθαι 130 τοῖς ἄλλοις ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ 'Αφροδίτη ἔλθησ' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ."

'Η μεν άρ' δε εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις 'Αθήνη,
Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ιῶν προμάχοισιν ἐμίχθη,
καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαῶς Τρῶεσσι μάχεσθαι·

δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὅς τε λέοντα,
ὅν ρά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀἱεσσι
χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον οὐδὲ δαμάσσῃ.
τοῦ μέν τε σθένος ὧρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·

140
αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς·
δς μεμαῶς Τρῶεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.

Ένθ' ἔλεν 'Αστύνοον καὶ 'Υπείρονα, ποιμένα λαῶν, τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλῶν χαλκήρεϊ δουρί, 145 τὸν δ' ἔτερου ξίφεϊ μεγάλῳ κληΐδα παρ' ὧμον πληξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὧμον ἐξργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου. τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' "Αβαντα μετψχετο καὶ Πολύειδου, υἰέας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἔκρίνατ' ὀνείρους, 150 ἀλλά σφεας κρατερὸς Διομήδης ἔξενάριξε. βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε,

άμφω τηλυγέτω δ δε τείρετο γήραϊ λυγρώ, υίον δ' οὐ τέκετ' άλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι. ἔνθ' δ γε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμον ἀμφοτέρω, πατέρι δε γόον καὶ κήδεα λυγρὰ λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε δέξατο χηρώσταὶ δε διὰ κτῆσιν δατέοντο.

155

"Ενθ' νίας Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο είν ένὶ δίφρω έόντας, Έχέμμονά τε Χρομίον τε. ώς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών ἐξ αὐχένα ἄξη πόρτιος ἢὲ βοός, ξύλοχον κάτα βασκομενάων, ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος νίὸς βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα ἵππους δ' οἰς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

160

Τον δ' ίδεν Αινείας αλαπάζοντα στίχας ανδρών, βή δ' ίμεν ἄν τε μάχην καὶ ανὰ κλόνον ἐγχειάων Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι εὖρε Λυκάονος νιὰν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, στή δὲ πρόσθ' αὐτοῖο ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὕδα "Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ίδὲ πτερόεντες όϊστοὶ καὶ κλέος; ῷ οὕ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνήρ, οὐδέ τις ἐν Λυκίη σέο γ' εὕχεται εἶναι ἀμείνων. ἀλλ' ἄγε τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών, ὅς τις ὅδε κρατέει καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν εἰ μή τις θεός ἐστι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν

165

170

175

180

Τον δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος άγλαος υίος "Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων, Τυδείδη μιν έγωγε δαίφρονι πάντα εἰσκω, ἀσπίδι γιγνώσκων αὐλώπιδί τε τρυφαλείη, ἔππους τ' εἰσορόων σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν. εἰ δ' δ γ' ἀνὴρ ὄν φημι, δαίφρων Τυδέος υίος,

ίρων μηνίσας χαλεπή δε θεού έπι μήνις."

 $\mathsf{Digitized} \ \mathsf{by} \ Google$

ούχ ο γ' άνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, άλλά τις άγχι 185 ξστηκ' άθανάτων, νεφέλη είλυμένος ώμους, δε τούτου βέλος ωκὸ κιχήμενον έτραπεν άλλη. ήδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὧμον δεξιον άντικρυ δια θώρηκος γυάλοιο. καί μιν έγωγ' εφάμην 'Αϊδωνηϊ προϊάψειν, 190 ξμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα θεός νύ τίς ἐστι κοτήεις. ίπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίηνο άλλά που έν μεγάροισι Λυκάονος ξυδεκα δίφροι καλοί πρωτοπαγείς νεοτευχέες άμφι δε πέπλοι πέπτανται παρά δέ σφιν έκάστω δίζυγες Ίπποι 195 έστασι κρί λευκου έρεπτόμενοι και ολύρας. η μέν μοι μάλα πολλά γέρων αλχμητά Λυκάων έρχομένω ἐπέτελλε δόμοις ἔνι ποιητοῖσιν ໃπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα άρχεύειν Τρώεσσι κατά κρατεράς ύσμίνας 200 άλλ' έγω οὐ πιθόμην—ή τ' αν πολύ κέρδιον ήεν ίππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβης ανδρών είλομένων, είωθότες έδμεναι άδην. ως λίπου, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἰλιου εἰλήλουθα τόξοισιν πίσυνος τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον δνήσειν. 205 ήδη γαρ δοιοίσιν αριστήεσσιν έφηκα, Τυδείδη τε καὶ 'Ατρείδη, ἐκ δ' ἀμφοτέροιιν άτρεκες αξμ' έσσευα βαλών, ήγειρα δε μάλλον. τῷ ρα κακή αίση ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα ήματι τῷ ἐλόμην ὅτε Ἰλιον είς ἐρατεινὴν 210 ήγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Έκτορι δίφ. εί δέ κε νοστήσω και εσόψομαι όφθαλμοίσι πατρίδ' έμην άλοχόν τε καὶ ύψερεφες μέγα δώμα, αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς, εί μη έγω τάδε τόξα φαεινώ έν πυρί θείην χερσί διακλάσσας άνεμώλια γάρ μοι όπηδεί."

230

235

240

245

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας Τρώων ἀγὸς ἀντίον ηὕδα·
"μὴ δὴ οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὅχεσφιν
ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
220
ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὅφρα ἴδηαι
οἰοι Τρώϊοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἦδὲ φέβεσθαι·
τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἴ περ ᾶν αὖτε
Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὅφρα μάχωμαι·
ἢὲ σὰ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι."

Τον δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἰός
"Αἰνεία, σὰ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἴππω
μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχφ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
οἴσετον, εἴ περ ὰν αὖτε φεβώμεθα Τυδέος υἰόν
μὴ τὰ μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε,
νῶϊ δ' ἐπαίξας μεγαθύμου Τυδέος υἰὸς
αὐτώ τε κτείνη καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵππους.
ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεὼ ἵππω,
τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί."

^ Ως ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες, ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδη ἔχον ὡκέας ἴππους.
τοὺς δὲ ἴδε Σθένελος, Καπανήϊος ἀγλαὸς υἰός, αἰψα δὲ Τυδείδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
"Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι, ῖν' ἀπέλεθρον ἔχοντας. ὁ μὲν τόξων εῦ εἰδώς, Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὕχεται εῖναι. Αἰνείας δ' υἰὸς μὲν ἀμύμονος 'Αγχίσαο εὕχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οῖ ἐστ' 'Αφροδίτη.

άλλ' άγε δη χαζώμεθ' έφ' ίππων, μηδέ μοι οθτω θῦνε διὰ προμάχων, μή πως φίλον ήτορ δλέσσης."

250

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα Ιδών προσέφη κρατερός Διομήδης " μή τι φόβουδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οίω. ού γάρ μοι γενναίον άλυσκάζουτι μάχεσθαι ούδε καταπτώσσειν. έτι μοι μένος έμπεδόν έστιν όκνείω δ' ίππων έπιβαινέμεν, άλλά και αύτως 253 άντίον είμ' αὐτών τρείν μ' οὐκ έậ Παλλάς 'Αθήνη. τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ἀκέες ἔπποι άμφω άφ' ήμείων, εί γ' οθν έτερός γε φύγησιν. άλλο δέ τοι έρέω, σὸ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν αι κέν μοι πολύβουλος 'Αθήνη κύδος δρέξη 260 άμφοτέρω κτείναι, σύ δε τούσδε μεν ώκέας ίππους αύτοῦ ἐρυκακέειν ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, Αινείαο δ' επαίξαι μεμνημένος εππων, έκ δ' έλάσαι Τρώων μετ' έϋκνήμιδας 'Αχαισύς. της γάρ τοι γενεης, ης Τρωί περ εὐρύοπα Ζεὺς 265 δωχ' υίος ποινην Γανυμήδεσς, ούνεκ' άριστοι ίππων, δσσοι έασιν ύπ' ήῶ τ' ἡέλιόν τε, της γενεης έκλεψεν άναξ ανδρών 'Αγχίσης, λάθρη Λαομέδουτος ύποσχων θήλεας Ιππους των οί εξ εγένουτο ενί μεγάροισι γενέθλη. 270 τους μεν τέσσαρας αυτός έχων ατίταλλ' επί φάτνη, τω δε δύ' Αλνεία δωκεν, μήστωρε φόβοιο. εί τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν." *Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, τω δε τάχ' εγγύθεν ήλθον ελαύνουτ' ωκέας (ππους. 275 του πρότερος προσέειπε Λυκάουος άγλαος υίδς. " καρτερόθυμε, δαίφρου, άγαυοῦ Τυδέος υίέ, η μάλα σ' οὐ βέλος ωκὸ δαμάσσατο, πικρὸς διστός.

νῦν αὖτ' ἐγχείη πειρήσομαι, αἴ κε τύχωμι."

⁹Η ρα, καὶ αμπεπαλών προίει δολιχόσκιου έγχος

καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα' τῆς δὲ διαπρὸ αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη τοῦ τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υίος βέβληαι κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' ὀἰω δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι' ἐμοὶ δὲ μέγ' εῦχος ἔδωκας." 285

Τον δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερος Διομήδης "ήμβροτες οὐδ' ἔτυχες ἀτὰρ οὐ μεν σφῶί γ' όἰω πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρίν γ' ἢ ἔτερόν γε πεσόντα αξματος ἄσαι "Αρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν."

'Ως φάμενος προέηκε' βέλος δ' ἴθυνεν 'Αθήνη 290 ρενα παρ' όφθαλμόν, λευκούς δ' ἐπέρησεν όδόντας. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλώσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής, αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθερεώνα. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ αἰόλα παμφανόωντα, παρέτρεσσαν δέ οὶ ἵπποι 295 ἀκύποδες. τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.

Αίνείας δ' απόρουσε σύν ασπίδι δουρί τε μακρώ, δείσας μή πώς οἱ έρυσαίατο νεκρὸν 'Αχαιοί. άμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ώς άλκὶ πεποιθώς, πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην, 300 τον κτάμεναι μεμαώς δς τις του γ' αντίος έλθοι, σμερδαλέα Ιάχων ό δε χερμάδιον λάβε χειρί Τυδείδης, μέγα έργου, δ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν, οίοι νθν βροτοί είσ' ο δέ μιν ρέα πάλλε και οίος. τῷ βάλεν Αίνείαο κατ' Ισχίον, ένθα τε μηρὸς 305 lσχίφ ενστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι* θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ρῆξε τένοντε ωσε δ' άπὸ ρινὸν τρηχύς λίθος· αὐτὰρ ὅ γ' ήρως έστη γυὺξ έριπων καὶ έρείσατο χειρὶ παχείη γαίης άμφι δε όσσε κελαινή νύξ εκάλυψε. 310

Καί νύ κεν ένθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρων Αίνείας, εί μη ἄρ' δξὺ κόησε Διὸς θυγάτηρ 'Αφροδίτη,

μήτηρ, ή μιν ύπ' 'Αγχίση τέκε βουκολέοντι'
ἀμφὶ δ' εδυ φίλου υίδυ εχεύατο πήχεε λευκώ,
πρόσθε δε οι πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' εκάλυψευ,
ἔρκος ἔμευ βελέων, μή τις Δαυαῶν ταχυπώλων
χαλκὸυ ενὶ στήθεσσι βαλὼν εκ θυμὸν ἔλοιτο.

315

'Η μεν εδν φίλον υίδν ύπεξέφερεν πολέμοιο' οὐδ' υίδς Καπανήσς ἐλήθετο συνθεσιάων τάων ας επέτελλε βοην αγαθός Διομήδης, 320 άλλ' δ γε τοὺς μεν εοὺς ηρύκακε μώνυχας ξππους νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, Αινείαο δ' επαίξας καλλίτριχας Ιππους έξέλασε Τρώων μετ' εϋκνήμιδας 'Axaιούς. δῶκε δὲ Δηϊπύλφ, ἐτάρφ φίλφ, δυ περὶ πάσης 325 τίεν όμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη, υηυσίν έπι γλαφυρήσιν έλαυνέμεν αὐτὰρ ο γ' ήρως ων ίππων επιβάς έλαβ' ήνία σιγαλόεντα, αίψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ίππους έμμεμαώς ὁ δὲ Κύπριν ἐπφχετο νηλέϊ χαλκῷ, 330 γιγνώσκων ὅ τ' ἄναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεάων τάων αι τ' ανδρών πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν, οὖτ' ἄρ' 'Αθηναίη οὖτε πτολίπορθος 'Ενυώ. άλλ' ὅτε δή ρ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, ξυθ' επορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υίδς 335 άκρην ούτασε χείρα μετάλμενος όξει δουρί άβληχρήν είθαρ δε δόρυ χροδς άντετόρησεν άμβροσίου διὰ πέπλου, δυ οἱ Χάριτες κάμου αὐταί, πρυμνον υπερ θέναρος βέε δ' άμβροτον αίμα θεοίο, λχώρ, ολός πέρ τε ρέει μακάρεσσι θεοίσιν 340 ού γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, τούνεκ' αναίμονές ετοι καὶ αθάνατοι καλέονται. ή δε μέγα ιάχουσα από εο κάββαλεν υίόν καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος ᾿Απόλλων

365

370

375

κυανέη νεφέλη, μή τις Δαναών ταχυπώλων 345 χαλκον ένι στήθεσσι βαλών έκ θυμον έλοιτο τῆ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης• " είκε, Διός θύγατερ, πολέμου και δηϊοτήτος. η ούχ άλις όττι γυναίκας ανάλκιδας ηπεροπεύεις; ει δε σύ γ' ες πόλεμου πωλήσεαι, ή τε σ' ότω 350 ριγήσειν πόλεμόν γε καὶ εἴ χ' ἐτέρωθι πύθηαι." *Ως έφαθ', ή δ' αλύουσ' απεβήσετο, τείρετο δ' αίνως

την μεν άρ' Ίρις έλουσα ποδήνεμος έξαγ' δμίλου άχθομένην δδύνησι, μελαίνετο δε χρόα καλόν. εθρεν έπειτα μάχης έπ' αριστερά θοθρον "Αρηα 355 ημενον ηέρι δ' έγχος εκέκλιτο καὶ ταχέ' Ιππω ή δε γνύξ εριπούσα κασιγνήτοιο φίλοιο πολλά λισσομένη χρυσάμπυκας ήτεεν Ιππους " φίλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με δὸς δέ μοι ἵππους, όφρ' ες 'Όλυμπον Ικωμαι, Ιν' άθανάτων έδος εστί. 360 λίην ἄχθομαι έλκος, ὅ με βροτὸς οὖτασεν ἀνήρ, Τυδείδης, δς νῦν γε καὶ αν Διὶ πατρὶ μάχοιτο."

*Ως φάτο, τῆ δ' ἄρ' "Αρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους" ή δ' ές δίφρου έβαινευ ακηχεμένη φίλου ήτορ, παρ δέ οι 1ρις έβαινε και ήνια λάζετο χερσί, μάστιξεν δ' ελάαν, τω δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. αίψα δ' έπειθ' Ικοντο θεών έδος, αlπυν 'Ολυμπον' ένθ' Ιππους έστησε ποδήνεμος ωκέα ⁹Ιρις λύσασ' έξ όχέων, παρά δ' άμβρόσιον βάλεν είδαρο ή δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' 'Αφροδίτη, μητρός έης ή δ' αγκας έλαζετο θυγατέρα ην, χειρί τέ μιν κατέρεξεν έπος τ' έφατ' έκ τ' ὀνόμαζε• "τίς νύ σε τοιάδ' έρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιώνων μαψιδίως, ώς εί τι κακὸν ρέζουσαν ένωπη;"

Την δ' ημείβετ' έπειτα φιλομμειδης 'Αφροδίτη' " οὖτά με Τυδέος υίός, ὑπέρθυμος Διομήδης,

ούνεκ' έγω φίλου υίον ύπεξέφερου πολέμοιο, Αλνείαν, δε έμολ πάντων πολύ φίλτατός έστιν. ού γὰρ ἔτι Τρώων καὶ 'Αγαιών φάλοπις αίνή, άλλ' ήδη Δαναοί γε καὶ άθανάτοισι μάχονται."

380

Την δ' ημείβετ' έπειτα Διώνη, δια θεάων " τέτλαθι, τέκνον εμόν, καλ ανάσχεο κηδομένη περ πολλοί γάρ δη τλημεν 'Ολύμπια δώματ' έχοντες έξ ανδρών, χαλέπ' άλγε' ἐπ' άλλήλοισι τιθέντες. τλη μεν "Αρης, ότε μιν "Ωτος κρατερός τ' 'Εφιάλτης, 385 παίδες 'Αλωήσς, δήσαν κρατερώ ένὶ δεσμώ. χαλκέφ δ' εν κεράμφ δέδετο τρισκαίδεκα μήνας. καί νύ κεν ένθ απόλοιτο Αρης ατος πολέμοιο, εί μη μητρυιή, περικαλλης 'Ηερίβοια, Ερμέα εξήγγειλεν όδ' εξέκλεψεν Αρηα. ήδη τειρόμενου, χαλεπός δέ έ δεσμός έδάμνα. τλη δ' ήρη, ότε μιν κρατερός παις 'Αμφιτρύωνος δεξιτερου κατά μαζου διστώ τριγλώχινι βεβλήκει τότε και μιν αυήκεστον λάβεν άλγος. τλη δ' 'Αίδης εν τοίσι πελώριος ωκύν διστόν, εὖτέ μιν ωὐτὸς ἀνήρ, νίὸς Διὸς αἰγιόχοιο, έν Πύλω έν νεκύεσσι βαλών δδύνησιν έδωκεν αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δώμα Διὸς καὶ μακρὸν 'Ολυμπον κηρ αχέων, δδάνησι πεπαρμένος αυτάρ διστός ώμφ ένι στιβαρώ ήλήλατο, κήδε δε θυμών. τῷ δ' ἐπὶ Παιήων δδυνήφατα φάρμακα πάσσων ηκέσατ' οὐ μεν γάρ τι καταθυητός γ' ετέτυκτο. σχέτλιος, δβριμοεργός, δε οὐκ ὅθετ' αἴσυλα ρέζω», ος τόξοισιν έκηδε θεσύς, οι "Ολυμπον έχουσι. σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκώπις 'Αθήνη' νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός, οττι μάλ' οὐ δηναιὸς δς αθανάτοισι μάχηται, οὐδέ τί μιν παίδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν

390

410

415 .

430

435

440

έλθόντ' ἐκ παλέμοια καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι,
φραζέσθω μή τίς οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται,
μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων 'Αδρηστίνη,
ἐξ ὕπνου γοώωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον 'Αχαιῶν,
ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο."

*Η ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνω.

ΤΗ ρ΄α, καὶ ἀμφοτέρησω ἀπ΄ ίχῶ χειρὸς όμοργων το ἄλθετο, χείρ, ἀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι αἱ δ᾽ αὖτ᾽ εἰσορόωσαι ᾿Αθηναίη τε καὶ Ἡρη κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον, τοῖσι δὲ μύθων ἢρχε θεὰ γλαυκῶπις ᾿Αθήνη το τοῦσι δὲ μύθων ἢρχε θεὰ γλαυκῶπις ᾿Αθήνη το τοῦς πάτερ, ἢ ρά τί μοι κεχολώσεαι, ὅττι κεν εἴπω; ἢ μάλα δή τινα Κύπρις ᾿Αχαιϊάδων ἀνιεῖσα Τρωσῖν ἄμα σπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ᾽ ἐφίλησε, τῶν τινὰ καρρέζουσα ᾿Αχαιϊάδων ἐϋπέπλων πρὸς χρυσέη περόνη καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. ٢٠٠٠ 425

*Ως φάτο, μείδησεν δε πατηρ ανδρών τε θεών τε, και ρα καλεσσάμενος προσέφη χρυσέην 'Αφροδίτην' "ου τοι, τέκνον εμόν, δέδοται πολεμήϊα έργα. αλλά σύ γ' ιμερόεντα μετέρχεο έργα γάμοιο, ταῦτα δ' "Αρηϊ θοῷ καὶ 'Αθήνη πάντα μελήσει."

'Ως οι μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, Αἰνεία δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, γιγνώσκων ὅ οι αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας 'Απόλλων ἀλλ' ὅ γ' ἄρ' αὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἵετο δ' αἰεὶ Αἰνείαν κτεῖναι καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων, τρὶς δέ οι ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' 'Απόλλων' ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ῖσος, δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος 'Απόλλων' ' φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῦσιν

Τσ' ἔθελε φρονέειν, ἐπεὶ οὖ ποτε φῦλον δμοῖον άθανάτων τε θεών χαμαί έρχομένων τ' άνθρώπων." *Ως φάτο, Τυδείδης δ' διεχάζετο τυτθον δπίσσω, μηνιν άλευάμενος έκατηβόλου 'Απόλλωνος. Αλνείαν δ' απάτερθεν δμίλου θηκεν 'Απόλλων 445 Περγάμφ είν ίερη, όθι οί νηός γ' ετέτυκτο. ή τοι τὸν Λητώ τε καὶ "Αρτεμις Ιοχέαιρα έν μεγάλφ αδύτφ ακέοντό τε κύδαινόν τε αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος 'Απόλλων αὐτῷ τ' Αἰνεία ἵκελον καὶ τεύχεσι τοῖον, 450 άμφὶ δ' ἄρ' είδώλφ Τρῶες καὶ δίοι 'Αχαιοί δήουν αλλήλων αμφί στήθεσσι βοείας ασπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόευτα. δη τότε θουρον "Αρηα προσηύδα Φοιβος 'Απόλλων" " Αρες Αρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλητα, 455 ούκ αν δη τόνδ' ανδρα μάχης ερύσαιο μετελθών, Τυδείδην, δε νῦν γε καὶ αν Διὶ πατρὶ μάχοιτο; Κύπριδα μεν πρώτα σχεδον ούτασε χείρ' επί καρπώ, αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι Ισος." *Ως είπων αὐτὸς μεν εφέζετο Περγάμφ ἄκρη, **460** Τρφας δε στίχας οῦλος Αρης ἄτρυνε μετελθών, είδόμενος 'Ακάμαντι θοφ ήγήτορι Θρηκών' υίάσι δε Πριάμοιο διοτρεφέεσσι κέλευεν " ω υίεις Πριάμοιο, διοτρεφέος βασιλήος, ές τί έτι κτείνεσθαι έάσετε λαὸν 'Αχαιοίς; 465 η είς ο κεν αμφί πύλης εὐποιήτησι μάχωνται; κείται ανηρ δυ τ' Ισου ετίομευ Εκτορι δίφ, Αίνείας, υίὸς μεγαλήτορος 'Αγχίσαο' άλλ' ἄγετ' ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἐταῖρον." *Ως είπων ώτρυνε μένος και θυμόν ξκάστου. 470

ένθ' αὖ Σαρπηδων μάλα νείκεσεν Έκτορα δίου^{*} "Εκτορ, πῆ δή τοι μένος οίχεται δ πρὶν ἔχεσκες;

φης που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ηδ' ἐπικούρων οίος, σὺν γαμβροίσι κασιγνήτοισί τε σοίσι. των νύν ού τιν' έγων ιδέειν δύναμ' οὐδε νοήσαι, 475 άλλα καταπτώσσουσι κύνες ως αμφί λέοντα ήμεις δ' αθ μαχόμεσθ', οι πέρ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν. καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω· τηλοῦ γὰρ Λυκίη, Ξάνθω ἔπι δινή εντι, ξυθ' ἄλοχόν τε φίλην ξλιπον καλ νήπιον υίόν, **480** καδ δε κτήματα πολλά, τά τ' έλδεται δς κ' επιδευής. άλλα και ως Λυκίους ότρύνω και μέμον αὐτὸς άνδρὶ μαχήσασθαι άτὰρ οὖ τί μοι ἐνθάδε τοῖον οδόν κ' ήε φέροιεν 'Αχαιοί ή κεν άγοιεν' τύνη δ' έστηκας, άταρ οὐδ' άλλοισι κελεύεις 485 λαοίσιν μενέμεν καὶ ἀμυνέμεναι ἄρεσσι, μή πως, ώς άψισι λίνου άλόντε πανάγρου, ανδράσι δυσμενέεσσιν έλωρ και κύρμα γένησθε οι δε τάχ' εκπέρσουσ' εῦ ναιομένην πόλιν ύμήν. σοί δε χρη τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ήμαρ. 490 άρχους λισσομένω τηλεκλειτών επικούρων νωλεμέως έχέμεν, κρατερήν δ' αποθέσθαι ένιπήν."

*Ως φάτο Σαρπηδών, δάκε δε φρένας "Εκτορι μῦθος αὐτίκα δ' εξ όχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε, πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ῷχετο πάντη, ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δε φύλοπιν αἰνήν. οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν 'Αχαιῶν' 'Αργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες οὐδ' ἐφόβηθεν. ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθη Δημήτηρ κρίνη ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί' ὡς τότ' 'Αχαιοὶ λευκοὶ ὑπερθε γένοντο κονισάλω, ὄν ρα δι' αὐτῶν σὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,

495

άψ ἐπιμισγομένων ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες. 505 οί δε μένος χειρών ίθυς φέρον αμφί δε νύκτα θοῦρος "Αρης ἐκάλυψε μάχη Τρώεσσιν ἀρήγων, πάντοσ' εποιχόμενος τοῦ δ' εκραίαινεν εφετμάς Φοίβου 'Απόλλωνος χρυσαόρου, δς μιν ανώγει Τρωσίν θυμον έγειραι, έπει ίδε Παλλάδ' 'Αθήνην 510 οίχομένην ή γάρ ρα πέλεν Δαναοίσιν άρηγών. αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίονος εξ ἀδύτοιο ήκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν. Αλνείας δ' ετάροισι μεθίστατο τολ δ' εχάρησαν, ώς είδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα 515 καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα μετάλλησάν γε μὲν οὖ τι. ού γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, δυ ἀργυρότοξος ἔγειρεν "Αρης τε βροτολοιγός "Ερις τ' ἄμοτον μεμαυία. Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ 'Οδυσσεὺς καὶ Διομήδης **ἄτρυνον** Δαναούς πολεμιζέμεν οί δε και αύτοι 520 ούτε βίας Τρώων ύπεδείδισαν ούτε Ιωκάς, άλλ' έμενου νεφέλησιν έοικότες, as τε Κρονίων νηνεμίης έστησεν έπ' ακροπόλοισιν δρεσσιν άτρέμας, όφρ' εύδησι μένος Βορέαο καὶ άλλων ζαχρηών ἀνέμων, οί τε νέφεα σκιόεντα 525 πνοιήσιν λιγυρήσι διασκιδνάσιν άέντες. Δς Δαναοί Τρώας μένον ξμπεδον οὐδ' εφέβοντο. 'Ατρείδης δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα πολλὰ κελεύων' " ω φίλοι, ανέρες έστε καὶ άλκιμον ήτορ έλεσθε, άλλήλους τ' αίδεισθε κατά κρατεράς ύσμίνας. 530 αίδομένων ανδρών πλέονες σόοι ής πέφανται φευγόντων δ' όὖτ' αρ κλέος δρυυται οὖτε τις ἀλκή." *Η, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς, βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα, Αλνείω έταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα Περγασίδην, δυ Τρώες δμώς Πριάμοιο τέκεσσι 535

τίου, έπει θοδς έσκε μετά πρώτοισι μάχεσθαι.

τόν βα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων 'Αγαμέμνων' ή δ' οὖκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός, νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσε' δοὖπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

540

"Ενθ' αὖτ' Αινείας Δαναῶν Ελεν ἄνδρας ἀρίστους, υίε Διοκλήσε, Κρήθωνά τε 'Ορσίλοχόν τε, των δα πατήρο μεν έναιεν εϋκτιμένη ενί Φηρή. άφνειδς βιότοιο, γένος δ' ήν έκ ποταμοίο 'Αλφειού, δς τ' εὐρὺ βέει Πυλίων δια γαίης, δι τέκετ' 'Ορσίλοχου πολέεσσ' ἄυδρεσσιυ ἄνακτα' 'Ορσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον, έκ δε Διοκλήος διδυμάονε παίδε γενέσθην, Κρήθων 'Ορσίλοχός τε, μάχης εθ είδότε πάσης. τω μεν ἄρ' ἡβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηων Ίλιον είς εύπωλον άμ' Αργείοισιν έπέσθην, τιμην 'Ατρείδης, 'Αγαμέμνονι καί Μενελάφ, άρνυμένω τω δ' αθθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν. οίω τώ γε λέοντε δύω όρεος κορυφησιν έτραφέτην ύπὸ μητρί βαθείης τάρφεσιν ύλης· τω μεν ἄρ' άρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα σταθμούς ανθρώπων κεραίζετον, όφρα και αὐτώ άνδρων έν παλάμησι κατέκταθεν δξέϊ χαλκώ. τοίω τω χείρεσσιν ύπ' Αλνείαο δαμέντε καππεσέτην, ελάτησιν εοικότες ύψηλησι.

550

545

555

560

ós, 565 òv,

Τω δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρητφιλος Μενέλαος, βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ, σείων ἐγχείην' τοῦ δ' ὥτρυνεν μένος "Αρης, τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη. τὸν δ' ἴδεν 'Αντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἰός, βῆ δὲ διὰ προμάχων' περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν, μή τι πάθοι, μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο. τω μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα

ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην μεμαῶτε μάχεσθαι'
'Αντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῷν.
Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐὼν πολεμιστής,
ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν 'Αχαιῶν,
τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων,
αὐτὼ δὲ στρεφθέντε μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.

575

570

"Ενθα Πυλαιμένεα έλέτην ἀτάλαντον "Αρηϊ, άρχου Παφλαγόνων μεγαθύμων άσπιστάων. τὸν μὲν ἄρ' 'Ατρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος έσταότ' έγχει νύξε κατά κληίδα τυχήσας 'Αντίλοχος δε Μύδωνα βάλ', ηνίοχον θεράποντα, 580 έσθλον 'Ατυμνιάδην-ό δ' ὑπέστρεφε μώνυχας Ιππουςχερμαδίφ άγκωνα τυχων μέσον έκ δ' άρα χειρων ήνία λεύκ' ελέφαντι χαμαί πέσον εν κονίησιν. 'Αντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαίξας ξίφει ήλασε κόρσην. αὐτὰρ ὅ γ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου 585 κύμβαχος εν κονίησιν επί βρεχμόν τε καί ώμους. δηθα μάλ' έστήκει—τύχε γάρ δ' αμάθοιο βαθείης όφρ' ίππω πλήξαντε χαμαί βάλον έν κονίησι. τοὺς ἵμασ' 'Αντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' 'Αχαιῶν.

Τοὺς δ' Ἐκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὧρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς ἄμα δὲ Τρώων εἴπουτο φάλαγγες 591 καρτεραί ἢρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ, ἡ μὲν ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος, "Αρης δ' ἐν παλάμησι πελώριον ἔγχος ἐνώμα,

φοίτα δ' ἄλλοτε μεν πρόσθ' Εκτορος, ἄλλοτ' ὅπισθε.

Τον δε ίδων ρίγησε βοην άγαθος Διομήδης ώς δ' δτ' άνηρ άπάλαμνος, ίων πολέος πεδίοιο, στήη έπ' ἀκυρόφ ποταμφ άλαδε προρέοντι, άφρφ μορμύροντα ίδων, άνά τ' έδραμ' ἀπίσσω, ώς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαφ'. 596

боф

Digitized by Google

June

605

"ὧ φίλοι, οΐον δη θαυμάζομεν "Εκτορα δίον αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἶs γε θεῶν, δs λοιγὸν ἀμύνει καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος "Αρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς. ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰεν ὀπίσσω εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἰφι μάχεσθαι."

*Ως ἄρ' ἔφη, Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν. ένθ' Εκτωρ δύο Φωτε κατέκτανεν είδότε χάρμης. είν ένὶ δίφρω εόντε, Μενέσθην 'Αγχίαλόν τε. τω δε πεσόντ' ελέησε μέγας Τελαμώνιος Αΐας. 610 στη δε μάλ' έγγυς ιών, και ακόντισε δουρί φαεινώ, καὶ βάλεν "Αμφιον, Σελάγου υίον, δε δ' ενὶ Παισώ ναίε πολυκτήμων πολυλήϊος άλλά έ μοίρα ηγ' επικουρήσουτα μετά Πρίαμου τε καὶ υίας. τόν ρα κατά ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αΐας, 615 νειαίρη δ' έν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον έγχος, δούπησεν δε πεσών ο δ' επέδραμε φαίδιμος Αΐας τεύχεα συλήσων Τρώες δ' έπὶ δούρατ' έχευαν δέξα παμφανόωντα σάκος δ' ανεδέξατο πολλά. αὐτὰρ ὁ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος 620 έσπάσατ' οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ ωμοιιν αφελέσθαι επείγετο γαρ βελέεσσι. δείσε δ' δ γ' αμφίβασιν κρατερην Τρώων αγερώχων, οι πολλοί τε και έσθλοι έφέστασαν έγχε' έχοντες, οί ε μέγαν περ εόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν 625 ωσαν από σφείων ό δε χασσάμενος πελεμίχθη.

'Ως οι μεν πονέοντο κατά κρατερην ύσμίνην'
Τληπόλεμον δ' 'Ηρακλείδην ήθν τε μέγαν τε,
ωρσεν ἐπ' ἀντιθέφ Σαρπηδόνι μοιρα κραταιή.
οι δ' ὅτε δη σχεδόν ήσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
νιός θ' νίωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε'

note

" Σαρπήδου, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ανάγκη πτώσσειν ενθαδ' εόντι μάχης άδαήμονι φωτί; ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διός γόνον αλγιόχοιο 635 είναι, έπει πολλόν κείνων έπιδεύεαι ανδρών οι Διός εξεγένοντο επί προτέρων ανθρώπων, άλλ' οδόν τινά φασι βίην 'Ηρακληείην είναι, έμον πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα. ος ποτε δεῦρ' ἐλθων ἔνεχ' Ιππων Λαομέδοντος 640 έξ οίης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν 'Ιλίου έξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' αγυιάς· σοί δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ότομαι άλκαρ έσεσθαι έλθόντ' έκ Λυκίης, οὐδ' εὶ μάλα καρτερός έσσι, 645 άλλ' ύπ' έμοι δμηθέντα πύλας 'Αίδαο περήσειν." Τὸν δ' αὖ Σαρπηδών Λυκίων ἀγὸς ἀντίον ηὖδα: "Τληπόλεμ', ή τοι κείνος απώλεσεν Ίλιον ίρην ανέρος αφραδίησιν αγανού Λαομέδοντος, ος ρά μιν εθ έρξαντα κακφ ηνίπαπε μύθφ, 650 οὐδ' ἀπέδωχ' Ίππους, ὧν είνεκα τηλόθεν ήλθε. σοί δ' έγω ένθάδε φημί φόνον και κήρα μέλαιναν έξ εμέθεν τεύξεσθαι, εμώ δ' ύπο δουρί δαμέντα εύχος έμοι δώσειν, ψυχην δ' Αϊδι κλυτοπώλω."

"Ως φάτο Σαρπηδών, δ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος 655
Τληπόλεμος καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῆ δούρατα μακρὰ ἐκ χειρῶν ἥϊξαν ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδών, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε.
Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχεϊ μακρῷ 660
βεβλήκειν, αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
ἀστέφ ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.

Οί μέν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι έταίροι εξέφερον πολέμοιο. βάρονε δέ μιν δόρυ μακρόν έλκόμενον τὸ μεν οῦ τις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε, μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη, σπευδόντων τοίον γαρ έχον πόνον αμφιέποντες.

665

Τληπόλεμου δ' ετέρωθευ εϋκυήμιδες 'Αχαιοί **ξξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δίος 'Οδυσσεύς** τλήμονα θυμον έχων, μαίμησε δέ οἱ φίλον ήτορ. μερμήριξε δ' έπειτα κατά φρένα και κατά θυμόν η προτέρω Διὸς υίὸν ἐριγδούποιο διώκοι, η δ γε των πλεόνων Λυκίων από θυμόν έλοιτο. ούδ' ἄρ' 'Οδυσσηϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ή εν ζφθιμον Διός υίον αποκτάμεν οξέι χαλκώ. τώ δα κατά πληθύν Λυκίων τράπε θυμόν 'Αθήνη. ένθ' δ γε Κοίρανον είλεν 'Αλάστορά τε Χρομίον τε "Αλκανδρόν θ' "Αλιόν τε Νοήμονά τε Πρύτανίν τε. καί νύ κ' έτι πλέονας Λυκίων κτάνε δίος 'Οδυσσεύς, εὶ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Εκτωρ βη δε διά προμάχων κεκορυθμένος αίθοπι χαλκώ, δείμα φέρων Δαναοίσι χάρη δ' άρα οί προσιόντι Σαρπηδών Διός υίός, έπος δ' όλοφυδνον έειπε " Πριαμίδη, μη δή με έλωρ Δαναοίσιν έάσης κείσθαι, άλλ' ἐπάμυνον ἔπειτά με καὶ λίποι αίων έν πόλει ύμετέρη, έπει οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε νοστήσας οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν ευφρανέειν άλοχόν τε φίλην και νήπιον υίόν."

675

670

68a

685

690

*Ως φάτο, τὸν δ' οὕ τι προσέφη κορυθαίολος Εκτωρ, άλλα παρήϊξεν, λελιημένος όφρα τάχιστα ώσαιτ' 'Αργείους, πολέων δ' από θυμον έλοιτο. οί μεν άρ' αντίθεον Σαρπηδόνα δίοι εταίροι είσαν ύπ' αιγιόχοιο Διὸς περικαλλέι φηγώρ έκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινου ὧσε θύραζε ζφθιμος Πελάγων, ός οἱ φίλος ήεν έταιρος. του δ' έλιπε ψυχή, κατά δ' όφθαλμων κέχυτ' άχλύς

αὖτις δ' ἐμπυύνθη, περὶ δὲ πυοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

'Αργείοι δ' ὑπ' ''Αρηϊ καὶ Έκτορι χαλκοκορυστῆ οὕτε ποτὲ προτρέπουτο μελαινάων ἐπὶ υηῶν οὕτε ποτ' ἀυτεφέρουτο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω χάζουθ', ὡς ἐπύθουτο μετὰ Τρώεσσιν ''Αρηα.

700

Ένθα τίνα πρώτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξαν Εκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς καὶ χάλκεος Αρης; ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον 'Ορέστην, Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον Οἰνόμαόν τε, Οἰνοπίδην θ' Ελενον καὶ 'Ορέσβιον αἰολομίτρην, ὅς ρ' ἐν Ύλη ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλώς, λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι πὰρ δέ οἱ ἄλλοι ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.

705

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἡρη ᾿Αργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῷ ὑσμίνῃ, αὐτίκ ᾿Αθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα " ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ᾿Ατρυτώνη, ἢ ῥ ᾽ ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάφ, "Ίλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι, εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οῦλον Ἅρηα. ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς."

710

*Ως έφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη.

ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἴππους
"Ηρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο.
"Ηβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
χάλκεα ὀκτάκνημα, σιδηρέφ ἄξονι ἀμφίς.
τῶν ἡ τοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθε
χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἡμᾶσιν

έντέταται, δοιαί δε περίδρομοι άντυγές είσι.

715

720

7²5

またみいつ

6.11

Digitized by Google

τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν αὐτὰρ ἐπ' ἄκρφ δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα καλ' ἔβαλε χρύσει' ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἦγαγεν Ἡρη ἵππους ὠκύποδας, μεμαυί' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς.

730

Αὐτὰρ 'Αθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο, πέπλου μεν κατέχευεν έανου πατρος επ' ούδει, ποικίλου, δυ δ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίυ ή δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο τεύχεσιν ες πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα. άμφι δ' ἄρ' ὅμοισιν βάλετ' αιγίδα θυσσανόεσσαν δεινήν, ην περί μεν πάντη φόβος εστεφάνωται, έν δ' Έρις, έν δ' 'Αλκή, έν δὲ κρυόεσσα 'Ιωκή, έν δέ τε Γοργείη κεφαλή δεινοίο πελώρου, δεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τέρας αλγιόχοιο. κρατί δ' έπ' αμφίφαλου κυνέην θέτο τετραφάληρου χρυσείην, έκατὸν πολίων πρυλέεσσ' άραρυῖαν. ές δ' όχεα φλόγεα ποσί βήσετο, λάζετο δ' έγχος βριθύ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ήρωων, τοίσιν τε κοτέσσεται δβριμοπάτρη. "Ηρη δε μάστιγι θοώς επεμαίετ' ἄρ' Ιππους. αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ας ἔχον *Ωραι, τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὕλυμπός τε, ημέν ανακλίναι πυκινόν νέφος ηδ' επιθείναι. τη ρα δι' αὐτάων κευτρηνεκέας έχου ἵππους. εύρον δε Κρονίωνα θεών άτερ ήμενον άλλων άκροτάτη κορυφή πολυδειράδος Οὐλύμποιο. ένθ' ίππους στήσασα θεὰ λευκώλενος "Ηρη Ζην' υπατον Κρονίδην εξείρετο καὶ προσέειπε " Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζη "Αρη τάδε καρτερά έργα, δσσάτιου τε καὶ οίου ἀπώλεσε λαὸυ 'Αχαιών μάψ, άτὰρ οὐ κατὰ κόσμου, έμοὶ δ' ἄχος, οἱ δὲ ἔκηλοι τέρπουται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος 'Απόλλων,

735

740

745

750

ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, δε οὖ τινα οἶδε θέμιστα; Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τί μοι κεχολώσεαι, αἴ κεν ᾿Αρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἇ<u>ποδίωμ</u>αι;"

Την δ' απαμειβόμενος προσφητή φεληγερέτα Ζεύς " άγρει μάν οι ἔπορσον 'Αθηναίημ αγελείην, 765 η ε μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνησι πελάζειν."

"Ως έφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλευος "Ηρη, μάστιξευ δ' ἴππους: τὰ δ' οὐκ ἀέκουτε πετέσθην μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόευτος. ὅσσου δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδευ ὀφθαλμοῖσιν ἤμευος ἐυ σκοπιῆ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντου, τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἴξου ποταμώ τε ῥέουτε, ἢχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετου ἠδὲ Σκάμαυδρος, ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλευος "Ηρη λύσασ' ἐξ ὀχέων, περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε' τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.

Αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι, ἀνδράσιν 'Αργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμανῖαι ἀλλ' ὅτε δή ρ' ἵκανον ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὡμοφάγοισιν. ἡ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν, ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ λευκώλενος "Ηρη, Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνω, ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα '' αἰδώς, 'Αργείοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος 'Αχιλλεύς, οὐδέ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων οἴχνεσκον κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὅβριμον ἔγχος νῦν δὲ ἑκὰς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.''

*Ως είποῦσ' ἄτρυψε μένος καὶ θυμὸν ξκάστου.

785

770

775

780

Τυδείδη δ' επόρουσε θεά γλαυκώπις 'Αθήνη' εὖρε δὲ τόν γε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν έλκος αναψύγοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ίω. 795 ίδρως γάρ μιν έτειρεν ύπο πλατέος τελαμωνος ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χείρα, αν δ' ζοχων τελαμώνα κελαινεφές αξμ' απομόργνυ. ίππείου δε θεά ζυγοῦ ήψατο φώνησεν τε " ή ολίγου οί παίδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. 800 Τυδεύς τοι μικρός μεν έην δέμας, άλλα μαγητής καί ρ' ότε πέρ μιν έγω πολεμίζειν οὐκ εἴασκον οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν 'Αγαιῶν άγγελος ές Θήβας πολέας μετά Καδμείωνας. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ένὶ μεγάροισιν ξκηλον 805 αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων δυ καρτερόν, ὡς τὸ πάρος περ, κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ένίκα [ρηϊδίως τοίη οἱ ἐγων ἐπιτάρροθος ἡα]. σοί δ' ή τοι μεν εγώ παρά θ' ζσταμαι ήδε φυλάσσω. καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι 810 άλλά σευ η κάματος πολυᾶϊξ γυῖα δέδυκεν. η νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος έκγονός έσσι δαίφρονος Οινείδαο."

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης "γιγνώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο' τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω. οὔτε τι με δέος ἴσχει ἀκήριον οὔτε τις ὅκνος, ἀλλ' ἔτι σέων μέμνημαι ἐφετμέων, ας ἐπέτειλας. οὔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὰ μάχεσθαι τοῖς ἄλλοις ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ 'Αφροδίτη ἔλθησ' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξέῖ χαλκῷ. τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι ἠδὲ καὶ ἄλλους 'Αργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας' γιγνώσκω γὰρ "Αρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα."

815

825

830

840

845

850

855

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη' "Τυδείδη Διόμηδες, έμω κεγαρισμένε θυμώ, μήτε σύ γ' *Αρηα τό γε δείδιθι μήτε τιν' άλλον άθανάτων τοίη τοι έγων έπιτάρροθός είμι άλλ' άγ' έπ' "Αρηϊ πρώτφ έχε μώνυχας Ιππους, τύψον δε σχεδίην μηδ' άζεο θοῦρον "Αρηα, τοῦτον μαινόμενον, τυκτόν κακόν, άλλοπρόσαλλον, δς πρώην μεν εμοί τε καὶ "Ηρη στεῦτ' ἀγορεύων Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ ᾿Αργείοισιν ἀρήξειν, νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν δμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται."

Δε φαμένη Σθένελον μεν άφ' ιππων ωσε χαμάζε, 835 χειρὶ πάλιν ἐρύσασ', ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν' ή δ' ές δίφρον έβαινε παραί Διομήδεα δίον έμμεμαυία θεά μέγα δ' έβραχε φήγινος άξων βριθοσύνη δεινην γάρ άγεν θεον άνδρα τ' άριστον. λάζετο δε μάστιγα καὶ ἡνία Παλλάς 'Αθήνη' αὐτίκ' ἐπ' "Αρηϊ πρώτφ ἔχε μώνυχας ἵππους. η τοι δ μεν Περίφαντα πελώριον εξενάριζεν. Αλτωλών όχ' άριστον, 'Οχησίου άγλαὸν υίόν' τὸν μεν "Αρης ενάριζε μιαιφόνος" αὐτὰρ 'Αθήνη δῦν 'Αϊδος κυνέην, μή μιν ίδοι δβριμος 'Αρης.

'Ως δὲ ἴδε βροτολοιγὸς "Αρης Διομήδεα δίου, η τοι δ μέν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' έασε κείσθαι, όθι πρώτον κτείνων εξαίνυτο θυμόν, αὐτὰρ ὁ βῆ ρ' ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο. οί δ' ὅτε δη σχεδον ήσαν ἐπ' ἀλληλοισιν Ιόντες, πρόσθεν "Αρης ωρέξαθ' ύπερ ζυγον ήνία θ' ίππων έγχεϊ χαλκείω, μεμαώς ἀπὸ θυμὸν ελέσθαι καὶ τό γε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκώπις 'Αθήνη ὦσεν ὑπὲκ δίφροιο ἐτώσιον ἀϊχθῆναι. δεύτερος αθθ' ώρματο βοην αγαθός Διομήδης έγχει χαλκείφ επέρεισε δε Παλλάς 'Αθήνη

νείατον ε'ς κενεώνα, δθι ζωννύσκετο μίτρην τῆ ρά μιν οὖτα τυχών, διὰ δε χρόα καλὸν εδαψεν, εκ δε δόρυ σπάσεν αὖτις ό δ' εβραχε χάλκεος "Αρης, ὅσσον τ' εννεάχιλοι επίαχον ἡ δεκάχιλοι 860 ἀνέρες εν πολέμω εριδα ξυνάγοντες "Αρηος. τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν 'Αχαιούς τε Τρῶάς τε δείσαντας τόσον εβραχ' "Αρης ᾶτος πολέμοιο.

Οίη δ' έκ νεφέων έρεβεννή φαίνεται άήρ καύματος έξ ανέμοιο δυσαέος δρυυμένοιο, 865 τοιος Τυδείδη Διομήδει χάλκεος "Αρης φαίνεθ' όμου νεφέεσσιν ίων είς ουρανόν ευρύν. καρπαλίμως δ' Ικανε θεών έδος, αλπύν Όλυμπον, πάρ δε Διλ Κρονίωνι καθέζετο θυμόν άχεύων, δείξεν δ' άμβροτον αίμα καταρρέον έξ ώτειλης, 870 καί ρ' ολοφυρόμενος έπεα πτερόεντα προσηύδα. " Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζη δρών τάδε καρτερά έργα; αλεί τοι βίγιστα θεολ τετληότες ελμέν άλλήλων ιότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες. σολ πάντες μαχόμεσθα συ γάρ τέκες άφρονα κούρην, 875 οὐλομένην, ή τ' αίεν ἀήσυλα έργα μέμηλεν. άλλοι μέν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν 'Ολύμπω, σοί τ' επιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα έκαστος. ταύτην δ' οὖτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι οὖτε τι ἔργφ, άλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παιδ' ἀίδηλον 88o η νῦν Τυδέος υίόν, ὑπερφίαλον Διομήδεα, μαργαίνειν ανέηκεν έπ' αθανάτοισι θεοίσι. Κυπριδα μεν πρώτον σχεδον ούτασε χειρ' επί καρπώ, αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι Ισος· άλλά μ' υπήνεικαν ταχέες πόδες ή τέ κε δηρόν 885 αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν, ή κε ζως άμενηνος ξα χαλκοίο τυπησι." Τον δ' ἄρ' ὑπόδρα Ιδών προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς

" μή τί μοι, άλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε. έχθιστος δέ μοί έσσι θεών οι "Ολυμπον έχουσιν" 890 αίει γάρ τοι έρις τε φίλη πόλεμοι τε μάχαι τε. μητρός τοι μένος έστιν αάσχετον, ουκ έπιεικτόν, του ? "Ηρης την μέν έγω σπουδή δάμνημ' έπέεσσι τῷ σ' ἀτω κείνης τάδε πάσχειν έγνεσίησιν. άλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα 895 έκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἔμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ εί δέ τευ έξ άλλου γε θεών γένευ ώδ' άίδηλος, καί κεν δη πάλαι ήσθα ενέρτερος Ούρανιώνων." *Ως φάτο, και Παιήου' ἀνώγειν Ιήσασθαι τῶ δ' ἐπὶ Παιήων δδυνήφατα φάρμακα πάσσων goo ηκέσατ' οὐ μεν γάρ τι καταθνητός γ' ετέτυκτο. ώς δ' ὅτ' ἀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν ύγρου εόν, μάλα δ' ωκα περιτρέφεται κυκόωυτι, ως άρα καρπαλίμως ζήσατο θουρον "Αρηα. τον δ' "Ηβη λουσεν, χαρίεντα δε είματα έσσε" 905 πάρ δε Διὶ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων.

Αὶ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο, "Ηρη τ' 'Αργείη καὶ 'Αλαλκομενητς 'Αθήνη, παύσασαι βροτολοιγὸν "Αρην ἀνδροκτασιάων.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ζ.

- 5

"Εκτορος καὶ 'Ανδρομάχης, ὁμιλία.

Τρώων δ' οιώθη και 'Αχαιων φύλοπις αινή' πολλα δ' ἄρ' ἔνθα και ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο, ἀλλήλων Ιθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα, μεσσηγὺς Σιμόευτος ίδε Ξάνθοιο ροάων.

Αίας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἔρκος 'Αχαιῶν, Τρώων δηξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν, ἄνδρα βαλῶν δς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο, υἱὸν 'Εϋσσώρου, 'Ακάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε. τόν β' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης, ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω αἰχμὴ χαλκείη τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

"Αξυλου δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης Τευθρανίδην, δς ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐν 'Αρίσβῃ ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἢν ἀνθρώποισι πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. ἀλλά οἱ οὕ τις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὅλεθρον πρόσθεν ὑπαντιάσας, ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα, αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἔσκεν ὑφηνίοχος τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ 'Οφέλτιον ἐξενάριξε' βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὕς ποτε νύμφη νητς 'Αβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι. Βουκολίων δ' ἦν υίὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος 5

10

. 15

πρεσβύτατος γενεβ, σκότιον δέ ε γείνατο μήτηρ ποιμαίνων δ' επ' δεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνβ, ή δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παΐδε. καὶ μεν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα Μηκιστηϊάδης καὶ ἀπ' ὧμων τεύχε' ἐσύλα.

mo*

30

25

'Αστύαλου δ' ἄρ' ἔπεφυε μευεπτόλεμος Πολυποίτης' Πιδύτην δ' 'Οδυσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν ἔγχεϊ χαλκείφ, Τεῦκρος δ' 'Αρετάονα διου. 'Αντίλοχος δ' "Αβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ Νεστορίδης, Έλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων' ναιε δὲ Σατνιόεντος ἐϋρρείταο παρ' ὅχθας Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἥρως φεύγοντ' Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.

35

40

"Αδρηστου δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴυ ἀγαθὸς Μενέλαος ζωὸυ ἔλ' ἔππω γάρ οἱ ἀχυζομένω πεδίοιο,
ὄζφ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνφ, ἀγκύλου ἄρμα
ἄξαντ' ἐν πρώτφ ῥυμῷ αὐτὰ μὲν ἐβήτην
πρὸς πόλιν, ἢ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο,
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸυ ἐξεκυλίσθη
πρηυὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα πὰρ δέ οἱ ἔστη
'Ατρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
"Αδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὰν ἐλλίσσετο γούνων
"ζώγρει, 'Ατρέος υἱέ, σὰ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα
πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος,
τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὰν 'Αχαιῶν."

45

'Ως φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν δώσειν ῷ θεράποντι καταξέμεν ἀλλ' 'Αγαμέμνων ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὕδα' ''ὧ πέπον, ὧ Μενέλαε, τίη δὲ σὰ κήδεαι οὕτως

55

60

65

70

75

80

85

ανδρών; ή σοι άριστα πεποίηται κατά οίκου πρός Τρώων τών μή τις ύπεκφύγοι αίπὺν ὅλεθρου χεῖράς θ' ἡμετέρας, μηδ' ὅν τινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, μηδ' ὁς φύγοι, ἀλλ' ἄμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι."

*Ως είπων έτρεψεν άδελφειοῦ φρένας ήρως, αἴσιμα παρειπών ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χειρὶ ήρω' *Αδρηστον τὸν δὲ κρείων 'Αγαμέμνων οὖτα κατὰ λαπάρην ὁ δ' ἀνετράπετ', 'Ατρείδης δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.

Νέστωρ δ' 'Αργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀὐσας'
"ὧ φίλοι ῆρωες Δαναοί, θεράποντες ''Αρηος,
μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε
μιμνέτω, ὡς κε πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται,
ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν' ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
νεκροὺς ἄμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας."

*Ως είπων ώτρυνε μένος και θυμόν έκάστου. ένθα κεν αὖτε Τρώες ἀρηϊφίλων ὑπ' 'Αχαιών Ιλιον είσανέβησαν αναλκείησι δαμέντες, εί μη ἄρ' Αίνεία τε καί Εκτορι είπε παραστάς Πριαμίδης "Ελενος, ολωνοπόλων όχ' άριστος" " Αλνεία τε καλ Εκτορ, επελ πόνος υμμι μάλιστα Τρώων και Λυκίων έγκέκλιται, ούνεκ' άριστοι πασαν έπ' ιθύν έστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε, στητ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων πάντη εποιχόμενοί, πρίν αθτ' εν χερσί γυναικών φεύγοντας πεσέειν, δητοισι δε χάρμα γενέσθαι. αὐτὰρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἁπάσας, ήμεις μεν Δαναοίσι μαχησόμεθ' αθθι μένοντες, καὶ μάλα τειρόμενοί περ άναγκαίη γάρ ἐπείγει Έκτορ, άταρ συ πόλινδε μετέρχεο, είπε δ' έπειτα μητέρι ση και έμη ή δε ξυνάγουσα γεραιάς

Digitized by Google

I

90

95

100

105

IIO

115

νηὸν 'Αθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
οἴξασα κληίδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
εἶναι ἐνὶ μεγάρφ καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῆ,
θεῖναι 'Αθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηφ
ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ 'Ιλίου ἱρῆς,
ἄγριου αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο,
δν δὴ ἐγὼ κάρτιστον 'Αχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
οὐδ' 'Αχιλῆά ποθ' ἄδέ γ' ἐδείδιμεν, ὅρχαμον ἀνδρῶν,
ὅν περ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι ἀλλ' ὅδε λίην
μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν."

"Ως ἔφαθ', "Εκτωρ δ' οὔ τι κασιγυήτφ ἀπίθησεν. αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε, πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ῷχετο πάντη, ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν 'Αχαιῶν' 'Αργείοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο, φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν, ὡς ἐλέλιχθεν. "Εκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας" 'Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι, ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, ὄφρ' ὰν ἐγὼ βήω προτὶ "Ιλιον, ἠδὲ γέρουσιν εἴπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισι δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας."

Ως άρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Έκτωρ ἀμφὶ δέ μιν σφυρά τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν, ἄντυξ ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος δμφαλοέσσης.

Γλαῦκος δ' Ίππολόχοιο πάϊς και Τυδέος υίδς

ές μέσον αμφοτέρων συνίτην μεμαώτε μάχεσθαι. 120 οί δ' ότε δη σχεδον ήσαν έπ' άλληλοισιν ζόντες. του πρότερος προσέειπε βοην άγαθος Διομήδης. " τίς δε σύ εσσι, φεριστε, καταθνητών ανθρώπων; ού μεν γάρ ποτ' όπωπα μάχη ένι κυδιανείρη τὸ πρίν ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολθ προβέβηκας ἀπάντων 125 σῷ θάρσει, ὅ τ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας. δυστήνων δέ τε παίδες έμφ μένει αντιόωσιν. εί δέ τις άθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ είλήλουθας, ούκ αν έγωγε θεοίσιν έπουρανίοισι μαχοίμην. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υίός, κρατερὸς Λυκόοργος, 130 δην ην. δς δα θεοίσιν επουρανίοισιν ξριζεν δς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας σεῦε κατ' ήγάθεον Νυσήϊον αὶ δ' ἄμα πασαι θύσθλα χαμαί κατέχευαν, ύπ' ανδροφόνοιο Λυκούργου θεινόμεναι βουπληγι Διώνυσος δε φοβηθείς 135 δύσεθ' άλδε κατά κυμα, Θέτις δ' ύπεδέξατο κόλπω δειδιότα κρατερός γάρ έχε τρόμος ανδρός όμοκλη. τώ μεν έπειτ' όδύσαντο θεοί ρεία ζώοντες, καί μιν τυφλον έθηκε Κρόνου παις οὐδ' ἄρ' έτι δην ην. έπει άθανάτοισιν απήχθετο πασι θεοίσιν 140 οὐδ' αν έγω μακάρεσσι θεοῖς εθέλοιμι μάχεσθαι. εί δέ τίς έσσι βροτών, οι άρούρης καρπον έδουσιν, δοσον ίθ', ως κεν θασσον ολέθρου πείραθ' ίκηαι."

Τον δ' αὖθ' 'Ιππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υίός'
"Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις; 145
οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.
φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη |
τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη'
ὧς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει ἡ δ' ἀπολήγει.
εἶ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς 150
ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν'

έστι πόλις 'Εφύρη μυχώ "Αργεος ίπποβότοιο, ένθα δε Σίσυφος έσκεν, δ κέρδιστος γένετ' ανδρών, Σίσυφος Αλολίδης ό δ' άρα Γλαῦκον τέκεθ' υίον, αὐτὰρ Τλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην 155 τῶ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ηνορέην έρατεινην ώπασαν· αὐτάρ οἱ Προῖτος κακὰ μήσατο θυμώ, ος δ' εκ δήμου έλασσεν, έπει πολύ φέρτερος ήεν, 'Αργείων' Ζευς γάρ οι υπό σκήπτρω εδάμασσε. τώ δὲ γυνη Προίτου ἐπεμήνατο, δι Αντεια, 160 κρυπταδίη φιλότητι μιγήμεναι άλλα τον ού τι πείθ' άγαθὰ φρονέοντα, δαίφρονα Βελλεροφόντην. ή δε ψευσαμένη Προίτον βασιλήα προσηύδα. ' τεθυαίης, & Προίτ', ή κάκτανε Βελλεροφόντην, ος μ' έθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ έθελούση. 165 ως φάτο, τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν οἶον ἄκουσε κτείναι μέν δ' αλέεινε, σεβάσσατο γαρ τό γε θυμώ, πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' δ γε σήματα λυγρά γράψας έν πίνακι πτυκτώ θυμοφθόρα πολλά, δείξαι δ' ηνώγειν φ πενθερφ, όφρ' απόλοιτο. 170 αὐτὰρ ὁ βη Λυκίηνδε θεών ὑπ' ἀμύμονι πομπη. άλλ' ὅτε δη Λυκίην ίξε Ξάνθον τε ρέοντα, προφρονέως μιν τίεν αναξ Λυκίης ευρείης έννημαρ ξείνισσε και έννέα βούς ίέρευσεν. άλλ' ὅτε δη δεκάτη ἐφάνη ροδοδάκτυλος Ἡώς, 175 καὶ τότε μιν ἐρέεινε καὶ ήτεε σημα ίδέσθαι, δττι ρά οι γαμβροίο πάρα Προίτοιο φέροιτο. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ, πρώτον μέν δα Χίμαιραν αμαιμακέτην εκέλευσε πεφνέμεν ή δ' ἄρ' ἔην θείον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων, πρόσθε λέων, όπιθεν δε δράκων, μέσση δε χίμαιρα, δεινον αποπνείουσα πυρός μένος αιθομένοιο, καλ την μέν κατέπεφνε θεών τεράεσσι πιθήσας.

δεύτερον αθ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισι. καρτίστην δη τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ανδρών. 185 τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνεν 'Αμαζόνας ἀντιανείρας. τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένω πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε κρίνας έκ Λυκίης εύρείης φώτας άρίστους είσε λόγου τοι δ' ού τι πάλιν οικόνδε νέοντο πάντας γάρ κατέπεφνεν άμύμων Βελλεροφόντης. 100 άλλ' ὅτε δη γίγνωσκε θεοῦ γόνον ηθν εόντα, αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' δ γε θυγατέρα ήν, δωκε δέ οι τιμής βασιληίδος ημισυ πάσης καὶ μέν οι Λύκιοι τέμενος τάμον έξοχον άλλων, καλον φυταλιής και αρούρης, όφρα νέμοιτο. 195 ή δ' έτεκε τρία τέκνα δαίφρονι Βελλεροφόντη, Ισανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν. Λαοδαμείη μέν παρελέξατο μητίετα Ζεύς, ή δ' έτεκ' αυτίθεου Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν. άλλ' ότε δη και κείνος άπηχθετο πάσι θεοίσιν, 200 η τοι δ καπ πεδίον τὸ 'Αλήϊον οίος αλατο. δυ θυμου κατέδων, πάτου αυθρώπων αλεείνων, "Ισανδρον δέ οι υίὸν "Αρης άτος πολέμοιο μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι, την δε χολωσαμένη χρυσήνιος Αρτεμις έκτα. 205 'Ιππόλοχος δ' ξμ' ξτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι. πέμπε δέ μ' ες Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' επέτελλεν. αίξη άριστεύειν και ύπείροχον ξμμεναι άλλων, μηδε γένος πατέρων αισχυνέμεν, οι μέγ' άριστοι έν τ' 'Εφύρη εγένοντο και εν Λυκίη ευρείη. 210 ταύτης τοι γενεής τε καὶ αίματος εύχομαι είναι." *Ως φάτο, γήθησεν δε βοην άγαθὸς Διομήδης* έγχος μεν κατέπηξεν επί χθονί πουλυβοτείρη,

αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
"ἢ ρά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·

Digitized by Google

Οινεύς γάρ ποτε δίος αμύμονα Βελλεροφόντην ξείνισ' ενὶ μεγάροισιν εείκοσιν ήματ' ερύξας. οί δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά. Οίνευς μεν ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν, Βελλεροφόντης δε χρύσεον δέπας αμφικύπελλον, καί μιν έγω κατέλειπον ίων έν δώμασ' έμοισι. Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεί μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς 'Αχαιών. τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Αργεϊ μέσσφ είμί, σὺ δ' ἐν Λυκίη, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι. έγχεα δ' άλλήλων άλεώμεθα και δι' δμίλου. πολλοί μεν γάρ έμοι Τρώες κλειτοί τ' επίκουροι, κτείνειν δυ κε θεός γε πόρη καὶ ποσσὶ κιχείω, πολλοί δ' αὖ σοί 'Αχαιοί ἐναιρέμεν ὅν κε δύνηαι. τεύχεα δ' άλλήλοις έπαμείψομεν, όφρα και οίδε γυῶσιν ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι."

*Ως ἄρα φωνήσαντε, καθ' Ιππων ἀξεαντε, χειράς τ' ἀλλήλων λαβέτην και πιστώσαντο ἔνθ' αὖτε Γλαύκω Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς, ôς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε χρύσεα χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Έκτωρ δ' ώς Σκαιάς τε πύλας και φηγου Ίκανεν, ἀμφ' ἄρα μιυ Τρώων ἄλοχοι θέου ἢδὲ θύγατρες εἰρόμεναι παιδάς τε κασιγυήτους τε έτας τε και πόσιας ὁ δ' ἔπειτα θεοίς εὕχεσθαι ἀνώγει πάσας ἑξείης πολλῆσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.

'Αλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλε ἴκανε, ξεστῆς αἰθούσησι τετυγμένον—αὐτὰρ ἐν αὐτῷ πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι ' ἔνθα δὲ παῖδες κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισι ' κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς

220

225

230

235

-35

240

265

270

275

δώδεκ' έσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοίο λίθοιο, πλησίου άλλήλων δεδμημένοι ένθα δε γαμβροί κοιμώντο Πριάμοιο παρ' αίδοίης αλόχοισιν. 250 ένθα οι ηπιόδωρος έναντίη ήλυθε μήτηρ Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρών είδος αρίστην έν τ' άρα οἱ φῦ χειρὶ έπος τ' έφατ' έκ τ' ὀνόμαζε· " τέκνον, τίπτε λιπών πόλεμον θρασύν είλήλουθας; η μάλα δη τείρουσι δυσώνυμοι υίες 'Αγαιών 255 μαρνάμενοι περί άστυ σε δ' ενθάδε θυμός ανήκεν έλθόντ' έξ ἄκρης πόλιος Διὶ χείρας ἀνασχείν. άλλα μέν, όφρα κέ τοι μελιηδέα οίνον ενείκω, ώς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις άθανάτοισι πρώτου, έπειτα δε καύτος δυήσεαι, αί κε πίησθα. 260 άνδρι δε κεκμηώτι μένος μέγα οίνος άξξει, ώς τύνη κέκμηκας αμύνων σοίσιν έτησι." Την δ' ημείβετ' έπειτα μέγας κορυθαίολος Εκτωρ

" μή μοι οίνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ, μή μ' απογυιώσης, μένεος δ' άλκης τε λάθωμαι. χερσί δ' ανίπτοισιν Διὶ λείβειν αίθοπα οίνον άζομαι οὐδέ πη έστι κελαινεφέι Κρονίωνι αζματι καὶ λύθρω πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι. άλλα σύ μεν πρός νηον 'Αθηναίης αγελείης έρχεο σύν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς. πέπλου δ', δε τις τοι χαριέστατος ήδε μέγιστος ξστιν ένλ μεγάρω καί τοι πολύ φίλτατος αὐτῆ, .τὸν θὲς 'Αθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο, καί οι ύποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ένι νηφ ήνις ήκέστας ໂερευσέμεν, αξ κ' έλεήση άστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα, αί κεν Τυδέος υίον απόσχη 'Ιλίου ίρης, άγριον αλχμητήν, κρατερον μήστωρα φόβοιο. άλλα συ μέν πρός νηον 'Αθηναίης αγελείης

Digitized by Google

receiona

έρχευ, έγω δε Πάριν μετελεύσομαι, όφρα καλέσσω. αί κ' εθέλησ' είπόντος ακουέμεν ως κέ οι αθθι γαία χάνοι μέγα γάρ μιν 'Ολύμπιος έτρεφε πημα Τρωσί τε καὶ Πριάμω μεγαλήτορι τοῦό τε παισίν. εί κεινόν γε ίδοιμι κατελθόντ' "Αϊδος είσω, φαίην κε φρέν ἀτέρπου διζύος εκλελαθέσθαι."

285

*Ως έφαθ', ή δε μολούσα ποτί μέγαρ' αμφιπόλοισι κέκλετο ται δ' άρ' αόλλισσαν κατά άστυ γεραιάς. αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, ένθ' έσαν οι πέπλοι παμποίκιλοι, έργα γυναίκων Σιδονίων, τὰς αὐτὸς 'Αλέξανδρος θεοειδής ήνανε Σιδουίηθευ, ἐπιπλως εὐρέα πόντου, την όδον ην Ελένην περ ανήγαγεν εθπατέρειαν των έν' ἀειραμένη Εκάβη φέρε δωρον 'Αθήνη, δς κάλλιστος έην ποικίλμασιν ήδε μέγιστος. αστηρ δ' ως απέλαμπεν έκειτο δε νείατος άλλων. βη δ' λέναι, πολλαί δε μετεσσεύοντο γεραιαί.

295

200

Αί δ' ὅτε νηὸν ἵκανον ᾿Αθήνης ἐν πόλει ἄκρη, τησι θύρας Είξε Θεανώ καλλιπάρησς, Κισσητς, άλοχος 'Αντήνορος Ιπποδάμοιο' την γάρ Τρώες έθηκαν 'Αθηναίης ίέρειαν. αί δ' όλολυγη πασαι 'Αθήνη χειρας ανέσχον' ή δ' άρα πέπλου έλοθσα Θεανώ καλλιπάρηος θηκεν 'Αθηναίης έπι γούνασιν η ϋκόμοιο, εύχομένη δ', ήρατο Διός κούρη μεγάλοιο. " πότνι' 'Αθηναίη, δυσίπτολι, δια θεάων, άξου δη έγχος Διομήδεος, ήδε και αὐτὸυ πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιών προπάροιθε πυλάων, όφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηφ ήνις ήκέστας ίερεύσομεν, αι κ' ελεήσης άστυ τε καὶ Τρώων άλόχους καὶ νήπια τέκνα." *Ως έφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλάς 'Αθήνη.

305 .

310

δς αξ μέν δ' εύγοντο Διός κούρη μεγάλοιο. Έκτωρ δε πρός δώματ' 'Αλεξάνδροιο βεβήκει καλά, τά δ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν οι τότ' ἄριστοι ησαν ενί Τροίη εριβώλακι τέκτονες άνδρες, 315 οί οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δώμα καὶ αὐλὴν έγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Εκτορος, ἐν πόλει ἄκρη. ένθ' Εκτωρ είσηλθε διίφιλος, έν δ' άρα χειρί έγχος έχ' ένδεκάπηχυ πάροιθε δε λάμπετο δουρός αίχμη χαλκείη, περί δε χρύσεος θέε πόρκης. τον δ' ευρ' εν θαλάμφ περικαλλέα τεύχε' ξποντα άσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντά 'Αργείη δ' Έλένη μετ' άρα δμωησι γυναιξίν ήστο, και αμφιπόλοισι περικλυτά έργα κέλευε. τον δ' Εκτωρ νείκεσσεν ίδων αλσχροίς επέεσσι 325 "δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμφ. λαοί μεν φθινύθουσι περί πτόλιν αἰπύ τε τείχος μαρνάμενοι σέο δ' είνεκ' άϋτή τε πτόλεμός τε άστυ τόδ' άμφιδέδης σύ δ' αν μαχέσαιο και άλλω. ου τινά που μεθιέντα ίδοις στυγερού πολέμοιο. 330 άλλ' άνα, μη τάχα άστυ πυρός δηίοιο θέρηται."

Τον δ' αὖτε προσέειπεν 'Αλέξανδρος θεοειδής'
"Εκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
τοὕνεκά τοι ἐρέω· σὰ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον'
οὕ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλφ οὐδὲ νεμέσσι
ἤμην ἐν θαλάμφ, ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.
νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
ὥρμησ' ἐς πόλεμον δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
λώϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, 'Αρήῖα τεύχεα δύω'
ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' ὀἰω."

Ως φάτο, τὸν δ' οὖ τι προσέφη κορυθαίολος "Εκτωρ" τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι

"δαερ έμειο κυνδε κακομηχάνου δκρυσέσσης, ως μ' όφελ' ήματι τώ ότε με πρώτον τέκε μήτηρ 345 οίχεσθαι προφέρουσα κακή ανέμοιο θύελλα είς όρος ή είς κυμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. ένθα με κῦμ' ἀπόξρσε πάρος τάδε έργα γενέσθαι. αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ώδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο. άνδρος έπειτ' ώφελλον αμείνονος είναι ακοιτις, 350 δι ήδη νέμεσιν τε και αίσχεα πόλλ' ανθρώπων. τούτω δ' οὖτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι οὖτ' ἄρ' ὀπίσσω ξσσονται τώ καί μιν ξπαυρήσεσθαι όξω. άλλ' άγε νθν είσελθε καὶ έζεο τώδ' ἐπὶ δίφρφ, δαερ, έπεί σε μάλιστα πόνος φρένας αμφιβέβηκεν 355 είνεκ' εμείο κυνός καὶ 'Αλεξάνδρου ένεκ' άτης, οίσιν έπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὁπίσσω άνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι."

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος εκτωρ
"μή με κάθιζ', Έλένη, φιλέουσά περ οὐδέ με πείσεις 360
ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται ὄφρ' ἐπαμύνω
Τρώεσσ', οἱ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν.
ἀλλὰ σύ γ' ὅρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψη ἐόντα,
καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὅφρα ἴδωμαι 365
οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υίόν.
οὐ γάρ τ' οἶδ' εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις,
ἤ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν 'Αχαιῶν."

*Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος "Εκτωρ' αΐψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας, οὐδ' εὖρ' 'Ανδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν, ἀλλ' ἥ γε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλφ ἐϋπέπλφ πύργφ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε. "Έκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν, ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμωῆσιν ἔειπεν'

Digitized by Google

370

" εί δ' ἄγε μοι, δμωαί, νημερτέα μυθήσασθε πη έβη 'Ανδρομάχη λευκώλενος έκ μεγάροισ; ής πη ες γαλόων ή είνατερων εϋπέπλων, η ες 'Αθηναίης εξοίχεται, ένθα περ άλλαι Τρωαί ευπλόκαμοι δεινην θεον ελάσκονται;

380

Τον δ' αθτ' ότρηρη ταμίη προς μθθον ξειπεν. "Εκτορ, έπεὶ μάλ' ἄνωγας άληθέα μυθήσασθαι, οὖτε πη ἐς γαλόων οὖτ' είνατέρων ἐϋπέπλων οὖτ' ἐς 'Αθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι Τρωαί ἐϋπλόκαμοι δεινην θεὸν ἱλάσκονται, άλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οῦνεκ' ἄκουσε τείρεσθαι Τρώας, μέγα δὲ κράτος είναι 'Αχαιών. ή μεν δη πρός τείχος επειγομένη αφικάνει, μαινομένη είκυια φέρει δ' άμα παιδα τιθήνη."

985

395

'Η ρα γυνη ταμίη, ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Έκτωρ 390 την αὐτην όδον αὖτις ἐϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς. εὖτε πύλας ἵκανε διερχόμενος μέγα ἄστυ Σκαιάς, τη ἄρ' ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε, ένθ άλοχος πολύδωρος έναντίη ήλθε θέουσα 'Ανδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος 'Ηετίωνος, 'Η ετίων, δε έναιεν ύπο Πλάκφ ύλη έσση, Θήβη 'Υποπλακίη, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων τοῦ περ δη θυγάτηρ έχεθ' Εκτορι χαλκοκορυστή. η οι έπειτ' ήντησ', αμα δ' αμφίπολος κίεν αὐτη παιδ' έπι κόλπω έχουσ' αταλάφρονα, νήπιον αύτως, Εκτορίδην αγαπητόν, αλίγκιον αστέρι καλώ, τόν δ' Εκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι 'Αστυάνακτ' οίος γαρ ερύετο Ίλιον Εκτωρ. η τοι δ μεν μείδησεν ίδων ες παίδα σιωπή. 'Ανδρομάχη δέ οι άγχι παρίστατο δάκρυ χέουσα, ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε· " δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις

Digitized by Google

παιδά τε νηπίαχον και έμ' άμμορον, ή τάχα χήρη σεῦ ἔσομαι' τάχα γάρ σε κατακτευέουσιν 'Αχαιοί πάντες εφορμηθέντες εμοί δέ κε κέρδιον είη 410 σεῦ ἀφαμαρτούση χθόνα δύμεναι οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη έσται θαλπωσή, έπει αν σύ νε πότμον έπίσπης. άλλ' ἄχε' οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ. η τοι γαρ πατέρ' αμον απέκτανε δίος 'Αγιλλεύς. έκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετόωσαν, 415 Θήβην ύψίπυλου κατά δ' ἔκτανεν 'Ηετίωνα. ουδέ μιν έξενάριξε, σεβάσσατο γάρ τό γε θυμώ, άλλ' άρα μιν κατέκης σύν έντεσι δαιδαλέοισιν ηδ' έπι σημ' έχεεν περι δε πτελέας εφύτευσαν νύμφαι δρεστιάδες, κούραι Διδς αίγιόχοιο. 420 οι δέ μοι έπτα κασίγνητοι έσαν έν μεγάροισιν, οί μεν πάντες ιω κίον ήματι "Αϊδος είσω" πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δίος 'Αχιλλεύς βουσίν έπ' είλιπόδεσσι και άργεννης δίεσσι. μητέρα δ', ή βασίλευεν ύπο Πλάκω ύληέσση, 425 την έπει αρ δευρ' ήγαγ' αμ' άλλοισι κτεάτεσσιν, άψ δ γε την απέλυσε λαβών απερείσι άποινα, πατρός δ' εν μεγάροισι βάλ' "Αρτεμις λοχέαιρα. Εκτορ, άταρ σύ μοί έσσι πατήρ και πότνια μήτηρ ηδε κασίγνητος, σὰ δέ μοι θαλερός παρακοίτης. 430 άλλ' άγε νῦν ελέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργφ, μη παίδ' δρφανικόν θήης χήρην τε γυναίκα. λαδυ δε στήσου παρ' ερινεόν, ένθα μάλιστα αμβατός έστι πόλις και έπίδρομον έπλετο τειχος. τρίς γάρ τη γ' έλθόντες έπειρήσανθ' οι άριστοι 435 αμφ' Αΐαντε δύω και ανακλυτον 'Ιδομενηα ηδ' άμφ' 'Ατρείδας καὶ Τυδέος άλκιμου υίου' ή πού τίς σφιν ένισπε θεοπροπίων εθ είδώς. ή νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει."

Digitized by Google

Την δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Έκτωρ 440 · ή καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι άλλα μάλ' αἰνῶς αλδέομαι Τρώας καλ Τρωάδας έλκεσιπέπλους, αί κε κακὸς ώς νόσφιν άλυσκάζω πολέμοιο. οὐδέ με θυμός ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς αίεὶ καὶ πρώτοισι μετά Τρώεσσι μάχεσθαι, 445 άρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ηδ' εμόν αὐτοῦ. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οίδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν έσσεται ήμαρ ότ' άν ποτ' όλώλη Ίλιος ίρη καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο. άλλ' ού μοι Τρώων τόσσον μέλει άλγος όπίσσω, 450 ούτ' αὐτης 'Εκάβης ούτε Πριάμοιο ἄνακτος ούτε κασιγυήτων, οί κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ έν κονίησι πέσοιεν ύπ' ανδράσι δυσμενέεσσιν, δσσου σεῦ, ὅτε κέν τις ᾿Αχαιῶν χαλκοχιτώνων δακρυόεσσαν άγηται, ελεύθερον ήμαρ απούρας 455 καί κευ ευ "Αργει εοθσα πρός άλλης ίστου ύφαίνοις, καί κεν ύδωρ φορέοις Μεσσηίδος η Υπερείης πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερή δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη• καί ποτέ τις είπησιν ίδων κατά δάκρυ χέουσαν ' Εκτορος ήδε γυνή, δς αριστεύεσκε μάχεσθαι 460 Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἰλιον ἀμφεμάχοντο. ως ποτέ τις ερέει σοι δ' αῦ νέον έσσεται άλγος χήτει τοιούδ' ανδρός αμύνειν δούλιον ήμαρ. άλλά με τεθνηώτα χυτή κατά γαια καλύπτοι, πρίν γέ τι σης τε βοης σοῦ θ' ξλκηθμοῖο πυθέσθαι." *Ως είπων οῦ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος "Εκτωρ" άψ δ' δ πάϊς πρός κόλπου ἐυζώνοιο τιθήνης ξκλίνθη ιάχων, πατρός φίλου όψιν ατυχθείς, ταρβήσας χαλκόν τε ίδε λόφον ίππιοχαίτην, δεινον απ' ακροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας. 479 έκ δ' εγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ·

αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Εκτωρ, καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν' αὐτὰρ ὅ γ' δν φίλον νίὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσίν, εἶπεν ἐπευξάμενος Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσι' "Ζεῦ ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν, ὡδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίον ῖφι ἀνάσσειν' καὶ ποτέ τις εἴποι 'πατρός γ' ὅδε παλλὸν ἀμείνων' ἐκ πολέμου ἀνιόντα' φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα κτείνας δήῖον ἄνδρα, χαρείη δὲ φρένα μήτηρ."

*Ως εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε παῖδ' ἐόν' ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεῖ δέξατο κόλπφ δακρυόεν γελάσασα' πόσις δ' ἐλέησε νοήσας, χειρί τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε' "δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ' οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ 'Αϊδι προϊάψει' μοῖραν δ' οὖ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι' πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει πᾶσιν. ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ 'Ιλίφ ἐγγεγάασιν."

*Ως ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος εκτωρ
ἔππουριν' ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει
ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
αἶψα δ' ἔπειθ ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας
εκτορος ἀνδροφόνοιο, κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσησιν ἐνῶρσεν.
αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Εκτορα ῷ ἐνὶ οἴκφ.
οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας 'Αχαιῶν.
Οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,

475

480

400

495

άλλ' δ γ', έπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκώ, σεύατ' έπειτ' ανα άστυ, ποσί κραιπνοίσι πεποιθώς. ώς δ' ότε τις στατός ίππος, ακοστήσας έπι φάτνη, δεσμου απορρήξας θείη πεδίοιο κροαίνων, κροω? εκτη είωθως λούεσθαι έυρρείος ποταμοίο, κυδιόων ύψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ώμοις ἀίσσονται ό δ' ἀγλαίηφι πεποιθώς. ρίμφα ε γουνα φέρει μετά τ' ήθεα και νομον ίππων δε υίδε Πριάμοιο Πάρις κατά Περγάμου άκρης τεύχεσι παμφαίνων ως τ' ήλέκτωρ έβεβήκει καγχαλόων, ταχέες δε πόδες φέρου αίψα δ' έπειτα Εκτορα δίον έτετμεν άδελφεόν, εῦτ' ἄρ' ἔμελλε 515 στρέψεσθ' έκ χώρης δθι ή δάριζε γυναικί. τον πρότερος προσέειπεν 'Αλέξανδρος θεοειδής' " ήθει', ή μάλα δή σε και ἐσσύμενον κατερύκω δηθύνων, οὐδ' ήλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες;"

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος εκτωρ'
"δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνήρ, δς ἐναίσιμος εξη, 521
ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι'
ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις' τὸ δ' ἐμὼν κῆρ
ἄχνυται ἐν θυμῷ, δθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
πρὸς Τρώων, οἱ ἔχουσι πολὺν πόνον εἶνεκα σεῖο. 525
ἀλλ' ἴομεν' τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
δώῃ ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησι
κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας 'Αχαιούς."

+ 54 Varagis ignification 1492 ignification 1492

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Εκτορος καὶ Αΐαντος μονομαχία. Νεκρων ἀναίρεσις.

*Ως είπων πυλέων εξέσσυτο φαίδιμος Εκτωρ, τω δ' ἄμι 'Αλέξανδρος κί' ἀδελφεός' ἐν δ' ἄρα θυμῷ ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἢδὲ μάχεσθαι. ώς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν οὖρον, ἐπεί κε κάμωσιν ἐῦξέστης ἐλάτησι πόντον ἐλαύνοντες, καμάτω δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται, ὡς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.

"Ενθ' ελέτην ὁ μεν υίον 'Αρηϊθόοιο ἄνακτος,
"Αρνη ναιετάοντα Μενέσθιον, δυ κορυνήτης
γείνατ' 'Αρηίθοος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις'
"Εκτωρ δ' 'Ηϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι
αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ' 'Ιππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
'Ιφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ἀκειάων,
ἄμον' ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.

Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη 'Αργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῷ ὑσμίνῃ, βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀίξασα "Ιλιον εἰς ἱερήν' τῷ δ' ἀντίος ἄρνυτ' 'Απόλλων Περγάμου ἐκκατιδών, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην' ἀλλήλοισι δὲ τώ γε συναντέσθην παρὰ φηγῷ. τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς 'Απόλλων'

10

15

30

40

45

50

"τίπτε σὺ δὴ αὖ μεμαυῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο, ἢλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν; ἢ ἴνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἔτεραλκέα νίκην δῷς; ἐπεὶ οὖ τι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις. ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη' νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα σήμερον' ὕστερον αὖτε μαχήσοντ', εἰς ὅ κε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωσιν, ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ , ὑμῦν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.''

Τον δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη'
"ὧδ' ἔστω, ἐκάεργε' τὰ γὰρ φρουέουσα καὶ αὐτὴ
ἢλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ 'Αχαιούς. 35
ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπάυσέμεν ἀνδρῶν;"

Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ Διὸς νίὸς ᾿Απόλλων "Εκτορος ὅρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο, ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνἢ δηϊοτῆτι, οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες ᾿Αχαιοὶ οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἔκτορι δίφ."

*Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη.
τῶν δ' "Ελενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ βουλήν, ἢ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι' στὴ δὲ παρ' "Εκτορ' ἰὼν καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν' "Εκτορ, υὶὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, ἢ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, κασίγνητος δέ τοί εἰμι' ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας 'Αχαιούς, αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι 'Αχαιῶν ὅς τις ἄριστος ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῆ δηϊοτῆτι' οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν' ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάωμ.".

*Ως έφαθ', Έκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθου ἀκούσας, καί ρ' ἐς μέσσου ἰὼυ Τρώωυ ἀνέεργε φάλαγγας,

μέσσου δουρός έλών οι δ' ίδρύνθησαν άπαντες. κὰδ δ' 'Αγαμέμνων εἶσεν ἐϋκνήμιδας 'Αχαιούς' κάδ δ' ἄρ' 'Αθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος 'Απόλλων έζέσθην δρυισιν ἐοικότες αίγυπιοῖσι φηγώ έφ' ύψηλη πατρός Διός αλγιόχοιο, άνδράσι τερπόμενοι των δε στίχες ή ατο πυκναί, άσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. οίη δε Ζεφύροιο εχεύατο πόντον έπι φρίξ δρυυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ύπ' αὐτης, τοίαι άρα στίχες ήατ' 'Αχαιών τε Τρώων τε 65 έν πεδίω. Εκτωρ δε μετ' αμφοτέροισιν έειπε. " κέκλυτέ μευ, Τρώες καὶ ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοί, όφο' είπω τά με θυμός ένι στήθεσσι κελεύει. δρκια μέν Κρονίδης ύψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν, άλλα κακά φρουέων τεκμαίρεται αμφοτέροισιν, είς δ κευ η ύμεις Τροίην εύπυργον έλητε, η αυτοί παρά νηυσί δαμή ετε ποντοπόροισιν. ύμιν δ' έν γαρ ξασιν αριστήςς Παναχαιών των νυν δυ τινα θυμός έμοι μαχέσασθαι ανώγει, δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Εκτορι δίφ. ώδε δε μυθέομαι, Ζεύς δ' άμμ' επιμάρτυρος έστω εί μέν κεν έμε κείνος έλη ταναήκει χαλκφ, τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας έπὶ νηας, σωμα δε οίκαδ' εμον δόμεναι πάλιν, όφρα πυρός με Τρώες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. 80 εὶ δέ κ' ἐγὰ τὸν ἔλω, δώη δέ μοι εὖχος 'Απόλλων, τεύχεα σύλησας οίσω προτί Ίλιον ίρήν, καὶ κρεμόω προτί νηὸν 'Απόλλωνος έκάτοιο, του δε νέκυν επί νηας ευσσέλμους αποδώσω, όφρα ε ταρχύσωσι κάρη κομόωντες 'Αχαιοί, 85 σημά τε οι χεύωσιν έπι πλατεί Ελλησπόντω. καί ποτέ τις είπησι καὶ όψιγόνων ανθρώπων,

60

70

υη τπολυκλή ϊδι πλέων έπι οίνοπα πόντον · ανδρός μεν τόδε σήμα πάλαι κατατεθνηώτος, ον ποτ' αριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος "Εκτωρ." ως ποτέ τις έρέει τὸ δ' έμου κλέος οὖ ποτ' ολείται."

*Ως έφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπη̂. αίδεσθεν μεν ανήνασθαι, δείσαν δ' ύποδέχθαι. όψε δε δη Μενέλαος ανίστατο και μετέειπε νείκει δυειδίζων, μέγα δε στεναχίζετο θυμώ. " & μοι, ἀπειλητηρες, 'Αχαιίδες, οὐκέτ' 'Αχαιοί' η μεν δη λώβη τάδε γ' έσσεται αινόθεν αινώς, εί μή τις Δαναών νθν Εκτορος αντίος είσιν. άλλ' ύμεις μέν πάντες ύδωρ και γαια γένοισθε, ημενοι αθθι ξκαστοι ακήριοι, ακλεές αθτως τώδε δ' έγων αὐτὸς θωρήξομαι αὐτὰρ ὕπερθε νίκης πείρατ' έγονται έν άθανάτοισι θεοίσιν."

*Ως άρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλά.

ένθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή Εκτορος εν παλάμησιν, επεί πολύ φέρτερος ήεν, εί μη αναίξαντες έλον βασιλήες 'Αχαιών, αὐτός τ' 'Ατρείδης εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων, δεξιτερής έλε χειρός έπος τ' έφατ' έκ τ' ονόμαζεν " άφραίνεις, Μενέλαε διοτρεφές, οὐδέ τί σε χρή ταύτης άφροσύνης άνὰ δὲ σχέο κηδόμενός περ, μηδ' έθελ' έξ έριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι, Εκτορι Πριαμίδη, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. καὶ δ' 'Αχιλεύς τούτφ γε μάχη ένι κυδιανείρη ξρριγ' αντιβολήσαι, ο περ σέο πολλον αμείνων. άλλα σύ μεν νυν ζευ ίων μετα έθνος εταίρων, τούτφ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν 'Αχαιοί. εί περ άδειής τ' έστὶ καὶ εὶ μόθου έστ' ἀκόρητος, φημί μιν ασπασίως γόνυ καμψειν, αι κε φύγησι δητου έκ πολέμοιο καὶ αἰνης δηϊοτητος."

95

Ioo

105

TIO

125

130

135

140

145

*Ως είπων παρέπεισεν άδελφειού φρένας ήρως αίσιμα παρειπών, δ δ' έπείθετο τοῦ μεν έπειτα γηθόσυνοι θεράποντες απ' ώμων τεύχε' έλοντο. Νέστωρ δ' 'Αργείοισιν ανίστατο καλ μετέειπεν' " & πόποι, η μέγα πένθος 'Αγαιίδα γαΐαν ίκάνει. η κε μεγ' ολμώξειε γέρων ίππηλάτα Πηλεύς, έσθλος Μυρμιδόνων βουληφόρος ηδ' αγορητής, ος ποτέ μ' ειρόμενος μέγ' εγήθεεν φ ενι οίκφ, πάντων 'Αργείων ερέων γενεήν τε τόκον τε. τούς νθν εί πτώσσοντας ύφ' Εκτορι πάντας ακούσαι, πολλά κευ άθαυάτοισι φίλας αυά χειρας αείραι, θυμον άπο μελέων δύναι δόμον "Αϊδος είσω. αὶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ 'Αθηναίη καὶ 'Απολλον, ήβφμ' ως ὅτ' ἐπ' ωκυρόφ Κελάδοντι μάχοντο αγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ 'Αρκάδες έγχεσίμωροι, Φειας παρ τείχεσσιν, Ίαρδάνου αμφι ρέεθρα. τοίσι δ' Έρευθαλίων πρόμος Ιστατο, Ισόθεος φώς, τεύχε' έχων ωμοισιν 'Αρηϊθόοιο άνακτος, δίου 'Αρηϊθόου, του έπίκλησιν κορυνήτην άνδρες κίκλησκου καλλίζωνοί τε γυναϊκες, οῦνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρώ, άλλα σιδηρείη κορύνη ρήγνυσκε φάλαγγας. του Λυκόοργος έπεφυε δόλφ, ου τι κράτεί γε, στεινωπώ εν όδώ, δθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὅλεθρον χραίσμε σιδηρείη πρίν γάρ Λυκόοργος ύποφθάς δουρί μέσον περόνησεν, ό δ' υπτιος ούδει ερείσθη τεύχεα δ' εξενάριξε, τά οι πόρε χάλκεος "Αρης. καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον "Αρηος" αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα, δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι φίλφ θεράποντι φορήναι τοῦ ο γε τεύχε' έχων προκαλίζετο πάντας άρίστους. οί δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη.

αλλ' έμε θυμός ανήκε πολυτλήμων πολεμίζειν θάρσει ω. γενεή δε νεώτατος έσκον απάντων. καὶ μαχόμην οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖγος 'Αθήνη. τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα: πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα. είθ' ως ήβωοιμι, βίη δέ μοι έμπεδος είη τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Εκτωρ. ύμέων δ' οί περ ξασιν άριστηες Παναγαιών, οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Εκτορος ἀντίον ἐλθεῖν." 160 *Ως νείκεσσ' ὁ γέρων, οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν.

ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων, τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὧρτο κρατερός Διομήδης, τοίσι δ' έπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν, τοίσι δ' έπ' 'Ιδομενεύς καὶ δπάων 'Ιδομενήσς, Μηριόνης, ατάλαντος Ένυαλίω ανδρειφόντη, τοίσι δ' έπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος άγλαὸς υίός, αν δε Θόας 'Ανδραιμονίδης και δίος 'Οδυσσεύς' πάντες ἄρ' οι γ' ἔθελον πολεμίζειν Εκτορι δίφ. τοις δ' αθτις μετέειπε Γερήνιος Ιππότα Νέστωρ. " κλήρω νῦν πεπάλασθε διαμπερές, δς κε λάχησιν ούτος γαρ δη δυήσει εϋκυήμιδας 'Αχαιούς, καὶ δ' αὐτὸς δυ θυμὸυ ὀυήσεται, αἴ κε φύγησι δητου έκ πολέμοιο καὶ αίνης δηϊοτήτος."

170

165

*Ως έφαθ', οι δε κλήρου εσημήναντο έκαστος, έν δ' έβαλον κυνέη 'Αγαμέμνονος 'Ατρείδαο. λαοί δ' ηρήσαντο, θεοίσι δε χείρας ανέσχον ώδε δέ τις είπεσκεν ίδων είς ούρανδυ εύρύν " Ζεῦ πάτερ, ἡ Αίαντα λαχεῖν, ἡ Τυδέος υἱόν, η αὐτὸν βασιληα πολυχρύσοιο Μυκήνης."

175

180

^ΔΩς ἄρ' ἔφαν, πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, έκ δ' έθορε κλήρος κυνέης, δυ ἄρ' ήθελου αὐτοί, Αίαντος κηρυξ δε φέρων αν' δμιλον απάντη

205

210

215

δείξ' ενδέξια πασιν αριστήεσσιν 'Αγαιών. οί δ' οὐ γιγνώσκοντες άπηνήναντο έκαστος. άλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε φέρων ἀν' ὅμιλον ἀπάντη, ős μιν ἐπιγράψας κυνέη βάλε, φαίδιμος Alas, η τοι ὑπέσχεθε χεῖρ', ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν ἄγχι παραστάς, γνω δε κλήρου σημα ίδων, γήθησε δε θυμώ. τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἐὸν χαμάδις βάλε φώνησέν τε 190 " ω φίλοι, ή τοι κλήρος έμός, χαίρω δέ καὶ αὐτὸς θυμφ, έπει δοκέω νικησέμεν Εκτορα δίον. άλλ' ἄγετ', ὄφρ' αν έγω πολεμήϊα τεύχεα δύω, τόφρ' ύμεις εύχεσθε Διλ Κρονίωνι άνακτι, σιγή εφ' ύμείων, Ίνα μη Τρώές γε πύθωνται, 195 η καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οῦ τινα δείδιμεν ἔμπης. οὐ γάρ τίς με βίη γε έκων ἀέκοντα δίηται, οὐδέ τι ίδρείη, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως έλπομαι έν Σαλαμινι γενέσθαι τε τραφέμεν τε." 200

Ως έφαθ', οἱ δ' εὕχοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι ώδε δέ τις εἴπεσκεν ίδων εἰς οὐρανὸν εὐρύν° "Ζεῦ πάτερ, "Ιδηθεν μεδέων, κύδιστε μέγιστε, δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι εί δὲ καὶ Εκτορά περ φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ, ίσην αμφοτέροισι βίην και κύδος όπασσον."

'Ωs ἄρ' ἔφαν, Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. αὐτὰρ ἐπειδη πάντα περί χροί ἔσσατο τεύχεα, σεύατ' έπειθ' οδός τε πελώριος έρχεται Αρης, ος τ' είσιν πόλεμόνδε μετ' ανέρας, ούς τε Κρονίων θυμοβόρου έριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι. τοίος ἄρ' Αίας ὧρτο πελώριος, έρκος 'Αχαιών, μειδιόων βλοσυροίσι προσώπασι νέρθε δε ποσσίν ηι ε μακρά βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον έγχος. τον δε και 'Αργείοι μεν εγήθεον εισορόωντες, Τρώας δε τρόμος αίνδς ύπήλυθε γυια εκαστον,

240

245

Εκτορί τ' αὐτῶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν. άλλ' οὖ πως ἔτι είχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι άψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη. Αίας δ' εγγύθεν ήλθε φέρων σάκος ή ύτε πύργον, γάλκεον έπταβόειον, δ οί Τυχίος κάμε τεύχων, 220 σκυτοτόμων όχ' άριστος, "Υλη ένι ολκία ναίων, δς οι εποίησεν σάκος αιόλον επταβόειον ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν. τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αΐας στη ρα μάλ' Εκτορος έγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα: 225 "Εκτορ, νθν μεν δη σάφα είσεαι οιόθεν οίος οίοι καὶ Δαναοίσιν άριστηες μετέασι, καὶ μετ' 'Αχιλληα ρηξήνορα θυμολέοντα. άλλ' δ μέν έν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι κείτ' ἀπομηνίσας 'Αγαμέμνονι, ποιμένι λαών' 230 ήμεις δ' είμεν τοιοι οι αν σέθεν αντιάσαιμεν καὶ πολέες άλλ' ἄρχε μάχης ήδε πτολέμοιο." Τον δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Εκτωρ.

"Αΐαν διογενες Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν, μή τί μευ ἢύτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε, ἢε γυναικός, ἢ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα. αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπὰ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, τό μοι ἔστι ταλαύρινον πολεμίζειν οἶδα δ' ἐπαίξαι μόθον ἴππων ὡκειάων οἶδα δ' ἐνὶ σταδίη δηίω μέλπεσθαι "Αρηϊ. ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἔόντα λάθρη ὀπιπεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἴ κε τύχωμι."

Ή ρα, καὶ ἀμπεπαλων προίει δολιχόσκιον ἔγχος, καὶ βάλεν Αΐαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, δε ὄγδοος ἢεν ἐπ' αὐτῷ. ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἢλθε δαίζων χαλκὸς ἀτειρής,

Digitized by Google

έν τη δ' έβδομάτη ρινώ σχέτο δεύτερος αθτε Αΐας διογενής προίει δολιχόσκιον έγχος, καί βάλε Πριαμίδαο κατ' ασπίδα πάντοσ' έζσην. 250 διά μεν ασπίδος ήλθε φαεινής όβριμον έγχος, καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ήρήρειστο άντικου δε παραί λαπάρην διάμησε χιτώνα έγχος δδ' εκλίνθη και αλεύατο κήρα μέλαιναν. τω δ' εκσπασσαμένω δολίχ' έγχεα χερσίν αμ' αμφω 255 σύν δ' έπεσον λείουσιν έοικότες ώμοφάγοισιν, η συσὶ κάπροισιν, τών τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. Πριαμίδης μέν έπειτα μέσον σάκος οὖτασε δουρί, οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. Αΐας δ' ασπίδα νύξεν ἐπάλμενος ή δὲ διαπρό 260 ήλυθεν έγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαώτα, τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε, μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αίμα. άλλ' οὐδ' ώς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος "Εκτωρ, άλλ' άναχασσάμενος λίθον είλετο χειρί παχείη κείμενον εν πεδίφ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε 265 τω βάλεν Αΐαντος δεινόν σάκος έπταβόειον μέσσον επομφάλιον περιήχησεν δ' άρα χαλκός. δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας ηκ' επιδινήσας, επέρεισε δε ζυ' απέλεθρου, είσω δ' ασπίδ' έαξε βαλών μυλοειδέι πέτρω, 270 βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ' ὁ δ' ὅπτιος ἐξετανύσθη ασπίδι έγχριμφθείς· τον δ' αΐψ' ώρθωσεν 'Απόλλων. καί νύ κε δη ξιφέεσσ' αὐτοσχεδον οὐτάζοντο, εί μη κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ήδε καὶ ἀνδρών, ήλθον, ὁ μέν Τρώων, ὁ δ' Αχαιῶν χαλκοχιτώνων, 275 Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω. μέσσω δ' άμφοτέρων σκήπτρα σχέθον, είπέ τε μῦθον κηρυξ 'Ιδαίος, πεπνυμένα μήδεα είδώς' " μηκέτι, παίδε φίλω, πολεμίζετε μηδε μάχεσθον

 $\mathsf{Digitized} \, \mathsf{by} \, Google$

ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς, ἄμφω δ' αἰχμητά· τό γε δὴ καὶ ἴδμεν ἄπαντες. νὺξ δ' ἦδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι."

280

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας "'Ίδαι, Εκτορα ταθτα κελεύετε μυθήσασθαι αὐτος γὰρ χάρμη προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους. ἀρχέτω αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι ἡ περ ἃν οὖτος."

285

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Εκτωρ. " Αΐαν, έπεί τοι δώκε θεός μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει 'Αχαιῶν φέρτατός ἐσσι, νῦν μεν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος σήμερον τστερον αιτε μαχησόμεθ', είς δ κε δαίμων άμμε διακρίνη, δώη δ' έτέροισί γε νίκην. νὺξ δ' ἦδη τελέθει ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, ώς σύ τ' ευφρήνης πάντας παρά νηυσίν 'Αχαιούς, σούς τε μάλιστα έτας και έταίρους, οι τοι έασιν αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος Τρώας εξύφρανέω και Τρωάδας ελκεσιπέπλους, αί τέ μοι εὐχόμεναι θείον δύσονται άγωνα. δώρα δ' άγ' άλλήλοισι περικλυτά δώομεν άμφω, όφρα τις ώδ' είπησιν 'Αχαιών τε Τρώων τε ' ήμεν εμαρνάσθην έριδος πέρι θυμοβόροιο, ηδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε."

295

290

*Ως ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλου, σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι Αἴας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν. τὰ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν μετὰ λαὸν 'Αχαιῶν ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε τοὶ δ' ἐχάρησαν, ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα, Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους καὶ ρ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι. Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοὶ

300

305

εὶς 'Αγαμέμνονα δίον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίησιν ἐν 'Ατρείδαο γένοντο,
τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων
ἄρσενα πενταέτηρον ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
τὸν δέρον ἀμφί θ' ἔπον, καί μιν διέχεναν ἄπαντα,
μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως πεῖράν τ' δβελοῖσιν,
ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐἰσης.

320

315

ήρως 'Ατρείδης, εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέστωρ, οὖ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
"'Ατρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι κάρη κομόωντες 'Αχαιοί,

νώτοισιν δ' Αΐαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν

325

των νῦν αίμα κελαινὸν ἐθρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον ἐσκέδασ' ὀξὺς "Αρης, ψυχαὶ δ' "Αϊδόσδε κατῆλθον" τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἄμ' ἠοῖ παῦσαι 'Αχαιων, αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν" ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀποπρὸ νεων, ὡς κ' ὀστέα παισὶν ἔκαστος αἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ὰν αὖτε νεωμεθα πατρίδα γαῖαν. τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες

330

335

πύργους ύψηλούς, είλαρ υηών τε καὶ αὐτών. εν δ' αὐτοισι πύλας ποιήσομεν εὖ άραρυίας, ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη όδὸς εἴη·

ακριτον έκ πεδίου ποτί δ' αύτον δείμομεν ωκα

340

ἔκτοσθεν δὲ βαθείαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον, ἥ χ' Ιππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα, μή ποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερώχων."

Digitized by Google

*Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,

δεινὴ τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρησι'
τοῖσιν δ' Αντήνωρ πεπνυμένος ἢρχ' ἀγορεύειν'
"κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἢδ' ἐπίκουροι,
ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
δεῦτ' ἄγετ', ᾿Αργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἄμ' αὐτῆ
δώσμεν ᾿Ατρείδησιν ἄγειν' νῦν δ' ὅρκια πιστὰ
ψευσάμενοι μαχόμεσθα' τῷ οὖ νύ τι κέρδιον ἡμῖν
[ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε]."

"Η τοι δ γ' δις είπων κατ' άρ' ξίςτο τοισι δ' ἀνέστη διος 'Αλέξανδρος, 'Ελένης πόσις ηϋκόμοιο, 355 δς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα "' Αντήνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοι φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοι φρένας ὅλεσαν αὐτοί. 360 αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω ἀντικρῦ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμην ἐξ "Αργεος ἡμέτερον δῶ πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι."

Ή τοι δ γ' δις εἰπῶν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη Δαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, 366 δ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε· "κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι, ὄφρ' εἶπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τὸ πάρος περ, καὶ φυλακῆς μνήσασθε καὶ ἐγρήγορθε ἔκαστος· 371 ἡῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας εἰπέμεν ᾿Ατρείδης, 'Αγαμέμνονι καὶ Μενελάφ, μῦθον ᾿Αλεξάνδροιο, τοῦ εἴνεκα νεῖκος ὅρωρε· καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἴ κ' ἐθέλωσι 375

παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, είς δ κε νεκρούς κήομεν υστερον αυτε μαχησόμεθ, είς δ κε δαίμων άμμε διακρίνη, δώη δ' έτέροισί γε νίκην."

Ως έφαθ', οί δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἢδ' ἐπίθοντο, [δόρπον έπειθ' είλουτο κατά στρατόν έν τελέεσσιν:] ηωθεν δ' 'Ιδαίος έβη κοίλας έπὶ νηας' τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῆ Δαναοὺς θεράποντας "Αρηος υη πάρα πρύμυη 'Αγαμέμνονος' αὐτὰρ ὁ τοίσι στας εν μέσσοισιν μετεφώνεεν ήπύτα κήρυξ. " 'Ατρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιών, ηνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ είπειν, αι κέ περ ύμμι φίλον και ήδυ γένοιτο, μῦθον 'Αλεξάνδροιο, τοῦ εἴνεκα νεῖκος ὄρωρε κτήματα μεν δσ' 'Αλέξανδρος κοίλης ένλ νηυσίν ηγάγετο Τροίηνδ'-ώς πρίν ἄφελλ' ἀπολέσθαιπάντ' έθέλει δόμεναι καὶ έτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι κουριδίην δ' άλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο ού φησιν δώσειν ή μην Τρωές γε κέλονται. και δε τόδ' ηνώγεον είπειν έπος, αι κ' εθέλητε παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, είς δ κε νεκρούς κήομεν υστερον αυτε μαχησόμεθ', είς δ κε δαίμων άμμε διακρίνη, δώη δ' έτέροισί γε νίκην."

*Ως έφαθ', οί δ' άρα πάντες άκην εγένοντο σιωπή. όψε δε δη μετέειπε βοην άγαθος Διομήδης. " μήτ' ἄρ τις νθν κτήματ' 'Αλεξάνδροιο δεχέσθω 400 μήθ' Ελένην γνωτον δε και δε μάλα νήπιός εστιν, ώς ήδη Τρώεσσιν δλέθρου πείρατ' εφήπται."

*Ως έφαθ', οι δ' άρα πάντες επίαχον υίες 'Αχαιών, μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο. καὶ τότ' ἄρ' Ἰδαίον προσέφη κρείων 'Αγαμέμνων' "'Ιδαΐ', ή τοι μῦθον 'Αχαιών αὐτὸς ἀκούεις, ως τοι υποκρίνονται έμοι δ' έπιανδάνει ούτως.

385

390

άμφὶ δὲ νεκροισιν κατακαιέμεν οὖ τι μεγαίρω οὐ γάρ τις φειδω νεκύων κατατεθνηώτων γίγνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὧκα. ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις "Ηρης."

410

*Ως εἰπὼν τὸ σκῆπτρου ἀνέσχεθε πὰσι θεοῖσιν, ἄψορρου δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἰλιον ἱρήν. οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῆ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες, πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι Ἰδαῖος ὁ δ' ἄρ' ἤλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπε στὰς ἐν μέσσοισιν τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλ' ὧκα, ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην ᾿Αργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐϋσσέλμων ἀπὸ νηῶν ὀτρύνοντο νέκυς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην.

415

'Ηέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου 'Ωκεανοῖο οὐρανὸν εἰσανιών' οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν. ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἢν ἄνδρα ἔκαστον' ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἰματόεντα, δάκρυα θερμὰ χέοντες ἀμαξάων ἐπάειραν. οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας' οἱ δὲ σιωπῆ νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ, ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ Ἰλιον ἱρήν. ὡς δ' αὕτως ἐτέρωθεν ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοὶ νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ, ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

420

Ήμος δ' οὖτ' ἄρ πω ἢώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ, τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς 'Αχαιῶν, τύμβον δ' ἀμφὶ αὐτὴν ἔνα ποίεον ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου, ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν πύργους θ' ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας, ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.

430

425

ξκτοσθεν δε βαθείαν επ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν, εὐρείαν μεγάλην, εν δε σκόλοπας κατέπηξαν.

440

455

460

465

*Ως οἱ μὲν πουέουτο κάρη κομόωντες 'Αχαιοί' οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῆ θηεῦντο μέγα ἔργον 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων. τοῖσι δὲ μύθων ἢρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων' 445 "Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ὅς τις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει; οὐχ ὁράᾳς ὅτι δὴ αὖτε κάρη κομόωντες 'Αχαιοὶ τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας; 450 τοῦ δ' ἢ τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς' τοῦ δ' ἐπιλήσονται τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος 'Απόλλων ἤρφ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.''

Τον δε μέγ' οχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς δα πόποι, εννοσίγαι' εὐρυσθενές, οιον ξειπες.
ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
δς σέο πολλον ἀφαυρότερος χειράς τε μένος τε σον δ' ἢ τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς.
ἄγρει μάν, ὅτ' ἀν αὖτε κάρη κομόωντες 'Αχαιοι
οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαιαν,
τείχος ἀναρρήξας τὸ μὲν εἰς ἄλα πῶν καταχεῦαι,
αὖτις δ' ἢιόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται 'Αχαιῶν.''

*Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευου, δύσετο δ' ἦέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργου 'Αχαιῶν, βουφόνεου δὲ κατὰ κλισίας καὶ δόρπου ἔλουτο. νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνου ἄγουσαι πολλαί, τὰς προέηκεν 'Ιησονίδης Εὔνηος, τόν ρ' ἔτεχ' 'Υψιπύλη ὑπ' 'Ιήσονι, ποιμένι λαῶν. χωρὶς δ' 'Ατρείδης, 'Αγαμέμνονι καὶ Μενελάφ, δῶκεν 'Ιησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.

47Q

ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κάρη κομόωντες 'Αχαιοί, ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρφ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρφ, ἄλλοι δ' αὐτῆσι βόεσσιν, ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν. 475 παννύχιοι μὲν ἔπειτα κάρη κομόωντες 'Αχαιοί δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἢδ' ἐπίκουροι παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ῆρει οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη 480 πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι. κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Digitized by Google

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μάχη.

'Ηως μεν κροκόπεπλος εκίδυατο πάσαν επ' αίαν, Ζεύς δε θεών άγορην ποιήσατο τερπικέραυνος άκροτάτη κορυφή πολυδειράδος Οὐλύμποιο. αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουονο " κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοί πασαί τε θέαιναι, όφρ' είπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσην πειράτω διακέρσαι έμον έπος, άλλ' άμα πάντες αλνείτ', όφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε έργα. ου δ' αν έγων απάνευθε θεων εθέλουτα νοήσω έλθόντ' ή Τρώεσσιν άρηγέμεν ή Δαναοίσι, πληγείς οὐ κατὰ κόσμον έλεύσεται Οὔλυμπόνδε ή μιν έλων ρίψω ές Τάρταρον ήερόεντα, τηλε μάλ', ήχι βάθιστον ύπο χθονός έστι βέρεθρον, ένθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός, τόσσον ένερθ' 'Αίδεω δσον οὐρανός έστ' ἀπὸ γαίης. γνώσετ' έπειθ' ὅσον είμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων. εί δ' άγε πειρήσασθε, θεοί, Ίνα είδετε πάντες. σειρην χρυσείην εξ ουρανόθεν κρεμάσαντες πάντες τ' εξάπτεσθε θεοί πασαί τε θέαιναι. άλλ' οὐκ αν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε Ζην' ὅπατον μήστωρ', οὐδ' εὶ μάλα πολλὰ κάμοιτε. άλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,

10

15

35

40

45

50

αὐτῆ κεν γαίη ἐρύσαιμ' αὐτῆ τε θαλάσση σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ρίον Οὐλύμποιο 25 δησαίμην, τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν περί τ' εἴμ' ἀνθρώπων."

*Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ μῦθον ἀγασσάμενοι μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
όψὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη'
"ὧ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν'
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
οἴ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὅλωνται.
ἀλλ' ἢ τοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', ὡς σὰ κελεύεις'
βουλὴν δ' 'Αργείοις ὑποθησόμεθ', ἥ τις ὀνήσει,
ὡς μὴ πάντες ὅλωνται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο."

Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς " Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος οὔ νύ τι θυμφ πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι."

*Ως εἰπῶν ὑπ' ὅχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἔππω, ἀκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντε, χρυσόν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροί, χέντο δ' ἰμάσθλην χρυσείην εὕτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου, μάστιξεν δ' ἐλάαν' τὰ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος. Τόην δ' ἴκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον' ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. ἔνθ' ἴππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν. αὐτὸς δ' ἐν κορυφῆσι καθέζετο κύδεϊ γαίων, εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας 'Αχαιῶν.

Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο κάρη κομόωντες 'Αχαιοὶ ρίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὑπλίζοντο,

παυρότεροι μέμασαν δε και ως ύσμινι μάχεσθαι, χρειοι άναγκαίη, πρό τε παίδων και πρό γυναικων. πάσαι δ' ώτγνυντο πύλαι, εκ δ' έσσυτο λαός, πεζοί θ' ίππηες τε πολύς δ' όρυμαγδός όρωρει.

Οἱ δ' ὅτε δή ρ' ἐς χῶρον ἔνα ξυνιόντες ἴκοντο, σύν ρ' ἔβαλον ρινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, ρέε δ' αἴματι γαῖα.

"Όφρα μὲν ἡῶς ἢν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἢμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πῖπτε δὲ λαός.

ἢμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
ἔλκε δὲ μέσσα λαβών ῥέπε δ' αἴσιμον ἢμαρ 'Αχαιῶν.
αἱ μὲν 'Αχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρη
ἐζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὸν ἄερθεν·
αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
ἢκε σέλας μετὰ λαὸν Αχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.

"Ενθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν οὔτ' ᾿Αγαμέμνων, οὔτε δύ' Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἦρησς Νέστωρ οἴος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος ᾿Αχαιῶν, οὔ τι ἔκών, ἀλλ' ἴππος ἐτείρετο, τὸν βάλεν ἰῷ δῖος ᾿Αλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἢϋκόμοιο, ἄκρην κὰκ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν. ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ, σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε

60

65

80

110

φασγάνω άτσσων, τόφρ' Εκτορος ωκέες ίπποι ηλθον αν' Ιωχμον θρασύν ήνιοχον φορέοντες Εκτορα· καί νύ κεν ένθ' δ γέρων από θυμον όλεσσεν, 90 εί μη ἄρ' δξύ νόησε βοην άγαθὸς Διομήδης. σμερδαλέον δ' έβόησεν ξποτρύνων 'Οδυσηα. " διογενές Λαερτιάδη, πολυμήχαν' 'Οδυσσεῦ, πη φεύγεις μετά νώτα βαλών κακός ώς έν δμίλω: μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένω εν δόρυ πήξη. 95 άλλα μέν, όφρα γέρουτος απώσομεν άγριον άνδρα." ΔΩς έφατ', οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δίος 'Οδυσσεύς,

άλλα παρή ξεν κοίλας έπι νη ας 'Αχαιών. Τυδείδης δ' αὐτός περ έων προμάχοισιν έμίχθη, στη δε πρόσθ' Ιππων Νηληϊάδαο γέροντος, καί μιν φωνήσας έπεα πτερόεντα προσηύδα. " ω γέρου, η μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί, ση δε βίη λέλυται, χαλεπου δέ σε γήρας οπάζει, ηπεδανός δέ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι Ιπποι. άλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι 105 οίοι Τρώϊοι ίπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο κραιπνά μάλ' ένθα καὶ ένθα διωκέμεν ήδε φέβεσθαι, ούς ποτ' απ' Αλνείαν ελόμην, μήστωρε φόβοιο. τούτω μεν θεράποντε κομείτων, τώδε δε νῶϊ Τρωσίν εφ' ιπποδάμοις ιθύνομεν, όφρα και Εκτωρ είσεται εί καὶ έμου δόρυ μαίνεται έν παλάμησιν."

*Ως έφατ', οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Νεστορέας μεν έπειθ' Ιππους θεράποντε κομείτην ζφθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ. τω δ' είς αμφοτέρω Διομήδεος άρματα βήτην. 115 Νέστωρ δ' εν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα, μάστιξεν δ' Ιππους τάχα δ' Εκτορος άγχι γένοντο. τοῦ δ' ίθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υίός· καὶ τοῦ μέν δ' ἀφάμαρτεν, ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα,

υίον ὑπερθύμου Θηβαίου Ἡνιοπῆα,

ῖππων ἡνί ἔχοντα βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.

ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
ἀκύποδες τοῦ δ' αὖθι λύθη Ψυχή τε μένος τε.

Έκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο
τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἐταίρου,

125
κεῖσθαι, ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἵππω δευέσθην σημάντορος αἶψα γὰρ εὖρεν
Ἰφιτίδην ᾿Αρχεπτόλεμον θρασύν, ὅν ῥα τόθ' ἵππων
ἀκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.

*Ευθα κε λοιγός έην και αμήχανα έργα γένουτο, 130 καί νύ κε σήκασθεν κατά Ίλιον ηθτε άρνες, εί μη ἄρ' δξυ νόησε πατήρ ανδρών τε θεών τε βρουτήσας δ' άρα δεινου αφηκ' αργητα κεραυνόυ, κὰδ δὲ πρόσθ ἴππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε. δεινή δε φλόξ ώρτο θεείου καιομένοιο, 135 τω δ' Ιππω δείσαντε καταπτήτην ύπ' όχεσφι Νέστορα δ' εκ χειρών φύγον ήνία σιγαλόεντα, δείσε δ' δ γ' εν θυμφ, Διομήδεα δε προσέειπε "Τυδείδη, άγε δη αὖτε φόβονδ' έχε μώνυχας Ιππους. η ού γιγνώσκεις ο τοι έκ Διός ούκ έπετ άλκή; 140 υθυ μέν γαρ τούτφ Κρουίδης Ζεύς κύδος δπάζει σήμερον υστερον αθτε και ήμιν, αι κ' εθέλησι, δώσει άνηρ δέ κεν ού τι Διός νόον ειρύσσαιτο οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος, ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι."

Τον δ' ημείβετ' έπειτα βοην άγαθος Διομήδης 145
" ναὶ δη ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει
"Εκτωρ γάρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων
'Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας.'
ὥς ποτ' ἀπειλήσει τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών."
Τὸν δ' ημείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ

" ὅμοι, Τυδέος υἱὲ δατφρονος, οἶον ἔειπες.
εἴ περ γάρ σ' "Εκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες
καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀσπιστάων,
τάων ἐν κονίησι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας."

155

Δς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους αὖτις ἀν' ἰωχμόν' ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ εκτωρ ήχῆ θεσπεσίη βέλεα στονόεντα χέοντο. τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε μέγας κορυθαίολος Εκτωρ' Τυδείδη, περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι ἔδρη τε κρέασίν τε ίδὲ πλείοις δεπάεσσι' νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι' γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο. ἔρρε, κακὴ γλήνη, ἐπεὶ οὐκ εἴξαντος ἐμεῖο πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, οὐδὲ γυναῖκας ἄξεις ἐν νήεσσι' πάρος τοι δαίμονα δώσω."

*Ως φάτο, Τυδείδης δε διάνδιχα μερμήριξεν,

160

Ίππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς
σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἐτεραλκέα νίκην.
Εκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀὐσας
"Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
γιγνώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·
νήπιοι, οὶ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο
ἀβλήχρ' οὐδενόσωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει·
ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν.

άλλ' ότε κεν δη νηυσίν έπι γλαφυρήσι γένωμαι,

μνημοσύνη τις έπειτα πυρός δηίοιο γενέσθω, ώς πυρί νήας ένιπρήσω, κτείνω δε και αὐτούς ['Αργείους παρά νηυσιν άτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ]."

170

165

175

Ως εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε

"Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἴθων Λάμπε τε διε, νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἢν μάλα πολλὴν 'Ανδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος 'Ηετίωνος ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν οἰνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ἄτε θυμὸς ἀνώγοι, ἢ ἐμοί, ὅς πέρ οἱ θαλερὸς πόσις εὕχομαι εἶναι. ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, ὅφρα λάβωμεν ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν, αὐτὰρ ἀπ' ὅμοιιν Διομήδεος ἱπποδάμοιο δαιδάλεον θώρηκα, τὸν "Ηφαιστος κάμε τεύχων. εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν 'Αχαιοὺς αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων."

"Ως ἔφατ' εὐχόμενος, νεμέσησε δὲ πότνια "Ηρη, σείσατο δ' εἰνὶ θρόνφ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν "Ολυμπον, καί ρα Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὕδα: "" ὁ πόποι, ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοί περ ἀλλυμένων Δαναῶν ἀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός. οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὰ δέ σφισι βούλεο νίκην. εἴ περ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί, Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν, αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν "Ιδη."

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων ἐνοσίχθων " "Ηρη ἀπτοεπές, ποιον τὸν μῦθον ἔειπες. οὖκ ὰν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστιν."

'Ως οι μεν τοιαθτα πρός άλλήλους άγόρευον' τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε, πληθεν ὁμῶς ἴππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων εἰλομένων' εἴλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος ''Αρηϊ

215

186

190

195

200

205

Εκτωρ Πριαμίδης, ότε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε. καί νύ κ' ενέπρησεν πυρί κηλέω νηας είσας. εί μη έπι φρεσι θηκ' 'Αγαμέμνονι πότνια "Ηρη αὐτῷ ποιπνύσαντι θοῶς ὀτρῦναι 'Αχαιούς. βη δ' ιέναι παρά τε κλισίας και νηας 'Αχαιών 220 πορφύρεον μέγα φάρος έχων έν χειρί παχείη, στη δ' έπ' 'Οδυσσηος μεγακήτεϊ νη μελαίνη, η ρ' εν μεσσάτω έσκε γεγωνέμεν αμφοτέρωσε, [ήμεν επ' Αΐαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο ηδ' επ' 'Αχιλλησς, τοί ρ' έσχατα νηας είσας 225 είρυσαν, ηνορέη πίσυνοι καὶ κάρτει χειρών.] ἤυσεν δε διαπρύσιον Δαναοίσι γεγωνώς· " αίδώς, 'Αργείοι, κάκ' έλέγχεα, είδος άγητοί" πη έβαν εὐχωλαί, ὅτε δη φάμεν είναι ἄριστοι, ας δπότ' εν Λήμνω κενεαυχέες ήγοράασθε, 230 ξσθοντες κρέα πολλά βοών δρθοκραιράων, πίνουτες κρητήρας έπιστεφέας οίνοιο, Τρώων ἄνθ' έκατόν τε διηκοσίων τε έκαστος στήσεσθ' εν πολέμω νυν δ' οὐδ' ενος άξιοί είμεν Εκτορος, δε τάχα νηας ενιπρήσει πυρί κηλέφ. 235 Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων τῆδ' ἄτη ἄασας καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας; ού μεν δή ποτέ φημι τεον περικαλλέα βωμον νη τπολυκλή ϊδι παρελθέμεν ενθάδε έρρων, άλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκηα, 240 ξέμενος Τροίην εὐτείχεον εξαλαπάξαι. άλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ* αὐτοὺς δή περ ξασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ξα δάμνασθαι 'Αχαιούς." Δς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ δλοφύρατο δάκρυ χέοντα, 245 νεύσε δέ οξ λαὸν σων ξμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι.

αὐτίκα δ' αἰετὸν ήκε, τελειότατον πετεηνών,

Digitized by Google

νεβρον έχουτ' ονύχεσσι, τέκος έλάφοιο ταχείης παρ δε Διος βωμώ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρόν, ένθα πανομφαίω Ζηνι ρέζεσκον 'Αχαιοί. οι δ' ως ουν είδονθ' δ τ' άρ' εκ Διος ήλυθεν όρνις, μαλλον επί Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δε χάρμης.—

250

*Ευθ' οὔ τις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων, εὖξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους τάφρου τ' ἐξελάσαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι, 255 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν, Φραδμονίδην 'Αγέλαον' ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν' ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Τον δὲ μετ' 'Ατρείδαι, 'Αγαμέμνων καὶ Μενέλαος, τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν, τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὸς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίφ ἀνδρειφόντη, τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἰός 265 Τεῦκρος δ' εἴνατος ἤλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων, στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεῖ Τελαμωνιάδαο. ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος αὐτὰρ δ γ' ῆρως παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλφ βεβλήκοι, ὁ μὲν αὖθι πεσῶν ἀπὸ θυμὸν ὅλεσκεν, 270 αὐτὰρ ὁ αὖτις ὶῶν πάϊς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν εἰς Αἴανθ' ὁ δέ μιν σάκεῖ κρύπτασκε φαεινῷ.

*Ενθα τίνα πρώτον Τρώων έλε Τεῦκρος ἀμύμων; 'Ορσίλοχον μὲν πρώτα καὶ 'Όρμενον ἠδ' 'Οφελέστην Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην 275 καὶ Πολυαιμονίδην 'Αμοπάονα καὶ Μελάνιππον. [πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρη.] τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων, τόξου ἄπο κρατεροῦ Τρώων δλέκοντα φάλαγγας.

300

305

στή δὲ παρ' αὐτὸν ὶὼν καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·

"Τεῦκρε, φίλη κεφαλή, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν, βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὅ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, καί σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο ῷ ἐνὶ οἴκῳ·
τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἐϋκλείης ἐπίβησον.

285 σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἴ κέν μοι δώη Ζεύς τ' αἰγιοχος καὶ 'Αθήνη
'Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω,
ἢ τρίποδ' ἢὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὅχεσφιν

290 ἢὲ γυναῖχ', ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι."

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων " 'Ατρείδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ότρύνεις; οὐ μέν τοι ὅση δύναμίς γε πάρεστι παύομαι, ἀλλ' ἐξ οῦ προτὶ "Ιλιον ἀσάμεθ' αὐτούς, 2 ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. ὀκτὰ δὴ προέηκα τανυγλώχινας διστούς, πάντες δ' ἐν χροὶ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα."

'Η ρ΄α, καὶ ἄλλον οιστον ἀπὸ νεθρήφιν ιαλλεν "Εκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐ ίετο θυμός· καὶ τοῦ μέν ρ΄ ἀφάμαρθ', ὁ δ΄ ἀμύμονα Γοργυθίωνα υἱὰν ἐθν Πριάμοιο κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ, τόν ρ΄ ἐξ Αἰσύμηθεν ἀπυιομένη τέκε μήτηρ καλὴ Καστιάνειρα δέμας ἐικυῖα θεῆσι. ζ μήκων δ΄ ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἢ τ' ἐνὶ κήπῳ, Καρπῷ βριθομένη νοτίησί τε εἰαρινῆσιν, ζ ὡς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν.

Τεῦκρος δ' ἄλλον διστον ἀπό νευρῆφιν ἴαλλεν Εκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐ ἴετο θυμός. 310 ἀλλ' ὅ γε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ ᾿Απόλλων·

άλλ' 'Αρχεπτόλεμον, θρασύν Εκτορος ήνιοχηα, ίέμενον πόλεμόνδε βάλε στήθος παρά μαζόν. ήριπε δ' έξ όχέων, ύπερώησαν δέ οί Ιπποι ωκύποδες τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε. 315 "Εκτορα δ' αλνον άχος πύκασε φρένας ήνιόχοιο" του μεν έπειτ' είασε και άχνύμενος περ εταίρου, Κεβριόνην δ' εκέλευσεν άδελφεδν εγγύς εόντα ໃππων ηνί' έλειν· δ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας. αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος 320 σμερδαλέα Ιάχων ό δε χερμάδιον λάβε χειρί, βη δ' ίθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ έ θυμός ἀνώγει. η τοι δ μεν φαρέτρης εξείλετο πικρον διστόν, θηκε δ' έπὶ νευρή: τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Εκτωρ αὐερύοντα παρ' ὧμον, δθι κλητς ἀποέργει 325 αὐχένα τε στηθός τε, μάλιστα δε καίριόν εστι, τῆ ρ' ἐπὶ οί μεμαῶτα βάλεν λίθω ὀκριόεντι, ρηξε δέ οι νευρήν νάρκησε δε χειρ επί καρπώ, στη δε γυὺξ εριπών, τόξου δέ οι έκπεσε χειρός. Αίας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, 330 άλλα θέων περίβη καί οι σάκος αμφεκάλυψε. τον μεν έπειθ' υποδύντε δύω ερίηρες εταιροι, Μηκιστεύς 'Εχίοιο πάϊς καὶ δίος 'Αλάστωρ, υηας έπι γλαφυράς φερέτην βαρέα στενάχοντα. *Αψ δ' αὖτις Τρώεσσιν 'Ολύμπιος ἐν μένος ὧρσεν' οί δ' ίθὺς τάφροιο βαθείης ὧσαν 'Αχαιούς. Εκτωρ δ' εν πρώτοισι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων. ώς δ' ότε τίς τε κύων συος άγρίου ή λέοντος άπτηται κατόπισθε, ποσίν ταχέεσσι διώκων, lσχία τε γλουτούς τε, ελισσόμενόν τε δοκεύει, 340 δις Έκτωρ ώπαζε κάρη κομόωντας 'Αχαιούς, αίξυ ἀποκτείνων του οπίστατον οι δε φέβουτο.

αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν

φεύγουτες, πολλοί δε δάμευ Τρώων ύπο χερσίν, οι μεν δη παρά υηυσίν ερητύουτο μένουτες, άλλήλοισί τε κεκλόμενοι και πάσι θεοισι χειρας άνισχουτες μεγάλ' εὐχετόωυτο εκαστος Εκτωρ δ' άμφιπεριστρώφα καλλίτριχας Ιππους, Γοργοῦς ὅμματ' ἔχων ἢε βροτολοιγοῦ ᾿Αρηος.

Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος "Ηρη, αἶψα δ' 'Αθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα: "ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ ἀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ; οἴ κεν δὴ κακὸν οἶτον αναπλήσαντες ὅλωνται ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῆ, ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς "Εκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε."

Την δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις 'Αθήνη' "καὶ λίην οὖτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε, χερσὶν ὑπ' Αργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίη. άλλα πατήρ ούμος φρεσί μαίνεται ούκ αγαθήσι, σχέτλιος, αίεν άλιτρός, εμών μενέων άπερωεύς οὐδέ τι τῶν μέμνηται, δ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν τειρόμενον σώεσκον ύπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. ή τοι δ μεν κλαίεσκε πρός ούρανόν, αὐτὰρ ἐμε Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προίαλλεν. εί γὰρ ἐγὰ τάδε ἤδε' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν, εὖτέ μιν els 'Atôao πυλάρταο προὔπεμψεν έξ 'Ερέβευς άξουτα κύνα στυγεροῦ 'Atδαο, οὐκ αν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ρέεθρα. νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς, η οί γούνατ' έκυσσε καὶ έλλαβε χειρὶ γενείου, λισσομένη τιμήσαι 'Αχιλλήα πτολίπορθον. έσται μαν ὅτ' αν αὖτε φίλην γλαυκώπιδα εἴπη. άλλα σύ μεν νύν νωϊν επέντυε μώνυχας Ιππους, όφρ' αν εγώ καταδύσα Διός δόμον αλγιόχοιο

350

355

360

365

3/0

τεύχεσιν ες πόλεμον θωρήξομαι, δφρα ίδωμαι η νῶι Πριάμοιο πάις κορυθαίολος Εκτωρ γηθήσει προφανέντε ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, η τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ηδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν 'Αχαιῶν."

380

*Ως έφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος "Ηρη. ή μεν εποιχομένη χρυσάμπυκας έντυεν Ιππους "Ηρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο" αὐτὰρ 'Αθηναίη κούρη Διὸς αλγιόχοιο πέπλου μεν κατέχευεν εανόν πατρός επ' οδδει ποικίλου, δυ β' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίυ, ή δε χιτων' ενδύσα Διός νεφεληγερέταο τεύχεσιν ές πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα. ές δ' όχεα φλόγεα ποσί βήσετο, λάζετο δ' έγχος βριθύ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ήρωων, τοίσίν τε κοτέσσεται δβριμοπάτρη. "Ηρη δε μάστιγι θοώς επεμαίετ' ἄρ' Ιππους" αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ας ἔχον *Ωραι, της επιτέτραπται μέγας οὐρανός Οὕλυμπός τε, ημέν ανακλίναι πυκινόν νέφος ήδ' έπιθείναι. τῆ ρα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας έχον ίππους.

390

385

Ζεὺς δὲ πατηρ Ἰδηθεν ἐπεὶ ἴδε χώσατ' ἄρ' αἰνῶς, Ἰριν δ' ὅτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν " βάσκ' ἴθι, Ἰρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε μηδ' ἔα ἄντην ἔρχεσθ' οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε. ὅδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται γυιώσω μέν σφωϊν ὑφ' ἄρμασιν ὡκέας ἵππους, αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω κατά θ' ἄρματα ἄξω οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἄ κεν μάρπτησι κεραυνός ὅφρ' εἰδῆ γλαυκῶπις ὅτ' ὰν ῷ πατρὶ μάχηται. "Ηρη δ' οὕ τι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι"

395

400

405

Digitized by Google

415

420

430

435

αλελ γάρ μοι ξωθεν ενικλάν όττι κεν είπω."

*Ως έφατ', ώρτο δε 'Ιρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα, βη δ' εξ 'Ιδαίων δρέων ες μακρον 'Όλυμπον. πρώτησιν δὲ πύλησι πολυπτύχου Οὐλύμποιο άντομένη κατέρυκε, Διος δέ σφ' έννεπε μῦθον "πη μέματον; τί σφωϊν ένὶ φρεσὶ μαίνεται ήτορ; ούκ εάα Κρονίδης επαμυνέμεν 'Αργείοισιν. ώδε γαρ ηπείλησε Κρόνου παις, ή τελέει περ, γυιώσειν μέν σφωϊν ύφ' άρμασιν ώκέας ίππους, αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν κατά θ' ἄρματα ἄξειν. οὐδέ κεν ές δεκάτους περιτελλομένους ένιαυτούς έλκε' απαλθήσεσθου, α κευ μάρπτησι κεραυνός· όφρ' είδης, γλαυκώπι, ότ' αν σφ πατρί μάχηαι. "Ηρη δ' οὖ τι τόσον νεμεσίζεται οὐδε χολοῦται" αλεί γάρ οι ξωθεν ενικλαν όττι κεν είπη άλλα σύ γ' αινοτάτη, κύον άδεές, ει έτεόν γε τολμήσεις Διός άντα πελώριον έγχος αείραι."

'Η μεν άρ' δε είποῦσ' ἀπέβη πόδας ἀκέα Ἰρις, αὐτὰρ 'Αθηναίην "Ηρη πρὸς μῦθον ἔειπεν " ὁ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε νῶϊ ἐῶ Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν τῶν ἄλλος μεν ἀποφθίσθω, ἄλλος δε βιώτω, ὅς κε τύχη κεῖνος δε τὰ ὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικές."

Δς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους, τῆσιν δ' * Ωραι μεν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους, καὶ τοὺς μεν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίησι κάπησιν, ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθῖζον μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

Ζεὺς δὲ πατηρ Ἰδηθεν ἐὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους Οὔλυμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους. τῷ δὲ καὶ ἔππους μὲν λῦσε κλυτὸς ἐννοσίγαιος, 440 άρματα δ' αμ βωμοίσι τίθει, κατα λίτα πετάσσας αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς έζετο, τφ δ' ύπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Όλυμπος. αί δ' οίαι Διὸς ἀμφὶς 'Αθηναίη τε καὶ "Ηρη ησθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο. 445 αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε " τίφθ' ούτω τετίησθον, 'Αθηναίη τε καὶ "Ηρη; ού μέν θην καμέτην γε μάχη ένι κυδιανείρη δλλυσαι Τρώας, τοισιν κότον αίνον έθεσθε. πάντως, οίον ἐμόν γε μένος καὶ χειρες ἄαπτοι, 450 ούκ ἄν με τρέψειαν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν 'Ολύμπφ. σφωϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυΐα, πρὶν πόλεμόν τ' ιδέειν πολέμοιό τε μέρμερα έργα. ώδε γαρ έξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ήεν ούκ αν έφ' ύμετέρων όχέων πληγέντε κεραυνώ 455 άψ ες "Ολυμπον Ικεσθον, Ιν' άθανάτων έδος εστίν." *Ως έφαθ', αί δ' ἐπέμυξαν 'Αθηναίη τε καὶ "Ηρη" πλησίαι αι γ' ήσθην, κακά δε Τρώεσσι μεδέσθην. η τοι 'Αθηναίη ἀκέων ην οὐδέ τι είπε, σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ήρει 460 "Ηρη δ' οὐκ έχαδε στηθος χόλον, άλλα προσηύδα: " αλνότατε Κρονίδη, ποίον τον μύθον έειπες. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν άλλ' ξμπης Δαναών όλοφυρόμεθ' αίχμητάων, οί κεν δη κακόν οίτον άναπλήσαντες όλωνται. 465 [άλλ' ή τοι πολέμου μέν ἀφεξόμεθ', εί σὺ κελεύεις βουλην δ' 'Αργείοις ὑποθησόμεθ', ή τις δυήσει, ώς μη πάντες όλωνται όδυσσαμένοιο τεοίο."] Την δ' απαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς " ήους δη και μάλλον υπερμενέα Κρονίωνα 470

όψεαι, αἴ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια ήΡρη,

ολλύντ' 'Αργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητάων'
οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὅβριμος Ἐκτωρ,
πρὶν ὁροαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα,
ἤματι τῷ ὅτ' ἀν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται 475
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἴκηαι
γαίης καὶ πόντοιο, ἴν' 'Ιάπετός τε Κρόνος τε
ἤμενοι οὕτ' αὐγῆς Ὑπερίονος Ἡελίοιο 480
τέρποντ' οὕτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δὲ τε Τάρταρος ἀμφίς·
οὐδ' ἢν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σεῦ ἔγωγε
σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο."

^ΔΩς φάτο, τὸν δ' οὔ τι προσέφη λευκώλενος ^σΗρη. ἐν δ' ἔπεσ' 'Ωκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. Τρωσὶν μέν ρ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος, αὐτὰρ 'Αχαιοῖς ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.

Τρώων αυτ' άγορην ποιήσατο φαίδιμος Εκτωρ, νόσφι νεών άγαγων ποταμφ έπι δινήεντι, 490 έν καθαρώ, δθι δη νεκύων διεφαίνετο χώρος. έξ Ιππων δ' αποβάντες έπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον, τόν δ' Εκτωρ αγόρευε διίφιλος εν δ' άρα χειρί έγχος έχ' ενδεκάπηχυ πάροιθε δε λάμπετο δουρός αίχμη χαλκείη, περί δε χρύσεος θέε πόρκης, 495 τῷ δ γ' ἐρεισάμενος ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα " κέκλυτέ μευ, Τρώες και Δάρδανοι ήδ' επίκουροι νῦν ἐφάμην νῆάς τ' όλέσας καὶ πάντας 'Αχαιούς άψ ἀπονοστήσειν προτί *Ιλιον ἠνεμόεσσαν* άλλα πρίν κνέφας ήλθε, το νύν έσάωσε μάλιστα 500 'Αργείους καὶ νηας έπὶ ρηγμίνι θαλάσσης. άλλ' ή τοι νθν μέν πειθώμεθα νυκτί μελαίνη δόρπα τ' έφοπλισόμεσθα άταρ καλλίτριχας ίππους

λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν έκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας καὶ ἴφια μῆλα 505 καρπαλίμως, οίνον δέ μελίφρονα οίνίζεσθε σιτόν τ' εκ μεγάρων, επί δε ξύλα πολλά λέγεσθε, ως κεν παννύχιοι μέσφ' ήους ήριγενείης καίωμεν πυρά πολλά, σέλας δ' είς οὐρανὸν ίκη, μή πως καὶ διὰ νύκτα κάρη κομόωντες 'Αχαιοί 510 φεύγειν δρμήσωνται έπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. μη μαν ασπουδί γε νεών έπιβαίξυ έκηλοι, άλλ ως τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσση, βλήμενος η ιφ η έγχει δξυόεντι νηὸς ἐπιθρώσκων, Ίνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος 515 Τρωσίν έφ' ίπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν "Αρηα. κήρυκες δ' ανα άστυ διίφιλοι αγγελλόντων παίδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέρουτας λέξασθαι περί ἄστυ θεοδμήτων έπὶ πύργων θηλύτεραι δε γυναίκες ενί μεγάροισιν εκάστη 520 πῦρ μέγα καιόντων φυλακή δέ τις ἔμπεδος ἔστω, μη λόχος είσέλθησι πόλιν λαών απεόντων. ώδ' έστω, Τρώες μεγαλήτορες, ώς αγορεύω μῦθος δ' δς μεν νῦν ύγιης είρημένος έστω, τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω. 525 εύχομαι έλπόμενος Διί τ' άλλοισίν τε θεοίσιν **ξξελάαν ξυθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους,** οθς κήρες φορέουσι μελαινάων έπλ νηών. άλλ' ή τοι έπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ήμέας αὐτούς, πρωϊ δ' ύπηοιοι σύν τεύχεσι θωρηχθέντες 530 υηυσίν έπι γλαφυρήσιν έγείρομεν όξὺν "Αρηα. είσομαι ή κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερός Διομήδης παρ υηών πρός τείχος απώσεται, ή κεν έγω του χαλκώ δηώσας έναρα βροτόεντα φέρωμαι. αύριον ην άρετην διαείσεται, εί κ' έμον έγχος 535

μείνη ἐπερχόμενον ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ότω, κείσεται οὐτηθείς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι, ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον εί γὰρ ἐγὼν ὡς εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα, τιοίμην δ' ὡς τίετ' 'Αθηναίη καὶ 'Απόλλων, ὡς νῦν ἡμέρη ἤδε κακὸν φέρει 'Αργείοισιν.''

540

*Ως "Εκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας,
δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἶσιν ἔκαστος'
ἐκ πόλιος δ' ἄξοντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
[ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας.]
κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω •
[ἡδεῖαν· τῆς δ' οἴ τι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἰλιος ἱρῆ
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.]

545

Οἱ δὲ μέγα φρονέοντες ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρας
ἤατο παυνύχιοι, πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά.
ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ,
πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν
τόσσα μεσηγὸ νεῶν ἦδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
Τρώων καιόντων πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίφ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ ἐκάστφ
ἤατο πεντήκοντα σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.
ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας
ἔσταότες παρ' ὅχεσφιν ἐῦθρονον 'Ηῶ μίμνον.

555

550

563

ΙΛΙΑΔΟΣ L

Πρεσβεία πρὸς Άχιλλέα. Λιταί.

*Ως οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον αὐτὰρ 'Αχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἐταίρη, πένθεϊ δ' ἀτλήτφ βεβολήατο πάντες ἄριστοι. ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα, Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον, ἐλθόντ' ἐξαπίνης ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἄλα φῦκος ἔχευεν ὡς ἐδαίζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν 'Αχαιῶν.

'Ατρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλφ βεβολημένος ήτορ φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἔκαστον, μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο. ἰζον δ' εἰν ἀγορῆ τετιηότες· ἀν δ' 'Αγαμέμνων ἵστατο δάκρυ χέων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος, ἤ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ· ὡς ὁ βαρὰ στενάχων ἔπε' 'Αργείοισι μετηύδα· ' ὧ φίλοι, 'Αργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρείη, σχέτλιος, ὸς τότε μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι, νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει δυσκλέα ' Αργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὰν ὧλεσα λαόν. οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,

5

10

15

30

35

40

45

55

δς δη πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα ήδ' έτι καὶ λύσει τοῦ γὰρ κράτος έστὶ μέγιστον. άλλ' ἄγεθ', ώς αν έγω είπω, πειθώμεθα πάντες. φεύγωμεν σύν νηυσί φίλην ές πατρίδα γαίαν. οὺ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν."

*Ως έφαθ', οί δ' άρα πάντες άκην εγένοντο σιωπη. δην δ' ἄνεφ ήσαν τετιηότες υίες 'Αχαιών' όψε δε δη μετέειπε βοην άγαθος Διομήδης "' Ατρείδη, σοί πρώτα μαχήσομαι άφραδέοντι, ή θέμις έστίν, ἄναξ, ἀγορή σὸ δὲ μή τι γολωθής. άλκην μέν μοι πρώτον δυείδισας έν Δαναοίσι.

φας έμεν απτόλεμον και ανάλκιδα ταῦτα δε πάντα ζσασ' 'Αργείων ήμεν νέοι ήδε γέροντες.

σοί δε διάνδιχα δώκε Κρόνου παις άγκυλομήτεω σκήπτρω μέν τοι δώκε τετιμήσθαι περί πάντων, άλκην δ' ού τοι δώκεν, δ τε κράτος έστι μέγιστον. δαιμόνι', ούτω που μάλα έλπεαι υίας 'Αχαιών άπτολέμους τ' έμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις: εί δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ως τε νέεσθαι, έρχεο πάρ τοι όδός, νηες δέ τοι άγχι θαλάσσης ξστασ', αί τοι ξποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί. άλλ' άλλοι μενέουσι κάρη κομόωντες 'Αχαιοί είς δ κε περ Τροίην διαπέρσομεν. εί δὲ καὶ αὐτοί φευγόντων σύν νηυσί φίλην ές πατρίδα γαΐαν. νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ' εἰς ὅ κε τέκμωρ 'Ιλίου εξρωμεν' σύν γάρ θεώ είλήλουθμεν."

*Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἶες 'Αχαιῶν, 50 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο. τοίσι δ' ανιστάμενος μετεφώνεεν ίππότα Νέστωρ. "Τυδείδη, πέρι μεν πολέμφ ένι καρτερός έσσι, καὶ βουλή μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος. ού τίς τοι τὸν μῦθον δνόσσεται, δσσοι 'Αχαιοί,

οὐδὲ πάλιν ἐρέει ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μύθων. η μεν και νέος έσσι, έμος δέ κε και πάις είης δπλότατος νενεήφιν ατάρ πεπυυμένα βάζεις 'Αργείων βασιλήας, έπει κατά μοιραν έειπες. άλλ' άγ' έγών, δε σείο γεραίτερος εύχομαι είναι, 60 εξείπω καὶ πάντα διίξομαι οὐδέ κέ τίς μοι μθθον ατιμήσει', οὐδὲ κρείων 'Αγαμέμνων. αφρήτωρ αθέμιστος ανέστιός έστιν έκείνος δς πολέμου έραται επιδημίου δκρυόεντος. άλλ' ή τοι νθν μέν πειθώμεθα νυκτί μελαίνη 65 δόρπα τ' εφοπλισόμεσθα φυλακτήρες δε εκαστοι λεξάσθων παρά τάφρον δρυκτήν τείχεος έκτός. κούροισιν μέν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι αὐτὰρ ἔπειτα, 'Ατρείδη, σù μεν άρχει σù γαρ βασιλεύτατός έσσι. δαίνυ δαίτα γέρουσιν ξοικέ τοι, ού τοι άξικές. 70 πλειαί τοι οίνου κλισίαι, τον νηες 'Αχαιών ημάτιαι Θρήκηθεν έπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι πασά τοι έσθ' ύποδεξίη, πολέεσσι δ' ανάσσεις. πολλών δ' αγρομένων τω πείσεαι δς κεν αρίστην βουλην βουλεύση μάλα δε χρεώ πάντας 'Αχαιούς 75 έσθλης και πυκινης, ὅτι δήϊοι ἐγγύθι νηῶν καίουσιν πυρά πολλά τίς αν τάδε γηθήσειε: νὺξ δ' ήδ' ήὲ διαρραίσει στρατὸν ήὲ σαώσει." *Ως έφαθ', οί δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἢδ' ἐπίθοντο. έκ δὲ φυλακτήρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο 80 άμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαών, ηδ' άμφ' 'Ασκάλαφου καὶ 'Ιάλμενου, υίας 'Αρηος, άμφί τε Μηριόνην 'Αφαρηά τε Δηίπυρόν τε, ηδ' αμφί Κρείοντος υίον Λυκομήδεα δίον. ξπτ' ξσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ξκατὸν δὲ ξκάστφ 85 κούροι άμα στείχον δολίχ' έγχεα χερσίν έχοντες. καδ δε μέσον τάφρου και τείχεος ίζον ιόντες.

95

100

105

110

115

ένθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπα έκαστος. 'Ατρείδης δε γέροντας ἀολλέας ήγεν 'Αχαιών ές κλισίην, παρά δέ σφι τίθει μενοεικέα δαίτα. οί δ' έπ' δνείαθ' έτοιμα προκείμενα χειρας ΐαλλον. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. τοις ο γέρων πάμπρωτος ύφαίνειν ήρχετο μητιν, Νέστωρ, οὖ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή. ο σφιν ευφρονέων αγορήσατο και μετέειπεν " 'Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρών 'Αγάμεμνον, έν σοι μεν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, οῦνεκα πολλών λαών έσσὶ ἄναξ καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκηπτρόν τ' ήδε θέμιστας, ίνα σφίσι βουλεύησθα. τῶ σε χρη πέρι μεν φάσθαι έπος ήδ' ἐπακοῦσαι. κρηηναι δε καὶ ἄλλφ, ὅτ' ἄν τινα θυμὸς ἀνώγη είπειν είς άγαθόν σέο δ' έξεται όττι κεν άρχη. αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ως μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. ού γάρ τις νόον άλλος αμείνονα τοῦδε νοήσει, οίον εγώ νοέω, ήμεν πάλαι ήδ' έτι καὶ νῦν, έξ έτι τοῦ ὅτε, διογενές, Βρισητδα κούρην χωομένου 'Αχιληος έβης κλισίηθεν απούρας ού τι καθ' ἡμέτερου γε νόον μάλα γάρ τοι ἔγωγε πόλλ' ἀπεμυθεόμην' σύ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ είξας άνδρα φέριστον, δυ αθάνατοί περ έτισαν, ητίμησας έλων γάρ έχεις γέρας άλλ' έτι και νύν φραζώμεσθ' ως κέν μιν αρεσσάμενοι πεπίθωμεν

Τον δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων'
"ὧ γέρον, οὖ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας'
ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ἀντί νυ πολλῶν
λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὄν τε Ζεὺς κῆρι φιλήση,
ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν 'Αχαιῶν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,

δώροισίν τ' άγανοισιν έπεσσί τε μειλιχίοισι."

αψ εθέλω αρέσαι δόμεναι τ' απερείσι' αποινα. 120 ύμιν δ' έν πάντεσσι περικλυτά δωρ' δνομήνω, ξπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοιο τάλαντα αίθωνας δε λέβητας εείκοσι, δώδεκα δ' ίππους πηγούς άθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. οὖ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ὧ τόσσα γένοιτο, 125 οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο, οσσα μοι ηνείκαντο αέθλια μώνυχες ίπποι. δώσω δ' έπτα γυναικας αμύμονα έργα ίδυίας, Λεσβίδας, ας δτε Λέσβον εϋκτιμένην έλεν αὐτός έξελόμην, αὶ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικών. 130 τας μέν οι δώσω, μετα δ' έσσεται ην τότ' απηύρων, κούρη Βρισήος έπι δε μέγαν δρκον δμοθμαι μή ποτε της εθνης επιβήμεναι ήδε μιγηναι. ή θέμις ανθρώπων πέλει, ανδρών ήδε γυναικών. ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται εί δέ κεν αὖτε 135 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοί δώωσ' άλαπάξαι, νηα άλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω είσελθών, ότε κεν δατεώμεθα ληίδ' 'Αχαιοί, Τρωϊάδας δε γυναίκας εείκοσιν αὐτὸς ελέσθω. αί κε μετ' 'Αργείην 'Ελένην κάλλισται έωσιν. 140 εί δέ κεν "Αργος ἱκοίμεθ' 'Αχαιϊκόν, οῦθαρ ἀρούρης, γαμβρός κέν μοι έοι τίσω δέ μιν ίσον 'Ορέστη, δς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίη ένι πολλή. τρείς δέ μοί είσι θύγατρες ένλ μεγάρφ εὐπήκτφ, Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα, 145 τάων ήν κ' εθέλησι φίλην ανάεδνον αγέσθω πρός οίκου Πηλήος έγω δ' έπι μείλια δώσω πολλά μάλ', όσσ' ου πώ τις έξι ξπέδωκε θυγατρί έπτα δέ οι δώσω εθ ναιόμενα πτολίεθρα, Καρδαμύλην Ένόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν, 150 Φηράς τε ζαθέας ήδ' "Ανθειαν βαθύλειμον.

160

165

170

175

180

καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός, νέαται Πύλου ἠμαθόεντος ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες πολυβοῦται, οἴ κέ ἐ δωτίνησι θεὸν ὡς τιμήσουσι καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
δμηθήτω—'Αίδης τοι ἀμείλιχος ἢδ' ἀδάμαστος τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων—καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι ἢδ' ὅσσον γενεῆ προγενέστερος εὕχομαι εἶναι."

Τον δ' ημείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ' "' Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν ' Αγάμεμνον, δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς ' Αχιληϊ ἄνακτι' ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οῖ κε τάχιστα ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ' Αχιλησς. εἰ δ' ἄγε, τοὺς ᾶν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων. Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα διίφιλος ἡγησάσθω, αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος ' Οδυσσεύς' κηρύκων δ' ' Οδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων. φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημησαί τε κέλεσθε, ὄφρα Διὶ Κρονίδη ἀρησόμεθ', αἴ κ' ἐλεήση."

*Ως φάτο, τοίσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν. αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χείρας ἔχευαν, κοῦροι δὰ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοίο, νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν. αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός, ώρμῶντ' ἐκ κλισίης 'Αγαμέμνονος 'Ατρείδαο. τοίσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, δενδίλλων ἐς ἔκαστον, 'Οδυσσῆϊ δὲ μάλιστα, πειρῶν ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Τω δε βάτην παρά θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης πολλά μάλ' εὐχομένω γαιηόχω εὐνοσιγαίω

ρηϊδίως πεπιθείν μεγάλας φρένας Αλακίδαο. Μυρμιδόνων δ' έπί τε κλισίας καὶ νηας ἰκέσθην. 185 του δ' εύρου φρένα τερπόμενου φόρμιγγι λιγείη, καλή δαιδαλέη, έπὶ δ' άργύρεον ζυγον ήεν, την άρετ' εξ ενάρων πόλιν 'Ηετίωνος όλεσσας' τη δ γε θυμον έτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρων. Πάτροκλος δέ οἱ οῖος ἐναντίος ἦστο σιωπῆ, 190 δέγμενος Αλακίδην, δπότε λήξειεν αείδων, τω δε βάτην προτέρω, ήγειτο δε διος 'Οδυσσεύς, σταν δέ πρόσθ' αὐτοῖο' ταφων δ' ἀνόρουσεν 'Αχιλλεύς αὐτη σὺν φόρμιγγι, λιπών έδος ένθα θάασσεν. ως δ' αύτως Πάτροκλος, έπει ίδε φωτας, ανέστη. 195 τω και δεικυύμενος προσέφη πόδας ωκύς 'Αχιλλεύς' "χαίρετον ή φίλοι ἄνδρες ϊκάνετον ή τι μάλα χρεώ, οί μοι σκυζομένω περ 'Αχαιών φίλτατοί έστον."

'Ως ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δίος 'Αχιλλεύς, εἶσεν δ' ἐν κλισμοίσι τάπησί τε πορφυρέοισιν. αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα' "μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱέ, καθίστα, ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω' οἶ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρω."

*Ως φάτο, Πάτροκλος δὲ φίλφ ἐπεπείθεθ' ἐταίρφ. 205 αὐτὰρ ὅ γε κρείον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῆ, ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὅϊος καὶ πίονος αἰγός, ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ράχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῆ. τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος 'Αχιλλεύς. καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε, 210 πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φώς. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε, πάσσε δ' ἀλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπαείρας. αὐτὰρ ἐπεί ρ' ὅπτησε καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε,

Πάτροκλος μέν σίτον έλων ἐπένειμε τραπέζη καλοίς έν κανέοισιν, άταρ κρέα νείμεν 'Αχιλλεύς. αύτδς δ' άντίον ίζεν 'Οδυσσήος θείοιο τοίχου τοῦ ἐτέροιο, θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει Πάτροκλου, δυ έταιρου ό δ' έν πυρί βάλλε θυηλάς. οί δ' έπ' ονείαθ' έτοιμα προκείμενα χειρας ζαλλον. αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο. νεῦσ' Αἴας Φοίνικι νόησε δὲ δίος 'Οδυσσεύς, πλησάμενος δ' οίνοιο δέπας δείδεκτ' 'Αχιλη̂α' " χαιρ', 'Αχιλεύ' δαιτός μεν έτσης ούκ έπιδευείς 225 ημέν ένι κλισίη 'Αγαμέμνονος 'Ατρείδαο ήδε και ενθάδε νῦν πάρα γὰρ μενοεικέα πολλά δαίνυσθ' άλλ' οὐ δαιτός ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν, άλλα λίην μέγα πημα, διοτρεφές, είσορόωντες 230 νηας ευσσέλμους, εί μη σύ γε δύσεαι άλκην. έγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν έθεντο Τρώες υπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' επίκουροι, κηάμενοι πυρά πολλά κατά στρατόν, οὐδ' ἔτι φασί σχήσεσθ', άλλ' εν νηυσί μελαίνησιν πεσέεσθαι, 235 Ζεύς δέ σφι Κρονίδης ενδέξια σήματα φαίνων αστράπτει· Εκτωρ δε μέγα σθένει βλεμεαίνων μαίνεται έκπάγλως, πίσυνος Διί, οὐδέ τι τίει άνέρας οὐδὲ θεούς κρατερή δέ ε λύσσα δέδυκεν. άρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι 'Hô διαν' 240 στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλερού πυρός, αύταρ 'Αχαιούς δηώσειν παρά τησιν δρινομένους ύπο καπνού. ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς έκτελέσωσι θεοί, ἡμιν δε δη αἴσιμον εἴη 245 φθίσθαι ένὶ Τροίη έκὰς "Αργεος ἱπποβότοιο. άλλ' ἄνα, εὶ μέμουάς γε καὶ όψέ περ υΐας 'Αχαιών

τειρομένους ερύεσθαι ύπό Τρώων δρυμαγδού. αὐτῶ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, οὐδέ τι μῆχος ρεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εύρειν άλλα πολύ πρίν 250 φράζευ ὅπως Δαναοίσιν άλεξήσεις κακὸν ἡμαρ. ω πέπου, ή μεν σοί γε πατηρ επετέλλετο Πηλεύς ήματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης 'Αγαμέμνονι πέμπε. ' τέκνον έμόν, κάρτος μεν 'Αθηναίη τε καὶ "Ηρη δώσουσ'. αἴ κ' ἐθέλωσι, σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν 255 ζοχειν εν στήθεσσι φιλοφροσύνη γαρ αμείνων ληγέμεναι δ' έριδος κακομηχάνου, όφρα σε μαλλον τίωσ' 'Αργείων ήμεν νέοι ήδε γέροντες.' ως επέτελλ' ό γέρων, συ δε λήθεαι άλλ' έτι και νύν παύε', ξα δε χόλον θυμαλγέα σοι δ' 'Αγαμέμνων 260 άξια δώρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο. εί δε σὺ μέν μευ ἄκουσον, εγώ δε κε τοι καταλέξω δσσα τοι ἐν κλισίησιν ὑπέσχετο δῶρ' 'Αγαμέμνων' ξπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, αίθωνας δε λέβητας εείκοσι, δώδεκα δ' ίππους 265 πηγούς άθλοφόρους, οι άξθλια ποσσίν άρουτο. ού κεν αλήϊος είη ανήρ ώ τόσσα γένοιτο, οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο, όσσ' 'Αγαμέμνονος έπποι αξθλια ποσσίν άρουτο. δώσει δ' έπτα γυναικας αμύμονα έργα ίδυίας. 270 Λεσβίδας, ας δτε Λέσβον εϋκτιμένην έλες αὐτός έξέλεθ', αὶ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικών. τας μέν τοι δώσει, μετα δ' έσσεται ην τότ' απηύρα, κούρη Βρισήος έπι δε μέγαν δρκον δμείται μή ποτε της εθνης έπιβήμεναι ήδε μιγηναι, 275 η θέμις ἐστίν, ἄναξ, ήτ' ἀνδρων ήτε γυναικών. ταῦτα μέν αὐτίκα πάντα παρέσσεται εί δέ κεν αὖτε άστυ μέγα Πριάμοιο θεοί δώωσ' άλαπάξαι, νηα άλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι

είσελθών, δτε κεν δατεώμεθα ληίδ' 'Αχαιοί, 280 Τρωϊάδας δε γυναίκας εείκοσιν αὐτὸς ελέσθαι. αί κε μετ' 'Αργείην 'Ελένην κάλλισται έωσιν. εί δέ κεν "Αργος ἱκοίμεθ' 'Αχαιϊκόν, οὖθαρ ἀρούρης, γαμβρός κέν οἱ ἔοις τίσει δέ σε Ισον 'Ορέστη, ος οι τηλύγετος τρέφεται θαλίη ένι πολλή. 285 τρείς δέ οι είσι θύγατρες ένὶ μεγάρω εὐπήκτω, Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα, τάων ην κ' εθέλησθα φίλην ανάεδνον άγεσθαι πρός οίκου Πηλήος ό δ' αὖτ' ἐπὶ μείλια δώσει πολλά μάλ', δσσ' οὖ πώ τις έῆ ἐπέδωκε θυγατρί* 290 έπτα δέ τοι δώσει εθ ναιόμενα πτολίεθρα, Καρδαμύλην Ένόπην τε καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν Φηράς τε ζαθέας ήδ' "Ανθειαν βαθύλειμον, καλην τ' Αίπειαν και Πήδασον άμπελόεσσαν. πασαι δ' έγγυς αλός, νέαται Πύλου ημαθόεντος 295 έν δ' άνδρες ναίουσι πολύρρηνες πολυβοῦται, οί κέ σε δωτίνησι θεόν ως τιμήσουσι καί τοι ὑπὸ σκήπτρω λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. ταῦτά κέ τοι τελέσειε μεταλλήξαντι χόλοιο. εί δέ τοι 'Ατρείδης μεν απήχθετο κηρόθι μαλλον, 300 αὐτὸς καὶ τοῦ δώρα, σὸ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς τειρομένους έλέαιρε κατά στρατόν, οί σε θεόν ως τίσουσ' ή γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο. νῦν γάρ χ' "Εκτορ' έλοις, ἐπεὶ αν μάλα τοι σχεδον έλθοι λύσσαν έχων όλοήν, έπει ου τινά φησιν όμοιον 305 οί έμεναι Δαναών, οθς ενθάδε νήες ένεικαν."

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ἀκὺς 'Αχιλλεύς'
"διογενες Λαερτιάδη, πολυμήχαν' 'Οδυσσεῦ,
χρη μεν δη τον μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
η περ δη φρονέω τε καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.

έχθρὸς γάρ μοι κείνος δμώς 'Αίδαο πύλησιν ος χ' έτερου μεν κεύθη ενί φρεσίν, άλλο δε είπη. αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα* οὖτ' ἔμεγ' 'Ατρείδην 'Αγαμέμνονα πεισέμεν οἴω 315 ούτ' άλλους Δαναούς, έπει ούκ άρα τις χάρις ήεν μάρνασθαι δηίοισιν έπ' ανδράσι νωλεμές αλεί. ίση μοίρα μένοντι, καὶ εὶ μάλα τις πολεμίζοι· έν δὲ lŷ τιμŷ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός· κάτθαν' όμως δ τ' άεργος άνηρ δ τε πολλά έοργως. 320 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμώ, αίει έμην ψυχην παραβαλλόμενος πολεμίζειν. ώς δ' δρυις απτησι νεοσσοίσι προφέρησι μάστακ', επεί κε λάβησι, κακώς δ' άρα οι πέλει αὐτῆ, ως και έγω πολλάς μέν ἀύπνους νύκτας ζαυον. 325 ήματα δ' αίματό εντα διέπρησσον πολεμίζων, άνδράσι μαρνάμενος δάρων ένεκα σφετεράων. δώδεκα δη σύν νηυσὶ πόλεις αλάπαξ' ανθρώπων, πεζὸς δ' Ενδεκά φημι κατὰ Τροίην Ερίβωλον τάων έκ πασέων κειμήλια πολλά και έσθλά 330 έξελόμην, καὶ πάντα φέρων 'Αγαμέμνονι δόσκον 'Ατρείδη' ὁ δ' ὅπισθε μένων παρά νηυσί θοῆσι δεξάμενος διὰ παθρα δασάσκετο, πολλὰ δ' έχεσκεν. άλλα δ' αριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσι, τοίσι μεν έμπεδα κείται, έμευ δ' άπο μούνου 'Αχαιών 335 είλετ', έχει δ' άλοχον θυμαρέα τη παριαύων τερπέσθω. τί δε δεί πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν 'Αργείους; τί δε λαδυ αυήγαγευ ευθάδ' αγείρας 'Ατρείδης; ή οὐχ 'Ελένης ένεκ' ήϋκόμοιο; η μοῦνοι φιλέουσ' αλόχους μερόπων ανθρώπων 340 'Ατρείδαι; έπει δε τις άνηρ άγαθος και έχέφρων την αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, ώς καὶ ἐγὼ την έκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητήν περ ἐοῦσαν.

υθυ δ' έπελ έκ γειρών γέρας είλετο καί μ' απάτησε. μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος οὐδέ με πείσει. 345 άλλ', 'Οδυσεύ, σύν σοί τε καὶ άλλοισιν βασιλεύσι φραζέσθω νήεσσιν άλεξέμεναι δήϊον πυρ. η μέν δη μάλα πολλά πονήσατο νόσφιν έμεῖο, καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῶ εὐρεῖαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν. 350 άλλ' οὐδ' ὡς δύναται σθένος Εκτορος ἀνδροφόνοιο ίσχειν όφρα δ' έγω μετ' 'Αχαιοισιν πολέμιζον ούκ εθέλεσκε μάγην από τείγεος δρυύμεν Εκτωρ. άλλ' δσον ές Σκαιάς τε πύλας και φηγόν Ικανεν. ξυθα ποτ' οδου ξμιμυε, μόγις δέ μευ ξκφυγεν δρμήυ. νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Εκτορι δίω, αύριον ίρα Διὶ βέξας καὶ πασι θεοίσι, νηήσας εθ νηας, έπην άλαδε προερύσσω, όψεαι, ην εθέλησθα καὶ αἴ κέν τοι τὰ μεμήλη, ηοι μάλ' Έλλήσποντον έπ' ιχθυόεντα πλεούσας 360 νηας έμάς, έν δ' ἄνδρας έρεσσέμεναι μεμαώτας. εί δέ κεν εὐπλο<u>ίην δ</u>ώη κλυτός έννοσίγαιος, ήματί κε τριτάτφ Φθίην ερίβωλον ίκοίμην. **ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων*** άλλου δ' ευθευδε χρυσου και χαλκου ερυθρου 365 ηδε γυναίκας ευζώνους πολιόν τε σίδηρον άξομαι, άσσ' έλαχόν γε' γέρας δέ μοι, őς περ έδωκεν, αθτις εφυβρίζων έλετο κρείων 'Αγαμέμνων 'Ατρείδης' τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω, άμφαδόν, όφρα καὶ άλλοι ἐπισκύζωνται 'Αχαιοί, 370 εί τινά που Δαναών έτι έλπεται έξαπατήσειν. αλέν αναιδείην έπιειμένος οὐδ' αν έμοιγε τετλαίη κύνεός περ έων είς ωπα ίδέσθαι. οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον• έκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἦλιτεν' οὐδ' αν ἔτ' αδτις

εξαπάφοιτ' επέεσσιν. άλις δέ οί άλλα ξκηλος έρρέτω έκ γαρ εῦ φρένας είλετο μητίετα Ζεύς. έχθρα δέ μοι τοῦ δώρα, τίω δέ μιν έν καρός αίση. οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη όσσα τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο. 380 οὐδ' ὅσ' ἐς 'Ορχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας Αλγυπτίας, δθι πλείστα δόμοις έν κτήματα κείται, αί θ' έκατόμπυλοί είσι, διηκόσιοι δ' αν' έκάστας άνέρες έξοιχνεύσι σύν Ιπποισιν καὶ ὅχεσφιν. οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, 38s οὐδέ κεν ως έτι θυμον εμον πείσει' 'Αγαμέμνων, πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν έμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην. κούρην δ' οὐ γαμέω 'Αγαμέμνονος 'Ατρείδαο, οὐδ' εὶ χρυσείη 'Αφροδίτη κάλλος ἐρίζοι, έργα δ' 'Αθηναίη γλαυκώπιδι Ισοφαρίζοι' 39a οὐδέ μιν ως γαμέω ό δ' 'Αχαιων άλλον έλέσθω, δς τις οί τ' ἐπέοικε καὶ δς βασιλεύτερός ἐστιν. ην γαρ δή με σόωσι θεοί και οίκαδ' ίκωμαι, Πηλεύς θήν μοι έπειτα γυναϊκά γε μάσσεται αὐτός. πολλαί 'Αχαιτδες είσιν αν' 'Ελλάδα τε Φθίην τε, 395 κουραι αριστήων, οί τε πτολίεθρα δύονται, τάων ην κ' εθέλωμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν. ένθα δέ μοι μάλα πολλον επέσσυτο θυμος αγήνωρ γήμαντι μυηστην άλοχου, εικυίαν άκοιτιν, κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων εκτήσατο Πηλεύς. 400 ού γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν Ίλιον εκτήσθαι, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υίας 'Αχαιῶν, οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει, Φοίβου 'Απόλλωνος, Πυθοί ένι πετρηέσση. 405 ληϊστοί μέν γάρ τε βόες καὶ ίφια μηλα, κτητοί δε τρίποδές τε καὶ ίππων ξανθά κάρηνα.

ανδρός δε ψυχη πάλιν ελθείν οὖτε λεϊστή ούθ' έλετή, έπεὶ άρ κεν άμείψεται έρκος δδόντων. μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεα Θέτις αργυρόπεζα 410 διγθαδίας κήρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε. εὶ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι, ώλετο μέν μοι νόστος, απαρ κλέος αφθιτον έσται· εί δέ κεν οϊκαδ' ϊκωμι φίλην ές πατρίδα γαίαν, ώλετό μοι κλέος έσθλόν, έπὶ δηρον δέ μοι αίων 415 έσσεται, οὐδέ κέ μ' ὧκα τέλος θανάτοιο κιχείη. καὶ δ' αν τοῖς άλλοισιν έγω παραμυθησαίμην οίκαδ' αποπλείειν, έπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ 'Ιλίου αλπεινής' μάλα γάρ έθεν εὐρύοπα Ζεὺς χειρα έην ύπερέσχε, τεθαρσήκασι δε λαοί. 420 άλλ' ύμεις μεν ζόντες αριστήεσσιν 'Αχαιών άγγελίην απόφασθε—τὸ γάρ γέρας έστι γερόντων όφρ' άλλην φράζωνται ένὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω, ή κέ σφιν νήάς τε σόφ καὶ λαὸν 'Αχαιῶν νηυσίν έπι γλαφυρής, έπει ού σφισιν ήδε γ' έτοιμη, 425 ην νθν εφράσσαντο εμεθ απομηνίσαντος. Φοινιέ δ' αθθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω, όφρα μοι έν νήεσσι φίλην ές πατρίδ' ξπηται αύριου, ην εθέλησιν ανάγκη δ' ού τί μιν άξω."

Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένουτο σιωπῆ 430 μῦθον ἀγασσάμενοι μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν*.
ὀψὰ δὰ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ δάκρυ' ἀναπρήσας* περὶ γὰρ δίε νηυσὶν 'Αχαιῶν*
" εἰ μὰν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσί, φαίδιμ' 'Αχιλλεῦ, βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῆσι 435 πῦρ ἐθέλεις ἀίδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ, πῶς ἀν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποίμην οἰος; σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης 'Αγαμέμνονι πέμπε

νήπιον, οὖ πω είδόθ' δμοιτου πολέμοιο, 440 οὐδ' ἀγορέων, Ίνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι. τούνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα, μύθων τε δητηρ' ξμεναι πρηκτηρά τε ξργων. ώς αν έπειτ' άπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς 445 γηρας αποξύσας θήσειν νέον ηβώοντα, οίου ότε πρώτου λίπου Ελλάδα καλλινύναικα. φεύνων νείκεα πατρός 'Αμύντορος 'Ορμενίδαο, δς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο, την αυτός φιλέεσκεν, ατιμάζεσκε δ' ακοιτιν, 450 μητέρ' έμήν ή δ' αίξυ έμξ λισσέσκετο γούνων παλλακίδι προμιγήναι, ζυ' έχθήρειε γέρουτα. τη πιθόμην και έρεξα πατήρ δ' έμος αυτίκ' οισθείς πολλά κατηράτο, στυγεράς δ' έπεκέκλετ' Έρινυς, μή ποτε γούνασιν οίσιν εφέσσεσθαι φίλον υίδν 455 έξ εμέθεν γεγαώτα· θεοί δ' ετέλειον επαράς, Ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια. [τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκώ• άλλά τις άθανάτων παῦσεν χόλον, δς ρ ενί θυμφ δήμου θηκε φάτιν καὶ δυείδεα πόλλ' άνθρώπων, ώς μη πατροφόνος μετ' 'Αχαιοίσιν καλεοίμην.] ένθ' έμοι οὐκέτι πάμπαν έρητύετ' έν φρεσι θυμός πατρός χωομένοιο κατά μέγαρα στρωφασθαι. ή μέν πολλά έται και άνεψιοι άμφις εόντες αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον εν μεγάροισι, 465 πολλά δὲ ἴφια μήλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς έσφαζου, πολλοί δε σύες θαλέθουτες άλοιφή εύόμενοι τανύοντο διά φλογός ήφαίστοιο, πολλου δ' εκ κεράμων μέθυ πίνετο τοιο γέρουτος. είνάνυχες δέ μοι άμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ζαυον 470 οί μεν αμειβόμενοι φυλακας έχον, οδδέ ποτ' έσβη

πυρ, έτερου μεν ύπ αιθούση εὐερκέος αὐλης, άλλο δ' ένὶ προδόμω, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. άλλ' ὅτε δη δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή, καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινώς ἀραρυίας 475 δήξας εξηλθον, και υπέρθορον ερκίου αυλής ρεία, λαθων φύλακάς τ' ανδρας δμωάς τε γυναίκας. φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ελλάδος εὐρυχόροιο, Φθίην δ' έξικόμην έριβώλακα, μητέρα μήλων, ές Πηληα ἄναχθ' ο δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, 480 καί μ' εφίλησ' ώς εί τε πατήρ δυ παίδα φιλήση μοθνον τηλύγετον πολλοβσιν έπλ κτεάτεσσι. καί μ' αφνειον έθηκε, πολύν δέ μοι ωπασε λαόν ναίον δ' έσχατιην Φθίης, Δολόπεσσιν ανάσσων. καί σε τοσοῦτον έθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' 'Αχιλλεῦ, 485 έκ θυμοῦ φιλέων, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλφ ούτ' ες δαῖτ' ιέναι ούτ' εν μεγάροισι πάσασθαι, πρίν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθίσσας όψου τ' άσαιμι προταμών καὶ οίνον ἐπισχών. πολλάκι μοι κατέδευσας έπλ στήθεσσι χιτώνα 490 οίνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέη ἀλεγεινῆ. ως έπι σοι μάλα πόλλ' έπαθον και πόλλ' εμόγησα, τὰ φρονέων, ὅ μοι οὖ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον έξ έμεῦ ἀλλὰ σὲ παίδα, θεοίς ἐπιείκελ' 'Αχιλλεῦ, ποιεύμην, ໃνα μοί ποτ' αξικέα λοιγον αμύνης. 495 άλλ', 'Αχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν' οὐδέ τί σε χρη νηλεές ήτορ έχειν στρεπτοί δέ τε καί θεοί αὐτοί, των περ καὶ μείζων άρετη τιμή τε βίη τε. καὶ μέν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῆς ἀγανῆσι λοιβή τε κυίση τε παρατρωπώσ' ἄνθρωποι 500 λισσόμενοι, ότε κέν τις ύπερβήη και αμάρτη. καί γάρ τε Λιταί είσι Διός κοῦραι μεγάλοιο, χωλαί τε ώυσαί τε παραβλωπές τ' όφθαλμώ,

Digitized by Google

αί ρά τε καὶ μετόπισθ' "Ατης ἀλέγουσι κιοῦσαι. ή δ' Ατη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οῦνεκα πάσας 505 πολλον υπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πασαν επ' αΐαν βλάπτουσ' ανθρώπους αι δ' εξακέονται δπίσσω. δς μέν τ' αιδέσεται κούρας Διός άσσον ιούσας, του δε μέγ' ώνησαν καί τ' έκλυον εὐχομένοιο. δς δέ κ' ανήνηται καί τε στερεώς αποείπη, KIO λίσσονται δ' ἄρα ταί γε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι τω 'Ατην αμ' έπεσθαι, ίνα βλαφθείς αποτίση. άλλ', 'Αχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι τιμήν, ή τ' άλλων περ έπιγνάμπτει νόον έσθλων. εί μεν γάρ μη δώρα φέροι, τὰ δ' ὅπισθ' ὀνομάζοι 515 'Ατρείδης, άλλ' αλέν έπιζαφελώς χαλεπαίνοι, ούκ αν έγωγέ σε μηνιν απορρίψαντα κελοίμην 'Αργείοισιν αμυνέμεναι χατέουσί περ έμπης' νῦν δ' ἄμα τ' αὐτίκα πολλά διδοί, τὰ δ' ὅπισθεν ὑπέστη, ανδρας δε λίσσεσθαι επιπροέηκεν αρίστους 520 κρινάμενος κατά λαὸν 'Αχαιϊκόν, οι τε σοί αὐτώ φίλτατοι 'Αργείων' των μή σύ γε μῦθον έλέγξης unδε πόδας· πρίν δ' ού τι νεμεσσητόν κεχολώσθαι. ούτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρών ηρώων, ότε κέν τιν' επιζάφελος χόλος (κοι· 525 δωρητοί τε πέλουτο παράρρητοί τ' επέεσσι. μέμνημαι τόδε έργον έγω πάλαι, οδ τι νέον γε, ως ην εν δ' ύμιν ερέω πάντεσσι φίλοισι. Κουρητές τ' έμάχουτο και Αιτωλοί μενεχάρμαι άμφὶ πόλιν Καλυδώνα καὶ άλλήλους ἐνάριζον, 5 30 Αλτωλολ μεν άμυνόμενοι Καλυδώνος έραννης, Κουρήτες δε διαπραθέειν μεμαώτες *Αρηϊ. καλ γάρ τοισι κακόν χρυσόθρονος "Αρτεμις διρσε, χωσαμένη ο οἱ οῦ τι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οινεύς ρέξ ' άλλοι δε θεοί δαίνυνθ' εκατόμβας,

Digitized by Google

οξη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μεγάλοια. η λάθετ' η οὐκ ἐνόησεν ἀάσατο δὲ μέγα θυμώ. ή δε χολωσαμένη δίον γένος Ιοχέαιρα ῶρσεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα, δς κακά πολλ΄ έρδεσκεν έθων Οίνησς άλωήν πολλά δ' δ' γε προθέλυμνα χαμαί βάλε δένδρεα μακρά αὐτῆσιν ρίζησι και αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. του δ' υίος Οινήσς απέκτεινεν Μελέαγρος, πολλέων έκ πολίων θηρήτορας άνδρας άγείρας καὶ κύνας οὐ μεν γάρ κ' εδάμη παύροισι βροτοίσι 545 τόσσος έην, πολλούς δε πυρής επέβησ' άλεγεινής. ή δ' άμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν, άμφὶ συὸς κεφαλή καὶ δέρματι λαχνήεντι, Κουρήτων τε μεσηγύ και Αιτωλών μεγαθύμων. όφρα μεν οθν Μελέαγρος άρητφιλος πολέμιζε, 550 τόφρα δε Κουρήτεσσι κακώς ήν, ούδ' εδύναντο τείχεος έκτοσθεν μίμνειν πολέες περ εόντες άλλ' ὅτε δη Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων οιδάνει εν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, ή τοι ὁ μητρὶ φίλη 'Αλθαίη χωόμενος κῆρ 555 κείτο παρά μνηστή αλόχω, καλή Κλεοπάτρη, κούρη Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης "Ιδεώ θ', δε κάρτιστος επιχθονίων γένετ' ανδρών των τότε-καί ρα άνακτος έναντίου είλετο τόξον Φοίβου 'Απόλλωνος καλλισφύρου είνεκα νύμφης. 560 την δε τότ' εν μεγάροισι πατηρ και πότνια μήτηρ 'Αλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς μήτηρ άλκυόνος πολυπενθέος οίτον έχουσα κλαί', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοίβος 'Απόλλωντῆ ο γε παρκατέλεκτο χόλον θυμαλγέα πέσσων, 565 έξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ή ρα θεοίσι πόλλ αχέουσ' ήρατο κασιγυήτοιο φόνοιο,

πολλά δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν άλοία κικλήσκουσ' 'Αίδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφονειαν, πρόχνυ καθεζομένη, δεύοντο δε δάκρυσι κόλποι, 570 παιδί δόμεν θάνατον της δ' ηεροφοίτις Έρινὺς έκλυεν έξ 'Ερέβεσφιν, άπείλιχον ήτορ έχουσα. των δε τάχ' άμφι πύλας δμαδος και δοῦπος δρώρει πύργων βαλλομένων τον δε λίσσοντο γέροντες Αλτωλών, πέμπον δε θεών ιερήας αρίστους, 575 έξελθείν και άμθναι, ύποσχόμενοι μέγα δώρον δππόθι πιότατον πεδίον Καλυδώνος έραννης, ένθα μιν ήνωγον τέμενος περικαλλές έλέσθαι πεντηκοντόνυον, τὸ μέν ημισυ οίνοπέδοιο. ημισυ δε ψιλην άροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. 580 πολλά δέ μιν λιτάνευε γέρων Ιππηλάτα Οίνευς οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο, σείων κολλητάς σανίδας, γουνούμενος υίόν. πολλά δε τόν γε κασίγνηται καὶ πότνια μήτης έλλίσσουθ' ό δὲ μᾶλλου ἀναίνετο πολλὰ δ' ἐταῖροι, 585 οί οἱ κεδυότατοι καὶ Φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων άλλ' οὐδ' ὡς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον, πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκ' ἐβάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων βαίνου Κουρήτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ. καὶ τότε δη Μελέαγρου εξίζωνος παράκοιτις 590 λίσσετ' δδυρομένη, καί οι κατέλεξεν απαντα κήδε', δσ' ανθρώποισι πέλει των άστυ αλώη* άνδρας μεν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, τέχνα δέ τ' άλλοι άγουσι βαθυζώνους τε γυναίκας. τοῦ δ' ώρίνετο θυμός ἀκούοντος κακὰ ἔργα, 595 βη δ' ιέναι, χροί δ' έντε' εδύσετο παμφανόωντα. ώς ὁ μὲν Αιτωλοισιν ἀπήμυνεν κακὸν ἡμαρ είξας φ θυμφ. τφ δ' οὐκέτι δωρ' ἐτέλεσσαν πολλά τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ήμυνε καὶ αὖτως.

630

άλλα σθ μή μοι ταθτα νόει φρεσί, μηδέ σε δαίμων 600 ενταθθα τρέψειε, φίλος κάκιον δέ κεν είη υηυσίν καιομένησιν άμυνέμεν άλλ' έπί δώροις εὶ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύης, οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι πόλεμόν περ ἀλαλκών." 605

Τον δ' απαμειβόμενος προσέφη πόδας ωκυς 'Αχιλλεύς' "Φοινιξ, άττα γεραιέ, διοτρεφές, ου τί με ταύτης χρεώ τιμης φρονέω δε τετιμησθαι Διός αίση, η μ' έξει παρά νηυσί κορωνίσιν, είς ο κ' άϋτμή έν στήθεσσι μένη καί μοι φίλα γούνατ' δρώρη. 610 άλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι μή μοι σύγχει θυμον όδυρόμενος καὶ ἀχεύων, 'Ατρείδη ήρωϊ φέρων χάριν οὐδέ τί σε χρή τὸν φιλέειν, Ίνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι. καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κ' ἐμὲ κήδη* 615 ໂσον έμοὶ βασίλευε καὶ ημισυ μείρεο τιμης. οῦτοι δ' ἀγγελέουσι, σὰ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων εὐνή ἔνι μαλακή. ἄμα δ' ἠοί φαινομένηφι φρασσόμεθ' ή κε νεώμεθ' εφ' ήμέτερ', ή κε μένωμεν."

⁹Η, καὶ Πατρόκλφ ὅ γ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῆ Φοίνικι στορέσαι πυκινον λέχος, όφρα τάχιστα έκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο· τοίσι δ' ἄρ' Alas ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπε " διογενες Λαερτιάδη, πολυμήχαν' 'Οδυσσεῦ, ζομεν οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτή 625 τῆδέ γ' όδφ κρανέεσθαι ἀπαγγείλαι δὲ τάχιστα χρη μύθον Δαναοίσι καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα, οί που νυν ξαται ποτιδέγμενοι. αυτάρ 'Αχιλλεύς άγριου εν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν, σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος έταίρων της ή μιν παρά νηυσίν ετίομεν έξοχον άλλων,

νηλής καὶ μέν τίς τε κασιγνήτοιο φονήος ποινην η ού παιδός έδέξατο τεθνηώτος καί δ' δ μεν εν δήμφ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας, τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ 635 ποινην δεξαμένω σοι δ' άλληκτόν τε κακόν τε θυμον ένι στήθεσσι θεοί θέσαν είνεκα κούρης οίης· νῦν δέ τοι έπτὰ παρίσχομεν έξοχ' άριστας, άλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι' σὰ δ' ελαον ἔνθεο θυμόν, αίδεσσαι δε μέλαθρον ύπωρόφιοι δε τοί είμεν 640 πληθύος εκ Δαναών, μέμαμεν δέ τοι έξοχον άλλων κήδιστοί τ' ξμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι 'Αχαιοί."

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ἀκὺς 'Αχιλλεύς' " Αΐαν διογενες Τελαμώνιε, κοίρανε λαών, πάντα τί μοι κατά θυμον ξείσαο μυθήσασθαι. άλλά μοι οιδάνεται κραδίη χόλφ, δππότε κείνων μυήσομαι, ως μ' ἀσύφηλου εν Αργείοισιν έρεξεν 'Ατρείδης, ώς εξ τιν' άτιμητον μετανάστην. άλλ' ύμεις έρχεσθε και άγγελίην άπόφασθε ού γαρ πρίν πολέμοιο μεδήσομαι αίματό εντος, 650 πρίν γ' υίον Πριάμοιο δαίφρονος, "Εκτορα δίου, Μυρμιδόνων επί τε κλισίας καὶ νηας ἰκέσθαι κτείνουτ' 'Αργείους, κατά τε σμύξαι πυρί νήας. άμφὶ δέ τοι τῆ ἐμῆ κλισίη καὶ νηὶ μελαίνη Εκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀίω." 655

Δε έφαθ', οι δε έκαστος ελών δέπας αμφικύπελλον σπείσαντες παρά νηας ίσαν πάλιν ήρχε δ' 'Οδυσσεύς. Πάτροκλος δ' έτάροισιν ίδε δμωήσι κέλευσε Φοίνικι στορέσαι πυκινόν λέχος ὅττι τάχιστα. αί δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ώς ἐκέλευσε. 66a κώεά τε βηγός τε λίνοιό τε λεπτον ἄωτον. ξυθ' δ γέρων κατέλεκτο καὶ 'Hῶ δῖαν ἔμιμνεν. αὐτὰρ 'Αχιλλεὺς εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου

τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγε,
Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρηος.

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ

Ἰφις ἐΰζωνος, τήν οἱ πόρε διος 'Αχιλλεὺς
Σκῦρον ἐλὼν αἰπείαν, 'Ένυῆος πτολίεθρον.

Οί δ' ὅτε δη κλισίησιν ἐν ᾿Ατρείδαο γένοντο, τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἶες 'Αχαιῶν 670 δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἔκ τ' ἐρέοντο· πρώτος δ' έξερέεινεν άναξ ανδρών 'Αγαμέμνων' " εἴπ' ἄγε μ', ὧ πολύαιν' 'Οδυσεῦ, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν, η ρ' εθέλει νήεσσιν άλεξέμεναι δήϊον πυρ, η ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόυ;" 675 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δίος 'Οδυσσεύς' " 'Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγάμεμνον, κεινός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πιμπλάνεται μένεος, σε δ' αναίνεται ήδε σα δώρα. αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν ᾿Αργείοισιν ἄνωγεν 680 όππως κεν νήάς τε σόφς και λαὸν 'Αχαιών' αὐτὸς δ' ηπείλησεν αμ' ηοι φαινομένηφι νηας ευσσέλμους άλαδ' ελκέμεν αμφιελίσσας. καὶ δ' αν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι οίκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ 685 'Ιλίου αλπεινής' μάλα γάρ έθεν εὐρύοπα Ζεὺς χειρα έην ύπερέσχε, τεθαρσήκασι δέ λαοί. ως έφατ' είσὶ καὶ οίδε τάδ' είπέμεν, οί μοι έποντο, Αίας και κήρυκε δύω, πεπνυμένω αμφω. Φοινιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο δι γὰρ ἀνώγει, 690 όφρα οί εν νήεσσι φίλην ες πατρίδ' έπηται αύριου, ην εθέλησιν ανάγκη δ' ού τί μιν άξει."

*Ως έφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε. δὴν δ' ἄνεφ ἢσαν τετιηότες υἶες 'Αχαιῶν'

όψε δε δη μετέειπε βοην αγαθός Διομήδης " 'Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρών 'Ανάμεμνον. μη όφελες λίσσεσθαι αμύμονα Πηλείωνα. μυρία δώρα διδούς δ δ' άγήνωρ έστι και άλλως νῦν αỗ μιν πολὸ μᾶλλον ἀγηνορίησιν ἐνῆκας. 700 άλλ' ή τοι κείνου μεν εάσομεν, ή κεν ζησιν, ή κε μένη τότε δ' αθτε μαχήσεται, δππότε κέν μιν θυμός ενί στήθεσσιν ανώγη καί θεός δρση. άλλ' ἄγεθ', ώς αν έγω είπω, πειθώμεθα πάντες. υθυ μέν κοιμήσασθε τεταρπόμενοι φίλον ήτορ 705 σίτου καὶ οἴνοιο τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. αὐτὰρ ἐπεί κε φαυή καλή ροδοδάκτυλος 'Ηώς, καρπαλίμως πρό νεών έχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους ότρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι." *Ως έφαθ', οι δ' άρα πάντες ἐπήνησαν βασιληες,

12ς εφασ, οι ο αρα παντες επηνησαν βασιληες, μύθον άγασσάμενοι Διομήδεος ίπποδάμοιο. καὶ τότε δὴ σπείσαντες έβαν κλισίηνδε έκαστος, ένθα δὲ κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δώρον έλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

"Αλλοι μέν παρά νηυσίν άριστήςς Παναχαιών εδδον παννύχιοι, μαλακώ δεδμημένοι υπνω άλλ' οὐκ 'Ατρείδην 'Αγαμέμνονα, ποιμένα λαών, ύπνος έχε γλυκερός πολλά φρεσίν δρμαίνοντα. ώς δ' ὅτ' ἀν ἀστράπτη πόσις Ἡρης ἡϋκόμοιο, τεύχων ή πολύν όμβρον αθέσφατον ή εχάλαζαν η νιφετόν, ότε πέρ τε χιων ἐπάλυνεν ἀρούρας, ήέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοίο, δις πυκίν' έν στήθεσσιν ανεστενάχιζ' 'Αγαμέμνων νειόθεν έκ κραδίης, τρομέοντο δέ οἱ φρένες έντός. 10 η τοι ότ' ές πεδίου το Τρωϊκου άθρήσειε, θαύμαζεν πυρά πολλά, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό, αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν 'Αχαιῶν, πολλάς εκ κεφαλής προθελύμνους έλκετο χαίτας 15 ύψόθ' εόντι Διί, μέγα δ' έστενε κυδάλιμον κηρ. ήδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή, Νέστορ' έπι πρώτον Νηλήϊον έλθέμεν ἀνδρών, εί τινά οι σύν μητιν αμύμονα τεκτήναιτο, ή τις άλεξίκακος πάσιν Δαναοίσι γένοιτο. 20 δρθωθείς δ' ένδυνε περί στήθεσσι χιτώνα, ποσσί δ' ύπὸ λιπαροίσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, άμφι δ' έπειτα δαφοινον έέσσατο δέρμα λέοντος

Digitized by Google

αἴθωνος μεγάλοιο ποδηνεκές, είλετο δ' έγχος.

*Ως δ' αὐτως Μενέλαον έχε τρόμος—οὐδε γάρ αὐτῷ ύπνος έπὶ βλεφάροισιν εφίζανε-μή τι πάθοιεν 'Αργείοι, τοὶ δὴ ἔθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν ήλυθον ες Τροίην πόλεμον θρασύν δρμαίνοντες. παρδαλέη μέν πρώτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψε ποικίλη, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαληφιν ἀείρας 30 θήκατο χαλκείην, δόρυ δ' είλετο χειρί παχείη. βη δ' ζμεν ανστήσων δυ αδελφεόν, δε μέγα πάντων 'Αργείων ήνασσε, θεδς δ' ώς τίετο δήμω. τὸν δ' εὖρ' ἀμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ υπὶ πάρα πρύμυη: τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών. 35 τον πρότερος προσέειπε βοην αγαθός Μενέλαος. "τίφθ' ούτως, ήθειε, κορύσσεαι; ή τιν' εταίρων οτρυνέεις Τρώεσσιν επίσκοπον; αλλά μάλ' alvώς δείδω μη ού τίς τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον, άνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οίος επελθών νύκτα δι' αμβροσίην' μάλα τις θρασυκάρδιος ξσται."

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων 'Αγαμέμνων'

"χρεω βουλης έμε και σέ, διοτρεφες ω Μενέλαε,
κερδαλέης, η τίς κεν ερύσσεται ηδε σαώσει

'Αργείους και νηας, έπει Διος ετράπετο φρήν.

'Εκτορέοις ἄρα μαλλον επι φρένα θηχ' ιεροισιν'
οὐ γάρ πω ιδόμην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
ἄνδρ' ἔνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ηματι μητίσασθαι,
ὅσσ' "Εκτωρ ἔρρεξε διίφιλος υίας 'Αχαιων,
αὕτως, οὕτε θεας υίδς φίλος οὕτε θεοιο.
ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν 'Αργείοισι
δηθά τε και δολιχόν τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' 'Αχαιούς.
ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα και 'Ιδομενηα κάλεσσον
ρίμφα θέων παρὰ νῆας 'ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διον
εῖμι, και ὀτρυνέω ἀνστήμεναι, αἴ κ' ἐθέλησιν

50

65

70

75

80

έλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος ἦδ' ἐπιτεῖλαι. κείνω γάρ κε μάλιστα πιθοίατο τοῖο γὰρ υἰὸς σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων Μηριόνης τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα."

Τον δ' ημείβετ' έπειτα βοην άγαθος Μενέλαος "πως γάρ μοι μύθω ἐπιτέλλεαι ήδε κελεύεις; αὖθι μένω μετὰ τοίσι, δεδεγμένος εἰς ὅ κεν ἔλθης, ἡε θέω μετὰ σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;"

Τον δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων' "αὖθι μένεψ, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν ἐρχομένω πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι. φθέγγεο δ' ἢ κεν ἴŋσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι, πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἔκαστον, πάντας κυδαίνων μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ, ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα ιδδέ που ἄμμι Ζεὺς ἐπὶ γιγνομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν."

'Ως εἰπων ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν εὖ ἐπιτείλας'
αὐτὰρ ὁ βῆ β ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν'
τὸν δ' εὖρεν παρά τε κλισίη καὶ νηὶ μελαίνη
εὐνῆ ἔνι μαλακῆ' παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
ἀσπὶς καὶ δύο δοῦρε φαεινή τε τρυφάλεια.
πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ῷ ρ' ὁ γεραιὸς
ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο
λαὸν ἄγων, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
ὄρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
'Ατρείδην προσέειπε καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ'
"τίς δ' οὖτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οῖος
νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εῦδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἤ τιν' ἐταίρων;
φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο' τίπτε δέ σε χρεώ;"

Τον δ' ημείβετ' έπειτα ἄναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων'
"ὧ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν,

go

95

100

105

OLI

115

γυώσεαι 'Ατρείδην 'Αγαμέμνονα, τον περί πάντων Ζεύς ενέηκε πόνοισι διαμπερές, είς δ κ' άϋτμη έν στήθεσσι μένη καί μοι φίλα γούνατ' δρώρη. πλάζομαι ώδ', ἐπεὶ οῦ μοι ἐπ' ὅμμασι νήδυμος ὅπνος ίζάνει, άλλα μέλει πόλεμος και κήδε' 'Αχαιών. αίνως γάρ Δαναων περιδείδια, οὐδέ μοι ήτορ έμπεδου, άλλ' άλαλύκτημαι, κραδίη δέ μοι έξω στηθέων εκθρώσκει, τρομέει δ' ύπο φαίδιμα γυία. άλλ' εί τι δραίνεις, έπεὶ οὐδὲ σέ γ' υπνος ικάνει, δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβήσμεν, ὄφρα ἴδωμεν, μη τοι μεν καμάτω άδηκότες ήδε και υπνω κοιμήσωνται, άτὰρ φυλακής ἐπὶ πάγχυ λάθωνται. δυσμενέες δ' άνδρες σχεδον η αται οὐδέ τι ίδμεν μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι."

Τον δ' ημείβετ' έπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρο " 'Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρών 'Αγάμεμνου, οῦ θην Εκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς έκτελέει. ὅσα πού νυν ἐέλπεται ἀλλά μιν οἴω κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν 'Αχιλλεύς έκ χόλου άργαλέοιο μεταστρέψη φίλου ήτορ. σοί δε μάλ' εψομ' εγώ ποτί δ' αῦ καὶ εγείρομεν άλλους. ημέν Τυδείδην δουρικλυτόν ήδ' 'Οδυσήα ήδ' Αΐαντα ταχὺν καὶ Φυλέος ἄλκιμον υίόν. άλλ' εί τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν, ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ 'Ιδομενῆα ἄνακτα' των γάρ νηες ξασιν ξκαστάτω, οὐδε μάλ' εγγύς. άλλα φίλου περ εόντα και αιδοίου Μενέλαου νεικέσω, εί πέρ μοι νεμεσήσεαι, οὐδ' ἐπικεύσω, ώς εύδει, σοί δ' οίω επέτρεψεν πονέεσθαι. νθν όφελεν κατά πάντας άριστηας πονέεσθαι λισσόμενος χρειώ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ ἀνεκτός."

Τον δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρων 'Αγαμέμνων'

135

140

" ω γέρον, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα 120 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, οὕτ' ὅκνφ εἴκων οὕτ' ἀφραδίησι νόοιο, ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν. νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο καί μοι ἐπέστη' τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι οῦς σὰ μεταλλῆς. 125 ἀλλ' ἴομεν κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσ', ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἢγερέθεσθαι."

Τον δ' ημείβετ' έπειτα Γερήνιος ίππότα Νέστωρ·
" οὕτως οὕ τίς οἱ νεμεσήσεται οὖδ' ἀπιθήσει
'Αργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνη καὶ ἀνώγη."

'Ως εἰπων ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτωνα, ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινῖκόεσσαν διπλῆν ἐκταδίην, οὕλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων. πρῶτον ἔπειτ' 'Οδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, ἐξ ὅπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ φθεγξάμενος τὸν δ' αἴψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή, ἐκ δ' ἦλθε κλισίης καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπε' "τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οῖοι ἀλᾶσθε νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;"

Τον δ' ημείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ'
"διογενες Λαερτιάδη, πολυμήχαν' 'Οδυσσεῦ,
μὴ νεμέσα' τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν 'Αχαιούς.

145
ἀλλ' ἔπευ, ὅφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅν τ' ἐπέοικε
βουλὰς βουλεύειν, ἡ φευγέμεν ἡὲ μάχεσθαι."

'Ως φάθ', ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις 'Οδυσσεὺς ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς. βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα τὸν δ' ἐκίχανον 150 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν' ἀμφὶ δ' ἐταῖροι

εὐδον, ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας ἔγχεα δέ σφιν ὅρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, τῆλε δὲ χαλκὸς λάμφ' ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διός αὐτὰρ ὅ γ' ῆρως εὐδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο, 155 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, λὰξ ποδὶ κινήσας, ὥτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἄντην' "ἔγρεο, Τυδέος υἱέ τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; οὐκ ἀἰεις ὡς Τρῶες ἐπὶ βρωσμῷ πεδίοιο 160 ῆαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;"

'Ως φάθ', ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε, καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα'
"σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ' σὰ μὲν πόνου οῦ ποτε λήγεις.
οῦ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υῖες 'Αχαιῶν, 165 οῖ κεν ἔπειτα ἔκαστον ἐγείρειαν βασιλήων πάντη ἐποιχόμενοι; σὰ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ."

Τον δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ'
"ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
εἰσὶν μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν'
ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν 'Αχαιούς.
νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς
ἡ μάλα λυγρὸς ὅλεθρος 'Αχαιοίς, ἡὲ βιωναι.
ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα ταχὸν καὶ Φυλέος υἰὸν
ἄνστησον—σὸ γάρ ἐσσι νεώτερος—εἴ μ' ἐλεαίρεις."

*Ως φάθ', ὁ δ' ἀμφ' ὥμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος αἴθωνος μεγάλοιο ποδηνεκές, εἴλετο δ' ἔγχος. βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ῆρως.

Οί δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν, 180 οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὖρον, ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν ἡατο πάντες. ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῆ

170

θηρός ακούσαντες κρατερόφρονος, ός τε καθ' ύλην ξονηται δι' δρεσφι' πολύς δ' δρυμανδός έπ' αὐτώ . 185 άνδρών ήδε κυνών, από τέ σφισιν υπνος όλωλεν ως των νήδυμος ύπνος από βλεφάροιιν όλωλει υύκτα φυλασσομένοισι κακήν πεδίουδε γαρ αλεί τετράφαθ', δππότ' ἐπὶ Τρώων ἀίσιεν Ιόντων. τούς δ' δ γέρων γήθησεν ίδων θάρσυνέ τε μύθω [καί σφεας φωνήσας έπεα πτερόεντα προσηύδα.] " ούτω νθν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε μηδέ τιν ύπνος αίρείτω, μη χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν."

*Ως είπων τάφροιο διέσσυτο τοὶ δ' ἄμ' ξποντο 'Αργείων βασιλήες, δσοι κεκλήατο βουλήν. τοις δ' άμα Μηριόνης και Νέστορος αγλαός υίὸς ήϊσαν αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι. τάφρου δ' εκδιαβάντες δρυκτήν εδριόωντο έν καθαρώ, δθι δη νεκύων διεφαίνετο χώρος πιπτόντων δθεν αθτις απετράπετ' δβριμος Έκτωρ όλλὺς 'Αργείους, ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν. ένθα καθεζόμενοι έπε' άλλήλοισι πίφαυσκον τοισι δε μύθων ήρχε Γερήνιος ίππότα Νέστωρ. " ω φίλοι, οὐκ αν δή τις ανήρ πεπίθοιθ' εψ αὐτοῦ θυμφ τολμήεντι μετά Τρώας μεγαθύμους έλθειν, εί τινά που δηίων έλοι έσχατόωντα, ή τινά που καὶ φημιν ένὶ Τρώεσσι πύθοιτο, άσσα τε μητιόωσι μετά σφίσιν, ή μεμάασιν αδθι μένειν παρά νηυσίν απόπροθεν, ής πόλινδε άψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' 'Αχαιούς. ταθτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ αψ εἰς ἡμέας ἔλθοι ασκηθής μέγα κέν οι ύπουράνιον κλέος είη πάντας επ' άνθρώπους, καί οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή: δσσοι γαρ νήεσσιν επικρατέουσιν αριστοι, των πάντων οἱ ξκαστος δϊν δώσουσι μέλαιναν

100

195

200

205

210

θηλυν υπόρρηνου τη μεν κτέρας ουδεν δμοίου, αιεί δ' εν δαίτησι και είλαπίνησι παρέσται."

Δς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
"Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντων,
Τρώων ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ δ τοῦ ἐνόησεν
ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ,
ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις."
Δς ἔφαθ', οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεσθαι.

ηθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες 'Αρηος,
ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέστορος υἱός,
ἤθελε δ' ᾿Ατρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
ἤθελε δ' ὁ τλήμων 'Οδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον
Τρώων αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν ᾿Αγαμέμνων
"Τυδεΐδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεαι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα,
φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.
μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείω
καλλείπειν, σὰ δὲ χείρον ἀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων,
ἐς γενεὴν ὁρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν."

*Ως ἔφατ', ἔδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης*
" εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
πῶς ἀν ἔπειτ' 'Οδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
οὖ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς 'Αθήνη.
τούτου γ' ἐσπομένοιο καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι."

220

225

230

235

240

255

260

265

270

Τον δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δίος 'Οδυσσεύς'
"Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε μήτε τι νείκει'
εἰδόσι γάρ τοι ταὖτα μετ' 'Αργείοις ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἴομεν' μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς,
ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχωκεν δὲ πλέων νὺξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῦρα λέλειπται."

* Ως ελπόνθ' ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην. Τυδείδη μεν δωκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης φάσγανον ἄμφηκες—τὸ δ' έὸν παρὰ νηὶ λέλειπτο--καὶ σάκος αμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαληφιν ἔθηκε ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ή τε καταῖτυξ κέκληται, δύεται δε κάρη θαλερών αίζηών. Μηριόνης δ' 'Οδυσηϊ δίδου βιον ήδε φαρέτρην καλ Είφος, αμφλ δέ οι κυνέην κεφαλήφιν έθηκε ρινοῦ ποιητήν πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν έντέτατο στερεώς έκτοσθε δε λευκοί δδόντες άργιόδουτος ύδς θαμέςς έχου ένθα καὶ ένθα εὖ καὶ ἐπισταμένως μέσση δ' ἐνὶ πίλος ἀρήρει. τήν ρά ποτ' έξ 'Ελεώνος 'Αμύντορος 'Ορμενίδαο έξέλετ' Αὐτόλυκος πυκινον δόμον αντιτορήσας, Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίφ 'Αμφιδάμαντι. 'Αμφιδάμας δε Μόλω δωκε ξεινήϊον είναι, αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ῷ παιδὶ φορηναι. δη τότ' 'Οδυσσήος πύκασεν κάρη αμφιτεθείσα.

Τω δ' έπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην, βάν ρ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους. τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο Παλλὰς ᾿Αθηναίη· τοῖ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' ᾿Οδυσεύς, ἠρᾶτο δ' ᾿Αθήνη· κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἤ τέ μοι αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω

300

305

310

κινύμενος νῦν αὖτε μάλιστά με φῖλαι, 'Αθήνη, δος δε πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλεῖας ἀφικέσθαι, ῥέξαντας μέγα ἔργον, δ κε Τρώεσσι μελήσει."

Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης "κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, 'Ατρυτώνη σπεῖό μοι ὡς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδέῖ δίφ 285 ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ 'Αχαιῶν ἄγγελος ἤει. τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' 'Ασωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας 'Αχαιούς, αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι κεῖσ' ἀτὰρ ᾶψ ἀπιῶν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα σὺν σοί, δῖα θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης. 290 ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο καί με φύλασσε. σοὶ δ' αῦ ἐγὼ ρέξω βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον, ἀδμήτην, ἡν οὕ πω ὑπὸ (ὑγον ἤγαγεν ἀνήρ τήν τοι ἐγὼ ρέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας."

*Ως έφαν εὐχόμενοι, τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς 'Αθήνη. οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρη μεγάλοιο, βάν ρ' ἴμεν ῶς τε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν, ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἴμα.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασ' Εκτωρ . εὕδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους, ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες τοὺς ὅ γε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν "τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε δώρω ἔπι μεγάλω; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους, οῖ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν 'Αχαιων, ὅς τίς κε τλαίη, οἶ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,

ος δε τις κε τλαίη, οι τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,

δλαοχωτιην υηῶν ὡκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι

αλλω σκοη, ἢ ἡ φυλάσσονται υῆες θοαι ὡς τὸ πάρος περ,

ἢ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες

φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσι

Digitized by Google

νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτφ άδηκότες αίνφ̂."

*Ως έφαθ', οι δ' ἄρα πάντες άκην ενένοντο σιωπη. ην δέ τις έν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υίὸς κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος πολύχαλκος, 315 δς δή τοι είδος μεν έην κακός, άλλα ποδώκης αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν. δς δα τότε Τρωσίν τε καὶ Εκτορι μῦθον ἔειπεν "Εκτορ, ξμ' δτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ υπών ώκυπόρων συ εδον ελθέμεν έκ τε πυθέσθαι. 320 άλλ' άγε μοι τὸ σκηπτρου ἀνάσχεο, καί μοι ὅμοσσου η μέν τους ίππους τε και άρματα ποικίλα χαλκώ δωσέμεν, οὶ φορέουσιν αμύμονα Πηλείωνα, σοί δ' έγω ούχ άλιος σκοπός έσσομαι οὐδ' ἀπό δόξης. τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν είμι διαμπερές, ὄφρ' αν ίκωμαι 325 νη 'Αγαμεμνονέην, δθι που μέλλουσιν άριστοι βουλας βουλεύειν, η φευγέμεν, η μάχεσθαι."

*Ως φάθ', ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε και οι ὅμοσσεν'
"ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἡρης,
μὴ μὲν τοις ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων, ἀλλά σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεισθαι."

*Ως φάτο και ρ΄ ἐπιορκου ἐπώμοσε, τὸν δ' ὀρόθυνεν καὐτικα δ' ἀμφ' ὥμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα, ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ρινὸν πολιοῖο λύκοιο, κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, ἔλε δ' ὀξὺν ἄκοντα, 335 βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄψ Εκτορι μῦθον ἀποίσειν. ἀλλ' ὅτε δή ρ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον, βῆ ρ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς τὸν δὲ φράσατο προσιόντα διογενης 'Οδυσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν' 340 '' οὐτός τις, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ, οὐκ οἶδ' ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν, ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.

άλλ' έωμέν μιν πρώτα παρεξελθεῖν πεδίοιο τυτθόν έπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαξαυτες ἔλοιμεν καρπαλίμως εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν, αἰεί μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν, ἔγχει ἐπαΐσσων, μή πως προτὶ ἄστυ ἀλύξη."

345

*Ως άρα φωνήσαντε παρέξ όδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην' ὁ δ' ἄρ' ὧκα παρέδραμεν ἀφραδίησιν. άλλ' ότε δή ρ' απέην όσσον τ' έπι οδρα πέλονται ημιόνων-αί γάρ τε βοών προφερέστεραί είσιν έλκέμεναι νειοίο βαθείης πηκτον άροτρουτω μεν επεδραμέτην, ο δ' άρ' έστη δούπον ακούσας. έλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας έταίρους έκ Τρώων ιέναι, πάλιν Εκτορος δτρύναντος. άλλ' ὅτε δή ρ' ἄπεσαν δουρηνεκές ἡ καὶ ἔλασσον, γυῶ ρ' ἄνδρας δηίους, λαιψηρά δε γούνατ' ενώμα φευγέμεναι τοὶ δ' αίψα διώκειν δρμήθησαν. ώς δ' ότε καρχαρόδουτε δύω κύνε, είδότε θήρης, η κεμάδ' ή λαγωον επείγετον εμμενές αιεί χώρον αν' ύλήενθ', ὁ δέ τε προθέησι μεμηκώς, Δς τὸν Τυδείδης ἢδ' ὁ πτολίπορθος 'Οδυσσεὺς λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον ἐμμενὲς αλεί. άλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι φεύγων ες νηας, τότε δη μένος έμβαλ' Αθήνη Τυδείδη, ίνα μή τις 'Αχαιών χαλκοχιτώνων φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι. δουρί δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερός Διομήδης. " ή μέν', ή έσε δουρί κιχήσομαι, οὐδέ σέ φημι δηρου έμης από χειρος αλύξειν αιπύν όλεθρου."

355

350

36o 365

ξε.

370

'Η ρ΄α, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκων δ' ἡμάρτανε φωτός δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὧμον ἐὖξου δουρὸς ἀκωκὴ ἐν γαίη ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε βαμβαίνων—ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων—

χλωρδς ύπαι δείους τω δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην, χειρων δ' ἀψάσθην ό δε δακρύσας έπος ηὔδα '' ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγων ἐμε λύσομαι ἔστι γὰρ ἔνδον χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος, των κ' ὕμμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι ἄποινα, 380 εἴ κεν ἐμε ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν 'Αχαιων."

Τον δ' απαμειβόμενος προσέφη πολύμητις 'Οδυσσεύς'
"θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος έστω.

αλλ' άγε μοι τόδε είπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον'

πῆ δὴ οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἰος

385

νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;

ἤ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;

ἢ σ' Εκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἔκαστα

υῆας ἔπι γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκε;"

Τον δ' ημείβετ' έπειτα Δόλων, ύπο δ' έτρεμε γυία· 390
"πολλησίν μ' άτησι παρέκ νόον ήγαγεν Εκτωρ,
δ' μοι Πηλείωνος άγανοῦ μώνυχας ἔππους
δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ,
ηνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πύθεσθαι 395
ηὲ φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὡς τὸ πάρος περ,
η ήδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες
φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσι
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτφ ἀδηκότες αἰνῷ."

Τον δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις 'Οδυσσεύς' 400 " ἢ ρά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,
『ππων Αλακίδαο δαίφρονος οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
ἀνδράσι γε θνητοισι δαμήμεναι ἢδ' ὀχέεσθαι,
ἄλλφ γ' ἢ 'Αχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον 405
ποῦ νῦν δεῦρο κιῶν λίπες Εκτορα, ποιμένα λαῶν;
ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται 'Αρήϊα, ποῦ δέ οἱ 『πποι;

πως δ' αἱ των ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί; ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, ἢ μεμάασιν αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢε πόλινδε ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' 'Αχαιούς."

410

415

Τον δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος νίός "τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω. "Εκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσί, βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἰλου, νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου φυλακὰς δ' ὰς εἴρεαι, ἤρως, οὕ τις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει. ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἰσιν ἀνάγκη, οἱ δ' ἐγρηγόρθασι φυλασσέμεναί τε κέλονται ἀλλήλοις ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι εὕδουσι Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν ἤαται οὐδὲ γυναῖκες."

420

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις 'Οδυσσεύς' "πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν εὕδουσ', ἢ ἀπάνευθε; δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω." 425

Τον δ' ημείβετ' έπειτα Δόλων, Εὐμήδεος νίός "τοιγὰρ ἐγὰ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω. πρὸς μὲν ἀλὸς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες δῖοί τε Πελασγοί, πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι Μυσοί τ' ἀγέρωχοι καὶ Φρύγες ἱππόμαχοι καὶ Μήονες ἱπποκορυσταί. ἀλλὰ τίη ἐμὰ ταῦτα διεξερέεσθε ἔκαστα; εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον, Θρήϊκες οἴδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων' ἐν δέ σφιν 'Ρῆσος βασιλεύς, παῖς 'Ηϊονῆος. τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι' ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρω εὖ ἤσκηται'

τεύχεα δε χρύσεια πελώρια, θαθμα ίδεσθαι,

440

ήλυθ' έχων τὰ μὲν οὖ τι καταθνητοῖσιν ἔοικεν ἄνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ἀκυπόροισιν, ἡέ με δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλέϊ δεσμῷ, ὄφρα κεν ἔλθητον καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο, ἡὲ κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἦε καὶ οὐκί.

440

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
" μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν,
ἢ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν,
ἐδ διοπτεύσων ἢ ἐναντίβιον πολεμίξων·
εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
σὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι 'Αργείοισιν."

455

*Η, καὶ ὁ μέν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείη ἀψάμενος λίσσεσθαι, ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε φασγάνφ ἀτξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε· φθεγγομένου δ' άρα τοῦ γε κάρη κονίησιν ἐμίχθη. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν· καὶ τά γ' 'Αθηναίη ληίτιδι δῖος 'Όδυσσεὺς ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὕδα· " χαῖρε, θεά, τοῖσδεσσι· σὲ γὰρ πρώτην ἐν 'Ολύμπφ πάντων ἀθανάτων ἐπιδωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὖτις στέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἴππους τε καὶ εὐνάς."

460

io vaj: 10 vaj:

'Ως ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψόσ' ἀείρας θῆκεν ἀνὰ μυρίκην' δέελου δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε, συμμάρψας δόνακας μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὅζους, μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. τὰ δὲ βάτην προτέρω διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἰμα, αἰψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἱξον ἰόντες. οἱ δ' εὖδον καμάτφ ἀδηκότες, ἔντεα δέ σφιν

465

470

Digitized by Google

καλά παρ' αὐτοῖσι χθουὶ κέκλιτο εὖ κατά κόσμου τριστοιχί παρά δέ σφιν έκάστφ δίζυγες ίπποι. 'Ρησος δ' εν μέσφ εύδε, παρ' αὐτῷ δ' ὡκέες ἵπποι έξ ξπιδιφριάδος πυμάτης ίμασι δέδευτο. 475 τον δ' 'Οδυσεύς προπάροιθεν ίδων Διομήδει δείξεν' " οὖτός τοι, Διόμηδες, ἀνήρ, οὖτοι δέ τοι 【πποι, οθς νωϊν πίφαυσκε Δόλων, δυ ἐπέφνομεν ἡμεις. άλλ' άγε δη πρόφερε κρατερου μένος οὐδέ τί σε χρη έστάμεναι μέλεον σύν τεύχεσιν, άλλα λύ' ໃππους· ής σύ γ' ἄνδρας έναιρε, μελήσουσιν δ' έμοὶ ἵπποι." *Ως φάτο, τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις 'Αθήνη, κτείνε δ' έπιστροφάδην των δε στόνος ώρνυτ' άεικης άορι θεινομένων, ερυθαίνετο δ' αίματι γαία. . ώς δε λέων μήλοισιν ασημάντοισιν επελθών, 485 αίγεσιν ή δίεσσι, κακά φρονέων ενορούση, ως μεν Θρήϊκας ανδρας επώχετο Τυδέος υίός, όφρα δυώδεκ' έπεφνεν άταρ πολύμητις 'Οδυσσεύς, ου τινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς, τὸν δ' 'Οδυσεὺς μετόπισθε λαβών ποδὸς ἐξερύσασκε, 490 τὰ φρουέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι ρεια διέλθοιεν μηδε τρομεσίατο θυμώ νεκροίς αμβαίνοντες φήθεσσον γαρ έτ' αὐτων. άλλ' ὅτε δη βασιληα κιχήσατο Τυδέος υίός, τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα 495 ασθμαίνοντα κακὸν γὰρ ὅναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη την νύκτ', Οινείδαο πάϊς, δια μητιν 'Αθήνης.

ροίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδει δίφ. Αύτὰρ δ μερμήριζε μένων ὅ τι κύντατον ἔρδοι,

ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι•

σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου τόξω ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν

τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων 'Οδυσεὺς λύε μώνυχας ιππους,

515

520

525

530

535

η δ γε δίφρον ελών, δθι ποικίλα τεύχε έκειτο,
ρυμοῦ ἐξερύοι ἡ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας,

η ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
εἶος ὁ ταῦθ' ἄρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' ᾿Αθήνη
ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον'
" νόστου δὴ μνῆσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,
νῆας ἔπι γλαφυράς, μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθης,
μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρησιν θεὸς ἄλλος."

Δος φάθ', ὁ δὲ Εννέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης.

ΔΩς φάθ', ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης, καρπαλίμως δ' ἴππων ἐπεβήσετο· κόψε δ' 'Οδυσσεὺς τόξφ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος 'Απόλλων, ώς ἴδ' 'Αθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν' τῆ κοτέων Τρώων κατεδύσετο πουλὰν ὅμιλον, ἄρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον ἱπποκόωντα, 'Ρήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν' ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας, ώς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἔστασαν ἀκέες ἵπποι, ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέησι φουῆσιν, ἤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα φίλον τ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον. Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ῶρτο κυδοιμὸς θυγόντων ἄμυδις. θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα, ὅσσ' ἀνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Οἱ δ' ὅτε δή ρ' Ἱκανον ὅθι σκοπὸν Ἦτορος ἔκταν, ἔνθ' 'Οδυσεὺς μὲν ἔρυξε διίφιλος ὡκέας Ἱππους, Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορὼν ἔναρα βροτόεντα ἐν χείρεσσ' 'Οδυσῆϊ τίθει, ἐπεβήσετο δ' Ἱππων' μάστιξεν δ' Ἱππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην νῆας ἔπι γλαφυράς τῆ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ. Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε φώνησέν τε' "ὧ φίλοι, 'Αργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός. Ἱππων μ' ὧκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει.

αὶ γὰρ δὴ 'Οδυσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης δδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἔππους ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή τι πάθωσιν 'Αργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ."

Ού πω παν είρητο έπος ότ' άρ' ήλυθον αὐτοί. 540 καί δ' οι μεν κατέβησαν επι χθόνα, τοι δε χαρέντες δεξιή ήσπάζουτο έπεσσί τε μειλιχίοισι πρώτος δ' έξερέεινε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ " εἴπ' ἄγε μ', ὧ πολύαιν' 'Οδυσεῦ, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν, δππως τούσδ' Ιππους λάβετον, καταδύντες δμιλον 545 Τρώων, ή τίς σφως πόρεν θεός άντιβολήσας. αίνως ακτίνεσσιν ξοικότες ήξλίοιο. αλελ μεν Τρώεσσ' επιμίσγομαι, οὐδέ τί φημι μιμνάζειν παρά νηυσί γέρων περ έων πολεμιστής. άλλ' οὖ πω ταίους ἔππους ἴδον οὐδ' ἐνόησα. 550 άλλά τιν' ύμμ' ότω δόμεναι θεόν άντιάσαντα. αμφοτέρω γαρ σφωϊ φιλεί νεφεληγερέτα Zeùs κούρη τ' αλγιόχοιο Διδς γλαυκώπις 'Αθήνη."

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις 'Οδυσσεύς'
" ὁ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν, 555
ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἢέ περ οἴδε
ἴππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
ἴπποι δ' οἴδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὖς ἐρεείνεις,
Θρηἰκιοι τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
ἔκτανε, πὰρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους. 560
τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν είλομεν ἐγγύθι νηῶν,
τόν ρα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
"Εκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί."

*Ως είπων τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους καγχαλόων άμα δ' άλλοι ἵσαν χαίροντες 'Αχαιοί. 565 οι δ' ότε Τυδείδεω κλισίην εὔτυκτον ἵκοντο, ἵππους μὲν κατέδησαν ἐὐτμήτοισιν ἱμᾶσι

τράτυη ἐφ' ἱππείη, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι Εστασαν ὡκύποδες μελιηδέα πυρὸν ἔδουτες. ἐνὴ δ' ἐνὶ πρύμυη ἔναρα βροτόευτα Δόλωνος θῆκ' 'Οδυσεύς, ὄφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίατ' 'Αθήνη. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζουτο θαλάσση ἐσβάντες κυήμας τε ἰδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς. αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν νίψεν ἀπὸ χρωτὸς καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἢτορ, ἔς ρ' ἀσαμίνθους βάντες ἐῦξέστας λούσαντο. τὸ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίφ δείπνω ἐφιζανέτην, ἀπὸ δὲ κρητῆρος 'Αθήνη πλείου ἀφυσσόμενοι λεῦβον μελιηδέα οἶνον.

570

ΙΛΙΑΔΟΣ Λ.

Άγαμέμνονος ἀριστεία.

'Ηὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο ὅρνυθ', ἴν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἢδὲ βροτοῖσι' Ζεὺς δ' Έριδα προταλλε θοὰς ἐπὶ υῆας 'Αχαιῶν ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν. στῆ δ' ἐπ' 'Οδυσσῆος μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνη, ἥ ρ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε, ἢμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο ἢδ' ἐπ' 'Αχιλλῆος, τοί ρ' ἔσχατα υῆας ἐίσας εἴρυσαν, ἢνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεῖ χειρῶν. ἔνθα στᾶσ' ἤῦσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε ὄρθι', 'Αχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστῳ καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἢδὲ μάχεσθαι. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢὲ νέεσθαι ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

'Ατρείδης δ' εβόησεν ίδε ζώννυσθαι ἄνωγεν 'Αργείους' εν δ' αὐτὸς εδύσετο νώροπα χαλκόν. κνημίδας μεν πρώτα περὶ κυήμησιν εθηκε καλάς, ἀργυρεοισιν επισφυρίοις ἀραρυίας' δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν εδυνε, τόν ποτε οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' 'Αχαιοὶ ε΄ς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον' τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιληϊ.

Digitized by Google

10

15

25

30

35

40

45

50

55

τοῦ δ' ή τοι δέκα οξμοι έσαν μέλανος κυάνοιο, δώδεκα δε χρυσοίο και είκοσι κασσιτέροιο. κυάνεοι δε δράκοντες δρωρέχατο προτί δειρην τρείς εκάτερθ', Ιρισσιν εοικότες, &ς τε Κρονίων έν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ανθρώπων. άμφι δ' άρ' ώμοισιν βάλετε ξίφος· έν δέ οι ήλοι χρύσειοι πάμφαινου, άταρ περί κουλεον ήεν άργύρεου, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός. αν δ' έλετ' αμφιβρότην πολυδαίδαλον ασπίδα θουριν, καλήν, ην πέρι μεν κύκλοι δέκα χάλκεοι ήσαν, έν δέ οι δμφαλοί ήσαν ξείκοσι κασσιτέροιο λευκοί, εν δε μέσοισιν έην μέλανος κυάνοιο. τῆ δ' ἐπὶ μὲν Γοργώ βλοσυρώπις ἐστεφάνωτο δεινόν δερκομένη, περί δε Δειμός τε Φόβος τε. της δ' έξ αργύρεος τελαμών ην' αὐτάρ έπ' αὐτοῦ κυάνεος ελέλικτο δράκων, κεφαλαί δέ οἱ ήσαν τρείς αμφιστρεφέες, ένδς αθχένος έκπεφυυίαι. κρατί ο έπ' άμφίφαλου κυνέην θέτο τετραφάληρον ίππουριν· δεινόν δε λόφος καθύπερθεν ένευεν. είλετο δ' άλκιμα δουρε δύω, κεκορυθμένα χαλκώ, δξέα τηλε δε χαλκός απ' αὐτόφιν οὐρανὸν είσω λάμπ' επὶ δ' εγδούπησαν 'Αθηναίη τε καὶ "Ηρη, τιμώσαι βασιλήα πολυχρύσοιο Μυκήνης.

'Ηνιόχφ μεν έπειτα εφ ἐπέτελλεν ἔκαστος ἔππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρφ, αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες ρώοντ' ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό. Φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρφ κοσμηθέντες, ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον' ἐν δὲ κυδοιμὸν ὧρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλε πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς 'Αϊδι προϊάψειν.

Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,

Εκτορά † ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα Αἰνείαν θ', δε Τρωσὶ θεὸς δε τίετο δήμφ,
τρεῖε τ' ᾿Αντηνορίδας, Πόλυβον καὶ ᾿Αγήνορα δῖον ἢίθεόν τ' Ἦκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.

Εκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην.
οἰος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὕλιος ἀστὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα,
δε Ἔκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων' πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμφ' ὥς τε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.

Οί δ', ως τ' άμητηρες εναντίοι άλληλοισιν όγμον έλαύνωσιν ανδρός μάκαρος κατ' άρουραν πυρών ή κριθέων τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει ως Τρωες και 'Αχαιοί επ' άλληλοισι θορόντες 70 δήουν, οὐδ' ἔτεροι μνώοντ' όλοοῖο φόβοιο. ίσας δ' ύσμίνη κεφαλάς έχεν, οι δε λύκοι &s θῦνον Έρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα οίη γάρ ρα θεών παρετύγχανε μαρναμένοισιν, οί δ' άλλοι οὖ σφιν πάρεσαν θεοί, άλλὰ ξκηλοι 75 σφοίσιν ένὶ μεγάροισι καθήατο, ήχι εκάστω δώματα καλά τέτυκτο κατά πτύχας Οὐλύμποιο. πάντες δ' ήτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα, ούνεκ' άρα Τρώεσσιν έβούλετο κύδος δρέξαι. των μεν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρο δ δε νόσφι λιασθείς 80. των άλλων απάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων, είσορόων Τρώων τε πόλιν και νηας 'Αχαιών χαλκοῦ τε στεροπήν, δλλύντας τ' δλλυμένους τε.

"Όφρα μὲν ήὼς ήν και ἀέξετο ιερὸν ήμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ήπτετο, πιπτε δε λαός" 8:
ημος δε δρυτόμος περ ἀνηρ ὡπλίσσατο δείπνον
οὖρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χείρας

60

τάμνων δένδρεα μάκρα, άδος τέ μιν ίκετο θυμόν. σίτου τε γλυκεροίο περί φρένας Ιμέρος αίρεί. τημος σφη άρετη Δαναοί δήξαντο φάλαγγας, 90 κεκλόμενοι ετάροισι κατά στίχας εν δ' 'Αγαμέμνων πρώτος όρουσ', έλε δ' άνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαών, αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον 'Οϊλῆα πλήξιππον. η τοι δ γ' έξ Ιππων κατεπάλμενος άντίος έστη. τὸν δ' ίθὺς μεμαώτα μετώπιον δξέϊ δουρί 95 νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια, άλλα δι' αὐτῆς ήλθε και όστέου, ενκέφαλος δε ένδον άπας πεπάλακτο δάμασσε δέ μιν μεμαώτα. καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρών 'Αγαμέμνων στήθεσι παμφαίνοντας, έπεὶ περίδυσε χιτώνας. IOC αὐτὰρ ὁ βῆ ρ΄ Ισόν τε καὶ Αντιφον εξεναρίξων, υίε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω είν ένὶ δίφρφ εόντας ὁ μεν νόθος ἡνιόχευεν, Αντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός ω ποτ 'Αχιλλεύς Ιδης εν κνημοίσι δίδη μόσχοισι λύγοισι, 105 ποιμαίνοντ' επ' δεσσι λαβών, και έλυσεν αποίνων. δη τότε γ' 'Ατρείδης εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων του μεν ύπερ μαζοίο κατά στήθος βάλε δουρί, "Αντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων. σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλά, 110 γιγνώσκων καὶ γάρ σφε πάρος παρά νηυσὶ θοῆσιν είδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδης ἄγαγεν πόδας ώκὺς ᾿Αχιλλεύς. ώς δε λέων ελάφοιο ταχείης νήπια τέκνα ρηϊδίως συνέαξε, λαβών κρατεροίσιν δδούσιν. έλθων είς εὐνήν, ἀπαλόν τέ σφ' ήτορ ἀπηύρα. 115 ή δ' εἴ πέρ τε τύχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφι χραισμείν αὐτην γάρ μιν ύπὸ τρόμος αίνὸς ἰκάνει καρπαλίμως δ' ἤιξε διὰ δρυμὰ πυκυὰ καὶ ὕλην σπεύδουσ' ίδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς.

ως άρα τοις ου τις δύνατο χραισμήσαι όλεθρον Τρώων, άλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' 'Αργείοισι φέβοντο.

120

Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην, υίέας 'Αντιμάχοιο δαίφρονος, δς ρα μάλιστα χρυσον 'Αλεξάνδροιο δεδεγμένος, άγλαὰ δώρα, ούκ είασχ' Ελένην δόμεναι ξανθώ Μενελάω, τοῦ περ δη δύο παίδε λάβε κρείων 'Αγαμέμνων είν ένὶ δίφρφ ἐόντας, όμοῦ δ' ἔχον ἀκέας ἔππους. έκ γάρ σφεας χειρών φύγον ήνία σιγαλόεντα,. τω δε κυκηθήτην ό δ' εναντίον ώρτο λέων ως 'Ατρείδης' τω δ' αῦτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην' " ζώγρει, 'Ατρέος υίέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα· πολλά δ' έν 'Αντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κείται, χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος, τών κέν τοι χαρίσαιτο πατήρ απερείσι' αποινα, εί νωϊ ζωούς πεπύθοιτ' έπὶ νηυσὶν 'Αχαιών."

130

125

^ΔΩς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλήα. μειλιχίοις επέεσσιν άμειλικτον δ' όπ' άκουσαν " εί μεν δη 'Αντιμάχοιο δαίφρονος υίέες εστόν, ός ποτ' ενὶ Τρώων αγορή Μενέλαον ανωγεν, άγγελίην έλθόντα σύν άντιθέφ 'Οδυσηϊ, αὖθι κατακτείναι μηδ' εξέμεν άψ ες 'Αχαιούς, νῦν μεν δη τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην."

135

140

*Η, καὶ Πείσανδρον μέν ἀφ' ζππων ὧσε χαμᾶζε δουρί βαλών πρός στήθος ό δ' ύπτιος ούδει έρείσθη. 'Ιππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε, 145 χειρας από ξίφει τμήξας από τ' αὐχένα κόψας, δλμον δ' ώς έσσευε κυλίνδεσθαι δι' δμίλου. τους μεν έασ' ο δ' δθι πλείσται κλονέοντο φάλαγγες, τῆ ρ' ἐνόρουσ', ἄμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες 'Αχαιοί, πεζοι μεν πεζούς όλεκον φεύγοντας ανάγκη, 150 ίππεις δ' ίππηας-ύπο δέ σφισιν ώρτο κονίη

ἐκ πεδίου, τὴν ὧρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων χαλκῷ δηϊόωντες ἀτὰρ κρείων ᾿Αγαμέμνων αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ ᾿Αργείοισι κελεύων. ὡς δ᾽ ὅτε πῦρ ἀἰδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέση ὅλῃ, πάντη τ᾽ εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῆ· ὡς ἄρ᾽ ὑπ᾽ ᾿Ατρείδῃ ᾿Αγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ᾽ ἐριαύχενες ἵπποι κείν᾽ ὅχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας οἱ δ᾽ ἐπὶ γαίῃ κείατο, γύπεσσιν πολὸ φίλτεροι ἡ ἀλόχοισιν. «Εκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὅπαγε Ζεὺς ἔκ τε κονίης

160

155

ἔκ τ' ἀνδροκτασίης ἔκ θ' αξματος ἔκ τε κυδοιμοῦ'
'Ατρείδης δ' ἔπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
οἱ δὲ παρ' Ἰλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο
μέσσον κὰπ πεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντα
ἱέμενοι πόλιος ὁ δὲ κεκληγὼς ἔπετ' αἰεὶ
'Ατρείδης, λύθρω δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,
ἔνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο βόες ὥς.
ἄς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ
πάσας τῆ δὲ τ' ἰῆ ἀναφαίνεται αἰπὸς ὅλεθρος τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῦσιν όδοῦσι
πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει

165

179

175

πρώτου, επείτα δε θ' αίμα και εγκατα πάντα λαφύσο ώς τους 'Ατρείδης έφεπε κρείων 'Αγαμέμνων, αιεν ἀποκτείνων του ὀπίστατου' οι δ' ἐφέβουτο, πολλοὶ δε πρηνείς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσου ἵππων 'Ατρείδεω ὑπὸ χερσί' περιπρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τείχος ἔξεσθαι, τότε δή ρα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε 'Ίδης ἐν κορυφῆσι καθέζετο πιδηέσσης,

180

Digitized by Google

οὐρανόθεν καταβάς ἔχε δ' ἀστεροπὴν μετὰ χερσίν.

¹ριν δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν

" βάσκ' ἴθι, ¹Ιρι ταχεῖα, τὸν Ἦκτορι μῦθον ἐνίσπες
ὄφρ' ὰν μέν κεν ὁρῷ 'Αγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
μάρνασθαι δηίοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίζω
κτείνειν, εἰς ὅ κε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται
δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθη."

*Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὡκέα Ἰρις, βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἰλιον ἰρήν. εὖρ' νιὸν Πριάμοιο δαἰφρονος, Ἐκτορα δῖον, ἐσταότ' ἔν θ' ἔπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν' ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὡκέα Ἰρις' "Εκτορ, νὶὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεὶν τάδε μυθήσασθαι. ὄφρ' ὰν μέν κεν ὁρᾶς ᾿Αγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν, θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν, τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι μάρνασθαι δηἰοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ εἰς ἵππονς ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει κτείνειν, εἰς ὅ κε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθη."

'Η μεν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὡκέα Ἰρις,
'Εκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ῷχετο πάντη,
ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔαταν 'Αχαιῶν,
'Αργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

225

230

235

άρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι ἐν δ' ᾿Αγαμέμνων πρωτος ὄρουσ', ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.

Έσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, 'Ολύμπια δώματ' έχουσαι,
ὅς τις δὴ πρῶτος 'Αγαμέμνονος ἀντίον ἢλθεν
ἡ αὐτῶν Τρώων ἡὲ κλειτῶν ἐπικούρων. 220

'Ιφιδάμας 'Αντηνορίδης, ήθς τε μέγας τε. δς τράφη εν Θρήκη εριβώλακι, μητέρι μήλων Κισσης τόν γ' έθρεψε δόμοις ένι τυτθον εόντα μητροπάτωρ, δς τίκτε Θεανώ καλλιπάρηου. αὐτὰρ ἐπεί ρ' ήβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' δ γε θυγατέρα ην γήμας δ' έκ θαλάμοιο μετά κλέος [κετ' 'Αχαιών σύν δυοκαίδεκα νηυσί κορωνίσιν, αι οί έποντο. τας μεν έπειτ' εν Περκώτη λίπε νηας είσας, αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐων εἰς Ἰλιον εἰληλούθει ος ρα τότ' Ατρείδεω 'Αγαμέμνονος αυτίον ήλθεν. οί δ' ότε δη σχεδον ήσαν έπ' άλληλοισιν ιόντες, 'Ατρείδης μεν αμαρτε, παραί δέ οί ετράπετ' έγχος, 'Ιφιδάμας δε κατα ζώνην θώρηκος ένερθε νύΕ', έπλ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείη χειρλ πιθήσας. οὐδ' ἔτορε (ωστήρα παναίολον, άλλα πολύ πρίν άργύρφ ἀντομένη μόλιβος ως ἐτράπετ' αίχμή. καὶ τό γε χειρὶ λαβών εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων έλκ' έπι οι μεμαώς ως τε λίς, έκ δ' άρα χειρός σπάσσατο του δ' ἄορι πληξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυία. ως δ μεν αθθι πεσων κοιμήσατο χάλκεον υπνον οίκτρός, από μυηστής αλόχου, αστοίσιν αρήγων, κουριδίης, ής ού τι χάριν ίδε, πολλα δ' έδωκε πρώθ' έκατου βούς δώκευ, έπειτα δε χίλι' ύπέστη, αίγας δμοῦ καὶ δις, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο. δη τότε γ' 'Ατρείδης 'Αγαμέμνων εξενάριξε. βη δε φέρων αν' δμιλον 'Αχαιών τεύχεα καλά.

Τον δ' ώς οθν ενόησε Κόων, αριδείκετος ανδρών, πρεσβυγενης 'Αντηνορίδης, κρατερόν ρά επένθος όφθαλμούς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος. 250 στή δ' εὐρὰξ σὺν δουρί λαθών 'Αγαμέμνονα δίον. νύξε δέ μιν κατά χειρα μέσην άγκωνος ένερθε, αντικρύ δε διέσχε φαεινού δουρός ακωκή. δίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρών 'Αναμέμνων' άλλ' οὐδ' ώς ἀπέληγε μάχης ήδε πτολέμοιο. 255 άλλ' ἐπόρουσε Κόωνι ἔγων ἀνεμοτρεφες ἔγγος. η τοι δ 'Ιφιδάμαντα κασίγυητον καὶ ὅπατρον έλκε ποδός μεμαώς, καὶ ἀύτει πάντας ἀρίστους. τον δ' έλκοντ' αν' δμιλον ύπ' ασπίδος δμφαλοέσσης οὖτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα. 260 τοίο δ' έπ' 'Ιφιδάμαντι κάρη απέκοψε παραστάς. ένθ' 'Αντήνορος υίες ὑπ' 'Ατρείδη βασιληϊ πότμου ἀναπλήσαντες ἔδυν δόμου Αϊδος εἴσω.

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν έγχεί τ' ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν, όφρα οι αίμ' έτι θερμον ανήνοθεν έξ ώτειλης. αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αίμα, όξειαι δ' όδύναι δύνον μένος 'Ατρείδαο. ώς δ' ὅτ' αν ώδίνουσαν ἔχη βέλος όξὺ γυναῖκα, δριμύ, τό τε προϊείσι μογοστόκοι Είλείθυιαι, "Ηρης θυγατέρες πικράς ώδινας έχουσαι, Δς όξει όδύναι δύνον μένος Ατρείδαο. ές δίφρον δ' ανόρουσε, και ήνιόχω έπέτελλε υπυσίν έπι γλαφυρήσιν έλαυνέμεν ήχθετο γαρ κήρ. ηνσεν δε διαπρύσιον Δαναοίσι γεγωνώς· " ω φίλοι, 'Αργείων ἡγήτορες ήδε μέδοντες, ύμεις μεν νυν νηυσιν αμύνετε πουτοπόροισι φύλοπιν άργαλέην, έπει ούκ έμε μητίετα Ζεύς είασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν."

265

270

280

Ως ἔφαθ', ἡνίοχος δ' Ιμασεν καλλίτριχας Ίππους νῆας ἔπι γλαφυράς· τὰ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην· ἄφρεον δὲ στήθεα, ἡαίνοντο δὲ νέρθε κονίη, τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.

Έκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' ᾿Αγαμέμνονα νόσφι κιόντα, Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας:
"Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
οἴχετ' ἀνὴρ ὤριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε Ζεὺς Κρονίδης ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε."

*Ως εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
ώς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ συὰ καπρίῳ ἢὲ λέοντι,
ώς ἐπ' ᾿Αχαιοῦσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
«Εκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἦρηϊ.
αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνη ὑπεραέϊ ἴσος ἀέλλη,
ἤ τε καθαλλομένη ἱοειδέα πόντον ὀρίνει.

*Ενθα τίνα πρώτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν *Εκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν; 'Ασαῖον μὲν πρώτα καὶ Αὐτόνοον καὶ 'Οπίτην, καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ 'Οφέλτιον ἢδ' 'Αγέλαον, Αἴσυμνόν τ' 'Ωρόν τε καὶ 'Ιππόνοον μενεχάρμην. τοὺς ἄρ' ὅ γ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα πληθύν, ὡς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξη ἀργεστᾶο Νότοιο, βαθείη λαίλαπι τύπτων πολλον δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Εκτορι δάμνατο λαῶν.

Ένθα κε λοιγός ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο, καί νά κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες 'Αχαιοί,

285

290

295

300

305

εὶ μὴ Τυδείδη Διομήδεϊ κέκλετ' 'Οδυσσεύς'
"Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπου, παρ' ἔμ' ἴστασο' δὴ γὰρ ἔλεγχος
ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἔλη κορυθαίολος Εκτωρ."
315

Τον δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερός Διομήδης " ἢ τοι ἐγὰ μενέω καὶ τλήσομαι ἀλλὰ μίνυνθα ἡμέων ἔσσεται ἢδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος ἠέ περ ἡμῖν."

'Η, καὶ Θυμβραῖου μὲυ ἀφ' ἵππων ὧσε χαμᾶζε, 320 δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν αὐτὰρ 'Οδυσσεὺς ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος.
τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον 325 ὡς ὅλεκον Τρῶας πάλιν ὀρμένω αὐτὰρ 'Αχαιοὶ ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Εκτορα δῖον.

"Ενθ' ελέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω, υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου, δς περὶ πάντων ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οθς παίδας ἔασκε 330 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὰ δέ οἱ οὕ τι πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα· 'Ιππόδαμον δ' 'Οδυσεὸς καὶ 'Υπείροχον ἐξενάριξεν. 335

Ένθα σφιν κατὰ ໂσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων ἐξ Ἰδης καθορῶν τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον. ἢ τοι Τυδέος υἰὸς ᾿Αγάστροφον οὕτασε δουρὶ Παιονίδην ἤρωα κατ' ἰσχίον οὐ γάρ οἱ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. 340 τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν, αὐτὰρ ὁ πεζὸς θῦνε διὰ προμάχων, εἶος φίλον ἄλεσε θυμόν. Εκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ στίχας, ὧρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς

κεκληγώς άμα δε Τρώων είπουτο φάλαγγες. τον δε ίδων ρίνησε βοην αναθός Διομήδης. αίψα δ' 'Οδυσσηα προσεφώνεεν έγγυς εόντα. " νωϊν δη τόδε πημα κυλίνδεται, δβριμος Εκτωρ άλλ' άγε δη στέωμεν και άλεξώμεσθα μένοντες."

345

Ή ρα, καὶ ἀμπεπαλών προίει δολιχόσκιον έγχος, καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαληφιν, 350 ἄκρην κὰκ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός, οὐδ' Ικετο χρόα καλόν Ερύκακε γάρ τρυφάλεια τρίπτυχος αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοίβος 'Απόλλων. Εκτωρ δ' ὧκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλω, στή δε γυὺξ έριπων καὶ έρείσατο χειρὶ παχείη γαίης άμφι δε όσσε κελαινή νύξ εκάλυψεν. όφρα δε Τυδείδης μετά δούρατος ώχετ' ερωην τηλε διά προμάχων, δθι οί καταείσατο γαίης. τόφο' Εκτωρ άμπνυτο, καὶ αψ ἐς δίφρον ὀρούσας έξέλασ' ές πληθύν, καὶ άλεύατο κῆρα μέλαιναν. δουρί δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερός Διομήδης. " έξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον ἢ τέ τοι ἄγχι ηλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοίβος 'Απόλλων, ω μέλλεις εύχεσθαι ίων ές δούπον ακόντων. η θήν σ' εξανύω γε καὶ ὕστερον αντιβολήσας, εί πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι.

355

360

365

υῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω." Ή, καὶ Παιονίδην δουρικλυτόν έξενάριζεν. αὐτὰρ 'Αλέξανδρος, Έλένης πόσις ἠϋκόμοιο, Τυδείδη έπι τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαών, στήλη κεκλιμένος ανδροκμήτω έπὶ τύμβω Ίλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος. η τοι ὁ μεν θώρηκα 'Αγαστρόφου Ιφθίμοιο αίνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον ἀσπίδα τ' ώμων καὶ κόρυθα βριαρήν ό δὲ τόξου πῆχυν ἄνελκε

370

καὶ βάλεν, σὖδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός διὰ δ' ἀμπερὲς lòs
ἐν γαίη κατέπηκτο ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας
ἐκ λόχου ἀμπήδησε καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὕδα
" βέβληαι, σὖδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν ὡς ὄφελόν τοι 380
νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι.
οῦτω κεν καὶ Τμῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
οἵ τέ σε πεφρίκασι λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες."

Τον δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερος Διομήδης "τοξότα, λωβητήρ, κέραι ἀγλαέ, παρθενοπίπα, 385 εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὸν τεύχεσι πειρηθείης, οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὕχεαι αὕτως. οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάῖς ἄφρων κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοίο. 390 ἢ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον ἄνδρα τίθησι. τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί, παῖδές τ' ὀρφανικοί ὁ δἱ θ' αἴματι γαῖαν ἐρεύθων πύθεται, οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἢὲ γυναῖκες." 395

*Ως φάτο, τοῦ δ' 'Οδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθῶν ἔστη πρόσθ' ὁ δ' ὅπισθε καθεζόμενος βέλος ἀκὰ ἐκ ποδὸς ἔλκ', ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἢλθ' ἀλεγεινή. ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν' ἤχθετο γὰρ κῆρ. 400

Οιώθη δ' 'Οδυσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
'Αργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας'

ἀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν'

" ὥ μοι ἐγώ, τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν αἴ κε φέβωμαι
πληθὺν ταρβήσας' τὸ δὲ ρίγιον αἴ κεν ἀλώω

405
μοῦνος' τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;

οίδα γαρ όττι κακοί μέν αποίχονται πολέμοιο, δς δέ κ' ἀριστεύησι μάχη ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ έσταμεναι κρατερώς, ή τ' έβλητ' ή τ' έβαλ' άλλον." 410

Elos ὁ ταθθ' Ερμαινε κατά φρένα καὶ κατά θυμόν, τόφρα δ' έπὶ Τρώων στίχες ήλυθον ασπιστάων,

έλσαν δ' εν μέσσοισι, μετά σφίσι πημα τιθέντες. ώς δ' ότε κάπριον άμφι κύνες θαλεροί τ' αίζηοι σεύωνται, δ δέ τ' είσι βαθείης έκ ξυλόχοιο

θήγων λευκον οδόντα μετά γναμπτήσι γένυσσιν, άμφὶ δέ τ' ἀίσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος δδόντων γίγνεται, οι δε μένουσιν άφαρ δεινόν περ εόντα,

ως ρα τότ' αμφ' 'Οδυσηα διίφιλου έσσεύουτο Τρώες δ δε πρώτον μεν αμύμονα Δηϊοπίτην

ούτασεν ώμον ύπερθεν επάλμενος δέξι δουρί. αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ *Εννομον ἐξενάριξε. Χερσιδάμαντα δ' έπειτα, καθ' Ιππων άξξαυτα,

δουρί κατά πρότμησιν ύπ' άσπίδος δμφαλοέσσης υύξεν ό δ' έν κονίησι πεσών έλε γαίαν άγοστώ. τους μεν έασ', ό δ' άρ' 'Ιππασίδην Χάροπ' ούτασε δουρί,

αὐτοκασίγνητον εὐηφενέος Σώκοιο.

τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φώς, στη δε μάλ' έγγυς ίων καί μιν πρός μύθον ξειπεν " ω 'Οδυσεῦ πολύαινε, δόλων ατ' ηδε πόνοιο. σήμερον η δοιοίσιν επεύξεαι Ίππασίδησι,

τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας, ή κεν έμφ ύπο δουρί τυπείς άπο θυμον δλέσσης."

*Ως είπων ούτησε κατ' άσπίδα πάντος' έίσην. δια μέν ασπίδος ήλθε φαεινής όβριμον έγχος. καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ήρήρειστο, πάντα δ' ἀπὸ πλευρών χρόα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασε Παλλάς 'Αθηναίη μιχθήμεναι έγκασι φωτός. γνω δ' 'Οδυσεύς δ οι ου τι τέλος κατακαίριον ήλθεν.

415

420

άψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκου πρὸς μῦθου ἔειπεν " ὰ δείλ', ἢ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὅλεθρος. ἢ τοι μέν ρ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνου καὶ κῆρα μέλαιναν ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ."

445

440

*Η, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει, τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένω ἐν δόρυ πῆξεν τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένω ἐν δόρυ πῆξεν ὅμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε, δούπησεν δὲ πεσών ὁ δ' ἐπεύξατο διος 'Οδυσσεύς' τῶ Σῶχ', 'Ιππάσου υὶὲ δαίφρονος ἱπποδάμοιο, φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας. ἄ δείλ', οὐ μὲν.σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ ὡμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. αὐτὰρ ἔμ', εἴ κε θάνω, κτεριοῦσί γε διοι 'Αχαιοί."

450

*Ως είπων Σώκοιο δαίφρονος δβριμον έγχος έξω τε χροός έλκε καὶ ἀσπίδος όμφαλοέσσης. αίμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν. Τρώες δε μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αίμ' 'Οδυσήος, κεκλόμενοι καθ' δμιλον έπ' αὐτῷ πάντες έβησαν. αὐτὰρ δ γ' έξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ' έταίρους. τρίς μεν έπειτ' ήυσεν δσον κεφαλή χάδε φωτός, τρίς δ' ἄϊεν Ιάχοντος άρητφιλος Μενέλαος, αίψα δ' ἄρ' Αίαντα προσεφώνεεν έγγυς εόντα " Αΐαν διογενές Τελαμώνιε, κοίρανε λαών, αμφί μ' 'Οδυσσήος ταλασίφρονος ίκετ' αυτή, τῷ ἰκέλη ὡς εἴ ἐ βιώατο μοῦνον ἐόντα Τρώες αποτμήξαντες ένὶ κρατερή ύσμίνη. άλλ' Τομεν καθ' δμιλον άλεξέμεναι γάρ αμεινον. δείδω μή τι πάθησιν ένλ Τρώεσσι μονωθείς, έσθλὸς ἐών, μεγάλη δὲ ποθη Δαναοῖσι γένηται."

460

465

*Ως είπων ὁ μεν ήρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο Ισόθεος φώς. εύρον έπειτ' 'Οδυσηα διίφιλον' αμφί δ' άρ' αὐτὸν Τρώες έπουθ' ώς εί τε δαφοινοί θώες όρεσφιν άμφ' έλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἀνηρ lφ από νευρης· τον μέν τ' ήλυξε πόδεσσι φεύγων, όφρ' αξμα λιαρον και γούνατ' όρώρη. αὐτὰρ ἐπειδη τόν γε δαμάσσεται ώκὺς διστός, ώμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὖρεσι δαρδάπτουσιν έν νέμεϊ σκιερώ. Επί τε λίν ήγαγε δαίμων 480 σίντην θωες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει ως ρα τότ' άμφ' 'Οδυσηα δαίφρονα ποικιλομήτην Τρώες έπου πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι, αὐτὰρ ὅ γ' ῆρως άτσσων φ έγχει άμύνετο νηλεές ήμαρ. Αίας δ' έγγύθεν ήλθε φέρων σάκος ήθτε πύργον, 485 στη δε παρέξ. Τρώες δε διέτρεσαν άλλυδις άλλος. η τοι τὸν Μενέλαος 'Αρήϊος έξαγ' δμίλου χειρός έχων, είος θεράπων σχεδόν ήλασεν ίππους. Αίας δε Τρώεσσιν επάλμενος είλε Δόρυκλον

Πριαμίδην, νόθον υίόν, ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα, 490 οὖτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ήδὲ Πυλάρτην. ώς δ' δπότε πλήθων ποταμός πεδίονδε κάτεισι χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, όπαζόμενος Διός ὅμβρω, πολλάς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλάς δέ τε πεύκας έσφέρεται, πολλον δέ τ' άφυσγετον είς άλα βάλλει, 495 ως έφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Alas. δαίζων Ιππους τε καὶ ἀνέρας οὐδέ πω Εκτωρ πεύθετ', έπεί ρα μάχης έπ' δριστερα μάρνατο πάσης, όχθας πάρ ποταμοίο Σκαμάνδρου, τῆ ρα μάλιστα ανδρών πίπτε κάρηνα, βοη δ' άσβεστος δρώρει 500 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀρήϊον Ἰδομενηα. Εκτωρ μεν μετά τοισιν δμίλει μέρμερα δέζων έγχεί θ' ίπποσύνη τε, νέων δ' αλάπαζε φάλαγγας.

505

510

515

520

525

530

οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δίοι 'Αχαιοί, εἰ μὴ 'Αλέξανδρος, 'Ελένης πόσις ἡϋκόμοιο, παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν, ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὧμον. τῷ ῥα περίδεισαν μένεα πνείοντες 'Αχαιοί, μή πώς μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἔλοιεν. αὐτίκα δ' 'Ιδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δίον' "ὧ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν, ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων βαινέτω, ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἴππους' ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων ἰούς τ' ἐκτάμνειν ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν."

*Ως έφατ', οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων βαῖν', 'Ασκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος' μάστιξεν δ' ἵππους, τὰ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην νῆας ἔπι γλαφυράς' τῆ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν Εκτορι παρβεβαώς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν "Εκτορ, νῶι μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοισιν ἐσχατιῆ πολέμοιο δυσηχέος οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξ, ἴπποι τε καὶ αὐτοί. Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος εὖ δέ μιν ἔγνων εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὥμοισιν ἔχει σάκος ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς κεῖσ' ἴππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα ἱππῆες πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες, ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν."

^Ως ἄρα φωνήσας Ιμασεν καλλίτριχας Ιππους μάστιγι λιγυρῆ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐουτες δίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ 'Αχαιούς, στείβουτες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αίματι δ' ἄξων νέρθεν ἄπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αὶ περὶ δίφρον,

ας άρ' αφ' ιππείων όπλέων δαθάμιγγες έβαλλον αι τ' απ' επισσώτρων. ό δε ίττο δῦναι ὅμιλον ανορόμεον ρῆξαι τε μετάλμενος εν δε κυδοιμον ῆκε κακον Δαναοισι, μίνυνθα δε χάζετο δουρός. αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν ἔγχεί τ' ἄορί τε μεγάλοισι τε χερμαδιοισιν, Αιαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο. [Ζευς γάρ οι νεμεσαθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτι μάχοιτο.]

Ζεύς δε πατήρ Αΐανθ' ύψίζυγος εν φόβον ῶρσε στη δε ταφών, όπιθεν δε σάκος βάλεν επταβόειον, τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς, έντροπαλιζόμενος, όλίγον γόνυ γουνός άμειβων. ώς δ' αίθωνα λέοντα βοών άπο μεσσαύλοιο έσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται, οί τέ μιν οὐκ είωσι βοων έκ πίαρ έλέσθαι πάννυχοι εγρήσσοντες δ δε κρειών ερατίζων **ιθύει, άλλ' οὖ τι πρήσσει θαμέες γὰρ ἄκοντες** άντίον άτσσουσι θρασειάων άπὸ χειρών, καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεί ἐσσύμενός περ. ηωθεν δ' απονόσφιν έβη τετιηότι θυμώ. ως Αΐας τότ' άπο Τρώων τετιημένος ήτορ ήϊε πόλλ' ἀέκων περί γαρ δίε νηυσίν 'Αχαιών. ώς δ' δτ' δνος παρ' άρουραν ίων έβιήσατο παίδας νωθής, ό δη πολλά περί ρόπαλ' άμφις έάγη, κείρει τ' είσελθων βαθύ λήϊον οί δέ τε παίδες τύπτουσιν βοπάλοισι βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν σπουδή τ' εξήλασσαν, επεί τ' εκορέσσατο φορβής. ως τότ' έπειτ' Αΐαντα μέγαν, Τελαμώνιον υίόν, Τρώες ὑπέρθυμοι πολυηγερέες τ' ἐπίκουροι νύσσοντες ξυστοίσι μέσον σάκος αίξν ξποντο. Αίας δ' ἄλλοτε μεν μνησάσκετο θούριδος άλκης αὖτις ὑποστρεφθείς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας

540

545

550

555

560

Τρώων ἱπποδάμων' ότε δε τρωπάσκετο φεύγειν.
πάντας δε προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας όδεύειν,
αὐτὸς δε Τρώων καὶ 'Αχαιῶν θῦνε μεσηγὰ
ὅτάμενος' τὰ δε δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν ὅρμενα πρόσσω,
πολλὰ δε καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίη ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.

Τὸν δ' ώς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υίὸς 575 Εὐρύπυλος πυκινοίσι βιαζόμενον βελέεσσι, στή ρα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινώ, καὶ βάλε Φαυσιάδην 'Απισάονα, ποιμένα λαών, ήπαρ ύπὸ πραπίδων, είθαρ δ' ύπὸ γούνατ' έλυσεν Ευρύπυλος δ' επόρουσε και αίνυτο τεύχε' απ' ώμων. τον δ' ώς οθν ενόησεν 'Αλέξανδρος θεοειδής τεύχε' απαινύμενον 'Απισάονος, αὐτίκα τόξον έλκετ' έπ' Εὐρυπύλφ, καί μιν βάλε μηρον διστώ δεξιόν εκλάσθη δε δόναξ, εβάρυνε δε μηρόν. άψ δ' έτάρων είς έθνος έχάζετο κηρ' άλεείνων, 585 ήυσεν δε διαπρύσιον Δαναοίσι γεγωνώς " ω φίλοι, 'Αργείων ἡγήτορες ήδε μέδοντες, στητ' έλελιχθέντες και αμύνετε νηλεες ήμαρ Αΐανθ', δε βελέεσσι βιάζεται οὐδέ ε φημι φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην 590 ζοτασθ' αμφ' Αζαντα μέγαν, Τελαμώνιον υίον."

'Ως ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος οι δὲ παρ' αὐτὸν πλησιοι ἔστησαν, σάκε' ὅμοισι κλίναντες, δούρατ' ἀνασχόμενοι τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας. στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων.

Δς οι μέν μάρναντο δέμας πυρός αιθομένοιο Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ΐπποι ἱδρῶσαι, ἡγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν. τὸν δὲ ἰδῶν ἐνόησε ποδάρκης διος 'Αχιλλεύς'

έστήκει γαρ έπὶ πρύμνη μεγακήτει νηί, 600 είσορόων πόνον αίπθυ ίωκά τε δακρυόεσσαν. αίψα δ' έταιρον έου Πατροκλήα προσέειπε, φθεγξάμενος παρά νηός δ δε κλισίηθεν άκούσας έκμολεν ίσος *Αρηϊ, κακοῦ δ' άρα οἱ πέλεν ἀρχή. τον πρότερος προσέειπε Μενοιτίου άλκιμος υίός 605 " τίπτε με κικλήσκεις, 'Αχιλεῦ; τί δέ σε χρεω έμεῖο;" τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὡκὺς 'Αχιλλεύς' " διε Μενοιτιάδη, τώ έμώ κεχαρισμένε θυμώ, υῦν ότω περί γούνατ' έμα στήσεσθαι 'Αχαιούς λισσομένους χρειώ γάρ ξκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. 610 άλλ' ίθι νῦν, Πάτροκλε διίφιλε, Νέστορ' έρειο ου τινα τούτον άγει βεβλημένον έκ πολέμοιο ή τοι μέν τά γ' όπισθε Μαχάονι πάντα ξοικε τῷ ᾿Ασκληπιάδη, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός. ζπποι γάρ με παρήϊξαν πρόσσω μεμαυίαι." 615 *Ως φάτο, Πάτροκλος δὲ φίλφ ἐπεπείθεθ' ἐταίρφ, βη δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νηας 'Αχαιών. Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο, αὐτοὶ μέν δ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν, ίππους δ' Εύρυμέδων θεράπων λύε τοίο γέροντος 620

αύτοι μέν ρ' άπέβησαν έπι χθόνα πουλυβότειραν,
ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοιο γέροντος
ἐξ ὀχέων· τοι δ' ίδρω ἀπεψύχοντο χιτώνων,
στάντε ποτι πνοιὴν παρὰ θιν' ἀλός· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐς κλισίην ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοισι καθίζον.
τοισι δὲ τεῦχε κυκειω ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν 'Αχιλλεύς
θυγατέρ' 'Αρσινόου μεγαλήτορος, ἥν οι 'Αχαιοι
ἔξελον, οὕνεκα βουλῷ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
ἤ σφωϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροίηλε τράπεζαν
καλὴν κυανόπεζαν ἐΰξοον, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον,
ἤδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν,

2 παρ δε δέπας περικαλλές, δ οϊκοθεν ήγ' δ γεραιός, χρυσείοις ήλοισι πεπαρμένον ούατα δ' αὐτοῦ 7 τέσσαρ' έσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον , χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ύπὸ πυθμένες ήσαν. 635 7 άλλος μεν μογέων αποκινήσασκε τραπέζης ή πλείον εόν, Νέστωρ δ' δ γέρων αμογητὶ ἄειρεν. μέν τῷ βά σφι κύκησε γυνη είκυῖα θεησιν Ι οίνφ Πραμνείφ, ἐπὶ δ' αίγειον κυῆ τυρὸν κυήστι χαλκείη, έπὶ δ' ἄλφιτα λευκά πάλυνε, 640 πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ρ' ὥπλισσε κυκειω. τω δ' έπεὶ οὖν πίνουτ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν, μύθοισιν τέρποντο πρός άλλήλους ένέποντες, Πάτροκλος δε θύρησιν εφίστατο, Ισόθεος φώς. τον δε ίδων ο γεραιος από θρόνου ώρτο φαεινού, 645 ές δ' άγε χειρός έλών, κατα δ' έδριάασθαι άνωγε. Πάτροκλος δ' έτέρωθεν αναίνετο είπέ τε μῦθον " ούχ έδος έστί, γεραιε διοτρεφές, ούδε με πείσεις. αίδοιος νεμεσητός δ με προέηκε πυθέσθαι ου τινα τουτου άγεις βεβλημένου άλλα και αὐτός γιγνώσκω, όρόω δε Μαχάονα, ποιμένα λαών. υῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' 'Αχιληϊ. εὖ δὲ σὰ οἶσθα, γεραιὲ διοτρεφές, οἶος ἐκεῖνος δεινός ανήρι τάχα κεν και αναίτιον αιτιόφτο."

Τον δ' ημείβετ' ξπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ 655 "τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' 'Αχιλεὺς ὀλοφύρεται υἶας 'Αχαιῶν, ὅσσοι δη βέλεσιν βεβλήαται; οὐδέ τι οἶδε πένθεος, ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν οἱ γὰρ ἄριστοι ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης, 660 οὕτασται δ' 'Οδυσεὺς δουρικλυτὸς ηδ' 'Αγαμέμνων [βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν όιστῷ·] τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο

ίφ από νευρής βεβλημένον, αὐτὰρ 'Αχιλλεύς έσθλος έων Δαναών ου κήδεται ουδ' έλεαίρει. 665 η μένει είς ο κε δη νηες θοαί άγχι θαλάσσης 'Αργείων ἀέκητι πυρὸς δηίοιο θέρωνται, αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ; —οὐ γὰρ ἐμὴ ts έσθ' οξη πάρος έσκεν ένὶ γναμπτοίσι μέλεσσιν. είθ' ως ήβωσιμι βίη δέ μοι έμπεδος είη, 670 ώς δπότ' 'Ηλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη άμφὶ βοηλασίη, δτ' έγω κτάνον 'Ιτυμονηα, έσθλον Υπειροχίδην, δς έν "Ηλιδι ναιετάασκε, ρύσι' έλαυνόμενος δ δ' αμύνων ήσι βόεσσιν έβλητ' έν πρώτοισιν έμης από χειρός ακοντι, 675 καδ δ' έπεσεν, λαοί δε περίτρεσαν αγροιώται. ληίδα δ' έκ πεδίου συνελάσσαμεν ήλιθα πολλήν, πεντήκοντα βοων αγέλας, τόσα πώεα οιων, τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αλπόλια πλατέ αλγῶν, ໃππους δε ξανθάς εκατόν και πεντήκοντα, 68a πάσας θηλείας, πολλήσι δε πώλοι ύπήσαν. καί τὰ μὲν ήλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον είσω **ἐνν**ύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς, ουνεκά μοι τύχε πολλα νέφ πόλεμόνδε κιόντι. 685 κήρυκες δ' έλίγαινον αμ' ήοι φαινομένηφι τους ζμεν οίσι χρείος όφειλετ' έν "Ηλιδι δίη" οί δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες δαίτρευου πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρείος όφειλου, ώς ήμεις παύροι κεκακωμένοι έν Πύλω ήμεν έλθων γάρ δ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη 690 των προτέρων ετέων, κατά δ' έκταθεν δσσοι άριστοι δώδεκα γαρ Νηλήος αμύμονος υίέες ήμεν των οίος λιπόμην, οί δ' άλλοι πάντες όλουτο, ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. 695

έκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοών και πώϋ μέγ' οιών είλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ήδε νομήας. καὶ γὰρ τῷ χρείος μέγ' ὀφείλετ' ἐν "Ηλιδι δίη, τέσσαρες άθλοφόροι ίπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν. έλθόντες μετ' ἄεθλα περί τρίποδος γὰρ ἔμελλον 700 θεύσεσθαι τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας κάσχεθε, τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων. των ό γέρων επέων κεχολωμένος ήδε και έργων έξέλετ' ἄσπετα πολλά τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε δαιτρεύειν, μή τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης. 705 ήμεις μεν τα έκαστα διείπομεν, αμφί τε άστυ ξρδομεν ίρα θεοίς· οι δε τρίτω ήματι πάντες ηλθον όμως αὐτοί τε πολείς καὶ μώνυχες ίπποι πανσυδίη μετά δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο παιδ' έτ' εόντ', ού πω μάλα είδότε θούριδος άλκης. 710 έστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αλπεία κολώνη, τηλοῦ ἐπ' ᾿Αλφειώ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος την αμφεστρατόωντο διαρραίσαι μεμαώτες. άλλ' ὅτε πῶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' ᾿Αθήνη άγγελος ήλθε θέουσ' ἀπ' 'Ολύμπου θωρήσσεσθαι 715 ξυυυχος, οὐδ' ἀέκουτα Πύλου κάτα λαὸυ ἄγειρευ, άλλα μάλ' έσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεύς εία θωρήσσεσθαι, απέκρυψεν δέ μοι ίππους. οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα. άλλα και ως ιππευσι μετέπρεπον ήμετέροισι 720 καὶ πεζός περ εών, επεὶ ως άγε νεικος 'Αθήνη. έστι δέ τις ποταμός Μινυήϊος είς άλα βάλλων έγγύθεν 'Αρήνης, δθι μείναμεν 'Ηῶ διαν ίππηες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζών. ένθεν πανσυδίη σύν τεύχεσι θωρηχθέντες 725 ένδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ρόον 'Αλφειοίο. ένθα Διὶ ρέξαντες ύπερμενεί ίερα καλά,

 $\mathsf{Digitized} \, \mathsf{by} \, Google$

ταθρον δ' 'Αλφειώ, ταθρον δε Ποσειδάωνι, αὐτὰρ 'Αθηναίη γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην, δόρπον έπειθ' έλόμεσθα κατά στρατόν έν τελέεσσι. 730 και κατεκοιμήθημεν εν έντεσιν οίσιν έκαστος άμφι δοάς ποταμοίο. άταρ μεγάθυμοι Έπειοι άμφίσταντο δη άστυ διαρραίσαι μεμαώτες. άλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα έργον "Αρηος" εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης, 735 συμφερόμεσθα μάχη, Διί τ' εύχόμενοι καὶ 'Αθήνη. άλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος, πρώτος έγων έλον άνδρα, κόμισσα δε μώνυχας εππους, Μούλιον αλχμητήν γαμβρός δ' ήν Αύγείαο, πρεσβυτάτην δε θύγατρ' είχε ξανθην 'Αγαμήδην, 740 η τόσα φάρμακα ήδη όσα τρέφει εὐρεῖα χθών. τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρί, ήριπε δ' εν κονίησιν. εγώ δ' ες δίφρον δρούσας στην δα μετά προμάχοισιν άταρ μεγάθυμοι Έπειολ έτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα 745 ηγεμόν' ιππήων, δε αριστεύεσκε μάχεσθαι. αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινη λαίλαπι Ισος, πεντήκοντα δ' έλον δίφρους, δύο δ' άμφλς έκαστον φωτες όδαξ έλον ούδας έμω ύπο δουρί δαμέντες. καί νύ κεν 'Ακτορίωνε Μολίονε παιδ' αλάπαξα, 750 εί μή σφωε πατηρ εύρυκρείων ενοσίχθων έκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ήέρι πολλή. ένθα Ζεύς Πυλίοισι μέγα κράτος έγγυάλιξε τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο, κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, 755 όφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν Ιππους πέτρης τ' 'Ωλευίης, καὶ 'Αλισίου ἔυθα κολώνη κέκληται όθεν αθτις απέτραπε λαον 'Αθήνη. ένθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον αὐτὰρ 'Αχαιοί

άψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλουδ' έχου ὡκέας ἴππους, 760 πάντες δ' εύχετόωντο θεών Διλ Νέστορί τ' ανδρών. ως ξου, εξ ποτ' ξου γε, μετ' ανδράσιυ. αὐταρ 'Αχιλλεύς οίος της αρετης απονήσεται ή τέ μιν οίω πολλά μετακλαύσεσθαι, έπεί κ' άπό λαός όληται. ῶ πέπου, ἢ μὲν σοί γε Μενοίτιος ῶδ' ἐπέτελλεν 765 ήματι τώ ότε σ' έκ Φθίης 'Αγαμέμνονι πέμπε. νωϊ δὲ ἔνδον ἐόντες, ἐγω καὶ διος 'Οδυσσεύς, πάντα μάλ' εν μεγάροις ηκούομεν ώς επέτελλε. Πηλήος δ' ικόμεσθα δόμους εθ ναιετάοντας λαδυ αγείρουτες κατ' 'Αγαιίδα πουλυβότειραυ. 770 ένθα δ' έπειθ' ήρωα Μενοίτιον ευρομεν ένδον ήδε σέ, παρ δ' 'Αχιλήα' γέρων δ' ίππηλάτα Πηλεύς πίονα μηρί' έκαιε βοδς Διὶ τερπικεραύνω αὐλης ἐν χόρτω. ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον, σπένδων αίθοπα οίνον ἐπ' αιθομένοις ἱεροίσι. 775 σφωϊ μέν άμφὶ βοὸς έπετον κρέα, νωϊ δ' έπειτα στημεν ενί προθύροισι ταφών δ' ανόρουσεν 'Αχιλλεύς, ές δ' άγε χειρός έλών, κατά δ' έδριάασθαι άνωγε, ξείνια τ' εὖ παρέθηκεν, & τε ξείνοις θέμις ἐστίν. αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ήδὲ ποτήτος, 780 ηρχον έγω μύθοιο, κελεύων υμμ' αμ' επεσθαι σφω δε μάλ' ήθελετου, τω δ' ἄμφω πόλλ' επέτελλου. Πηλεύς μεν φ παιδί γέρων ἐπέτελλ' 'Αχιληϊ αίεν αριστεύειν και ύπείροχον έμμεναι άλλων σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, "Ακτορος υίός" 'τέκνον εμόν, γενεή μεν υπέρτερός εστιν 'Αχιλλεύς, πρεσβύτερος δε σύ εσσι βίη δ' δ γε πολλον αμείνων. άλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἢδ' ὑποθέσθαι καί οἱ σημαίνειν ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ. ως επέτελλ' ό γέρων, συ δε λήθεαι άλλ' έτι και νυν ταῦτ' εἴποις 'Αχιληϊ δαίφρονι, αἴ κε πίθηται.

τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ, ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἄμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω Μυρμιδόνων, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι, αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υῖες 'Αχαιῶν τειρόμενοι' ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. ρεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῆ ὥσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων."

*Ως φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὅρινε, βη δὲ θέειν παρὰ νηας ἐπ' Αλακίδην 'Αχιληα. άλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας 'Οδυσσῆος θείοιο ίξε θέων Πάτροκλος, ίνα σφ' αγορή τε θέμις τε ήην, τη δη καί σφι θεών ετετεύχατο βωμοί, ένθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησε διογενής Εὐαιμονίδης κατά μηρον διστώ, σκάζων έκ πολέμου κατά δε νότιος ρέεν ίδρως ώμων καὶ κεφαλής, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο αίμα μέλαν κελάρυζε νόος γε μεν έμπεδος ήεν. τὸν δὲ ἰδών ῷκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υίός, καί δ' δλοφυρόμενος έπεα πτερόεντα προσηύδα. " α δειλοί, Δαυαών ήγήτορες ήδε μέδοντες, ως άρ' εμέλλετε τηλε φίλων και πατρίδος αίης ἄσειν εν Τροίη ταχέας κύνας άργετι δημώ. άλλ' άγε μοι τόδε είπε, διότρεφες Εὐρύπυλ' ήρως, ή δ' έτι που σχήσουσι πελώριου Εκτορ' 'Αχαιοί, η ήδη Φθίσονται ύπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες."

Τον δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηὕδα· " οὐκέτι, διογενές Πατρόκλεις, ἄλκαρ 'Αχαιῶν 795

80**0**

805

810

815

έσσεται, άλλ' εν νηυσί μελαίνησιν πεσέονται. οί μεν γαρ δη πάντες, όσοι πάρος ήσαν άριστοι, 825 έν νηνσίν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε χερσίν ύπο Τρώων των δε σθένος δρνυται αλέν. άλλ' έμε μεν σύ σάωσον άγων επί νηα μέλαιναν, μηροῦ δ' ἔκταμ' διστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αίμα κελαινόν νίζ' ΰδατι λιαρώ, ἐπὶ δ' ἤπια Φάρμακα πάσσε, 830 εσθλά, τά σε προτί φασιν 'Αχιλλη̂ος δεδιδάχθαι. δυ Χείρων εδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων, *λητρολ μέν γὰρ Ποδαλείριος ήδε Μαχάων*, τον μέν ένὶ κλισίησιν ότομαι έλκος έχοντα, χρηίζουτα καλ αὐτὸν ἀμύμονος λητήρος, 835 κεισθαι δ δ' έν πεδίφ Τρώων μένει δξύν "Αρηα."

Τον δ' αὖτε προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός "πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ρέξομεν, Εὐρύπυλ' ῆρως; ἔρχομαι, ὄφρ' 'Αχιλῆϊ δατφρονι μῦθον ἐνίσπω, δν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὖρος 'Αχαιῶν' 840 ἀλλ' οὐδ' ὧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο."

*Η, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν ἐς κλισίην θεράπων δὲ ίδὼν ὑπέχενε βοείας. ἔνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρη ὀξὺ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν 845 νίζ' τδατι λιαρῷ, ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν χερσὶ διατρίψας, όδυνήφατον, ἥ οἱ ἀπάσας ἔσχ' ὀδύνας τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Τειχομαχία.

*Ως δ μεν εν κλισίησι Μενοιτίου άλκιμος υίδς lâτ' Εὐρύπυλου βεβλημένου· οἱ δ' ἐμάχοντο 'Αργείοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν' οὐδ' ἄρ' ἔμελλε τάφρος έτι σχήσειν Δαναών καὶ τεῖχος ὅπερθεν εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον ήλασαν, οὐδε θεοίσι δόσαν κλειτάς έκατόμβας, όφρα σφιν νηάς τε θοάς και ληίδα πολλην έντὸς έχον δύοιτο θεών δ' αέκητι τέτυκτο άθανάτων τὸ καὶ οὖ τι πολύν χρόνον ἔμπεδον ἦεν. όφρα μεν Εκτωρ ζωός έην και μήνι' 'Αχιλλεύς καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε, τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος 'Αχαιῶν ἔμπεδον ἦεν. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι, πολλοί δ' 'Αργείων οί μεν δάμεν, οί δ' ελίποντο, πέρθετο δε Πριάμοιο πόλις δεκάτω ενιαυτώ, 'Αργείοι δ' έν νηυσί φίλην ές πατρίδ' έβησαν, δη τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ 'Απόλλων τείχος αμαλδύναι, ποταμών μένος είσαγαγόντες. όσσοι απ' 'Ιδαίων δρέων άλαδε προρέουσι, 'Ρησός θ' Έπτάπορός τε Κάρησός τε 'Ροδίος τε Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος διός τε Σκάμανδρος καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι κάππεσον εν κονίησι και ήμιθέων γένος ανδρών

10

15

25

30

35

40

45

50

55

τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοίβος 'Απόλλων, ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον' ὕε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ὰλίπλοα τείχεα θείη. αὐτὸς δ' ἔννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν ἡγεῖτ', ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες 'Αχαιοί, λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον, αὔτις δ' ἢιόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε, τεῖχος ἀμαλδύνας' ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον, ἡ περ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ.

Ως ἄρ' ἔμελλον ὅπισθε Ποσείδάων καὶ ᾿Απόλλων θησέμεναι τότε δ' άμφὶ μάχη ενοπή τε δεδήει τείχος εὐδμητου, κανάχιζε δε δούρατα πύργων βαλλόμευ. Αργείοι δε Διδς μάστιγι δαμέντες υηυσίν έπι γλαφυρήσιν έελμένοι Ισχανόωντο, «Εκτορα δειδιότες, κρατερον μήστωρα φόβοιο· αὐτὰρ δ γ' ώς τὸ πρόσθεν ἐμάρνατο ໃσος ἀέλλη ώς δ' δτ' αν ξυ τε κύνεσσι και ανδράσι θηρευτήσι κάπριος ή λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων οί δέ τε πυργηδον σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες άντίον Ιστανται καὶ άκοντίζουσι θαμειάς αίγμας έκ χειρών του δ' ού ποτε κυδάλιμον κήρ ταρβει οὐδε φοβειται, άγηνορίη δέ μιν έκτα ταρφέα τε στρέφεται στίχας άνδρων πειρητίζων οππη τ' ιθύση, τη τ' είκουσι στίχες ανδρών ώς "Εκτωρ αν' δμιλον ίων είλισσεθ' έταιρους τάφρον εποτρύνων διαβαινέμεν ούδε οί ίπποι τόλμων ωκύποδες, μάλα δε χρεμέτιζον επ' άκρω χείλει εφεσταότες από γαρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεί', οὕτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν οὕτε περῆσαι ρηϊδίη κρημυοί γαρ έπηρεφέες περί πασαν έστασαν αμφοτέρωθεν, υπερθεν δε σκολόπεσσιν

δξέσιν ήρήρει, τοὺς Ιστασαν υίες 'Αχαιών πυκνούς καὶ μεγάλους, δηίων ἀνδρών ἀλεωρήν. ένθ οῦ κεν ρέα Ιππος ἐύτρογον άρμα τιταίνων έσβαίη, πεζοί δε μενοίνεον εί τελέουσι. δή τότε Πουλυδάμας θρασύν "Εκτορα είπε παραστάς" "Εκτορ τ' ήδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ήδ' ἐπικούρων, άφραδέως διὰ τάφρον έλαύνομεν ώκέας ζππους. ή δε μάλ' άργαλέη περάαν σκόλοπες γάρ εν αὐτή δέξες ξστάσιν, ποτί δ' αὐτοὺς τεῖχος 'Αγαιών. ένθ' οὖ πως έστιν καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι 65 ίππεῦσι στεῖνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι ότω. εί μέν γὰρ τοὺς πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ ζετ' ἀρήγειν, η τ' αν έγωγ' εθέλοιμι και αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι, νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' "Αργεος ἐνθάδ' 'Αχαιούς" 70 εί δέ χ' ύποστρέψωσι, παλίωξις δε γένηται έκ νηών και τάφρω ενιπλήξωμεν δρυκτή. οὐκέτ' ἔπειτ' όἰω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψορρον προτὶ ἄστυ ἐλιχθέντων ὑπ' 'Αχαιῶν. άλλ' άγεθ', ώς αν έγω είπω, πειθώμεθα πάντες. 75 ໃππους μέν θεράποντες έρυκόντων έπὶ τάφρω. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Εκτορι πάντες έπώμεθ' ἀολλέες αὐτὰρ 'Αγαιοί οὐ μενέουσ', εί δή σφιν όλέθρου πείρατ' ἐφῆπται." *Ως φάτο Πουλυδάμας, ἄδε δ' Εκτορι μῦθος ἀπήμων, 80 αὐτίκα δ' έξ όχέων σὺν τεύχεσιν άλτο χαμάζε.

αὐτίκα δ' έξ όχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἔππων ἠγερέθοντο,
ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὅρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Εκτορα διον.
ἡνιόχφ μὲν ἔπειτα ἐφ ἐπέτελλεν ἔκαστος
ἔππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρφ'
οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
πένταχα κοσμηθέντες ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.

Οί μεν άμ' Εκτορ' Ισαν καὶ αμύμονι Πουλυδάμαντι, οι πλειστοι και άριστοι έσαν, μέμασαν δε μάλιστα τείχος δηξάμενοι κοίλης έπὶ νηυσὶ μάχεσθαι. 90 καί σφιν Κεβριόνης τρίτος είπετο παρ δ' αρ' όχεσφιν άλλου Κεβριόναο χερείονα κάλλιπεν Εκτωρ. των δ' ετέρων Πάρις ήρχε καὶ 'Αλκάθοος καὶ 'Αγήνωρ, των δε τρίτων Ελενος και Δηίφοβος θεοειδής, υίε δύω Πριάμοιο τρίτος δ' ην "Ασιος ήρως, 95 "Ασιος 'Υρτακίδης, δυ 'Αρίσβηθευ φέρου ίπποι αίθωνες μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος. των δε τετάρτων ήρχεν εθς πάϊς 'Αγχίσαο, Αινείας, άμα τῷ γε δύω 'Αντήνορος υίε, 'Αρχέλοχός τ' 'Ακάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης. 100 Σαρπηδών δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτών ἐπικούρων, πρός δ' έλετο Γλαῦκον και αρήϊον 'Αστεροπαίον' οί γάρ οί εἴσαντο διακριδον εῖναι ἄριστοι των άλλων μετά γ' αὐτόν ό δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. οί δ' έπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτήσι βόεσσι, 105 βάν β' ίθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδ' ἔτ' ἔφαντο σχήσεσθ', άλλ' εν νηυσί μελαίνησιν πεσέεσθαι. *Ενθ' ἄλλοι Τρῶες τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι

Ένθ' ἄλλοι Τρῶες τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι βουλῆ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο ἀλλ' οὐχ 'Υρτακίδης ἔθελ' 'Ασιος, ὅρχαμος ἀνδρῶν, αὖθι λιπείν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῆσι, νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας ἵπποισιν καὶ ὅχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν ὰψ ἀπονοστήσειν προτὶ 'Ιλιον ἡνεμόεσσαν' πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν ἔγχεϊ 'Ιδομενῆος, ἀγανοῦ Δευκαλίδαο. εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆ περ 'Αχαιοὶ ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὅχεσφι'

115

τη ρ Ιππους τε και άρμα διήλασεν, οὐδε πύλησιν T 20 εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα, άλλ' αναπεπταμένας έχου ανέρες, εί τιν' εταίρων έκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετά νηας. τη δ' ιθύς Φρονέων Ιππους έχε, τοι δ' αμ' έποντο οξέα κεκλήγοντες έφαντο γάρ οὐκέτ 'Αχαιούς 125 σχήσεσθ', άλλ' έν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι νήπιοι, έν δε πύλησι δύ ανέρας εύρον αρίστους, υίας ύπερθύμους Λαπιθάων αίχμητάων, τον μέν Πειριθόου υία, κρατερον Πολυποίτην, τὸν δὲ Λεοντῆα, βροτολοιγῷ ΐσον "Αρηϊ. 130 τω μεν άρα προπάροιθε πυλάων ύψηλάων έστασαν ώς ότε τε δρύες ούρεσιν ύψικάρηνοι, αϊ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ύετὸν ήματα πάντα, βίζησιν μεγάλησι διηνεκέεσσ' αραρυίαι δς άρα τω χείρεσσι πεποιθότες ήδε βίηφι 135 μίμνου έπερχόμενου μέγαν *Ασιου οὐδε φέβουτο. οί δ' ίθὺς πρός τείχος ἐύδμητον βόας αΐας . ύψόσ' ανασχόμενοι έκιον μεγάλω αλαλητώ Ασιον άμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην 'Ασιάδην τ' 'Αδάμαντα Θόωνά τε Οινόμαόν τε. 140 οί δ' ή τοι είος μεν εϋκνήμιδας 'Αχαιούς όργυον ένδον εόντες αμύνεσθαι περί νηών αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν Τρώας, ἀτὰρ Δαναών γένετο Ιαχή τε φόβος τε, έκ δὲ τὼ ἀξάντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην, άγροτέροισι σύεσσιν έοικότε, τώ τ' έν δρεσσιν ανδρών ήδε κυνών δέχαται κολοσυρτόν Ιόντα, δοχμώ τ' άτσσοντε περί σφίσιν άγνυτον ύλην πρυμνην εκτάμνοντες, ύπαι δέ τε κόμπος όδόντων γίγνεται, είς δ κέ τίς τε βαλών έκ θυμον έληται ως των κόμπει χαλκός έπι στήθεσσι φαεινός

άντην βαλλομένων μάλα γάρ κρατερώς έμάχοντο, λαοίσιν καθύπερθε πεποιθότες ήδε βίηφιν. οί δ' άρα χερμαδίοισιν εϋδμήτων άπο πύργων βάλλον, αμυνόμενοι σφών τ' αὐτών καὶ κλισιάων 155 νηων τ' ωκυπόρων νιφάδες δ' ως πιπτον έραζε, άς τ' άνεμος ζαής, νέφεα σκιόεντα δονήσας, ταρφειάς κατέχευεν έπι χθονί πουλυβοτείρη. ως των έκ χειρων βέλεα βέου, ήμεν 'Αχαιων ηδε και εκ Τρώων κόρυθες δ' άμφ' αθον άθτευν 160 βαλλόμεναι μυλάκεσσι καὶ ἀσπίδες δμφαλόεσσαι. δή ρα τότ' φμωξέν τε καὶ ω πεπλήγετο μηρω *Ασιος Υρτακίδης, και άλαστήσας έπος ηύδα " Ζεῦ πάτερ, η ρά νυ καὶ σὺ φιλοψευδης ετέτυξο πάγχυ μάλ' οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας 'Αχαιοὺς 165 σχήσειν ημέτερον γε μένος και χειρας αάπτους. οί δ', ως τε σφηκες μέσον αιόλοι ή μέλισσαι ολκία ποιήσωνται όδφ έπι παιπαλοέσση, ούδ' ἀπολείπουσιν κοίλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες ανδρας θηρητήρας αμύνονται περί τέκνων, 170 ως οι γ' ουκ εθέλουσι πυλάων και δύ εόντε χάσσασθαι πρίν γ' ή εκατακτάμεν ή ε άλωναι." *Ως έφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων*

Εκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.

"Αλλοι δ' άμφ' άλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλησιν" άργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ώς πάντ' ἀγορεῦσαι πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαές πῦρ λάϊνον 'Αργείοι δε καὶ ἀχνύμενοί περ ἀνάγκη νηών ημύνοντο θεοί δ' ακαχήατο θυμόν πάντες, δσοι Δαναοίσι μάχης ἐπιτάρροθοι ήσαν. σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.

"Ενθ' αὖ Πειριθόου υίός, κρατερός Πολυποίτης, δουρί βάλεν Δάμασον κυνέης δια χαλκοπαρήου

180

οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διαπρὸ αίχμη χαλκείη ρηξ' όστέον, εγκέφαλος δε ένδον άπας πεπάλακτο δάμασσε δέ μιν μεμαώτα αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Όρμενον ἐξενάριξεν. υίου δ' Αντιμάχοιο Λεοντεύς, όζος 'Αρηος, 'Ιππόμαχον βάλε δουρί κατά ζωστήρα τυχήσας. αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος Είφος δΕὺ 'Αντιφάτην μεν πρώτον, επαίξας δι' δμίλου, πληξ' αὐτοσχεδίην' ό.δ' ἄρ' ὕπτιος οὕδει ἐρείσθη αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενον καὶ Ὀρέστην πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί πουλυβοτείρη.

"Οφρ' οι τους ενάριζον απ' έντεα μαρμαίροντα, τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Εκτορι κοῦροι ἔποντο, οὶ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα τείχός τε δήξειν καὶ ενιπρήσειν πυρὶ νῆας, οι ρ' έτι μερμήριζον έφεσταότες παρά τάφρω. δρυις γάρ σφιν επήλθε περησέμεναι μεμαώσιν, αλετός ύψιπέτης έπ' αριστερά λαὸν εέργων, φοινήεντα δράκοντα φέρων δυύχεσσι πέλωρον ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οῦ πω λήθετο χάρμης· κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρὴν ίδνωθείς όπίσω. δ δ' άπὸ έθεν ήκε χαμάζε άλγήσας όδύνησι, μέσφ δ' ένὶ κάββαλ' όμίλφ, αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πυοιῆς ἀνέμοιο. Τρώες δ' έρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν κείμενον εν μέσσοισι, Διός τέρας αλγιόχοιο. δη τότε Πουλυδάμας θρασύν Εκτορα είπε παραστάς. 210 "Εκτορ, αξὶ μέν πώς μοι ξπιπλήσσεις αγορήσιν έσθλα φραζομένω, έπει ούδε μεν ούδε ξοικε δημον ξόντα παρέξ άγορευέμεν, οὖτ' ἐνὶ βουλη ούτε ποτ' εν πολέμφ, σον δε κράτος αλεν άέξειν νῦν αὖτ' ἐξερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

185

190

195

200

215

μη ζομεν Δαναοίσι μαχησόμενοι περί νηών. ώδε γαρ έκτελέεσθαι δίομαι, εί έτεόν γε Τρωσίν ὅδ' ὄρνις ήλθε περησέμεναι μεμαώσιν, αλετός ύψιπέτης έπ' άριστερά λαδυ έέργων, φοινήεντα δράκοντα φέρων δνύχεσσι πέλωρον 220 ζωόν άφαρ δ' αφέηκε πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι, οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ξοίσιν. ως ήμεις, εί πέρ τε πύλας και τειχος 'Αχαιων ρηξόμεθα σθένεϊ μεγάλφ, εξέωσι δ' 'Αχαιοί, οὐ κόσμφ παρά ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα• 225 πολλούς γάρ Τρώων καταλείψομεν, ούς κεν 'Αχαιοί χαλκῷ δηώσωσιν ἀμυνόμενοι περί νηών. ῶδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, δς σάφα θυμώ είδείη τεράων καί οἱ πειθοίατο λαοί."

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδων προσέφη κορυθαίολος Εκτωρ 230 " Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις οίσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι. εί δ' έτεον δη τούτον από σπουδης αγορεύεις, έξ ἄρα δή τοι ξπειτα θεοί φρένας ώλεσαν αὐτοί, δς κέλεαι Ζηνός μεν εριγδούποιο λαθέσθαι 235 βουλέων, åς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε τύνη δ' ολωνοίσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις πείθεσθαι, των ού τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω, είτ' έπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἡῶ τ' ἡέλιόν τε, είτ' επ' αριστερά τοί γε ποτί ζόφον ήερόεντα. ήμεις δε μεγάλοιο Διός πειθώμεθα βουλή, δε πασι θνητοίσι και αθανάτοισιν ανάσσει. είς οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης. τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμου καὶ δηϊοτήτα; εί περ γάρ τ' ἄλλοι γε περί κτεινώμεθα πάντες 245 υηυσίν έπ' 'Αργείων, σοί δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι' οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος οὐδε μαχήμων.

εί δε σὺ δηϊοτήτος ἀφέξεαι, ήε τιν ἄλλον παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο, αὐτίκ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις."

250

*Ως ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο ἡχῆ θεσπεσίη ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος ἄρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν, ἥ ρ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν αὐτὰρ 'Αχαιῶν θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Έκτορι κῦδος ὅπαζε, τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι ρήγνυσθαι μέγα τεῖχος 'Αχαιῶν πειρήτιζον. κρόσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις, στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ὰς ἄρ' 'Αχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων. τὰς οῖ γ' αὐέρυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος 'Αχαιῶν ρήξειν οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου, ἀλλ' οῖ γε ρινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.

255

260

'Αμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' επὶ πύργων πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες 'Αχαιῶν. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι νείκεον, ὅν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν' ' ὧ φίλοι, 'Αργείων ὅς τ' ἔξοχος ὅς τε μεσήεις ὅς τε χερειότερος, ἐπεὶ οὔ πω πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν πολέμω, νῦν ἔπλετο ἔργον ἄπασι' καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε. μή τις ὀπίσσω τετράφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούσας, ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε, αἴ κε Ζεὺς δώῃσιν 'Ολύμπιος ἀστεροπητὴς νεῖκος ἀπωσαμένους δητους προτὶ ἄστυ δίεσθαι."

265

270

275

ΔΩς τώ γε προβοώντε μάχην ὅτρυνον 'Αχαιών. τών δ', ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ ήματι χειμερίω, ὅτε τ' ὧρετο μητίετα Ζεὺς

νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ὰ κῆλα 280 κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὅφρα καλύψη ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα, καί τ' ἐφ' ἀλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς, κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται ἄλλα τε πάντα 285 εἴλυται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὅμβρος ὡς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί, αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς 'Αχαιούς, βαλλομένων τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πῶν δοῦπος ὀρώρει.

Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Εκτωρ τείχεος ερρήξαντο πύλας καὶ μακρου όχηα. εί μη ἄρ' υίον έου Σαρπηδόνα μητίετα Ζεύς ῶρσεν ἐπ' ᾿Αργείοισι, λέονθ' ὡς βουσὶν ἔλιξιν. αὐτίκα δ' ἀσπίδα μέν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' είσην, καλην γαλκείην εξήλατον, ην άρα γαλκεύς ήλασεν, έντοσθεν δε βοείας ράψε θαμείας χρυσείης βάβδοισι διηνεκέσιν περί κύκλον. την άρ' δ γε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων, βη δ' Ιμεν ως τε λέων δρεσίτροφος, δς τ' επιδευής δηρου έη κρειών, κέλεται δέ ε θυμος αγήνωρ μήλων πειρήσοντα καὶ ές πυκινὸν δόμον έλθεῖν εί περ γάρ χ' εύρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας σύν κυσί και δούρεσσι φυλάσσοντας περί μήλα, οὖ ρά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι, άλλ' ο γ' άρ' ή ήρπαξε μετάλμενος, ήε και αὐτὸς έβλητ' έν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκουτι ως ρα τότ' αυτίθεου Σαρπηδόνα θυμός αυήκε τείχος επαίξαι διά τε βήξασθαι επάλιξεις. αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παιδ' Ἱππολόχοιο " Γλαθκε, τίη δη νωϊ τετιμήμεσθα μάλιστα έδρη τε κρέασίν τε ίδε πλείοις δεπάεσσιν

200

295

300

305

310

έν Λυκίη, πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσι, καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' όχθας, καλον φυταλιής και αρούρης πυροφόροιο: τῷ νῦν χρη Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἐόντας 315 έστάμεν ήδε μάχης καυστείρης αντιβολήσαι, όφρα τις ώδ' είπη Λυκίων πύκα θωρηκτάων ου μαν ακληείς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν πμέτεροι βασιληες, έδουσί τε πίονα μηλα οίνον τ' έξαιτον μελιηδέα άλλ' άρα καί îs 320 έσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται. ὦ πέπου, εί μεν γὰρ πόλεμου περί τόνδε φυγόντε αλεί δη μέλλοιμεν αγήρω τ' αθανάτω τε έσσεσθ', ούτε κεν αύτὸς ένλ-πρώτοισι μαχοίμην ούτε κε σε στέλλοιμι μάχην ες κυδιάνειραν 325 νθν δ' έμπης γαρ κήρες έφεστασιν θανάτοιο μυρίαι, ας οὐκ ἔστι φυγείν βροτον οὐδ' ὑπαλύξαι, ζομεν, ής τω εθχος δρέξομεν, ής τις ήμιν." *Ως έφατ', οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ' οὐδ' ἀπίθησε τω δ' ίθυς βήτην Λυκίων μέγα έθνος άγοντε. 330 τους δε ίδων ρίγησ' υίδς Πετεώο Μενεσθεύς. τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες. πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον 'Αχαιών, εἴ τιν' ἴδοιτο ηνεμόνων, δε τίε οι άρην ετάροισιν αμύναι. ές δ' ενόησ' Αΐαντε δύω, πολέμου ακορήτω, 335 ξσταότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ζόντα, έγγύθεν άλλ' οὖ πώς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνείν τόσσος γαρ κτύπος ήεν, άϋτη δ' οὐρανὸν ίκε. βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν καὶ πυλέων πάσαι γὰρ ἐπώχατο, τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς ίσταμενοι πειρώντο βίη δήξαντες έσελθείν. αίψα δ' ἐπ' Αίαντα προίει κήρυκα Θοώτην•

" έρχεο, διε Θοώτα, θέων Αΐαντα κάλεσσον,

άμφοτέρω μεν μάλλον δ γάρ κ' όχ' άριστον απάντων είη, έπει τάχα τήδε τετεύξεται αιπύς δλεθρος. 345 ώδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οὶ τὸ πάρος περ ζαγρηείς τελέθουσι κατά κρατεράς ύσμίνας. εί δέ σφιν και κείθι πόνος και νείκος δρωρεν. άλλά περ οίος ίτω Τελαμώνιος άλκιμος Αίας. καί οι Τεῦκρος άμ' έσπέσθω τόξων εὖ είδώς." 350 *Ως έφατ', οὐδ' άρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας, βη δε θέειν παρά τείχος 'Αγαιών γαλκογιτώνων, στή δὲ παρ' Αλάντεσσι κιών, είθαρ δὲ προσηύδα: " Αἴαντ', 'Αργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, ηνώγει Πετεώο διοτρεφέος φίλος υίδς 355 κείσ' ζμεν, όφρα πόνοιο μίνυνθά περ αντιάσητον, άμφοτέρω μέν μάλλον δ γάρ κ' όχ' άριστον άπάντων είη, έπεὶ τάχα κείθι τετεύξεται αἰπὺς ὅλεθρος· ώδε γαρ έβρισαν Λυκίων αγοί, οι το πάρος περ ζαχρηείς τελέθουσι κατά κρατεράς ύσμίνας. 360 εί δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὅρωρεν, άλλά περ οίος ίτω Τελαμώνιος άλκιμος Αίας. καί οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς." *Ως έφατ', οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αΐας. αὐτίκ' 'Οϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα' 36# " Αΐαν, σφωϊ μέν αθθι, σθ καλ κρατερός Λυκομήδης, ξσταότες Δαναούς δτρύνετον ζφι μάχεσθαι αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' είμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο. αίψα δ' έλεύσομαι αθτις, έπην εθ τοίς έπαμύνω." *Ως άρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αίας, 370 καί οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὅπατρος٠ τοις δ' άμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα. εὖτε Μενεσθήος μεγαθύμου πύργον Ικοντο τείχεος έντος ίοντες, επειγομένοισι δ' Ικοντο,

οί δ' έπ' ἐπάλξεις βαίνου ἐρεμνῆ λαίλαπι Ισοι

375

ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἦδε μέδοντες.
σὺν δ' εβάλοντο μάχεσθαι εναντίον, ὧρτο δ' ἀῦτή.

Αίας δὲ πρώτος Τεχαμώνιος ἄνδρα κατέκτα, Σαρπήδουτος έταιρου, Έπικληα μεγάθυμου, μαρμάρω δκριόεντι βαλών, δ ρα τείχεος εντός 380 κείτο μέγας παρ' έπαλξιν ύπέρτατος οὐδέ κέ μιν ρέα χείρεσσ' αμφοτέρης έχοι αυήρ ούδε μάλ' ήβων, οίοι νθν βροτοί είσ' δ δ' άρ' ψψόθεν έμβαλ' άείρας, θλάσσε δε τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' όστε άραξε πάντ' ἄμυδις κεφαλής δό δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικώς 385 κάππεσ' ἀφ' ύψηλοῦ πύργου, λίπε δ' δστέα θυμός. Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παιδ' Ἱππολόχοιο, lώ επεσσύμενον βάλε τείχεος ύψηλοιο. ή ρ' ίδε γυμνωθέντα βραχίονα, παθσε δε χάρμης. άψ δ' ἀπὸ τείχεος άλτο λαθών, ΐνα μή τις 'Αχαιῶν 390 βλήμενον αθρήσειε και εύχετόωτ' έπέεσσι. Σαρπήδουτι δ' άχος γένετο Γλαύκου απιόντος, αὐτίκ' ἐπεί τ' ἐνόησεν. ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης, άλλ' δ γε Θεστορίδην 'Αλκμάονα δουρί τυχήσας νύξ', έκ δ' έσπασεν έγχος ό δ' έσπόμενος πέσε δουρί 395 πρηνής, αμφί δέ οι βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκώ. Σαρπηδών δ' ἄρ' ἔπαλξιν έλών χερσί στιβαρήσιν έλχ', ή δ' έσπετο πασα διαμπερές, αὐταρ υπερθε τείχος εγυμνώθη, πολέεσσι δε θήκε κέλευθον.

Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ' ὁ μὲν ἰῷ 400 βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν ἀσπίδος ἀμφιβρότης ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνησι δαμείη. Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, οὐδὲ διαπρὸ ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα. 405 χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος οὐδ' ὅ γε πάμπαν χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.

κέκλετο δ' αυτιθέοισιν ελιξάμενος Λυκίοισιν. " ω Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ωδε μεθίετε θούριδος άλκης; αργαλέον δέ μοί έστι καὶ Ιφθίμω περ εόντι μούνφ δηξαμένφ θέσθαι παρά νηνσὶ κέλευθον άλλ' εφομαρτείτε πλεόνων δέ τοι έργον άμεινου." *Ως έφαθ', οί δὲ ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλην μάλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα. 'Αργείοι δ' ετέρωθεν εκαρτύναντο φάλαγγας 415 τείχεος έντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνετο έργον οὖτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο τείχος δηξάμενοι θέσθαι παρά νηυσὶ κέλευθον, ούτε ποτ' αιχμηταί Δαναοί Λυκίους εδύναντο τείχεος αψ ώσασθαι, έπει τα πρώτα πέλασθεν. άλλ'. ως τ' άμφ' ούροισι δύ άνέρε δηριάασθον, μέτρ' εν χερσίν έχοντες, επιξύνω εν αρούρη, ω τ' όλίγω ένὶ χώρω έρίζητον περί ίσης, ως άρα τους διέεργον επάλξιες οι δ' ύπερ αυτέων δήουν αλλήλων αμφί στήθεσσι βοείας 425 άσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόευτα. πολλοί δ' οὐτάζοντο κατά χρόα νηλέϊ χαλκώ, ημέν ὅτεφ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη μαρναμένων, πολλοί δε διαμπερες άσπίδος αὐτης. πάντη δη πύργοι καὶ ἐπάλξιες αίματι φωτών 430 ξοράδατ' αμφοτέρωθεν από Τρώων και 'Αχαιών. άλλ' οὐδ' ὡς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι 'Αγαιών, άλλ' έχον ως τε τάλαντα γυνή χερνήτις άληθής, η τε σταθμον έχουσα και είριον αμφις ανέλκει Ισάζουσ', ΐνα παισίν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται 435 δις μέν των έπὶ Ισα μάχη τέτατο πτόλεμός τε, πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Εκτορι δῶκε Πριαμίδη, δε πρώτος ἐσήλατο τεῖχος 'Αχαιών. ηυσεν δε διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς

" όρυυσθ', ίππόδαμοι Τρώες, ρήγυυσθε δε τείχος 'Αργείων και νηυσιν ένίετε θεσπιδαές πυρ."

440

"Ως φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὕασι πάντες ἄκουον, ίθυσαν δ' έπὶ τεῖχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα κροσσάων επέβαινον άκαχμένα δούρατ' έχοντες. Εκτωρ δ' άρπάξας λᾶαν φέρεν, δς ρα πυλάων έστήκει πρόσθε, πρυμνός παχύς, αὐτὰρ ὅπερθεν δένς έην τον δ' ου κε δύ' ανέρε δήμου αρίστω ρηϊδίως έπ' άμαξαν άπ' ούδεος όχλίσσειαν, οίοι νῦν βροτοί είσ' · ὁ δέ μιν ρέα πάλλε καὶ οίος. τόν οι έλαφρον έθηκε Κρόνου παις αγκυλομήτεω. ώς δ' ότε ποιμην ρεία Φέρει πόκον άρσενος οίδς χειρί λαβων έτέρη, όλίγον δέ μιν άχθος επείγει, ως Εκτωρ ίθυς σανίδων φέρε λααν άείρας. αί ρα πύλας είρυντο πύκα στιβαρώς άραρυίας, δικλίδας ύψηλάς δοιοί δ' έντοσθεν όχηες είχον επημοιβοί, μία δε κλητς επαρήρει. στη δε μάλ' εγγύς ιών, και ερεισάμενος βάλε μέσσας, εὖ διαβάς, Ίνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη, ρηξε δ' απ' αμφοτέρους θαιρούς πέσε δε λίθος είσω βριθοσύνη, μέγα δ' άμφι πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες 460 έσχεθέτην, σανίδες δε διέτμαγεν άλλυδις άλλη λαος ύπὸ ριπης όδ' αρ' ἔσθορε φαίδιμος Εκτωρ νυκτὶ θοῆ ἀτάλαντος ὑπώπια λάμπε δὲ χαλκώ σμερδαλέφ, τὸν ἔεστο περί χροί, δοιὰ δὲ χερσί δουρ' έχεν ουκ αν τίς μιν ερυκάκοι αντιβολήσας νόσφι θεών, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει. κέκλετο δε Τρώεσσιν ελιξάμενος καθ δμιλον τείχος ύπερβαίνειν τοὶ δ' δτρύνοντι πίθοντο. αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητάς έσέχυντο πύλας Δαναοί δ' έφόβηθεν 470 νηας ανα γλαφυράς, δμαδος δ' αλίαστος ετύνθη.

445

450

455

465

NOTES.

BOOK I.

The numbers with the mark & refer to the 'Homeric Grammar.'

The subject of the Iliad is an episode of the siege of Troy-a quarrel between Agamemnon, the supreme king of the Greek army, and Achilles, their greatest warrior. When the poem opens, the Greeks are encamped on the coast near Troy: nine years have passed, and many Troian towns have been taken and plundered, but the city itself still holds out.

The poet begins by announcing his subject (ll. 1-7), and then relates shortly the events which led to the fatal quarrel (11.8-53). The remainder of the first book may be divided into four parts, according to the changes of scene :-

- 1. The debate in the Assembly and quarrel (ll. 54-317).
- 2. In the camp of Achilles—the taking of Briseis, and complaint of Achilles to Thetis (ll. 318-430).
 - 3. Interval of twelve days—restoration of Chryseis (ll. 480-402).
- 4. On Olympus—the prayer of Thetis for the defeat of the Greeks, and the scene between Zeus, Here, and Hephaestus (Il. 403-611).

1. 044, the Muse, who sings by the mouth of the poet.

Πηληϊάδεω. The two Patronymic Endings - τδη-s and - τάδη-s, with the doubtful vowel of the Stem (Inheis, Gen. Inhô-os and Inhé-os), give the forms Πηλη-ϊάδη-s and Πηλε-ίδη-s. -δεω is scanned as one syllable, by 'Synizesis,' § 51, 7.

2. οὐλόμενος is an Epic variety of the Part. δλόμενος, meaning 'miserable,' 'accursed'; as όλοιο is a form of curse. Cp. ὀνήμενος, 'blessed' (Od. 2. 33), and evalo, a form of blessing.

έθηκε, 'made,' 'brought about'; cp. Il. 3. 321 τάδε έργα . .. έθηκε.

3. 'Aid, heteroclite Dat. of 'Atons, § 22, 2. 'Atons is usually a person +

in Homer; but cp. Il. 23. 244 "Aιδι κεύθωμαι, 'I shall be hid in Hades.' Here the sense of place is required, 'hurled forth to Hades.'

4. τεῦχε (for έ-τευχε, § 11, 5). The Impf. shows that this Clause is really subordinate, 'while it made,' &c., § 27.

κύν-εσσιν, Dat. Plur., § 20, 4. αὐτούs, i. e. their bodies, § 46.

5. πασι, 'of all kinds'; cp. 5. 52 ἄγρια πάντα, 'all kinds of game.' Here vultures are especially meant. ἐτελείετο, § 8. Β. τ.

6. ἐξ οῦ goes with ἀειδε (l. 1), the poet wishing to mark exactly the part of the Trojan story which he has taken for his subject, viz. the quarrel of Achilles and Agamemnon. So Demodocus in the Odyssey (8. 500) sings ἔνθεν ἐλῶν ὡς κ.τ.λ. 'taking up the story from the point where' &c. And the Odyssey itself opens in the same way, with a prayer to the Muse to begin 'from some point' (ἀμόθεν, Od. 1. 20).

The parenthesis (ll. 2-5) explains how the 'wrath' yielded matter for an Epic poem. Διδε δ' ἐτελείετο βουλή does not refer to any particular purpose of Zeus, but is a general recognition of his providence; compare Διδε μεγάλου διὰ βουλάς in the sketch of Demodocus'

song, Od. 8. 82.

διαστήτην, 'parted': στήναι (2 Aor.) generally implies motion. 8. τίς τ' ἄρ . . θεῶν, 'which then of the gods,' &c.: on τ' ἄρ(α) see § 49, 3, σφωέ, § 23.

έριδι, with ξυνέηκε, 'brought together in strife.' ξυν-έηκε, § 5, 2. μάχεσθαι, 'for fighting,' 'so that they fought'; § 36, 1.

9. 8, 'he,' the common meaning of the Art. in Homer, § 47, 1.

10. νοῦσος, Ionic for νόσος. ὁλέκοντο δὲ λαοί is subordinate in sense (see on l. 4); the next line is construed with νοῦσον—ἄρσε. A prose writer would have said νόσον κακήν καὶ τοῖς λαοῖς ὁλεθρίαν, or the like.

11. τὸν Χρύσην. This use of the Article is scarcely to be paralleled in Homer. In other examples with a Proper Name it is used with an adversative Particle (αὐτάρ, μέν, δέ), and only of a person already mentioned: e.g. 2. 105 αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ. It may be meant to introduce a new person on the scene, § 47, 2, b.

13. λυσόμενος. The Act. means simply 'to release': the Mid. means 'to obtain the release for oneself,' 'to ransom.' The notion of 'getting a thing done,' as opposed to doing it oneself, is not the essential one:

see Riddell's Digest, § 87.

άπερείσια, 'boundless': πέρ-as, 'end.'

14. στέμματα (from στέφω), a chaplet' of wool, his symbol as priest of Apollo, which as a suppliant he does not wear, but carries on his staff (Ameis). Note that στέμματα and στέμμα (l. 28) are used without distinction: so τόξον and τόξα, &c. On the ā of 'Απόλλωνος, § 53, 2.

18. = May the gods grant you victory, &c., if you release my

daughter.' Ocol is scanned as one syllable.

19. πόλιν. On the scanning of the second syllable, § 53, 3.

20. λύσαιτε. The Opt. is a gentle form of Imperative, § 30, 2

τὰ δ' ἀποινα. The Art. points the contrast: not 'take this ransom,' but 'take the other, the ransom,'='take instead the ransom,' § 47, 2, b.

δέγεσθαι. Inf. used as an Imperative, § 36, 3.

The Pres. δέγεσθαι brings the act into connexion with λύσαιτε ('release her, while you receive ransom for so doing'), see on l. 10. Conversely in 1, 23 the Aor, δέγθαι is the main verb, αἰδεῖσθαι subordinate.

22. ἐπευφήμησαν, 'gave their voices in favour': ἐπί expresses the

direction of the assent given: so ἐπινεύω, 'nod in assent.'

23. albeiobat. The word albus in Homer includes all shrinking from complaint or disapproval—shame, respect, pity, &c. δέχθαι, § 3, A.

24. θυμώ, a locatival Dat., 'in his soul.'

- 25. ἐπί, in Tmesis, § 41, 2. μῦθον, cognate Acc., § 37, 2, 'enjoined a hard speech,' i.e. 'gave him an injunction in hard words.'
- 26. κιγείω. Subi., § 13. A. μη κιγείω is virtually an Imperative, 'see that I do not find you.' § 29. 5.

28. μh. 'lest.' οὐ χραίσμη, 'avail not,' τοι, encl. Dat. of σύ.

31. emolyoutenv. The lords or beam was upright, and the worker moved backwards and forwards; cp. Lat. obire telam.

άντιδωσαν, 'presenting herself for,' 'coming to,' Part. (with Assimilation. § 8. B. 2) of ἀντιάω. Elsewhere ἀντιάω and ἀντιάζω take a Gen, with the notion of 'coming to take part in' (μάχης, ἔργων, &cc.).

32. vénas. Subi., § 13. B.

33. έδεισεν, commonly written έδδεισεν, § 55, 3. The original form was &-Sfeioa (Curt. Stud. viii. 466); as to f, see § 54.

35. 8 yepaids, on the Art. see § 37. 2. e.

37. κλῦθι, 2 Aor. Imperative, § 3.

άμφιβέβηκας, lit. 'dost stand over'; the metaphor is from bestriding for protection, cp. Il. 17. 4 αμφί δ' αρ' αὐτῷ βαῖν' ως τις περὶ πόρτακι μήτηρ. Note that Apollo in the Iliad is especially a Trojan deity. The Apollo of Delos and Delphi belongs to later Dorian times.

38. Τενέδοιο, Gen. with ἀνάσσω: so with ἡγέομαι (see on 1. 71), κρατέω (l. 79). ίφι, 'mightily,' Neut. of *lφι-s, 'strong'; on the

Hiatus, which is probably due to loss of F, see § 54.

39. Σμινθεῦ, epithet, said to be from a town Σμίνθη; or = 'killer of mice,' from σμίνθος, a mouse. But see Lang, Custom and Myth, p. 103.

inl . . έρεψα, 'roofed in,' i.e. 'built.' It seems strange to couple the building of a temple with the every-day service. Possibly, however, the temples here meant were mere temporary structures of branches (Pausan. x. 5. 5). Others explain 'decked with boughs' (Virg. Æn. 2. 248 delubra deum . . festa velamus fronde).

40. μηρία, see the sacrifice, 1. 460 ff. κατά . . έκηα, Tmesis, § 41, 2.

41. ἡδέ, 'and,' see § 49. κρήηνον, I Aor. Imper. (κραιαίνω).

44. Kará is here 'down from,' § 42, 2.

47. avrou, 'he,' as opposed to the arrows.

surnéerros. Aor., 'when he moved' (not 'while he moved').

vuert doucés: so 12.463 ruert θοῦ ἀτάλαντος ὑπώπια, ' his brows the image of swiftly coming night.' hie (elm), § 8, A, 3.

48. uerá, 'into their midst,' used adverbially.

50. ἐπιώχετο. ἐπί = the English 'over' in go over, tell over, &c.

51. αὐτάρ, § 49. αὐταῖσι, the men, § 46, 1. έχωπευκές, 'holding sharpness.' hence 'painful.'

52. Causal goes with the Verb, 'burned thick,' i.e. thickly.

54. On the Art. see § 47, 2, d. On the δε of αγορήνδε, see § .24. καλίσσατο, 'had them summoned,' by heralds: but see 1, 12.

56. on ba, § 49, 3.

57. ήγερθεν, 3 Plur., § 2.

58. τοῖσι δ'. This δέ is not to be translated; it marks the 'apodosis,' i.e. the Clause completing the sentence introduced by exec.

59. άμμε, = ήμας, § 23. παλιμπλαγχθέντας, 'driven back'; πλάζω is

'to send adrift.' wahev, 'back' (never 'a second time'). 60. εί κεν . . φύγοιμεν, 'supposing always that we escape death'; γε

marks the contrast of bayares to flight.

61. el δή, 'if it has come to this that . . .' δαμα, Fut., § 12, 3.

62. Lociouev, a Subj., in form like xixeiw (v. 26).

63. ονειροπόλον, one who is 'conversant with dreams,' who gets divine direction in dreams.

we serves to indicate that the statement is a general one, § 49. . q. 64. δs κ' είποι, Opt. of the End, explained in § 34, 2, a.

ο τι τόσσον έχώσατο, ' wherefore he has taken such offence,' \$ 37. 1.

65. εὐχωλήs, 'whether his complaint is about a vow (unperformed),'

\$ 39. 5. On alt' 40', \$ 49. 3.

66, 67. al new mos x.r. \(\). (let us ask) 'in the hope that it will be his pleasure' &c. Bouleras, however, cannot be a Subj., since the short vowel is not found in the Pres. Subj. of Verbs in -w. Probably the true reading is βούλητ' ἀντιάσας (Curt. Verb. ii. 72): see § 51, 5.

70. The navres does not merely predict: the understands the whole case, and knows the mind of heaven regarding it. A deempomov (1.85) is a revelation of the mind or temper of a god, given either directly

or by signs. \$60, Plpf., § 7, 2. On the Art., § 47, 2, d.

71. vieros, § 20, 4. hytour with the Dat. means 'to guide,' with the Gen. 'to command.' elow is here = ds; not 'within,' as in Attic.

72. Tv, from 6s = suus. Thv, Art. = Rel., § 47, 3.

74. Kélení µe. Calchas has not been named, but understands Achilles to appeal to him as μάντιε.of the army.

76. σύνθεο, 'give heed.'

77. ἡ μέν, § 49, 4. πρόφρων, with αρήξειν (= προφρονέως), 'that thou wilt be forward in succouring me.'

78. χολωσέμεν, 'that I shall enrage.'

79. Kai of K. 7A. 'and whom the Greeks obey.' The second member of the sentence is independent of the Relative; § 58,

80, 81. χώσεται, Subj. with short wowel, § 13, A. χέρηϊ, a shorter form for χερείου, 'inferior.' χώσεται and καταπέψη are instances of Subj. without αν in a general reflexion, § 38, 1, α.

χόλον γε, 'his fit of rage,' γε shows that it is apposed to moros, 'resentment,' 'spite.'

82. äλλά marks the apodosis, = 'yet.' The correspondence of the two Clauses, & περ-... aλλά, is further marked by πε—τε, § 49, 9.

88. ζώντος καὶ ... δερκομένοιο, a pleonasm, used for the sake of solemnity: .cp. ζώντον καὶ δυτον 'Αθηναίων; .cp. also l. 99 ἀπριάτην ἀνάποινον = 'without money and without price.'

89. κοίλης, for κοίλησι, § 20, δ. ἐποίσει (ἐπιφέρω).

90. συμπάντων Δαναών, Gen. with αν τις in 1.88.

92. θάρσησε, 'took courage.'

98. ελικώπτδα, probably 'with well-rounded face.' The Masc. occurs at v. 389 ελίκωπες' Αχαιοί. ελις always implies a bent or twisted form: thus, νέες αμφιέλισσαι, 'ships rounded at both ends.'

99. ἀπριάτην is an Adv. in Od. 14. 317, and so perhaps here.

100. πεπίθοιμεν, a Reduplicated Aor., § 4.

103. ἀμφὶ μέλαιναι, to be so written, (not ἀμφιμέλαιναι), and both the words to be taken with the Verb πίμπλαντο,—' were filled (so as to be) black (with rage) on both sides.' ἀμφὶ is used in this way of various feelings, e.g. Il. 3. 442 ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν, 6. 355 πόνας φρένας ἀμφιβέβηκεν. Similarly περί πι II. 80 περὶ φρένας ἵμερος αἰρεῖ. Also of sound heard, Il. 2. 41 θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή, Od. 1. 352 ἀοιδὴν.. ἢ τις ἀκουώντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. The Preposition expresses the complete sway of the feeling over the mind.

This interpretation, which comes in substance from the Alexandrian Grammarians, is defended at length by Autenrieth, in his edition of Nägelsbach's commentary.

104. λαμπετόωντι, § 8, Β. 2. είκ-την, Plpf. of ξαικα, § 7.

105. πρώτ-ιστα, a double Superlative.

κάκ' ὀσσόμενος, ' with mischief in his look.'

107: 'Evil is dear to you to prophesy,' i.e. it is your pleasure to prophesy evil, § 36, 2. On the Art. see § 47, 2, d.

110. δή gives a shade of irony, like our 'really.'

112, 113, πολύ βούλομαι, 'I greatly prefer'; cp. l: 117. αὐτήν, 'herself' (rather than any ransom). On the Pf. προβίβουλα, 'I prefer,' § 26.

114. ¿θέν, § 23, 1, and (for the Hiatus) § 54.

116. 65, Demonstr., § 48, 1. 86-µevai, Inf., § 15, A.

119. εω, Subj., § 13, A.

120. λεύσσετε is emphatic, 'it is in full view of all that my prize

is going from me.' δ='that' (used as a Conj., not in agreement with γέρας), see § 48, 2.

123. γάρ. The speech begins (somewhat abruptly) with the reason

for the proposal which is already in the speaker's mind.

124. ξυνήϊον is 'a piece of common property,' from furbs, 'common' (like feurifior, the gift of a feiros).

ίδμεν κείμενα = ίδμεν ὅτι κείται, § 37, 7.

125. τd $\mu \ell v$. The Art. has the force of a Rel.; but see § 47, 3.

έξεπράθομεν, 'have taken by sack from.'

- 126. παλίλλογα goes closely with ἐπαγείρειν, 'to collect back.' The notion of 'collecting' is given both in παλίλ-λογα and ἐπ-αγείρειν, Achilles dwelling on it with rhetorical variety of phrase. λαούς in this position is emphatic: 'it is not seemly that the whole people should have to bring back their shares again' into the common stock. It might also be taken (as Mr. Paley suggests) after ἐπαγείρειν, which on this view is to be construed as a Verb of 'asking' or 'taking from,' with a double Acc.
 - 128. On the force of kev, see § 33, 1, e.

129. δφσι, 3 Sing. Subj., § 2.

131. μή δή οῦτως, § 51, 6.

132. κλέπτε νόφ, 'do not seek to trick by scheming,'=do not try to contrive a trick. παρελεύσεαι, 'will get beyond,' 'get the better': so παρεξελθεῖν Διὸς νόον (Od. 5. 104), 'to outwit Jove.'

133, 134. 'Do you mean, in order that you may have a prize for yourself, that I should sit down tamely in want of one—and accordingly tell me to give back this maiden'? αὐτάρ marks the apodosis (as Il. 3. 290): κέλεω δέ κ.τ.λ. would be in Prose κελεύων οr ὅτι κελεύειs: '(is this what you want) when you bid me'; § 57. On αὕτως see § 46, 2.

135. εἰ μέν κ.τ.λ. The apodosis is left unexpressed because it is only on the second of the two alternatives ('if they do not give'), that any-

thing is to follow.

136. dogavres, 'making it fitting,' pleasing, to my mind; cp. the Adj.

θυμήρης, 'pleasant.' ἀντάξιον, 'an equivalent,' for Chryseis.

137. δώ-ωσιν, § 13. On the second δέ, see on l. 58. The Subj. Ελωμαι gives a peremptory tone (= I am resolved to take), § 29, 1.

139. κεν with the Fut. κεχολώσεται, § 35; so ll. 175, 523.

ον κεν ίκωμαι, 'whom (in the case supposed) I shall come to,' § 33, 1.
140. ἡ τοι (also written ήτοι) is a strong affirmative, § 49, 1; distinct from ήτοι, 'either.'

141. ἐρύσσομεν, Aor. Subj., § 13, A: so ἀγείρομεν, θείομεν, βήσομεν.

144. The order is, $\epsilon ls \tau is$, $\delta v \eta \rho \beta o u \lambda \eta \phi \delta \rho o s$, $\epsilon \sigma \tau \omega \delta \rho \chi \delta s$.

148. ὑπόδρα ἰδών, 'with a scowl'; properly 'looking from beneath' (his eye-brows).

149. émemére, 'that dost wear' as a coat of armour; Erropu, § 11, 4.

150. πρόφρων, cp. 1. 77. πείθηται, Subj., § 29, 3, 'how shall any one obey words for thee,' = obey thy words.

152. αίχμητάων, Gen., § 19, 5.

154. οὐδὲ μέν, 'nor yet,' = Attic οὐ μὴν οὐδέ, ἀλλ' οὐδέ.

155. Φθίη, in Thessaly, the home of Achilles.

157. ήχήεσσα. Hiatus from F, § 54.

158. μέγα, 'very.' χαίρηs, for the sequence of Tenses see § 34, 2, c.

159. τιμήν, 'vengeance,' lit. payment; cp. Il. 3. 286-288.

160. Tav, Neut.; Gen. with Verbs of emotion, as in Il. 180, 429.

162. Sóo av Sé, 'and which they gave,' cp. l. 79. vies, § 22, 2.

163. $\mu \ell \nu$, = $\mu \eta \nu$, § 49, 4. Loov, for Figor, § 54.

164. Τρώων πτολίεθρον, not Troy itself, but any Trojan town (such as Chryse, Thebe); hence the Subj. without αν, § 33, 1, c.

165. πολυάϊκοs, i.e. full of rapid movement, onset, flight, &c. (ἀΐσσω),

167. 76, Art. of contrast, § 47, 2.

168. κάμω. The Aor. expresses the access of weariness.

170. ίμεν, Inf., § 15, A. κορωνίσιν, 'curved.'

170, 171. οὐδέ σ' δίω, σ' is for σοι; δίω is ironical, 'I do not fancy,' 'I have no notion,' cp. l. 296. ἀφύξειν, Act., of drawing for another's benefit. Achilles declines to be the humble minister to Agamemnon's avarice.

173. ἐπ-έσσυ-ται, Pres. ἐπι-σσεύω: Reduplication, § 11, 2.

174. έμεῖο, § 23. πάρα, = πάρεισι, § 41, 1.

175. κε, as l. 139, 'will honour me' (if you do not). μητίετα, § 17.

180. Muputoves, the Thessalian people of whom Achilles was chief.

184. πέμψω, Fut. Ind., of what he is obliged to do: άγω, Subj., of what he does of his own will; κε shows that the latter depends on the former, 'I in that case will' &c., § 31, I.

186. στυγέω is the usual word in Homer for the feeling of fear:

φοβέσμαι and τρέω properly express flight.

187. Literally, 'to think (of himself) alike with me': loov is a Neut. used adverbially, cp. lou in Od. 15. 520 τον νῦν lou θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, 'look upon him equally with a god,' i.e. as equal to a god.

δμοιωθήμεναι άντην, 'to put himself in comparison with me face

to face.' The Aor. in $-\theta\eta\nu$ is here Reflexive, like the Middle.

188, 189. έν is adverbial, στήθεσσι a locatival Dat., 'his heart within debated in his breast.'

190-192. δ γε gives point to the alternatives, η-ης, see § 47, 1. Similarly in l. 191 δ (δέ) marks the contrast with τοὺς μέν κ.τ.λ.

191. avaorijoets, 'make them rise,' i.e. break up the assembly. rous means 'the others,' the rest of the assembly.

194. $\tilde{\eta}\lambda\theta\epsilon$ & is the apodosis to $\epsilon \tilde{\iota}os$ & $\kappa.\tau.\lambda$; see on l. 58. The change from the Impf. to the Aor. makes this clear.

197. στη, 'came and stood,' cp. l. 6. κόμης, 'by the hair.

200. of, Athene, 'her eyes looked terrible,'

201. πτερύεντα. Words are imagined to fly from the speaker to the hearer. μιν, with προσηύδα. φωνήσας, Aor. 'raising his voice.'

203. ίδη, Mid.: cp. δρᾶτο, l. 56. Some ancient critics read τοης.

205. τάχ' åν . . δλέσση, a solemn threat, § 29, 4. τάχα, 'quickly.'

206. γλαυκώπιε, probably 'gleaming-eyed,' cp. l. 200.

- 211. δνείδισον ώς έσεται περ, 'revile him (by telling him) how it will be'; ώς έσεται περ standing as object to δνείδισον: cp. Od., 21, 212 σρῶϊν δ' ώς έσεται περ δληθείην καταλέξω, 'I will tell you the truth as to how it will be.' ἢ τοι, see l. 140.
- 216. σφωτερον, Dual, including Here. εἰρύσσασθαν, 'to uphold,' 'save': Aor, of the act which kept the command from failing:

217. mai. . men. 6 49. 8. 6s. 'so.' 6 48. 1.

218. εκλυον, Gnomic Aor., § 25, 2. τε as in l. 63. αδτοθ is emphatic, 'he who listens to the gods is heard himself in return.'

219. 1, 'spoke,' § 8, A, 2: the I Sing. 1μ, 'I say,' occurs in Aristoph.

211. βεβήκα, 'took her way': the Pf. βέβηκα expresses the attitude of walking, the step or stride, § 28, 2; hence βεβήκα, 'was in act to go,' comes to mean 'started to go' (not 'had gone'). The intervention of Athene was evidently suggested by the difficulty of understanding why Achilles should have given way to Agamemnon so much as he did. The difficulty is inherent in the subject of the Iliad: the anger of Achilles made as fierce and calamitous as possible, but it must not bring on a catastrophe at this point of the story.

226, 227. πόλεμος, the ordinary battles in which the whole army (λαός) took part, is opposed to λόχος, ambush, which was the work of chosen champions (ἀρυστήτες). πόλεμος, § 58, 3.

228. τέτληκαs, 'hast the heart,' § 26, 2. κήρ, 'destruction.'

- 230. δοτις κ.τ.λ. 'from any one who speaks in opposition to you,' the Clause standing as object to ἀποαιρεῦσθαι.
 - 231. δημοβόρος βασιλεύς! is an exclamation (not Nom. for Voc.).

Note that the charges of cowardice and avarice are merely rhetorical, and are not intended as part of Homer's character of Agamemnon.

232. † γὰρ ἄν κ.τ.λ. 'else this had been the last outrage,' § 30, 6.

234 ff. The sceptre does not belong to Achilles. It is borne by the Achaean δικασπόλοι, i.e. it is held by each speaker in turn, to show that he is 'in possession of the house.' Achilles casts it down when he has done speaking, l. 245: cp. the scene, Il. 18. 505.

236. περί . . ελεψε takes a double Acc., as a Verb of 'taking from.'

238. Of promus, 'judgments,' the usages which in a primitive society make up what we should call 'the course of justice.'

239. siptorau, 'have in their keeping,' 'uphold,' § 26.

προς Διός, 'at the hands of Jove,' i. e. by his authority, δρκος, here in its strict sense, the object sworn by.

244. δτ', 'that,' § 48, 2.

245. ποτί, in Tmesis, = προσέβαλε γαίη.

250. τῷ, Dat., § 38; 1. μερόπων, a conventional Epic word, the meaning of which is unknown.

251. τράφεν ήδ' έγένοντο. The more important word is put first.

256. Rexapotato, Reduplicated Aor., § 4.

257. Lit. 'If they were to hear all this about you fighting,' = of your fighting; πυθένθαι τι τινός, to hear a thing of a person.

258. περί . . έστέ, 'are beyond,' 'excel.'

Boukin, 'in counsel,' Acc., § 37, 4. μάχεσθαι, § 36, 2.

262. ίδωμαι, Subj., § 29, 6: on the Hiatus owing to F, § 54.

263. of ov $\Pi \in \rho(\theta) = o(\theta) + o(\theta) + o(\theta) = o(\theta) + o(\theta) + o(\theta) = o(\theta) + o(\theta) = o(\theta) + o(\theta) = o(\theta) + o(\theta) = o(\theta) + o(\theta) + o(\theta) + o(\theta) = o(\theta) + o(\theta) + o(\theta) + o(\theta) + o(\theta) = o(\theta) + o(\theta) +$

265. This line is not in any good MS., but is quoted by Pausamias x. 29, 10. It was probably interpolated (from Hes. Scut. 182), in order to bring in the Athenian hero, Theseus.

268. Papow, the Centaurs; $\phi \eta \rho$ is Æolic for $\theta \eta \rho$ (the dialect of Thessaly being Æolic). The reference is to the war of the Centaurs and

Lapithae.

270. ἀπίης, possibly 'distant'; if so if ἀπίης γαίης is a repetition of τηλόθεν. Or, 'Απίη γαίη may be an old name for the Peloponnesus.

271. κατ' ἔμ' αὐτόν, 'by myself,' i.e. as an independent πρόμαχος.

273. καὶ μέν = καὶ μήν, § 49. ξύνιεν = ξυνίεσαν, § 2.

274. υμμες (=υμείς), § 23.

275. ἀποαίρεο, for ἀπο-αιρέ-εο.

277. ${\it theh}$. The $\it theh$ forms one syllable with the final $\it theh$ of $\it theh$ $\it theh$ form the choice is between this unusual Synizesis (§ 51, 6) and the reading $\it theh$ from the post-Homeric form $\it theh$ $\it theh$.

278. οῦ ποθ' ὁμοίης κ.τ.λ. 'has a right to no common measure of

honour': ὅμοιος is often = 'common to all.'

283. 'Αχιλλήϊ μεθέμεν χόλον, 'to let go your anger in favour of Achilles': constr. as in Hor. Od. 3. 3, 33 iras . . Marti redonabo.

284. έρκος πολέμοιο, 'a bulwark against war.'

289. & τιν' οὐ κ.τ.λ. 'in which (Acc., § 37, 1) I deem that some one

[meaning himself] will not obey him.'

291. 'Therefore do his revilings dash forward to be spoken'? i.e. 'is that a reason for this outburst of abuse'? The ἀνείδεα are half personified (like ἔπεα πτερόεντα, l. 201); as in Hdt. 7. 160 ἀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπφ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν, 'hard words when they go down into a man are apt to stir up his wrath': cp. also Hdt. I. 112 ἄστε κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλώειν ὑμῦν ἔπεα καπά, 'when the wine goes down evil words are floated up.' With προθέω cp. Od. 24. 319 δριμὸ μένος προῦτυψε, 'rage charged forward' (like Τρῶες δὲπροῦτυψαν in the II.). On the Inf. μυθήνασθει see § 36; I.

292. ὑποβλήδην, 'taking up,' 'interrupting': accordingly there is no

form of address in this last speech of Achilles.

-294. έργον, Acc., § 37, 1. ὑπείξομαι, Fut. with εί δή, cp. 1. 61.

296. ôtw, cp. 1. 170. Achilles echoes 1. 289, mockingly.

299. γε points the contrast between ἀφέλεσθε and δόντες, 'since you have but taken away what you gave.'

302. et δέ has generally been explained by supposing an Ellipse (εί δὲ βούλει άγε, &c.), but this is unlikely. Probably et was originally a kind of interjection, and the use has survived in this group of phrases; cp. Lat. eia age. γνώ-ωσι. § 13.

306, ctous, an Epic variety for loas, used in certain phrases only,

307. ñie, Impf. of είμι, § 11, 3. Μενοιτιάδη, Patroclus,

311. & is adverbial, 'went among,' i.e. with them.

314. λύματα, = Attic καθάρματα, 'off-scourings.'

317. ἐλισσομένη περὶ καπνῷ, 'eddying round the smoke,' i.e. borne up in the smoke-wreaths. So in Il. 22. 95 ἐλισσόμενος περὶ χειῆ, of a serpent 'coiling himself round (the inside of) his nest.'

320. Ταλθύβιον. A family of heralds claiming descent from him existed in historical times in Sparta. Hdt. 7. 134.

322. κλισίην, Acc. with a Verb of motion, § 37, 6.

323. ἀγέμεν, Inf. = Imperative, § 36, 3.

324. δώησιν, more usually δώ-η, § 2. έλωμαι, l. 137.

326. ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, l. 25.

331. ταρβήσαντε, 'struck with awe'; cp. θαρσήσας, 1. 85.

338. τω δ' αὐτώ κ.τ.λ. 'they themselves.'

340. καὶ πρὸς τοῦ, not 'the king,' but 'him too, the king,' § 47, 2, b. δη αὖτε, § 51, 6.

341. γένηται, Subj. with εί, § 33, 1, c.

342. όλοιῆσι, όλοός, § 51, 3, c.

343. πρόσσω καὶ ὁπίσσω, i.e. 'backwards as well as forwards': he sees only πρόσσω, does not look round and consider the whole case.

344. μαχέουντο should probably be μαχεοίατ', § 2: Opt. because the case contemplated in δππωs.. is imaginary, § 34.

349. ἐτάρων, join with νόσφι λιασθείς.

350. ἐπ' ἀπείρονα. So Aristarchus: the MSS. have ἐπὶ οίνοπα.

352. περ, in its simplest use, 'very.'

353. τιμήν περ, 'honour, surely, he ought to have bestowed on me.' όφελλεν, Homeric form for ώφειλεν.

356. αὐτόs, by his own act, § 46, I. ἀπούραs, Part. of ἀπηύρων.

362. σε φρένας, Acc. of 'whole and part,' § 37, 5.

363. είδομεν, for Fείδομεν, § 54. Besides the long and short Stems in old-(a), $i\delta$ -(μ εν), this Pf. uses two others—

eiδ-, in the 1 and 2 Plur. Subj. είδ-ομεν, είδ-ετε, and the Part. Masc. είδ-ώς (but Fem. ίδ-νια): also in the Fut. είσομαι (for είδ-σομαι).

είδε-, in the Subj. είδέ- ω (or είδ $\hat{\omega}$), είδ $\hat{\eta}$ ε, είδ $\hat{\eta}$, 3 Plur. είδ $\hat{\omega}$ σι; also Opt. είδε-ίη- ν , and Fut. είδή-σε ν .

365. πάντα is governed by άγορεύω, 'why do I tell you this (telling it) all to one who knows it'? On iouin see the last note.

368, 360. The division of the spoil, according to the constitutional usage of the time, was made by the army. Each 'king' was given a separate 'prize' (yépas), a piece of spoil taken out (¿ξαιρετόν) before the general division, which was no doubt made by lot.

382. On the Art. see § 47, 2.

388. μῦθον, Acc. of cognate meaning, § 37, 2.

έθος, Gen. of ένς, 'good,' with peculiar rough breathing. 393. περί-σχεο, 'protect,' same metaphor as in ἀμφιβέβηκας, 1. 37.

394. λίσαι, Imper. of the I Aor. ἐλλισά-μην. The λ of this Verb almost always has the value of a double letter: see § 55, 2.

306. σεο with ακουσα. πατρός, 'my father,' Peleus; but cp. 1. 358. The ancient critics were perplexed by the question where Thetis livedin her new or her old home; see Ar. Nub. 1067-8.

399. δππότε, 'whenever the time was that.'

403. Bolápewy-Aiyaíwya. Where two names are given, one said to be used by the gods, the other only by men, it will be found that the divine name is the one which has the clearer meaning. Boiápeos is of course from Bpiapos, 'strong.' The Greeks liked proper names to convey some meaning of good omen.

408. ἐπί with ἀρῆξαι, Tmesis, § 41, 2.

409. τους δε . . 'Axaιούς, § 47, 2. ἀμφ' άλα, the camp being in the bay between the two promontories, Rhoeteum and Sigeum. Exoau is 'to pen,' to drive into a corner (root $F \in \lambda$).

412. δτ', 'in that,' § 48, 2.

) 414. aivà τεκοῦσα, 'miserable in my child-bearing': the idea is repeated in 1. 418 τω σε κακή αίση τέκον. αίνά, Adv., § 37, 1.

416. 'Thou hast thy portion (of life) for a little while indeed.' δήν lengthens the preceding syllable, § 55, 2.

418. $\xi\pi\lambda\epsilon o$, 'hast come to be' (2 Aor., formed like $\xi-\sigma\chi\epsilon-\tau o$, $\xi-\sigma\pi\epsilon-\tau o$). alon. Instrumental Dat., § 38, 3.

419. τοῦτο, = ' this matter of yours,' like Lat. iste, § 45.

424. κατά δαῖτα, 'about a feast,' 'on the business of a feast.'

428. ἀπεβήσετο, § 9, 3. αὐτοῦ, ' where he was.'

430. ἀέκοντος, with βίη, 'doing violence to his unwillingness.'

434. προτόνοισιν, 'by (slackening) the forestays,' i.e. ropes from mast to prow.

436. In this mode of mooring ships the stern faced the shore, and was made fast by stern-hawsers (πρυμνήσια), while the bows were prevented from swinging by blocks of stone (eival) thrown out with ropes attached to them: see Riddell and Merry's Odyssey, Appendix 1, § 18.

440 ff. οὐλοχύτας, 'meal of sprinkling.' οὐλαί (not οὖλαι) meant barley-meal, prepared in a primitive fashion that survived in ritual.

The sacrifice began by washing of hands and the lifting up of the οὐλαί (οὐλοχύτας ἀνέλοντο) ready for sprinkling. The prayer followed, accompanied by the act of sprinkling (οὐλοχύτας προβάλοντο, l. 458), and also by the cutting off and burning of the forelock of the victim, which is not mentioned here; cp. Od. 3. 446. After these preliminary rites (κατάρχεσθαι) the attendants raised the victim's head—a symbolical way of offering it to one of the 'upper' gods—and the chief officiating person—king or head of the family—killed and flayed it. The thigh-bones were cut out (μηρούς τ' ἐξέταμον) and covered up between two layers of fat (κνίση); slices τ' ἀμοθέτησαν), and the whole was burned, with libations of wine, as the portion of the gods. Cp. Od. 3. 440-460, with Riddell and Merry's notes.

There is some difficulty about the forms $\mu\eta\rho\alpha$ (l. 464) and $\mu\eta\rho\alpha$ (l. 40, &c.)—both used only in speaking of sacrificial rites. Probably they are old synonyms of $\mu\eta\rho\alpha$, and are applied to the parts offered (viz. the bones and fat), because these parts were supposed to be accepted by the gods as equivalent to the whole thigh. This is indicated by the story of the trick played by Prometheus (Hes. Theog. 535 ff.).

- 454. ίψαο, 'didst bear hardly on,' 'punish': cp. ἐν-ιπή, 'rebuke.'
- 461. δίπτυχα, Acc. Fem.; the ordinary Nom. is δίπτυχο-s: § 22, 2.
- 462. ἐπί, with λειβε, ' poured over them.'
- 466. έρύσαντο, 'drew off' (from the spits).
- 467. τετύκοντο, redupl. Aor., § 4. 468. ἐίσης, 'even,' fair to all; cp. l. 306.
- 469. έξ.. ε-ντο (Γημι), 'let away,' 'satisfied': cp. μεθέμεν χόλον L. 283.
 - 470. ἐπεστέψαντο, 'filled up.' ποτοίο, Gen. of Material, § 39, 4.
- 471. ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, 'having given first drops all round into the cups' (to be poured out as libations before the cups were filled). The Verb ἄρχεσθαι may be applied to any preliminary ritual, and ἐπί gives the notion of going 'over' or round the company, as in ἐπφχετο (l. 50), ἐπαγείρειν (l. 126); see Merry and Riddell on Od. 3. 340.
- 473. καλόν, used as an Adv. = Attic καλῶs, § 37, I. παιήονα, the song of rejoicing.
 - 474. φρένα, Acc. of the seat of feeling, § 37, 4.
 - 475. ἐπί, in Tmesis, = $\kappa \nu \epsilon \phi$ as ἐπῆλθε.
 - 478. Ral, here used to mark the apodosis: so in 1. 494.
 - 479. (κ-μενον, 'favouring,' Lat. secundus; 2 Aor. Part., § 3, A.
 - 482. πρήσεν. πρήθω has the meanings 'blow' and 'burn.'
- κθμα is the broken surface of the sea; cp. l. 483 'the ship coursed through the κθμα'; also l. 496.
 - 481, 482. αμφί is used adverbially, στείρη is a locative Dat.; cp.

αἰγιαλῷ βρέμεται (Il. 2. 210), also the note on l, 188 (above). νηός, with στείρη, 'on the stem of a ship as it sped along.' πορφύρεον expresses a dark and turbid quality of colour.

484, enei pa, § 49, 3. κατά στρατόν, 'off the camp.'

486. ερματα, 'stays,' 'props.' ὑπό, Adv., 'under it.'

490 ff. πωλέσκετο, φθινύθεσκε, ποθέεσκε are Iterative forms, § 10.

492. πτόλεμος is an Epic form for πόλεμος: so πτόλις for πόλις.

493. ἐκ τοῖο, i. e. from the meeting with Thetis. δυωδεκάτη, l. 425. Note the dramatic skill with which the blank caused by the twelve days' delay is filled by the episode of the restoration of Chryseis, so that there is no sense of pause in the action.

495. οὐ λήθετ', Impf. 'did not meanwhile forget,' § 27.

496. άλλ' ή γ', Art. as in l. 320, § 47, I. ἀνεδύσετο, § 9, 3.

- 497. ἡερίη, 'in the early morning,' cp. ἡρι, 'early,' also αύριον. For the use of the Adj. of time, cp. l. 424 $\chi\theta\iota$ ζὸς ἔβη, l. 472 πανημέριοι $l\lambda d\sigma$ κοντο. &c.
- 498. εὐρύοπα, 'looking far and wide,' here an Acc., as if from εδρύοψ: more commonly it is a Nom., § 17.

509. ἐπὶ . . τίθει, Tmesis, ' bestow on '; τίθημι as in 1. 2.

510. ὀφέλλωσιν, 'increase,' 'glorify.'

513. ως, 'so,' § 48, 1. ἐμπεφυνῖα, 'clinging close'; on the form, see § 6, 2.

515. ἀπόειπε, 'refuse.' ἔπι=ἔπεστι, § 41, 1. ἐπῖ δέος, § 55, 2.

518. λοίγια έργ', sc. έσται. δ τε, 'in that'; the usual reading is δτε, 'when,' but δ τε (see § 48, 2) gives a better sense. έχθοδοπήσαι έφήσειε, 'wilt set me on to get into a quarrel.'

520: αύτως, 'as it is,' i. e. without fresh provocation, § 46.

523. ke with the Fut., § 35: cp. l. 139.

524. el δ' dye, 1. 302. πεποίθης, Pf. Subj., § 13, A.

- 526. οὐ γὰρ ἐμόν, 'for nought that comes from me,' 'no word of mine'; cp. ἐξ ἐμέθεν in l. 525. παλινάγρετον, 'to be taken back.'
 - 528. ἐπ' . . veῦσε, Tmesis, ὀφρύσι being an Instrumental Dat., § 38, 3.
- 529. ἐπερρώσαντο. The Verb βώσμαι is used of quick, springing movement: here of the hair tossing forward with the nod.

531. διέτμαγεν, 'parted,' § 2; τμήγω = τέμνω (Il. 16. 390).

536, 537. μιν, with ήγνοίηστεν, 'she was not unaware (about him) that he,' &c., Acc., § 37, 7. ίδοῦσα, 'when she saw him': on seeing him she divined what had happened.

540. τίε . . θεων, 'which of the gods.' δή αὖ, § 51, 6.

546. eibhoeur, see on l. 363. $\chi \alpha \lambda \epsilon \pi o \ell \kappa.\tau.\lambda.='it$ will be difficult for you to know them,' § 36, 2: cp. l, 589.

550. ταθτα έκαστα, 'all these questions of yours,' § 45.

552. ποῖον τὸν μῦθον, Art., § 47, f, 'what is the word which,' &c.

553. και λίην, 'assuredly': λίην (like μάλα, ll. 85, 173) is used to

strengthen the affirmation. whos, with a Pres., 'I have not hitherto been in the habit of asking you.'

555. μή σε παρείπη, 'lest she have gained thee over,' i.e. lest she prove to have done so. παρειπεῖν, like παράφημι in l. 577 (Attic παραγορεύω), 'to talk over.'

558, 559. &s.. τιμήσης, 'that thou wilt honour.' The Subj. (not Opt.)

after κατανεύσαι because the event is still future, § 34, 2, c.

561. δαμονίη, 'unaccountable,' 'infatuated,' implying a blindness or perversity caused by a god: as we say 'what possesses you'?

oteau, 'art foreboding, suspecting.'

562. ἀπὸ θυμοῦ, 'away from my heart,' i. e. out of favour.

567, 568. ἀσσον ἰόνθ', i.e. ἰόντα, Acc. after χραίσμωσι, 'avail not against the assault.' χραισμεῖν usually takes an Acc. of the thing kept off; here ἀσσον ἰόντα (με) = 'my coming on,' § 37, 7. ἀάπτονε, 'not to be touched,' 'irresistible.' ἐφείω, 'put forth,' 2 Aor. Subj., § 13, A.

572. ἐπὶ ἡρα φέρων, by Tmesis for ἐπιφέρων ἡρα, 'offering pleasing service,' = 'making himself agreeable.' The ancient reading was ἐπίψρα:

see Mr. Merry's note on Od. 3. 164.

575. κολφόν, 'noise,' 'a wrangle': hence κολφάω, 2. 212.

έλαύνετον, 'carry on,' 'keep going.'

579. σùν . . ταράξη, Tmesis; cp. con- in confundo.

580. εί περ κ.τ.λ., 'for suppose he chooses,' &c. No apodosis is expressed, but the sort of clause to be supplied is suggested by the words δ γάρ πολύ φέρτατός ἐστι.

582. καθάπτεσθαι, 'take him in hand': Inf., § 36, 3.

584. δέπας ἀμφικύπελλον, 'a two-handled cup;' cp. the ἄλεισον ἄμφωτον, 'two-eared goblet,' Od. 22. 10 (Helbig, Das homerische Εφος, p. 260).

586. τέτλαθι, Pf. Imperative, 6, 2. ἀνάσχεο, 'bear up,' 'endure.'

589. ἀργαλίος . . ἀντιφέρεσθαι, i. e. 'hard to set oneself against,' § 36, 2.

591. τεταγών, a Reduplicated Aor., § 4, § 28, 2: cp. Lat. tango.

593. κάππεσον, for κατ-έ-πεσον, § 24 sub fin.

596. παιδός έδέξατο, 'took from her son,' as 24. 305 κόπελλον έδέξατο ής άλόχοιο. χειρί, 'in her hand.'

598. olvoxóet is applied to 'nectar,' by a slight extension of use.

600. διά with the Acc. of motion 'through,' § 42, 3. ποιανύω is an Intensive, formed by reduplication from πνέω (root πνυ-).

603. οὐ μέν, 'nor yet,' § 49, 4.

606. Kakkelovres. The form kelw is probably a Desiderative of kel-µau.

ikaoros. Note the Sing.; 'they went—each one.' 610. ikavot, Opt. of indefinite frequency, § 34, 1, c.

BOOK II.

The second book begins with an apparent contradiction of the last line of the first book. Zeus, according to 1.611, went to bed and slept: we are now told that 'sleep held him not.' This may mean that sleep did not keep its hold of him—that while others slept all night (εδδον παννίχιοι) Zeus presently awoke. Compare Soph. Aj. 676 ὕπνος | λύει νεδήσας οὐδ' ἀεὶ λαβῶν ἔχει. More probably, however, the contradiction arises from the inartificial way in which the story is told. The poet ends his scene on Olympus by all the gods going home to sleep, Zeus with the rest: then, after a pause, he takes up the story again by correcting himself, and explaining that Zeus did not sleep. There is a similar inaccuracy in Odyss. 15. 4-8:

εδρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἰὸν εὕδοντ' ἐν προδόμφ Μενελάου κυδαλίμοιο: ἢ τοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ, Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρε.

Here it is first said that Telemachus and Nestor's son were both sleeping (εὕδοντε), then that Telemachus could not sleep. In the present instance the contradiction is more direct; but on the other hand the pause between the statements is longer. Cp. also 10. 25 (with the note).

In any case it is clear that the second book of the Iliad takes up the story at the exact time and place where the first book left it, viz. nightfall on Olympus. And the incident of the Dream makes an excellent transition to the renewal of the war, after the lull caused by the Plague and the quarrel of the chiefs.

The value of the second book, as an integral part of the Iliad, consists mainly in the picture which it gives of the Greek ἀγορή, or assembly of all the fighting men. In the first book the only actors are the gods and a few of the chiefs. The poet now lets us see the temper and spirit of the army as it was affected by the long siege (the ten years are now mentioned for the first time), and by the events of the first book.

- 1. tπποκορυσταί, lit. 'horse-helmeted,' i.e. wearers of helmets with horse-hair plumes: cp. χαλκοκορυσταί, 'brazen-helmeted.'
- 2. νήδυμος. The ancient grammarians doubted, in this and similar places, between the forms νήδυμος and ήδυμος, Aristarchus deciding for νήδυμος. His authority has banished ήδυμος from our texts of Homer, though it was used by Hesiod, Simonides, Alcman, &c. Buttmann conjectured with great probability that νήδυμος is only an old mistake for ήδυμος. In seven out of the twelve places where it occurs the preceding

word ends with v, and this v Buttmann supposed to have been attached to the following word (τῶν ἡδυμος thus passing into τῶν νήδυμος, ἔχεν ἡδυμος into ἔχε νήδυμος, &c.). The fictitious νήδυμος was then put for ἡδυμος everywhere, probably by the Alexandrian critics.

4. τιμήσει ολέσει δέ. The MSS., except Ven. A, have τιμήση ολέση δέ. The form τιμήσει is supported by the scholia, and by the

reading τιμήση in Ven. A. For the Optative cp. 24. 680 δρμαίνοντ' dvd θυμόν δπως.. ἐκπέμψειε. The Subj. after a past Tense is rare in Homer: see § 34, 2, b.

- 6. ollow, 'destructive,' i.e. misleading. On the two kinds of dreams, true and false, see Od. 19. 562 ff.
 - 10. πάντα μάλ', to be taken together, = 'quite all.'

dyopeveney, Inf. for the Imperative, § 36, 3.

12. πανσυδίη, 'in full muster,' (lit. 'with urging forth of all'),

Zenodotus wrote πασσυδίή, perhaps rightly.

- 13. ἀμφὶς.. φράζονται, 'are of opposite minds': so 15. 345 ἀμφὶς φρονέοντε. But in 18. 254 ἀμφὶ μάλα φράζεσθε means 'consider looking both ways,' i.e. carefully.
 - 15. ἐφῆπται, 'are fastened upon,' made sure to.

19. άμβρόσιος, 'divine.' So l. 57 άμβροσίην διά νύκτα.

- 20. Νηλητφ υίι, 'son of Neleus': so 4. 237 Καπανήιος viós, &c.
- 21. γερόντων, 'of the chiefs,' who were not necessarily old men.

22. Join μιν προσεφώνεε.

27. σεθ, to be taken with κήδεται.

- 36. έμελλον, so Aristarchus; most MSS. have έμελλε. With a Neut. Plur. the Verb is more commonly Singular in Homer: but exceptions are numerous.
 - 37. φη, 'he thought'; cp. 5. 473 φης . . πόλιν εξέμεν.

39. έπ', to be taken with θήσειν, by 'Tmesis,' § 41.

- 40. διά κρατεράς ὑσμίνας, 'through' in the literal sense, i.e. in the course of (the war).
- 41. ἀμφέχυτ' ὀμφή, see the note on 1.103. The word ὀμφή always implies a divine utterance.
- 43. νηγάτεον. The old derivation from νέο-s and γίγνομαι (root γεν, γά) is untenable. The word is probably an adjective of material, like δουράτεοs, 'wooden' (see the Journal of Philology, vol. xi. p. 61).

49. φόως έρέουσα. Cp. Od. 13. 94 έρχεται άγγελλαν φάος—said of

the morning star.

- 53. Bould was read here by Zenodotus, Bould by Aristophanes and Aristarchus. The former is easier, since it involves less change of Subject. u is more commonly intransitive, but it may be transitive, as in 24. 553.
- 54. Νεστορέη .. βασιλήσε. The adjective is equivalent to a Gen., as in l. 20; so 5. 741 Γοργείη κεφαλή δεινοῖο πελώρου.

- 56. ἐνύπνιον, an adverb qualifying ἡλθεν, 'came in sleep.'
- 57. δια νύκτα, 'through the night,' thought of as a space, cp. 1. 40.
- 73. ¶ θέμε ἐστί, 'which is right,' i.e. proper, regular. In the word θέμε the notions of custom and right are blended. The Fem. ¶ is due to the 'attraction' of θέμε.
 - 75. ἐρητύειν, 'restrain,' viz. the flight that I shall propose.
- 81. ψεθδός κεν φαιμεν, 'we should have thought;' the Opt. with κέν used of an unfulfilled condition in the past, see § 30, 6.
 - μάλλον, 'rather' (than attend to it).
- 76-83 are perhaps an interpolation. If they stand, the next two lines δs άρα φωνήσας κ.τ.λ.. must refer to Nestor, whereas Agamemnon would be the person to lead the way, and the words πείθοντό τε ποιμένι λαῶν naturally refer to him. The Article τόν (l. 80) and the neglect of the Digamma (§ 54) in νῦν δ΄ ίδεν (l. 82) are also suspicious. Some scholars, again, have doubted the whole passage about the βουλή γερόντων (53-86), which consists chiefly of a repetition (for the third time) of the passage about the Dream.
- 89. βοτρυδόν, 'in clusters.' The comparison to a bunch of grapes applies best to bees *swarming*, and so Virgil uses it in his imitation, Georg. 4. 558 (lentis *uvam* demittere ramis). In Homer, however, the bees are streaming out in their ordinary quest of honey.
 - 00. πεποτήαται, 'are on the wing,' § 26.
 - 92. βαθείης, 'flat,' 'low-lying.'
 - 95. τετρήχει, 'was in disorder,' Plupf. of ταράσσω.
 - 96. λαων, governed by ὑπό in the preceding line.
 - 101. κάμε τεύχων, = ἔτευξε κάμνων, 'made by his labour.'
- 103. διάκτορος is a word of uncertain meaning; it is generally thought to be a collateral form of δι-άκτωρ, 'conductor' (διάγω).
- 111. dry, in the simple sense of 'mischief,' 'calamity;' or perhaps 'deception,' 'blindness.' Agamemnon does not refer to the affair of Brisels, but to the command of Zeus to return (l. 114).
- 113. ἐκπέρσαντ', i.e. ἐκπέρσαντα, cp. 1. 542. The general rule in Homer is that a Participle which is subordinate to an Inf. is in the Acc. (not attracted): hence ἐκπέρσαντα ἀπονέεσθαι = 'that after destroying I should return.' With ἐκπέρσαντι the meaning would be, 'promised to me when (since, if, &c.) I had destroyed that,' &c. Cp. 4. 341., 6. 529.
 - 115. δυσκλέα, for δυσκλεέα, cp. 1. 275.
- 122. τέλος δ' ού πώ τι πέφανται. The clause is subordinate in sense, 'with no end yet in sight;' § 57, 4.
- 125. Τρώαs, governed by λέξασθαι, 'to muster the Trojans.' ἐφέσστοι 'at home' in Troy, native Trojans.
- 127. «касто». The ancient variant «касто» gives a rather better sense: 'if each company of us were to choose'; ср. 3. 1.

129. πλέσε, = πλέονας, a collateral shorter form, like χέρεια beside χερείονα.

132. πλάζουσι, 'baffle,' cp. παλιμπλαγχθέντας, 1. 59,

138. αύτως, 'as ever,' with no progress made.

144. φή, 'as,' a word read by Zenodotus here and in 14. 429.

145. πόντος, lit. 'way' (cp. Lat. pons), is used when a particular tract of sea is meant. θάλασσα is the sea generally.

148. ἐπί τ' ἡμύει, sc. λήϊον, 'bends with the wind.'

153. oʻopoʻs, the channels by which the ships were drawn up and launched again.

154. ξοματα, props or stays for keeping the ships upright when drawn up on shore.

165. αμφιελίσσας (έλις, Fem. έλισσα) probably means 'rounded

on both sides,' evenly built at the bows.

179. μηδέ τ' έρωκ, i.e. do not give way, fail in your efforts. ερωέω is especially used of a recoil or reaction, from the strain of war,' &c. Probably the true reading is μήδ' ἔτ' ἐρωει, for τε is out of place here (§ 49, 9).

182. όπα, with ξυνέηκε, not φωνησάσης.

189. δέ here marks the Apodosis to δν τινα μέν κ.τ.λ.

190. δαιμόνι, see 1. 561. οῦ σε ἔοικε κακὰν ὧε δειδίσσεσθαι, 'it is not fitting to threaten you as one might a churl;' cp. 15. 196 χεροὶ δὲ μή τί με πάγχυ κακὸν ὧε δειδισσέσθω. With this form of address, conveying exhortation delicately under the veil of praise, cp. II. 4. 286 σφῶῖ μέν, οὸ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν, οῦ τι κελεύω. The common interpretation—'it is not becoming for you to be terrified'—has much less point and appropriateness. Ulysses is far too politic to make a direct charge of cowardice. Moreover, δειδίσσεσθαι is always transitive.

191. Note that according to the Greek idiom άλλους does not imply that the person addressed was one of the λαοί. Hence άλλους λαούς = 'the people as well.'

194. This line is best read as a question: 'did we not all (we the γέροντες) hear what he said?'. Throughout his speech Ulysses treats the other 'king' as an equal.

195. μή π.. βέξη, 'see that he does not do,' &c., expressing fear

that he will, § 29, 5.

196. διοτρεφέων βασιλήων. So Zenodotus read, and so the passage is quoted by Aristotle (Rhet. II. 2). Aristarchus read διοτρεφέος βασιλήος, possibly on account of the Sing. ξ in the next line. But an abrupt change of number in a passage of this kind is not unusual: cp. Od. 4. 692 ή τ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων | ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη, 'which is the manner of kings: he (a king) will,' &c.

198. δήμου τ'. The τε—τε connect ίδοι with βοδωντα έφεύροι.

But some good MSS. have δήμου ἄνδρα.

206. No good MS. has this verse, which seems to have crept into this place from 9. 99.

212. Θερσίτηs, the 'bold' insolent talker (θάρσος); cp. Od. 22. 287

Πολυθερσείδης φιλοκέρτομος, also Θερσίλοχος, 'Αλιθέρσης.

έκολώα, 'wrangled,' from κολωός (1. 575).

- 213. ¶8η, 'had in his mind,' 'was ready with,' a great store of disorderly speech. of a includes moral as well as intellectual qualities; cp. 6. 351. **Even, not so much 'words' as 'things to say.'
 - 214. ἐριζέμεναι, 'for striving,' i. e. wherewith to strive.

217. φολκόs, probably 'bandy-legged,' Lat. falcus. τω δέ οἱ ώμω, 'and then his shoulders,' § 47, 2, b.

218. συνοχωκότε, 'stooping together,' συν-έχω. The form συνοκωχότε (given by Hesychius) is more correct; cp. δκωχή, a stay or buttress.

219. φοξόs, said by the Schol. to be a term applied to earthen-ware spoilt in the burning; 'out of shape.' ἐπενήνοθε, 'had its place thereon,' Plupf. of a supposed *ἐνέθω, pf. ἐνήνοθα (distinct from *ἀνέθω, ἀνήνοθα).

222. κεκληγώs, 'screaming,' § 26. λέγε, 'recounted'; λέγω in Homer means 'to count' (not simply say): the point is that Thersites poured out a string of insulting things.

225. τέο δή αὖτ', see § 51, 6.

229. δν κέ τις οίσει, 'which some one is to bring,' § 85.

232. ἡὲ γυναῖκα-κ.τ.λ. The construction follows the nearer clause δν κέ τις κ.τ.λ., instead of the main sentence χρυσοῦ ἐπιδεύεαι: § 58.

μίσγεαι, κατίσχεαι are Subj. (for μίσγηαι, κατίσχηαι).

234. ἀρχὸν ἐόντα. The understood Subject is indefinite, 'that one who is a leader should' &c. κακῶν ἐπιβασκέμεν, 'bring into harm,' cp. 8. 285. Thersites is now alluding pretty plainly to the quarrel about Briseis, but he keeps the direct reference to Achilles for the climax of his speech.

235. & πέπονες, a familiar form of address, 'good people.' Some

give it the literal sense of 'soft,' 'weak;' but see on 5. 109.

236. πεσσέμεν, 'digest,' i. e. 'brood over,' 'enjoy.'

238. χήμειs, for καὶ ἡμεις, by Crasis. προσαμύνομεν is the Pres. Ind., 'whether we are helping him or not,' (cp. 300). Some read χ', ἡμεις (for κε ἡμεις): but the order (i.e. κέν following ot) is against this, and with κέν we should have to take προσαμύνομεν as an Aorist Subj., which gives a less suitable sense.

240-242. Note the repetition of I. 507 and I. 232. Indeed the whole speech of Thersites serves to recall the main points in the first book.

246. ἀκριτόμυθε, cp. 796 μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσι. The word ἄκριτος suggests 'unbounded,' 'endless,' and also 'undistinguishing,' 'confused' speaking.

250. ούκ αν . . άγορεύοι. This is a form of polite request, 'you will

not, I presume—,' 'I would suggest to you, not to—;' the politeness being ironical, and intended to heighten the effect of the threats which follow. ἀνὰ στόμ' ἔχων, 'having them (passing) through your mouth,' taking their names freely into your mouth; cp. Eur. El. 80 θεοὺς λαβὰν ἀνὰ στόμα, and similar phrases (κατὰ στόμα, διὰ στόμα, διὰ στόματος, &c.).

266. δάκρυ is here a sort of collective word, = 'tears,' cp. l. 269, Od. 4. 198. θαλερόν, lit. 'big,' 'full of life,' hence 'abundant.'

269. ἀχρεῖον ίδών, 'with a grimace,' a forced meaningless look; as

Od. 18. 163 dypeior d' eyédagge, of an unnatural laugh.

270. και ἀχνύμενοί περ, 'sick at heart as they were,' may refer to the disappointment of their wish to return (cp. ἀντηθέντα, l. 291), or to the effect of the speech of Thersites (only now counteracted), or to both these causes.

272. ἔοργε. The Pf. is used of the whole services of Ulysses, the Aor. ἔρεξε of the particular act just done, § 26.

275. τον λωβητήρα. The Art. seems to express contempt, hostility, &c., § 47, 2, g.

278. φάσαν, Plur. suiting the sense. ἡ πληθύς.. ἀνὰ δ' ὁ, Art. of contrast, § 47, 2.

285. πασιν, 'with all,' 'in the mouths of all,' cp. 4. 95.

288. ἐκπέρσαντ[α], Acc., as in l. 113.

289. ή—τε, an unusual combination. Bentley proposed to read ως τε γάρ εί. Ameis, contending that ως εί από ως εί τε are never separated

by other words, reads \$\delta\$, and so in Od. 3. 348., 19. 109.

291. ἡ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, 'assuredly, there is toil (enough) for a man to grow disgusted and return.' The πόνος, as Ulysses goes on to explain, is the nine years' war, which may well make the Greeks chafe, and long to return home. An indefinite Subject is understood with ἀνιηθέντα νέεσθαι: cp. 6. 268., Od. 2. 310. This interpretation comes from Aristarchus. It is the only one which suits the reason given, καὶ γάρ κ.τ.λ., and the reply in l. 297, ἀλλὰ καὶ ἔμπης κ.τ.λ.

294. είλέωσιν, 'hem in,' 'keep back.'

303. χθιζά τε καὶ πρωίζ' δτ' ἐς Αὐλίδα κ.τ.λ. Literally, 'yesterday or the day before (from the time) when the ships were gathering to Aulis,' i.e. a day or two after the ships assembled. In this use of χθιζά τε καὶ πρωίζα the speaker puts himself at the point of view of the event which he is going to relate: 'it was, as one might say, but yesterday that the ships were gathering.' For the use of δτε = 'since,' 'after,' cp. II. 21. 80 ἡῶν δὲ μοι ἐστιν | ἡδε δνωδεκάτη ὅτ' ἐς Ἰλιον εἰλήλουθα, and Od. 3. 180 τέτρατον ἡμαρ ἔην ὅτ' ἐν Ἄργεῖ νῆαν ἐξισα | Τυδείδεω ἔταροι .. | ἴστασαν. The passage is generally explained as a bold hyperbole; the event being supposed to be so fresh in the recollection of the Greeks that it seems to be only 'the other day.' This is defended by places where the phrase is used of a long period. But in all these the time is relatively

short, or at least the writer wishes to make light of it. Here, on the contrary, Ulysses dwells on the length of time that has passed; cp. especially 1. 298 δηρόν τε μένειν, and 1. 325 δψιμον δψιτέλεστον. Moreover, there is a special reason for a note of time which will fix the sign of the sparrows to the beginning of the war: for if the sign were later, the end of the nine years which it signified would be proportionately distant. Others again take χθιζά τε καὶ προῦζά with βαν in the preceding line; but this gives a poor sense, and moreover it is not Homeric to begin a fresh sentence by δτε without any particle of transition.

The interpretation now given was suggested by Lehrs in his book De Aristarchi studiis Homericis (p. 382), and adopted, with a slight modification, by Nägelsbach (Anmerkungen zur Ilias, ed. 1834).

314. Executa, 'piteously,' to be taken with retply@ras.

315. Join άμφεποτάτο τέκνα.

318. ἀρίζηλον, 'very plain'; by being turned into stone the serpent became a mark for all eyes, a kind of monument of the event. Cp. the similar fate of the Phaeacian ship, Od. 13. 156 θεῖναι λίθον ἔγγυθι γαίης νηὶ θοῆ ἴιελον, ἵνα θαυμάζωσιν ἄπαντες. So in Ovid's version of this passage, Metam. 12. 22 'Ille, ut erat, virides amplexus in arbore ramos Fit lapis et servat serpentis imagine saxum.' Such stories were doubtless suggested by a fancied likeness of some rock or stone to the object in question. Another reading is ἀτζηλος, a variety of ἀτθηλος 'invisible.' This variant is ancient, since it is followed in Cicero's translation, Div. 2. 30, 63 'qui luci ediderat genitor Saturnius idem abdidit.'

321. Join θεών έκατόμβας.

- 322. Κάλχας δ' αὐτίκ². The δέ marks the apodosis. But possibly we should read δη αὐτίκ², see § 51, 6.
- 323. ἀνεφ, Nom. Plur. of an adjective ἄνεως, 'silent.' Aristarchus read ἀνεω, taking it for an adverb, used like ἀκήν in the phrase ἀκήν ἐγένοντο σιωπη.
 - 325. Sov. The original form is doubtless So, see § 19, 3.
 - 328. ave., 'in the same place,' nearly = avves, 1. 342.

340. yevolaro, i.e. 'they may, for aught I care.'

- 342. autus, i. e. just as if the plans and treaties had never existed.
- 347. dvvovs, 'result,' 'attainment'; i.e. they will come to naught. αὐτῶν is Masc., referring to τούσδε in 1, 346.
- 348. léval depends on βουλεύωσι in the last line.
- 349. εἴ τε.. εἴ τε, so the best MSS.: others have ἡὲ καὶ οὐκί.
 ψεῦδος, 'false,' cp. 9. 115 οὕ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
- 353. ἀστράπτων κ.τ.λ. The line is a kind of exclamation: hence the Nom. without a construction, cp. 10. 437, 547, Od. 1. 51.
- 356. Έλένης δρμήματά τε στοναχάς τε, 'the stir and groaning about Helen.' This 'objective' use of the Genitive is very common in Homer; e. g. Τρώων άλγος, 'sorrow for the Trojans,' χόλος υῖος, 'anger on account

of his son,' &c. Cp. also II. 3. 206 σεῦ ἀγγελίη, 'a message about you,' and the genitives quoted on l. 397. The word δρμημα does not elsewhere occur, but its meaning may be inferred from that of δρμάω and δρμαίνε (cp. 10. 28 πόλεμον θρασὶν δρμαίνοντει). Nestor seeks to rouse the Greeks by the thought of having done and suffered so much, and all about Helen. This is a standing topic in the Iliad; see 2. 39, 177; 3. 99, 126 ff. The common interpretation—'the longings and groans of Helen'—makes Nestor insist on a circumstance which could not be known to Greeks, and by which we can hardly suppose them moved.

359. 'That he may be the foremost to perish,' i.e. he will be put to death at once. On ἐπισπείν see Leaf, Journ. of Philology, xiv. p. 249.

363. φρήτρηφιν, used as a Dat. : see § 40.

The φρήτρη (Attic φρατρία) or 'brotherhood' was a sub-division of the tribe. Cp. Hdt. 7. 212 οἱ δὲ Ἑλληνες κατὰ τάξις τε καὶ κατὰ ἔθνεα κεκοσμημένοι ἦσαν, καὶ ἐν μέρεῖ ἔκαστοι ἐμάχοντο. So Tacitus, Germ. 7 'non casus neque fortuita conglobatio turmam aut cuneum facit, sed familiae et propinquitates.'

366. κατά σφέας, 'by themselves,' cp. 1. 271.

376. ἀπρήκτουs, 'in which nothing is done,' 'fruitless.'

- 379. ές γε μίαν (sc. βουλήν) βουλεύσομεν, 'take counsel to one purpose.' The γε emphasises the phrase ες μίαν.
 - 382. θέσθω, 'put in order,' 'set right.'

384. ἄρματος ἀμφὶς ἰδών, 'seeing to his chariot.'

385. κρινώμεθα, 'bring matters to an issue,' Lat. decerno.

392. μιμνάζειν, 'to loiter,' a Frequentative or Intensive of μίμνω.

393. άρκιον, 'safe.' This is an instance of 'litotes' (§ 59): 'he shall not be sure to escape' is put for 'he shall have no chance.'

397. παντοίων ἀνέμων, governed by κύματα, 'the waves of (i. e. raised by) all directions of wind.' So 11. 305 ως ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίζη ι άργεστᾶο Νότοιο, Od. 13. 99 αι τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κύμα.

398. opéovto, 'bestirred themselves.'

409. άδελφεόν, Acc. de quo, § 37, 7.

410. οὐλοχύτα**s**, see the note on 1. 449.

413. ἐπ'..δθναι, 'set upon (the battle),' i.e. so as to interrupt the battle. For the Inf. cp. 7. 179 Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν κ.τ.λ.

414. πρηνέs, with βαλέειν, proleptically, 'cast down headlong.'

415. aiθαλόεν, 'blackened with smoke,' as in Od. 22. 239. πυρός, 'with fire,' Gen. of material, § 89, 4.

420. ἀμέγαρτον, 'unenviable.' Aristarchus read ἀλίαστον.

421-432 repeat 1. 458-469, except 425-6.

435. λεγώμεθα, 'talk together': the Middle has the reciprocal force.

446. 00vov, 'made hot haste,' 'bustled.'

452. πολεμίζειν. Inf. of consequence, 'wherewith to fight.'

455. atoηλον, 'consuming,' lit. 'making unseen' (a-fio-ηλος).

- 457. των, with χαλκοῦ, ' from their armour as they came on.'
- 459. των δ', taken up by ων των in 1. 464. So 1. 474 τους δ', taken up by ων τούς.
 - 463. προκαθιζόντων, 'as they settle:' join with ὀρνίθων (459).
 - 469. ἀδινάων, 'thickly swarming.'
 - 470. ἡλάσκουσιν, 'rush about,' dart to and fro.'
 - 474. πλατέα, 'broad,' i.e. 'numerous;' or perhaps 'wide-ranging.'
 - 479. ζώνην, 'the waist,' as in εύζωνος, βαθύζωνος, &c.
 - 480. ἀγέληφι, locative sense, 'in the herd.'
 - 481. On this use of 76, see § 49, 9.
 - 483. Join πολλοίσι . . ήρώεσσι.
- 486. ἀκούομεν, 'have heard,' know by hearing: cp. 14. 125, Od. 15. 403. The passage is imitated by Sophocles, Aj. 23 ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα, and Plato, Phaedr. p. 96 ἀκοήν γ' ἔχω λέγειν τῶν προτέρων, τὸ δ' ἀληθὲς αὐτοὶ (οἱ θεοί) ἴσασι.

The MSS. of the Iliad generally give the remainder of this book under a separate title, Βοιωτία οι Κατάλογος τῶν νεῶν. The last part, 816 ff., was known as the Τρωϊκός διάκοσμος. The two lists ſurnish materials for a tolerably complete sketch, ethnographic and political, of the Greece and Asia Minor of Homeric times (see the map at the end of this volume). It will be useful to notice some of the points in which it differs from the later map of the same countries.

The common national names of historical Greece—Ellas and El-Anves—are confined in Homer to the district of Thessaly afterwards called Phthiotis. The Dorians do not yet appear in the Peloponnesus, or even in the 'Doris' of northern Greece. The Ionians are almost equally obscure. 'Idoves are not mentioned in the Catalogue, and only occur in one passage of the Iliad (13. 685), where they seem to be the same as the Athenians. In the Catalogue, as in the Iliad and Odvssey generally, the great national names are 'Axoroi, 'Apyelor, Aovool. Of the Ionian colonies there is no trace. The eastern coast of the Aegean is still in possession of the 'barbarous' allies of Troy-Mysians, Maeonians, and Carians. Miletus, which is the only site mentioned, is expressly said to belong to the Carians. What is still more remarkable. the islands which afterwards became seats of Ionian civilisation—Chios. Samos, Paros, Naxos, Ios, and the rest-are unknown to the Iliad. The only passage in which we trace the beginnings of Greek colonisation is the account of the (perhaps Dorian) settlement of Rhodes.

These facts seem to show that the Homeric Catalogue represents a state of things earlier than the two great movements which mark the beginning of Greek history—the Dorian conquest of Peloponnesus, and the Ionian colonisation of Asia Minor. Other differences between the Homeric and the later map point to similar conclusions. The name

Θεσσαλία is not Homeric, and the country is divided in the Catalogue into several independent kingdoms, which do not answer to the later divisions. Hence the conquest of Thessaly by invaders from Epirus is later than Homer. The same may probably be said of the Aetolian conquest of Elis, and of the Locrian settlement on the Corinthian gulf. In Boeotia we do not hear of Thebes, but only Ὑπόθηβαι (probably the lower town, as opposed to the Cadmeia): and we find that Orchomenus, with its population of Minyae, is still a distinct state. Towards the West the Greek occupation does not extend much, if at all, beyond Cephallenia: for ἡπειροε is not yet a geographical term, and the names Corcyra, Ambracia, and Acamania, are unknown. Other names not ye found on the Homeric map are Larissa, Pharsalus, Megara, Eleusis, Pisa, Delphi, Attica, and Peloponnesus.

In the Greece of the Catalogue Boeotia forms the centre. It stands first, and the number of places in it that are mentioned by name (29) is greater than in any other member of the confederacy. The neighbouring districts—Orchomenus, Phocis, Locris, Euboea, Attica, Salamis, Argolis, Achaia—follow in their geographical order, forming a circle immediately round Boeotia. The remaining contingents fall into three groups, in each of which, again, the arrangement is geographical: (1) the rest of Peloponnesus, with the states to the north-west—a group extending from Laconia to Aetolia; (2) Crete, with the series of islands to the east; and (3) Thessaly, in which, again, two groups of states may be distinguished—a southern (beginning with Phthia), and a northern. The number of places mentioned in Thessaly (upwards of thirty) combines with other indications to show that that country was much more important in Homeric times than in the later history.

It is a question whether the Catalogue is an integral part of the Iliad, or was added afterwards, when the poem had become a record in which every tribe and city of Greece desired to have a place. It is certainly alien to the Homeric style of poetry, and akin to the Hesiodic schoolthe school to which the Theogony, Holas, Κατάλογοι γυναικών, &c. belonged. The prominence which it gives to Boeotia, of which Hesiod was a native, and the references to the Muses (cp. 484 ff., 594 ff.), of whose worship Boeotia was the chief seat, point in the same direction. Moreover there are occasional discrepancies between the Catalogue and the rest of the Iliad: see the notes on lines 529, 530, 558, 591, 603, 627, 639, 653-680, 727. Some of these, however, may be due to interpolation, to which the Catalogue would be peculiarly liable. In any case it is clear that the Catalogue (in its present form at least) must have been composed with a view to its place in the Iliad. Hence, if it is later than the bulk of the poem, that circumstance will not diminish its value as a representation of a pre-historic period of Greece, and as a testimony to the antiquity of the Iliad.

494-510. According to Thucydides (1. 12) the Boeotians came from Thessaly to Boeotia after the Trojan war. He explains their place in the Catalogue by supposing that a detachment $(\delta\pi o\delta a\sigma\mu \delta s)$ preceded the main body. This however will not account for the absence of Boeotians from the Homeric Thessaly. We can only say that the account given by Thucydides—the source and value of which are entirely unknown—is contradicted by Homer.

The comparative obscurity of the Boeotian leaders makes the prominence of Boeotia the more significant. The names were doubtless preserved by local legends.

519. Πυθών, or Πυθώ (9. 405), the later Delphi.

529. λινοθόρηξ, an epithet at variance with 13. 719, where the armour of Ajax is described as ἔντεα δαιδάλεα.

530. Πανέλληναs, a form which only occurs here; cp. l. 684. It has been supposed, with some reason, that the two lines 529, 530 are an interpolation.

- 535. πέρην ໂερῆs Εὐβοίηs, 'over against Euboea'; cp. Aesch. Ag. 19ο Χαλκίδος πέραν. So too in Hdt. 8. 44 ἡ περαία τῆς Βοιωτίης, 'the country opposite (across the sea from) Boeotia.' Heyne and others took the word to mean 'beyond Euboea' (as in 1. 626 πέρην ἀλός), and inferred that the poet's point of view was to the east, viz. in Asia Minor. This is to suppose a degree of geographical knowledge scarcely possible at the time.
- 542. ὅπιθεν κομόωντες, opposed to the usual κάρη κομόωντες, hence = wearing hair only behind: cp. also ἀκρόκομοι (4. 533).

548. τέκε δὶ ζείδωρος άρουρα. In this respect Erechtheus represents the claim of the Athenians to be αὐτόχθονες.

550. µv, viz. Erechtheus. The reference is doubtless to the annual festival afterwards known as the Lesser Panathenaea.

553-5. These three lines were rejected by Zenodotus. The Athenian envoy sent to Syracuse at the beginning of the Second Persian War is said by Herodotus (7. 161) to have appealed to them in support of his refusal to allow Gelon to have the command of the Greek forces.

558. This line is wanting in A (the Cod. Venetus) and some other MSS. It was thought by the ancient critics to have been interpolated by Solon or Pisistratus, in order to support the Athenian claim to Salamis against the Megarians. Elsewhere in the Iliad we do not find the Telamonian Ajax associated with Menestheus and the Athenians; see Il. 11. 7 and 13. 681 (where the ships of Ajax are coupled with those of Protesilaus); also the $\frac{1}{2}\pi \pi \omega \lambda \eta \sigma ts$ of Agamemnon, where the Telamonian and the Locrian Ajax are together (4. 273), and separated by a considerable interval from Menestheus (4. 327). The difficulty, however, is hardly met by leaving out 1. 558. If Ajax is independent, he cannot well be dismissed in a single line. The Megarians, accord-

ing to Strabo (p. 394), read as follows:—Alas δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν νέας ἔκ τε Πολίχνης | ἔκ τ' Αλγειρούσσης Νισαίης τε Τμπόδων τε, thus connecting Salamis with places in the Megarid. These lines may be ancient, but they omit the number of the ships, which is given in every other instance. On the whole it seems most probable that the original form of the passage is hopelessly lost.

572. πρῶτα='formerly.' Sicyon appears to have been recently added to the empire of Agamemnon. So too Corinth, the ancient Ἐφύρη, had been independent, as we see from the story of Bellerophon (Π. 6.

152 ff.)

581. κοίλην Λακεδαίμονα, the vale of Lacedaemon. κητώσσσαν, 'full of hollows,' i.e. ravines (Buttm. Lexil. s. v.).

587. ἀπάτερθε, 'apart,' viz. from the troops of Agamemnon.

500. Cp. 1. 356.

501 ff. The Húlos of Nestor is doubtless the famous one on the coast of Messenia, the modern Navarino. Strabo tells us that in his time two other places claimed the honour, one in Elis and one in Triphylia: and he himself supports the last, chiefly on the ground that the story told by Nestor in the eleventh book (1. 682 ff.) does not allow us to place Nestor's city so far south as the Messenian Pylus. But, as Leake has replied (Travels in the Morea, vol. i. p. 421), the details of that story are not really possible on either hypothesis, and must be regarded as poetical. It is a further question how far the dominions of Nestor extended, especially in the direction of Laconia (the kingdom of Menelaus). In the ninth book (149 ff.) seven cities, 'the last in sandy Pylus,' are offered by Agamemnon to Achilles; and one of them. Phere or Pherae, is mentioned in another passage (Il. 5. 543) as the home of two warriors, the sons of Diocles, Crethon and Orsilochus. Yet not one of these places is named in the Catalogue; and the district in which they are situated—evidently the southern and south-eastern part of Messenia -is therefore a complete blank. There is the further difficulty, how Agamemnon could give away cities which presumably belonged to Nestor; and the question is complicated by the doubts raised as to the authorship both of the Catalogue and of the ninth book. It may be that the passage of the Catalogue which dealt with this district has been lost.

596. Οἰχαλίηθεν. The parallel l. 730 shows that this is Oechalia in Thessaly; otherwise we should naturally suppose the Messeniaa Oechalia to be meant.

597. στεῦτο, 'he set himself up,' cp. 3. 83.

599. πηρόν, 'maimed;' 'helpless,' i.e. (in this case) unable to sing or play the lyre. The clause αὐτὰρ ἀοιδην ἀφέλοντο is an explanation of πηρόν θέσαν, but from an opposite point of view; he became πηρός because deprived of ἀοιδή. αὐτάρ or ἀτάρ often indicates this kind of

quasi-opposition (which in fact is epexegesis in a negative or privative form) cp. Il. 2. 214 μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον: 5. 204 ὡς λίπον (ἴππους), αὐτὰρ πεζὸς κ.τ.λ.: 10. 99 κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται: 15. 241 νέον δ' ἐσαγείρετο θυμὰν | .. ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρὼς | παύετο. Some take πηρός to mean 'blind,' in accordance with a later story. But blindness appears to be the common lot of singers in Homeric times; cp. Demodocus (Od. 8. 63 ff.), and the author of the hymn to the Delian Apollo (h. Ap. 172). Moreover there is no authority for such a use of πηρός.

603. The Arcadians and their leader Agapenor are not elsewhere mentioned in the Iliad.

616. δοσον έφ' Υρμίνη.. λέργει, 'over so much space as Hyrmine &c. confine.' i. e. within the bounds marked by these places.

625. The identification of Duliehium is a problem of old standing. It can hardly be one of the islands here called Έχιναι—the later Echinades—which are small by comparison even with Ithaca; for Dulichium and the Echinades send forty ships, against twelve from the whole kingdom of Ulysses. In the Odyssey it is one of the three chief islands adjoining Ithaca—Δουλίχιον τε Σάμη τε καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος—and Mr. Bunbury (Hist. of Ancient Geography, i. pp. 69, 81) shows strong reasons for taking it to be Leucadia, the modern Santa Maura. His theory is less happy when applied to the passage in the text, since the Έχιναι are rather too far from Leucadia to form part of the same contingent; especially as the coast of Acarnania (the ήπειρος of l. 635) goes with Ithaca and Cephallenia.

627-9. The banishment of Phyleus is ignored in other passages of the Iliad (13. 691; 15. 519), where his son Meges appears as one of three commanders of the 'Emeiol.

632. Νήριτον is a mountain in Ithaca; Κροκύλεια and Αlγίλιψ are probably also places in the same island. Σάμος (in the Odyssey also Σάμη) is the later Cephallenia.

635. ήπειρος, 'the mainland,' and ἀντιπέροια, 'the opposite coast,' are not definitely proper names. They must refer to parts of the later Acarnania.

639. Πλευρών, Strabo tells us (p. 451), was the city of the Κουρῆτες who are mentioned in Il. 9. 529 ff. as neighbours of the Aetolians.

643. πάντα goes with ἀνασσέμεν, 'to bear all rule.'

646 ff. The places here mentioned seem all to be in the middle part of Crete.

653 ff. Thepolemus occurs again in the Iliad (5. 628), but Rhodes is only mentioned here. The warriors who belong to the smaller islands near Rhodes—Nireus, Pheidippus, Antiphus—are not otherwise known. Hence, as Mr. Freeman has observed (*Comparative Politics*, p. 347), this passage probably marks the limit which the Hellenic movement

towards Asia Minor had reached at the time of the Catalogue. The Dorian character of these colonies may be traced in the *Heracleid* leaders (653, 679) and in the division into *three* tribes (655, 668).

659. Epopp is a common city-name (cp. 6. 152). The Ephyre taken by Heracles is placed by Apollodorus (2. 7. 6) in Thesprotia, by Strabo

(p. 338) in Elis.

661. Authorities are divided between τράφη έν (as in 3. 202., 11. 222), and τράφ' ένί. For the intransitive Aor. έτραφον cp. 5. 555, and the recurring phrase γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

664. έπηξε, 'built': cp. Ναύ-πακτος, lit. 'ship-building.'

681. Nov ao, a form which marks the transition to a different part of the map. $\tau o \omega s$ has no construction: it is used as if $\epsilon \rho \epsilon \omega$ or some equivalent word were to follow.

τὸ Πελασγικόν "Αργος, 'the Pelasgian,' in contrast to the Argos already mentioned (l. 559); the Article being used as in Alas ὁ μέγας, &c. (§ 47, 2, d). It is a question whether 'Pelasgian Argos' is used vaguely for Thessaly (as the other Argos for Peloponnesus), or denotes a particular district or city. Those who hold the latter view generally identify

it with Λάρισα Κρεμαστή, north of the Pagasaean gulf.

683. Φθίη and Έλλάs seem to be adjoining districts: cp. II. 9. 395 ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε. The home of Achilles is generally Φθίη, while there are traces of a wider use of Ἑλλάs and the corresponding gentile name Ἑλληνες; see II. 2. 530, and compare the phrase καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος (Od. 1. 344, &c.). It is curious that the Φθίοι mentioned in II. 13. 686 ff. are not under Achilles. The Ἑλλάς of II. 9. 477 ff. appears to be further to the north, and outside the kingdom of Peleus.

687. ἐπὶ στίχας, 'in their lines': cp. 3. 113 îππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας.

692. The meaning of ἐγχεσίμωροs may be gathered approximately from the similar words ἰδ-μωροs, from lós, 'arrow' (see the note on 4.242), ὑλωκό-μωροs (of dogs that are ever barking), and σινά-μωροs, 'mischievous.' The -μωροs apparently gives some such meaning as 'fond of' or 'excelling in.' Its derivation is unknown. If it is the later μωρόs, 'foolish,' we may infer that that word (like εὐήθηs and Engl. silly) originally had a good or neutral sense.

700. ἀμφιδρυφήs, 'with both cheeks torn in mourning'; perhaps

with a play on ημιτελής (l. 701).

709. πόθεόν γε μὲν ἐσθλὸν ἐόντα, 'yet they felt the loss of one that was good,' viz. Protesilaus. γε marking the contrast of πόθεον to δεύοντο.
718 ff. Philoctotos is not elsewhere mentioned in the Iliad.

727. In II. 13. 693 ff. Medon appears to be associated with Podarces in the command of the contingent of Protesilaus.

729. Here the account of the *northern* part of Thessaly begins. As to Οίχαλίη, cp. l. 596. The legends of Eurytus were localised in various places of this name.

750. This passage appears to place Dodona in Thessaly, whereas the famous Dodona was undoubtedly in Epirus. The name occurs in two other Homeric passages, viz. Il. 16. 234, where Zeus is addressed by Achilles as 'ruler of wintry Dodona'; and Od. 14. 327 (=19. 296), where Ulysses is represented as going there from Thesprotia to consult the oracle. This last notice agrees very well with the historical Dodona. With regard to the present passage we must suppose either that the author of the Catalogue was mistaken as to the site of Dodona (perhaps from knowing it only as a place venerated by the Greek tribes in Thessaly), or that there was a Thessalian Dodona, possibly the original seat of the worship of the Pelasgic Zeus.

751. The Titaresius is a clear stream, the Peneus is of a dirty yellow colour.

765. ὅτριχας, 'alike in hair': ỏ- is for the copulative ỏ- (as in δ - μ os). So οἰέτεας, for ỏ-Fέτεας, 'of like years.'

έπι νῶτον, 'over the back,' equal in height of back. σταφύλη, 'with the plummet,' i. e. when measured with it.

770. Ιπποι θ', sc. πολύ φέρτατοι ήσαν.

772. ἀπομηνίσας, 'having taken deadly offence.' ἀπό expresses that the quarrel is à outrance (cp. Od. 16. 378). So ἀπο-σκυδμαίνω, ἀποθαυμάζω (of utter amazement, Od. 6. 49), &c.

777. πεπυκασμένα, 'packed,' covered up. The parts of a chariot were kept separate, and only put together (ἐντύνειν ἄρμα) when it was to be used.

ἀνάκτων, with ἄρματα, 'the chariots of their masters.' To join ἀνάκτων ἐν κλισίης would make a pause at an unusual place in the line.

781. Διt. Dat. governed by ὑπό in ὑπεστενάχιζε, 'groaned beneath,' 'under the influence of.'

794. δέγμενος δππότε κ.τ.λ., 'watching for the time when the Greeks should make a movement.'

ναθφιν, for the Gen. (= an Ablative).

795. μιν, i. e. Priam; governed by προσέφη.

803. γάρ introduces the reason for the advice which follows in 1.805.809. πάσαι πύλαι, 'the whole of the gate,' there being only one.

813, 814. The actual name was Bartera, but the 'divine' name—that which would have expressed the truth—was 'the tomb of Myrine:' cp. 1. 403. Myrine was one of the Amazons.

816 ff. The order of the Trojan Catalogue is as follows: first (816-839) the native Trojans and Dardanians; then (840-850) the Pelasgian and Thracian allies, chiefly European; then the Asiatic allies, in three groups, (1) Paphlagonia and Alybe, (2) Mysia and Phrygia, (3) Maeonia, Caria, Lycia. Each group ends with the most distant point; coll. 857 (τηλόθεν ἐξ ᾿Αλύβης), 863 (τῆλ՞ ἐξ ᾿Ασκανίης), 877 (τηλόθεν ἐκ Ανκίης).

827. τόξον κ.τ.λ. The same is said of Teucer, Il. 15. 441. If taken literally it contradicts 4. 110 ff., where the making of the bow by Pandarus himself is described.

828-831. In Il. 5. 612 "Αμφιος is the son of Σέλαγος (not Μέροψ), and dwells in Παισός.

840. Πελασγών. These Pelasgi seem to be to the south of the Troad, on the coast of Aeolis, Λάρισα being the place of that name near Κύμη.

851. λάσιον, 'shaggy,' an epithet that properly applies to the breast (στήθεα, cp. 1. 189). Here however Πυλαιμένεος κήρ is not meant literally, but is simply = Πυλαιμένης, like Πριάμοιο βίη, &c.

857. 'Αλύβηs. The name seems to be the same as that of the people known as Χάλυβες. They were famous for their mines, but in historical times these were only of iron.

872. χρυσόν έχων κ.τ.λ., 'with gold (i. e. golden ornaments) like a maiden,' cp. 17. 52.

BOOK III.

The main incident of the third book of the Iliad is a duel between Paris and Menelaus. The book opens with the meeting of the two armies on the Trojan plain, and the challenge given by Paris. By means of a message sent by Hector the scene changes to the interior of the city: first to the house of Paris (121-140), then to the tower over the gate (141-263). After the famous Teixookowia, the story returns to the plain in order to describe the making of a Treaty, which is then followed by the Duel (264-382). The escape of Paris from the scene of combat brings us once more into Troy (383-447), but in the last lines of the book the main subject is resumed, and the result—the victory of Menelaus—is proclaimed by Agamemnon (448-461).

If we keep in mind that in the Iliad the true subject, that on which the unity of the poem depends, is the quarrel of Achilles with Agamemnon, and that the Trojan War as a whole is (poetically speaking) subordinate to the quarrel, in the sense in which the occasion and circumstances of an action are subordinate to the action itself—if we keep this in mind, we shall have little difficulty in appreciating the poetical value of the third book. It is, in fact, our introduction to the story of the Trojan War, as we have it in the Iliad. It brings before us the origin and motives of the War: Helen herself, the seducer Paris, the injured Menelaus, and the prime mover Aphrodite. And it supplements the second book by presenting the Trojan side of the general

picture—Hector, Priam with his Elders, the palace and the Scaean

1. αὐτὰρ ἐπεὶ κ.τ.λ. The narrative is resumed from the description of the marshalling of the armies, 2. 474 ff. ἔκαστοι, 'each division.'

2. The same difference between the Greeks and the Trojans is dwelt upon in 4. 422 ff., where it is attributed to the variety of languages spoken by the Trojan allies. On the Datives κλαγγῆ, ἐνοπῆ, see § 38, 3.

3. οὐρανόθι πρό, 'in the front of heaven'; the sound rises to the

outskirts, as it were, of the sky.

The migration of the cranes is mentioned by Herodotus, with evident reference to this passage, 2. 22 γερανοί δὲ φεύγουσαι τὸν χειμώνα τὸν ἐν τῆ Σκυθικῆ χώρη γινόμενον φοιτέωσι ἐς χειμασίην ἐς τοὺς τόπους τούτους. Τhe Πυγμαῖοι, or 'men a cubit high,' are variously located by later writers (see Helbig, Hom. Epos, p. 15).

4. άθέσφατον, lit. 'not according to an utterance of the gods,' hence

(vaguely) 'portentous,' 'unblest.'

5. $\tau al.$ $\gamma e.$ The Article serves to repeat the Subject al. $\tau e.$ (1. 4), after the interposition of the clause $e\pi el.$ $\kappa. \tau. \lambda.$

ἐπί expresses direction, 'bearing on,' as 5. 700 ἐπὶ νηῶν.

7. ἡέριαι, 'at dawn,' 1. 497.

προφέρονται, 'bear forth with them,' come forth with: so 5. 506 μένος χειρῶν ίθὸς φέρον, 10. 479 πρόφερε κρατερὸν μένος, 11. 529 κακὴν ἔριδα προβαλόντες. The temper in which a man advances is spoken of as if it were something literally carried by him.

10. εὖτε, here = ἡὖτε; so 10. 386. Buttmann wished to read ηὖτε, but this is needless, since ἡὖτε might pass into εὖτε in the same way

that nos 'good' yields the Adverb ev.

12. ἐπλεύσσει, 'sees over' so much distance. We should perhaps write ἐπὶ λεύσσει (with Ven. A), taking the construction to be ἐπὶ τόσον λεύσσει. On the use of τέ (in a simile), see § 49, 9.

16. Τρωσίν, 'with, among, the Trojans,' a locatival Dative, § 38.

18. a wráp contrasts the two spears—the weapons of close conflict—with the bow and leopard's skin just mentioned. Paris has no defensive armour at hand: in the duel (l. 333) he borrows the cuirass of his brother Lycaon (La Roche).

22. μακρά βιβάντα, subordinate to ἐρχόμενον, 'coming on with long strides.'

23-26. The word σωμα, as Aristarchus observed, means a dead body. The idea of the simile seems to be that a lion has come upon a stag or goat just killed by hunters, and seizes it in spite of them. Cp. the scene described in 11. 474-481—jackals have been devouring wounded game, when a lion drives them away and devours it himself.

28. Several MSS. have τίσασθαι: see the notes on l. 112 and l. 366.

37. Selous. The Aor, expresses the single act, 'quailing before' Menelaus.

39. Δύσπαρι, cp. Od. 18. 73 *Ipos *Aϊpos, Od. 19. 260 Κακοτλιον οὐκ δνομαστήν, Od. 23. 97 μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ. The significance of these compounds lies in their expressing a feeling that the name should answer to the character of its bearer. Cp. 1. 403 (note).

40. άγονος, 'without offspring,' 'barren': wedlock and begetting children are naturally coupled together, as in Od. 4. 208 γαμέοντί τε γεινομένο τε. Others take it to mean 'unborn'; but this gives a harsh

combination with άγαμός τ' ἀπολέσθαι.

44. $\phi \Delta v \tau \epsilon s$, =0? $\xi \phi \alpha \sigma \omega v$, 'who supposed thee to be a champion of the first rank, because thy form is fair outside, but (as they now see) there is no strength in thy heart nor any valour.' ξm , = $\xi \pi \epsilon \sigma \tau \iota$, 'there is on thee,' 'thou art furnished with.'

46. ἢ τοιόσδε ἐὼν κ.τ.λ., i.e. 'was it for such a one as you now show yourself to,' &c.: cp. Eur. Heracl. 816 εἶτα τοιοῦτος γεγὼς τοὺς 'Ηραε-

λείους ήλθε δουλώσων γόνους.

49. ἀπίηs, see on l. 270.

vuòv ἀνδρῶν αἰχμητάων. By an idiom, often found with words of affinity, Helen is styled daughter-in-law of the nation to which she belonged by marriage, viz. the Greeks. So Boreas having carried off Oreithyia was γαμβρόs of the Athenians (Hdt. 7. 189). Cp. also Hor. Od. 3. 5. 8 consenuit socerorum in armis, i. e. in the armour of his wife's people; Virg. Æn. 11. 105 hospitibus quondam socerisque vocatis.

50. πήμα, χάρμα, κατηφείην, Accusatives expressing the result of

the foregoing sentence: cp. 4. 207, Od. 6. 184.

54. οὐκ αν τοι χραίσμη. On the Subj. with αν, see § 31, 2.

τά τε δῶρ' κ.τ.λ. The Article gives a contemptuous emphasis, like οὖτοs in Attic, Latin iste: cp. 2. 275.

57. ἔσσο, for ἔ-ͼσσο, 'else hadst thou put on a shirt of stone,' i.e. been stoned by the people; the commonest ancient form of 'lynch-law'

(Æsch. Ag. 1615, Soph. Aj. 253).

59 ff. The connexion of thought is: 'Your rebuke is just—indeed you are above all weakness or failing—so I will only pray you not to contemn my gifts, and I will fight with Menelaus.' The apodosis to ἐπεί κ.τ.λ. is not expressed: it is supplied in sense by the speech itself. The full grammatical form appears in 6. 333—

Εκτορ, επεί με κατ' αίσαν ενείκεσας οὐδ' ὑπερ αίσαν,

τοΰνεκά τοι ἐρέω.

62. ἐρωήν, 'the force,' lit. the rush or spring of his movement.

65. ἀπόβλητα: cp. 1 Tim. iv. 4 πᾶν κτίσμα Θεοῦ καλόν, καὶ οὐδὲν ἀπόβλητον.

66. ἐκών, 'by his own will.' The exact meaning is not 'no one can get them by wishing,' but 'no one can take them as a matter of choice,'

by willing or not willing: a man is wholly passive in regard to these gifts.

74. ναίοιτε, Opt., because Paris puts this as a thing which he accepts, a consequential incident of his proposal: cp. l. 102 τεθναίη, άλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.

78. μέσσου δουρός ελών, 'taking his spear by the middle.'

79, 80. ἐπετοξάζοντο .. loισίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. There is a slight 'anacoluthon' (§ 58); the sentence begins as if the attack described by ἐπετοξάζοντο were made in two ways, viz. loισίν τε λάεσσί τε. The two Datives therefore should have gone with ἐπετοξάζοντο. But then the feeling that throwing stones is not properly τοξάζεσθαι suggested a new independent Verb, ἔβαλλον. Compare Demosthenes, Fals. Leg. § 76 οὐδ' ἔγραψεν οὕτ' εἰς ἐπιστολὴν οὐδέμιαν οὕτε πρεσβευτὴς οὐδεὶς εἶπε τῶν παρ' ἐκείνου, where ἔγραψεν is placed before οὕτε—οὕτε as though it included both letters and embassies, and the inaccuracy is then corrected by changing to πρεσβευτὴς εἶπε (see Mr. Shilleto's note, a.l.). Cp. also Hdt. ἐγὼ οὐδένα κω ἀνθρώπων δείσας ἔφυγον οὕτε πρότερον οὕτε νῦν σὲ φεύγω (= οὕτε ἔφυγον οὕτε φεύγω).

83. στεθται, lit. 'raises himself,' hence 'sets himself,' 'shows desire

to ' (French fait mine de --).

97-102 is prefatory, the main sentence of the speech beginning at 1. 103 with the demand of ore κ . τ . λ .

98. διακρινθήμεναι, 'for them to be parted,' i.e. that they should be parted: φρονέω = the later δοκεί μοι, 'my mind is.'

100. 'Αλεξάνδρου άρχης, 'the beginning made by Paris': cp. Hdt. 8. 142 περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο,=' the conflict began by your act.' Cp. 2. 356 (note).

103. The white ram is for the Sun, the black one for the Earth (γαῖα

μέλαινα).

105. τάμνη, lit. 'slay' (a victim), hence 'make' (a treaty) by slaying. 107. Διδε δρικια δηλήσηται, 'do wrong to, offend against, the oath of Zeus.' See the note on 4. 67, 68.

109. δ γέρων, 'an old man,' the Art. pointing the contrast, § 47, 2, b.

The sentence is quite general. πρόσσω και όπίσσω, cp. l. 343.

112. παύσασθαι. With this reading the meaning is 'hoping that they had ceased,' i. e. that the proposed combat had put an end to the war. Inferior MSS, have παύσεσθαι.

113. ἐπὶ στίχας, 'in ranks,' cp. 2. 687.

115. ὀλίγη δ' ἢν ἀμφὶς άρουρα, 'there was little ground round' (each pile of arms)—an epexegesis of πλησίον ἀλλήλων. This seems more natural than the ancient interpretation, 'there was little ground between' (the two armies). Cp. Od. 8. 476 θαλερὴ δ' ἢν ἀμφὶς ἀλοιφή, and so 14. 124.

121. Notice the dramatic skill with which the sending of the heralds

is made into an opportunity for changing the scene to the interior of Troy. So too at the end of the Taixcornounta Priam's departure with the returning heralds (1. 249) takes us back to the field without a perceptible break in the narrative. Compare the note on 1. 493 (as to the episode of the restoration of Chryseis). It is in such things as these that the finish of Homeric poetry is shown.

126. δίπλακα, sc. χλαῖναν, a cloak so large that it could be worn folded double: cp. 10. 133. It is opposed to ἀπλοίδες χλαῖναι (Il. 24. 230).

138. τῷ νικήσαντι, 'to the one who shall have conquered.' The Art. points the implied contrast, § 47, 2, d. κε goes with κεκλήση, § 35.

- 144. According to later poets, Aethra, the daughter of Pittheus and mother of Theseus, was taken captive by the Dioscuri when they inwaded Attica in order to recover Helen from Theseus. When Helen was carried off (for the second time) by Paris, Aethra followed her to Troy, and at the end of the siege was found among the captives and rescued by her grandsons, Demophon and Acamas. This story, however, like most legends of Theseus (see Il. 1. 265), is unknown to Homer, and accordingly there seem to be only two possible explanations of the present passage. Either it is an interpolation, as Aristarchus thought, inserted in order to introduce a reference to the later story of Aethra: or (what seems more probable) the names Allon and Khuken are brought in here merely to give an air of reality to the narrative, and the coincidence of name with the Aethra of Attic tradition is a mere accident. If we adopt the latter view it is easy to suppose that the coincidence led to the strange fancy of turning the mother of Theseus into a handmaid of Helen.
- 146-148. The phrase of αμφί τινας (Plur.) implies a group, of which the persons mentioned are the most important: cp. 4. 295 ff. The change to the Nom. in 1. 148 has no significance.
 - 152. λειριόεσσαν, 'lily-like': the epithet as transferred to sound seems to mean 'smooth and clear.' So in Latin argutus is applied to 'clear-cut' form and 'shrill' sound.
 - 153. Tolor is predicative, = 'such were they as they sat.'
 - 156. οὐ νέμεσις, = 'it is not (a matter for) νέμεσις.' So in Latin, vestra existimatio est, 'it is matter for your judgment.'
 - 162. Join ίζευ πάροιθ' έμεῖο, 'sit in front of me.'
 - 164. Cp. Hdt. 1. 45 εls δε οὐ σύ μοι τοῦδε τοῦ κακοῦ αἴτιος, εἰ μὴ ὅσον ἀέκον ἔξεργάσαο, ἀλλὰ θεῶν κού τις κ.τ.λ.
 - 166. δs μοι κ.τ.λ., 'that so you may,' &c., the two preceding lines being parenthetical,
 - 168. κεφαλή και μείζονες, 'greater with the head,' i.e. taller: cp. ll. 193, 194. καί emphasises μείζονες (=greater, not merely equal).
 - 175. τηλυγέτην, see the note on 5. 153.
 - 176. τό, 'wherefore': § 37, 1, § 47, 3. τέτηκα, 'I waste away,' § 26, 2.

179. ἀμφότερον, 'both,' an Acc. used adverbially.

180. ἐμός .. κυνώπιδος. The Adj. is equivalent to a Gen.: cp. l. 54. εἶ ποτ' ἔην γε, a phrase that is always used of lost happiness: as Il. 11. 766 ὡς ἔον εἶ ποτ' ἔον γε μετ' ἀνδράσιν (of youthful strength), 24. 426, Od. 15. 268., 19. 315. The effect is that of an assurance that the past to which the speaker looks back was really once present: 'if there was an Agamemnon [as there was], he was my brother-in-law.' Cp. the use of εἶ ποτε in prayers, as Il. 1. 39 εἶ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα κ.τ.λ., I. 394 εῖ ποτε δή τι ἢ ἔπει ὄνησας κ.τ.λ. This interpretation sull the passages: see Il. 11. 762, Od. 15. 268, &c. The phrase is generally taken to be an expression of doubt: 'if ever there was,' 'if it be not a dream.' Others (as G. Curtius) regard it as a survival of an original use of εἶ = 'when' (cp. German wenn). But both these explanations are confessedly unsatisfactory.

183. δεδμήστο. The past tense refers to the former speech:='you are, as I thought, a king of men.' Cp. II. 12. 164 Ζεῦ πάτερ, ἢ βά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο, 'so you, too, are a lover of deceit!' So often with ἀσα and an Impf.

189. avriáveipai, 'a match for men.'

192. τόνδε, Acc. de quo, § 37, 7.

193, 194. For the Datives, cp. the note on l. 168.

196. ἐπιπωλεῖται, 'passes along,' as in review.

206. σεθ ένεκ' ἀγγελίης, 'on account of a message about you.' For ένεκα, cp. Od. 16. 334 τῆς αὐτῆς ένεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί: for the Gen., Od. 10. 245 ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων, 'to tell the news of his companions.' The ancients supposed a Masc. ἀγγελίης (formed like ταμίης, νεηνίης), but this is needless and improbable.

210. στάντων probably refers to the whole assembly (as Paley thinks); 'overtopped them when they stood up with his broad shoulders.' ώμους may be Acc. of the 'part concerned,' as in l. 227 έξοχος 'Αργείων κεφαλήν τε καὶ εὐρέας ώμους. Οτ ὑπείρεχεν may be transitive: 'held his

broad shoulders high above them.'

- 211. ἀμφω δ' ἐξομένω, in the Nominative, owing to the partial apposition of 'Οδυσσεύs. We rather expect τωο clauses to follow, such as 'Οδυσσεύs μὲν.. Μενέλαος δὲ.. (like 7. 306 τὰ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν.. δ δὲ..). The single clause γεραρώτερος ἦεν 'Οδυσσεύς, by a slight anacoluthon, takes the place of such a double clause. So Il. 10. 224 σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησε: see § 58.
 - 212. πθοιν, 'before all,' in the Trojan assembly.

213. ἐπιτροχάδην, 'trippingly,' 'fluently.'

215. ἀφαμαρτοεπής, 'blundering, missing the mark, in speech': cp. Od. 11. 510 οὐχ ἡμάρτανε μύθον (of Neoptolemus).

ή και γένει ὕστερος ήεν, 'yet he was [and that though he was] the younger' (καίτοι νεώτερος ήν, Schol.). Most MSS, have el καί, but the

neient critics do not recognise this reading; their only doubt is between $\hat{\eta}$ and $\hat{\eta}$. For $\hat{\eta}$ = 'although,' cp. 7. 393 of $\phi\eta\sigma\iota\nu$ doser. $\hat{\eta}$ $\mu\dot{\eta}\nu$ Track $\gamma\epsilon$ kkrotau; 22. 279 old da... $\hat{\eta}\epsilon$ (longh you thought you did); also 11. 362., 16. 61., 18. 13.

220. ζάκοτον, 'surly,' 'cross-grained': cp. Shakespeare, Sonnet

As an unperfect actor on the stage Who with his fear is put beside his part, Or some fierce thing replete with too much rage, Whose strength's abundance weakens his own heart.

223. ούκ αν . . έρίσσειε, 'could not have contended,' § 30, 6.

224. Join ἀγασσάμεθ' είδοs, 'we did not then so wonder at the outward guise of Ulysses, when we saw it,' i. e. we thought no more of it, lost as we were in wonder at his gifts of speech. The line, however, is generally thought to be spurious. It makes a weak and awkward conclusion to the speech; and the neglect of the digamma in two words (Fείδοs and Fιδόντεs) confirms this view.

235. 'Whom I should know well, and tell their names' (i.e. if I were asked): cp. Od. 22. 350 καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εΐποι. The conditional form, properly speaking, suits only the second clause (μυθησαίμην); the other is assimilated to it, because treated as a subordinate step; as though the sense were 'I should tell from knowing well.' καί τ'. The τέ is copulative, καί emphasising ούνομα.

238. **μot**, with μ (a, 'one with me,'=the same as me. The construction is different in 5. 896 ξ μοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ, as there it is the father that speaks. Here μ (a is necessary to the sense.

242. aloxea, in a concrete sense, 'words of scorn'; cp. 6. 351.

243. The Dioscuri, according to this passage, were simple mortals. The alternate immortality described in Od. 11. 299-304 is probably a later notion.

244. $a\hat{\mathbf{v}}\theta\mathbf{i}$ (= $a\hat{\mathbf{v}}\tau\delta\theta\mathbf{i}$, $a\hat{\mathbf{v}}\tau\sigma\hat{\mathbf{v}}$), 'where they were.'

252. τάμητε, 2 Plur., because it includes the other parties: 'that you all may make a treaty.'

262. βήσετο, 'mounted,' here takes an Acc. δίφρον.

270. μίσγον. According to the Schol. this does not mean the usual mixing with water (for the σπονδαί are expressly called άκρητοι, 'pure' wine), but mixing of wine brought by the two parties to the treaty.

274. veruav. The usual rite was the burning of this hair, but in the case of an oath no fire was used (the victims not being eaten, l. 310).

279. Tivotov, Dual, because Hades and Persephone are intended.

285. Τρώα: . ἀποδοῦναι, the Inf. for the Imperative, as 2. 413.
287. ἤ τε.. πέληται, 'which shall live,' i.e. be known and spoken

287. ή τε.. πέληται, 'which shall live,' i.e. be known and spoken of: cp. 6. 358 ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι.

289. 'Αλεξάνδροιο πεσόντος, may be taken with τιμήν, 'the penalty

due for Paris on his fall,' or (better) as a Gen. absolute. ούκ ἐθέλωσιν not μή, because οὐκ ἐθέλω is a single notion, = ' refuse.'

294. θυμοῦ δευομένους, subordinate to ἀσπαίροντας, 'gasping as

breath (life) failed them.'

295. δεπάεσσιν, with άφυσσάμενοι, 'drawing off in cups.'

299. πημήνειαν, 'do mischief,' here without an Object: cp. ὁπέρ δρεια δηλήσαντο, 4. 236, 271. The Optative is used because the principal Verb (βέοι) is in the Opt.; § 34, 1, δ.

301. αὐτῶν, Gen. governed by ἐγκέφαλος, without reference to the

Dat. ooi. Sauciev, 'be made subject,' i. e. brought into slavery.

308. 76 Ye anticipates the clause which follows: 'knows that,

namely to which of the two,' &c.

- 310. According to the Schol., if the oath one was taken by a native of the country, the victims were buried; if by a foreigner, they were cast into the sea. There is an instance of the latter in Agamemnon's oath, Il. 19. 249 ff.
 - 313. awoppor, used adverbially, 'back again.'
 - 317. ὁππότερος.. ἀφείη, 'to see which should throw.'
 - 327. EKELTO, Sing., agreeing with the nearest Nominative.
- 333. Paris had come into the field wearing only the armour of an archer, see l. 17.
- 340. ἐκάτερθεν δμίλου, 'on each side of the throng.' The line recurs at Il. 23. 813, where the δμιλοs is the crowd of spectators.
- 345. Kortovre is subordinate to octovr' eyxelos: 'shaking their spears in their wrath.'
- 348. χαλκόν, of the defensive armour. Aristarchus read χαλκόs, taking it to mean the spear. The word is certainly used for a spear in the next line; but in this place it seems more natural that it should mean the weapon last mentioned, viz. the shield. So in 7. 266—

τῷ βάλεν Αΐαντος δεινόν σάκος έπταβόειον μέσσον ἐπομφάλιον · περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.

350. ἐπευξάμενος, 'with a prayer': the Aor. Participle may express an accompanying action, when it coincides with the principal action.

352. δάμασσον. Aristarchus read δαμήναι, 'grant that I may punish him, and that he may be subdued under my hands': for the change of Subject, cp. 5. 118 δὸς δέ τέ μ' ἀνδρα έλεῦν καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῦν.

353. Tis, any one, people in general.

362. ἀνασχόμενος, 'raising his arm'; see on l. 350.

αὐτῷ (the φάλος or ridge of the helmet) has some emphasis: the sword broke just where it_struck. But Aristarchus read αὐτῷ, taking it off the helmet.

366. rloaofa, 'that I had taken vengeance': Aor. as in 1. 112. Menelaus had thought his victory secure when he delivered his blow on the helmet of Paris.

366. κακότητος, 'for his foul deeds': Gen. of price.

368. παλάμηφιν, an ablatival Gen., § 40.

370. ἐπιστρέψας is Intrans.; cp. ὑποστρέψειας, l. 407.

371. ὑπό with the Acc. expresses extent under: the thong passed under the neck, § 42, 3.

378. ἐπιδινήσας, 'whirling it round'; Aor. as in 1. 350 (supra).

380. ἔγχεϊ, with ἐπόρουσε, cp. l. 349. A warrior carried two spears, and this therefore was the second.

382. κηώεντι, 'scented.'

383. καλέουσα is the Fut. Participle, which in Homer is only used with Verbs of motion (going, sending, &c.).

385. ἐανοῦ, Gen. with λαβοῦσα. The Substantive ἐἄνόν, a garment, is to be distinguished from the Adjective ἐᾶνός, flexible, an epithet of tin.

388. μων refers to the same person as ή in the preceding line; the Subject to φιλέεσκε being Helen.

391. κείνος is predicative, 'yonder is he,' as 19. 344 κείνος δ γε . . ποται.

399. δαιμονίη, see the note on 1. 561.

400. πολίων is partitive, with πη, 'somewhere further among the cities' = 'to some further city.'

The connexion of the speech is: 'I am sure that you are going to carry me off to some new favourite;—is it not the victory of Menelaus that brings you here with fresh schemes of mischief? Nay, be faithful to him [airtóv emphatic], give him the comfort he needs. I can have nothing more to do with him, for I belong to Menelaus again.'

406. ἦσο κ.τ.λ. The asyndeton makes an abrupt transition to the climax of the speech: cp. 1. 179.

407. ὑποστρέψειας. The Opt. expresses affected anxiety that the advice should be taken: 'better not to return any more to Olympus,'

412. ακριτα, 'measureless,' 'untold,' cp. ἀκριτόμυθος, 2. 246.

417. Kév here indicates a further and certain consequence of what Aphrodite will do.

424. τη, 'for her,' with κατέθηκε in the next line.

δίφρος denotes a seat of a simple kind, used in sleeping rooms, &c. 428. ἡλυθες, 'so you have come,' said in a surprised half-interrogative tone: see on 4. 243.

430. ἡ μέν, 'yet surely,' 'you must admit that,' cp. 1. 215.

433. άλλά σ' ἔγωγε κ.τ.λ., 'for my part I recommend you to,' &c. the emphatic ἔγωγε, to show that this is her real advice, the preceding sentence being ironical.

436. ὑπ' αὐτοῦ δουρί, 'under his spear,' αὐτοῦ being emphatic: 'he will be the very one to lav you low.'

435. ἀντίβιον, here an Adjective; more commonly used as an Adverb, in the phrase ἀντίβιον μαχέσασθαι.

438. με.. θυμόν, Acc. of the 'whole and part,' § 37, 5.

441. τραπείομεν, 'let us take our pleasure,' I Plur. Subj. of ετάρπην (τέρπω), with metathesis (as in κραδίη and καρδίη, θάρσος and θράσος). The word might also come from τρέπω, 'let us betake ourselves': but this does not suit the Aor. Participle εὐνηθέντε, and there is no other evidence of an Aor. ἐτράπην, from τρέπω, in Homer.

442. ἀμφεκάλυψε, cp. Il. 1. 103, with the note.

453. 'They were not hiding Paris' [implies that they would not have kept him hid] 'if any one had seen him,' non celabant, si quis vidisset; like memini numeros si verba tenerem (Virg. E. 9. 45).

BOOK IV.

In the fourth book the episode of the duel between Paris and Menelaus is brought to a conclusion, and the main action of the poem is resumed. According to the treaty just made, the victory of Menelaus ought to have ended the war; but this is prevented by the interference of the gods, who induce Pandarus, the Trojan archer, to shoot at and wound Menelaus (ll. 1-219). This act of treachery causes both sides to prepare anew for battle. Agamemnon passes along the Greek lines, distributing encouragement and rebuke (ll. 220-421). At length the armies meet, and the first combats are described (ll. 422-544).

Thus the contents of the book are fairly described by the ancient titles δρκίων σύγχυσις and 'Αγαμέμνονος ἐπιπώλησις. The latter, it will be seen, is of value in bringing some new figures on the scene, and generally in completing the picture of the Greek army. On the con-

nexion between the two parts, see the note on 1. 220.

References to this book may be found in the fifth, where Pandarus alludes to his attempt against Menelaus (5. 206), and in the seventh, where Hector, in his challenge to the Greek leaders, observes that the treaty has come to nought (7. 69); and again where Antenor urges that Trojans to restore Helen (7. 351). The main thread of the story is kept in view by a mention of the absence of Achilles (4. 512, 513). On the other hand, there is no reference to the treachery of Pandarus in the speeches of Diomede (5. 115 ff.) and Sthenelus (5. 243 ff.), or in Hector's speeches to his mother (6. 264 ff.) and Paris (6. 326 ff.).

1. ol δè θεοί, 'but the others, the gods': the Art. shows that we are turning away from the plain, § 47, 2, 6. ἡγορόωντο, 'held debate.'

4. δειδέχατ[o], 'pledged.' The form belongs to δείκ-νυμ, not δέχ-ομα: cp. δεικνύμενος, 'holding out the hand,' δειδισκόμενος, 'greeting,' δεικυνόωντο, 'welcomed.' δειδέχατο is the 3 Plur. Plpf. It seems to express attitude (viz. that proper to the act of pledging), § 26, 2.

5. aurika, viz. as soon as Agamemnon had made the demand at the end of the third book,

- 6. παραβλήδην, 'sideways,' hence 'ironically,' 'sarcastically.' The point of the sarcasm is that Here and Athene do not desire the victory of Menelaus and restoration of Helen, because it would prevent their real object, which is the destruction of Troy. Jupiter affects not to know this, and to be surprised that they do not support Menelaus. proposal is not sincere (for it would prevent him from fulfilling the Prayer of Thetis), and is only made in order to throw on Here and Athene the responsibility of breaking the treaty.
 - 11. παρμέμβλωκε, 'places herself,' 'takes her stand by him': § 26.
 - 13. Cp. the words of Agamemnon, 3. 457.
 - 17. γένοιτο. Aristarchus read πέλουτο.
- 18. οἰκέοιτο is an Opt. of willingness or concession, expressing what the speaker agrees to: § 30, 4.
 - 22. ἀκέων is here an Adverb, like ἄκην.
 - 28. κακά, Acc. expressing the sum or result of the action, § 37, 3.
- 32. $\delta \tau[\epsilon]$ expresses the ground of the preceding question: 'how do they do you such harm (as it seems they do) since you are eager,' &c. So $\delta \tau$ in Od. 5. 339—

κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάον ἐνοσίχθων ὦδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;

- 37. Note the asyndeton with which he comes to the main point of the speech: 'well, do as you please.' Cp. 3. 406.
 - 42. διατρίβειν, Inf. as an Imper., after the Imper. βάλλεο, § 36, 3.
- 46. τάων is governed by πέρι, 'beyond these': cp. l. 257 περὶ μέν σε τίω Δαναῶν.
- 53. This has sometimes been thought to be an allusion to the Dorian invasion. But there is no hint elsewhere of a destruction of these cities by the Dorians. And no such special reference need be supposed.

56. οὐκ ἀνύω, 'I make nothing,' 'do not gain' my object. Possibly ἀνύω is a Future.

- 59. πρεσβυτάτην, 'first in dignity.' She is the only goddess called πρέσβα θεά.
 - 60. ἀμφότερον, Adv., 'both ways.' γενεή, 'in age.'
 - 74. atfaoa, Aor. Part. describing the action, 'shot down': cp. 3. 350.
- 77. λαμπρόν, with ἀστέρα, l. 76 being parenthetical. On the use of τέ in similes, see § 49, 0.
- 84. ἀνθρώπων, with πολέμοιο: 80 μάχη ἀνδρών (3. 241), ἀνδρών πόλεμος (5. 332).

93. πίθοιο is an Opt. used as a gentle Imperative, § 30, 2: the sentence need not be taken to be interrogative.

94. τλαίης κεν κ.τ.λ. The request is put as a supposed consequence following on the preceding wish: 'if so (κεν) you will take courage to'&c.

95. Tpweror, 'with, in the eyes of, the Trojans,' a locatival Dat.

99. δμηθέντα is subordinate to ἐπιβάντα: 'mounting the pyre because laid low by the dart.'

102. ἐκατόμβην properly 'a hundred oxen,' here extended to a similar sacrifice of rams.

104. Note the play in the words φρένας άφρονι.

105. ἐσύλα, 'stripped,' i. e. took out of its case (γωρυτός, Od. 21. 54).
τόξου αίγός, 'a bow made of (the horns of) a goat': cp. ἀσκὸς βοός

bottle of ox-skin'; πέδιλα νεβρών (Hdt. 7. 75).
 106. δν. governed by βεβλήκει, not by τυχήσας.

107. ἐκβαίνοντα δεδεγμένος, 'waiting for it as it stepped forth': cp. 5. 238 ἐπιόντα δεδέξομαι, 'I will wait for his onset.' There is usually a comma at ἐκβαίνοντα, which is then taken directly with ὄν. The Perfect δεδεγμένος expresses the attitude of waiting, § 26, 2.

110. ἀσκήσας, 'working them up,' applying his craft to them.

III. κορώνην, the tip, in which was the notch for holding the string.

112. ποτὶ γαίη may be taken with κατέθηκε, while ἀγκλίνας adds a further touch of description: 'he placed it duly on the ground when he had strung it, resting it thereon'; cp. Od. 9. 329 καὶ το μὲν εῦ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρφ. The comma which most editors put at τανυσσάμενος gives an unusual division of the line.

117. μελαινέων έρμ' όδυνάων, 'the stay (safeguard, hold-fast) of black pains.' The word έρμα is applied to the props that were used to support a ship when drawn up on shore, metaphorically to a man who is the 'mainstay' of his city (ξρμα πόλησς). With the notion of 'a fastening for pain,' compare the phrases κήδε' ἐφῆπται (2. 15), ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται (21. 513).

124. κυκλοτερέs is predicative: 'stretched the bow circular,' i. e. into a circular form.

129. ἐχεπευκές, 'bearing bitterness.'

130-132. τόσον μὲν ἔεργεν... αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὅθι κ.τ.λ., lit. 'she so far kept away the arrow from the flesh, but herself guided it to the place where &c.'; i.e. she kept it from reaching the flesh except where, &c. Cp. 18. 378 οἱ δ' ἢ τοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὕατα δ' οὕ τω δαιδάλεα προσέκειτο, = 'they were finished except that &c.' So 22. 322-324. The comparison ὡς ὅτε... ὕπνφ does not refer to τόσον, but describes the whole action of Athene. δθι, 'to the place where,' &c. ζωστῆρος ὀχῆες, 'the clasps of the belt.'

133. ξύνεχον, Intrans., 'held together,' 'were fastened.' διπλόος ήντετο, 'met so as to overlap': viz. where the two parts of the θώρηξ.

the breast-plate and back-plate, met at the side (Mr. Leaf in the *Journal* of *Hellenic Studies*, iv. 73; Helbig, *Hom. Epos*, p. 198). This would be a natural place for the belt to clasp.

137. The μίτρη was a sort of kilt, worn under the θώρηξ.

- 138. πλεῖστον ἔρυτο, 'did most to ward it off': cp. 5. 538 ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο.
 - 141. tis te, used in similes and general statements, § 49, 9.
- 142. ἴππων. The Plur. is general, 'of some horse,' as 10. 259 ρύσται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν. But Aristophanes read ἵππφ, as in l. 145.
- 146. μάνθην is 3 Dual of a non-thematic Aor. (§ 3) of μαίνω, for ε-μάν-σθην. The σ is lost as in πεφάνθαι for πεφάν-σθαι (Buttm. Spr. II. 244).
 - 151. velpov is the thread which fastened on the head of the arrow.
- 155. θάνατον is an Acc. of the sum or result of the action, like κακά in 1. 28. The Impf. έταμνον gives the meaning 'the treaty that I made proves to be death to you,' in making the treaty I was compassing your death.' Agamemnon reflects that by putting Menelaus forward he had exposed to the enemy the person upon whom everything turned.
 - 156. Join προστήσας πρό 'Αχαιών (not πρό 'Αχαιών μάχεσθαι).
- 157. $\delta s_1 = \delta \tau \iota$ obtas: there should be no full stop or colon at $\mu \dot{\alpha} \chi \epsilon \sigma \theta \alpha \iota$.
- 160. γάρ τε. On the use of τέ in gnomic passages, see § 49, 9: on the Aorists ἐτέλεσσεν, ἀπέτισαν, § 25, 2.
 - 164. δτ' αν ποτ' όλώλη, the Subj. of solemn prediction, § 13, 2.
 - 166. ὑψίζυγος, 'seated aloft,' = σέλμα σεμνόν ήμενος (Aesch. Ag. 183).
 - 167. The aiyis is described in 2. 447 ff., 5. 738 ff.
 - 178. ἐπὶ πῶσι, 'in all cases': ἐπί as in ἀτελευτήτφ ἐπὶ ἔργφ (1. 175).
 - 179. This brought an army in vain.
- 182. χάνοι.. χθών does not imply an earthquake or miracle: it is merely a variation of the phrases χθώνα δύμεναι, γαῖα καλύπτει, &c. εὐρεῖα is a constant epithet of the earth, cp. 11. 74.
 - 185. πάροιθεν, 'before' [a vital point was reached].
- 187. ζῶμά τε καὶ μίτρη, see ll. 133, 137, where the arrow goes through belt, θώρηξ, and μίτρη. It follows, as Mr. Leaf shows (l. c.), that the ζῶμα was part—the waist or lower part—of the θώρηξ (Helbig, p. 201).
- 194. φωτ', so 21. 546 φωτ' 'Αντήνορος υίον: cp. the redundant use of drήρ, 5. 649 drέρος άφραδίησιν άγαυοῦ Λαοδάμαντος, and so 11. 92. Note that Asolepius in Homer is still a mere mortal.
 - 197. κλέος, πένθος, Acc. of the sum or result : cp. 11. 28, 155.
- 209. καθ' δμιλον άνα στρατόν. The difference between άνα and κατά is very slight: probably κατά gives the notion of being surrounded; 'plunging into the throng on the way through,' &c.
 - 211. βλήμενος ήν, 'lay where he had been struck.
 - 212. κυκλόσε, 'into a circle,' i. e. all round. Aristarchus read κύκλος.

- δ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο. The δέ marks the apodosis to the clause ἀλλ' ὅτε δή—the Subject (δ) being Machaon, who presented himself (παρίστατο) in the group round Menelaus, and forthwith drew out the arrow.
- 214. πάλιν άγεν, 'were broken backwards'; the barbs of the arrow not being in the wound could be drawn out in this way, and broken against the armour.
 - 219. ol .. πατρί, 'to his father,' cp. 5. 116., 12. 334, &c.
- 220 ff. It is not quite obvious why the Trojans should be the first to advance. The act which violated the treaty came from their side. Perhaps the intention is simply to represent both sides beginning the advance; but the poet looks at it from the Greek point of view, from which the Trojan movement is more conspicuous.
 - 223. ούκ αν.. ίδοις, 'you would not have seen,' § 30, 6.
 - 229. μάλα πόλλ' ἐπέτελλε, 'gave him many injunctions.'
- 235. ψευδέσσι. So Aristarchus read, though ψευδήs does not elsewhere occur in Homer. With the other reading, ψεύδεσσι (from ψεῦδος), the meaning is 'Jupiter will not help where there is falsehood': for ἐπί cp. l. 178, and the Attic ἐπὶ πᾶσι δικαίοις.
- 236. δηλήσαντο, 'have done harm,' viz. to the other side: cp. l. 66 'Αχαιούs . . ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
 - 237. αὐτῶν is opposed to ἀλόχους καὶ τέκνα in the next line.
- 242. Ιόμωροι, from jós, 'an arrow': on the -μωροs see 2.692 (note). The feeling of contempt for archery is perceptible in Homer: cp. 11. 385 τοξότα λωβητήρ.
 - έλεγχέες only occurs here: elsewhere έλέγχεα.
- 243. ἔστητε. The Aor. is used in impatient questions of this kind: cp. 2. 323 τίπτ' ἄνεφ ἐγένεσθε; 20. 178 τί νυ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὰν ἔστης; 22. 122., Od. 4. 810., 10. 64, &c.
 - 247. ένθα τε, 'to the place where,' cp. l. 132 ίθυνεν δθι.
- 251. ἐπὶ Κρήτεσσι expresses the terminus ad quem of the motion: 'he came [and stood] by the Cretans.'
 - 262. σον δέ, Apodosis.
- 263. ἀνώγοι. The Opt. indicates that it is a mere supposition, with which the speaker has nothing to do; whereas εἶ περ.. πίνωσι is the occasion contemplated. Cp. Od. 14. 374 οὐδὶ πόλινδε ἔρχομαι, εἰ μή πού τι περίφρων Πηνελόπεια ἐλθέμεν ὀτρύντροιν, ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθοι, = 'I only go if Penelope sends me' (the condition as known to the speaker), 'when a message comes' (the condition of the sending, as to which he makes a mere supposition).
- 277. μελάντερον ἡὖτε πίσσα. The main question here is whether ἡὖτε means 'like' or 'than.' In the former case μελάντερον has to be taken absolutely; 'blacker and blacker' (like ἐπασσύτεροι), or 'blacker than when near.' The combination 'blacker (and accordingly) like

pitch' is harsh: possibly it may be supported by Hdt. 3. 23 κρήνην.. dπ' ής λουόμενοι λιπαρώτεροι ἐγίνοντο κατάπερ εἰ ἐλαίου εῖη. Most commentators, however, suppose that ἡθτε is used for ἡ, comparing the similar use of als and wie (as well as dann) in German, and as in provincial English. But if the meaning here is 'blacker than pitch,' it seems more probable that ἡθτε is an old error for ἡέτε (Bekker, H. B.I. 312), which occurs in Od. 16. 216 ἀδινώτερον ἡ τ' οἰονοί. In any case the two passages can hardly be treated differently. Buttmann took ἡθτε here for 'than,' and accordingly wished to read ηθτ' οἰωνοί in the Od. (Lexil. s.v. εθτε).

286. σφωι .. κελεύω. Cp. the speech of Ulysses, 2. 190.

295. ἀμφὶ κ.τ.λ. see on 3. 146. It is strange that Nestor's sons, Antilochus and Thrasymedes, are not mentioned here.

303. The abrupt change to oratio recta is unusual: cp. 23. 855.

306. ἀπὸ ὧν ὁχέων, 'fighting from his own chariot': ἀπό as 5. 13 τὰ μὲν ἀφ' ἴπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ἄρνυτο πεζός, and 15. 386. Cp. also Xen. Cyr. 3. 3. 60 οἱ ἀπὸ τῶν ἀρμάτων προμαχοῦντες (Am.).

έτερ' άρματα, viz. the chariots of the enemy.

307. δρεξάσθω, 'let him aim his blow': the Aor. δρέξασθαι denotes the act of reaching or lunging out (in throwing the spear). Nestor's advice is in the direction of a more regular system of tactics than we find in Homeric practice.

314. Εποιτο, 'played their part,' 'kept up with' (your spirit): cp. Od. 20. 237 γνοίης χ' οίη έμη δίναμις καὶ χείρες έπονται, also II. 16. 154 δς καὶ θνητός ἐὰν ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.

315. δμοίτον, 'common to all': cp. νεῶκος ὁμοίτον (l. 444), and the recurring ὁμοιτον πολέμοιο. ὁμοίτος is an archaic variety of ὁμοίτος, and the meaning 'common' is archaic, and nearly confined to this form.

320. Cp. Liv. xxii. 51 Nom omnia nimirum eidem dii dedere: vincere scis, Hannibal, victoria uti nescis.

328. μήστωρες ἀῦτῆς, 'contrivers of the battle-cry,' which it was the work of the chiefs to raise. See the note on 5. 272.

331. οὐ γάρ πώ σφιν, 'their people had not yet heard the battle cry' (which had not yet been raised), but the troops were only now getting into movement, and so they were waiting. On ἀκούω see 2. 486.

334. δππότε, with μένοντες, 'waiting [for the time] when.'

335. ἄρξειαν, sc. 'Αχαιοί, understood out of πύργος 'Αχαιῶν (La R.), or more generally, the two armies. Ameis supposes a change of subject: 'waiting till another company should advance and they (themselves) should begin,' = ὁπότε ἄλλου πύργου ἐπελθόντος ἄρξειαν. This however is too harsh. Perhaps we should read ἄρξειεν (with one MS.).

341. ¿óvras, Acc., see the note on 2.113.

342. καυστείρης presupposes καυστήρ, Fem. καύστειρα. Such a form properly denotes an agent (like δμήτειρα, 'vanquisher,' δρήστειρα, &c.),

its use here involves a sort of personification of μάχη. For the metaphor, cp. the phrases δέμας πυρός, φλογὶ εἴκελος ἀλκήν, &c.

- 343. Saurds akouáteofor épero, 'hear of the banquet (i.e. hear the summons to it) from me.' Elsewhere akouátopau is used of listening to a singer (Od. 9. 7., 13. 9); hence it may be meant to have a contemptuous force here; 'you are the first whose ears are tickled with news of the banquet.'
- 344. Agamemnon speaks in the plural, since these feasts were public, and were maintained from a common store (δήμια, cp. 17. 250).
- 345. «péa is Nom.; 'roast flesh is dear to you to eat,' = 'you are glad to eat roast flesh.'
- 347. φίλωs alludes to φίλα of l. 345; 'now you would be no less glad to see.' &c.
- 351. Most editors make the question end at μεθιέμεν, and take δππότ'... "Αρηα with what follows, = 'when there is a battle you will see,' &c. But the use of the Subj. (ἐγείρομεν) without ἄν οι κέν shows that the reference in that clause is not to a future event, but is quite general, § 33, 1. Moreover, it is unlike Homer to begin a fresh sentence with δππότε, without any Particle of transition, and in the middle of a line: cp. 1. 163. On the other hand, the asyndeton at δψεαι κ.τ.λ. is natural (cp. 3, 406, with the note): 'nay, you will see,' &c.
- 357. γνω χωομένοιο. The Gen. is used because γιγνώσκω expresses Agamemnon's observing a fact about Ulysses, viz. that he was angry. With the Acc. it means to know a person, esp. to know who he is.
- 361. ήπια δήνεα, not κακοὶ δόλοι, as he had called them before (l. 339), but 'gentle wisdom.'
- 362. ἀρεσσόμεθ', Subj., 'we shall make good, make amends for.' The Pres. ἀρέσκω is not Homeric.
- 371. δπιπεύεις, the reading of the best MSS., is closer to the stem δπιπη (seen in παρθεν-οπίπη-s) than the usual reading δπιπτεύεις.
- πολέμοιο γεφύραs. The word γέφυρα means a dyke or mound, such as were used to protect arable land from floods: see the simile 5. 87-94. The 'dykes of war' may mean the ranks or squadrons, thought of as stemming the tide of war. So a squadron is called πύργοs, and Nestor places his foot-soldiers έρκος έμεν πολέμοιο (l. 299). But the phrase is used in so conventional a way that it is doubtful whether its meaning was really present to the poet's mind. Cp. 8. 533.
- 376. ἄτερ πολέμου, 'on no warlike errand'; Agamemnon therefore had never met him as an enemy.
 - 380. of 8', sc. the people of Mycenae.
 - 382. προ δδοῦ, 'forward on the way,' a partitive Gen.
- 384. ἀγγελίην is a 'cognate Acc.' with έπι .. στείλαν, 'sent on a message.' On ἀγγελίη see the note on 3. 206.
 - 389. πάντα is an adverbial Acc., § 37, 1.

302. wurivov, 'closely packed,' because numerous.

309. τόν. The Art. points the contrast: 'but his son,' § 47, 2, 6.

400. χέρεια (so Aristarchus, others read χέρηα), = χερείονα: cp. πλέας for πλέονας, 2. 129. For άμείνω Aristarchus read άμείνων, sc. έστί.

405. Imitated by Aristophanes, Thesm. 810-

ούτως ήμεις πολύ βελτίους των ανδρών εύχομεθ' είναι.

407. ἀγαγόντε, Dual, meaning Diomede and himself.

410. μοι is a dat. ethicus, 'do not tell me that you put our fathers,' &cc. ένθεο, an Aor. Imper. after μή, contrary to the well-known rule.

δμοίη should perhaps be δμοιίη, see the note on 1. 315.

417. 'Αχαιών, an 'objective' Gen., 'grief for the Greeks when they are made the prey of their foes.' See on 2. 356.

421. ὑπό, i. e. 'in the knees'; cp. 3. 34 ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυία.

423. Ζεφύρου υπο κινήσαντος, 'by the stirring of the West wind':

cp. l. 276 ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς.

- 424. πόντφ, 'in the open sea.' For τε (as to which see § 49, 9) some MSS. have τά, but the Art. is not in place here. τὰ πρῶτα always refers to a single marked point, = 'the first time,' 'once for all,' &c.; while πρῶτα means 'at first,' and is used without the Art. when ἐπειτα or δεύτερον follows. κορύσσεται, 'gains a crest,' i. e. takes the defined form of a high wave.
- 426. κυρτόν έδν κορυφούται, 'comes to a head as it curls.' So in 442-3, Strife is small when she first shows her head (κορύσσεται), which she presently rears to heaven.
- 429 ff. The silence of the Greeks, and the noisy march of the Trojans, have been already described at the beginning of Book III. This repetition marks the intervening part—the Duel of Paris and Menelaus—as an episode.

430. ἔχοντ⁵ ἐν στήθεσιν αὐδήν, 'having voice (the power of speech) in their breasts.'

433 ff. Τρῶes δ' ως τ' όῖες. The construction is changed where the principal sentence is resumed at l. 436. But the anacoluthon is softened by Tρῶes being in the same case as ὁῖες (§ 58, 3); cp. 17. 755-9—

τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται . . , ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Έκτορι κοῦροι ᾿Αχαιῶν

οῦλον κεκλήγοντες ίσαν

where rûv is accommodated to wapûv: cp. also Od. 13. 81 ff.

437. θρόοs, 'speech' (lit. noise, chatter): cp. ἀλλόθροοs, 'foreign.' γήρυs, 'voice,' 'cry.'

443. καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει is subordinate in sense: 'her head touches heaven while she treads the earth.' Cp. Virgil's imitation, Æn. 4. 176-7.

. 449. ἔπληντο, 'met': cp. 5. 282 θώρηκι πελάσθη 'reached the corslet': 5.2766 δδύνησι πελάζειν.

454. κρούνων έκ μεγάλων, to be taken with συμβάλλετον, 'coming

from great springs.' χαράδρηs, the 'rift' or 'gorge' which forms the bed of torrents such as are here intended.

455. τηλόσε. This form is used because the sound is thought of as reaching to the point where it is heard: cp. 11. 21 πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, 'he heard the tale even in Cyprus' (as far as Cyprus); 16. 515 δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν.

460. πήξε, sc. 'Αντίλοχος τὸ δόρυ.

465. ὑπἐκ βελέων, 'out of range of weapons.'

λελιημένος όφρο, so 5. 690: cp. 6. 361 θυμός ἐπέσσυται όφρ' ἐπαμύνω, and 16. 652 δοάσσατο κέρδιον είναι όφρ' κ.τ.λ.

466. µlvvv8a, 'for a short time': cp. 1. 416.

468. παρ' ἀσπίδος, 'at the side from his shield,' i. e. it showed from behind his shield as he stooped. Cp. Æsch. Sept. 624 παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἀρπάσαι δόρυ, which must be a reminiscence of Homer, especially as in Attic παρά is not used with the Gen. of things.

470. αὐτῷ, his body, opp. to θυμός, cp. 1. 4.

473. vióv, with the first syllable short, § 51, 3, c. The form vós (for viós) prevails in Attic inscriptions.

479. Join ὑπὸ δουρὶ Αΐαντος, like ἐμῷ ὑπὸ δουρί, &c.: cp. 3. 436.

480. πρώτον, i. e. he was the first slain by Ajax. ίοντα, 'as he came on.' Most commentators join πρώτον ίοντα, 'as he came on in the front of the battle.'

483. είαμενη, 'flat-lying land.'

486. True, 'the felloe' of a wheel.

488. τοῖον, 'in such fashion,' &c.: cp. 3. 153 τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες

ηντ' ἐπὶ πυργφ.

489. αἰολοθώρηξ. The Adjective probably does not refer to the make or appearance of the θώρηξ, but to the way in which it dances or flashes in the movement of battle: cp. κορυθαίολος, 'flashing with his helmet'; αἰολόπωλος, 'with horses that dart to and fro,' See 12. 167.

491. 6 82 repeats the same Subject, § 47, 1.

493. αὐτῷ, the dead man, as in l. 470.

498. ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος, with ὑπό, 'gave way before the throw.'

500. παρ' ἴππων, 'beside his chariot,' i.e. not quite behind it, like παρ' ἀσπίδος above (468). The Schol. joins the words with ἡλθε, understanding them to mean that Abydos was a place where Priam kept horses: but ἴπποι standing by itself can hardly bear this sense, and παρά would not be used of coming from a distant place.

511. avaox to but, Inf. of consequence: 'their flesh is not stone or iron, so as to withstand.'

514. ἀπό, 'speaking from,' cp. l. 306.

521. τένοντε, 'the muscles,' spoken of in pairs. ἀναιδής, 'ruthless.'

522. άχρις ἀπηλοίησεν, 'crushed away utterly'; άχρις implies that it did not stop short in its effect.

- 527. ἀπεσσύμενον, 'as he made haste to retire.' So Aristarchus read; the MSS. have ἐπεσσύμενον, 'as he rushed on.' The argument against the latter is that it could only refer to a new attack, and Homer in such a case always says expressly against whom the attack is directed. As a rule a warrior who has killed an enemy immediately retires, because he is then especially exposed to attack: and this is so well understood that it need not be expressly said; cp. 14. 461, where Polydamas kills Prothoenor, and then Ajax καρπαλίμων ἀπιόντον ἀπόντισε.
- 533. ἀκρόκομοι, i.e. wearing their hair in a top-knot: cp. κάρη κομόσυτες and ὅπιθεν κομόσυτες (Il. 2. 542).
 - 535. πελεμίχθη, 'was sent reeling.'
- 539. 'Then no longer would any man find fault with the battle if he came into the midst of it': cp. Od. 1. 220 δε τις πινυτός γε μετέλθοι.
- 540. άβλητος καὶ ἀνούτατος, include every kind of wound; βάλλω being used of missiles, οὐτάω of weapons held in the hand.
- 542. αὐτὰρ ἀπερύκοι, 'while she kept off': αὐτάρ is used on account of the negative notion of ἀπερύκοι, as we should say, he was to be in the middle of the fight, but not in danger: cp. 2. 599 (note).

έρωήν, the 'rush' or 'spring.' The word is applied to movements due to a single impulse: hence δουρὸς ἐρωή = 'the range of a spear,' i. e. the distance that the impulse carries it.

BOOK V.

It is characteristic of the Iliad to allow some one of the warriors for a time to occupy the whole interest of the story, and to perform deeds that cast all the others into the shade. The part of the poem which we have now reached offers the first, and also the most marked example of this. The long fifth book, with the larger half (at least) of the sixth, celebrates the exploits of Diomede. In technical language, it is his diploration. A similar place is given in Book XI to Agamemnon, in Book XVI to Patroclus, in Book XVII to Menelaus.

The main incidents of the fifth book are as follows. Diomede takes the chief place, and is driving the Trojans before him, when he is wounded with an arrow by Pandarus (1-105), but returns with fresh strength encouraged by Athene (106-165). Æneas and Pandarus attack him together: he kills Pandarus, and wounds Æneas with a stone. Aphrodite, who comes to the rescue, is herself wounded by Diomede. and flies to Olympus (166-430). Apollo and Ares now aid the Trojans;

after rebuke from Sarpedon, Hector rallies his forces, and Diomede has to retreat (431-626). Sarpedon kills Tlepolemus, but is himself wounded (627-710). At length Here and Athene come down to the aid of the Greeks: Athene rebukes Diomede, and with her he attacks and wounds Ares (711-863). Ares flies to Olympus, and the other gods leave the battle-field (864-909).

The title of Διομήδους άριστεία is given by the ancients to the fifth book, but the prominence of the hero, as has been said, extends considerably further. The end may be placed with high probability at 1. 311 of the sixth book, after the prayer for his overthrow put up by the Trojan women. The references to the war in the latter part of the book (see especially 1. 437) show no sense of his exceptional prowess. The view has the support of the interesting passage of Herodotus (2. 116), where the four lines 6. 289-292 are quoted as occurring ἐν Διομήδους άριστείη.

A peculiar character is given to the 'Aristeia' of Diomede by the combats in which he engages with more than one of the gods. Indeed the notion of a mortal warrior fighting against the immortals runs through all this part of the Iliad. Compare the following passages:—

- 5. 127 ff. Athene removes the mist from Diomede's eyes so that he may know the gods: but he is not to fight against them, except Aphrodite.
- 5. 380 ff. Aphrodite having been wounded by Diomede, complains that the Greeks are now fighting even with the immortals. Dione recounts stories of gods who have suffered evil at the hands of men: but 'he is not long-lived who fights against immortals.'
 - 5. 436 ff. Diomede attacks Apollo, but has to retreat.
 - 5. 605 ff. Diomede warns the Greeks to retreat before Ares.
- 5. 827 ff. Athene bids Diomede not to fear even Ares. He accordingly attacks and wounds Ares, who returns to Olympus and complains to Zeus.
- 6. 108. The Greeks retreat, thinking that an immortal has come to aid the Trojans.
- 6. 128. Diomede says to Glaucus that he will not fight with him if he is an immortal: and relates the fate of Lycurgus to show the danger of so doing.

As in the preceding books, there are occasional references to Achilles: see 5. 788., 6. 99. These are evidently intended to let us see that his absence is a necessary condition of the Aristeia of any other hero.

5. ἀστέρ[ι] ὀπωρινφ, the Dog-star, as appears from Il. 22. 26-31.

6. παμφαίνησι, the Subj. because the clause is qualifying or limiting in sense: Diomede was like the Dog-star 'which shines,' = as or when it shines; cp. 10. 184., 23. 518. παμφαίνω is not compounded with

war, but is formed by reduplication of the root, with frequentative meaning, 'to glitter, twinkle': cp. βαμβαίνω, 'to stagger,'

'Ωκεανοίο, Gen. of material (as πρήσαι πυρόs, to burn with fire): cp. Od. 6. 224 αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο (= with water from the river).

11. πάσης, 'of every kind,' so ἄγρια πάντα (l. 52): cp. 1. 5.

12. of, Diomede. ἀποκρινθέντε, 'coming forward from the throng' (δμιλος), as πρόμαχοι.

21. περιβήναι, ' to bestride ' (in defence); so αμφιβαίνω, &c.

24. of, Dat. ethicus, 'that he might not have the old man grieved.'

29. ὀρίνθη, 'was disturbed,' i. e. they were scared.

31. τειχεσιπλήτα, lit. 'one that draws near to walls,' hence 'assailer of walls.' The word is an example of 'litotes,' i. e. it implies more than it says (§ 59): see on 4.449.

32. οὐκ αν.. εάσσιμεν, 'may we not leave,' a polite form of

request.

33. δπποτέροισι κ.τ.λ., (to decide) to which of the two, &c.

- 36. ἢιόεντι, 'with sandy banks' (ἡιόνες), such as a river has near its mouth.
- 40. στρεφθέντι is a 'true' Dat., μεταφρένφ a locatival Dat. πρώτφ with στρεφθέντι, 'who first turned.'

44. 5s, sc. Phaestus. So in l. 60 5s means Phereclus.

- 46. ἐπβησόμενον, not a Future, but the Participle answering to the Indic. ἐπεβήσετο (see § 9, 3). The next line implies that Phaestus had already mounted the chariot.
- 50. δξυόειs, made of δξύη, a kind of beech. Hence δξύη became itself a poetical word for 'spear.' The derivation from δξύs is against the analogy of the Adjectives in -ειs.

53. ἰοχέαιρα, 'pourer forth of arrows'; for this use of χέω, cp. 618 ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν, 8. 159 βέλεα χέοντο.

64. οἱ τ' αὐτῷ, sc. Phereclus, 'the maker himself' [of the ships]. Some understand the words of Paris, but this is less natural. Θεῶν ἐκ, 'from the gods': cp. 24. 617 θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει, and Od. 6. 12 θεῶν ἀκο μήδεα εἰδώs. The gods had taught him δαίδαλα, but not θέσφατα.

73. κεφαλής, 'in the head,' a partitive Gen., the part being further

defined by kard lviov, 'by the nape of the neck.'

74. ὑπὸ . . τάμε, 'cut through the tongue beneath,' i. e. at the root.

80. μεταδρομάδην, 'in hot pursuit,' without stopping.

81. φασγάνφ άτσσων, 'with a rapid sweep of his sword.'

83. πορφύρεος, 'murky.'

85. Τυδετδην, Acc. de quo, § 37, 7.

89. ἐεργμένοι, properly 'confined,' hence perhaps 'made tight,' made into an unbroken barrier'; cp. 17. 354 σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη. But Aristarchus is said to have read ἐερμένοι, 'strung' or 'fastened

together' (ξρμα, 'a fastening,' 4. 117). Perhaps we should read ἐξργμαναι (Inf. of ἐξργω), taking it with ἰσχανόωσι, 'are not strong enough to withstand it,' 'do not hold out against it.'

The words γέφυρα and έρκοs seem to stand for different kinds of mound or barrier; the nature of the distinction, however, is unknown.

- 91. imsploy, 'throws its weight in,' i. e. swells the force of the river.
- 98. Join βάλε .. κατά δεξιον ώμον; for the use of τυχών cp. ll. 582, 858, also l. 119 έβαλε φθάμενος.
- 99. γύαλον. The θώρης consisted of two pieces (γύαλα), the breast-plate and back-plate.
 - 101. ent dios, 'shouted at or over him.'

105. Auxinger. This was the Trojan Lycia, of which Zeleia was

chief city (2. 824); not the Lycia of Sarpedon.

- 109. πέπον, lit. 'ripe,' 'tender,' but only used in Homer as an affectionate form of address. In some places it has been understood as a term of reproach; 'weak,' 'soft' (2. 235., 6. 55, &c.). But this sense cannot be admitted in all the instances: and it is very unlikely that the use of such a word should vary.
 - 111. καθ' ίππων, 'down from the chariot.'
- 112. διαμπερές, 'right through,' i.e. in the direction of the arrow (instead of pulling it out backwards, as 4. 213).
- 113. ανηκόντιζο. Cp. the imitation, Eur. Hel. 1587 αίματος δ' απορροαί ès οίδμ' ἐσηκόντιζον.

στρεπτός means 'pliant,' yielding to the movement of the limbs.

116. μοι . . πατρί, 'my father,' see on 4. 219.

117. φίλαι. This Aor. is always used of the favour of a god.

118. δὸς δέ τέ μ'. There was another ancient reading τόνδε τέ μ', which is perhaps better, since δέ τε is not in place here (§ 49, 9). ἐλθεῖν, sc. τὸν ἀνδρα, with change of Subject. δρμήν, 'range,' lit. impetus, thence distance to which the impetus carries it. There is an apparent ὕστερον πρότερον, because the main object of the prayer is put first: cp. l. 359 and Virg. Æn. 2. 353 moriamur et in media arma ruamus (with Conington's note).

125. 701, a 'true' Dat. (not governed by ev): cp. 3. 338.

127 ff. Cp. Virgil's adaptation, Æn. 2. 604 ff.—

Aspice; namque omnem quae nunc obducta tuenti Mortales hebetat visus tibi et humida circum Caligat nubem eripiam.

It is instructive to contrast this highly wrought sentence with the simplicity and directness of Homer.

128. γιγνώσκης, Subj. allowed after a past Tense, because the thing purposed is still future, § 34, 2, c. But many MSS. have the Opt.

135. καί is not 'and,' but strengthens περ, so that και πρίν περ = 'although already.' Accordingly μεμαώs is in apposition to Τυδείδηs,

and δη τότε begins a fresh sentence (=tum vero), as in l. 114, l. 454, &c. Recent editors have generally put a colon at έμίχθη, and made the fresh sentence begin at καὶ πρίν περ, with a change of construction, as at 6. 510. But a clause with καὶ—περ seems always to follow the main clause: cp. Il. 1. 217., 11. 721., 24. 423, 570., Od. 8. 316., 24. 499, &c. There is a similar passage (perhaps an imitation) in Hdt. 7. 1 έπεὶ δὲ ἡ ἀγγελίη ἀπίκετο .. παρὰ βασιλέα Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπεος, καὶ πρίν μεγάλως κεχαραγμένον τοῖοι ᾿λθηναίοισι διὰ τὴν ἐς Σάρδις ἐσβολήν, καὶ δὴ καὶ τότε πολλῷ τε δεινότερα ἐποίες, κ. τ.λ.

137 ff. The picture seems to be of a shepherd in lone country (ἀγρφ̂) who finds a lion in the fold (αὐλή) where the sheep are, and wounds him, and then retires into his farm-house in fear. The lion works his will, and retires when he lists.

138. ὑπεράλμενον, 'when he has leaped over,' Aor. Part.

140. κατά σταθμούς δύεται, 'gets inside the steading,' i.e. the buildings of the sheep-station. τὰ δ' ἐρῆμα, 'and they [the flock], left unprotected, are chased '(by the lion). For this use of the Neuter Plural, cp. 11. 244 χίλι' ὑπέστη, αἶγας ὁμοῦ καὶ ὅῖς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.

141. ἀγχιστῖναι, 'each close on the next,' 'thick and fast': so 17. 361

τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἔπιπτον.

150. ἐρχομένοις, 'when they were coming' (to Troy): so 1. 198 ἐρχομένοι ἐπέτελλε. Aristarchus took it to mean 'returning' (ἐπανιοῦσι), i. e. that 'they never returned to have any more dreams explained.' But the reflexion that their father's interpretation of dreams did not avail them is more in Homer's manner: cp. 5. 53., 6. 16.

153. τηλυγέτω. Buttmann (Lexil.s.v.) showed that τηλύγετος means a favourite son (or daughter, see Il. 3. 175). The present case, in which there are two such sons, is evidently an exception. The word was doubtless more or less technical, implying some special status or privilege of the son so styled. As to the etymology nothing is known. Apparently it is one of the Adjectives in -ετος (as ἀτρύγ-ετος, ἐριδείκ-ετος, ἐρπ-ετός, &c.); if so, the derivations from the root γŭ- (γεν-) must be set aside.

158. χηρωσταί are the heirs who come in when the owner dies χήρος (orbus), = Attic δρφανισταί.

162. βοσκομενάων, partitive, 'one of those feeding.'

164. βήσε κακῶς, 'set them down in evil plight': a kind of oxymoron as βήσε properly means 'set on their feet': see § 60.

172. φ, sc. the bow.

175. δδε, adverbial in sense, = 'here': cp. κείνος (3. 391, &c.).

178. lpw, 'on account of rites' (not performed): cp. 1.65.

χαλεπή.. ἔπι (= ἔπεστι), 'is a grievous thing when it is in the case'; ἔπι of that which accompanies or completes a set of circumstances, cp. 1. 515. But Aristarchus read ἐπιμῆνις as one word.

- 181. πάντα, adverbial Acc., 'in every point.'
- 182. ฉบังผิง is lit. 'tube-faced,' i. e. rising in front in the form of a cone, into which the crest was fastened.
 - 184. ἀνήρ, sc. ἐστί, ' if he is the man I think he is.'
- 185. τάδε μαίνεται, 'thus plays the madman,' makes this wild work,' cp. 6. 101., 9. 238, also 8. 111 (with the note). The Acc. is adverbial, § 37, 1.
 - 191. 'Surely he is some god in wrath' (cp. l. 183 εἰ θεός ἐστι).
 - 195. σφιν ἐκάστφ, apposition, = ' to each of them.'
- 196. κρî, 'barley.' ὅλυραι, 'spelt,' called ζειαί in Od. 4. 41 (cp. Hdt. 2. 36).
- 208. ἀτρεκές, 'unerring,' 'unmistakeable' blood: or perhaps an Adverb, 'exactly,' 'certainly,' as Od. 16. 245 οῦτ' ἄρ δεκὰς ἀτρεκὲς οῦτε δύ οἶαι.
 - 214. ἀλλότριος φώς, 'a stranger,' i. e. an enemy.
 - 215. θείην, Opt. in harmony with the principal Verb τάμοι: § 34, 1, a.
- 218. οὐκ ἔσσεται ἄλλως, = 'things will be no better': cp. Od. 8. 176 οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε. This is a kind of litotes, saying less than is meant (§ 59).
 - 222. Τρώτοι, 'of Tros,' as explained in l. 265 ff.
- 227. ἀποβήσομαι, so Aristarchus and the best MSS. The common reading is ἐπιβήσομαι. The two lines 226-7 recur at 17.479-480, where ἀποβήσομαι is certainly the right word. ἐπιβήσομαι makes a weak antithesis to μάστιγα.. δέξαι. Both warriors presently mounted the chariot (1.239), but this was merely in order to reach the scene of action. When they are close upon the enemy the fighting man (παραιβάτης) advances on foot, while the ἡνίοχος keeps the chariot ready to secure his retreat.
 - 228. δέδεξο, 'await,' 'be ready for,' § 26, 2.
- 233. μη .. ματήσετον (Subj.), = do not let us have them become restive, i.e. the danger is that they will: § 29, 5.
 - 235. vῶτ, Acc., governed by κτείνη in the next line.
- 249. χαζώμεθ' ἐφ' ἴππων, 'let us retreat to (and mount) our chariot,' cp. l. 255. In 24. 356 φείγωμεν ἐφ' ἴππων means 'let us fly in the chariot,' and so 12. 82 ἐφ' ἵππων ἡγερέθοντο, 'gathered in their chariots'; but the context in these places is different. Aristarchus took it to mean 'towards the chariot' (ἐπὶ τοὺς ἵππους), as ἐπὶ νηῶν in l. 700. Here however the idea of mounting the chariot is necessary. The use of ἐφ' ἵππων for the terminus ad quem of motion is the same in principle as that of the locatival Dative (πεδίφ πέσε, fell on the plain, &c.).
- 252. φόβονδ' ἀγόρευε, 'advise towards flight': cp. 16. 697 φύγαδε μνώοντο, 'bethought them of flight.'
- 253. άλυσκάζοντι is the emphatic word: 'to shrink in the combat.' So μεμνημένος in l. 263.

255. αδτως, 'as I am,' i. e. without chariot.

263. Join ἐπατξοι ἴππων, 'make a rush—do not forget—for the horses of Æneas,'='remember to make a rush': cp. 19. 53 δδέ τι ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω. So in prose, Demosth. p. 386 πρὸς θεῶν ἐρωτήσατ' αὐτὸν μεμνημένοι. Other participles used in this way are, ψθάμενος (5. 119, &c.), τυχών (see on l. 98).

265. τῆς γάρ τοι κ.τ.λ. The sentence is taken up again at 1. 268, 'of that breed' (I say). §s is partitive, 'of which (breed) Zeus gave (horses).' So in 1. 268, 'stole (a strain) from that breed,' &c.

270. γενέθλη, as a predicate with έγένοντο, 'were the brood that was

bred therefrom.'

271. 700s, for this use of the Art. with Numerals, see § 47, 2, d.

272. μήστωρε φόβοιο, cp. 2. 767 φόβοι Αρησε φορεσύσας. μήστωρε is the reading of the best MSS. here and at 8. 108: others have μήστωρα (μήστωρα 8. 108), thus applying the term to Æneas, cp. 4. 328. As the horses are the main subject here, the epithet probably belongs to them.

288. ἀποπαύσεσθαι. Most MSS. have ἀποπαύσασθαι, but the Future

gives a better sense: cp. 3. 112, 366.

289. ταλαύρινος, 'with stout (shield of) hide,' for ταλά-Γρινος: cp. ταλά-φρων, 'with enduring mind': also κραταίρινος (Or. ap. Hdt. 1. 47), λιθόβρινος (h. Merc. 48), both epithets of the tortoise. Or perhaps rather 'stout with his shield,' (as ταλαεργός, 'patient in work,' ταλεπευθής, ταλαπείριος), hence 'stubborn in defence': see 7. 239.

291. piva, Acc. of the terminus ad quem.

293. The best MSS. are divided between ἐξεσύθη (Zenodotus) and ἐξελύθη (Aristarchus): some inferior authorities have ἐξεχύθη. The first gives the best sense, but the form ἐσύθην wants support. ἔξελύθη may mean 'was loosened from the shaft,' or simply 'was disengaged' [from the body through which it had passed].

295. παρέτρεσσαν, 'started sideways,' 'shied.'

297. ἀπόρουσε, 'darted forth' from the chariot.

301. 700 y', the dead man.

303. Toyov in the vague sense, 'thing,' &c. For the Opt. see § 81, 4.

308. ώσε δ' ἀπό, i. e. ἀπέωσε δέ.

310. γαίης, Gen. as with Verbs of taking hold, 'propped himself with his hand on the earth.'

311. κεν . . ἀπόλοιτο, § 30, 6.

315. of is Dat. commodi, 'she spread out for him.'

- 323. Join Alvelao l'umous efélacre. This incident is referred to again in 8. 105-8 and 23. 290-2.
- 326. φρεσίν is a locatival Dat., as in 2. 213 φρεσίν ήσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ήδη (see the note). άρτια, lit. 'fitting,' i. e. the mind, character, &c., of Deipylus suited him, were to his taste.

329. μέθεπε, 'set in motion after,' with double Acc., as ὕπαγε (16. 148).

330. Κύπριν. Aphrodite is so called in this book only: her Cyprian abode is described in Od. 8, 362.

332. Join ἀνδρῶν πόλεμον, as 3. 241 μάχην .. ἀνδρῶν.

339. πρυμνόν is here a substantive: the spear passed 'over the thick part of the palm' $(\theta \acute{e} \nu a \rho)$.

349. ἢ οὐχ, scanned as one syllable, § 51, 6.

350. πωλήσεαι, Fut. with εί, 'if you are minded to go'

354. μελαίνετο, i. e. grew livid in complexion.

355. ἐπ' ἀριστερά, 'to the left' of the Trojan line, i. e. on the banks of the Scamander, where Ares was left, l. 36.

356. ἡέρι ἐκέκλιτο, 'was leaning against a cloud.'

359. δος δέ μοι ίππους: for the υστερον πρότερον, cp. l. 118.

361. Exkos is Acc. of part affected, o cognate Acc., § 87, 4.

370. The goddess Διώνη is only mentioned here.

379. Τρώων και 'Αχαιών is predicative: 'the battle is no longer one between Trojans and Greeks.'

387. κεράμφ, a jar or barrel.

389. μητρυιή, sc. of Otus and Ephialtes.

392. παι̂s 'Αμφιτρύωνοs, Heracles, who in Homer is still a mortal (here emphatically so), and a great archer. The club is a much later attribute.

394. καί belongs to ἀνήκεστον, not to the enclitic μιν.

395. ev roion, 'in that number,' viz. of gods who have suffered at the hands of men.

396. wirds, for & airos, is only found here.

307. ἐν Πύλφ ἐν νεκύεσσι. Aristarchus regarded πύλος as a Homeric form for πύλη, and took it here to mean the gate of the infernal regions. The gate of Hades is a familiar idea in Homer: see 5.646., 9.312., and cp. the epithet πυλάρτης applied to Hades. The expression, however, is rather forced: 'in the gate among the dead' for 'in the gate of the place of the dead.' On the other hand, when Hades is in question ἐν νεκύεσσι naturally means his kingdom: cp. 15. 251., Od. 12. 383. The alternative is to take Πύλος to be the place of that name, and to refer ἐν νεκύεσσι to the dead on a battle-field, comparing the words of Ares, 5.886 αὐτοῦ πήματ ἔπασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν, and 15. 118 κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι. La Roche suggests that the wounding of Hades was an incident of the expedition of Heracles to Pylos mentioned by Nestor in 11. 689 ff. The point is not one which we can hope to clear up satisfactorily.

403. σχέτλιος, όβριμοεργός. The Nom. is used in exclamations; so νήπιος in 406: cp. 1. 231 δημοβόρος βασιλεύς, also 2. 353 (note).

405. σοί δ' ἐπί, = ἐπὶ δὲ σοί.

410. τφ, 'therefore.'

414. κουρίδιον, 'wedded,' 'lawful.' The word is technical, and

probably derived from κουρά (cp. μοιρίδιος from μοῦρα), the 'lock of hair' which it was the custom for the bride to cut off before marriage. See Curtius, Stud. i. 1, 253 ff.

424. των τινά .. 'Αχαιϊάδων, repeated from 422.

433. γιγνώσκων, i. e. 'although he knew.' Cp. φάντες, 3. 44.

434. οὐδέ, 'not even.'

448. ἀδύτφ, 'sanctuary': the word only occurs in Homer in this passage (here and l. 512).

450. αὐτῷ, opposed to τεύχεσι.

452. βoeias is the general term, divided in the next line into ἀσπίδαs, ordinary round shields, and λαισήμα, lighter targets of untanned hide. πτερόεντα, 'winged,' i. e. borne as lightly as if they were winged.

456. ἐρύσσιο, ' withdraw ': for the Opt. with oux αν, cp. 1. 32.

- 465. 'Axaιo's may be construed with edwere, or (as Dat. of the agent) with κτείνεσθαι.
- 473. φῆε που, 'you thought, it seems.' Εξίμεν, 'would hold,' defend: the word may be chosen in allusion to the name Εκτωρ.

475. This may allude especially to the absence of Paris.

477. Everper, 'are in (the city) as allies.'

481. καδ δέ, sc. έλιπον: cp. 3. 268.

485. ἀτάρ, cp. the note on 2. 599.

486. άρεσσι, for δάρεσσι, 'wives.'

487. μή πως.. γένησθε, 'see that ye do not become,' expression of fear or warning, § 29, 5.

δε.. Δλόντε. The meaning of the Dual is obscure. It is usually understood of Hector and the people; but this is wholly improbable. One scholiast explains it as = $\hat{\nu}\mu\epsilon\hat{\imath}$ καὶ αὶ $\gamma\nu\nu\alpha\hat{\imath}\kappa\epsilon$, a view which may be defended if we understand the Dual as referring distributively to the several pairs, = 'taken, man and wife'.—; cp. 16. 371 (where dfarte, after πολλοὶ l'πνοι, refers to many pairs of horses). The most obvious pairs of Trojans, Hector and Æneas, and Hector and Paris, are not appropriate, because Æneas has been wounded (1.467), and Paris has not been mentioned, and is not present. Possibly a line has dropped out before 1.485 in which the absence of Paris was noticed. Such a mention would heighten the point of $\tau\dot{\nu}\nu\eta$ δ' $to\tau\eta\kappa\alpha$ s κ.τ.λ. Or, the use of the Dual in speaking to Hector may be a covert way of alluding to Paris: cp. the note on 1.475.

492. ἀποθέσθαι depends on χρή: 'to put from you stern rebuke,' that is, act so as not to deserve rebuke (such as Sarpedon is employing). Cp. 22. 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτον έλεγχείην ἀναθήσει, Od. 2.86 μῶμον ἀνάψαι, also Pind. Ol. 11 (10), 5 ἐρύκετον ψευδέων ἐνιπὰν ἀλιτόξενον (possibly an imitation of Homer), and Ol. 8, 68.

499. lepás, perhaps in the original sense, 'strong,' 'goodly' (Sansor. shirás, strong, fresh): cp. 10. 56., 16. 407, &c.

500. ἀνδρῶν λικμώντων is to be joined with ἀλωάς, rather than taken as a Gen. absolute. But ἐπειγομένων ἀνέμων is absolute.

502. at δ'. άχυρμιαί, 'and so heaps of chaff grow white beneath'

(the wind): for the Art. see § 47, 2, b.

503-5. δι' αὐτῶν, 'through them,' viz. the Trojans. The point of the comparison is the way in which the dust raised by the Trojan charge (and passing in the first instance through the Trojan ranks) is driven over the Greeks. ἀψ ἐπιμισγομένων agrees with ἵππων, and is further explained by ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες:—'as they returned to the charge, the charioteers wheeling them to face the enemy' (ὑπό). The chief difficulty in this explanation is the harshness of referring αὐτῶν to the Trojans, who are last mentioned six lines back (497). But cp. l. 607 Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν (sc. the Greeks, who have not been mentioned); cp. also 16 601—

οὐδ' ἄρ' 'Αχαιοὶ

άλκης έξελάθοντο, μένος δ' ίθυς φέρον αυτών.

504. πολύχαλκον, 'rich in brass,' cp. 17. 425 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε. It was natural to suppose the fabric of heaven to be of some metal.

506. of δέ, sc. the Trojan warriors. χειρών, the Plural makes a kind

of abstract Noun, 'the strong arm.'

507. Join μάχη Τρώεσσιν ἀρήγων, as in l. 521. Others (as Nicanor) took μάχη with ἐκάλυψε, 'spread over the battle,' as 16. 567 ἐπὶ νύκτ' δλοὴν τάνυσε κρατερῆ ὑσμίνη.

511. πέλεν, 'was busy,' moved about.

- 517. πόνος άλλος, i. e. the toil (of battle) which otherwise occupied them: cp. 2. 191.
 - 523. νηνεμίης, 'in calm weather': Gen. of time, § 39, 2.

526. dévres, 'when they blow.'

532. ἀλκή, 'help,' 'defence.'

543. Φηρή, also Φηραί (Od. 3. 488), is not in the Catalogue.

544. βιότοιο, 'in substance,' Gen. of material. γένος is Acc., 'he was by birth': cp. 21. 187 γενεήν μεγάλου Διὸς εὕχομαι εἶναι.

546. ανδρεσσιν, 'for men,' governed by τέκετο ανακτα, 'begat to be their king.'

554. οίω τώ γε. The order is exceptional, for τω δ' οίω κ.τ.λ.

555. ἐτραφέτην. This Aor. has a passive sense, as Od. 3. 28, &c.: cp. Il. 2. 661. ἐτραφέτην. τάρφεσιν seems a play on words: the root is the same.

559. Aivelao, governed by χείρεσσιν, and so in l. 564.

566. περl..δle, 'he was in fear over, on account of —.' Some take περl to be an Adverb, = 'exceedingly'; but a Preposition is wanted to govern the Dat.

567. ἀποσφήλειε, 'baulk them,' 'cause them to fail.'

582. άγκωνα is governed by βάλε in 1. 580; τυχών as in 1. 98.

586. κύμβαχος seems to mean 'headlong': in 15. 536 it is a substantive, = the top of the helmet.

593. κυδοιμόν, 'tumult,' is here a thing in the hands of Enyo, as the spear is wielded by Ares. Cp. the description of Eris in 11. 4 πολέμοιο τέρας μετά χερσίν έχουσαν.

597. ἀπάλαμνος, 'helpless.'

601. olov is an adverbial Acc. Neut.: olov & expresses surprise, 'to think how we wondered.' So 13. 633., 15. 287., 17. 587., Od. 1. 32 (Ameis).

604. κείνος, 'yonder,' as 3. 391 κείνος δ γε κ.τ.λ. So δδε, l. 175.

607. αὐτῶν, sc. the Greeks, as the context shows.

612. Παισός, called 'Απαισός in 2. 828.

613. πολυκτήμων refers mainly to sheep and cattle (κτήματα), πολυλήϊοs to tilled land, corn and crops.

621. άλλα .. τεύχεα, 'the arms as well': cp. 2. 191.

623. ἀμφίβασιν, 'bestriding,' in defence.

634. πτώσσειν ἐνθάδ', 'what compulsion is on you to cower here'?

- 'what obliges you to be here where you shrink from the battle'?
ἐόντι, = 'that art,' = 'since thou art.'

638. άλλ' olov —. The force of this phrase is somewhat clearer in

two similar places in the Odyssey-

4. 240 πάντα μεν οὐκ αν εγω μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, ὅσσοι 'Οδυσσῆος ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι, ἀλλ' οἰον τόδ' ἔρεξε κ.τ.λ.

11. 517 πάντας δ' οὐκ αν ἔγω μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων 'Αργείοισιν, ἀλλ' οἶον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ.

Thus the connexion of the thought is: 'you are far inferior to the sons of Zeus; [to mention, for example] what Heracles was, who,' &c. &\lambda\lambda\lambda\cent{expresses} abrupt turning to the particular instance: 'why, to think —.' But possibly the conventional line $\pi\acute{a}\nu ras\ \delta'$ où $\acute{a}\nu\ \kappa$. τ . λ . has fallen out in the text before 1. 637. For $\grave{a}\lambda\lambda'$ olov, the reading of Aristarchus and all MSS., the ancient grammarian Tyrannion read $\grave{a}\lambda\lambda$ oîov, 'another kind of man they say Heracles was': cp. 11. 391 $\vec{\eta}$ $\vec{\tau}$ $\acute{a}\lambda\lambda$ os $\acute{a}\pi'$ $\acute{e}\mu\acute{e}\acute{o}$ κ . τ . λ . This gives fair sense, but the transition is rather abrupt. Note the Masc. olov, in spite of the Fem. title β ($\eta\nu$ H.

650. μιν εὖ ἔρξαντα, 'one who (Heracles) had done well by him' (Laomedon): cp. Od. 23. 56 κακῶς δ' οἴ πέρ μιν ἔρεζον.. ἔτίσατο. The nature of the service done by Heracles does not clearly appear from Homer. According to later authorities he killed the sea-monster sent

by Poseidon, and thus saved Hesione, daughter of Laomedon.
653. δαμέντα, sc. σέ: change of grammatical Subject.

662. **ri, 'as yet,' alluding to the death of Sarpedon in a later battle (16. 502).

- 665. το μεν. εξερύσαι, 'no one thought of one thing, viz. to draw it out.' το does not mean the spear, but the thought of drawing it out.
- 667. σπευδόντων, 'in eager haste as they were': the Gen. is governed by τις in 1.665. τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες, 'such toil (of battle) had they to busy themselves with.'
- 673. των πλεόνων, 'of more Lycians'; the Art. of contrast, § 47, 2. πλεόνων as πλέοναs in 1. 679.
 - 682. οἱ προσιόντι, 'at his coming': cp. Od. 2. 249., 10. 419.
 - 690. бфра, аз 4. 465.
 - 693. φηγφ, the oak near the Scaean gates, 6. 237., 7. 22, &c.
 - 694. Oupage, 'forth,' out': cp. the Italian fuori (Lat. foris).
- 697. The MSS. have ἀμπνύνθη, 'recovered breath': Aristarchus read ἐμπνύνθη, 'became alive' (ἔμπνος), i. e. recovered consciousness.
- 698. ζώγρει, 'gave him life': elsewhere ζωγρέω means to grant life to a prisoner in war. θυμόν is an Acc. of the part, with κεκαφηότα, 'sorely spent in spirit.'
- 700. ἐπὶ νηῶν, 'towards,' i. e. so as to bear down upon: Gen. as 3. 5 πέτονται ἐπ' 'Ωκεανοῖο ῥοάων.
- 702. μετά Τρώεσσιν "Αρηα, 'that Ares was among the Trojans.' This refers back to the speech of Diomede, ll. 601-6.
- 708. "Thu, with v (as also in 7. 221), but v in the Catalogue (2. 500). Zenodotus read "Thu, perhaps supposing a different place to be intended. There is a "Thu in Lydia (20. 385).
- 709. κεκλιμένος, lit. 'resting upon,' perhaps to describe a lake-village: cp. Od. 4. 608 νήσων. . αἴ θ' ἀλλ κεκλίαται. Κηφισίς was the old name of the lake Copais, from the river Κήφισος.
 - 711. τοὺs δ', sc. Hector and Ares.
- 715. τόν. The Art. refers to the following clause: 'we made the promise, viz. that he should,' &c.
 - 720. ἐποιχομένη, 'going about the work.'
- 723. σιδηρέφ άξονι ἀμφίς, 'on the axle at each end,' explains ἀμφ' ὀχέσσσι.
 - 727. χρυσίοισι κ.τ.λ., i.e. ornamented with plates of gold and silver.
- 728. ἐντέταται, 'is stretched with thongs,'= is covered with woven work of thongs stretched across it; so a helmet, 10. 262 ἔντοσθεν ἰμῶσιν ἐντέτατο στερεῶs, 'was inlaid on the inside with thongs forming a solid covering.'
 - 729. πέλεν, 'moved,' 'played.'
- 736. ἡ δέ, Art. of contrast, the Subject being the same: she put off the πέπλοs, and put on the χυτών.
- 738. θυσσανόεσσαν, cp. 2. 448 τῆς ἐκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἡερέθονται.
- 739, 740. It is not clear whether $\Phi \delta \beta os$, Eps, and the others are represented by figures on the shield, or are themselves actually present

(as in battles, cp. 4. 440., 18. 535). That they were tangible objects would seem to follow from the way in which they are counted along with the Gorgon head, here and in 11. 36-37-

> τη δ' έπὶ μέν Γοργώ βλοσυρώπις έστεφάνωτο δεινόν δερκομένη, περί δὲ Δειμός τε Φόβος τε.

The shield, however, had a real power of causing the things φόβος (15. 230., Od. 22. 299), dhet (2. 451), &c., so that in a sense these things would be regarded in ancient belief as present in it.

743. ἀμφίφαλος, 'with a ridge (φάλος) on each side,' i. e. descending from the top of the helmet to each ear. It was also reroaddances. with fourfold ridge,' i.e. made of four successive strips of metal, one above the other (so Ameis, after Autenrieth).

744. apapulay, furnished, decked with (figures representing) champions of a hundred cities. ἐκατόν is sometimes taken with πρυλέεσσι, but this makes πολίων rather unmeaning.

750. ἐπιτέτραπται κ. τ. λ., 'to whom Olympus is entrusted for opening and shutting the gate,'='to whom the opening and shutting is entrusted.

752. κεντρ-ηνεκέαs, 'driven on by the goad.' The meaning of -ηνεκής is continuous motion or extent; di-nvekhs 'continuous,' 'unbroken,' δουρ-ηνεκές, 'the distance to which a spear carries,' ποδ-ηνεκής, 'reaching to the feet.' Here the notion seems to be 'carried along, kept going, by the goad': implying perhaps that the horses were urged to their full speed.

754. ἀκροτάτη κορυφη, on the outermost peak, which appears to be outside the gate of Olympus.

757. τάδε .. έργα, construction like τόδε χώεο, § 37, 1. Cp. Od. 14. 284 νεμεσσάται κακά έργα.

758. δσσάτιδο τε καλ οίου, = δτι τοσοῦτον καλ τοιοῦτον.

759. axos, Acc. of result, cp. 3. 50.

761. τοθτον, istum, § 45. avévres, 'in having sent forth.' oίδε. 'has sense of,' 'feels the force of': cp. 6. 351 δε ήδη νέμεσιν.

766. πελάζειν, 'to bring him in contact with,' cp. 4. 449.

770. ἡεροειδέs is most naturally taken as an adverb with ίδεν, 'as far as a man descries in dim outline'; hepoeides ideir is a kind of cognate Acc., = 'to see hazily, dimly.'

772. 'So far do the loud-neighing horses of the gods reach in one

stride' (θρώσκουσι).

774. συμβάλλετον, Dual, as if ήδε Σκάμανδρος had preceded. So Od. 10. 513 Πυριφλεγέθων τε δέουσι Κώκυτός θ', 14. 216 'Αρης τ' έδοσαν καὶ 'Αθήνη: and still more harshly, Il. 20. 138 εἰ δέ κ' 'Αρης ἄρχωσι μάχης ή Φοίβος 'Απόλλων.

778. βάτην, 'went,' not strictly 'walked,' since their movement (ίθμα) is compared to the flight of doves.

- 782. «λόμενοι, 'crowding,' 'massing together at bay' (Fr. refoulés).
- 701. int vnvoi is of course an exaggeration, a piece of rhetoric.
- . 797. κάμνε, 'was weary.'
- 803. ἐκπαιφάσσειν, 'to show himself in front.'
- 805. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον explains πολεμίζειν οὐκ εἴασκον (hence the asyndeton), the apodosis being αὐτὰρ ὁ κ.τ.λ.: 'even when I forbade him to fight—bade him feast quietly—yet he,' &c. For the story cp. 4. 385 ff.
- 808. This verse was omitted by Aristarchus. It is a repetition of 4. 390, and not in place here, where the point is that Tydeus did so much without Athene.
- 810. προφρονέως κέλομαι, 'I bid you with full purpose,' I mean what I say in bidding you: so l. 816.
 - 811. κάματος πολυάϊξ, 'the weariness of many assaults.'
- 812. ἀκήριον, 'without heart,' 'lifeless,' may be taken with δίος or with σί. In the former case the attribute is transferred, by a natural looseness of expression, to its cause.
 - 819. οῦ μ' εΐαs, epexegesis of ἐπέτειλαs, hence the asyndeton.
- 821. οὐτάμεν, sc. ἐπέτελλεs or the like, understood out of the negative οῦ μ' εἴας.
 - 823. αλήμεναι, cp. είλόμενοι, 1. 782.
 - 827. τό γε δείδιθι, 'have that fear' (expressed in your speech).
- 831. τοθτον, cp. l. 761. τυκτόν κακόν, i. e. made expressly to be a mischief, hence a pure or complete mischief.
 - 834. τῶν δέ, 'the others,' viz. the Greeks.
 - 845. "Αϊδος κυνέην, ' the helmet of darkness.'
- 851. ἀρέξαθ', 'aimed his blow,' cp. 4. 307. ἴππων, the chariot of Diomede; Ares was on foot.
- 854. ὑπἐκ δίφροιο, 'up away from the chariot.' Others read ὑπέρ, which is simpler.
 - 858. δια .. έδαψεν, Tmesis.
- 864. ἐρεβεννὴ ἀἡρ is a thunder-eloud (nimbus), which stands out to the eye from the other clouds (ἐκ νεφέων φαίνεται) as the storm comes on. Cp. 11. 62 οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὕλιος ἀστὴρ παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιδεντα. The point of the comparison is the dark mass contrasting with the rest of the cloudy sky.
- 865. καύματος έξ, 'after heat,' 'by way of change from heat': cp. Hdt. 1. 87 έκ δὲ αἰθρίης τε καὶ νηνεμίης συνδραμέειν ἐξαπίνης νέφεα.
- 873. τετληότες εἰμέν, instead of τέτλαμεν, to emphasise the notion of continuance, 'we go on suffering.'
- 875. μαχόμεσθα, 'quarrel with,' 'are angry at,' as 6.329 σὶ δ' αν μαχέσαιο καὶ ἄλλφ ὅν τινα κ.τ.λ.
 - 876. ἀήσυλα only occurs here, apparently = αἴσυλα.
 - 879. προτιβάλλεαι, 'dost give heed to'; cp. ἐπιβαλλόμενος 6. 68, and

the phrases βάλλεσθαι ἐνὶ θυμῷ, μετὰ φρεσί, meaning 'to consider.' The common translation of προτιβάλλεω, 'dost attack,' is too strong, though (like the Latin animadvertere) it may imply more than it expresses.

887. apernoos. This word occurs only here and in the phrase duernod

κάρηνα, peculiar to the Odyssey.

892. ἀάσχετον, 'not to be restrained,' a form which cannot be satisfactorily explained. The collateral form ἄσχετον, about which there is no difficulty, occurs in the same phrase in 16. 549 ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν.

896. yévos, Acc., see on 1. 544.

898. Join και πάλαι, 'long ago (not merely now).' ένέρτερος ούρα-

νιώνων, i. e. cast down from heaven, cp. 8. 13-16.

902. ὁπός, 'fig-juice,' used as rennet. ἐπειγόμενος, 'pressing in,' cp. l. 301 ἐπειγομένων ἀνέμων: the juice is thought of as a force applied to the milk.

903. περιτρέφεται, the reading of Herodian, gives the best sense, 'curdles.' κυκόωντι is a 'true' Dative: it quickly curdles for him who mixes it, i. e. when some one mixes it, he will soon get it to curdle. The MSS. have περιστρέφεται, which is defensible, the whole clause μάλα δ' δκα κ. τ. λ. being epexegetic of ἐπειγόμενος.

006. κύδει γαίων, perhaps with allusion to 1, 860 παρ δε Δι Κρονίωνι

καθέζετο θυμόν άχεύων.

BOOK VI.

THE sixth book is not separated from the fifth by any appreciable break in the narrative, indeed we can hardly place a full stop between them. The plan of the book is as follows:—

After some unimportant combats, in which most of the Greek leaders figure (1-72), Helenus advises Hector to return to the city, and to bid their mother Hecuba and the other matrons offer a peplos to Athene, with a prayer for deliverance from the hand of Diomede (73-118). During Hetcor's absence from the battle occurs the episode of the meeting of Diomede and Glaucus (119-236). Hector delivers his message, and the solemn prayer against Diomede is offered accordingly (237-311).

Hector then goes to the house of Paris, and urges him to return to the field. Helen speaks to the same effect, and laments the disgrace and misery into which she has fallen (312-369). Hector passes on to his own house, and thence to the tower at the gate, where he has heard that Andromache has gone with their child. He there takes

leave of her in the famous scene from which this book has its title (Έκτορος καὶ 'Ανδρομάχης όμιλία), and returns with Paris to the field of battle (370-529).

The division of the book at 1.311 is justified by the form of transition, which marks a pause, and the opening of a new subject,—

ων έφατ' ευχομένη, ανένευε δε Παλλας 'Αθήνη. ων αι μέν β' ευχοντο,

(cp. 9. 1., 12. 1., 16. 1., 17. 424., 18. 1., 20. 1., 22. 1., 23. 1., Od. 13. 185), and also by the circumstance (already noticed in the introduction to the last book, p. 295), that after this point we hear no more of the aportéa of Diomede. He is once mentioned (l. 437), but in a way that shows no trace of his superiority to other chiefs. On the other hand, the two scenes which finish Hector's visit to Troy take up the story exactly as it was left at the end of the third book. Paris had then fled from Menelaus: now, after some dallying at home, he is recalled to his duty by Hector. The speeches of Helen are in the same tone as before, and serve to bring out her character more fully. Finally the picture is completed by the passage between Hector and Andromache, the effect of which is heightened (if that is possible) by the artistic contrast which it makes to the preceding scene.

A word remains to be said as to the structure of this part of the Iliad. It has been maintained that the Aristeia of Diomede is in fact a separate poem, incorporated into the Iliad either by the original author (if there was one author), or by an interpolator or arranger. Such a view may seem to be confirmed by the circumstance that the points at which the prominence of Diomede begins and ends can be so clearly traced. These points, however, cannot be regarded as preserving for us the limits of an originally independent poem. The first half of the sixth book (1-311) concludes nothing, and is an integral part of a new episode, the visit of Hector to Troy. The real question is, how are we to account for the fact that of the three scenes which make up this new episode the first—the meeting with Hecuba—recognises and indeed turns upon the exceptional prowess of Diomede, while the other two ignore it? The explanation seems to be that the poet was obliged in the sixth book to disguise the want of any definite result, such as could bring the career of Diomede to a fitting close. He had also to take up the narrative of the third book, and put an end to the situation created by the defeat and consequent inaction of Paris. Both these dramatic requirements are met by Hector's visit. At first Diomede is kept in mind, both by his meeting with Glaucus and by the terror which he excites in Troy. But with Hector's progress he is forgotten. The sound of his exploits is allowed to die away, as it were, in the distance: and the main thread of the story is resumed with the return of Hector and Paris.

If this analysis is correct, we may still believe in an original 'Arlsteia of Diomede,' from which the existing Aristeia was in substance derived. But we cannot suppose the form to be preserved. And we must regard the sixth book as pre-supposing, not only the actual fifth book, but also the preceding books (especially the third). That is to ,say, it pre-supposes a fifth book which has its present place in the context of the Iliad.

1. οἰώθη, 'was left alone,' viz. by the gods.

2. ίθυσε, 'aimed its course,' 'swept'; from lθύs 'aim,' 'direction,' 'effort' (l. 79). πεδίοιο, gen. of space, § 39, 3.

3. ἀλλήλων, governed by ίθυνομένων, 'aiming at one another'; which

again is to be taken with μάχη in the last line.

4. Here the first reading of Aristarchus is said to have been—
μεσσηγὸς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Στομαλίμνης.

And another ancient reading was-

μεσσηγύς ποταμοίο Σκαμάνδρου καί Σιμόεντος.

The Στομαλίμνη must have been one of the shallow lakes often formed at the mouths of rivers (like Lake Mareotis at Alexandria). The reading which preserves such a name may be taken at least to represent an ancient tradition.

5-72. This passage, in which most of the Greek leaders figure, may be compared with the introduction to the Aristeia. Cp. especially 5. 37 έλε δ' ἀνδρα ἕκαστος ἡγεμόνων πρῶτος δὲ κ.τ.λ.

15. φιλέεσκεν, 'was kind to,' 'entertained' (as guests).

- 17. ὑπαντιάσας, 'meeting' [the enemy]: ὑπό as in ὑπομένω, &c.
- 19. ὑφηνίοχος, formed like ὑπο-δμώς, ὑπο-δρηστήρ, ὑπο-φήτης, &c.: 'the chariot-driver under' [the chief warrior].

39. βλαφθέντε, 'having broken down,' 'come to disaster.'

40. πρώτφ, i.e. the foremost point, where the yoke was fastened (ἐπ' ἄκρφ, 5. 729).

45. γούνων, with λαβών, 'seizing by the knees.'

- 46. ζώγρε, 'take alive,' so 10, 378., 11.131: but otherwise in 5.698. 50. έμέ, Acc. because the thing heard is the fact given by the word ζωόν: see § 37, 7.
 - 53. καταξέμεν, Aor. Inf., cp. 3. 105, where αξετε is Imper. : § 9, 3.

55. ὧ πέπον, see on 5. 109.

59. μηδ' δs, 'not even he,' § 48, I.

- 60. ακήδεστοι και άφαντοι, 'without funeral rite or memorial.'
- 68. ἐπιβαλλόμενος, 'throwing himself on,' 'aiming eagerly at.'

70. τα .. νεκρούs, double Acc., as with αφαιρέω &c.

- 71. συλήσετε, the change of Person and also of Mood expresses the indifference of Nestor: 'you may when you like —': cp. 7. 30.
 - 88. vnóv, Acc. of the terminus ad quem, § 37, 6.

92. Ceivai, 'let her place': the use of the Inf. for the Third Person

Imper. is comparatively rare, cp. 7. 79.

94. ήνις, 'yearlings.' ἡκέστας, 'untouched by the goad,' not worked. These are the traditional renderings: the real meaning is doubtful. The common derivation of ή-κεστος from κεντέω is probable (cp. πολύ-κεστος, 3. 371), but the η (for ἄ?) is unexplained. As to ἡνις nothing is really known.

αι κ' ἐλεήση, 'in the hope that she will pity,' further explained by αι κεν Τυδέος υίον κ.τ.λ.

109. ώs, = ὅτι οὕτως, cp. 4. 157.

117. ἀμφί, 'on both sides,' i.e. both ankles: cp. 5. 310 (of the eyes), 10. 535 (of the ears), 18. 414.

118. πυμάτη, 'last,' i. e. outermost.

119 ff. The episode which follows is introduced at this point in order to avoid the sense of a pause in the action while Hector is on his way.

125. προβέβηκαs, 'art in front,' 'in advance of.'

126. δ τ', 'in that': the reading δτ', 'when,' 'now that,' is possible, but less idiomatic: see § 48, 2.

133. Νυσήϊον, Nysa, a mountain in Thrace. Thetis, who received him, dwells between Samothrace and Imbros, see 24. 78 ff.

134. θύσθλα, 'implements of their rites.'

140. ἀπήχθετο, an Aor., 'had become hateful.' The Present is ἀπεχθάνομαι.

143. The play of sound in acrov.. Oacrov is evidently intended:

cp. 5. 440 φράζεο, Τυδεΐδη, καὶ χάζεο.

δλέθρου πείρατ', 'the ending of (i.e. the ending that consists in) destruction'; like τέλος θανάτοιο, 3. 309., 5. 553, &c. On πείραρ meaning 'rope's end' see the note on Od. 12. 51 in Riddell and Merry's edition.

148. Φρη, the reading of Aristophanes (predecessor of Aristarchus) gives the best sense: and they (the leaves) come on in the spring season.' Cp. 2. 468 δσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ώρη. The word ἐπιγίγνεται expresses the fresh growth of leaves: cp. ἐπίγονοι = 'the new generation.' Aristarchus himself read ώρη, taking the clause to be = ἐπιγιγνομένης τῆς ώρης. The passage is usually quoted with this reading as an example of 'parataxis' (§ 57).

149. φύει may be transitive, as in the preceding line: 'bears,' 'is

fruitful,'='flourishes.'

ἡ μὲν — ἡ δ' is the reading now generally adopted. It is in harmony with the τὰ μὲν — ἀλλὰ δέ of l. 147. The other reading ἡμὲν — ἡδ' gives a fair sense: 'the race of men at one time bears, at another ceases.' The correlatives ἡμέν — ἡδέ are especially used of alternate acts or events, cp. 5. 751, Od. 2. 69.

150. The apodosis to εἰ ἐθέλεις δαήμεναι is understood, or rather it

is supplied by the story which follows in l. 152 τοπ κ.τ.λ.: 'if you wish to learn these things—there is a city,' &c. Some take δα ήμεναι as an Imperative: 'if you will, then learn—': but this is extremely harsh. Cp. 7. 375 al κ' ἐθέλωσι παύσασθαι κ.τ.λ. A similar ellipse is found with ἐπεί, as 3. 59 ἐπεί με κατ' αίσαν ἐνείκεσαs (see the note).

151. γενεήν. The Acc. with είδέναι is used when it means 'knowing about' generally: the object itself (not this or that fact about it) being the thing known. So μέμνημαι, 6. 222., 9. 527., 23. 361: and εἴρομαι, 6. 239., 10. 416., 24. 390.

152. Έφύρη, the old name of Corinth, which might be said to be in a corner (μύχφ) of the country of Argos (δῆμος Αργείων, cp. ll. 158-9).

Possibly however "Apyos here means the Peloponnesus.

159. Apyelow, to be taken with 84µou (1. 158). Note the order of the narrative: the poet first gives the main fact (ll. 158-9), then goes

back a little way for the details and causes (ll. 160 ff.).

`έδάμασσε, sc. τοὺς 'Αργείους (including of course Bellerophon). Some understand Bellerophon only as the Object to ἐδάμασσε: but the words ὑπὸ σκήπτρφ suggest kingly rule in general rather than power over a single man.

164. τεθναίης, i. e. 'you may as well die' (as not kill &c.).

165. μ', i.e. μοι, a rare elision, § 51, 5.

166. οίον, = δτι τοίον, cp. l. 109.

168. σήματα (or σήμα, the Sing. and Plur. being used without any distinction), a token (Lat. tessera hospitalis) which a guest usually brought to the house where he claimed rights of hospitality. Cp. 1.176, where the host asks as a matter of course for the σήμα. Hence σήματα λυγρά is an oxymoron (§ 60); 'a token of a wrong sort,' which was not really one, but a message of death. On these guest-tokens see Mommsen, Röm. Forsch. I. pp. 338, 341.

169. γράψως κ.τ.λ. 'scratching on a folded tablet many deadly characters.' On the interesting question whether writing was known in the time of Homer this passage is unfortunately indecisive. Considering that the message was of some length (θυμοφθόρα πολλά) and written (as letters were in later times) on folding tablets (Lat. pugillares), we may infer at least that some not very rude art of communication was in use. Considering, again, the intercourse carried on in the time of Homer with the Phoenicians, who possessed alphabetical writing, and with Cyprus, where syllabic writing was used, it is not a bold conjecture that the Homeric σήματα were of one or other of these two kinds (see Mr. Isaac Taylor's The Alphabet, ii. 117 ff.).

θυμοφθόρα, 'life-destroying,' as Od. 2. 329 θ. φάρμακα, = 'poisons': or perhaps 'corrupting the mind,' i. e. instilling fear or hatred; cp. Od. 4. 716., 10. 363., 19. 323.

177. φέροιτο, Mid. 'brought for himself,' as his credentials.

179. ἀμαιμακέτην, probably a kind of intensive form of μακρόs, cp. ἐστὸς ἀμαιμάκετος (Od. 14. 311) 'a monstrously tall mast.'

182. δεινόν may go with μένος, or (better) as an adverb with ἀποπνείουσα, 'breathing a terrible breath, the fury of blazing fire': cp. l. 470 δεινόν . . νεύοντα 'nodding fearfully,' also Od. 4. 406 πικρόν ἀποπνείουσαι άλὸς πολυβενθέος όδμήν.

184. Σολύμοισι. The early inhabitants of Lycia, according to Herodotus (1.173), were the Μιλύαι, anciently called Σόλυμοι. Cp. Od. 5. 283.

186. dvriaveípas, 'a match for men,' cp. 3. 189.

187. wukivóv, 'closely wrought,' hence 'crafty.'

192. δίδου δ' κ.τ.λ. is subordinate in sense: 'he kept him in Lycia, giving him his daughter to wife': cp. δίδου in l. 219, and see § 27.

195. φυταλιήs και ἀρούρηs, with τέμενοs, 'a plot (consisting) of plantation and tillage.' Α τέμενοs was a piece of land excepted from the system of common occupation. φυταλιή is generally vineyard-land, cp. 9. 579 ff., where a τέμενοs is half vineyard, half arable.

200. Kal Keivos, 'even he,' whom they had formerly loved and pro-

tected. ἀπήχθετο, see on l. 140.

201. 'Αλήτον.. άλᾶτο. The poet seems to suggest that the plain was so called from the 'wandering' (άλη) of Bellerophon.

206. Glaucus, whose paternal grandfather was Bellerophon, is in an inferior position to Sarpedon, who was of the royal family through his mother. This, as Mr. McLennan pointed out (Studies in Ancient History, p. 252), agrees with what Herodotus tells us of the Lycian system of descent through the mother (1.173).

222. Tv84a, Acc. of remembering about him generally, cp. 1. 151.

226. καὶ δι' ὁμίλου, 'in the press of battle,' not merely when they met as single combatants.

232. καθ' ἵππων, 'from their chariots.'

233. mortócavro, 'plighted faith with each other,' the reciprocal use of the Mid.

234. prévas éférero Zeés. Any strange thought or want of thought was attributed to the direct agency of some god: cp. 7. 360., 9. 377., 12. 234., Od. 23. 11.

237. For φηγόν (which certainly comes out of its order) some good MSS. have πύργον.

239. εἰρόμενοι, 'asking about' (generally), cp. l. 151.

240. 'He bade them pray,' which was the main object of his coming. By this answer he evaded their questions.

241. κήδε' έφηπτο, cp. 2. 15.

242. άλλ' ὅτε δή, the apodosis is in l. 251, ἔνθα κ.τ.λ.

243. allowopou, the Instrumental Dat., in the comitative use, § 38, 3.

248. τέγεοι, 'roofed.'

251. ἡπιόδωρος, 'gracious giver,' cp. l. 394.

255. Hecuba answers her own question: ἡ μάλα δη='I know how it is, namely that—.'

260. καὐτός, for καὶ αὐτός.

264. αειρε, 'draw,' 'fetch,' cp. 1. 293 αειραμένη.

265. Most MSS. omit δ', so that μένεος has to be taken with ἀπογυιώσης. But cp. 22. 282 ὄφρα σ' ὑποδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.

268. πεπαλαγμένον, 'for one bespattered . . to pray ': cp. 2. 234.

281. ως κέ οί.. χάνοι, 'that so the earth may open for him': the Opt. is used to express a more remote object than that given by the Subj. in αι κ' ἐθέλησ' κ.τ.λ., § 34, 2, α. The clause is generally taken as a wish, made conditional by κε: 'would that (if he does) the earth may open for him.' A wish is no doubt implied, but in point of form the words express purpose, or at least expectation of a result, and ought to be so translated. On γαια χάνοι cp. 4. 182.

285. ἐκλελαθέσθαι, 'that I had (thereby, ipso facto) forgotten, cp. 3.112., 366. φρένα is Acc. of the seat of the feeling, § 37, 4. ἀτέρπου is a difficulty, since ἄτερποι is not otherwise known, and is incorrectly formed. For φρέν' ἀτέρπου Zenodotus read φίλον ήτορ.

289. παμποίκιλοι, 'all covered with embroidery,' cp. 1. 294.

The four lines 289-292 are quoted by Herodotus (2. 116) as helping to show that Homer knew of the story according to which Paris went with Helen to Egypt, where she remained during the war: whereas according to the Cypria (an epic anciently ascribed to Homer) the journey from Sparta was accomplished in three days. Probably Homer had an imperfect notion of the distance of Phoenicia. It is worth notice that he mentions Sidon several times, but not Tyre.

291. ἐπιπλώs, 2 Aor. Part.; the Indic. ἐπ-έπλωs occurs in Od. 3. 15.

292. δδόν, with ήγαγε as a 'cognate' Acc.

301. ολολυγή, a cry raised by the women present at a sacred rite, cp. Od. 3. 450.

305. ρυσίπτολι, 'shielder of the city.'

311. avéveue. Nodding the reverse way, by throwing back the head, is still in the East the gesture answering to our shake of the head.

316. We have here the three principal parts of a house, the αὐλή or court-yard, the δῶμα, i. e. the chief hall (also called μέγαρον), and the θάλαμος, the women's apartment. See Mr. Gardner's paper on 'the palaces of Homer,' Journ. of Hell. Stud. III. p. 264.

310. Soupos, to be taken with mápoule, 'at the head of the spear,'

rather than with αίχμή in the next line.

321. ἔποντα, 'busy with': this is the only certain instance of the simple Verb ἔπω. The original meaning is probably 'to handle,' as Mr. Leaf has shown (*Journ. of Philology*, xiv. p. 231): cp. ἀφόωντα in the next line.

326. Saupóvi. This address expresses painful surprise: see 1. 561.

οὖ μἐν καλὰ κ.τ.λ. 'it is not well that you have,' &c. The assumption that the inactivity of Paris is due to anger at the Trojans is made in ironical politeness, to avoid imputing cowardice.

331. πυρόs, Gen. of material, § 39, 4.

335. Τρώων χόλφ, 'anger at the Trojans': see § 39, 1.

336. ἀχεῖ προτραπέσθαι, 'to give way to vexation.' In these words, and again in l. 339 νίκη δ' ἐπαμείβεται ἀνδρας, 'victory takes men in turn,' Paris alludes to the events of the third book; cp. especially 3. 439. For ἐπαμείβεται cp. 15. 684 ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται.

340. δύω, Aor. Subj., expressing purpose or resolution, § 31, 1.

344. δκρυοέσσης, 'a thing of horror'; from κρύος 'chill.' The proper form of the word is κρυόεις, not δκρυόεις: the original reading here must have been κακομηχάνοο κρυοέσσης, § 19, 3.

348. ἀπόερσε, 'would have swept me away,' the Aor. Indic. expressing a subordinate part or consequence of the unfulfilled wish &s μ' δφελ'

κ. τ. λ. So in Attic with &s and iva.

349. τεκμήραντο, 'have arranged,' 'ordained,' esp. used of divine counsels, as 7. 70 (Κρονίδης) κακά φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι: Od. 10. 563.

351. δε ήδη, Indic. as in 1. 348: 'one that had been alive to the indignation and many reproaches of men.' For the wide use of οίδα, cp. 2. 213., 5. 326 δτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ήδη.

361. ἐπέσσυται όφρα, see 4. 465.

368. δαμόωσιν, Fut., § 12, 3: 'the time is come (ήδη) that they will subdue me, cause me to fall.'

370. εὖ ναιετάοντας, 'good to dwell in,' cp. Od. 1. 404 Ἰθάκης ἔτι ναιετούσης, 'while Ithaca is still a dwelling-place.'

376. el 8' aye, see 1. 302. The 8' may be for 84, § 51, 6.

378, 379. The main question put is, 'has she gone to the house of a sister-in-law or to the temple'? The first member of the question is again subdivided by the alternatives is γαλόων η είνατέρων. Thus the first ή is answered by η in 1. 379, the η of 1. 378 being subordinate.

382. ἐπεὶ κ.τ.λ. The apodosis is unexpressed, see on 3. 59., 6. 150.

394. πολύδωρος, 'bountiful giver,' like ἡπιόδωρος, l. 251. So Ameis: older explanations are, 'earned by many gifts' (μυρίω ἔδνα, see 22. 471), and 'furnished with many gifts' (such as Agarhemnon promises, 9. 147 ἐγὰ δ' ἐπὶ μείλια δώσω πολλὰ μάλ', ὅσσ' οῦ πώ τις ἐῆ ἐπέδωκε θυγατρί). The first of these answers to the ordinary custom of the time, which was that the bride was bought by the husband, but is hardly a natural meaning for the word, especially as the price of a bride is not called δῶρα.

396. Heriw, Nom. to suit the following clause (§ 58, 3), cp. 14. 75

νηες δσαι .. έλκωμεν: and especially Od. 8.74—

Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνηκεκ ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, οἴμης της τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε. See also on 2. 232. But possibly it is of the nature of an exclamation, like the Nominatives noticed on 2. 353: cp. Od. 1. 50, 51—

νήσφ εν αμφιρύτη, δοι τ' δμφαλός εστι θαλάσσης νήσος δενδρήσσα, θεα δ' εν δώματα ναίει.

397. These Kilues seem to be quite distinct from the inhabitants of the historical Cilicia.

400. νήπιον αύτως, 'an infant and no more.'

403. ἐρύετο, 'shielded,' 'was champion,' the proper office of an áraf.

407. \$660 oc, 'will be thy undoing.'

408. αμμορον, 'hapless.'

411. ἀφαμαρτούση, 'when I have lost,' = 'if I lose.' For the Case, see 2. 113. With ll. 411-430 compare Soph. Aj. 514 ff.—

see 2. 113. With ll. 411-430 compare Soph. Aj. 514 ff.—

ξμοι γάρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς δ τι βλέπω

πλην σοῦ· σὰ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωτας δόρει,

καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὰν φύσαντά τε

καθείλεν "Αιδου θανασίμους οἰκήτορας.

τίς δῆτ' ἔμοὶ γένοιτ' ἀν ἀντὶ σοῦ πατρίς;

τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι.

The two lines 429, 430 are also imitated by Euripides, Heracl. 229—
γενοῦ δὲ τοῦσδε συγγενής, γενοῦ φίλος,
πατήρ, ἀδελφός, δεσπότης.

And Hecub. 280, 281-

ήδ' αντί πολλων έστί μοι παραψυχή, πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ήγεμων όδου.

419. ἐπὶ .. ἔχεεν, 'heaped above,' raised a mound over him: cp. χντή γαῖα, I. 464.

422. iφ, 'one,' 'the same': the only instance of a Masc. of to.

424. εἰλιπόδεσσι, a conventional epithet of oxen, supposed to mean 'rolling in their gait,' 'shambling' (εἰλ-ύω): but this is quite uncertain.

426. την repeats μητέρα: so again in l. 427. On άλλοισι, cp. 2. 191.

428. πατρόs, i. e. her father, who had ransomed her.

433. epiveov, the fig-tree, outside the Scaean gates, cp. 11. 167-170.

435. Join τῆ γε ἐπειρήσαντο, 'tried at that point.' This is the only reference in Homer to an attack upon the walls of Troy. In the Cypria (see on l. 289) there was a τειχομαχία soon after the arrival of the Greeks.

436. On ἀμφί cp. 3. 146: The omission of Achilles here is worth notice. It seems to show that Andromache is speaking of attacks made in the course of the same day. On the other hand, she ignores the ἀμοτεία of Diomede; see the introduction to Book V (p. 294).

438. θεοπροπίων. This is merely a conventional way of accounting for knowledge: cp. Od. 16. 356 ή τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἡ εἴσιδων αὐτοί. The words probably suggested the later story told by Pindar (Ol. 8. 40 ff.), according to which Apollo prophesied that Troy would

be taken through the part of the walls built by Æacus, the mortal who had helped Apollo and Poseidon in the work.

450. Τρώων άλγος, 'sorrow for the Trojans,' § 39, I.

452. The difference between the Opt. οί κεν .. πέσοιεν and the Subj. δτε κεν .. άγηται evidently is that the first is the case which the speaker does not care about, and therefore treats as comparatively remote.

456. πρὸς άλλης, 'at the beck of another.'

457. A fountain 'Υπέρεια, in the north of Thessaly, is mentioned in the Catalogue (2.734). Pausanias saw one called Meσσηίs at Therapne in Laconia: but Strabo tells us that the inhabitants of Pharsalus pointed out both these fountains near their city, on the site (as they believed) of the Homeric Έλλάς. Such identifications are of course valuable only as showing the popular interest in Homer. We may observe that the knowledge of Greek localities here ascribed to Hector is somewhat unlikely. This is a natural piece of forgetfulness on the part of a poet who was doubtless familiar with the names himself.

459. καί ποτέ τις είπησι, Subj. of confident prediction, § 29, 4. Cp. again the close imitation in the speech of Tecmessa, Soph. Aj. 500—

καί τις πικρόν πρόσφθεγμα δεσποτών έρεῖ λόγοις Ιάπτων, ίδετε τὴν δμευνέτιν Αΐαντος, δς μέγιστον ίσχυσε στρατοῦ, οἶας λατρείας ἀνθ' ὅτου ζήλου τρέφει* τοιαῦτ' ἐρεῖ τις.

463. The Inf. ἀμύνειν goes with the whole phrase χήτεῖ τοιοῦδ' ἀνδρός (= ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνὴρ τοῖόσδε) rather than with τοιοῦδε alone: cp. Od. 2. 58 οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ, οἶος 'Οδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, with the note in Riddell and Merry's edition. Cp. also Il. 15. 254—

θάρσει νυν· τοιόν τοι ἀοσσητήρα Κρονίων έξ Ίδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,

where the Infinitives evidently depend upon προέηκε.

465. Some read πρίν γ' ἔπ, 'before ever I hear,' ἔπ being used as with negatives (cp. l. 367). But πρίν γέ π is simpler, and is supported by the MSS.

πυθέσθαι properly suits έλκηθμοῖο only; with βοῆs we must understand ἀκούειν or the like (by Zeugma).

468. Note the relation of the Participles: ἰάχων (better ἰαχών, the Aor.) = 'with a cry'; ἀτυχθείς gives the reason of ἐκλίνθη ἰάχων: ταρ-βήσας is a further explanation of ἀτυχθείς: and νοήσας gives the reason of ταρβήσας, 'frightened when he perceived.'

470. δεινόν is an Adv., with νεύοντα, cp. 3. 337.

478. The meaning is, as the τέ shows, 'to be like me (ὧδε) both mighty and a ruler of Troy.' But, by an anacoluthon of the kind noticed on 3. 80, ἀνάσσειν reverts to the main construction, thus standing instead of [γενέσθαι] ἄνακτα.

479. Most MSS. have είπησι (as l. 459), but είποι is required by the general sense, cp. φέροι in the next line. The first syllable of πατρός could not be made short in Homer, § 51.

480. ἀνώντα. The Acc. is used with είπειν, 'to say' [a thing about a person]: the thing said being πατρός γ' δδε πολλον άμείνων: § 37, 7.

483. κηώδεϊ, 'fragrant.'

484. γελάσασα, 'with a smile,' 'breaking into a smile.' *

486. δαμονίη is a word of rebuke, here of course softened by the tone of the speaker. Cp. the two uses, 2. 100, 200.

488. πεφυγμένον, 'out of reach of,' in a state of safety.

489. τὰ πρώτα. On the Art. see 4. 424. Cp. also Hdt. 7. 203 εἶναι δὲ θνητὸν οὐδένα .. τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινομένφ οὐ συνεμίχθη: Cic. Balb. § 18 'in qua fortuna est nascendi initio constitutus.'

492. πόλεμος δ' άνδρεσσι μελήσει. Cp. Aesch. Sept. 200—
μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυτὴ βουλευέτω,

τάξωθεν ένδον δ' οῦσα μη βλάβην τίθει.

Also Eur. Herael, 711 ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή· σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλεω. The words are quoted in Ar. Lys. 520.

496. θαλερόν, cp. 2. 266.

500. γόον, probably Aor., related to γοάω as έστυγον to στυγέω, &c.

506. ἀκοστήσας, 'having fed on barley': ἀκοστή is said to have been a word for barley in some dialects (Buttm. Lex. s.v.).

507. κροαίνων, 'clattering,' apparently a sort of frequentative of κρούω. Join θείη πεδίοιο, § 39, 3.

508. ποταμοίο, Gen. as 5. 6 λελουμένος 'Ωκεανοίο.

510-11. δδ'.. φέρει. An anacoluthon of a kind unusual in Homer. The object is to give the effect of a quick and abrupt movement.

511. ήθεα, 'abode,' 'haunts.'

513. παμφαίνων, 'glittering,' see 5. 6. ήλέκτωρ, 'the sun.'

518. 10ece, a form of address customary between brothers and intimate

friends; said to be especially used to an elder brother.

† μάλα κ.τ.λ. The speech is ironical, as Paris wishes to boast of his quickness. It may be taken interrogatively: 'have I kept you waiting'?

523. τό may be taken with έμον κήρ, or (better) as an Adverbial Acc.

with **dxvutal**, cp. 3. 176.

524. ἐν θυμῷ can hardly be taken as a description of the place of the κῆρ (like ἦτορ ἐνὶ φρεσί, κῆρ ἐν στήθεσσι), since θυμόs is the least local of the words of this kind. Rather ἐμὸν κῆρ ἄχνυται is a periphrasis for ἄχνυμαι, and ἐν θυμῷ means 'deeply,' 'heartily': cp. 3. 9 ἐν θυμῷ μεμαῶτεs. As Ameis points out, the Homeric way of saying that a person speaks to himself, thinks within himself, &c., is to use a periphrasis with θυμόs or a similar word: a hero speaks πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν, &c.

αίσχεα, 'reproaches,' cp. l. 351. ὑπὲρ σέθεν, 'on your account,' i. e. for which you are answerable.

528. κρητήρα έλεύθερον, 'a bowl in honour of deliverance.'

529. ἐλάσαντας, Acc. in spite of δώη, cp. 2. 113 (with the note).

BOOK VII.

THE long day of debate and battle that begins with the second book is now brought to a close by the duel of Hector and Ajax. This is followed by a pause in the war. The Trojans offer to restore the possessions which Paris had carried off along with Helen, and propose a truce for burying the dead. The truce is accepted. The Greeks raise a mound over their dead, and fortify their camp with a rampart and ditch.

The seventh book takes up the story of the war in harmony with the conclusion of Book VI. Hector and Paris appear on the scene, and the Trojans are gaining some advantage, when Hector is led to propose the duel. The events of the earlier part of the day—the treaty and its violation—are referred to in his challenge (l. 69 ff.), and again by Antenor in the Trojan assembly, as a reason for restoring Helen (l. 351 ff.). Achilles is twice mentioned (ll. 113, 228), and his absence is conspicuous throughout; especially (e.g.) in the list of Greek champions in ll. 162-168. On the other hand, as in the later part of Book VI (p. 300), the Aristeia of Diomede is ignored. Ajax is the hero of the day, not only after his doubtful victory over Hector (l. 321), but also in the estimation of the Greeks before the combat takes place (ll. 179, 183). There is some awkwardness, too, in the second occurrence, on the same day, of such an incident as a duel between champions of the two contending parties: and after the breach of faith with which the first ended it seems strange that a second should be proposed by Hector, and readily accepted. It has been asked, further, why the Trojan assembly should meet in a panic, to discuss the restoration of Helen, while the Greeks for the first time feel the need of fortifying their camp.

With regard to the two last points, we may fairly answer that the day's fighting has been on the whole indecisive, and discouraging to both sides. It is true that this is not the impression given us by the fifth book. But that is merely part of the general want of reference to the fifth book already noticed. Moreover, the readiness of the Trojans to purchase peace by sacrificing Helen has been already shown by the

speech of the elders (3. 159, 160), and therefore needs no new explanation. And the building of the wall round the camp may be intended as an anticipation of the battles of which it is the scene, and also as a mark of the difference made by the absence of Achilles (cp. his words, 9. 348-355). As to the repetition of the duel episode, it may be enough to say that the two occasions differ in almost every respect, and that they are separated by the long interval (poetically speaking) of the Aristeia of Diomede. It is strange, however, that Paris, whose return to the war is described with so much circumstance, should do nothing of importance. And generally it must be admitted that in dramatic interest, and perhaps also in style and treatment, the seventh book falls below the general level of the Iliad.

- 5. ἐπεί κε κάμωσι, cp. 1. 168.
- 6. vm6 is adverbial, 'beneath them.'
- 7. ἐελδομένοισι gives the point of the comparison: for the Dat. cp. the common phrases βουλομένο μοί ἐστι, &c.
- 11. Έκτωρ δ' κ.τ.λ., the apodosis to l. 8 δ μέν κ.τ.λ., but no longer construed with έλέτην: cp. 3. 80 (§ 57).
- 12. στεφάνης, the 'rim' of the helmet, which passed round the back of the head. Or it may here mean the helmet itself, as in 10. 30.
- 15. ἐπιάλμενον, 'when he had leaped up into ' [his chariot]: cp. 5. 46 νυς' ἵππων ἐπιβησόμενον.
 - 21. Περγάμου, where Apollo usually was, cp. 4. 508., 5. 460.
- 26. ἐτεραλκέα νίκην. The common interpretations are (1) 'victory that gives strength to one of the two sides,' 'decisive victory' (ἔτερος as in l. 378 δάη δ' ἐτέροισί γε νίκην), and (2) 'victory that gives strength to the other side,' that changes the fortune of a battle. But in 15. 738 (the only place where the epithet is not applied to 'victory') ἐτεραλκέε δῆμον ἔχοντες seems to mean 'having a people to gain fresh help from': and this sense fits the other places. Hence 'victory of other strength' is that of a victory not won by themselves.' Here the 'other strength' is that of Athene herself; and Apollo means to hint that the victory so given would not be a fair one. So in 17. 627–630 Ajax perceives that Zeus is giving ἐτεραλκέα νίκην to the Trojans, and cries out that plainly Τρώεσσι πατήρ Ζεὸς αὐτὸς ἀρήγει. And in Od. 23. 236 Athene—

οŭ πω πάγχυ δίδου έτεραλκέα νίκην, ἀλλ' έτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν ἡμὲν 'Οδυσσῆος, ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο,

i. e. she did not yet bring her own might (ἀλκή) to decide the victory, but still tried the strength and ἀλκή of Ulysses and his son.

The use of $\epsilon \tau \epsilon \rho a \lambda \kappa \eta s$ $\mu a \chi \eta$ in Herodotus (9. 103, cp. 8. 11) for 'indecisive battle,' pugna anceps, may be a reminiscence of Homer; but this sense does not suit the Homeric passages.

30. mayhoovr[at]. The Fut, is used of what will follow as a matter of course, and thus implies indifference, in contrast to the Subi. wavew-MEV: CD. 6. 71.

τέκμωρ, lit. 'contriving,' 'making,' hence the 'settlement contrived' by a superior power, esp. a final, definite 'settlement,' 'doom,' &c. The TEXHOP of Troy is the winding up, the final crisis, of its history.

30. προκαλέσσεται is I Aor. Subi.

- oióber olos, 'singly and alone' (= αὐτὸς καθ' πίτων). The meaning μόνος πρός μόνον (Schol.) does not suit 1, 226. The phrase can hardly be explained logically: it is an imitation of άλλοθεν άλλος and similar pairs (in which the repetition has a definite meaning). Cp. alvόθεν alsos in 1. 97. Such forms are rare in Homer: hence it is singular that there are three instances in this book.
- 42. ἐπόρσειαν. The Opt. expresses the remoter expected result : the purpose having been given by the Subj. προκαλέσσεται, § 34, 2, a.

44. σύνθετο, 'understood.'

- 46. παρ' Εκτορ[α], Acc. as 8. 280 στη δέ παρ' αὐτὸν ἰών.
- 48. ħ ρά νύ μοί τι πίθοιο, need not be a question: cp. 4. 93.
- 52. ἐπισπεῖν, 'to deal with,' 'go through with,' Lat. obire.
- 53. The gods did not say explicitly that Hector would not be slain; but Helenus may be supposed to infer this. He 'understood their purpose,' which was simply to stop the battle for the day, and he put it in as encouraging a form as possible.

55. μέσσου δουρός έλών, a sign of truce, cp. 3. 76-78.

- 59. Soview soutores algumotor, i.e. they took the visible form of vultures. The gods are never seen in their proper form, except by favoured individuals (as Achilles, Il. 1. 198); cp. Od., 16. 161 où yas πω πάντεσσι θεοί φαίνονται έναργείς (Am.).
- 61. ανδράσι τερπόμενοι. Cp. the saying of Heraclitus, that man is the plaything of the gods. The words Two de origes u.t. A. express the point in which Athene and Apollo took delight (Am.).

63. Ζεφύροιο φρίξ, 'the ripple of, i. e. caused by, the West wind':

so 23. 602 ύπο φρικός Βορέω αναπάλλεται ίχθύς. See on 2. 307.

64. μελάνει, Intrans., 'grows dark.' But Aristarchus read μελάνει δέ τε πύντον ὑπ' αὐτῆ. On τέ see § 49. 0.

70. κακά, with τεκμαίρεται as well as with φρονέων: cp. 6. 340 έπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοί κακά τεκμήραντο (with the note).

73. ὑμῖν δ', the apodosis to ὅρκια μὲν—(l. 69). The γάρ, however, indicates that the reason is put first, so that 1. 73 is parenthetical in sense, and the real apodosis is given in ll. 74, 75.

76. ἐπιμάρτυρος, 'a present witness,' a compound like ἐπιβούκολος, ἐπίουρος.

79. Sóuevas. The Inf. for the Third Person Imperative: so 6. 92.

80. λελάχωσι, 'give me my portion,' i. e. duly burn the body: § 28, 2.

83. Exaros is a short form equivalent to Exarηβόλοs, ' far-shooting.'

87. καί ποτέ τις είπησι, a recurring formula, see 6. 459.

80. σημα. There are mounds on the coast of the Troad, called by tradition the tombs of Achilles, Ajax, Antilochus, Patroclus.

95. velket, 'with railing,' sharp rebuke.

95. Cp. Virgil's imitation, Æn. 9. 617 O vere Phrygiae, neque enim Phryges.

97. aivôtev aivôs, a phrase like oiótev olos (l. 39), a kind of 'second power' of aivôs.

99. ὕδωρ καὶ γαῖα, the elements of which men were supposed to be formed: Hesiod, Op. 61 γαῖαν ὕδει φύρειν (of the creation of woman).

100. de fipioi, 'lifeless,' cp. 21. 466 φθινύθουσιν de fipioi, 'waste away and have no life in them'; also 5. 812. de λείε, by hyphaeresis, for

άκλεέες: cp. ἀποαίρεο (1. 275) for ἀποαιρέ-εο.

- 102. νίκης πείρατ' έχονται. There is a play on the double meaning of πείραρ: the 'end,' i. e. decision, consummation, of victory, and the 'end' in the literal sense, as of a rope. The word έχονται is chosen because it suits the latter: so 7. 402 δλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, 'the ends of destruction are fastened.'
 - 110. ἀνὰ δὲ σχέο, 'but bear up,' 'put a check on yourself.'
- 111. The έριs is the strife or rivalry out of which the combat arises; hence ἐξ έριδος μάχεσθαι is practically 'to fight a match,' 'to pit yourself against.. in fighting': cp. Od. 4. 343 ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδη ἐπάλαισεν ἀναστάς.
- 113. This assertion, implying that Hector was superior to Achilles, is not to be taken literally. It is evidently intended merely to pacify Menelaus: cp. 9. 352 ff.
- 125. An adaptation of this line formed the answer of the Spartan envoy, when Hiero stipulated for the command of the Greek army against Persia; ἢ κε μέγ' οἰμώξειεν ὁ Πελοπίδας 'Αγαμέμνων κ.τ.λ. (Hdt. 7. 159). Nestor's reference to Peleus may perhaps be understood as an indirect reminder of the absence of Achilles.
- 127. The occasion, as we gather from the fuller account in 11. 765-790, was when Nestor and Ulysses were going round Greece collecting the army. $\mu \dot{\epsilon} \gamma' \dot{\epsilon} \gamma' \dot{\theta} \dot{\epsilon} \epsilon v$, so that his grief would be proportionately great now.

128. τόκον, 'the parentage,' cp. 20. 203 ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας.

- 134. ἀγρόμενοι, 2 Aor. Part. of ἀγείρω. ἐγχεσίμωροι, cp. 2. 692.
- 136. room, 'for them,' as their champion; or in the local sense, 'among them.'
 - 138. ἐπίκλησιν, 'as a surname': cognate Acc., § 37, 2, 3.
- 143. The κορύνη (a club or mace) needed room. The combatant, probably swung it round his head before delivering the blow.

149. & of the apodosis.

153. θάρσει φ, 'by its (my spirit's) hardihood.'

156. παρήορος, lit. 'fastened at the side,' hence 'hanging loose,' 'swinging' or 'sprawling' about: from δείρω, like συν-ήορος, 'yoked together,' cp. 10. 499 (with the note). It is applied to an unsteady or erratic man, 23. 603 ἐπεὶ οὕ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων ἦσθα πάρος. The passage is imitated by Æschylus, Prom. 363 καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας κεῖται κ.τ.λ.

The force of τις is to qualify παρήφορος (a sort of π. = in a sprawling, helpless kind of way): cp. Od. 17. 449 ώς τις θαρσαλέος και ἀναιδής ἐσσι προέκτης: 18. 327 σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί.

158. ἀντήσειε μάχης, i. e. 'would meet with an antagonist.'

161. ἐννέα πάντες, 'nine, all told.'

166. The final φ of Ένναλίφ forms one syllable with the initial α of ἀνδρεφόντη.

171. πεπάλασθε, 'decide by shaking' (i.e. throwing) lots.

- 173. δν θυμόν ὀνήσεται, 'will be comforted in his own heart too.'
- 175. ἐσημήναντο, 'marked,' with some token (σήμα) scratched on it. The mark was a private one, which the herald could not read.
 - 179. λαχείν. The Acc. with the Inf. is used in prayers, cp. 2. 413.
- 187. κυνέη βάλε, 'had cast into the helmet': Dat. of the terminus ad quem, as πεδίφ πέσε (5. 82), &c.

188. ὑπέσχεθε, 'held out,' to receive the lot.

- 189. γνω, sc. Aίαs; the words δ δ' αρ' έμβαλεν being parenthetical.
- 191. χαίρω δὲ καὶ αὐτός, i.e. not only am I bound by the lot to fight, but I rejoice myself to do so.

192. δοκέω νικησέμεν, 'methinks [lit. I seem that] I shall conquer.'

197. ἐκών serves chiefly to give force by contrast to ἀέκοντα: cp. 4. 43 ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, and Od. 5. 155 παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούση. For the Subj. δίηται see § 29, 6. The γε emphasises βίη in contrast to ἰδρείη. Of his strength Ajax is quite sure.

199. έλπομαι, 'I trust,' 'flatter myself'; with ironical affectation of

speaking with less positiveness.

203. νίκην goes with δόs, not with ἀρέσθαι: 'give victory, and the winning of a glorious boast.'

210. The construction as in 1. 8 ἔριδι ξ. μ.

θυμοβόρου, 'gnawing the heart': as we say 'heart-breaking.'

212. βλοσυροῖσι, 'full,' 'swelling' (root βλάθ-, as in βλαστάνω).

217. ου πως έπ είχεν, 'he had no longer any way to,' he could not now, &c. ὑποτρέσω, 'shrink before him.'

218. χάρμη, 'to meet in battle,' Locatival Dat., as l. 187.

221. On Υλη or Υδη, see 5. 708.

222. alóλov, glancing, 'flashing': the effect of light falling on the metal plates, especially in the movement of battle.

223. ταύρων, 'of (hides of) bulls.' So 4. 105 τόξον αίγός, 'a bow of (the horns of) a goat.' όγδοον, 'as the eighth layer.' έλαύνω is the regular word for smith's work, cp. 12. 296., 20. 270. Tychius indeed was a worker in leather (l. 221): but the division of labour had not then been carried far.

226. olófev olos, 'alone for yourself,' significant repetition from 1. 39.

228. μετ' 'Αχιλλήα, 'after Achilles' (in order).

229, 230. See 2. 771, 772.

232. Kul emphasises molées, 'not one, but many.'

dρχε, 'begin,' i. e. take the first spear-throw, cp. 1. 244.

235. πειρήτιζε, 'try me,' i. e. try to frighten me.

238. βων, 'an ox-hide shield,' cp. 12. 105 τυκτῆσι βόσσσι, and 12. 137 βόσς αὕας. βων is said to be Doric for βοῦν: it is probably the original form, cp. Sanskrit gaus, Acc. gam. It was read in this place by Aristarchus: other ancient readings are βοῦν (Aristoph.), βω (Herodian).

239. τό μοι ἔστι ταλαύρινεν πολεμίζειν. The chief question here is whether τό is Nom. or Acc. If Nom., it refers either to the shield, or (more probably) to the whole fact just asserted: 'which thing (viz. the skill to use a shield) is mine wherewith to be a stout-shielded warrior.' If τό is an Acc., it is used adverbially (as in 3. 176 το καλ κλαίουσα τέτηκα, &c.), and the sense is, 'wherefore I have wherewith to be a stout-shielded warrior.' For this use of the Inf. after ἔστι cp. 2. 291 (with the note). Cp. also 2. 451 ἐν δὲ σθένος ἔρσεν ἐπάστφ καρδίη άλληκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.

With ταλαύρινον πολεμίζαν is to be compared the phrase ταλαύρισος πολεμιστής, applied in the Iliad to Ares (5. 289, &tc.), meaning 'a warrior with tough ox-hide' (for his shield), or simply 'shield-enduring,' stubborn in using the shield of hide.' The latter sense is the best here: ταλαύρισον is an Adverb, = 'stoutly with the shield,' i.e. on the defensive, in contrast to two other forms of battle, the swift charge (l. 240) and the hand to hand fight (σταδίη, l. 241).

240. emaifau, 'to dash on through': ent as in eneixeobut, edeneiv.

241. δητω μέλπεσθαι "Αρηϊ, 'to sing and dance, make sport, for Ares the destroyer.' Cp. Tyrtaeus, fr. 16 ἄγετ' ὧ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι ποτὶ τὰν "Αρεος κίνασιν (Död.). Notice the oxymoron in μέλπεσθαι: § 60.

242. The yap introduces the reason for giving notice that he is about to strike; viz. unwillingness to take Ajax at a disadvantage.

243. λάθρη, with βαλέων (l. 242).

ommeuous, 'watching his advantage.' On the form see 4. 371.

249-254 are repeated from the former combat, 3. 355-360.

259. See 3. 348.

261. στυφέλιξε, 'rudely checked him in the fury of his onset.'

262. ἐπῆλθε, 'passed over,' ἐπί as in ἐποίχεσθαι (cp. l. 240). Or it may mean simply 'reached.'

τμήδην, 'in cutting manner,' i. e. cutting its way through.

269. emeperoe, 'threw (his force) into the cast.'

270. elow . . eafe, 'broke in,' broke so as to pass inwards.

272. ἀσπίδι ἐγχριμφθείς, 'crushed against the shield,' with the shield jammed against his body by the blow of the stone.

276. Ταλθύβιός τε και 'Isaîos, note the 'chiasmus'; 'Isaîos is the Trojan. Ταλθύβιος the Greek.

281. Kal, with amarres.

282. Night is thought of as a power to whom certain acts would be displeasing: cp. 14. 261 ἄζετο γὰρ μὴ νυκτί θοῦ ἀποθύμια ἔρδοι.

284. κελεύετε, Plur. because both heralds are meant.

286. ή περ αν ούτος, sc. άρξη.

289. περί, 'beyond,' 'surpassingly.'

292. દેવર્દ powof ye, 'to one side or the other.' Hector does not confine his view strictly to Ajax and himself.

294. Δε κ.τ.λ. follows νθν μέν πανσώμεσθα κ.τ.λ.

296. αὐτὰρ ἐγώ κ.τ.λ. After σύ τ' ἐῦφρήνης..' Αχαισύς we expect ἐγώ τε (or καὶ ἐγὼ) Τρῶας ἐῦφρήνω, but an independent sentence is substituted: see § 58, and the notes on 3. 80., 6. 478., 7. 11, 418., 8. 346., 12. 237, 447.

298. αι τέ μοι εὐχόμεναι κ.τ.λ. These words seem to imply some sort of divine honours: cp. 11. 761 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ Νέστορί τ' ἀνδρῶν, 22. 394 ῷ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὡς εὐχετόωντο,

θεῖον δύσονται ἀγῶνα, 'will enter the assembly of the gods,' i.e. held in their honour; perhaps with the notion of their presence at the festival. In 18. 376 the same phrase is applied to the meetings of the gods themselves. Cp. 15. 428 νεῶν ἐν ἀγῶνι, 'in the gathering-place of the ships,' i. e. the camp.

301. ἔριδος πέρι, lit. 'over strife,' i. e. with nothing in dispute apart from the contest itself. Thus the meaning is practically the same as ἐξ ἔριδος (l. 111), viz. 'in pure combativeness': cp. ἀπὸ σπουδής, l. 359.

305. Sisou, Impf. 'gave at the same time,' 'gave in return,' § 27.

310. ἀελπτέοντες, = ὅτι ἄελπτοι ἦσαν, 'not having had hope.'

313. γένοντο, 'came to be,' 'got to,' cp. 8. 117.

316. ἀμφί θ' ἔπον, 'dealt with it,' 'set to making it ready.'

321. Sinventeron, 'continuous,' 'the unbroken length of the back'; imitated by Virgil, Æn. 8. 183 perpetui tergo bovis. The back was the portion of honour, Od. 4. 66., 8. 475: cp. Hdt. 6. 56, where it is mentioned as one of the special privileges of the Spartan kings on a campaign.

325. πρόσθεν, refers to the advice given in 2. 362 ff.

328. πολλοί γάρ κ.τ.λ. The reason is put first, the main proposal of the speech beginning at l. 331 $\tau \hat{\varphi}$ σε $\chi \rho \eta$ κ.τ.λ.

332. κυκλήσομεν, Aor. Subj., 'let us wheel,' i.e. carry on wheeled waggons.

- 334. This is the only place where we hear anything of the bones of the dead being taken back to Greece. The line is probably spurious.
 - 336. εξαγαγόντες, with έκ πεδίου, 'making it rise from the plain.'
- 337. akpirov, 'undistinguished,' in an unbroken line (not making a separate mound for each).

338. είλαρ, 'as a shelter.' αὐτῶν, 'the men' (ourselves).

339. πύλαs, not necessarily more than one gate: see 2. 809., 12. 340.

340. είη, Opt. of a comparatively remote purpose, § 34, 2. Possibly however we should read είη (for ε΄η), cp. 23. 47.

342. aupls coûra, 'being round it.'

343. ἐπιβρίση, ' press in with overwhelming weight.'

346. τετρηχυΐα, 'disordered,' cp. 2. 95 τετρήχει δ' άγορή. The two epithets δεινή τ. supplement each other,=' in fearful disorder.'

Πριάμοιο θύρησι, see 2. 788.

352. ψευσάμενοι, 'having been false to,' 'having broken.'

353. This line is probably spurious, or at least corrupt, as the use of ivo $\mu\dot{\eta}$ can hardly be defended. If it is retained, the sense must be 'to the end that we do not act thus,' i. e. 'there is no good to be hoped for, such that we should not give up Helen.' But probably the speech ended with $\tau\dot{\phi}$ or vi τ képõtov $\dot{\eta}\mu\dot{\nu}\nu$, 'there is no good in store for us,' which some rhapsodist or critic thought abrupt.

357. $\phi(\lambda a)$ is the predicate in sense: 'this that you now say is not

pleasing to me.'

358. μῦθον, a proposal, a 'thing to say.'

359. ἀπὸ σπουδηs, 'in earnest.'

362. ἀπόφημι, 'I say right out,' 'declare,' cp. 9. 309 χρη μεν δη των μύθον ἀπηλεγέως ἀποειπείν.

364. olkobev, i. e. of my own store.

366. θεόφιν, an Instrumental or 'comitative' form, see § 40.

371. ἐγρήγορθε, of the state or attitude of watchfulness, § 26, 2.

375. al κ' εθέλωσι παύσασθαι κ.τ.λ. The apodosis is not expressed; = 'if they will —, let it be so.' Cp. 6. 150 (note).

376. δυσηχέος, 'evil-sounding.'

380. This line is not in the best MSS, and is doubtless an interpolation. The phrase κατά στρατόν ἐν τελέεσσιν is not appropriate; it should be κατά πτόλιν, as in 1. 370 (cp. 18. 298, where κατά στρατόν is rightly used).

387. αἴ κέ περ . . γένοιτο is probably a courteous formula, 'an it

please you.' The Opt. is due to the past Tense ἡνώγει.

393. $\hat{\eta}$ $\mu \hat{\eta} v$, 'to be sure the Trojans bid him,' = 'although they bid him.'

400. 'Αλεξάνδροιο, with δεχέσθω, 'from Alexander,' cp. 1. 596.

401. καὶ ὅς κ.τ.λ. 'even to him who' &c.

402. ολέθρου πείρατ' έφηπται, cp. l. 102.

403. ἐπίαχον, 'shouted therewith,' in assent.

408. ἀμφί, 'about,' of a matter at issue between two parties.

409. οὐ γάρ τις φειδώ νεκύων κ.τ.λ. 'there is (i.e. there should be) no grudging, as to the dead, in regard to soothing them with fire,' i.e. 'no one should be unwilling to appease the dead with fire.' οὐ φειδώ = οὐ χρὴ φείδεσθαι (like οὐ νέμεσις, 'it is not a case for anger,' &c.).

πυρός is Gen. of material, as πρήσαι πυρός, &c.

411. δρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, 'to the treaty (i. e. about the burning of the dead) let Zeus be witness.'

418. νέκυάς τ' άγέμεν, έτεροι δέ, a slight anacoluthon: instead of νέκυάς τε δλην τε (οι νέκυάς τε καὶ δλην) άγέμεν, the second object is

expressed by an independent clause (§ 58).

421-3. προσέβαλλεν.. of δ' ήντεον, i. e. 'as the sun was striking with his darts, they began to meet.' This is still the day which began at l. 381: the embassy being over at or soon after day-break. It appears to end at l. 432, though the coming on of night is not mentioned.

425. The dead were taken home by their friends, so that ἀμαξάων ἐπάειραν implies διέγνωσαν. Hence ἀλλά: it was hard to know them, but as they washed off the blood they (did, and) took them up on the

waggons.

427. κλαίων denotes loud wailing, such as was practised by Eastern nations: hence the prohibition is not inconsistent with δάκρυα θερμά χέοντες. The description in ll. 424-426 refers to both Greeks and Trojans: then the mention of Priam in l. 427 confines ll. 427-429 to the Trojans. The whole passage (421-432) is curiously symmetrical, the twelve lines falling into four equal stanzas.

433. After ούτε ἡώς we expect ούτε νύξ, for which is substituted the more specific ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ, 'it was still twilight': cp. 1. 418. The day now described is doubtless the one after the embassy and burial

of the dead: cp. l. 421.

434. ἔγρετο, 'was roused,' i.e. mustered. La Roche conjectures ἥγρετο, from ἀγείρω, 'was assembled,' comparing ἀγρόμενοι above (l. 332). But this seems unnecessary. There is a similar doubt between the two verbs at 23. 287 ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν (al. ἔγερθεν).

447. νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει, 'declare his thought and purpose,' i. e. take the gods with him in his plans. Cf. Od. 2. 137 μῦθον ἐνίψω, Od.

ΙΙ. 148 ὁ δέ τοι νημερτές ἐνίψει.

453. ἡρφ. Most MSS. have ἡρωϊ, which may be scanned by shortening ω before the final ι. πολίσσαμεν ἀθλήσαντε, 'built by our labours.'

456. τοῦτο δείσειε νόημα, 'be frightened by this thought,' a kind of cognate Acc., like τό γε δείδιθι, &c.

463. 701, a Dat. ethicus, 'that you may get the wall levelled.'

467. Lemnos does not furnish a contingent to either side, but is friendly to the Greeks.

- 468. In ovions, mentioned again in 21. 41., 23. 747. This is one of the few references in the Iliad to the Argonautic expedition.
- 470. 'Arpetsys, with some dysper, 'gave to be brought to the Atridae.'
 - 473 ff. The Greeks pay with their spoil—raw material and slaves.
 - 478. oow, viz. the Greeks, the main subject of the preceding sentence.
 - 479. χλωρόν, paleness being the 'colour of fear'; cp. 10. 376., 15. 4.

BOOK VIII.

With this book the story of the Iliad enters upon a new stage. marked by the direct intervention of Zeus. Hitherto, beyond sending the Dream which brought the Greek army into the field, he has taken no step towards fulfilling his promise to Thetis. The other gods have been active on behalf of their favourites, and the result has been indecisive. Zeus now forbids them to give aid to either side, and himself comes down to Mount Ida in order to secure the victory of the Trojans (ll. 1-52). He sends his thunder-bolts among the Greeks, and causes them to fly before Hector. Diomede for a moment resists, but has te vield to the thunder (53-197). When the Greeks are driven to their new rampart. Zeus relents for a time, and they make a stand. Tencer does good service with his arrows, till he is smitten with a stone by Hector, and the Trojans once more press on to the Greek lines (108-349). Then the two goddesses, Here and Athene, attempt to come to the rescue, but are recalled by Zeus (350-483). Finally night interrupts the battle, and the Trojans encamp on the battle-field.

From this summary it is plain that the eighth book stands in the closest relation to the first. What Zeus then promised, he now sets himself to perform. As Athene complains (l. 370) 'he has brought to pass the counsels of Thetis, who kissed his knees and took him by the beard, entreating him to honour Achilles.' And Zeus himself declares (l. 473 ff.) that Hector shall be victorious until Achilles again takes the field. With regard to the intervening books (II-VII), we are met by the difficulty which was pointed out by Grote, and indeed formed the basis of his well-known theory of the Iliad. How is it, he asked, that the purpose of Zeus has been so long dormant? How can we reconcile the vigilant interference of this book with the indifference of Books II-VII? The explanation, in his view, was that these books did not belong to the original poem, but were added when (as he put it) the 'Achilleis' was enlarged into an Iliad. Without attempting here to discuss this theory in general, we may make one or two remarks which have a direct bearing upon the eighth book :---

(1) The angry and threatening speech of Zeus at the beginning of

the book almost presupposes some such history as we have in Books II-VII. It is unmeaning unless his will has been already thwarted by the other gods.

- (2) The poetical value of the eighth book consists mainly in the contrast which it makes to the earlier books. The agency of Zeus, the ineffectual attempts of the other gods, the hopeless defeat of the Greeks—all the leading ideas of the book depend for their effect on the very different character of the former battles.
- (3) The prominence of Diomede is almost as marked as in his Aristeia: see ll. 90-197, ll. 253 ff., and especially the speech of Hector, 1. 532 εἴσομαι εἴ κέ μ' ὁ Τυδείδης κ.τ.λ. There is a direct reference in 11. 105-108 to one of his exploits, the capture of the horses of Aeneas (5. 263, 323): see also l. 90 (note). Reference of a more general kind may be seen in ll. 152 ff.
- 1. ἡωs μέν.. ἐκίδνατο.. Ζεύς δὲ.. ποιήσατο, i.e. as dawn was spreading. Zeus summoned an assembly.

7. 76 ye, explained by the Inf. Stanform, 'let no one try this, to set

at nought (lit. cut across) my word.'

- 10. Join εθέλοντα άρηγέμεν, 'whom I shall observe choosing to go and help.' vonow is I Aor. Subj.
- 12. ού κατά κόσμον, with πληγείς, 'smitten in no seemly wise': cp. 2. 264 πεπληγώς .. άεικέσσι πληγήσι.

18. εί δ' άγε πειρήσασθε, cp. 1. 302.

24. avrn yain, 'with earth as well': § 38, 3.

25. The poet here forgets, or perhaps does not suppose, that Mount Olympus rests upon the earth. See Od. 6. 42, with Mr. Merry's note.

32. ἐπεικτόν, 'yielding.' On 8 see § 48, 2.

34. οἶτον .. ο̈λωνται, cognate Acc., cp. 3. 417. 37. reolo, for relo, found only here and in 1. 468.

- 39. θυμώ πρόφρονι, 'with serious mind,' i.e. meaning it seriously. The lines 28-40 were obelised by Aristarchus, and are rejected by most modern critics.
 - 48. Γάργαρον, Acc. of the part, in Apposition to the whole (*18ην). Ounas, 'rich in smoke of sacrifice.'
- 53. δειπνον, the mid-day meal, see 11. 84-86. It is commonly taken before a battle, cp. 2. 381., 19. 171. The evening meal is δόρπον, cp. 7. 370, 466., 8. 503., 9. 88, &c. In Attic the Sopror disappears, and the δείπνον takes its place: just as the modern 'dinner' takes the place of the old-fashioned 'supper.'

54. ἀπὸ δ' αὐτοῦ, 'and thereupon,' 'straightway.'

- 58, 59. Repetition of 2.809, 810: and 11.60-65 of 4.446-451; 11.66, 67 of 11, 84, 85.
 - 67. ήπτετο, 'took hold,' i.e. hit their aim, told on the enemy.

- 68. ἀμφιβεβήκα, 'bestrode,' i. e. stood at the middle and highest point.
- 70. δύο κήρο, 'two fates,' i. e. two lots signifying death. The dual εξέσθην in l. 74 would show that there were two lots for each side. But the two lines 73, 74 were rejected by Aristarchus. τανηλεγέος, an unexplained word, probably from ἀλέγω, like δυσ-ηλεγής, 'grievous,' ἀπ-ηλεγέως, 'without recking,' νηλεγής, 'reckless' (Alcm.). It may mean 'causing long care.'
 - 72. Thee, 'drew up,' so as to give the scales free play, cp. 12. 434.
- 75. αὐτόs, i.e. as his own act, in contradistinction to the result of the weighing.
 - 77. ὑπό, 'beneath,' i. e. in their knees.
 - 81. ἐτείρετο, 'was in trouble.' There was also a reading ἐδάμνατο.
- 83. πρώται τρίχες, 'the foremost hair' (of the mane). ἴππων, 'of a horse': Plural as 4. 142 παρήτον ἔμμεναι ἵππων.
 - 84. καίριον, a vital place: cp. 11. 439.
 - 85. άλγήσαs, Aor. of the access of pain.
 - 86. [ππους, 'the chariot and horses.'
- κυλινδόμενος περί χαλκῷ, 'writhing round the arrow point': cp. 13. 441 ἐρεικόμενος περί δουρί, also 13. 570., 18. 231, &c.
 - 87. παρηορίαs, the wounded horse being a παρήοροs, see on 7. 156.
 - 88. φασγάνω άτσσων, 'with quick movement of his sword.'
 - 89. ἡνίοχον, here in a wide sense, of the παραιβάτης or chief warrior.
- 91, 92. In the ἐπιπώλησιs, 4. 293 ff., Ulysses comes between Nestor and Diomede: hence in going to help Nestor, Diomede would pass the place of Ulysses. It is curious that Ulysses is omitted in ll. 261 ff.
 - 95. μή τίς τοι, 'see that some one does not —,' ironical warning.
- 99. προμάχοισων ἐμίχθη, a phrase hardly in place here, since the Greek πρόμαχοι had all fled. It is taken from 5. 134, of which this line is an echo.
 - 103. λέλυται, 'is unstrung,' 'is failing.'
 - 105-107. Repetition of 5. 221-223.
- 108. μήστωρε. So the best MSS. read; others have μήστωρα. See the note on 5. 272.
- 111. ci, 'whether.' The common reading is \(\bar{\eta} \), but most MSS. have \(\bar{\eta} \), and the use of \(\bar{\eta} \) in single indirect questions is very doubtful.
- μαίνεται, 'rages,' esp. of an unchecked course, cp. 6. 101., 9. 238., and of a spear, 16. 74 οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμησι μαίνεται ἐγχείη Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
 - 115. els with βάτην (for είσεβήτην), governing άρματα.
- 119. & &c. The Art. repeats the Subject of the preceding clause, cp. 1. 191 (§ 47, 1).
- 122. ὑπερώησαν, 'started back.' ὑπό as in ὑποείκω, 'to give way before' (an enemy).
 - 124. πύκασε, 'covered close,' 'shrouded.'

ήνιόχοιο, with dxos, 'grief for his chariot-driver': § 39, 1.
126. μέθεπε, 'set about finding': cp. 5, 329. δδέ, as 119.

129. 86800, Impf. 'at the same time gave,' = 'while he gave': § 27.

χερσίν, 'into his hands,' Dat. of the end of a motion.

130. ἀμήχανα ἔργα, 'deeds against which no contrivance would avail,' hopeless mischief. This sudden change in the battle seems very improbable. No leading Trojan has been killed; and we are not told that any general rally of the Greek army has taken place.

136. κατα-πτή-την, an Aor. from the root πετ-, πτη-, with the same

meaning as the longer root πτηκ- from which πτήσσω is formed.

140. ούχ ἔπετ' ἀλκή, 'strength is not furnished,' 'does not serve,' Cp. 4. 314 ὅς τοι γούναθ' ἔποιτο.

141. οπάζει, 'grants,' 'furnishes,' = έπεσθαι ποιεί, cp. 4. 415 τούτφ μέν

γὰρ κῦδος ἄμ' ἔψεται.
143. εἰρύσσαιτο, 'protect from,' 'bar' (lit. 'cover,' 'shelter'). But

in 1. 239 θέμιστας εἰρύαται the meaning is 'protect,' 'uphold.'
147. τόδε is explained by Έκτωρ γάρ κ.τ.λ., 'it is that Hector,' &c.

150. ἀπειλήσει, 'will boast.'

154. ἀλλά of the apodosis, cp. 1.82.

159. στονόεντα, 'full of groans,' as being the cause of groaning.

163. γυναικός ἄρ' ἀντὶ τέτυξο. The Plupf, with ἄρα = ' thou art after all,' as it now appears, cp. 3. 183., 12. 164. ἀντί, ' in place of,' = ' as good as'; cp. Od. 8. 546 ἀντὶ κασιγνήτου ξείνός θ' Ικέτης τε τέτυκται.

164. κακή γλήνη, 'wretched minion.' The word γλήνη properly denotes a 'bead,' or bead-like object; cp. τρί-γληνος, 'with three drops.' Hence it is used for the ball of the eye; also more generally, = 'plaything,' 'bauble,' (cp. γλήνεα, 'ornaments,' 'gewgaws,' Il. 24. 192); hence as a term of reproach, 'pretty thing,' 'toy,' 'minion,' &c.

166. δαίμονα δώσω, 'I will bring the hand of fate upon you.' δαίμων is put by a boldness of phrase for δαίμονος αἶσα (Od. 11. 61), or the like. But Zenodotus read πότμον ἐψήσω, certainly a more Homeric

expression.

168. στρέψαι, 'as to turning,'='whether or not to turn.'

171. σήμα τιθείς .. νίκην, giving a sign which was (i. e. signified) victory. On ἐτεραλκέα (= heaven-sent) see 7. 26 (note).

175. κατένευσε, 'has granted' (confirmed by his nod).

177. νήπιοι, an interjectional Nom., cp. 1. 231.

178. ἀβληχρά, lit. 'soft.' οὐδενόσωρα, 'not worth a thought.'

183. This line is wanting in the best MSS. The sentence ends well at across, cp. 14.47.

185. This line was rejected by Aristarchus, because the use of four-horse chariots is not Homeric. Moreover, the dual ἀποτίνετον would not naturally be used of four.

186. ἡν μάλα πολλήν κ.τ.λ. Instead of a general Verb suitable to

κομιδήν (such as παρείχε, or ἐπόμιζε), we have the specific μελίφρονα πυρόν ἔθηκε, κ.τ.λ. This is an anacoluthon of a kind unusual in Homer.

189. Rejected by the ancients, on account of the strangeness of giving wine to horses, which is spoken of here as if it were the ordinary practice.

190. A inoi. Here we must supply out of supply if new s.r.A. the

more general idea 'set food before,' 'attended to' (Zeugma).

- 193. πθσαν χρυσείην έμεναι, 'that it is all of gold,' Inf. depending on κλέος οὐρανὸν έκει (-it is reported). No such shield is mentioned elsewhere.
 - 197. ἐπιβησέμεν. Fut. Inf. 'that I shall force to embark.'

198. ventonoe, Aor. 'was moved to indignation.'

200. ἀντίον ηύδα, 'addressed,' 'bespoke.' Elsewhere these words generally mean 'spoke against,' or 'in reply.'

204. βούλεο, 'you used to wish.' So Heyne: most editors take it as an Imperative, 'do you wish,' 'you on your part ought to wish.'

206. Znv. an old form of the Acc., related to Zevs nearly as Bar to

βοῦς (7. 238).

207. ἀκάχοιτο καθήμενος, 'he would have the vexation of sitting quiet,' i. e. he would have to sit idle, however vexed he might be.

209. ἀπτο-επέε. The first part of the word is probably from a root meaning to 'throw' or 'dash' (whence also ἐδφθη): hence it means 'one that flings about words at random.' Cp. ἀμαρτο-επές, 13. 824.

- 213. δσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔκργε. The space described is probably the interval between the fortification (the wall with the outer trench) and the ships. Some (as Hentze, following Giseke and La Roche) take ἀπὸ πύργου τάφρος ἔκργε to be the important words, = 'the space from the wall to the trench,' and understand ἐκ νηῶν to mean merely 'outside the ships' (cp. 15. 391 τείχεος ἀμφεμάχουτο θοάων ἔκτοθι νηῶν). This seems forced, and it is not likely that the trench was at any distance from the wall. Faesi, on the other hand, joins πύργου τάφρος, 'the trench of the fortification'; but this is a strange phrase, and it is harsh not to take ἀπὸ πύργου together. Perhaps we should read ἐπὶ πύργφ, taking ἐπὶ πύργφ τάφρος as = 'the wall with its trench.'
- 215. εἰλομένων, with τῶν (213), the words ἴπτων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων being epexegetic and parenthetical.
- 219. αὐτῷ ποιπνύσαντι, Dat. by Attraction. ποιπνύσαντι, 'betirring himself' (lit.' working himself out of breath,' ποιπνύω being an Intensive from the root πνυ-).
- 222. μεγακήτει, 'with a great depth of hull,' κῆτος meaning 'a hollow.' When μεγακήτης is used as an epithet of the sea, the notion is that of a great hollow full of water (cp. μέγα λαῖτμα θαλάσσης).

223. γεγωνέμεν is an Inf. of consequence after έν μεσσάτφ έσκε, 'was in the middle for shouting,' i.e. so that one could shout from it and be heard.

224-226. These three lines are wanting in all good MSS.

227. γεγωνώs. The Pf. is regularly used of the tone or pitch of the voice: § 26, 3.

229. ὅτε δη φάμεν, explaining εὐχωλαί, 'the boasting of the time

when we thought.'

230. ὁπότ' ἐν Λήμνφ, sc. ἦτε. The ellipse is certainly harsh. Others join ὁπότ'.. ἡγοράασθε, supposing that the Verb which should govern ắs is forgotten, or understood out of ἡγοράασθε.

233. avo, for avra, 'opposite,' facing.'

234. after, in the literal sense, 'the counterpoise to,' a match for.'

236. = 'has any king ever been befooled like me'?

239. ἐνθάδε ἔρρων, 'as I came on this quest.' The proper sense of ἔρρω (Γέρρω) is obscure. It may have meant 'to go,' or 'to turn' (root var). In general, however, it has a distinctly unfavourable force; note esp. the Imperative ἔρρε, 'be off,' 'go about your business,' ἐρρέτω (9.377, &c.).

243. αὐτοὺς δή περ, 'ourselves at least,' if we are not to conquer the Troians.

- 247. τελειότατον, i.e. the surest to make the sign good, to bring fulfilment. The sign is the escape of the fawn by falling near the altar of Zeus.
 - 250. πανομφαίφ, 'from whom all voices (i. e. omens) come.'
- 254. πάροs, 'before,' in front of': the only instance of πάροs governing a Gen. σχέμεν, 'to have held,' i.e. 'guided,' 'driven.'

257. ἔτραπεν, 'had turned,' when the blow was struck.

261. τον δε μετ', sc. εξήλασαν, understood out of ll. 253-5; ού τις πρότερος .. εύξατο .. εξελάσαι being = πρώτος εξήλασε.

The list of nine chiefs differs from that of 7. 162-8, by including Teucer and Menelaus, and leaving out Thoas and Ulysses. As to

Ulysses, cp. 8. 92-98.

- 266. **allivreva. This is either a general epithet of the bow, 'bending back,' 'elastic,' or (more probably) it denotes a particular kind of bow (so certainly in Hdd. 7. 69, where it is used to distinguish the bows of the Arabians), viz. those with the ends curving in the opposite way to the centre.
 - 268. ὑπεξέφερεν, 'would withdraw' (lit. bear up away from him).
- 269. παπτήναs. At this point the construction is interrupted, and taken up again in l. 271 αὐτὰρ δ κ.τ.λ. The harshness of this is softened by the clause ἐπεὶ.. βεβλήκοι, which has the same Subject as the principal sentence, and therefore supplies a quasi-construction. Cp. 9. 358 νηήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω, ὄψεαι κ.τ.λ.='I will load

the ships, and when I have Iaunched them you will see,' &c. See § 58.

270. βεβλήκοι is the reading of Aristarchus: for the Opt. see § 34, 1, b. Several good MSS, have βεβλήκει.

272. els Alavo seems to go with aures low rather than with Súonev.

277. This line is wanting in most MSS.

279. τόξου ἄπο, cp. 24. 605 τοὺς μὲν Απόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέως βιοῖο, i. e. with a shot from the bow.

282. ourws, 'as you are doing'; so in 1. 244.

284. κομίσσατο, 'took up,' 'took into his charge.' For the order ἔτρεφε..κομίσσατο cp. 1. 251., 5. 118, 359.

285. ἐϋκλείης ἐπίβησον, 'bring to honour,' lit. 'cause to stand on fair

fame'; cp. 2. 234 κακών ἐπιβασκέμεν υΐας 'Αχαιών.

289. πρεσβήϊον, elsewhere called γέρας, a gift of honour.

295. mport "Ixov, 'towards Troy,' does not imply that the Trojans had been driven far.

302. 8 86, without change of Subject, cp. 119.

304. ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπιωμένη, ' taken to wife from Aesyme,' ' a wife brought to Priam from Aesyme.'

306. η τ' ένὶ κήπφ, sc. έστί.

308. ήμυσε κάρη, 'drooped his head'; cp. Virg. Aen. 9. 436—
lassove papavera collo

Demisere caput, pluvia cum forte gravantur.

311-319. Repetition of the incident of ll. 119-129, mostly in the same words.

325. αὐερύοντα, sc. νευρήν, 'as he was drawing the bow.'

παρ' ἄμον, with βάλεν, taken up again by τῆ ἡα in 1. 327. It appears from 1. 328 that the stone struck the bowstring and Tencer's hand and shoulder at the same instant.

332. ὑποδύντε, 'getting under him,' taking him up.

338. τίς τε. For this use of τέ see § 49, 9.

340. loχία τε γλουτούς τε, Acc. of the part concerned, § 37, 4; a sort of epexegesis of κατόπισθε. The Acc. with ἄπτεσθαι is not found.

έλισσόμενόν τε δοκεύει, 'and watches, is on guard, against its wheeling about.' So the Bear watches (δοκεύει) the hunter Orion, Il. 18. 487-8.
341. ὅποζε, 'stuck to,' 'was busy with': the notion is that of

handling, dealing with, rather than of following.

346. πῶσι θεοῖσι, with εὐχετόωντο. The two clauses connected by τε..κοί are not symmetrical, the Indic. εὐχετόωντο being substituted for the Participle (which we expect, to answer to κεκλόμενοι); 'shouting to one another and praying aloud with uplifted hands to all the gods.' Cp. 3. 79, 80 (note).

348. ἀμφιπεριστρώφα, 'wheeled about this way and that.'

349. Γοργούς όμματ', 'eyes [as the eyes] of the Gorgon,' cp. 11. 36.

355. ριπη, 'by the onset,' the 'swing' of his attack.

358. οὐτός γε, emphasised in contrast to πατήρ οὑμός in 1. 360, Zeus being the real enemy.

361. ἐμῶν μενέων ἀπερωεύs, lit. 'one that causes the starting back,' the collapse or recoil, 'of my furious efforts.'

363. It is best to join τειρόμενον ὑπό, 'when in distress under (by reason of) the tasks,' &c.

367. προύπεμψεν, sc. Εὐρυσθεύs. The story may be the same as the one told by Dione, 5. 305-402.

368. κύνα. The name Κέρβεροs is not Homeric.

369. αἰπά, 'steep-falling,' rapid.

373. ὅτ' ἀν . . είπη, 'when he shall call me,' Subj. of confident prophecy, § 31, 2.

376. θωρήξομαι, Aor. Subj.

378. Join γηθήσει νῶι προφανέντε, 'will be glad at our appearing.' It is in sense an Acc. of the thing; cp. 13. 352 ήχθετο γάρ βα Τρωσίν δαμναμένους, 'he was vexed at their being conquered by the Trojans': see § 37, 7. προφανέντε was read by Aristarchus. Most MSS, have προφανείσα or προφανείσαs. For the Masc. form cp. 1. 455 πληγέντε.

381-396. This passage consists entirely of lines taken from the

similar description, 5. 719-752.

399. πάλιν τρέπε, sc. Athene and Here. ἄντην, sc. ἐμοῦ. The omission of the Pronouns suits the abrupt tone of the command.

400. οὐ καλά, 'not well,' i. e. it will be no pleasant matter, if we meet &c.

405. ἄ κεν μάρπτήσι κεραινός, 'with which the thunderbolt fastens,'= which it makes by fastening on them: Acc. of the Internal Object, like 5. 795 ἔλκος τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰψ̂.

406. ὄφρ' εἰδη κ.τ.λ., 'that she may know what it means when.'

411. πρώτησιν δὲ πύλησι, 'at the beginning of the gate,' i. e. close outside the gate, when they were already on the way.

413. τί.. μαίνεται κ.τ.λ., 'what madness is this in your hearts'?

415. ἢ τελέει περ, 'even as he will fulfil,'='and he will fulfil the threat too.'

418. οὐδέ κεν.. ἀπαλθήσεσθον. The form of the oratio recta is retained here, so as to avoid using κέν with an Inf.: see 9. 684.

420-424 were rejected by Aristarchus, who thought them unsuited to the character of Iris.

423. ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτη, sc. ἐσσί or (better) ἔσσεαι, 'but you will be beyond endurance if,' &c. The Venetus (A.) gives as a variant ἀλλὰ σοί, αἰνοτάτη, (sc. νεμεσίζεται), which may be right.

431. δικαζέτω, 'let him deal his judgments,' decide their fate; cp.

1. 542 κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν.

439. Sloke, drove swiftly.

440. Poseidon appears in Homer as a deity of the horse and the chariot; cp. Il. 23. 584 ίπτων ἀψάμενος γαιήσχον ἐννοσίγαιον ὅμπνθι, also 23. 277, 307. Horses were sacrificed to the Scamander, 21. 122.

441. λίτα, 'cloths.'

443. πελεμίζετο, 'rocked.'

444. audis, 'apart from.'

- 448. κάμετον, 'wearied yourselves out by...' 'fainted in the work of...'
- 450. πάντως, 'in any case,' whether you do so or not. οἶον, = ὅπ τοῖον (cp. 4. 157); order of clauses as Od. 15. 212 οἶος ἐπείνου θυμὸς ὑπέρβιος οὕ σε μεθήσει.

457-468 are made up of 4. 20-25 and 8. 32-7. The lines 466-468 are wanting in the best MSS.

- 470. ἡοῦς, 'in the morning,' Gen. of time, § 39, 2. μελλον, 'more' (than now), with δλλύντα in 1. 472. καί emphasises the Compar, 'more' (rather than less).
- 474. mape vaûde, 'from the ships,' the form in -de serving as an Ablative.
- 475, 476. Rejected by Aristarchus, because (1) human rû would not be used of the very next day, and (2) they did not fight over Patroclus by the ships, but in the open plain. Moreover, there is no apodosis to at µév.
- 482. οὐδ' ἢν ἔνθ' repeats οὐδ' εἴ κε, l. 478, there being no full stop at l. 481: cp. 6. 58 μηδ' ... μηδ' δs... and q. 385-391.

487. aékouow is the important word; cp. 7. 7.

- 491. verview Suspacevero, 'appeared clear among the dead,' between the spaces covered with dead.
 - 500. δ νῦν ἐσάωσε μάλιστα, 'which this time has done most in saving.'

503. ἐφοπλισόμεσθα, I Aor. Subj. 'let us furnish forth.'

505. **dfeode** (so Aristarchus), Aor. like ἐπεσον, Ifor (§ 9, 3). The MSS. generally have **dfaode**: cp. dforτo (l. 545), and dfere (3. 105).

507. σῖτόν τε, sc. κομίζεσθε or the like, understood out of κἰνίζεσθε: Zeugma.

ἐπί, 'with,' to accompany the corn and wine.

512. μὴ μὰν .. ἐπιβαῖεν, a strong assertion under the form of a wish: 'they will not embark, let us not think it,' &c. Cp. Od. 7. 316 μὴ τοῦτο φίλον Διὰ πατρὶ γένοιτο, 22. 462 μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ Δυμὸν ἐλοίμην.

513. Es ris k.r. \(\lambda\), 'so that some one shall,' &c., expressing purpose father than consequence. This is a litotes (see \(\frac{5}{2}\) 59), as we sometimes say 'one or two,' = 'a good many.' Cp. Od. II. 502.

miron, 'may chew the cud of,' i.e. 'enjoy' (ironically); cp. 2.237.

515. For στυγέω = 'dread,' see 1. 186.

519. λέξασθαι, 'to lay themselves,' 'take their posts.'

521. Join Euwedos ris, 'a sure kind of watch.'

524. ὑγιής, 'sound and good'; the word occurs only here in Homer: cp. the note on ψευδής (4. 235).

525. τον δ, 'but I shall have another word to speak,' &c. This is a sort of oxymoron (§ 60): for Hector does not mean another

speech, but action. Cp. 5. 164., 10. 496, 515.

526. εύχομαι ἐλπόμενος is the reading of Aristarchus: ἔλπομαι εὐχόμενος, which was read by Zenodotus, is supported by the metre (since ἔλπομαι was originally Γέλπομαι). This however is not quite decisive, since we might read εὕχομ' ἐελπόμενος.

527. κηρεσσιφορήτους, 'carried by fates,' viz. to their own destruction: cp. 2. 302 οθε μη κήρες έβαν θανάτοιο φέρουσαι, and 2. 834 κήρες γάρ

άγον μέλανος θανάτοιο (= 'they were doomed by fate').

528. οθε κήρεε φορέουσι, 'whom fates are carrying.' This epexegesis of a compound epithet is Homeric: cp. 9. 124 ἀθλοφόρους, οὶ ἀθθλια ποσσὶ φέροντο; Od. 1. 299 πατροφονήα... δ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

529. ἐπὶ νυκτί, 'for the night'; so ἐπ' ήματι (10. 48., 19. 229).

ήμέας αὐτούς, 'our own position': in addition to the watch kept round the city (1. 521).

531. έγείρομεν, 1 Aor. Subj.

535-537 were wanting in the edition of Zenodotus. They certainly repeat, somewhat awkwardly, ideas already contained in the context; cp. διαείσεται εί κε with είσομαι εί κε (l. 532), and αύριον (l. 535) with είσομαι εί κε (l. 532).

535. coerriv is Acc. de quo (§ 87,7): 'he will know as to his prowess, whether he will abide my spear,' i. e. 'whether his prowess will enable

him to abide.'

538-541. 'Would I were immortal,' &c., 'as surely as this day,' &c.

541. ἡμέρη ἡδε properly means the day now passing. Possibly the 'day' is regarded as beginning with the preceding evening: as the Jews (a.g.) computed from support to support

(e. g.) computed from sunset to sunset.

548. This verse, and ll. 550-552, are not found in any manuscript, but are preserved in the Platonic (or pseudo-Platonic) dialogue 'Alcibiades II,' p. 149 εὐρήσεις δὲ καὶ παρ' 'Ομήρφ ἔτερα παραπλήσια τούτοις εἰρημένα φησὶ γὰρ τοὺς Τρῶας ἔπαυλιν ποιουμένους ἔρδειν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας, τὴν δὲ κνίσαν ἐκ τοῦ πεδίου τοὺς ἀνέμους φέρειν οὐρανὸν είσω ήδεῖαν τῆς δ' οὕ τι θεοὺς μάκαρας δατέεσθαι, οὐδ' ἐθέλειν

μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ίλιος ἱρή, καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐθμμελίω Πριάμοιο.

550. δατέοντο, 'partook of,' a sense not elsewhere found.

553. πτολέμοιο γεφύρας, cp. 4. 371. The phrase is generally applied to a battle actually going on. Here it may mean that they kept to the order in which they fought.

558. ούρανόθεν δ' άρ' υπερράγη άσπετος αίθήρ, 'the vast mass of air

is broken away from beneath the face of the sky.' In 16. 300, where this passage recurs, the context shows that it is intended to describe a sudden clearing away of clouds. Accordingly although must include the whole body of clouds, especially the upper strata, which break up and reveal the clear sky. In this place nothing has been said of clouds, and hence the difficulty as to the meaning.

560. Ξάνθοιο. The name Ξάνθοι is here used as the ordinary or 'human' name of the Scamander, contrary to the Homeric practice.

BOOK IX.

THE subject of this book—called anciently IIpeopleia, or Aurai—is the attempt which Agamemnon makes to appease the anger of Achilles. He offers to give up Briseïs, to add many splendid gifts, and after the war to make Achilles his son-in-law, and ruler of seven cities in the Peloponnesus.

The narrative is simple. The Greeks have only been saved from destruction by the sudden coming on of darkness (8.500), and are in a state of panic (9.1-8). Agamemnon calls together the Assembly, as silently as possible, and proposes flight (9-28). Diomede rebukes this faintheartedness in vigorous words; and Nestor supports him, advising Agamemnon to hold a Council in his tent (29-88). At the Council, on the advice of Nestor, Agamemnon proposes his offer of atonement, and an embassy is sent accordingly to Achilles (89-181). Then follows the scene in the tent of Achilles, which occupies the main part of the book (182-668), followed by the short scene in which the envoys report the failure of their efforts (669-713).

The position taken up by Achilles in refusing to make his peace with the Greek army deserves attention, both as part of the story of the poem, and as an exhibition of his keen and 'inexorable' temper. It is not, as has been thought, that the terms offered him by Agamemnon are in any way insufficient. It is that, having been wronged once, he refuses to trust Agamemnon any more (344 ff.), will have nothing to do with him (374 ff.), rejects every possible atonement (378-386), and desires only vengeance (see the note on l. 387). This attitude has been condemned as inconsistent with Greek feeling. The ninth book, Mr. Grote says, 'carries the pride and egotism of Achilles beyond even the largest exigencies of insulted honour, and is shocking to that sentiment of Nemesis which was so deeply seated in the Grecian mind' (cp. the

words of Phoenix, I. $523 \, \pi \rho l \nu \, \delta^{\prime} \, o \bar{\nu} \, \tau \, \nu \epsilon \mu \epsilon \sigma \sigma \tau \tau \, \delta \nu \epsilon \chi o \lambda \hat{\omega} \sigma \theta a \iota)^{1}$. The answer is given by Achilles himself in II. 645 ff., where he admits that the appeal of Ajax is perfectly reasonable,—'but my heart swells with rage when I think of what the son of Atreus has done.' The gifts, in short, are all that custom or sentiment required, but they fail to appease a hero over whom passion, so long as it lasts, has absolute dominion. It must be remembered, too, that in the Homeric age personal feeling, rather that any rules or system of morality, was the main influence in determining conduct.

The value of the ninth book for the dramatic arrangement of the Iliad is obvious. Without it the chief actor is off the stage, so to speak, from the first to the sixteenth book (except for the few lines 11. 599 ff.). To break this long interval by a book in which he is the principal figure, and in which his anger is shown at its culminating point—just before signs of relenting first appear (see p. 363)—is assuredly a stroke of art worthy of any poet.

Many critics, however, have followed Mr. Grote in holding that the ninth book is no part of the original Iliad. They do so chiefly on the ground that 'there are passages in the eleventh and following books which prove that the poet who composed them could not have had present to his mind the main event of the ninth book,—the outpouring of profound humiliation by the Greeks, and from Agamemnon especially, before Achilles, coupled with formal offers to restore Briseïs and pay the amplest compensation for past wrong' (History of Greece, pt. I. ch. xxi). The chief passages in question are 11. 608 ff. (on which see the note), 16. 71 ff., and 16. 84 ff. On the other hand the embassy is referred to in the speech of Thetis (18. 448), and more than once in the reconciliations scene (19. 140, 194, 243): but these passages may be interpolations.

This is not the place for a full discussion of this question, but it may be noticed that Mr. Grote's arguments ultimately rest on the assumption that the atonement offered, and the humiliation of the Greeks involved in it, are a sufficient 'honouring of Achilles,' and therefore a sufficient answer to the prayer of Thetis. It may be questioned, however, whether this is not an inference from modern or at least post-Homeric sentiment. It would be difficult to show that Agamemnon's offer is regarded by the

¹ Note however that **νέμεσιε** in Homer is very different from the divine **νέμεσιε**, provoked by any form of pride or arrogance, which is a leading idea in Herodotus and the Attic drama. On this point see Mill, Diss. and Disc. vol. ii, p. 318.

² The words of Nestor in 11. 794 f. seem to refer to what Achilles says about his destiny (9. 410): but it is *possible* that the passage in the 11th book suggested the other.

poet as deeply humiliating. In any case the poet of the ninth book clearly thought it consonant to the character of Achilles to reject the offers made, and to insist on his 'pound of flesh'—the defeat of the Greek army. Thus he makes Achilles say that he will not be moved by gifts, however great, till Agamemnon 'pays back the whole bitter outrage' (1. 387). In the same spirit, in the later speech to Patroclus from which more than one of Mr. Grote's arguments are derived, Achilles says that he had not thought to end his wrath until the battle reached his ships (16. 61-63)—implying that he would listen to no terms short of the destruction of his enemy. And this agrees with the language which he holds in the first book: cp. 1. 409 ff., where Zeus is to cause the Greeks to be slain κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλα, and thus Agamemnon is to know his folly—i.e. not merely to confess it, which Mr. Grote would think enough, but to feel all its bitter consequences.

These considerations, however, do not do more than show that the ninth book, if it is an addition, is a skilful and effective one. Other arguments have been found in peculiarities of language, and in allusions indicating a more advanced state of knowledge than is found elsewhere in the Iliad. With regard to the language, see the notes Il. 42, 143, 337, 417, 684. Traces of a later geography may be seen in the mention of Egypt (l. 382), and of Delphi (under the older name IIv66, l. 405), the use of the name Ellás (ll. 447, 478), the Dolopes (l. 484), and the seven towns of Pylus (in Il. 150 ff., cp. 2. 591). See also the notes on the division of the spoil (l. 333), the destiny of Achilles (l. 410), and the allegorical or quasi-allegorical passage, Il. 502 ff.

The style of the ninth book is unequal. The scene in the tent of Achilles is exceptionally fine: it may be doubted, however, whether the sustained rhetoric of the speeches is quite Homeric. The earlier part of the book is much below this level, though not perhaps inferior to most of the seventh and eighth books. Of this fact (if it be one) various explanations might be given. In any case, if the ninth book is pronounced to be a later accretion, the eighth can hardly stand as part of the original scheme. The disasters which it relates serve no dramatic purpose except to prepare for the great scene of the embassy.

2. φύζα, 'panic': no clear distinction is to be drawn between φύζα and φόβοs.

The story now goes back to the time of sunset (8. 487), when the Trojan pursuit was stopped by darkness.

3. βεβολήατο, 'were tossed about' (in mind).

5. Βορέης must here be scanned Βορρέης: cp. the Attic Βορράς.

άμνδις, 'together with' [their coming].
 κελαινόν is predicative; the wave grows dark as it rises in a crest.

7. wapéf, 'along' (wapá being the important word, § 43).

II. κλήδην, 'by name,' singly (= ἐξονομακλήδην).

15. αlγίλιψ is only found as an epithet of πέτρη: it is one of those whose meaning is unknown.

18-28, repetition of 2. 111-118, 139-141.

- 32. μαχήσομαι, 'will join issue with,' find fault': 5. 875., 6. 329.
- 34. άλκην ὁνείδισας, 'hast reproached me with my prowess,' i.e. with the want of it: cp. 1. 65 εὐχωλης ἐπιμέμφεται. πρώτον, 'before,' viz. in the ἐπιπώλησις, 4. 370 ff.
- 35. ταῦτα δὲ πάντα ίσασ', 'know all about that,' viz. whether I am ἀπτόλεμος οτ ἀναλκις. Cp. 10. 250.
 - 37. διάνδιχα, 'two ways,' i. e. in unequal measure.
- 39. δ τε, attracted to the gender of the predicate πράτος: so l. 33 ħ θέμιε ἐστί.
- 40. Execut is ironical: 'do you flatter yourself that the Greeks are what your speech supposes them?'
- 41. Δs=5τι ούτω: 'do you think them so weak, since you speak thus,' i. e. as you seem to do by thus speaking of them.
- 42. Es re vécoba, the only instance in the Iliad of Es re (or Eore) with the Inf.; cp. Od. 17. 21.
 - 46. εί δέ, used as in the phrase εί δ ἄγε: see 1. 302 (note).

48. τέκμωρ, see on 7. 31.

54. μετά, = 'among,' generally takes the Acc. with Verbs of motion only. Possibly έπλευ, 'thou hast come to be,' conveys the idea of motion.

56. πάλιν ἐρέει, 'will speak the reverse way,' 'gainsay.'

τέλος μύθων, as we say, 'the last word,' all that is to be said.

- 57. ἡ μὴν κ.τ.λ., 'yet you are young.' 'and that although you are but young': see on ἡ καί, 3. 215. With this rendering the words serve to heighten the qualified praise of the preceding sentence. They are more usually taken to refer only to the clause ου τέλος ἵκεο μύθων, and with an apologetic force: 'you have not reached the perfection of counsel—it is true that you are but young.' This is supported by ἡ μὴν καί in 2. 291 (see the note): but it is less simple, and throws too much stress on the subordinate clause ἀτὰρ ου .. μύθων.
- 58. πεπνυμένα βάζειε. βασιλήσε, 'thou hast wise words for the kings': βάζω with a double Acc. means to 'speak to,' as 16. 207.
- 59. κατά μοῦραν ἔειπες is not a mere repetition of πεπνυμένα βάζεις Nestor says 'you show wisdom, for your advice is good.'
- 62. 'Not even Agamemnon' is put in because he was the person affected by Nestor's proposal.
- 63. ἀφρήτωρ refers to the φρήτρη (Attic φρατρία), a sort of 'clan,' ἀνέστισε to the single house; ἀθέμιστος is a wider word, including all the rights and duties of a citizen. Thus the meaning is 'outside all ties of private or public life.' Cp. the imitation in Cicero, Phil. xiii. 1.

64. The drift of this passage is not clear. According to the common view, the mention of 'civil war' is aimed at Agamemnon's quarrel with Achilles,—Nestor in this way hinting at the subject which he wishes to bring before a βουλή. But the word πόλεμος is surely inapplicable, even as a hint, to anything that had passed between the two chiefs. Mr. Paley considers that the sentence 'glances at Diomede and his too warlike speech.' If so, why is civil war specified?

66. εκαστοι, 'each company,' of the seven, cp. 1.85. Aristarchus read φυλακτήρου, so that the sense would be, 'let each division post its

watch.' λεξάσθων, cp. 8. 519.

68. Emero, 'after that,' i. e. as to the next step to be taken.

69. αρχε, 'lead the way,' 'take action': explained by δαίνυ κ.τ.λ.

70. Nestor's language is curiously emphatic, considering that it was customary for the chiefs to feast in Agamemnon's tent (4. 343., 7. 313). Possibly Nestor wishes in this way to hint at the importance of the proposal which he intends to make.

72. ἡματίαι, 'daily.' Θρηκηθεν, Lemnos, from which the Greeks were said in 7. 467 to get wine, is doubtless included under the term

'Thrace.' Cp. however Od. o. 106 ff.

73. ὑποδεξίη, 'means of entertainment': collective rather than abstract.

- 75. χρεώ, a shorter form of χρειώ, 'need,' used with the Acc. owing to a peculiar ellipse of ἐκάνει or the like (cp. χρειω γὰρ ἰκάνεται, 10. 118., 11. 609, also χ. ἵκει, 10. 142). The ellipse is so far forgotten that we even find χ. ἐστί, χ. γίγνεται, but still with an Acc. of the person.
 - 77. τάδε γηθήσειεν, Acc. § 37, I.

89. ἀολλέας ήγε, 'brought to a meeting together.'

- 97. ev σοι μεν λήξω κ.τ.λ., cp. Virg. Ecl. 8. 11, a te principium tibi desinet.
- 99. θέμιστας, properly 'declarations of θέμις,' hence 'the right of judgment,' of saying in each case what is θέμις. See Maine's Ancient Law, p. 4. σφίσι, 'for them,' viz. the people.

100. πέρι, 'above others,'='in the first instance.'

102. ὅττι κεν ἄρχη, 'whatever it is in which he (the one whose advice you take) leads the way': σέο ἔξεται, 'will attach to you,' i.e. you will be (regarded as) the author of it: cp. Od. 11. 346 'Αλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε (depends upon).

106. έξ έτι τοῦ ὅτε, 'ever from the time that,' &c.

107. 'Axidios, with kaloinder.

110. Frion, viz. by the defeat of the Greeks, as 1. 118.

115. ψεθδοs, a kind of cognate Acc. with κατέλεξαs, 'no false tale hast thou told of,' &c.: cp. Od. 7. 297 ταῦτα .. ἀληθείην κατέλεξα.

άτας, 'acts of άτη,' i. e. blindness or infatuation.

117. φιλήση, 'has come to love,' Aor., as 3. 415.

118. δάμασσε δέ, i. e. in having subdued.

121. ὀνομήνω, 'I will set forth,' i. e. state the particulars: Subj. of purpose, § 29, 1.

122. ἀπύρους, 'untouched by fire,' i. e. not yet used.

τάλαντα, much smaller than the talents of historical times; cp. 23. 260, where two talents are less than the value of a $\lambda \ell \beta \eta s$.

127. δοσα, answers to τόσσα in l. 125; the clause οὐδέ κεν ἀκτήμων κ.τ.λ. is inserted as a kind of after-thought.

130. ἐξελόμην, 'I took out' as a γέρας, before the division.

133. µh is used after Verbs of swearing, cp. 10. 330., 15. 36.

της (sc. Βρισητδος) is governed by εύνης: 'her bed.'

137. χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ, Gen. of material, § 39, 4.

138. εἰσελθών, sc. τὸ ἄστυ: as 4.34 εἰσελθοῦσα πύλας (of entering as a conqueror).

141. Inoimeda, Opt. of the more remote consequence, in contrast to

εί δέ κεν .. δώωσ' άλαπάξαι, § 34, Ι.

143. τηλύγετος, see the note on 5. 153. θαλίη ένι, 'amid good cheer.' The use of έν with abstract words is commoner in this book than in the Iliad generally: op. ll. 319, 378, 491.

144. τρεῖs δὲ κ.τ.λ. This sentence is subordinate in sense to τάων κ.τ.λ.: 'I have three daughters, of them let him take,' &c., being equivalent to the complex sentence of the three daughters that I have, let him take,' &c. This is a species of Parataxis (§ 57): cp. l. 334.

145. Electra and Iphigenia are names unknown to Homer. Cp. the echo of this line in Soph. El. 157 οία Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα.

146. ἀνάεδνον. The ἔδνον is the price paid by the bridegroom to the bride's father: μ είλια are complimentary presents given with $(\epsilon \pi i)$ the bride.

153. νέαται Πύλου, 'last in Pylus': cp. 11. 712, where the phrase is applied to Thryoessa, on the northern border. As to Pylus, see the note on 2. 591.

156. θέμιστας, 'customs,' customary dues: the δωτίναι are probably

offerings given (or supposed to be given) of free will.

158. 701, 'surely,' i.e. it is at least one argument for yielding, that Hades is unyielding. The thought is elaborated in a famous fragment of the *Niobe* of Æschylus:

μόνος θεών γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἔρῷ: οὕτ' ἄν τι θύων οὕτ' ἐπισπένδων ἄνοις· οὐ βωμός ἐστιν, οὐδὲ παιωνίζεται, μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ.

159. τε, in a general statement, see § 49, 9.

160. ὑποστήτω, 'place himself under' me. Elsewhere ὑποστῆναι generally means 'to promise.'

162. The presence of Phoenix is hardly to be accounted for, as he

belonged to the Myrmidon contingent. This is the first place where he is heard of in the Iliad.

164. οὐκέτ' ὀνοστά, lit. 'no longer to be found fault with,' i. e. which go beyond what might be made light of or refused.

165. κλητούς, 'chosen men.'

167. el 8' dve, see 1. 302. Tous seems to be a Relative, of 8' being the apodosis: but see § 47. 3. emotional, 'will look over,' choose'; SO Od. 2. 204 That her Tol eyen embyonal h Tis apiath.

171. εὐφημήσαι, linguis favere, = 'to observe silence.' The word

does not occur elsewhere in Homer.

176. emapEaueror demaerour, 'pouring in first drops into the cups all round.' These first drops were emptied in libation, and the cup was then filled. end means going 'over' or 'round' the company, as in έποίγεσθαι, &c. dokánevoi signifies the offering in sacrifice of a 'first portion' of anything (see Riddell and Merry on Od. 3, 340).

180. δενδίλλων, 'glancing,' giving meaning looks.

181. πειράν, with ἐπέτελλε.

182. 76, Ajax and Ulysses, who are the envoys proper.

184. μεγάλας φρένας, 'the proud heart'; cp. the phrase μέγα φρονέων.

187. ζυγόν, 'bridge,' where the pegs (κόλλοπες) were to which the strings were fastened.

180. κλέα ἀνδρῶν, 'the famous deeds of men': Plur. as 1. 115. colleg (1911. δέγμενος, 'waiting,' apparently to take up the song: so the Muses sang αμειβόμεναι (1. 603). δπότε, with δέγμενος, cp. 2. 704.

192. προτέρω, Comparative of πρόσω, 'forward.'

194. αὐτῆ, 'as it was,' still in his hand.

196. Serkvúpevos, 'with a gesture of welcome.'

197. ἢ τι μάλα χρεώ, 'surely there is some great need,' i. e. 'you must be bringing some very pressing message.' Or the meaning may be simply, 'it must indeed be so,' i. e. you must be dear to me, since you are so even in my wrath.

203. ζωρότερον, 'a more potent (lit. vigorous) draught.'

206. δ ye, 'the other,' sc. Achilles. ev πυρός σύγη, 'where the firelight fell': no other light being then in use. 215. EATOS table

214. άλ6s, Gen. of material, § 39, 4.

KPKKUTAI 219. τοίχου τοῦ ἐτέροιο, ' by the other wall,' Gen. of place. 220. Bunkas, the first-fruits of the sacrifice.

223. Ajax nodded to Phoenix, but Ulysses determined to speak first himself.

224. δείδεκτο, 'pledged,' cp. 4. 4.

225. οὐκ ἐπιδευεῖs, sc. εἰσί, 'they (men) are not in want,' = there is no want. A vague Nom. is understood, as in φασί, 'men say.'

228. The original reading was doubtless emports Fépyo, cp. 5. 420. 8. 453.

230. ev Soufi, sc. eori, 'the case is in doubt,' σαωσέμεν κ.τ.λ. 'with regard to saving the ships or their perishing,' i. e. whether we shall save the ships or lose them. vias serves as Object to σαωσέμεν, and Subject to ἀπολέσθαι. The Inf. σαωσέμεν is perhaps an Aor., § 9, 3.

231. δύσκαι άλκήν, 'put on prowess,' as though it was a garment or

piece of armour, i. e. make ready to exert your strength.

235. σχήσεσθαι, 'that they will be kept back.'

ev vnuol .. πεσέεσθαι, said here of the Trojan attack, as 13. 742; 241. στεθται, see 2. 597., 3. 83.44£ εμπεμοτιν μαλ ου πυρο εμι μαλ 243. δριγομένους, 'driven about,' confounded': en 8 200 μες μαλ 245. Δετομένους και εμι μαλ 245. Δετομέ elsewhere of the flight of the Greeks, as 2. 175., 12. 126.

245. ein. Opt. of the further consequence, in contrast to extended world Possibly however we should read etn: cp. 7. 340.

248. ἐρύεσθαι ὑπό, 'to save from under.'

250. κακού may be taken with μήχος, as well as with dxos: 'There will be no device for (no way of treating) mischief done, so as to find a cure for it': the construction being like 7.409 οὐ γάρ τις φειδώ νεκύων πατατεθνήστων γίγνετ' . . μειλισσέμεν. This suits the order of the words better than to make kakou depend only on akos (with most editors). έστ' (proparox.), as La Roche points out, must be έσται, which also suits the sense better than the Present: for Ulysses does not mean that every evil is incurable, but that this one will be so.

πρίν, 'beforehand,' i. e. before the mischief is done.

255. μεγαλήτορα θυμόν ζαχειν, 'keep in check thy lofty spirit'; cp. 109 μεγαλήτορι θυμώ είξας.

261. afia, 'sufficient,' outweighing the wrong done, cp. 8. 234.

262. εί δέ, with an Imper., as in l. 46. καταλέξω, Aor. Subj.

263. ἐν κλισίησι, i. e. of things already in his possession: when Troy is taken (l. 277) he will add much more.

264-299 repeat ll. 122-157 with little change.

279. vnhoaobai, 'you may heap up,' Inf. for Imper.

300. ἀπήχθετο, Aor., 'has become hateful,' see on 6. 140. μάλλον, 'all the more' (for his offers), 'more than ever'; so in the recurring phrase ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον (Il. 21, 136, Od. 9, 480, &c.): cp. Od. 2. 202 ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον, 'you only get yourself more

303. σφι, 'with them,' among them, in their eyes. For μάλα before μέγα see § 55, 2.

309. τον μύθον. The Art. stands as antecedent to η περ: 'the thing which I mean,' &c.

άποενπεῖν, 'to speak out,' cp. 7. 416., 23. 361., Od. 1. 373., 16. 340.

311. τρύζητε, 'murmur.'

316. où c apa ris .. fev, 'there is not after all,' Impf. as 4. 155.

317. μάρνασθαι, after οὐ χάρις (ἐστί), 'there is no matter of thanks

in fighting,' i.e. there is no gratitude. With ου χάριε, cp. ου νέμεσα (3. 156), &c.

318. μένοντι, ' for one who stays behind,' cp. ὅπισθε μένων (1. 332). μάλα. = 'ever so much.'

320. This line is perhaps an interpolation. It certainly does not bear on the conduct of Agamemnon, which is the main subject.

321. περίκειται, 'advantage is laid up.' περί as in περίειμι, 'excel,

περιγίγνομαι, ' get the better.'

έπει πάθον, 'after I have suffered,' = 'although I have suffered.'

322. πολεμίζειν, 'for fighting,' as the means or condition of war.
325. Ιανον, 'passed the night.' The original meaning of Ιανω is not

'to sleep' (it never implies actual sleeping), but 'to dwell,' 'lie,' esp. in a military sense, 'to be quartered,' 'posted.' So the Aor. deva (i. e. ăFεσα).

327. δάρων ένεκα σφετεράων, 'for their wives'; Achilles is thinking of Helen (cp. l. 330), but chooses to speak in general terms, as though her case did not differ from that of other wives in Troy. operepow can only refer to avopaon: it is an emphatic Possessive—'their wives, not ours.' For this use of the Reflexive Pronoun cp. 6. 500 at uev er (wor γόον Έκτορα δ ένὶ οίκω.

333. Sid . . Sacharero, Tmesis. The representation of Agamemnon dividing the spoil at his own will does not agree with what is said elsewhere: cp. especially 1, 161, 162-

καί δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλείς,

ο έπι πόλλ' έμόγησα, δόσαν δέ μοι υίες 'Αχαιών,

where the point is that Agamemnon is taking away what he did not give—what was given by the 'sons of the Achaeans'; and so 16.56—

κούρην ήν άρα μοι γέρας έξελον υίες 'Αγαιων δουρί δ' έμφ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας, την αψ έκ χειρών έλετο κρείων Αγαμέμνων.

Cp. also 1. 127, 368, and (for a different account) 11. 704. On such a point, however, a discrepancy or inaccuracy in a passionate speech does not prove much. Achilles may mean that the spoil was divided at the will of Agamemnon.

334. άλλα δ' . . βασιλεύσι, subordinate in sense to τοίσι . . κείται; the whole sentence being = 'the other prizes which he has given to chief warriors and kings are assured to them': cp. l. 144.

337. Sec. This is the only instance of the word in Homer.

339. h oux, 'was it not simply for Helen'?

342. την αὐτοῦ, 'his own.' But this use of αὐτός is unsupported: we should probably read fiv aurou, cp. 10. 204.

345. οὐδέ με πείσει is parallel in sense to εὐ εἰδότος, = 'I that know him well, and will not be persuaded: § 57.

352. loxer, 'to check,' hold back.'

353. οὐκ ἐθέλεσκε has an ironical tone, 'had no mind.' ἀπό, 'away

from.' As to the superiority of Achilles cp. 7.113 (note).

355. of ov, generally taken either as an Adj., 'alone,' 'in single combat' (as if olos olov), or = ἄπαξ. It would make better sense if it could qualify ἔνθα,—'there only,' there and no further': but there is no clear instance of such an adverbial use. ἔμιμνε, 'used to await.'

359. There is here a change of construction: after the Participles ρέξως and νηήσως we expect a Verb such as πλεύσομαι, for which the more picturesque όψεω... νήσως έμως is substituted. The change is saved from harshness, however, by the clause ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω, with which ρέξως and νηήσως can be construed: cp. 8. 269.

364. ἐνθάδε ἔρρων, sec 8. 239; cp. ἐρρέτω (infra, l. 377).

367. έλαχόν γε, 'got as my share,' in the general division: the γε points the contrast to γέρας, the prize which (as he here says) Agamemnon had given. See l. 333 (note).

374. οὐδὲ μεν ἔργον, 'nor assuredly in a deed,' i. e. still less in action than in counsel. With ἔργον we must understand (out of συμφράσ-

σομαι) some such word as πρήξω (Zeugma).

376. άλις δέ ol, i.e. 'let him be satisfied with having done it once': cp. Virg. Æn. 9. 140 sed periisse semel satis est; peccare fuisset ante satis. έκηλος έρρέτω, 'let him hold his peace (not try to persuade me) and go about his business.' For έρρέτω see on 8. 239.

378. ev.. alon, 'in the share or place of —,' i.e. 'as of the value of —.'
The exact meaning of rap-6s can only be guessed at. If it is connected with relpw, it may mean a 'paring,' 'scrap,' 'chip,' &c.; cp. the Lat. flocci facere. In any case the meaning is 'I care for him not a jot.'

381. This is the only mention of Egypt in the Iliad.

387. ἀπὸ.. δόμεναι, 'pays back,' 'pays for,' i.e. suffers due punishment for. The words do not refer to any sort of restitution or apology, but to the defeat which was the just penalty of Agamemnon's wrong-doing.

392. βασιλεύτερος. This seems an angry or scornful echo of Agamemnon's words. l. 160 δσσον βασιλεύτερος είμι: cp. 1. 186. 281.

393. σόωσι, cp. l. 424.

394. μάσσεται, 'will seek out,' perhaps a contemptuous word. The MSS. have γυναῖκα γαμέσσεται, see § 50, 2.

396. βύονται, 'defend,' hence (by a euphemism) 'rule over,' cp. 16. 542 δε Λυκίην είρυτο δίκησί τε καὶ σθένει ῷ: cp. also 6. 403.

399. Eikulav, for Fefikulav, § 6, 1.

405. Hv86 is the later Delphi. This is the only place in the Iliad where the temple is mentioned: see Od. 8.80.

408. λεΐστή. In this form the η has been shortened before the following vowel: cp. ήθs and έθs, νηόs and νεόs, &c.

410. με, governed by φερέμεν (cp. 2. 302 οῦς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο

φέρουσαι), 'that two fates are bearing me to the issue of death,' i. e. that my life may be ruled by one or other of two destinies. This is the only reference to a choice of destinies open to Achilles. In the first book Thetis only complains that his life is to be short.

413. Where, 'is lost.' The Aor. is used without reference to time, as

in the statement of a general rule, see § 25, 2.

417. καὶ δ' ἀν . . παραμυθησαίμην, 'I should advise, am disposed to advise.' This use of the 1 Sing. Opt. is very rare in the Iliad.

418. Shere, Fut. 'ye shall find'; in form it seems to be a Subj.

422. ἀπόφασθε, 'declare'; so in l. 649, cp. ἀποειπεῖν (l. 309).

τό γάρ γέρας κ.τ.λ., i. e. it is the privilege of the γέροντες to hear

such messages, and to take counsel about them.

424. σόφ. The spelling of this form and the corresponding 2 Sing. (l. 681) is uncertain. The Scholia on l. 681 say that Aristarchus gawe both σαφε and σοφε: the Venetus has σόω here, σόηε in l. 681: most MSS. have σόη, σόηε (cp. σόωσι, l. 393). In both places the Opt. suits the sense rather better than the Subj. As the Verb is σαόω (from σάσι, 'safe') the Opt. would be σαό-οις, σαό-οι, contracted σά-οις, σώ-οις, thence by exchange of quantity σό-φε, σό-φ. See § 8, B, 3.

426. ἀπομηνίσαντος, see on 2.772.

431. ἀπέσιπεν, 'spoke out,' cp. l. 309; see also 8. 29.

433. περί .. δίε, see 5. 566 (note).

434. μετά φρεσί βάλλεω, 'turn over in your mind,' 'debate,' hence 'intend.' But ἐνὶ φρεσί βάλλεω (l. 297) means 'attend to.'

437. देशस्यक, 'in such case,' cp. 10. 243., Od. 1. 65, 84.

ἀπό, 'away from.'

440. δμοιτου, originally δμοιέ-00, § 19, 3. On δμοίτος see 4. 315.

446. νέον, Adverb with ήβώοντα, 'newly come to manhood.'

447. There is some difficulty about the meaning to be given to the term Έλλάs here and in 1. 478. Reading the two passages together, we should naturally take it to be the kingdom of Amyntor, from which Phoenix field to Peleus king of Φθ(η. It might also be taken to be the name of some wider district, within which the kingdom of Amyntor was situated. The only other mention of Amyntor Ormenides is in 10. 266, where his house is said to be at Έλεδν: the only Homeric Έλεδν being in Boeotia (2. 500). Later mythologists (Apollod. 3. 7, 7) placed Amyntor at Ορμένιον (in northern Thessaly), which in the Catalogue is under Eurypylus (2. 734); but this may be a mere guess from the patronymic Όρμενίδηs. If it is right, we may suppose that in the ninth book Έλλάs has a wide sense, perhaps = northern Thessaly. This, again, may be easily combined with the statement of Aristotle (Meteor. 1. 14) that the original Hellas lay round Dodona and the Achelous. All that is clear, however, is that Έλλάs is not the same here as in the

Catalogue (2.683), where it is one of the places in the kingdom of Peleus.

The family of Amyntor is not represented in the Catalogue. It belongs to the older pre-Trojan story, like that of Oeneus (2.641).

448. velkea matpos, 'quarrel with my father.'

- 449. περιχώσατο, 'was angered about'; cp. 16. 497 ἐμεῦ περιμάρναο: 17. 240 οῦ τι τόσον νέκυος περιδείδια. Some take περί in the adverbial sense, 'was exceedingly angered'; but the weight of usage seems against this.
 - 452. έχθήρειε, 'might take a dislike to.'

453. čiotels, 'guessing,' i. e. becoming aware.

455. ἐφέσσεσθαι, Fut. Mid. of ἐφ-ίζω, 'that he should never seat,' take on his knees': cp. Od. 16. 442 καὶ ἐμὲ πτολίπορθος 'Οδυσσεὺς πολλάκι γούνασιν οἶσιν ἐφεσσάμενος κ.τ.λ.

456. ἐτέλειον, Impf., 'were destined to fulfil.' The gods 'beneath the earth' punish violation of the moral law, esp. within the family: cp. Virg. Æn. 6. 608—

Hic quibus invisi fratres, dum vita manehat,

Pulsatusve parens, et fraus innexa clienti, &c. 61. These four lines are not in any MS, of the 1

458-461. These four lines are not in any MS. of the Iliad. They come from Plutarch, *De aud. poet.* § 8, who says that Aristarchus left them out as unsuitable to the character of Phoenix. This is very improbable, as Aristarchus in such a case would have only marked the lines with the *obelus*. The lines do not fit very well into the context.

461. ώς μή.. καλεοίμην, explanation of δήμου φάτιν κ.τ.λ. (the Opt. expressing the wish that was suggested): 'put in my mind the thought of what men would call me, how I must not be called a particide' (so Hentze. a. l.).

463. πατρόε, with μέγαρα, not Gen. absolute.

465. αύτοθ, explained by έν μεγάροισι: cp. 6. 431 αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργω.

470. eiváνυχes, Adj. with the meaning of an Adverb of time. μοι άμφ' αὐτῷ, 'round myself.' νύκτας, Acc. of time, 'during the nights.' As to ίσιον see on 1. 325.

472. αἰθούση, the colonnade inside the entrance of the αὐλή or courtyard: cp. Od. 22, 449 (with Mr. Merry's note).

473. προδόμφ, a portico at the entrance of the house.

478. δι' Έλλάδος, see 1. 447.

482. τηλύγετον, see 5. 153. ἐπί, 'furnished with.'

484. Δολόπεσσιν, not elsewhere mentioned in Homer.

489. προταμών, i. e. giving you the first piece cut.

493. 8, 'that,' see § 48, 2.

498. aperf, the most comprehensive word, 'worth,' power,' &c.

499. καί emphasises τούς, 'even they, surely' (μέν).

500. παρατρωπώσ', 'turn from their purpose': τρωπάω is formed from τρέπω, like στρωφάω, τωμάω, from στρέφω, νέμω.

502. καὶ γάρ κ.τ.λ., explaining λισσόμενοι: 'men pray-for there are

such beings as Prayers,' &c.

The description that follows is in accordance with the primitive habit of thought which regards every agency or influence as *personal* in its nature. Compare the passage about Ate in Il. 19. 91 ff.—

Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Άτη, ἡ πάντας ἀᾶται οὐλομένη· τῆ μέν θ' ἀπαλοὶ πόδες, οὐ γὰρ ἐπ' οὕδει πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἡ γε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.

Cp. also the picture of Strife, Il. 4. 441 ff., and of such powers as Flight, Tumult, &c. (Il. 9. 2., 18. 535). In this instance the personification is drawn out with more detail than usual, and in a style that suggests allegorising—that is to say, a process in which the poet was fully conscious of the difference between the thing prayer and the persons that he was imagining. Whether such a mental process as this is one which can be attributed to a poet of the Homeric age is a difficult historical question. Mr. Grote at one time regarded the passage as allegorical, but afterwards changed his mind, being convinced 'that the idea of allegory in reference to the construction of the mythes was altogether inadmissible.' See Grote, Hist. of Greece, I. p. 570 (ed. 1846), with the note on p. 574 (ed. 1851), and Mill, Dissertations and Discussions, vol. ii. p. 305.

504. alfyour, 'look to' the mischief Ate does.

508. albéarras, 1 Aor. Subj., 'shall respect.' down lougas, 'when they approach him.'

509. 86, of the apodosis, as in 1. 511.

ώνησαν, gnomic Aor., § 25, 2.

515. Note the use of the Opt. to express an unfulfilled condition, § 30, 6.

518. έμπηs, 'still.'

522. ἐλέγξης, ' put to shame,' viz. by not heeding them.

525. ότε κεν .. ໂκοι, the only instance of δτε κεν with an Opt.

529 ff. The Kouphres do not appear in the Catalogue, and the Aetolians are no longer under the family of Oeneus, which was now extinct (2. 638-642). Note the order of the narrative: the poet begins with the main fact, the war of the Curetes and Aetolians, and then goes back to its causes. So in 6. 158 ff.

534. δ, § 48, 2. θαλύσια, the sacrifice of the first-fruits of the year, the 'harvest-home' sacrifice.

538. διον γένος, 'offspring of Zeus,' applied to Artemis as Διος κούρη μεγάλοιο (l. 536). Some refer it to the boar (as the Chimaera is called θείον γένος, 6. 180): but the order of the words is against this.

539. χλούνην, a word of unknown meaning.

- 540. το has the force of an Adverb, 'after its wont' (είωθότως), cp. 16. 260 οδς παίδες έριδμαίνωσιν έθοντες.
- 541. προθέλυμνα, 'in layers,' i. e. so thickly that they overlapped as they lay; so of shields, 13. 130 φράξωντες.. σάκος σάκει προθελύμνα; cp. τετραθέλυμνος, 'made of four layers of hide.' In later poets (and perhaps in 10. 15) it is used as = πρόρριζος.

547. ἀμφ' αὐτῷ, ' over it,' viz. the boar.

552. The Curetes were the besiegers, according to 1. 531: hence the reixes mentioned here must be the fortification of their camp. The Greeks were at the time in the same position.

554. oibávet, Transitive, 'causes to swell.'

557. Εὐηνίνη is a Fem. patronymic, 'daughter of Euenus.'

559. «ἴλέτο τόξον, 'took up his bow,' viz. when Apollo took Marpessa from him (1. 564).

561. The 86, viz. Cleopatra. For the name given to commemorate the mother's story, cp. 'Megapenthes' son of Menelaus (Od. 4. 11), and 'Odysseus' (Od. 19. 407 ff.) The story of Alcyone as told by later poets seems to be unknown to Homer.

566. ἐξ ἀρέων, 'in consequence of the curses.'

- 567. κασιγνήτοιο. In the later form of the story Althaea had several brothers, who were killed by Meleager. φόνοιο, 'on account of the slaughter,' with ἀχέουσα.
 - 568. yaîav . . ahola, the form of invoking the gods under the earth.

570. πρόχνυ καθεζομένη, 'sinking down on her knees.'

571. δόμεν, with ήρατο and άλοία, 'that they should give.'

573. των δέ, sc. the Curetes, with δμαδος.

580. πεδίοιο is a partitive Gen., like the Gen. of material.

ταμέσθαι is parallel in construction to ελέσθαι, instead of depending on it: cp. 3. 79, 80.

583. κολλητάs, 'knit together,' 'well made fast.' σανίδαs, 'folding-doors.' γουνούμενοs, lit. 'clasping the knees,' but here in the derived sense, 'as he entreated'; since Oeneus was outside the door of the room.

589. βαΐνον.. ἐνέπρηθον, Impf. 'were now mounting,' &c.

- 593. ἀνδρας μέν κ.τ.λ., subordinate in sense, 'how they slay the men,' &c. ἀμαθύνει, 'levels with the ground.'
- 594. άλλοι, 'others,' i. e. 'strangers': cp. 3. 301 άλοχοι δ' άλλοισι δαμεΐεν, 6. 456 πρός άλλης ἱστὸν ὑφαίνοις.
 - 598. «έξας φ θυμφ, i. e. not for the gifts, but moved by this appeal.

599. και αύτως, i. e. without them.

601. κάκιον, 'less well,' sc. than now, when you are offered gifts.

602. ἐπὶ δώροις, 'on the terms of receiving gifts.'

605. τιμής, generally taken to be contracted from τιμήεις, as τιμήντα (18.475) for τιμήεντα, τεχνήσσαι (Od. 7.110) for τεχνήεσσαι.

608. φρονέω, nearly = δοκεί μοι, 'my mind is,' 'I choose.' Διὸς αίση,

'in the award of Zeus.' The phrase generally means simply the 'destiny assigned by Zeus' (as 17. 321., Od. 9. 52); but here there is a play on the other sense of alon, viz. 'estimation,' 'place in a scale of honour,' cp. &v καρδε αίση (1. 378).

609. η μ' ξει, 'which (aloa) shall abide with me,' cp. 17. 143 η σ'

αύτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει.

613. 'Ατρείδη . . φέρων χάριν, 'doing the pleasure of Atrides.'

615. καλόν τοι, 'it is well for you,' i. e. your duty rather is.

617. αὐτόθι, 'where you are.' λέξεο, § 9, 3.

619. νεώμεθ', μένωμεν, Subj. of deliberation, § 33, 3.

620. ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, cp. I. 528.

625. τελευτή, 'accomplishment,' i. e. result. μύθοιο, 'of our speech,'

i. e. of the message which we bring (τηθέ γ' ὁδφ).

629. άγριον is predicative: 'has made his spirit cruel within him,' i.e. hardened his heart to be cruel. With θέτο, cp. l. 637 θυμον.. θεοὶ θέσαν.

632. φονήσε, with ἐδέξατο, 'a man takes atonement from the slayer

of his brother,' § 49, q.

636. δεξαμένφ (the reading of the best MSS.) is to be taken directly with έρητύσται, neglecting the more obvious construction with τοῦ. Cp. 10. 188., 14. 141., Od. 23. 206. The common reading is δεξαμένου.

640. ὑπωρόφιοι, 'under thy roof,' and therefore having the right to

aibis which attached to guests.

642. κήδιστοι, 'the most valued,' 'nearest.'

645. τι, with ἐϵίστο, qualifies the admission, = what you have said is all in a manner to my liking, but —; cp. Od. 9. 11 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν είδεται είναι, σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονό-εντα είρεσθ', i. e. 'everything is here to make me happy, but —.'

648. μετανάστην, 'a sojourner,' one who has no rights of citizenship, and may therefore be outraged with impunity.

649. ἀπόφασθε, cp. l. 422.

654. άμφί, 'round,' 'in the neighbourhood of.'

655. μάχηs, with σχήσεσθαι, 'will refrain himself from the battle.'

657. σπείσαντες. A libation was usual as a parting ceremony, cp. l. 712, also Od. 7. 138 & πυμάτω σπένδεσκον δτε μνησαίατο κοίτου.

661. αωτον, 'the flock.'

671. быбехат[0], ср. 4. 4.

673. μ', i.e. μοι, § 51, 5. πολύωινος, 'worthy of much praise'; or (as Buttm. Lex. s. v. alvos) 'of much wise speech.'

681. σόφε, see l. 424.

684. και 8' dv.. παραμυθήσασθαι, the only instance of dv with an

Inf. in Homer: the result of turning l. 417 καὶ δ' αν.. παραμυθησαίμην into the oratio obliqua.

691. έπηται, Subj. because the event is future, § 34, 2, c.

698. μὴ ὄφελες, 'would that you had not --': logically the μή belongs to λίσσεσθα.

BOOK X.

THE tenth book, entitled Δολωνεία, forms a detached episode of the Iliad. During the night which follows the unsuccessful embassy Diomede and Ulysses sally forth to reconnoitre the enemy's position. From the spy Dolon, who has been sent forth by Hector with a similar object, they hear of the newly come Thracian king Rhesus, whose horses and armour are of more than mortal beauty. They kill Rhesus with many of his followers, and ride the horses back to the Greek camp.

The relation of the Doloneia to the rest of the Iliad has long been matter of discussion. The Greek commentators mention a tradition (not noticed however in the oldest scholia) that it was originally a separate poem, and was inserted in its present place by Pisistratus. This tradition has no value as evidence, since it cannot rest on any other ground than the intrinsic probabilities of the case: but it shows that these had excited the attention of ancient scholars. It is not likely, indeed, that the book ever existed as a separate poem: but that it is later than the bulk of the Iliad is almost certain. The following are the chief reasons for this opinion:—

I. The tenth book comes in awkwardly after the ninth. That there should be some episode to occupy the night before books xi-xvii is natural, and dramatically appropriate. But the ninth book satisfies this want completely. A second quite distinct episode interferes with the effect of the first.

- 2. The introductory part of the book is cumbrous, and out of proportion to the adventure of the two heroes. First Agamemnon and Menelaus are awake with anxiety: then they go and waken the other chiefs in succession—all being fully described (1-179). The chiefs then go together to visit the watch, and hold a council on the battlefield of the day before, to concert measures in the desperate position of affairs. Nestor proposes that some one should go and try to find out what the Trojans are doing. Diomede volunteers to go, and chooses Ulysses as his companion (180-253). The real story of the book then begins.
- 3. There is no trace of Rhesus and his Thracians in any other part of the Iliad.
 - 4. The language shows exceptionally numerous traces of later forma-

tion. Such are,—the Perfects in -κα from derivative Verbs, βεβίηκεν, παρώχωκεν, ἀδηκότες: the Aor. θήκατο (for ἔθετο, § 5, 2): the 3 Sing. Pres. μεθιεῖ (l. 121): the Second Fut. Pass. μιγήσεσθαι (the only instance of the tense in Homer): the form νῦν (l. 105) in the sense of 'now.'

5. The examples of a post-Homeric use of the Article are more marked than in any other part of Homer: see esp. ll. 11, 97, 231, 277, 322, 408. The Prepositions have a more abstract meaning: as in πάντας ἐπ' ἀνθράπους (l. 213), ἐν πάντεσσι πόνους (ll. 245, 279, cp. the note on 9. 143), ἐκ γενεῆς (l. 68). Other peculiarities are the adjectival use of οὐδέν (l. 216), and the form δείδω μὴ οὐ—(l. 39).

6. In one or two instances forms are clearly pseudo-archaic, i. e. are incorrect imitations of older forms. Such are the Opt. παραφθαίησι (see on 1. 346), the Gen. or Dat. Sing. κράτ-εσφι (see on 1. 156), the Subj.

έπείγετον (l. 361): perhaps also σπείο (for σπέο) and τιθήμενος.

7. The vocabulary is peculiar . Among the ἄπαξ εἰρημένα are some technical terms for armour, &c., as καταῖτυξ, πῖλος, σαυρωτήρ, ἐπιδιφριάς (=άντυξ), ἐκταδίη (χλαῖνα), κτιδέη (κυνέη), λυκέη. Others of significance are, φύξις (ll. 311, 398, 447), διοπτήρ, 'a spy,' and διοπτεών, ἀβροτάζω, ἀηθέσσω, δραίνω, δέκλος. We may add ὅπλα in the sense of 'arms,' which is only found in Il. 18. 613., 19. 21. Some words in this book are common in the Odyssey, but not found in the Iliad: as δόσις, φῆμις, δαίτη, δόξα: to which may be added the rarer ἀωτέω, ἀδηκότες, ὀρφιαίη (νύξ), and the forms εἶσθα and τοῦσδεσσι.

8. The style and tone of the book is unlike that of the Iliad. It is rather akin to comedy, not in the vein which sometimes appears in the Iliad (e.g. in the Olympic scenes), but of a rough, practical kind. The whole incident has the character of a farcical interlude, and as such it is

out of harmony with the tragic elevation of the Iliad.

4. δρμαίνοντα, 'stirring,' 'turning over': so l. 28 'stirring up' war.

6. ἀθέσφατον, an epithet of rain, cp. 3. 4.

8. στόμα, the 'edge' or 'front' of war, as 19. 313 πολέμου στόμα δύμεναι αίματόεντος. This sense appears in 14. 36 ηϊόνος στόμα μακρόν 'the long line (or edge) of a beach.'

13. The only other mention in Homer of the σύριγξ and the auλ6s is in the Shield of Achilles, 18. 495, 526, in a scene where they are much

more in place than here.

15. προθελύμνους, 'in bunches, handfuls,' lit. 'in layers': unless the word here has its post-Homeric sense, 'out by the roots,' see the note on 9. 541.

16. Att, Dat. because the tearing of hair was a form of appeal to

Zeus: cp. the phrase Δι τχείρας ἀνασχείν, 6. 257.

¹ See Düntzer, Hom. Abhandl. p. 322.

- 18. Join πρῶτον ἀνδρῶν, 'to Nestor before any other man.'
- 19. el, 'to see if,' 'in the hope that he might -.'
- 25. The statement in l. 1 that all were asleep except Agamemnon is now corrected: Menelaus also could not sleep. So of Nestor, l. 96.
 - 26. μή τι πάθοιεν, to be taken with έχε τρόμος.
- 34. Evrea is inaccurate: Agamemnon had not put on his armour, only a cloak of lion's skin over his chiton. The Homeric warriors only wear armour when actually fighting.
 - 38. Towerouv, 'for the Trojans,' i. e. to be spy on them.
 - 44. ἐρύσσεται, I Aor. Subj. 'will shelter.'
- 47. αὐδήσαντος, 'from one that told it,' 'from voice of man.' Elsewhere αὐδάω means to 'raise the voice,' 'speak' (Lat. loquor, not dico).
- 48. ἐπ' ήματι, 'with a day,' i.e. belonging to one day, 'as a day's work'; ἐπί as in the compound ἐφημέριος.
 - 50. αύτως, 'by himself,' with no divine help to explain it.
 - 56. leρdv τέλοs, perhaps 'the strong band'; see on 5.499.
 - 57-59. Reference to the account of the watch, 9. 80 ff.
- 61. πῶς γάρ —, a form used when the question goes abruptly to the reason of a speech: 'which do you command? Am I accordingly to stay or go,' &c. Cp. 1. 123. Cobet, however, is probably right in preferring πῶς τάρ (Misc. Crit. p. 322).
 - μύθφ, 'by your word'; i.e. 'what is the drift of your μῦθος.'
 - 62. μένω, Subj. 'am I to stay'? So θέω in 1. 63.
 - 67. έγρήγορθαι, Pf. Inf. Mid., cp. έγρήγορθε, 7. 371.
 - 68. έκ γενεής, 'by descent,' epexegesis of πατρόθεν.
- 69. μεγαλίζεο, 'make much of your favours,' i.e. 'be grudging or fastidious.' Cp. Buttmann's discussion of μεγαίρω (Lexil. s.v.).
 - 74. mapá, 'beside' the tent, not within it: so Diomede, l. 151.
 - 82. ouros, with the 2 Sing., 'who are you there that come -'?
 - 91. πλάζομαι, in the literal sense, 'I am wandering about.'
 - 96. Spairers, a Desiderative, 'art for doing.'
 - 97. τούs, the later use of the Art., see ll. 231, 277, 322, 408.
 - 98. άδηκότες, 'wearied.' ὕπνφ, not 'sleep,' but 'sleepiness.'
 - 100. μή πωs, 'whether they may not —.'
- 111. εί τις .. καλέσεων, a command put in the form of a wish or suggestion, cp. l. 222.
- 115. νεικέσω, 1 Aor. Subj., § 29, 1. Join νεικέσω &s εύδει, 'I will reproach him that he thus sleeps,' i.e. 'with sleeping': cp. 1. 211.
 - 123. ἐμὴν δρμήν, 'an impulse from me,' my initiative.
 - 124. μάλα, with πρότερος, 'actually before me.'
 - 127. Iva yáp, 'where in fact.'
 - 129. οὕτωs, 'it being so,' 'if it is as you say.'
- 133. φοινζκόεσσαν must be scanned as four syllables, with synizesis of οε.

130. # pl poévas, cp. the note on 1. 103.

141, 142. 7660' .. (ket, lit. 'because of what do you thus wander, in respect of which need has so much come '? i. e. 'what is this need so great that you wander'? The form of the sentence is nearly the same 28 4. 32 Ti . Tooga rand be Cougir, o T' donepyes herealvers (see the note). Thus on on your troop there'I ask because the fact that you do wander shows that the need has become so great.'

But possibly & m... Ike is a second direct question: the indirect form being used as in Od. I. 170 τίς πόθεν είς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ήδὲ τοκήες; όπποίης τ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; If so, we should probably read δ τι

δέ, or δ τι τε. See also l. 400, with the note.

153. ἐπὶ σαυρωτήρος, 'so as to stand on the butt-end.'

156. κράτεσφι is apparently meant to be Dat. Sing., see § 40. It is not formed correctly on the analogy of στήθεσφι, δχεσφι, &c., since the stem is not kpares- (cp. the Gen. kpar-6s, Dat. kpar-6, &c.). It is probably 'pseudo-archaic,' i. e. an imitation (not a genuine survival, or even an unconscious extension) of the Case-forms in . du.

160. θρωσμώ πεδίοιο, 'the springing of the plain,' i.e. the rising

ground.

164. σχέτλιος, properly 'cruel,' 'hardhearted,' is a playfully ironical way of expressing admiration: 'hard art thou, old man' (Lang).

166. ETELTO, 'in that case,' viz. if you were to cease from toiling.

173. Cp. the use of this phrase in Hdt. 6. II ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς έχεται ημιν τα πράγματα . . η είναι έλευθέροισι η δούλοισι. For the Inf. βιώναι cp. q. 230 έν δοιή δέ σαωσέμεν ή άπολέσθαι κ.τ.λ.

181. οὐδέ, the δέ of the apodosis, after of δ' ὅτε

182. έγρηγορτί, 'on the alert,' from the Pf. έγρήγορα, an unusual formation.

183. δυσωρήσωσιν, Aor., 'are disturbed in their watch.'

187. των, with βλεφάροιιν, 'from their eyelids.'

188. νύκτα. Acc. of duration of time.

φυλασσομένοισι, Dat. with υπνος.. ολώλει, as σφίσιν in 1. 186;

the possible construction with \tau being neglected, cp. 9.636.

189. δππότ'.. atouv, = 'in case they should ever hear,' 'against the time when they should hear, cp. 2. 794 δέγμενος δππότε κ.τ.λ. επί goes with lovrwy, 'coming on,' 'attacking': or possibly with atour, but έπατω is not found in Homer.

101. This line is wanting in some of the best MSS.

195. κεκλήατο βουλήν, Acc. of the terminus ad quem, an exceptional use, see § 37, 6.

199. Repeated from 8. 491, but with a different meaning, being used here of the ground beyond the battle-field on the Greek side.

201. ολλύs, with άπετράπετο, = 'turned back from destroying.' δτε δή is also to be taken with απετράπετο.

206. εἴ τινά που κ.τ.λ., 'in the hope that he may slay.' ἐσχατόωντα, 'straggling.'

207. φημιν, 'talk.'

209. ἀπόπροθεν, 'far off,' viz. from their city.

212. ὑπουράνιον, 'extending under heaven,' i.e. as far as heaven reaches: cp. Od. 15. 349 εί που έτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο—' anywhere that the sun shines': and the phrase ὑπ' ἡῶ τ' ἡέλιόν τε.

215. ἔκαστος δώσουσι, the usual distributive use of the Sing. ἔκαστος, but somewhat awkwardly combined with τῶν πάντων: 'they, each of

them all, will give.'

- 217. δαῖται are the regular common meals of the γέροντες, εἰλαπίναι the special feasts. This part of the reward answers to the Attic σίτησις εν πρυτανείφ.
 - 222. εἴ τις .. ἄλλος, a wish, like l. 111.
- 224. For the Nom. έρχομένω cp. 3. 211 ἄμφω δ' έζομένω γεραρώτερος ξεν 'Οδυσσεύs: see § 58. On τέ in gnomic sentences see § 49, 9.

226. βράσσων, Comparative of βραχύς, 'short,' hence 'poor,' 'feeble.'
λεπτή, lit, 'thin,' the opposite of πυκνή.

238. ở bế marks the opposition between the two clauses, although the Subject is the same: cp. 1. 191, &c.

243. Evera, 'then,' = 'that being so.'

244. πρόφρων is the predicate, sc. έστί, άγήνωρ being only a constant epithet of θυμόs.

247. voorhoauuev, 'we may return,' a rare use of the Opt. without av

or kév: cp. l. 557.

252. παρφχωκεν is the reading of Aristarchus: the MSS. generally have παρφχηκεν. The phrase πλέων νύξ τῶν δύο μοιράων is difficult. 'More than two-thirds' (Faesi) is in too obvious contradiction to τριτάτη δ' ἔτι μοῦρα λέλειπται. The explanation adopted by Ameis—'most of the night, namely (consisting of) two thirds'—is difficult in grammar, but is probably right. The division into three parts was well recognised, cp. Od. 12. 312 ῆμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην. On the Art. see § 47, 2, d.

263. е́уте́тато, ср. 5. 728.

264. ἔχον, 'held fast,'=' were fastened.'

265. πίλος, 'felt,' with which the helmet was lined.

266. There was an 'Ελεών in Boeotia, see 2. 500: but there may well have been other places of the name. As to Amyntor see 9. 447 (with the note). 'Αμύντορος is governed by δόμον in the next line.

268. Σκάνδειαν, Acc. of the terminus ad quem of the motion implied in δωκε: as 7. 79 σωμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, Od. 15. 367 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν. Aristarchus read Σκάνδειάνδ', perhaps rightly.

273. κατ', to be taken with λιπέτην (Tmesis).

277. opvil[i], 'at the omen of the bird.'

280. φίλαι, cp. 5. 117.

281. ἐϋκλεῖαs (contraction for ἐϋκλε-έαs), sc. ἡμέαs. On the Acc. see 2.113 (note).

286. πp6, 'ahead of,' 'on in front.' The story has been told in 4. 376-308, 5. 800-808.

202. Thue, see 6.94. The is treated as long, and this was probably the original quantity, cp. 11.36.

300. αμυδις κικλήσκετο, 'called together.'

303. ὑποσχόμενος τελέσειε, 'promise and accomplish.'

304. δώρφ έπι, ' with, on the terms of, a gift,' cp. 9. 602.

311. over, 'flight,' a word only found in this book (11. 398, 447).

324. ἀπὸ δόξης, 'away from expectation,' 'disappointing.'

326. μέλλουσι . . βουλεύειν, 'are likely to be holding counsel.'

330. μη μέν.. ἐποχήσεται. For μή with the Indic. in oaths, cp. 9. 133.

344. πεδίοιο, partitive Gen., like δδοῦ in 4. 382.

346. παραφθαίησι. This is the best attested reading: it is meant for an Opt., the -σι being added in imitation of the Subj. in -ησι (for -η). Thus it is a 'pseudo-archaism.'

350. appadingue, 'in heedlessness.'

351. δοσον τ' ἐπί, 'the distance over which—.' οδρα, lit. 'limits,' measures,' heteroclite Plur. of οδρος or δρος. The 'measure of a mule' is taken to be the length of furrow which it makes before stopping to turn: cp. the later Greek πλέθρον, lit. 'turning' (πέλω), Lat. vorsus. Cp. Od. 8. 124.

353. νειοίο, ' over fallow'; Gen. as in πεδίοιο διώκειν, &c.

355. ελπετο, 'he flattered himself.'

356. πάλιν, 'backwards,' i. e. having given a contrary order.

357. δουρηνεκέs, 'a spear-throw,' as far as a spear carries.

358. λαιψηρά, predicative, 'plied his knees right quick.'

361. ἐπείγετον seems to be a Subj. with short Thematic vowel: if so, it is not formed correctly (§ 13, B), and is doubtless a pseudo-archaism (see on 1.346). If it is meant as an Indic. the change to the Subj. προθέησι is very harsh.

364. λαοθ, viz. the Trojans. διώκετον, irregular form for εδιωκέτην.

365. myhorobat, the only Second Fut. Pass. in the Iliad.

368. φθαίη ἐπευξάμενος, 'should be beforehand in making the boast,' = πρότερον ἐπεύξαιτο.

370. κιχήσομαι, 'will reach,' i. e. strike.

375. βαμβαίνων, 'staggering,' reduplicated from βαίνω: or (perhaps better) 'stammering.'

378-381. Cp. 6. 46-50.

390. yuîa, Acc. § 37, 4.

391. arnou, 'befooling.'

394. θοήν. The epithet 'swift' is probably suggested by the sudden-

ness with which night comes on, especially in a southern climate. We must consider that 'Night' meant the actual darkness, which spreads over the sky after sun-set, and is withdrawn again at dawn.

398. βουλεύουσι μετα σφίσιν ούδ' ἐθέλουσι. So Aristarchus read, making Dolon repeat the words of Hector (l. 311) without change of Mood or Person. The best MSS. have βουλεύουτε and ἐθέλουτε. With this reading σφίσιν must be of the Second Person, 'take counsel among yourselves'; a use of the Reflexive Pronoun which is not found in Homer, except perhaps with the Adj. ἐός, ὅς. The use of the Opt. in oratio obliqua is also un-Homeric. Hence the true reading is βουλεύουσι.. ἐθέλουσι. Τhe change to the 2 Plur. Opt. was doubtless made because it was thought that Dolon when speaking of the Greek army to two Greeks must use the Second Person. In this case, however, the Third Person is quite as natural, since Ulysses and Diomede, to whom he is speaking, are not with the Greek army at the time.

403. οχέεσθαι, ' for being carried ' [in a chariot drawn by them]; i.e.

they are hard to tame and drive.

409. ἄσσα τε κ.τ.λ. The change to the indirect form of question may be defended by Od. 1. 171 ὁπποίης τ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκες; But it is very possible that lines 409-411 are wrongly repeated from ll. 208-210. They are not noticed in Dolon's answer.

416. φυλακάs, Acc. by attraction to the Relatival clause as είρεσι.

417. κεκριμένη, 'told off,' posted expressly as a watch.

418. olorw ἀνάγκη, 'who needs must,' as they are defending their homes, cp. l. 422. Τρώων is emphatic, opposed to ἐπίκουροι.

424. πως γάρ —, 'nay, how —'? But we should probably read (with

Cobet) πως τάρ, see l. 61. Some MSS. have πως τ' άρ.

428. πρόs with the Gen. means 'in the direction of,' without implying motion either to or from.

429. The Λέλεγες and Καύκωνες are not in the Catalogue.

431. ἱπποκορυσταί, see 2. I (note).

434. olde, used adverbially, 'here are the Thracians.'

437. The Nom. is used as a kind of exclamation, cp. 1. 231., 2. 353.

442. πελάσσετον, Aor. in -σον, § 9, 3.

447. µo., Dat. ethicus, used ironically.

456. φασγάνφ átξas, cp. 8.88.

463. ἐπιδωσόμεθ' is the reading of Aristarchus; most MSS. have ἐπιβωσόμεθ'. From 22. 254—

άλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, τοὶ γὰρ ἄριστοι μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων,

it may be inferred that ἐπδωσόμεθα = 'we shall call to witness,' though this meaning is not very suitable here. ἐπβωσόμεθ' is not strongly supported by Od. 1. 378 (=2. 143) ἐγὰ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας, since it there means 'I will call to my aid.'

466. δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε. The sense is clear, viz. that he put a mark at the place (ἐπί), to guide him to the tree on which the arms were. δέελος is doubtless for δήελος, an older form of δῆλος, which occurs once in Homer (Od. 20. 333); cp. εὐ-δείελος, 'clearly seen' (Od. 2. 167), which should probably be written εὐδήελος. The reading in the text, however, cannot be right, as τ ε has no meaning (§ 49, 9), and is in an impossible place. Possibly it should be simply struck out: the hiatus in σ ῆμα ἔθηκε is harsh, but not entirely without parallel (Od. 5. 135., 24. 209, 430).

475. ἐπιδιφριάδος, apparently the same as the dvruξ or 'rail.'

476. προπάροιθεν, 'beforehand' (of time).

479. πρόφερε, 'bring out,' 'show'; cp. Od. 6. 92 θοῶς ἔριδα προφέρουσαι, = 'in keen rivalry.'

480. μέλεον, 'idly,' an Adverb, as 16. 336 μέλεον δ' ἡκόντισαν.

482. τφ, i. e. Diomede.

483. ἐπιστροφάδην, 'turning from one to another.'

485. ασημάντοισιν, cp. 15. 325 σημάντορος οὐ παρεόντος.

487. ἐπφχετο, 'went over or round' [destroying].

489. πλήξειε, Opt. of indefinite frequency, § 34, 1, b.

493. ἀήθεσσον, 'were unaccustomed.'

495. τον τρισκαιδέκατον, 'him for the thirteenth.'

496. κακὸν ὄναρ, 'an evil sort of dream,' i.e. not a dream at all, but the real Diomede: a good example of oxymoron (§ 60).

497. την νύκτα, ' for that night.' But neither the Article nor the Acc.

of duration is in place here. This line is probably spurious.

499. συν δ' heipev, 'he coupled them,' 'harnessed them together': cp. 15. 680 έπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναείρεται ἴππους, also the derivative συνήφρος, 'yoke-fellow.' He must at the same time have bridled them (perhaps this is implied by the word συναείρω), and mounted one: cp. ll. 514, 527.

502. πιφαύσκων, 'as a signal,' to let him know that he had the horses

ready.

505. δυμοθ, 'by the pole.' An ancient chariot was of small size; probably it did not give more than standing-room for two men. Still the idea of carrying a chariot back to the Greek camp was an over-bold one, which the poet did well not to represent as carried out.

506. ħ κ.τ.λ. This is the second member of the double question, answering to ħ δ γε (1.504): the clause ħ ἐκφέροι being only a sub-

ordinate alternative to pupoù exeptor. Cp. 6. 378 ff.

Tav, Art. of contrast, 'should slay instead more Thracians.'

511. μή expresses warning, § 29, 5.

512. Join θεως όπα, cp. 2. 182.

513. ἴππων ἐπεβήσετο, 'mounted the horses' (i.e. one of them): elsewhere the phrase means 'mounted the chariot.' The want of a distinct

term helps to show that riding was still unfamiliar. Besides this place, it is mentioned in Il. 15. 679 ff., in the description of a show performance called κελητίζειν, and in Od. 5. 371, where Ulysses bestrides a plank, κέληθ' ώς ίππον ἐλαύνων. But it never appears in Homer as a thing in ordinary use.

515. ἀλαοσκοπήν, 'a blind look-out,' = 'failure to look out.' The renderings 'vain watch,' or 'careless watch,' rather miss the point of the oxymoron, viz. that ἀλαοσκοπιή is the opposite of σκοπιή, meaning therefore no watch at all. The Ven. (A.) has ἀλαὸς σκοπήν.

516. μετά .. ἔπουσαν, 'busy with,' 'taking in hand': see on 6. 321.

521. φονήσι. This word is only used in the Plural, here and 15.633. It has a more concrete sense than φόνος; 'the act or circumstances of slaying.'

524. θυνόντων, 'as they came in hot haste.'

528. evapa, of Dolon, l. 458 ff.

531. This line is wanting in some of the best MSS. It occurs in

11. 520, where it is more appropriate.

- 534. ψεύσομαι ἡ ἔτυμον ἔρέω; shall I deceive (i.e. be wrong) or speak the truth (be right)?' The doubt refers not to the next line, but to the hope expressed in l. 536, that the horses heard may prove to be driven by Ulysses and Diomede. κέλεται δέ με θυμός is an apology for speaking when he was not sure. The line occurs also in Od. 4. 140.
- 535. ἀμφί, because the sound was in both ears: cp. 2. 41, also the note on 1. 103.
 - 537. ¿λασαίατο, 'may have driven': cp. l. 538, also Od. 21. 395.

538. μή τι πάθωσιν, 'lest they have suffered,' cp. 1. 555.

544. Cp. 9. 673.

547. For the Nom. cp. l. 437.

548. οὐδέ τί φημι, as we should say, 'and may claim that —.'

557. δωρήσαιτο, 'can bestow'; for the Opt. cp. Od. 3. 231 βεία θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι—of which passage this seems to be an imitation.

πολύ φέρτεροί είσι, sc. the gods: cp. Od. 22. 288 άλλα θεοίσι μύθον επιτρέψαι, επεί ή πολύ φέρτεροί είσι.

559. τον δέ σφιν άνακτα, 'but their master'; Art. of contrast, § 47, 2, b.

571. **lpóv**, 'a sacrifice,' at which the arms were to be dedicated: elsewhere the Plural (**lepd** or **lpá**) is used in this sense. For **ἐτοιμασσαίατο**, used of providing a sacrifice, cp. 19. 197., Od. 13. 184 (Hentze). Others (as Heyne) take **lpóv** to be 'an offering,' ἀνάθημα. The custom of dedicating arms is not elsewhere found in Homer.

573. Acc. of part, § 37, 4. ἀμφί, because both thighs are meant: cp. 1. 535, also 6.117.

577. λίπ' ἐλαίφ. In this phrase λίπα is apparently an Adverb in -a (related to λιπαρός as κάρτα to καρτερός, λίγα to λιγυρός, &c.), meaning 'richly,' 'thickly.'

BOOK XI.

THIS book begins the last of the three great days of fighting which test the ability of the Greeks to do without Achilles. It relates the earlier part of the battle, which proves to be decisive of the issue. The leading champions on the Greek side—Agamemnon, Diomede, Ulysses—besides heroes of the second rank (Machaon and Eurypylus), are wounded and forced to quit the field. After this the changing fortunes of the next four books only serve to delay the

inevitable catastrophe.

The book is entitled 'Ayanénvovos aptoresa, a description which applies strictly to ll. 1-283. The profound discouragement manifested by Agamemnon in the two preceding books now disappears, and for a time he is the one irresistible warrior. The Greek army, which at the end of the eighth book had been driven within the lines of the new fortification, is now drawn up outside the trench (45-55): the Trojans are on the field where they encamped. The battle is at first equal; then the Trojans are driven back to the Scaean gates (67-180). Hector is warned by Zeus to retreat until he sees Agamemnon leave the field (181-217). Agamemnon slays many Trojans, but at length is wounded. and retires to the ships (218-283). Hector again comes to the front of the battle, but is repulsed by Diomede (284-367). Paris however wounds Diomede with an arrow (368-400). Ulvsses is left alone, and is presently wounded: Menelaus and Ajax come at his call, and he escapes to the ships (401-488). On the left of the battle, meanwhile, Hector has been fighting by the banks of the Scamander, opposed by Nestor and Idomeneus: and here Machaon is wounded by Paris. and goes back to the ships with Nestor (489-520). Hector, after doing great deeds in the same part of the battle, crosses over to oppose Ajax, who retires slowly (521-574). Eurypylus, who comes to his aid, is wounded by Paris (575-505).

The scene then changes to the camp. Nestor and Machaon are on their way thither when Achilles sees them, and sends Patroclus to enquire who the wounded man is (596-654). Nestor replies to Patroclus in a long speech (655-803), in which he relates a story of his own youthful prowess (670-762). He ends by advising Patroclus to entrest

Achilles, if he will not come himself, at least to send Patroclus and the Myrmidons (763-803). On the way back Patroclus is met by the wounded Eurypylus, and is persuaded to stay with him and cure his wound (804-848).

The main subject of the book is the ruin now manifestly coming upon Agamemnon and the Greek army, in obedience to the will of Zeus. As in the eighth book, all other divine agency is suspended. The Aristeia of Agamemnon is but the pause before the storm (cp. the speech of Zeus, ll. 186–194). The progress of defeat is marked in thirst part of the book (down to l. 595) by the successive wounding of the chief Greek warriors. In the latter part it is emphasised by the speeches of Nestor and Eurypylus, and above all by the interest shown for the first time by Achilles, whose sudden intervention is a sign that we are now approaching the crisis of the story. Thus the narrative of the eleventh book forms the turning-point in the plot of the Iliad. It prepares us for the predetermined result of the earlier battles, from which Achilles with his contingent has held aloof, and thus leads the way to the later events, in which Patroclus first, and then Achilles himself, is the chief figure.

The sending of Patroclus (1l. 599-617) is so told as clearly to bring out this cardinal point in the structure of the Iliad. The exclamation of Achilles, that now the Greeks will come round his knees with supplications, since their need is sore beyond endurance (1, 600 f.), marks the approaching climax of the earlier part,-that, namely, of which the governing idea is the absence of Achilles and the consequent defeat of the Greeks. Again the remark, when Patroclus comes out of his tent at the call of Achilles, that it was the beginning of evil for him (1. 604 κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή), is a sufficient hint of the new course which the action of the poem is destined to take-viz, that the destruction of the Greeks will be averted, and that the death of Patroclus will put an end to the 'wrath,' and bring Achilles once more into the field. Indeed the sending of Patroclus is itself an anticipation of this all-important change in the temper of the hero. Thus it prepares us for that development of the story which we have in books xvi-xxii, and upon which the incomparable dramatic interest of the Iliad mainly depends.

It is worth notice that the change from the battle on the plain to the tent of Nestor, like other changes of scene in the Iliad, is so managed as to cause the least possible break in the action. The interval during which Nestor is on his way to the ships (521-595) is filled by incidents: Hector who had been in the same part of the field goes to resist Ajax: Eurypylus, in supporting Ajax, receives his wound: Achilles sends Patroclus. Similarly the conversation of Nestor with Patroclus gives time for Eurypylus to reach the camp: and the meeting of Patroclus

and Eurypylus keeps us in mind of the battle still drawing nearer, and thus leads on to the τειχομαχία of the next book. Cp. the notes on I. 403... 3. 121... 6. 110...

It is true that some of the details in this part of the Iliad are not free from difficulty. It is strange (e. g.) that Patroclus should delay so long with Eurypylus, and that when he returns to Achilles (at the beginning of book xvi) he should not have a word to say about Machaon. There is some want of clearness, too, in the movements of the heroes during the battle, especially on the Trojan side. In 11. 343-346 Hector is opposed to Diomede and Ulysses, and he is presently put hors de combat for a time by Diomede (355 f.). But in Il. 497-501 he appears in a different part of the field $(\mu \dot{\alpha} \chi \eta s \, \dot{\epsilon} \pi' \, \dot{\alpha} \rho \iota \sigma \tau \epsilon \rho \dot{\alpha})$, where he has been doing great deeds against Nestor, Idomeneus, and Machaon,—and whence he is recalled in order to oppose Ajax. Similarly Paris is first near Hector, where he wounds Diomede; then he is on the left, and wounds Machaon; and finally he is near Ajax, and wounds Eurypylus. But these difficulties are not removed by Lachmann's separate 'lays,' or indeed by any theory of the Iliad.

The story which Nestor tells of the war between the Pylians and Eleans (670-762) is probably a later addition. It is quite out of keeping with the situation, and spoils the effect of the characteristic story which follows (765-790). See the notes on II. 671, 699, 704.

- 4. πολέμοιο τέρας, 'a sign of war.' The nature of this sign which Strife holds in her hands has been variously guessed at. The aegis is once called Διὸς τέρας (5. 742); the rainbow is a τέρας πολέμοιο (17. 548); lightning is an omen of war (10. 5). Strife is described as holding 'the tumult of fighting' (5. 593). But the explanations suggested by these passages are not satisfactory.
 - 5-9. These verses are a repetition of 8. 222-226.
 - 11. δρθια, 'in shrill tones.'
- 13, 14 also occur in 2. 453, 454, where they are more appropriate. Here there has been no talk of returning.
- 16 ff. The arming of Agamemnon is described here because his Aristeia is about to follow.
 - 21. Κύπρονδε, 'as far as Cyprus,' cp. 4. 455.
- 22. ἀναπλεύσεσθαι. The voyage to Troy is regularly thought of as 'up' (ἀνά), cp. 6. 292 την δδον ην Έλενην περ ἀνηγαγεν.
 - 24. οίμοι, 'courses,' 'stripes.' κύανος is probably 'blue steel.'
- 26. δρωρέχατο, 3 Plur. Plpf. Mid. of δρέγ-νυμι, were out-stretched, i. e. represented with out-stretched heads.
 - 28. τέρας άνθρώπων, 'a sign for men': cp. l. 4.
 - 30. περί, adverbial, 'there was round it.'
 - 32. θουριν, 'impetuous,' i. e. fit for dashing onset.

35. ἔην, 'there was' (a boss) -..

- 36. The ι of βλοσυρώπις is scanned as a long vowel: cp. Od. 3. 382. ἐστεφάνωτο, 'was set in a ring,' i.e. the Gorgon head was in a circular form, occupying (ἐπί) the centre of the shield, round the δμφαλός.
- 37. δειμός τε φόβος τε, i. e. figures representing Terror and Flight; see on 5. 730.
- 40. ἀμφιστρεφέες, 'turned opposite ways.' Perhaps the epithet only applies strictly to two outer heads which are turned away from one in the middle.
 - 41. Repetition of 5. 743.

45. ἐπί, 'thereat,' 'therewith.' ἐγδούπησαν preserves the original γ, lost in δοῦπος and δουπέω (δούπησεν δὲ πεσών). This is the only place where thunder is in the power of any god but Zeus.

- 49. In Homeric battles the παραιβάτης, or fighting man, generally delivers his attack on foot, a few steps in advance of his chariot, which the ἡνίοχος keeps in readiness to secure his retreat. At this stage warriors are πρυλέες, lit. 'forward' (from πρό, cp. δια-πρύ-σιον). In the present case all the Greek chiefs advanced as πρυλέες, forming a line (cp. l. 51 ἐπὶ τάφρφ κοσμηθέντες), while their chariots followed a short way (δλίγον) behind.
- 50. ἡῶθι πρό, 'forward' (i. e. early) 'in the dawn,'='from early morning': cp. 3. 3 οὐρανόθι πρό.
- 51. ἱππήων, i. e. the chariot-drivers. The Gen. is governed by φθάν... κοσμηθέντες, which is = πρότεροι ἐκοσμήθησαν: cp. 23. 444 φθήσονται τούτοισι... ἡ ὑμῦν.
- 56. Tpωes, sc. ħσων, or ἐθωρήσσοντο, understood from the general effect of the preceding passage. The ellipse however is a harsh one. The line recurs in 20. 3, where there is no difficulty in supplying θωρήσσοντο.
 - 58. θεds as τίστο δήμφ is a recurring expression, cp. 5. 78., 10. 33.

Tpwot is construed with the whole phrase, regarded as expressing a single idea: 'among the Trojans he was honoured as a god with the people.'

- 62. ἐκ νεφέων, cp. 5. 864. ούλιος, 'baneful,' cp. 22. 26-31.
- 63. παμφαίνων, 'twinkling,' cp. 5. 6.
- 65. πas, 'the whole of him,' 'all over.'
- 67. The reapers begin in two divisions, one at each end of a furrow, and work till they meet in the middle.
 - 68. ἐλαύνωσιν, 'work along.'
 - 69. πυρών ή κριθέων, join with σημον.
- 72. Tous δ' δομίνη κεφαλάς έχεν, 'the combat kept their heads level,' i. e. both sides kept their ground, so that they still faced each other in the battle.

78-83. These six lines were rejected by the ancient critics. They certainly seem to imply that the gods were still together (they all blamed Zeus—he sat apart from the rest), whereas each was in his own house (1.76). It is strange, too, to find them all on the side of the Greeks.

84, 85, repeat 8. 66, 67.

86. περ strengthens fiμos: 'just when -.'

δειπνον, 'the mid-day meal': see on 8. 53.

89. περί, 'all round,' i.e. 'overpoweringly,' 'completely': cp. the places quoted on 1.103.

01. έν.. όρουσ', 'dashed in amidst' [the Trojans].

94. κατεπάλμενος, 'leaping down at' [Agamemnon].

96. στεφάνη, 'the rim of the helmet,' see on 7. 12.

100. στήθεσι παμφαίνοντας, a kind of oxymoron; παμφαίνω properly expresses the glitter of polished metal, as in the regular phrase τεύχεσι παμφαίνων (6.513., 19.398). To describe the slain warriors as 'glittering with their (naked) breasts' is a mocking way of telling us that they no longer glittered (in their armour). Aristarchus took στήθεσι παμφαίνοντας with χιτῶνας, 'the coats of mail that glittered on their breasts'; but this is against the order of the words, and the other explanation (given by Schneidewin, *Philol.* x. p. 356) is much more pointed.

έπει περίδυσε χιτώνας. Some ancient copies had ἐπεὶ κλυτά τεύχε ἀπηύρα, which may well be the true reading. It was rejected by Aristarchus because it involved understanding παμφαίνοντας of the dead bodies. περίδυσε in the sense of 'stripped off' is against analogy: and the use of χιτώνας for the whole armour is strange.

104. παρέβασκε, i.e. acted as παραιβάτης.

106. ποιμαίνοντ[ε], Dual. ἀποίνων, Gen. of price.

109. mapd ous, 'at the side of the ear.'

114. συν-έαξε, 'crunches up': Aor. of similes, § 25, 2, δ.

115. σφ', for σφε: double Acc. with απηύρα.

116. τύχησι, 'happens to be,' cp. παρετύγχανε (l. 74).

117. ὑπό, 'beneath,' i.e. in the limbs.

122. Πείσανδρον κ.τ.λ., taken up in l. 126 δύο παίδε κ.τ.λ.

123. μάλιστα, with ούκ εἴασχ' in l. 125, 'who more than any other was for refusing.'

124. δεδεγμένος, 'having received': elsewhere this Pf. Part. always means 'awaiting,' see § 26, 2.

127. $\delta\mu$ 00 8' $\tilde{\epsilon}\chi$ 0v, subordinate in sense (§ 57, 4); 'who together guided their swift chariot,' an amplification of ϵ iv $\tilde{\epsilon}$ vl δ i ϵ pp ϵ i ϵ vrus: they had but one chariot, and used it in common. For this sense of $\tilde{\epsilon}\chi$ vr cp. 8. 254.

128. σφεαs. The poet does not care to distinguish between the

two, or to tell us which was holding the reins: accordingly he uses the Plural.

129. τω δέ, the horses. κυκηθήτην, 'were thrown into confusion.'

131-135. Repetition of 6.46-50.

138. δή, forms one syllable with the initial a, § 51, 6.

140. ἀγγελίην, cognate Acc. with ἐλθόντα, cp. 24. 235 ἐξεσίην ἐλθόντι, and the note on 3. 306.

141. έξ-έμεν (i.e. έξ-ξμεν), Aor. Inf. of έξ-ίημι.

- 142. 700, Art. of contrast: 'you will pay for the outrage of another, viz. your father.' Zenodotus read oo, and this is adopted by some scholars, who hold that the Reflexive of may be used for any Number or Person.
- 145. ἀπόρουσε, 'leaped from the chariot.' χαμαί, when already on the ground: whereas Pisander was thrust χαμάζε.
- 147. δλμον, probably 'a roller.' It occurs in Hesiod in the sense of a 'mortar': but this does not suit the context here. It was the headless and armless trunk, apparently, that was sent rolling—not the head, as in 13. 204.
- 153. δηϊόωντες, to be taken with both πεζοί and ίππῆες (ll. 150, 151), not with πόδες.
- 155. ἀξύλφ, 'timberless,' i. e. consisting of brushwood (θάμνοι), which would burn quickly (Döderlein). The usual explanations, viz. (1) 'unthinned' (ἀφ' ἡs οὐδεὶς ἐξυλίσατο), and (2) 'rich in timber' (taking the ἀ- as intensive) are very improbable.

156. είλυφόων, 'rolling,' 'whirling [the fire] along.'

160. κροτάλιζον, 'rattled along.' πτολέμοιο γεφύρας, see on 4. 371.

161. ποθέοντες, 'missing the hand of.'

163. ἐκ βελέων, 'out of range of weapons,' cp. 4. 465. ὅπαγε, 'withdrew,' an unusual meaning of the word.

The two lines 163, 164 can hardly be reconciled with the message of Iris, ll. 185-210.

171. τσταντο, sc. the first who reached the gate: cp. the next line, of δ' έτι κ.τ.λ., 'others were still in flight through the plain.'

174. τῆ.. ἰῆ, 'to one' (not 'the one'), the Art. merely marking the contrast to πάσας, § 47, 2, d.

180. περιπρό, stronger than περί, § 43.

186. τον .. μύθον, 'the message' (which follows).

188. ἐναίροντα is subordinate to θύνοντα, 'raging (furiously busy) with slaughtering.'

192. άλεται, 2 Aor. Subj. (with short vowel), answering to the Non-Thematic Indic. άλ-το (§ 3).

194. ἐπὶ.. ἔλθη, 'shall come on,' Tmesis.

The last part of this promise of Zeus is not fulfilled. Hector reaches the ships, but the Trojans are driven back before sunset, first by Patroclus,

finally by Achilles himself. The two lines 193, 194 recur in 17. 454, 455, and may have been wrongly inserted here.

211-214. These four lines recur, 5. 494-497., 6. 103-106.

215. ἐκαρτύναντο, 'made strong, solid,' viz. by closing their ranks.

216. ἀρτίνθη, 'was set in order,' was renewed after the Trojan rout.

224. Theano occurs in 5. 70., 6. 298, as priestess of Athene.

227. ἐκ θαλάμοιο, 'from the bridal chamber.' μετά κλέος κ.τ.λ., 'he came after the report of the Greeks,' i. e. he was brought to Troy by the news of the Greeks' coming; cp. l. 21.

233. The clause παραί κ.τ.λ. is subordinate in sense: 'he missed by

his spear turning aside.' See § 57.

234. ζώνην, 'the waist,' the part covered by the girdle (ζωστήρ), cp. 2. 479 Αρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

θώρηκος ένερθε, 'below on the cuirass,' i.e. on the lower part of it:

the Gen. being partitive, not ablatival.

235. ἐπὶ δ' αὖτὸς ἔρεωσε, 'pressed it home with all his force'; αὖτός implying that the weight of his body was added (ἐπί) to the weapon.

πιθήσαs, 'letting it have its way,' giving his hand free scope.

236. πρίν, 'before' [it could do so], cp. 13. 161.

237. ἐτράπετ', 'was turned aside as though it were lead.' This does not necessarily mean that it was bent back (ἀνεγνάμφθη).

238. τό, sc. έγχοs. It was the spear itself, not the point of it (alχμή),

which Agamemnon seized: hence the Neut. 76.

241. χάλκεον ύπνον, an oxymoron, 'the sleep that is of bronze,' viz. death. Sleep proper is soft and refreshing (μαλακός, λιαρός, λυσιμελής, etc.): but this sleep is hard as iron. Cp. Virgil's imitation, Æn. 10. 745. The construction is the cognate Acc.

243. κουριδίης, cp. 5. 414.

244. χίλια, 'a thousand head': Neut. Plur. as 5. 140 τὰ δ' ἐρῆμα φοβείται. So in the next line, τά οί κ.τ.λ.

250. κασιγνήτοιο πεσόντος, Gen. with πένθος, 'for his brother's fall.

252. xeipa, here includes the arm, cp. l. 146.

256. ἀνεμοτρεφέs, 'nurtured by the wind,' i. e. toughened by growing in a windy place.

258. ποδόs, 'by the foot.' ἀὖτει, 'called to.'

- 259. ὑπ' ἀσπίδος οὕτησε, 'wounded [by a thrust that passed] beneath the shield'; cp. παρ' ἀσπίδος (4. 468), παρ' ἵππων (4. 500).
- 261. ἐπ' Ἰφιδάμαντι, 'over Iphidamas,' i.e. with him, to keep him company.

264. ἐπεπωλεῖτο, 'passed along,' here of hostile visitation.

266. θερμόν, predicatively with ανήνοθεν, 'still rose warm from the wound.'

268. ofeia 8', apodosis to a trap êmel k.T.A.

270. μογοστόκοι Είλειθυιαι, the goddesses who had to do with the

labour of child-birth. The derivation of $\mu \circ \gamma \circ \sigma \tau \circ \kappa \circ s$ is disputed. If it is from $\mu \circ \gamma \circ \sigma \circ \kappa \circ s$ and $\tau \circ \kappa \circ s$ ($\tau \circ \kappa \circ s$), the σ is unexplained. Some divide it $\mu \circ \gamma \circ \sigma \circ \kappa \circ s$, 'staying labour,' from a root stak, 'to bring to a stand' (see Curt. Stud. ix. 270).

272. offical. There is no other instance of this elision. Cobet

(Misc. Crit. p. 575) proposes to read ὀξεῖ' ὀδύνη δῦνεν.

275. διαπρύσιον, the Adj. from διαπρό, hence 'piercingly,' in tones that went 'right through.'

' 288. αριστος, for δ αριστος.

290. ὑπέρτερον εὖχος, 'the higher boast,' i. e. the better ground of boasting, the boast of victory.

296. μέγα φρονέων, 'with great thoughts,' viz. of victory.

297. ὑπερ-αέϊ, 'blowing aloft'; cp. καθαλλομένη in 1. 298.

304. τους .. ήγεμόνας, 'these were the leaders that ..'

305. πληθύν, 'the common herd,' as 2. 143.

306. Nότοιο, with νέφεα, 'the clouds brought by the South wind'; for the Gen. see on 2. 397. ἀργεστᾶο, 'bringing white [clouds].'

βαθείη, 'dense,' hence 'mighty,' 'violent.'

307. πολλόν, 'in great quantity,' used predicatively.

308. πολυπλάγκτοιο, 'much wandering,' that blows about, now this way, now that. Lωήs, cp. 4. 276 υπό Ζεφύροιο Ιοήs.

313. τί παθόντε, 'what has befallen us that ..'?

318. ἡμέων ἦδος, 'satisfaction (= benefit) from us.'

319. βόλεται, 'chooses rather.' The form βόλομαι, for βούλομαι, was established by Buttmann (Lexil. s. v.)

325. μέγα φρονέοντε, cp. l. 296.

326. πάλιν ὀρμένω, 'when they turned in fury back from their flight'; cp. 1. 572 ὅρμενα πρόσσω.

327. ἀνέπνεον, 'had a breathing space' (ἀνάπνευσις, cp. l. 800). Join Φεύγοντες Έκτορα.

329-332. Repetition of 2. 831-834.

334. κεκαδών, 'having deprived,' § 4.

340. προφυγείν, 'wherewith to fly.' ἀάσατο θυμῷ, lit. 'had fallen into folly in his mind,' i.e. had made a great blunder.

347. τόδε, adverbial in sense, 'here.' Έκτωρ, in apposition to πήμα.

348. στέωμεν, by metathesis (exchange) of quantity for στή-ο-μεν, § 13.

350. κεφαληφιν, for the Gen., to be taken with βάλε, 'struck in the head'; or perhaps with τιτυσκόμενος, 'aiming at.'

351. χαλκόφι, for the Gen., in the ablatival use.

πλάγχθη, cp. 12. 285.

353. αὐλῶπις, see on 5. 182.

354. ἀπέλεθρον, lit. 'without measure' (πέλεθρον), 'a vast distance.'

357. ἐρωήν, 'the throw'; 'he went after the throw,' i.e. where the throw carried the spear.

B b

358. Join κατα-είσατο γαίης, 'had come down to earth again'; the Gen. as 13. 504 αίχμη ... κατὰ γαίης φχετο, also 3. 217 κατὰ χθονὸς δμματα πήξας. Or take γαίης with δθ., as a partitive Gen.; cp. Od. 1. 425 δθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς ὑψηλὸς δέδμητο.

359. ἐμπνυτο, 'came to life.' This appears to be the reading of Aristarchus: the MSS. have αμπνυτο, which properly means 'took

breath,' cp. 1. 382 ανέπνευσαν κακότητος.

364. 🗳 μέλλεις, κ.τ.λ., 'to whom I suppose you pray.' μέλλω with the Pres. Inf. generally means 'to be likely.'

365. έξανύα, Fut. § 12, 3. καl ὕστερον, 'even though late,' = 'sooner or later,' to be taken with έξανύω.

367. τους άλλους, 'others instead,' the Art. of contrast, § 47, 2, d. έπι-είσομαι, 'I will go after,' cp. 4. 392.

371. ἀνδροκμήτφ, 'wrought by men,' not a natural hillock.

373-375. δ μέν .. αίνυτ'.. δ δέ .. ανελκε, i.e. while Diomede was stripping off the corslet, &c., Paris was drawing his bow: § 27.

πήχυν, the horn which formed half of the bow: see 4. 110 ff.

380. $\beta \xi \beta \lambda \eta \omega$, scanned either as a dactyl, by making η short before the following vowel, or (more easily) by eliding the final ω .

385. κέροι ἀγλοί, 'whose glory is in a horn,' contemptuous way of describing a bow. But the ancients generally understood it of a peak or top-knot of hair: and so Helbig (*Hom. Epos.*, p. 165).

386, 387. εί.. πειρηθείης expresses wish (§ 30, 3): 'if you would

try -[when you do] the bow and arrows shall not avail you.'

387. où sốv with the Subj. is an emphatic Future, § 29, δ : cp. 3. 54 où sốv τοι χραίσμη κιθαρίς, κ.τ.λ.

388. ἐπγράψαs, 'when you have scratched.' αὕτωs, 'for no other reason,' hence 'idly.'

390. κωφόν, 'dull,' 'pointless.'

391. ἐπούρη, lit. 'take,' 'lay hold': 'the weapon proves sharp even if it get but little hold.' πέλεται, 'behaves itself': cp. Lat. versatur.

392. ἀκήριον, 'lifeless,' cp. 5. 812. Aristarchus read ἀκήριον ἄνδρα τίθησιν: but ἄνδρα is unnecessary.

393. ἀμφίδρυφοι, 'torn (in sign of mourning) on both sides,' (i.e. both cheeks).

395. πλέες, 'more,' cp. 2. 129.

396. του, governed by πρόσθε in the next line.

399, 400, repeat 273, 274 (describing the retreat of Agamemnon).

404. τί πάθω; 'what is to be my lot'?

407. διελέξατο. The Aor. is used in impatient questions:='why debate thus'? Cp. 2. 323 τίπτ' ἀνεφ ἐγένεσθε; also 4. 243.

409. τὸν δέ, apodosis to ôs δέ κ'.

410. η τ'--η τ', 'whether---or,' a rare combination of Particles.

- . 412. τόφρα δ', apodosis to clos δ κ.τ.λ.
- 413. ἔλσαν, 'pressed,' 'thronged on him.' ἐν μέσσοισι, i. e. surround ing him. μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες, 'putting destruction (a destroyer, viz. Ulysses) in their midst'; πῆμα as l. 347 νῶῖν δὴ τόδε πῆμα κυλίν-δεται ὅβοιμος Ἔκτωρ.
- 417. Join ὑπαὶ ὁδόντων, 'there is a noise of rattling made by its teeth.' ὑπαί may also be taken adverbially, = 'thereat,' as in Od. 8. 380 πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὑρώρει.
 - 418. abao, 'readily.'
 - 424. πρότμησιν, 'the belly.'
 - 425. άγοστφ, 'with the palm of his hand.'
- 427. εὐ-ηφενέος, 'wealthy,' from ἄφενος; with the same lengthening as in ποδ-ήνεμος, δι-ηνεκής, &c. The reading of the MSS. is εὐηγενέος; but a form εὐη-γενής is inexplicable. εὐηφενέος was read by Aristophanes in 23. 81, where the MSS. have εὐηγενέος.
 - 430. at', from a-atos, 'insatiable.'
- 433. η κεν.. δλέσσης, the Subj. is used of the alternative which depends on the speaker's own agency, § 29, 4.
 - 439. 8, = 8Ti.

τέλος κατακαίριον, Nom., 'the end of fatal wounding,' = 'a finally fatal wound,' cp. l. 451 φθη σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, = 'death has caught you.' Aristarchus read τέλος κατα καίριον ήλθεν, sc. έγχος, understanding the words as = οὖκ εἰς καίριον τόπον ἐτελεύτα ἡ πληγή, (Schol.). This explanation is arrived at by taking τέλος καίριον as nearly = καιρός τέλειος: as τέλος μύθων in 9. 56 means 'the final word,' τέλος θανάτοιο, 'final' or 'certain death': and so τέλος with an Adj., Od. 9. 5 οὖ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι, 'I say there is no more completeness, no better attainment, of pleasure.' It is to be noticed that καίριος in Homer implies the right or decisive place (not time, as in later Greek): cp. 4. 185 οὖκ ἔν καιρίω δξὸ πάγη βέλος, and ὲγγυτέρω τοῦ τείχους, 'nearer the wall than was right.' The text of Zenodotus had βέλος, which is free from difficulty, cp. 4. 185 (just quoted).

- 446. ἐβεβήκει, 'took his way,' cp. 1. 221.
- 451. φθή σε .. κιχήμενον, 'has reached you first' (before me).
- 453. καθαιρήσουσι, 'will close': Od. II. 426 χερσί κατ' ὀφθαλμοὺς ελέειν. Θανόντι περ, 'though dead,' i.e. though this office will be due to your dead body.
 - 454. έρύουσι, Fut.
 - 457. xpoos, 'the flesh,' viz. his own.
 - 458. σπασθέντος, sc. έγχεος, Gen. absolute.
- 462. δσον κεφαλή χάδε, lit. 'with as much [voice] as his head would hold,' with all his force.
 - 466. ἀμφί, of sound heard, cp. 2. 41 θείη δέ μιν ἀμφέχυτ δμφή, 10. 535

άμφὶ κτύπος οδατα βάλλει, also 10. 139., Od. 6. 122., 16. 6., 17. 261.,

19. 444.

467. τῷ ἰκέλη, ὡs εἰ, lit. 'like to the case (state of things, &c.) as [it would be] if '&c., i.e. 'such a cry as he might raise if,' &c. τῷ is Neut., and stands by anticipation for the clause ὡs εἰ κ.τ.λ.: cp. 22.410 τῷ δὲ μάλιστ' ἀρ' ἔγν ἐναλίγκιον ὡs εἰ —, 'things were just as if —.'

βιώατο, Opt., contracted from βια-οί-ατο.

471. ποθή, desiderium, 'sense of loss.'

473. ἀμφί. . ἔπονθ', 'were busy about.' The true reading is probably ἔπον, as in 1. 482: cp. l. 776.

474. ώs εί τε, 'as if,' 'as it might be.'

477. λιαρόν, sc. η. όρώρη, 'are astir,' 'are vigorous.'

478. δαμάσσεται, Aor. Subj.

479. δαρδάπτουσιν, 'begin to rend it.'

484. atoow, 'darting,' 'making quick thrusts.'

486. παρέξ, 'forth beside him'; see § 43.

493. δρεσφιν, ablatival Gen., § 40. ὁπαζόμενος, ' pressed on,' cp. 5. 91. 495. ἐσφέρεται, 'carries with it.'

496. Join έφεπε πεδίον, 'dealt with the plain,' viz. swept over it,

driving all before him (κλονέων).
502. δμίλει, 'was engaged,' a euphemism, the word properly implying

friendly companionship (as 5.86, 834). So δαριστύς, 'keeping company,' in 13.291 μετὰ προμάχων δαριστύν, 17.228 πολέμου δαριστύς. 503. νέων, 'of the youth'; a word not elsewhere used in this way, for

503. νέων, 'of the youth'; a word not elsewhere used in this way, for the Greek warriors generally. They are so called in contrast to Nestor and Idomeneus (who was μεσαιπόλιος, see 13. 361). Aristarchus read νέων, which would be more difficult to explain.

504. χάζοντο κελεύθου, 'would have fallen back from the way,' i.e. yielded before the advance of the Trojans.

506. παθσεν, sc. μάχης. άριστεύοντα, 'as he was doing peerless deeds.'

508. περίδεισαν, 'feared about him'; see on 5. 566.

509. πολέμοιο μετακλινθέντος, Gen. absolute, 'if the tide of battle turned': cp. 14. 510 έκλυνε μάχην.

514. ἀντάξιος, 'to be set against,' cp. 9. 401 ψυχης ἀντάξιον.

515. This line was thought spurious by the ancients, because it limited the worth of the $l\eta\tau\rho\delta$ s to dressing wounds. But probably the art had not got much beyond this point in Homeric times. Later poets made Machaon excel in surgery, Podalirius in medicine.

521. ὀρινομένους, 'driven,' sc. before Ajax, 1. 485.

522. παρβεβαώs, 'being mounted beside,' as charioteer.

523. δμιλέομεν, 'are engaged with,' see on l. 502.

526. ἔγνων, 'I have recognised,' Aor. of the immediate past.

528. ἰθύνομεν, 1 Aor. Subj. of ἰθύνω, 'direct.'

- 529. ἔριδα προβαλόντες, 'throwing forward strife,' = 'dashing forward in combat': cp. 3. 7 ἔριδα προφέρονται, also 17. 742 κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες.
 - 533. pera with the Acc., here of motion between.
 - 535. αξ περί δίφρον, sc. ήσαν.
 - 537. al 7', 'and those' (others) -.
- 538. ἀνδρόμεον, 'made of men,' a word elsewhere used with such Nouns as χρώς, 'flesh,' κρέας, &c.
- 539. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρόs, lit. 'he gave way but a little while from his spear,' a litotes (§ 59), meaning that he did not give way, when he had thrown his spear, but followed it up at once,
 - 542. Alavros . . μάχην, ' fighting with Ajax.'
- 543. This line is not in any MS. It is found in quotations (Aristot. Rhet. II. 9, &c.). The four lines 540-543 are probably spurious. It is certainly strange that Ajax should be struck with terror (l. 544), if Hector evidently shrank from meeting him (l. 542). The lines may have been interpolated by some one who wished to maintain the superiority of Ajax, as proved by the duel in the seventh book (7. 312).
- 544. Alavo, for Alavn. ev φ6βον ωρσε, 'stirred flight in him,'= 'stirred him to fly.' The phrase is generally used of a body of men.
- 546. ἐφ' ὁμίλου, with τρέσσε, 'he shrank back towards the mass' (τρέω denotes any movement of fear or retreat): Gen. as 3. 5 ἐπ' ἀκεανοῖο ροάων: cp. 23. 374. παπτήνας, 'with a glance round him.'
- 547. γόνυ γουνὸς ἀμείβων, 'shifting knee with knee,' i. e. one behind the other. The Gen. is ablatival: exchange is regarded as passing from one to another.
 - 548. βοών, with μεσσαύλοιο, 'a station for oxen.'
 - 549. ἐσσεύαντο, Mid. in Trans. sense, 'chase,' 'drive,' cp. l. 415.
- 558. παρ' ἄρουραν ἰών, 'as he is passing a corn-field': the road runs alongside a field, and the ass stops in spite of the boys (ἐβιήσατο), and enters it (ἐΙσελθών).
- 559. ἐάγη, Pf. Subj. The MSS. have ἐάγη, but the Aor. ἐάγην always has α. We might read ἐάγει (Plpf.).
 - 561. νηπίη, 'childish,' an unusual application of the word.
- 565. νύσσοντες, with double Acc., Alavra and σάκος, § 37, 5. εποντο, 'were busy,' cp. l. 473.
 - 569. προέεργε, 'kept off.' δδεύειν, 'from making way.'
- 571. τὰ δὲ δοθρα, Art. of contrast (§ 47, 2, b), from the other side the spears' &cc.
- 572. δρμενα πρόσσω, 'in their forward flight': opposed to μεσσηγύ ... ισταντο, 'stopped midway,' i. e. short of their aim.
 - 573. émaupeîv, cp. l. 391.
 - 584. Sovak, the 'shaft' of the arrow.
 - 585. ἐχάζετο, sc. Eurypylus (not Paris).

588. ἐλελιχθέντες, 'rallying,' 'turning on the enemy.'

593. πλησίοι, 'near each other.'

594. avrios, 'fronting them,' towards them.

596. μάρναντο . . φέρον, i.e. 'while they were fighting, the chariot was bearing,'&c. δέμας, 'like': properly 'in the fashion,' Acc. § 37, 3.

597. Νηλήται, 'of the breed of Neleus,' cp. Τρώτοι ίπποι (5. 222).

The story goes back to l. 520.

601. alπίν, 'hard,' lit. 'steep,' used like Lat. ardnus: cp. 13. 317 alπί οἱ ἐσσεῖται 'it will be up-hill work for him.'

603. φθεγξάμενος, 'calling,' making his voice heard.

Join κλισίηθεν ἀκούσας, 'hearing from the tent.'

609. νῦν ὁτω κ.τ.λ. This is one of the passages in which the events of the ninth book appear to be ignored: what Achilles here predicts having already taken place, if that book is part of the poem. It is possible however that Achilles intends an insulting reference to the embassy: 'now the Greeks will indeed be at my feet'—i.e. they will come in earnest now, when the Trojans reach their ships.

611. έρειο, probably for έρέ-εο: if so, it should be accented έρειο, cp.

aldeio (Curt. Verb. II. 47).

622. Cîv', so accented, must be oîva. We might read oiv', i. e. oivi.

626. θυγατέρα, Acc. in agreement with the Relative τήν because nearer than the Nom. Έκαμήδη: see § 58.

627. εξελον, 'set aside,' as a γέρας: see on 9. 333.

630. ἐπί, 'on it,' viz. the basket. ποτῷ ὅψον, 'a relish for (to eat with) the draught.'

631. teρoû, perhaps 'goodly,' see 5. 499: but the epithet is evidently conventional.

633. πεπαρμένον, 'studded,' like the sceptre of Achilles (1. 246). ούστα, 'handles.'

635. νεμέθοντο, 'were (represented) feeding.' πυθμένες, 'stands.'

636. $\mu o \gamma \ell \omega v$, with effort, = $\mu b \gamma \iota s$.

638. κύκησε, 'mixed a draught' (κυκεών): cp. Od. 10. 234 εν δε σφιν τυρόν τε και άλφιτα και μέλι χλωρον οίνω Πραμνείω εκύκα κ.τ.λ.

639. Πραμνείφ. The ancient commentators differed as to the locality

of this wine. Probably it was not known in historical times.

642. ἀφέτην, 'had got rid of' (ἀφίημι).

643. τέρποντο, Impf. 'were delighting each other,' i.e. while they were doing so, Patroclus stood by the door: cp. l. 596.

647. avaivero, Impf. 'was for refusing': cp. 23. 204.

648. ούχ έδος ἐστί, 'it is not (time for) sitting': a phrase like οὐ νέμεσις, 'it is not (matter for) anger,' οὐ φειδώ γίγνεται (7. 409), &c.

649. νεμεσητόs apparently means here 'an austere man,' one whose character it is to be angry at wrong (νεμεσσάσθαι κακά έργα, cp. 5. 872). For this force of the Verbal in -τος we may compare έπιεικτός, 'yielding'

(8.32), ἐρπετός, 'creeping,' ἀτάρβητος, 'undismayed,' &c. also Lat. cautus (from caveo), gratus, &c. If we press the parallel with αίδοῖος the sense would be 'towards whom one feels νέμεσις': and this does not suit the context unless νέμεσις = 'fear,' a meaning not found (except perhaps in one use of νεμεσίζομαι, Od. I. 263 θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας).

653. olos έκεινος δεινός ἀνήρ, 'what kind of man he is—how much to be feared.'

wounded?' i.e. what is the use of his sending as he does (δδε) to ask for a single wounded man, when he neither knows (1.657) nor cares (1.665) what becomes of the whole army? vlas is the Plural of generality: [why does he pity] 'wounded Greeks,'='this or that wounded man of the Greeks': cp. 4. 142., 8.83.

658. πένθεος, with οίδε, 'knows about the distress.'

662. This line is wanting in the best MSS. It does not fit the story, for Nestor had left the field before Eurypylus received his wound.

665. ἐσθλὸς ἐών, i. e. though so well able to save them.

667. πυρόs, Gen. of material, § 39, 4.

668. ἐπισχερώ, lit. 'in a row,' i. e. 'without check.'

671. Ήλείουτ. The name 'Eleians' only occurs here: in the Catalogue (2.619) and elsewhere (Od. 15. 298., 24. 431) they are called Έπευοί, as also in the context of this passage (1.688).

672. βοηλασίη, ὅτε, 'a cattle-lifting raid (of the time) when': for the use of ὅτε cp. 8. 229 πη ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δη κ.τ.λ.

674. βύσι ἐλαυνόμενος, with ἐγώ (l. 672), 'as I was driving off cattle as a pledge for repayment,' i.e. in reprisal for a raid of the Eleians, see on 1. 698.

682. τά, Neut. of cattle, see on 5. 140. Πύλον, see on 2. 591.

684. νέφ . . κιόντι, 'going as a young man,' 'going fresh.'

686. xpecos, 'debt,' arising, as the context shows (1. 688), from loss by a foray of the Eleians.

688. δαίτρευον, 'portioned it out'; elsewhere used of dividing the meat at a feast.

689. κεκακωμένοι, 'having been hardly dealt with.'

690. ἐλθών, Masc. according to the sense, though construed with βίη Ἡρακληείη: so 5. 638.

691. των προτέρων έτέων, 'in the course of former years,' § 39, 2.

604. ταθθ' ὑπερηφανέοντες, adverbial Acc., 'uplifted by these things,' like τόδε χώεο, &c., § 37, 1.

697. τριηκόσια, 'three hundred head,' see on 5. 140., 11. 244.

699. Four-horse chariots are not found elsewhere in Homer, either in war (8. 185 being rejected as an interpolation), or in the Games of Book XXIII. This passage, however, is probably ancient, even if it does not go back to Homeric times. The absence of allusion to

Olympia (which was on Nestor's frontier) and the mention of a tripod go far to prove it to be not later than the institution of the Olympic chariot-race (Ol. 25), with the crown of olive as the only prize.

αὐτοῖσιν ὅχεσφιν, 'their chariot with them,' § 38, 3: cp. 8. 24.

703. τῶν κ.τ.λ., 'for these things, words and deeds,' 'for this wrong by word and deed,' viz. the sending away of the charioteer. La Roche takes τῶν as Masc., sc. Ἐπτιῶν, the story going back to l. 695, after the digression about the horses: if so, τῶν is governed by ἐπτων, cp. 2. 576, τῶν ἐκατὸν νηῶν ἦρχε κ.τ.λ. This however is too harsh.

704, 705. As to the power of the king over the division of spoil see the note on 9. 333. Here the king first determines what part is to be **Exaperóv** for himself, and then gives the rest to be divided: a representation of the matter which does not exactly agree either with Book IX (where the king appears to be absolute), or with Books I and XVI. Perhaps, however, in this instance the king claimed so much as a debt $(\chi \rho \epsilon \hat{\iota} os)$. Indeed the whole process is described as a restitution, not a division of spoil proper. This was the view of the ancient critics, and accordingly they rejected the next line (705), supposing it to have been wrongly brought in from Od. 9. 42.

706. διείπομεν, (δι-έπω), 'we were setting in order,' 'settling': the Impf. is used with reference to ħλθον,—'as we were doing so, the

enemy came.' Cp. 596, 643.

709. Moλίονε, called also 'Ακτορίωνε (l. 750), nominally sons of Actor (brother of Augeias), really of Poseidon, and Molione. Hence the name Moλίονε comes from their mother, or her ancestors.

711. Θρυόεσσα, called Θρύον in the Catalogue, 2. 592 καλ Θρύον

'Αλφειοίο πόρον.

712. νεάτη, 'the last place,' cp. 9. 153 νέαται Πύλου.

714. μετεκίαθον, 'had passed across,' an isolated use. άμμι δ' is the apodosis.

717. έσσυμένους, Plural, to suit the sense, after λαόν.

731. &s, 'thus,' i.e. in such a way that he got a chariot, 11. 738, 744.

722. βάλλων, 'pouring' (its waters), hence Intrans., 'falling.'

724. ἐπέρρεον, Împf. (after the Aor. μείναμεν), 'streamed on mean-while after us.'

726. ἔνδιοι, 'at mid-day,' cp. Od. 4. 450.

730, repeats 7. 380.

734. προπάροιθε, 'before' (they could do so). φάνη, 'presented itself,' 'was put before them,' as in Od. 21. 73 ἐπεὶ τόδε φαίνετ' άεθλον. Cp. also Il. 12. 416., 16. 207., Od. 22. 149.

735. ὑπερέσχεθε, Intrans., 'rose up over.'

740. 'Αγαμήδην. Perhaps we have here an early Homeric form of the legend of Modea. The similarity of name is worth notice.

741. φάρμακα, here 'potent herbs.'

744. στην ρα, 'so took my place.'

748. ἀμφίε, 'over,' lit. 'on the two sides [of each chariot].' δύο, viz.

the ηνίοχος and παραιβάτης.

750. Ακτορίων, see on l. 709. ἀλαπάζω is used elsewhere of destroying cities or bodies of men (στίχας ἀνδρῶν, 5. 166, cp. 11. 503), but not of single men.

754. σπιδέοs, a word only found here, said to mean 'wide.' Aristarchus read δι' ἀσπιδέοs. Possibly ἀσπιδής is the same word as σπιδής, with euphonic a: cp. στάχυς and ἄσταχυς, στεροπή and ἀστεροπή.

755. ανα . . λέγοντες, Tmesis: elsewhere αλλέγω.

757. 'Αλισίου ένθα κολώνη κέκληται, 'where is the place called the hill of Alisium.'

759. πύματον is the important word: 'the last man I killed and left on the field (was killed) there.' λίπον as in 1. 99.

761. θεών, ἀνδρών, partitive Genitives: cp. 16. 850 ἀνδρών δ' Εύφορβος, 'as among men, Euphorbus.'

762. εί ποτ' έον γε, see on 3. 180.

763. olos, i. e. unlike me, whose valour was a cause of rejoicing.

τῆs ἀρετῆs, 'that valour,' 'that great valour of his.' But the Art. is out of place: we should doubtless read ῆs, 'he alone will profit by his valour,' cp. 17. 25 ῆs ἥβηs ἀπόνητο.

764. μετακλαύσεσθαι, 'will bewail after,' i. e. when it is too late.

767. νωϊ δέ ἔνδον, so all the MSS. The editors read νωϊ δέ τ' ἔνδον, but τε is out of place here, see § 49, 9.

774. αὐλη̂s ἐν χόρτφ, 'in the walled-in space of the court-yard,'

 $\chi \delta \rho \tau os = Lat. hortus.$

776. ἀμφὶ.. ἔπετον, Tmesis, 'were busy over.' Zenodotus read ἐπέτην, and so ἡθελέτην in l. 782: but the use of -την in the 2nd Dual is probably not Homeric.

782. μάλ' ἡθέλετον, 'were right willing to go.'

786. γενεῆ, 'in birth.' ὑπέρτερος, 'higher,' i.e. more nobly born. Archilochus used the word in the sense of 'younger,' probably from misunderstanding this passage.

789. onpairer, 'direct,' cp. 1. 289: it is often used of leading in

battle, 16. 172, &c.

els ἀγαθόν περ, 'for good, surely': i.e. he will at least obey when you advise to the right purpose (cp. 9. 102 εἰπεῖν εἰs ἀγαθόν).

791. cimous, the Opt. is used as a gentle Imperative, cp. 4. 93.

793. παραίφασις, 'persuasion,' lit. 'talking over.'

794. θεοπροπίην ἀλεείνει, 'shrinks from a divine warning,' i. e. from the evil threatened in some prophecy.

795. καί τινά ol. This clause adds particulars to the supposition made: 'if he fears a prophecy—if Thetis has revealed one from Zeus—.'

796. άλλα σέ περ, apodosis.

798. φέρεσθαι, Mid., 'to bear as your own.'

799. ίσκοντες, 'likening you to him,' i.e. taking you for him. ἴσκω or (more commonly) ἐἰσκω is formed from the root ἰκ-, originally ϝικ-, as διδάσκω (cp. διδαχ-ή), τιτύσκομαι (root τὕκ-), &c.

800. ἀναπνεύσωσι τειρόμενοι, 'take breath from their hard straits.'

801. δλίγη, 'little is a recovery of breath in war,' i. e. but little, but a short respite, will serve for men to recover breath.

802. κεκμηότας αὐτῆ, 'wearied with the battle-cry,' i.e. with battle.

806. The ships of Ulysses were in the middle, see 11. 5.

807. ἀγορή, 'meeting-place.' θέμις, 'place of justice' (θέμιστες), or rather, in a wider sense, 'place of government,' where all public business went on. For the goddess Themis has to do with all orderly meeting (Od. 2. 69 ή τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἡδὲ καθίζει, cp. II. 15. 95., 20. 4).

810. κατά μηρον διστφ, join with βεβλημένος (1. 809).

812. ώμων καὶ κεφαλής, Gen. with κατά, 'down over' (not from): cp. Od. 10. 362 (of pouring water) κατὰ κρατός τε καὶ ώμων: Il. 5. 696 κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, 'a mist was shed over his eves.'

820, σχήσουσι, 'will hold in check.'

821. ὑπ' αὐτοῦ δουρί, 'under his spear,' cp. 3. 436.

823. ἄλκαρ, 'defence,' in the concrete sense, 'bulwark'; cp. 5. 644 οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὁτομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι.

824. πεσέονται, sc. 'Αχαιοί: see on 9. 235., 11. 311.

831. προτί, 'from,' with 'Αχιλλη̂οs: the place of φασίν is unusual.

832. This line is doubtless the source of the later stories about the education of Achilles.

833 ff. lητροί μεν . . τον μεν . . δ δ' κ.τ.λ., an anacoluthon; the regular form would be lητροί . . δ μεν . . δ δέ. The harshness is softened by the partial Apposition lητροί . . δ δέ: cp. the note on 3. 211.

836. Join πεδίφ Τρώων, as 15. 739 άλλ' έν γάρ πεδίφ Τρώων πύπα

θωρηκτάων κ.τ.λ.

838. For, Opt. without $\tilde{a}\nu$ in a 'potential' sense, as occasionally in Homer, esp. in negative sentences, § 31, 4. Here the interrogative has nearly the force of a negative. Some however read $\pi\hat{\omega}s$ kev.

841. μεθήσω, 'give way from you in your distress,' = fail in the task of helping you. Elsewhere μεθίημι takes a Gen. of the thing (πολέμοιο, μάχης, ἀλκῆς) or work neglected.

842. ὑπὸ στέρνοιο λαβών, i.e. supporting him by putting an arm

round his waist in front.

845. περιπευκέs, like ἐχεπευκέs (1.51), 'full of sharpness or bitterness,' i.e. pain. It is not = $\delta \xi \dot{v}$.

847. όδυνή-φατον, 'pain-killing.'

BOOK XII.

THE twelfth book, called the τειχομαχία, relates the successful assault which the Trojans now make on the wall and trench of the Greek camp.

The narrative is simple. After Hector and the Trojan leaders have vainly tried to urge their horses across the trench (40-60), Polydamas advises them to leave their chariots and make the attack on foot, which they do accordingly, in five divisions (60-107). Asius alone keeps to his chariot, and attempts to pass the gate of the camp: he is met by the Lapithae, Peirithous and Polypoetes, who defend the gate (108-194). Hector and his followers, in spite of the omen of an eagle carrying off a serpent, endeavour to break down the wall (195-289). But the decisive attack is led by Sarpedon, with Glaucus and the Lycians (290-330). Menestheus, being next to the part of the wall at which they aim, sends for Ajax, who comes with Teucer to his aid (331-377). Glaucus is wounded; still Sarpedon presses on with his Lycians; but the contest is doubtful, until at length Hector appears on the scene (378-438). He takes up a great stone, breaks in the gate, and leads the way into the camp, followed by the Trojans (430-471).

There has been thought to be a want of continuity between the eleventh and twelfth books. It is true that in the eleventh book we are not told that the Trojans have reached the wall, whereas at the beginning of the twelfth they are busy in the attack. But this gap is a slight one, and is filled by the scene in the tent of Nestor, during which the battle must be supposed to be going on.

The details of the τειχομαχία present some difficulties of the kind noticed in the introduction to Book XI. The five divisions in which the attack is made (86 ff.) are not distinguished in the subsequent story. It is not made clear whether the gate which Asius finds not yet shut (120 ff.) is the same as that which Hector eventually breaks open (459 ff). That they are distinct gates may be inferred from the description of Asius attacking on the left of the Greek camp (118), whereas according to the account in the next book (13. 312, 675-679) Hector entered it in the middle. On the other hand it was held by Aristarchus, with much show of reason, that Homer only recognises one gate (πύλαι). Some critics accordingly reject the story of Asius (116-199). Others, again, see objections to the part relating to Sarpedon (290-429). The passage certainly begins as though Sarpedon were to be the real conqueror, rather than Hector; and it is curious that the words in which Hector is said to have 'first leaped within the wall of the Greeks' (8s

πρώτος ἐσήλατο τείχος 'Αχαιών, l. 438) are applied in the sixteenth book to Sarpedon (16. 558).

The digression at the beginning of the book about the subsequent destruction of the wall by Poseidon and Apollo is probably an addition—perhaps suggested by the passage 7. 443 ff., and by the fact that no trace of the Greek camp was to be seen in later times. See the note on $\hbar\mu\theta\epsilon\omega$ (1. 23).

- 3. δμιλαδόν implies that it was no longer a conflict of the chief warriors (πρόμαχοι), but of the rank and file (δμιλος) as well.
 - 4. σχήσειν, 'to hold out.'
- ὄφρα.. ῥύοιτο, to be taken with ποιήσαντο and ἥλασαν, the clause οὐδὲ... ἐκατομβάs being parenthetical,
 - 9. 76, 'wherefore,' § 47, 3.
- 12. μπεδον is hardly consistent with the breach made by Sarpedon (l. 397), still less with the levelling of the whole wall by Apollo, 15. 361 ff. Here of course it is contrasted with complete obliteration.
- 14. πολλοί... of μέν... of δέ, here = πολλοί μέν... of δέ, 'many were slain, while others were left': cp. Od. 4. 495 πολλοί μέν γάρ τῶν γε δάμεν, πολλοί δὲ λίποντο. Thus the first of merely repeats πολλοί in view of the contrast about to be made: cp. Od. I. 116 μνηστήρων τῶν μέν... τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι.
 - 22. βοάγρια, 'shields of ox-hide.'
- 23. ἡμιθέων. This is the only trace in Homer of the notion that the heroes who fought at Troy were in some way distinct from ordinary mortals.
- 26. ἀλίπλοα θείη, 'make floating in the sea,' 'make into flotsam, i.e. 'wash down into the sea.'
- 28. κύμωσι πέμπε, 'sent along the waves,' to go with the waves. The Dat. is comitative, § 38, 3: cp. l. 207 πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο (= ἄμα πνοιῆς ἀνέμοιο).
- 29. φιτρῶν καὶ λάων, Gen. with θεμείλια, 'foundations consisting of trunks of trees and stones.'
 - 33. κάρ, for κατά, 'down stream.' ίεν, = ίε-σαν.
- 35. ἀμφὶ.. δεδήει, 'was furious (lit. blazed) round,' governing τεξχος: cp. 6. 329 ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε.
 - 36. δούρατα, 'the timbers:' the wall being a wooden one.
- 37. Διός μάστιγι is metaphorical, expressing that they were driven back by the direct intervention of Zeus.
- 41, 42. ὅτ' ϐν.. στρέφεται is anomalous, (1) because ὅτ' ϐν is not usual in a simile (§ 33, 1, b), and still more (2) because στρέφεται cannot be a Subj., since the endings with the short vowel are confined to Non-Thematic Tenses: see on 1. 67.

The whole simile, however, is open to doubt. The point dwelt upon

is the way in which an animal at bay wheels about (στρέφεται, ll. 42, 47), making rushes at the mass of its assailants; which is compared with Hector rushing about, not to attack the Greek lines, but to urge the Trojans to cross the ditch.

44. Capetás, used adverbially, 'hurl spears thick and fast.'

47. πειρητίζων, not elsewhere used with an Acc.: cp. 15. 615 καί β' ἔθελεν βῆξαι στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων, where the construction is different. The repetition of στίχες ἀνδρῶν in l. 48 is a further awkwardness.

- 49. εἰλίσσεθ', 'wheeled about,' = ἐστρέφετο: the word is appropriate here, being repeatedly used of a hero urging on his men, as in this book, l. 467 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον (so l. 408), and also of a hunted animal, see 8. 340., 17. 283, 728. Another reading (equally ancient) is ἐλλίσσεθ', 'entreated,' also an expression which is used of a leader's exhortations, cp. 5. 491., 15. 660. Of the two words εἰλίσσετο evidently makes better sense. The chief objection to it is the unusual rhythm produced by construing ἐταίρους with the next line. But it is curious that there is a similar rhythm in l. 44 θαμειὰς | αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, and l. 51 ἐπ' ἄκρφ | χείλει ἐφεσταότες. Neither reading gives a satisfactory piece of Homeric versification.
- 53. ὑπερθορέειν σχεδόν must here mean 'to leap right over,' 'to cross at a bound,' opposed to περῆσαι, 'to go through.' There is no other instance of σχεδόν with this meaning: but we may trace it in σχέδιος (and αὐτο-σχέδιος), 'immediate,' 'off hand.' Indeed the original meaning of σχε-δόν must have been 'adjoining' (cp. ἐξῆς, ἐφ-εξῆς), from which the meaning 'directly,' Lat. continuo, is easily derived.

54. ἐπηρεφέες, 'overhanging.'

56. ἡρήρει, 'was furnished,' cp. 5. 744. ίστασαν, 'set up.' The MSS. have έστασαν, an impossible form.

59. μενοίνεον, 'were anxious,' bethought them eagerly': elsewhere μενοίναω means to 'desire' or 'intend.' The form μενοίνεον, if it is for ε-μενοίναον, is exceptional.

πεζοί goes with τελέουσι (Fut.), 'they thought whether they can accomplish it on foot.' For this use of εί with the Fut. cp. 1. 83 σὸ δὲ φράσαι εί με σαώσεις.

paoar er he oawoeis.

62. ἐλαύνομεν, Pres., 'we are seeking to drive.'

64. ποτὶ δ' αὐτούς, 'on to them,' i.e. 'hard by them,' cp. 7. 337 ποτὶ δ' αὐτὸν (sc. τύμβον) δείμομεν ὧκα πύργους.

66. στείνος, 'it is a confined space.' τρώσεσθαι, 'will suffer, come to harm': as τρώμα in Herodotus means a 'disaster,' 'defeat.'

69. ἢ τ'ἄν κ.τ.λ. This clause is not strictly the apodosis to εἰ μὲν.., but is parenthetical in sense: the connexion being, 'if Zeus is on our side, we shall be safe—and this is what I wish—, but if the Greeks rally, we shall be utterly destroyed.' The sentence is of the form exemplified in 1. 135-137.

άλλ' εί μεν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι 'Αχαιοί, άρσαντες κατά θυμόν όπως άντάξιον έσται.

εί δέ κε μή δώωσιν, έγω δέ κεν αυτός έλωμαι.

where the first of the alternative conditions is not followed by an apodosis, because the second is the only important one.

τοῦτο, 'this object of yours,' explained by νωνύμνους ἀπολέσθαι. For τοῦτο (Lat. istud) cp. 20. 87 τί με ταῦτα κελεύεις . . μάχεσθαι;

71. maliufis, for mali-iwfis, 'a pursuit back' (to Troy).

72. ἐνιπλήξωμεν, 'we crash or plunge into.'

73. ἀπονέεσθαι, Fut. after ότω.

77. For πρυλέες see on 11. 49.

- 82. ἡγερέθοντο, 'were gathered,' i.e. kept their ranks. έφ' ίππων, in their chariots.
 - 86. διαστάντες, 'parting,' to form the five divisions.

92. Κεβριόνης was Hector's charioteer (11. 521), but now fought on foot while a less good warrior (xepelow) took care of the chariot.

98. The fourth division may be the Aapoavioi, whom the Trojan Catalogue gives as commanded by Æneas and Antenor's two sons (2. 819-823).

101. The allies (ἐπίκουροι) under Sarpedon here form only one of five divisions—a representation hardly consistent with the Catalogue, or with other accounts which describe them as much more numerous than the Trojans (cp. 2. 130., 4. 438).

105. άλλήλους άραρον, lit. 'fitted each other together,' i.e. 'formed a close array,' as 1. 86 σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες.

Bócoon, 'with ox-hide shields,' cp. 7. 238.

107. σχήσεσθ', sc. Δαναούε, 'would hold their ground,' as in l. 126, cp. also 2. 175. But see on 0. 235, where the same line is used of the Trojan attack.

112. πέλασεν, 'drew near,' i. e. 'assailed': see on 4. 449.

113. ἔμελλε κ.τ.λ. The death of Asius occurs, 13. 384 ff. ύπὸ . . ἀλύξας, Tmesis.

116. δυσώνυμος, 'of hateful name,' cp. 6. 255.

άμφεκάλυψεν, 'spread its shade over him': so of θάνατος, 5. 68.

118. είσατο, 'made his attack' (εἶμι).

μένας, 'put to,' closed: the opposite is ανακλίνειν, cp. 5. 751 ημέν ανακλίναι πυκινόν νέφος ήδ' ἐπιθείναι.

122. εί τιν'. . σαώσειαν, 'in the hope that they might save.'

124. lous opovew, 'with onward purpose.' rol 8', 'and the rest,' viz. his followers.

128. Λαπιθάων. The Lapithae are not elsewhere mentioned in the Iliad, though the two leaders are given in the Catalogue (2. 740, 745), and their war with the Centaurs is referred to by Nestor, 1. 263.

134. διηνεκέεσσι, 'far-stretching,' cp. 7. 321.

141. of &', sc. Polypoetes and Leonteus.

clos μέν, 'for so long,' viz. while the Trojans were still at a distance. Notice the order of the story: first we have the main point, that the Trojans found Polypoetes and Leonteus outside the gate (ll. 127, 131): then we are told that while the Trojans were at a distance the two men were inside (ἐνδον ἐόντες, l. 142), urging the Greeks to resist, but when they saw the attack imminent they rushed forth (ll. 143-145). Thus ὅρνυον might be translated 'had been stirring up.' See on 6. 158., Q. 529.

145. & of the apodosis.

147. δέχαται, Pf. with loss of reduplication, 'await,' § 26.

149. πρυμνήν, sc. ὕλην, 'cutting it out by the root.'

υπαί κ.τ.λ. repeats 11. 417.

150. τίς τε, 'some one or other,' § 49, 9.

151. των, with στήθεσσι. So in l. 159 των with χειρων.

152. αντην, 'in front,' since they never turned.

153. καθύπερθε, used as if it were τοῦς κ., οr καθύπερθεν οὖσι. This is a very rare irregularity in Homer.

βίηφιν, 'their own might,' cp. l. 256.

160. The description is extended to the Trojans by an afterthought: the simile only referred to the Greeks casting stones from the wall.

avov, 'with a dry,' i.e. 'a harsh, grating sound.'

163. ἀλαστήσας, 'giving way to his vexation': ἄλαστος, lit. 'not to be forgotten,' hence 'intolerable,' ἀλαστέω, 'to feel things intolerable,' ἀλαστήσαι, 'to break out in protest.'

164. ἢ ρα . . ἐτέτυξο, 'so then thou art.' For this use of the Plupf. see on 8. 163.

167. µέσον αἰόλοι, 'nimble about the middle.' This, as Buttmann showed (*Lexil. s.v.*), is the original meaning of αἰόλοs. More commonly it is used of objects that glance in the light, esp. armour: cp. 5. 195., 7. 222.

168. παιπαλοέσση, probably 'rugged': derivation unknown.

175-180. These six lines were rejected by the ancient critics, and are probably spurious. They anticipate unduly the battles at the other points of attack: cp. ll. 195 ff., where Hector and the main body of the Trojans have not yet attacked.

177. θεσπιδαλές πύρ. No attempt to set the Greek camp on fire has been made. Some commentators take the phrase to be metaphorical, describing the fury of the combat: but this is very harsh.

178. Adivov, with reixos: but the place of the word is unnatural.

ἀνάγκη, with ἡμύνοντο, also against the usual rhythm.

180. μάχης ἐπιτάρροθοι, 'helpers in the battle.'

181. This line is also probably to be rejected. It has the appearance of having been inserted to connect the previous six lines with the context.

184. ἔσχεθεν, 'held good,' 'resisted.'

189. Join βάλε κατὰ ζωστήρα, taking τυχήσας by itself with βάλε, as 4. 106.

192. αὐτοσχεδίην, 'with a blow at close quarters.'

196. Read τόφρ' of, since of is here a Relative, taken up by of β' έπ in l. 199: 'meanwhile those who followed Hector and Polydamas, who &c... they, I say, still hesitated.'

201. ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, 'keeping the army back to the left,' i.e. skirting it, as he flew from right to left in front of their ranks. For ἐέργων of a boundary cp. 2. 845 ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει, also 2. 617., 24. 544: of the direction of a course (as here) cp. Hdt. 7. 43 ἐπορεύετο ἐνθεῦτεν ἐν ἀριστερῆ μὲν ἀπέργων 'Ροίτειον πόλιν (with other places quoted by Stein a. l.).

203. ἔτι may go with ἀσπαίροντα or (better) with ζωόν, 'still alive, for it struggled ': cp. 17. 653 ζωθν ἔτ' 'Αντίλοχον, also 6. 500., 17. 681., 19. 335.

και ού πω λήθετο is parallel in sense to ἀσπαίροντα: it struggled and was not yet ready to give up the contest.

204. κόψε, 'struck at,' 'bit.'

αὐτόν is most naturally taken with ἔχοντα as Object to κόψε: 'it struck at him [with a slight emphasis on the Pronoun] as he held it,' i. e. it struck in return: cp. 1. 218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, 'they listen to him' (in return). Some (as La R.) take αὐτόν of the serpent, 'it struck at him (the eagle) that was holding it.' But this would require ἐ αὐτόν.

207. αὖτόs, 'by himself,' § 46, 1. κλάγξαs, 'with a cry.' πνοιῆς ἀνέμοιο, 'away with the wind,' generally ἄμα or μετὰ π. ἀ., but the Dat.

Plur. by itself may have a 'comitative' sense, § 38, 3.

208. alόλov, 'coiling,' 'wriggling': or possibly 'gleaming,' i.e. with the light playing on its coils, cp. l. 167. The quantity of the first syllable of δφω here has not been satisfactorily explained.

212. οὐδὲ μὲν οὐδέ = the later οὐ μὴν οὐδέ: the first οὐδέ a general

denial, the second belonging to forke.

213. δήμον ἐόντα, 'one who is a man of the people'; δήμος used in the predicate for δημότης, or rather for δήμου. Cp. plebs eris in Horace, Ep. 1. 1. 59.

παρέξ, 'sideways,' i.e. 'to other purpose.'

218. The MSS. have δρνις ἐπῆλθε, but Aristarchus read ἢλθε,—rightly, the ι of δρνις being long in Homer, cp. 9. 323. Τρωσίν is the 'true' Dat, 'came as a sign for the Trojans.'

222. We may join ἐτέλεσσε δόμεναι, 'did not make an end so as to

give,' 'did not achieve giving.' φέρων stands by itself: 'did not, with its bringing, gain the end of giving the serpent to its brood.'

225. οὐ κόσμφ, 'in no orderly fashion,' a litotes, § 59. αὐτά, § 46, 2. 227. δηώσωσιν, 'shall have slain.' The common reading δηώσουσιν

is also admissible with kév, § 35.

229. εἰδείη, Opt. to answer to ὑποκρίνωτο, as in Clauses with εἰ: see § 34, 1, δ .

231-234 are repeated (with the change of Πουλυδάμα for Αντήνορ) from 7. 357-360.

235. ôs κέλεαι, Lat. qui iubeas, 'in that you bid.'

237. τύνη δ', apodosis in sense to Zηνός μέν—, but with independent construction; 'you bid us forget Zeus, and listen to birds.'

239. Since east and west are to the right and left respectively, the spectator must be supposed to look northward; see on l. 201.

244. For the asyndeton see on 3. 406; 4. 37.

246. σοι δέ, apodosis to εί περ -.

252. ἐπί, 'for' or 'after' them.

255. θέλγε, sc. Zεύs, 'melted,' 'caused to faint.'

256. βίηφι, 'their own strength': cp. l. 153.

258. κρόσσας, 'battlements,' projecting stones on which the breastwork (ἐπάλξεις) was built.

259. στήλας προβλήτας, 'buttresses.'

263. ὑπὸ τεῖχος ἰόντας, 'as they came up against the wall.'

265. κελευτιόωντ[ε], κελευτιάω, Frequentative of κελεύω.

268. Zeugma: νείκεον is construed grammatically with μειλιχίοιs and στερεοιs ἐπέεσσι, but in sense fits only the latter.

271. ἔπλετο, 'has come to be,' 'is before us.'

273. τετράφθω, Pf. of attitude, § 26. δμοκλητῆροs, 'one who chides' (laggards in battle, &c.): cp. l. 413.

274. The common reading is πρόσσω leads (-υ υ-υ): but leμαι, 'to strive, press on,' has $\overline{\iota}$, and begins with a consonant (Flεμαι, § 54).

276. ἀπωσομένους .. δίεσθαι, 'to thrust back the battle and chase—.'
On the Acc. (instead of attraction into the Dat.) see on 2. 113.

277. προβοώντε, 'sending forth the call to fight,' cp. βοην άγαθός.

278. τῶν δ', taken up at 1. 287 ώs τῶν -.

280. πιφαυσκόμενος, 'bringing to light,' 'showing forth.'

283. The MSS. have λωτέθντα, the Epic contraction for λωτέθντα. Aristarchus read λωτοθντα, for λωτόεντα, 'grassy.'

284. λιμέσιν, here the shores of the bays, 'landing-places.' άκταις, an exceptional form of the Dat. Plur. in Homer.

285. προσπλάζον, 'dashing against it,' 'throwing it off': cp. 21. 268 τοσσάκι μιν μέγα κῦμα.. πλάζ' ἄμους καθύπερθεν, i. e. 'knocked him about,' so that he lost his footing. Cp. also, for the literal sense, 11. 351 πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός: and for the derived sense 'set

astray,' cause to fail,' 2. 132 οι με μέγα πλάζουσι κ.τ.λ. This verb πλάζω is quite distinct from πελάζω (πέλας).

289. βαλλομένων, 'as they threw at one another,' Mid. in the re-

ciprocal sense.

293. ελιξιν, see on 1. 98.

294. ἀσπίδα μὲν —, the apodosis should have been δύο δὲ δοῦρε ἐτίνασσε, but the sentence is taken up again at l. 298 τὴν ἄρ' δ γε πρόσθε σχόμενος, and thus its original form is forgotten.

295. ἐξήλατον, ' beaten,' of hammered work.

297. βάβδοισι, 'with pegs' or 'pins.' διηνεκέσιν, 'passing through,' sc. the ox-hides. περὶ κύκλον, i. e. 'in a circle all round.' Apparently the pegs held together the edges of the layers of hide.

301. πυκινόν δόμον, 'the close (tight fitting) building': the σταθμός

(1. 304) οτ σταθμοί (5. 140).

302. αὐτόφι is here Locative in sense.

304. ἀπείρητος, 'without trying,' cp. πειρήσοντα (1. 301).

δίεσθαι, 'to be chased,' so in 23. 475: elsewhere it is Transitive,

to chase, cp. l. 276.

- 306. ἐν πρώτοισι, sc. ἀνδράσι: the phrase generally means 'in the front rank' of a warrior's own side: but cp. 8. 99 προμάχοισιν ἐμίχθη (with the note).
 - 310. τετιμήμεσθα, 'are held in honour,' Pf., see § 26.

313, 314. See on 6. 194, 195.

316. See on 4. 342.

320. οἶνόν τ', sc. πίνουσι, understood from εδουσι by Zeugma.

322. περί, with φυγόντε, 'escaping beyond': the preposition has the same force as in περί-ειμι, περι-γίγνομαι.

326. νῦν δ' ἄμπης γὰρ is the right reading (not νῦν δ'— ἔμπης γάρ), since νῦν goes with κῆρες ἐφεστᾶσι: 'but since as it is —.'

332. πύργον, here 'tower,' but in the next line πύργον 'Αχοιών, 'the embattled line of the Greeks.'

337. ἐγγύθεν, with ἐνόησε (l. 335).

γεγωνείν, 'to make his voice heard.'

339. σακέων, Gen. with κτύπος, 'noise of smiting of shields,' &c.

340. $\pi \hat{a} \sigma a \gamma \hat{d} \rho \hat{\epsilon} \pi \hat{\omega} \chi \alpha \tau o$, so Aristarchus read, taking $\hat{\epsilon} \pi \hat{\omega} \chi \alpha \tau o$ as 3 Plur. Plpf. Pass. of $\hat{\epsilon} \pi \hat{\epsilon} \chi \omega$, 'to keep shut,' and understanding $\pi \hat{a} \sigma \omega a \omega \omega o$ of a single gate. The latter view is improbable here, as there is no point in saying that the *whole* of the gate was shut, whereas 'all the gates' shows that the noise of the whole battle is meant.

343. Θοῶτα, θέων, a play of sound, cp. 2. 758 Πρόθοος θοός.

344. ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον, 'better, indeed, both of the name.' But Zenodotus read Αΐαντε.

δ γάρ κ.τ.λ., 'for that would be,' &c.

346. &Se, 'in such fashion' (that destruction will be ready).

- 355. ἡνώγα, 'bade,' i.e. 'bids,' referring to the time of the message being given.
 - 356. μίνυνθά περ, 'if it were but for a little while.'
 - 368. ἀντιόω, Fut. of ἀντιάζω, § 12, 3.
- 374. ἐπειγομένοισι, Dat. ethicus, cp. 7. 7 Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανή-την, and the phrases βουλομένω μοί ἐστι, and the like,
 - 375. οίδ', apodosis.
- 377. μάχεσθαι, with συνεβάλοντο as an Inf. of consequence, 'they met to fight,' as 1. 8 ξριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.
 - 381. ὑπέρτατος, 'on the top,' viz. of the heap.
 - 383. ὑψόθεν, 'from above,' i. e. raising it aloft.
- 385. ἀρνευτῆρι, 'a diver.' ἀρν-εύω meant 'to take a header,' from the likeness of the action to a ram butting.
 - 388. Join ἐπεσσύμενον τείχεος.
 - 389. γυμνωθέντα, 'exposed,' in the act of climbing.
 - 392. Γλαύκου ἀπιόντος, with αχος, = 'for the loss of Glaucus.'
- 393. δμωs is only found in this use here and in Od. 11. 565: the Homeric word for 'nevertheless' being έμπης.
 - 394. δουρί, with νύξε. For τυχήσας cp. 1. 189.
 - 398. Formero, 'gave way,' 'yielded to his hand.'
- 399. The Subject to θηκε is τείχος, sc. γυμνωθέν, 'the laying bare of the wall': cp. 11. 584 ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν (sc. the broken shaft).
 - 400. δμαρτήσαντε, 'coming together,' i.e. 'at the same moment.'
 - 404, 405 repeat 7. 260, 261.
- 407. έξλπετο. An ancient variant εξλδετο may be right, since the use of έλπομαι in this sense with the Aor. Inf. is at least doubtful.
 - 411. βηξαμένφ, sc. τείχος, as in l. 418.
 - 416. фаічето, 'showed itself,' 'faced them,' see on 11. 734.
 - 420. ἐπεὶ τὰ πρῶτα, 'when once,' 'from the first moment that —.'
- 422. ἐπξύνφ, 'common,' i.e. hitherto used in common, but now to be divided.
- 423. δλίγφ ἐνὶ χώρφ, 'within a small space,' viz. the ground which was in dispute.
 - 425, 426 repeat 5. 452, 453.
 - 428. γυμνωθείη, Opt. of indefinite frequency, § 34, 1, c.
 - 429. μαρναμένων, governed by ότέφ (to whichever of them).
- 433. Exov is Intransitive, but must be repeated after &s re in a Transitive sense: 'they held on, as a woman holds the scales.'
- χερνήτις, Fem. of χερνής, 'a day-labourer'; formed like γυμνής, πένης, κούρης—words denoting classes. The derivation is uncertain.
- 434. σταθμόν, 'the weight.' ἀμφὶς ἀνέλκει, 'raises, holding them apart,' viz. in the two scales. The Schol. join ἀμφὶς ἰσάζουσα, against the order of the words.

435. deutes, 'miserable.'

436. τέτατο, 'was stretched,' i.e. held with balanced force, cp. 11. 336 ένθα σφιν κατά ίσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων, also 20. 101.

437. κῦδος ὑπέρτερον, 'the glory of the stronger,' i.e. of victory.

446. πρυμνός παχύς, 'thick at the base.'

447. δξθε ἔην. Here the sentence becomes independent, § 57, 4.

452. olivor, hot with dx flos, but an adverb with energe.

454. πύκα and στιβαρώς both go with άραρυίας: the gate was closely fitted and strong. Some join είρυντο πύκα, but this gives a weak rhythm.

456. έπημοιβοί, 'overlapping'; a single bolt (κληίε) was let into

both (emaphper).

457. épecoapevos, 'taking a firm stand.'

459. Caspoùs, 'hinges.'

INDEX TO THE NOTES.

Aorist:

Accusative: terminus ad quem, 1. 322., 5. 291., 6. 88., 10. 195, 268. de quo, 2. 409., 3. 192., 5. 85., 6. 50, 151, 480., 8. 378, 535. of the part affected, 1. 258, 362, 474., 3. 210, 438., 5. 361, 698, 896., 8. 340., 10. 573. of the result of a sentence, 3. 50., 4. 28, 155, 197., 5. 759. of time, 10. 188, 407. Neuter Pronouns, 1. 289., 5. 185, 757, 827., 8. 413., 9. 77., 11. 694: cp. 1. 294., 5. 757., 7. 456. with verbs of knowing, &c., 6. 151, 222, 239., 9. 35. Double Acc., 1. 362., 3. 438., 5. 329., 6. 70., 8. 48., 9. 58, 647., 11. 565. Cognate Acc., 1. 388., 4. 384., 5. 361., 7. 138, 456., 8. 34, 405., 9. 115., 11. 140, 241. άλλά of the apodosis, 1. 82., 8. 154., 11. 796. άλλος, 2. 191., 5. 517, 621., 6. 426. άμφί, 1. 103., 2. 41, 700., 3. 442., 6. 117., 10. 535, 573., 11. 393, 466. c. Dat., 7. 408., 9. 547, 654. c. Acc., 4. 295., 6. 436. άμφίς, 2. 13, 384., 3. 115., 7. 342., 8. 444., 11. 748., 12. 434. Anacoluthon, 2. 232., 3. 79, 211., 4. 433., 6. 396, 478, 510., 7. 296, 418, 433., 8. 186, 269, 346., 9. 359., 10. 224., 11. 626, 833., 12. 294.

of a single action, 1, 02, 168, 201, 216, 331., 3. 37., 8. 85, 108., 10. 182. of completion, 1. 418., 6. 140., 9. 117, 300, 321., 12. 271. of the immediate past, 3, 428. 8. 500., 11. 526; in impatient questions, 2. 323., 3. 428., 4. 243., 11. 407. Gnomic, 1. 218., 4. 160., 9. 509., 11. 114: cp. 9. 413. Aor. Participle, 1. 47., 3. 350, 362, 378., 4. 74., 5. 138., 6. 484. Aor. Inf. with έλπομαι, &c., 3. 28, 112, 366., 5. 288., 6. 285. åπ6, 1. 562., 4. 306, 514., 7. 359., 8. 54, 279., 9. 353, 437., IO. 324. in Composition, 1.515., 2.772., 7. 362., 9. 309, 422, 426, 431. Apodosis, see άλλά, αὐτάρ, δέ: omission of, 1. 135, 580., 6. 150, 382., 7. 375., 12. 69. Article: of contrast, 1. 20, 70, 107, 167, 191, 340, 382, 383, 409., 2. 217., 3. 109, 138., 4. 1, 399., 5. 502, 673., 10. 506, 559., 11. 142, 367, 571. anticipating an Infinitive or Relatival Clause, 3. 308., 5. 665, 715., 6. 523., 8. 7., 9. 309., 11. 186, 467. repeating a Subject, 1. 190, 496., 4. 491., 5. 736., 8. 119, 302. with Numerals, 5. 271., 11. 174. of contempt, 2. 275., 3. 54.

Article: with mutos, 1. 552, 9. 309, 11. as a Relative, 1. 125, 3. 351, 9. 167. irregular, I. II., 10. 07, 231, 277, 322, 408, 497., 11. 763. Asyndeton, 3. 406., 4. 37, 351., 5. 805, 819., 12. 244. Attraction, 1. 263., 2. 73, 113., 4. 341., 6. 411, 529., 8. 219., 9. 39., 10. 281, 416., 12. 276. αὐτάρ, Ι. 133., 2. 599., 4. 542., 5. 485. of the apodosis, 1. 133. aurós, 1. 4, 47, 51, 218, 356., 4. 237, 470, 493., 5. 450., 7. 338., 8. 24, 75., 9. 194, 342., 11. 235, 699., 12. 204, 207. αὐτόθι, αὐτοῦ, 1. 428., 9. 465, 617. αύτως, Ι. 520., 2. 138, 342., 5. 255., 6. 400., 9. 599., 10. 50., 11. 388. γάρ, 1. 123., 2. 803., 7. 73, 242, 328., 8. 147., 10. 61, 127, 424., 12. 326, 344. Catalogue of Ships, 5. 543, 612, 708., 6. 457., .10. 429., 11. 671. Dative: 1. 150, 200, 250, 283., 3. 424., 4. 219, 410., 5. 24, 40, 116, 125, 315, 546, 903., 7. 7, 136., 10. 16, 38, 188, 447., 12. 218, 374. locatival, 1. 189, 482., 2. 285., 3. 16, 212., 4. 95., 5. 40, 326., 9. 303., 11. 58: with a verb of motion, 1. 3., 7. 187, 218., 8. I 2Q. comitative, 1. 528., 3. 168, 193, 194., 6. 243., 12. 28, 207. 86 of the apodosis, 1.58, 137, 194., 2. 189, 322., 4. 212, 262., 7. 149., 9. 509., 10. 181., 11. 268, 409, 412, 714., 12. 145, 246, 375. διά, c. Gen., 5. 503. c. Acc., 1. 600., 2. 40, 57. ci, of wish, 10. 111, 222., 11. 386. with a Future, 5. 350., 12. 59.

εί ποτ' έην γε, 3. 180., 11. 762. εί δ' άγε, 1. 302, 524., 6. 376., 8. 18., 9. 46, 167, 262. evi. 1. 311: with abstract words, 9. 143, 319, 378, 491. = 'in consequence of,' 9. 566. έπί, 5. 101, 178., 8. 507., 11. 45, 630., 12. 252. c. Dat., 4. 178., 8. 529., 9. 482, 602., 10. 48, 304., 11. 261. c. Gen., 3. 5., 5. 249, 700., 11. 546., 12. 82. c. Acc., 2. 687, 765., 5. 355. in Composition, 1. 50, 471., 2. 148., 3. 196., 7. 52, 76, 240, 262, 403., 9. 167, 176., 10. 487., 11. 264. Future, 6. 71., 7. 30. with kév, 1. 139, 523., 2. 229., 12. 227. Fut. Participle, 3. 383. Genitive: objective, 2. 356., 4. 417., 6. 335, 450., 7. 409., 8. 124., 9. 250, 448., 11. 28, 250, 542., 12. 392. partitive, 3. 400., 4. 382., 5. 73, 162, 265., 9. 580., 10. 344., 11. 234, 358, 761. of the source, 2. 397., 3. 100, 7. 63., 11. 306, 318. of material, 1. 470., 2. 415., 5. 6, 544., 6. 331, 508., 7. 409, 9. 137, 214., 11. 667. of space, 6. 2., 10. 353. of place, 9. 219. of time, 5. 523., 8. 470., 11. 601. of *price*, 3. 366., 11. 106: cp. 11. 547. Gen. absolute, 3. 289., 5. 500., 9. 463., 11. 458, 509. with γνώναι, 4. 357. with λαβείν, etc., 1. 197., 3. 78., 5. 310., 6. 45., 10. 505., 11. 258. ቭ, 1. 77., 3. 215, 430., 6. 518., 7. 393-, 9- 57-

ήμέν-ήδέ, 6. 149.

Imitations of Homer. 2, 486... 4. 405, 468., 6. 411, 492., 7. 125., 9. 63., 11. 786. Imperfect: of relative time, 1. 495., 6. 192., 7. 305., 8. 129., 9. 589., 11. 643, 706, 724. with apa, 9. 316: cp. 3. 183., 8. 163., 12. 164. Infinitive: of consequence, 1. 8, 291., 2. 214, 291, 452., 4. 511., 7. 230. 8. 223. 9. 322, 571. 11. 340., 12. 222, 377. as an Imperative, 1. 323, 582., 2. 10, 413., 3. 285., 4. 42., 6. 92., 7. 79, 179., 9. 279. with av, 9. 684: cp. 8. 418. Inf. Aorist, see Aorist. Irony, I. 170., 2. 250., 3. 433., 4. 6., 6. 326, 518., 9. 353., 10. 447: see also Litotes. Kai, 3. 168, 5. 135, 898., 7. 232, 281., 8. 470., 9. 499., 11. 365. of the apodosis, 1. 478. ката, 1. 44, 271, 424, 484., 2. 366., 4. 20g., 5. III., 6. 232., II. 358, 812. Keîvos (predicative), 3. 391., 5. 604: see δδε. Litotes, 2. 393., 5. 31, 218., 7. 199., 8. 513., 11. 502, 539., 12. 225. **μετά**, 1. 48: с. Асс., 7. 228., 9. 54., II. 227, 533. μή, 2. 195., 5. 233, 487., 8. 95, 512., 9. 698., 10. 511. in oaths, Q. 133., IO. 330. with Aor. Imperative, 4. 410. Middle (meaning), 1. 13, 56., 2. 435., 6. 177, 233., 11. 549, 798., 12. 289. Neuter Plural, of cattle, 5. 140., 11. 244, 682, 697. with Singular verb, 2. 36. Nominative: in exclamations, 1. 231, 2. 353, 5. 403, 6. 396, 8. 177., 10. 437, 547. 8, = 'that,' I. 120., 8. 32., 9. 493, 534., II. 439.

8 те, 1. 244, 412, 518., 4. 32., б. 126. 8 TL. 10. 142. δδε (predicative), 5. 175., 10. 434., 11. 347. Optative: (1) in Principal Sentences as an Imperative, 1. 20., 3. 407., 4. 93., 7. 48., 11. 791. of acquiescence, 3. 74., 4. 18. with our dv (in requests), 2. 250., 5. 32, 456. without av or kév, 5. 303., 10. 247, 557., 11. 838. of an unfulfilled condition in the past, 2. 81., 3. 223., 4. 223., 5. 311., 9. 515. (2) in Dependent Clausesof a remote or imaginary case, 1. 64., 4. 263., 6. 281, 452., 7. 42, 340., 9. 141, 245. of indefinite frequency, 1. 610. 10. 489., 12. 428. by 'Attraction,' 3. 299., 5. 215., 12. 220. in oratio obliqua, 10. 398. Order (ὕστερον πρότερον), Ι. 251., 5. 118, 359., 8. 284. in narrative, 6. 159., 9. 529., 12. 141. ойтов (= Lat. iste) 1. 419, 550., 5. 761, 831., 8. 282., 10. 82, 129., 12. 69. бфра, 4. 465., 5. 690., 6. 361. Oxymoron, 5. 164., 6. 168., 7. 241., 8. 525., 10. 496, 515., 11. 100, 241, 502. Parataxis, 1. 4, 10, 18, 134., 2. 122., 4. 443., 6. 148, 192., 7. 421., 8. 1., 9. 118, 144, 334, 345, 593., 11. 127, 233. 596, 643, 706., 12. 203. combined with Anacoluthon (i. e. change from a dependent to an independent construction), 3. 80., 6. 478., 7. 11, 296, 418., 8. 346., 9. 580., 12. 237, 447. Participle; see Aorist. with indefinite subject under-

stood, 2. 234, 291, 709., 6. 268., q. 318., 10. 47. =Imperfect, 3.44, 5.150, 433, 7. 310., 10. 201, 11. 506. Perfect (meaning), 1. 113, 221, 228, 239., 2. 90, 95, 222, 272., 4. 4, 11, 107., 5. 228., 6. 125, 488., 7. 171, 346, 371., 8. 227., 11. 26, 124., 12. 147, 273, 310. περί, 7. 289., 9. 100., 11. 30, 89. in Composition, 1. 258., 9. 321, 449., 11. 100., 12. 322. c. Dat., 1. 317., 5. 566., 8. 86. c. Gen., 4. 46. Play on words, 2. 700., 4. 104., 5. 473, 555., 6. 143, 201., 7. 102., 9. 608., 12. 343. Plural: indistinguishable from the Singular, 1. 14., 6. 168. in concrete sense, 3. 242., 9. 115, 189., 10. 391, 521. of generality, 3. 49., 4., 142., 5. 506., 8. 83., 11. 128, 656. see also Neuter. Post-Homeric: stories, &c., 3. 144, 243., 5. 392., 9. 145, 405., 11. 740., 12. 23. usages, arts, &c., 7. 334., 8. 185., 9. 122., 10. 513., 11. 515, 699. προτί, πρός, c. Gen. 1. 230., 6. 456., 10. 428., 11. 831. πρῶτον, πρῶτα, = 'formerly,' 2. 572., 4. 424., 9. 34. τὰ πρῶτα, 4. 424., 6. 489., 12. Subjunctive: (1) in Principal Sentences of purpose, 1. 137, 184., 6. 340.,

9. 121, 262., 10. 115.

of deliberation, 1. 150., 9. 619., 10. 62. 62., 11. 404. of solemn prediction, assurance, &c., 1. 205, 262., 3. 54., 4. 164., 6. 459., 7. 87, 197., 8. 373., 11. 387, 433. (2) in Dependent Clauses with εί, ὁπότε, &c. (without αν οι κέν), 1. 80, 164, 341., 4. 351., 5. 6. with a Relative, 3. 287., 5. 6. after a Past Tense, 1. 158, 559., 2. 4., 5. 128., 9. 691. τάρ, 1. 8., 10. 61, 424. τέ in general statements, 1. 63., 2. 481., 3. 12., 4. 160, 424., 9. 159., 11. 767. ris, = 'people,' 3. 353., 8. 513. qualifying an adjective, 7. 156., 8. 521., 9. 645. τίς τε, 4. 141., 8. 338., 12. 150. τ6, = 'wherefore,' 3. 176., 7. 239., 12. 9. υπό, 1. 486., 4. 421., 5. 74., 7. 6., 8. 77., 11. 117, 417. in Composition, 2. 781., 6. 17, 19., 7. 188, 217., 8. 122., 10. 212. c. Gen., 4. 423, 498., 11. 259, 417, 842. c. Acc., 1. 371., 3. 371., 12. 263. ύστερον πρότερον. See Order. -b. Case-forms in, used for the-Instrumental, 7. 366. Genitive (ablatival), 2. 794. 3. 368., 8. 474., 11. 351, 493. Dative, 2. 363, 10. 156. Locative, 2. 480., 12. 302. Zeugma, 6. 465., 8. 190, 507., 9. 374., 12. 268, 320.

THE END.

The Clarendon Press. Orford. LIST OF SCHOOL BOOKS.

PUBLISHED FOR THE UNIVERSITY BY

HENRY FROWDE.

AT THE OXFORD UNIVERSITY PRESS WAREHOUSE. AMEN CORNER, LONDON.

. All Books are bound in Cloth, unless otherwise described.

LATIN.

Allen. An Elementary Latin Grammar. By J. BARROW ALLEN, M.A. Fifty-seventh Thousand . . . Extra fcap. 8vo. 2s. 6d. Allen. Rudimenta Latina. By the same Author. Extra fcap. 8vo. 2s. Allen. A First Latin Exercise Book. By the same Author. Fourth Edition. Extra fcap. 8vo. 25. 6d. Allen. A Second Latin Exercise Book. By the same Author. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d. [A Key to First and Second Latin Exercise Books nearly ready,] Jerram. Anglice Reddenda; or Extracts, Latin and Greek, for Unseen Translation. By C. S. JERRAM, M.A. Fourth Edition. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d, Jerram. Anglice Reddenda. SECOND SERIES. By C. S. JERRAM, M.A. Extra fcap. 8vo. 2s. Jerram. Reddenda Minora; or, Easy Passages, Latin and Greek, for Unseen Translation. For the use of Lower Forms. Composed and selected Extra fcap. 8vo. 1s. 6d. by C. S. JERRAM, M.A. Lee-Warner. Hints and Helps for Latin Elegiacs. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d. [A Key is provided: for Teachers only.] Lewis and Short. A Latin Dictionary, founded on Andrews' Edition of Freund's Latin Dictionary. By CHARLTON T. LEWIS, Ph.D., and CHARLES SHORT, LL.D. 4to. 255. Hunns. First Latin Reader. By T. J. NUNNS, M.A. Third Edition. Extra fcap. 8vo. 2s. Papillon. A Manual of Comparative Philology as applied to the Illustration of Greek and Latin Inflections. By T. L. PAPILLON, M.A. Third Edition: Crown 8vo. 6s. **Earnsay.** Exercises in Latin Prose Composition. With Introduction. Notes, and Passages of graduated difficulty for Translation into Latin. By G. G. RAMSAY, M.A., Professor of Humanity, Glasgow. Second Edition.

Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.

[A key to this Edition is provided: for Teachers only.]

By J. Y. SARGENT,

Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.

Digitized by Google

Bargent. Passages for Translation into Latin.

M.A. Seventh Edition.

CREERY. The Commentaries (for Schools). With Notes and Maps. By Charles E. Morerly, M.A.
Part I. The Gallic War. Second Edition Extra fcap. 8vo. 4s. 6d. Part II. The Civil War Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
The Civil War. Book I. Second Edition Extra fcap. 8vo. 2s.
Catulli Veronensis Carmina Selecta, secundum recognitionem Rosinson Ellis, A.M. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d. Cioero. Selection of interesting and descriptive passages. With Notes.
Cloero. Selection of interesting and descriptive passages. With Notes.
by Henry Walford, M.A. In three Parts. I aira Lainon.
Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
Part I. Anecdotes from Grecian and Roman History. limp, 1s. 6d. Part II. Omens and Dreams; Beauties of Nature. limp, 1s. 6d.
Part III. Rome's Rule of her Provinces limp, 1s. 6d.
Cioero. De Senectute. With Introduction and Notes. By LEONARD HUXLEY, B.A. In one or two Parts Extra fcap. 8vo. 2s.
Cloero. Pro Cluentio. With Introduction and Notes. By W. RAMSAY,
M.A. Edited by G. G. RAMSAY, M.A. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
Cicero. Selected Letters (for Schools). With Notes. By the late C. E. PRICHARD, M.A., and E. R. BERNARD, M.A. Second Edition.
Extra fcap. 8vo. 3s.
Cicero. Select Orations (for Schools). First Action against Verres;
Oration concerning the command of Gnasus Pompeius; Oration on behalf of Archias; Ninth Philippic Oration. With Introduction and Notes. By J. R. King, M.A. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
Cioero. In Q. Caecilium Divinatio and In C. Verrem Actio Prima. With Introduction and Notes. By J. R. King, M.A.
Extra fcap. 8vo. limp, 1s. 6d.
Cioero. Speeches against Catilina. With Introduction and Notes. By E. A. UPCOTT, M.A. In one or two Parts Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
Cicero. Philippic Orations. With Notes, &c. by J. R. KING, M.A. Second Edition 8vo. ros. 6d.
Cioero. Select Letters. With English Introductions, Notes, and Appendices. By Albert Watson, M.A. Third Edition 8vo. 18s.
Cloero. Select Letters. Text. By the same Editor. Second Edition.
Extra fcap. 8vo. 4A
Cornelius Mepos. With Notes. By OSCAR BROWNING, M.A. Extra fcap. 8vo. 22. 6d.
Morace. With a Commentary. Volume I. The Odes Carmen
Seculars, and Egodes. By EDWARD C. WICKHAM, M.A., Head Master of Wellington College. New Edition. In one or two Parts. Extra fcap. 8vo. 6s.
Korace. Selected Odes. With Notes for the use of a Fifth Form. By E. C. Wickham, M.A. In one or two Parts. Extra fcap. 8vo. 22.
Juvenal. XIII Satires. Edited, with Introduction, Notes, etc., by
C. H. Pearson, M.A., and H. A. Strong, M.A Crown 8vo. 6e. Or separately, Text and Introduction, 3s.; Notes, 3s. 6d.
Time Calactions (for Schools) With Notes and Mane Ry H I.F.
WARNER, M.A Extra fcap. 8vo
WARRER, MA
Part III. The Macedonian War

Livy. Book I. With Introduction, Historical Examination, and Notes. By I. R. SEELEY M.A. Second Edition. Livy. Books V-VII. With Introduction and Notes. By A. R. CLUER. B.A. Second Edition. Revised by P. E. MATHESON, M.A. In one or two Extra fcap. 8vo. 5s. parts. Livy. Books XXI-XXIII. With Introduction and Notes. M. T. TATHAM, M.A. Extra fcap, 8vo. 4s, 6d. Ovid. Selections (for the use of Schools). With Introductions and Notes, and an Appendix on the Roman Calendar. By W. RAMSAY, M.A. Edited by G. G. RAMSAY, M.A. Third Edition. Extra fcap. 8vo. 5s. 6d. Ovid. Tristia, Book I. Edited by S. G. OWEN, B.A. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d. Persius. The Satires. With Translation and Commentary by J. CONINGTON, M.A., edited by H. NETTLESHIP, M.A. Second Edition. 8vo. 7s. 6d. Plautus. Captivi. With Introduction and Notes. By W. M. LINDSAY, M.A. In one or two Parts. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d. Trinummus. With Notes and Introductions. · Plantne. By C. E. FREEMAN, M.A. and A. SLOMAN, M.A. . . . Extra fcap, 8vo. 3s. Selected Letters (for Schools). With Notes. By the late C. E. PRICHARD, M.A., and E. R. BERNARD, M.A. New Edition. In one or two Parts. Extra fcap. 8vo. 3s. Sallust. Bellum Catilinarium and Jugurthinum. With Introduction and Notes, by W. W. CAPES, M.A. . . Extra fcap. 8vo. 4s. 6d. The Annals. Books I-IV. Edited, with Introduction and Tacitus. Notes for the use of Schools and Junior Students, by H. FURNEAUX, M.A. Extra fcap. 8vo. 5s. Tacitus. The Annals. Book I. By the same Editor. Extra fcap. 8vo. limb. 25. Terence. Adelphi. With Notes and Introductions. By A. SLOMAN. Extra fcap. 8vo. 3s. Terence. Andria. With Notes and Introductions. By C. E. FREEMAN, Extra fcap. 8vo. 3s. M.A., and A. SLOMAN, M.A. Terence. Phormio. With Notes and Introductions. By A. SLOMAN, M.A. . Extra fcap. 8vo. 3s. Tibullus and Propertius. Edited, with Introduction and Notes, by G. G. RAMSAY, M.A. In one or two Parts. . Extra fcap. 8vo. 6s. With Introduction and Notes, by T. L. PAPILLON, M.A. In Two Volumes. . . . Crown 8vo. 10s. 6d.; Text separately, 4s. 6d. Virgil. Bucolics. With Introduction and Notes, by C. S. JERRAM, M.A. In one or two Parts. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d. Virgil. Aeneid I. With Introduction and Notes, by C. S. JERRAM, M.A. Extra fcap. 8vo. limp, 1s. 6d, Virgil. Aeneid IX. Edited with Introduction and Notes, by A. E. HAIGH, M.A. . . Extra fcap 8vo. limp 1s. 6d. In two Parts. 2s.

١

GREEK.

- Chandler. The Elements of Greek Accentuation (for Schools).

 By H. W. Chandler, M.A. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 2z. 6d.
- Liddell and Scott. A Greek-English Lexicon, by HENRY GEORGE LIDDELL, D.D., and ROBERT SCOTT, D.D. Seventh Edition. . 4to. 36s.
- **Liddell and Scott.** A Greek-English Lexicon, abridged from LIDDELL and Scott's 4to. edition, chiefly for the use of Schools. Twenty-first Edition. Square 12m. 7s. 6d.
- Veitoh. Greek Verbs, Irregular and Defective: their forms, meaning, and quantity; embracing all the Tenses used by Greek writers, with references to the passages in which they are found. By W. VEITCH, LL.D. Fourth Edition. Crown 8vo. 10s. 6d.
- Wordsworth. Graecae Grammaticae Rudimenta in usum Scholarum.
 Auctore Carolo Wordsworth, D.C.L. Nineteenth Edition. . 12mo. 42.
- Wordsworth. A Greek Primer, for the use of beginners in that Language. By the Right Rev. Charles Wordsworth, D.C.L., Bishop of St. Andrew's. Seventh Edition. Extra fcap. 8vo. 1s. 6d.
- Wright. The Golden Treasury of Ancient Greek Poetry; being a Collection of the finest passages in the Greek Classic Poets, with Introductory Notices and Notes. By R. S. Wright, M.A. . . New edition in the Press.
- Wright and Shadwell. A Golden Treasury of Greek Prose; being a Collection of the finest passages in the principal Greek Prose Writers, with Introductory Notices and Notes. By R. S. WRIGHT, M.A., and J. E. L. Shadwell, M.A.

 Extra fcap. 800, 42.6d.

A SERIES OF GRADUATED READERS .-

- Easy Greek Reader. By EVELYN ABBOTT, M.A. In one or two Parts. Extra fcap. 8vo. 3s.
- First Greek Reader. By W. G. RUSHBROOKE, M.L., Second Classical Master at the City of London School. Second Edition. Extra fcap, 8vo. ss. 6d.
- Second Greek Reader. By A. M. BELL, M.A.
 Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
- Fourth Greek Reader; being Specimens of Greek Dialects. With Introductions and Notes. By W. W. Merry, D.D., Rector of Lincoln College. Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
- Fifth Greek Reader. Selections from Greek Epic and Dramatic Poetry, with Introductions and Notes. By EVELYN ABBOTT, M.A. Extra Cap. 8vo. 4s. 6d.

THE GREEK TESTAMENT .-

- Evangelia Sacra Graece. . . Fcap. 8vo. limp, 1s. 6d.
- The Greek Testament, with the Readings adopted by the Revisers of the Authorised Version. Fcap. 8vo. 4s. 6d.; or on writing paper, with wide margin, 15s.
- Movum Testamentum Graece juxta Exemplar Millianum.
 18mo. 2s. 6d.; or on writing paper, with large margin, 9s.

```
Movum Testamentum Graece. Accedunt parallela S. Scripturae
    loca, necnon vetus capitulorum notatio et canones Eusebii. Edidit CAROLUS
    LLOYD, S.T.P.R., necnon Episcopus Oxoniensis.
                     18mo. 3s.; or on writing paper, with large margin, 10s. 6d.
The New Testament in Greek and English.
                                                      Edited by E.
    CARDWELL, D.D.
                                                 a 2 vols. crown 8vo: 6s.
                                   An Easy Grammar and Reading
A Greek Testament Primer.
    Book for the use of Students beginning Greek, By REV. E. MILLER, M.A.
                                                  Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
Outlines of Textual Criticism applied to the New Testament.
    By C. E. HAMMOND, M.A. Fourth Edition.
                                                  Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
Aeschylus. Agamemnon. With Introduction and Notes, by ARTHUR
   SIDGWICK, M.A. Third Edition. In one or two Parts . Extra fcap. 8vo. 3s.
Aeschylus. Choephoroi. With Introduction and Notes, by the same
   Editor.
                                                      Extra fcap, 8vo. 2s.
             Eumenides. With Introduction and Notes, by the same
Aeschvlus.
   Editor. In one or two Parts. .
                                                     Extra fcap. 8vo. 3s.
Acceptus. Prometheus Bound.
                                  With Introduction and Notes, by
   A. O. PRICKARD, M.A. Second Edition.
                                                     Extra fcap, 8vo. 28.
Aristophanes. The Clouds. With Introduction and Notes, by W. W.
   MERRY, D.D. Second Edition.
                                                     Extra fcap. 8vo. 2s.
Aristophanes.
                  The Acharnians.
                                      By the same Editor.
   Edition. In one or two Parts.
                                                     Extra fcap. 8vo. 3s.
Aristophanes. The Frogs. By the same Editor.
                                                   New Edition. In
   one or two Parts.
                                                     Extra fcap. 8vo. 3s.
Aristophanes.
                 The Knights. By the same Editor.
                                                      In one or two
   Parts.
                                                     Extra fcap. 8vo. 3s.
Cebes. Tabula. With Introduction and Notes, by C. S. JERRAM, M.A.
                                                  Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
Demosthenes. Orations against Philip. With Introduction and Notes.
   By EVELYN ABBOTT, M.A., and P. E. MATHESON, M.A., Vol. I. Philippic I
   and Olynthiacs I-III. In one or two Parts. .
                                                   . Extra fcap. 8vo. 3s.
Buripides. Alcestis. By C. S. JERRAM, M.A. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
Euripides. Helena. By the same Editor.
                                                  Extra fcap. 8vo. 3s.
Euripides. Iphigenia in Tauris. With Introduction and Notes. By the
   same Editor.
                                                     Extra fcap. 8vo. 3s.
                      With Introduction, Notes and Appendices. By
Euripides.
             Medea.
   C. B. HEBERDEN, M.A. In one or two Parts.
                                                     Extra fcap. 8vo. 2s.
               Book IX.
Herodotus.
                           Edited with Notes, by EVELYN ABBOTT.
   M.A. In one or two Parts.
                                                     Extra fcap, 8vo. 3s.
Herodotus.
               Selections. Edited, with Introduction, Notes, and a Map.
   by W. W. MERRY, D.D.
                                                  Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
           Iliad, Books I-XII.
Lomer.
                                   With an Introduction, a brief
   Homeric Grammar, and Notes. By D. B. Monro, M.A.
                                                     Extra fcap. 8vo. 6s.
Momer. Iliad, Book I. By the same Editor. Third Edition.
                                                      Extra fcap. 8vo. 28.
Homer. Iliad, Books VI and XXI. With Notes, &c.
                                                        By HERBERT
   HAILSTONE, M.A.
                                             Extra fcap. 8vo. 1s. 6d. each.
```

Homer.

Edition.

Edition. In one or two Parts.

Momer. Odyssey, Books XIII-XXIV. By the same Editor.

Odyssey, Books I-XII. By W. W. MERRY. D.D.

Extra fcap. 8vo. 5s.

Editor. Second Extra fcap. 8vo. ss.

Momer. Odyssey, Books I and II. By the same Editor. Extra fcap. 8vo. each 1s. 6d. Lucian. Vera Historia. By C. S. JERRAM, M.A. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 1s. 6d. Plato. The Apology. With a revised Text and English Notes, and a Digest of Platonic Idioms, by JAMES RIDDELL, M.A. 8vo. 8s. 6d. Plato. The Apology. With Introduction and Notes. By St. GEORGE STOCK, M.A. In one or two Parts. . Extra fcap. 8vo. 2s. 6d. Plato. Meno. With Introduction and Notes. By St. George Stock, M.A. In one or two Parts. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d. Sophocles. (For the use of Schools.) Edited with Introductions and English Notes by LEWIS CAMPBELL, M.A., and EVELYN ABBOTT, M.A. New and Revised Edition. 2 Vols. Extra fcap. 8vo. ros. 6d. Sold separately, Vol. I. Text, 4s. 6d. Vol. II. Notes, 6s. Also in single Plays. Extra fcap, 8vo. limp, Oedious Tyrannus, Philoctetes. New and Revised Edition, 2s. each. Oedious Coloneus, Antigone, 1s. od. each. Electra. Trackiniae, 25, each. Sophocles. Oedipus Rex: Dindorf's Text, with Notes by W. BASIL IONES, D.D., Lord Bishop of S. David's. Extra fcap. 8vo. lims, 1s. 6d. Theocritus. Edited, with Notes, by H. KYNASTON, D.D. (late Snow), Head Master of Cheltenham College. Fourth Edition. Extra fcap. 8vo. 4s. 6d. **Xenophon.** Easy Selections (for Junior Classes). With a Vocabulary, Notes, and Map. By J. S. PHILLPOTTS, B.C.L., Head Master of Bedford School, and C. S. JERRAM, M.A. Third Edition. . Extra fcap. 8vo. 3s. 6d. Xenophon. Selections (for Schools). With Notes and Maps. By J. S. PHILLPOTTS, B.C.L. Fourth Edition. Extra fcap. 8vo. 3s: 6d. Xenophon. Anabasis, Book I. With Notes and Map. By J. MARSHALL, M.A., Rector of the High School, Edinburgh. . . Extra fcap. 8vo. 2s. 6d. Xenophon. Anabasis, Book II. With Notes and Map. By C. S. JERRAM, M.A. Extra fcap. 8vo. 2s. Xenophon. Cyropaedia, Books IV, V. With Introduction and Notes.

ENGLISH.

Reading Books.

by C. Bigg, D.D.

- A First Reading Book. By MARIE EICHENS of Berlin; edited by Anne J. Clough. . . . Extra fcap. 8vo. stiff covers, 4d. Oxford Reading Book, Part I. For Little Children.
- Extra fcap. 8vo. stiff covers, 6d.
 - Oxford Reading Book, Part II. For Junior Classes.

 Extra fcap. 8vo. stiff covers, 6d.

Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.

- Breat. A Concise Etymological Dictionary of the English Language,
 By W. W. Skeat, Litt. D. Third Edition. . . . Crown 8vo. 5s. 6d.

 Tancock. An Elementary English Grammar and Exercise Book.
 By O. W. TANCOCK, M.A., Head Master of King Edward VI's School, Norwich.
- Second Edition. Extra fcap. 8vo. 1s. 6d.

 Tancook. An English Grammar and Reading Book, for Lower
 Forms in Classical Schools. By O. W. TANCOCK. M.A. Fourth Edition.
- Forms in Classical Schools. By O. W. TANCOCK, M.A. Fourth Edition.

 Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
- W. W. Skeat, Litt. D. Crown 8vo. 9s.
- Earle. The Philology of the English Tongue. By J. EARLE, M.A., Professor of Anglo-Saxon. Fourth Edition. . . Extra fcap. 8vo. 7s. 6d.
- Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
- Bweet. An Anglo-Saxon Primer, with Grammar, Notes, and Glossary.

 By Henry Sweet, M.A. Third Edition. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
- Bweet. An Anglo-Saxon Reader. In Prose and Verse. With Grammatical Introduction, Notes, and Glossary. By the same Author. Fourth Edition, Revised and Enlarged.
 Extra Cep. 8vo. 8s. 6d.
- sweet. A Second Anglo-Saxon Reader. By the same Author.
- Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
 - I. Selected Homilies of Ælfric. Extra scap. 8vo. stiff covers, 1s. 6d.
 II. Extracts from Alfred's Orosius. Extra scap. 8vo. stiff covers, 1s. 6d.
- Bweet. First Middle English Primer, with Grammar and Glossary.

 By the same Author.

 Extra fcap. 8vo. 21.
- Sweet. Second Middle English Primer. Extracts from Chaucer, with Grammar and Glossary. By the same Author. Extra fcap. 8vo. 2s.
- Morris and Skeat. Specimens of Early English. A New and Revised Edition. With Introduction, Notes, and Glossarial Index. By R. Morris, LL.D., and W. W. Skeat, Litt. D.
 - Part I. From Old English Homilies to King Horn (A.D. 1150 to A.D. 1300).

 Second Edition.

 Extra fcap. 8vo. 9s.

 Part II. From Robert of Gloucester to Gower (A.D. 1298 to A.D. 1393). Third
 Edition.

 Extra fcap. 8vo. 7s. 6d.
- Skeat. Specimens of English Literature, from the 'Ploughmans Crede' to the 'Shepheardes Calender' (A.D. 1394 to A.D. 1379). With Introduction, Notes, and Glossarial Index. By W. W. SKEAT, Litt. D. Fourth Edition.

 Extra fcap. 8vo. 7s. 6d.
- Typical Selections from the best English Writers, with Introductory Notices. Second Edition. In Two Volumes. Vol. I. Latimer to Berkeley. Vol. II. Pope to Macaulay. . . Extra fcap. 8vo. 3. 6d. each.

A SERIES OF ENGLISH CLASSICS.—

- Langland. The Vision of William concerning Piers the Plowman, by William Langland. Edited by W. W. Skeat, Litt. D. Fourth Edition. Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
- Chaucer. I. The Prologue to the Canterbury Tales; The Knightes
 Tale; The Nonne Prestes Tale. Edited by R. Morris, LL.D. Fifty-first
 Thousand. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.

Chaucer. II. The Prioresses Tale; Sir Thopas; The Monkes Tale; The Clerkes Tale; The Squieres Tale, &c. Edited by W. W. SKEAT, Litt. D. . Extra fcap. 8vo. 4s. 6d. Third Edition. III. The Tale of the Man of Lawe: The Pardoneres Tale: The Second Nonnes Tale; The Chanouns Yemannes Tale. By the same Editor. New Edition, Revised. . . . Extra fcap. 8vo. 4s. 6d. Editor. New Edition, Revised. Gamelyn, The Tale of. Edited by W. W. SKEAT, Litt. D. Extra fcap. 8vo. stiff covers, 1s. 6d. The Poems of Laurence Minot, Edited, with Introduction Extra fcap. 8vo. 4s. 6d. and Notes, by Joseph Hall, M.A. The New Testament in English, according to the Version by JOHN WYCLIFFE, about A.D. 1380, and Revised by JOHN PURVEY, about A.D. 1388. With Introduction and Glossary by W. W. SKRAT, Litt. D. Extra fcap. 8vo. 6s. roliffe. The Books of Job, Psalms, Proverbs, Ecclesiastes, and the Song of Solomon: according to the Wycliffite Version made by Nicholas de Hereford, about A.D. 1381, and Revised by John Purvey, about A.D. 1388. With Introduction and Glossary by W.W. Skrat, Litt. D. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d. The Facry Queene. Books I and II. Edited by G. W. Spenser. KITCHIN, D.D. Book I. Tenth Edition. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d. Book II. Sixth Edition. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d. Mooker. Ecclesiastical Polity, Book I. Edited by R. W. CHURCH. M.A., Dean of St. Paul's. Second Edition. . Extra fcap. 8vo. as. Marlowe and Greene.—MARLOWE'S Tragical History of Dr. Faustus. and Greene's Honourable History of Friar Bacon and Friar Bungay.

Edited by A. W. WARD, M.A. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 6s. 6d. Marlowe. Edward II. Edited by O. W. TANCOCK, M.A. Edition. . Extra fcap. 8vo. Paper covers, 2s. cloth, 3s. Shakespeare. Select Plays. Edited by W. G. CLARK, M.A., and . Extra fcap. 8vo. stiff covers. W. Aldis Wright, M.A. The Merchant of Venice. 1s. Macbeth, 1s. 6d. Richard the Second. 18, 6d. Hamlet, 25. Edited by W. ALDIS WRIGHT, M.A. The Tempest. 1s. 6d. Coriolanus, 25, 6d. As You Like It. 15,6d. Richard the Third. 28.64. A Midsummer Night's Dream, 18,6d, Henry the Fifth. 28. . Twelfth Night, 1s. 6d. King John. 1s. 6d. Julius Casar. 25. King Lear. 1s. 6d. Henry the Eighth (in the Press).

Shakespeare as a Dramatic Artist; a popular Illustration of the Principles of Scientific Criticism. By Richard G. Moulton, M.A. Crown 8vo. 5s.

Bacon. I. Advancement of Learning. Edited by W. ALDIS WRIGHT, M.A. Third Edition. Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.

Bacon. II. The Essays. With Introduction and Notes. In Preparation.

- Wilton. I. Areopagitica. With Introduction and Notes. By JOHN W. HALES, M.A. Third Edition. Extra fcap. 8vo. 3s.
- Edition. II. Poems. Edited by R. C. Browne, M.A. 2 vols. Fifth

 Edition. Extra fcap. 8vo. 6s. 6d. Sold separately, Vol. I. 4s., Vol. II. 3s.

 In paper covers:—
 - Lycidas, 3d. L'Allegro, 3d. Il Penseroso, 4d. Comus, 6d.
- Milton. III. Paradise Lost. Book I. Edited with Notes, by H. C. Beeching, M.A. . Extra fcap. 8vo. 1s. 6d. In white Parchment, 3s. 6d.
- **Milton.** IV. Samson Agonistes. Edited with Introduction and Notes by John Churton Collins. . . . Extra fcap. 8vo. stiff covers, 1s.
- Clarendon. History of the Rebellion. Book VI. Edited with Introduction and Notes by T. Arnold, M.A. . . . Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
- Bunyan. I. The Pilgrim's Progress, Grace Abounding, Relation of the Imprisonment of Mr. John Bunyan. Edited, with Biographical Introduction and Notes, by E. Venables, M.A. Extra fcap. 8vo. 5s. In white Parchment, 6s.
- Bunyan. II. Holy War, &c. By the same Editor. In the Press.
- Dryden. Select Poems.—Stanzas on the Death of Oliver Cromwell;
 Astrua Redux; Annus Mirabilis; Absalom and Achitophel; Religio Laici;
 The Hind and the Panther. Edited by W. D. Christie, M.A.

 Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
- Locke's Conduct of the Understanding. Edited, with Introduction, Notes, &c. by T. Fowler, D.D. Second Edition. . . Extra fcap. 8vo. 21.
- Addison. Selections from Papers in the 'Spectator.' With Notes.

 By T. Arnold, M.A. . Extra fcap. 8vo. 4s. 6d. In white Parchment, 6s.
- Steele. Selected Essays from the Tatler, Spectator, and Guardian. By Austin Dobson. . . Extra scap. 8vo. 5s. In white Parchment, 7s. 6d.
- Berkeley. Select Works of Bishop Berkeley, with an Introduction and Notes, by A. C. Fraser, LL.D. Third Edition. . . . Crown 8vo. 7s. 6d.
- Pope. I. Essay on Man. Edited by MARK PATTISON, B.D. Sixth Edition. Extra fcap. 8vo. 1s. 6d.
- Pope. II. Satires and Epistles. By the same Editor. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 2s.
- Parnell. The Hermit. Paper covers, 2d.
- Johnson. I. Rasselas; Lives of Dryden and Pope. Edited by ALFRED MILNES, MA. Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
- Lives of Pope and Dryden. . . . Stiff covers, 2s. 6d.

 Johnson. II. Rasselas. Edited, with Introduction and Notes. by
- G.BIRKBECK HILL, D.C.L. Extra fcap.8vo. limp, 2s. In white Parchment, 3s.6d.

 Johnson. III. Vanity of Human Wishes. With Notes, by E. J.

Gray. Selected Poems. Edited by EDMUND GOSSE. Extra fcap. 8vo. Stiff covers, 12. 6d. In white Parchment, 32.
Gray. Elegy, and Ode on Eton College Paper covers, 2d.
Goldsmith. Selected Poems. Edited, with Introduction and Notes, by AUSTIN DOBSON Extra fcap. 8vo. 3s. 6d. In white Parchment, 4s. 6d.
The Deserted Village Paper covers, 2d.
Cowper. I. The Didactic Poems of 1782, with Selections from the Minor Pieces, A.D. 1779-1783. Edited by H. T. GRIFFITH, B.A. Extra fcap. 8vo. 32.
Cowper. II. The Task, with Tirocinium, and Selections from the Minor Poems, A.D. 1784-1799. By the same Editor. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 3s.
Burke. I. Thoughts on the Present Discontents; the two Speeches on America. Edited by E. J. Pavne, M.A. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 42. 6d.
Burke. II. Reflections on the French Revolution. By the same Editor. Second Edition Extra fcap. 8vo. 5s.
Burke. III. Four Letters on the Proposals for Peace with the Regicide Directory of France. By the same Editor. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 5s.
Keats. Hyperion, Book I. With Notes, by W. T. ARNOLD, B.A. Paper covers, 4d.
Byron. Childe Harold. With Introduction and Notes, by H. F. TOZER, M.A. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d. In white Parchment, 5s.
W. Minto, M.A. With Map. Extra fcap. 8vo. stiff covers, 2s. In Ornamental Parchment, 3s. 6d.
Scott. Lay of the Last Minstrel. Introduction and Canto I, with Preface and Notes by W. MINTO, M.A
FRENCH AND ITALIAN.
Brachet. Etymological Dictionary of the French Language, with a Preface on the Principles of French Etymology. Translated into English by G. W. KITCHIN, D.D., Dean of Winchester. Third Edition.
Crown 8vo. 7s. 6d.
Brachet. Historical Grammar of the French Language. Translated into English by G. W. Kitchin, D.D. Fourth Edition. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
Saintsbury. Primer of French Literature. By GEORGE SAINTS- BURY, M.A. Second Edition Extra fcap. 8vo. 22.
Saintsbury. Short History of French Literature. By the same Author
Saintsbury. Specimens of French Literature Crown 8vo. 9e.

Beaumarchais. Le Barbier de Séville. With Introduction and Notes by Austin Dobson Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
Bloust. L'Éloquence de la Chaire et de la Tribune Françaises. Edited by Paul Bloust, B.A. (Univ. Gallic.). Vol. I. French Sacred Oratory. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
Cornelle. Horace. With Introduction and Notes by GEORGE Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
Cornelle. Cinna. With Notes, Glossary, etc. By GUSTAVE MASSON, B.A. Extra fcap. 8vo. stiff covers, 1s.6d. cloth, 2s.
G. SAINTSBURY, M.A Extra fcap. 8vo. 22.
Masson. Louis XIV and his Contemporaries; as described in Extracts from the best Memoirs of the Seventeenth Century. With English Notes, Genealogical Tables, &c. By GUSTAVE MASSON, B.A. Extra fcap. 8vo. 2s: 6d.
Molière. Les Précieuses Ridicules. With Introduction and Notes by Andrew Lang, M.A Extra fcap. 8vo. 1s. 6d.
Molière. Les Femmes Savantes. With Notes, Glossary, etc. By GUSTAVE MASSON, B.A. Extra fcap. 8vo. stiff covers, 1s. 6d. cloth, 2s.
Molière. Les Fourberies de Scapin. With Voltaire's Life of Molière. By Gustave Masson, B.A. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
Molière. Les Fourberies de Scapin. With Voltaire's Life of Molière. By Gustave Masson, B.A. Extra fcap. 8vo. stiff covers, 1s. 6d.
Musset. On ne badine pas avec l'Amour, and Fantasio. With Introduction, Notes, etc., by Walter Herries Pollock. Extra fcap. 8vo. 2s.

MOVELETTES :---

Kavier de Maistre. Voyage autour de ma Chambre.

Madame de Duras. Ourika.

Brokmann-Chatrian. Le Vieux Tailleur.

Alfred de Vigny. La Veillée de Vincennes.

Edmond About. Les Jumeaux de l' Hôtel Corneille.

Rodolphe Töpffer. Mésaventures d'un Écolier.

Voyage autour de ma Chambre, separately, limp, 1s. 6d.

Quinet. Lettres à sa Mère. Edited by G. SAINTSBURY, M.A.

Extra fcap. 8vo. 2s.

Racine. Esther. Edited by G. SAINTSBURY, M.A. Extra fcap. 8vo. 2s.

Racine. Andromaque.

With Louis Racine's Life of his Father. By GUSTAVE MASSON, B.A.

Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.

Regnard. . . . Le Joueur.

Brueys and Palaprat. Le Grondeur.

By GUSTAVE MASSON, B.A.

Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.

- Sainte-Beuve. Selections from the Causeries du Lundi. Edited by G. Saintsbury, M.A. Extra fcap. 8vo. ss.
- Sévigné. Selections from the Correspondence of Madame de Sévigné and her chief Contemporaries. Intended more especially for Girls' Schools. By GUSTAVE MASSON, B.A. Extra fcap. 8vo. 3s.
- Voltaire. Mérope. Edited by G. SAINTSBURY, M.A. Extra fcap. 8vo. 2s.
- Dante. Selections from the 'Inferno.' With Introduction and Notes, by H. B. COTTERILL, B.A. Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
- Tasso. La Gerusalemme Liberata. Cantos i, ii. With Introduction and Notes, by the same Editor. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.

GERMAN, GOTHIC, ICELANDIC, &c.

- Buchheim. Modern German Reader. A Graduated Collection of Extracts in Prose and Poetry from Modern German writers. Edited by C. A. BUCHHEIM, Phil. Doc.
 - Part I. With English Notes, a Grammatical Appendix, and a complete Vocabulary. Fourth Edition. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
 - Part II. With English Notes and an Index. Extra fcap. 8vo. ss. 6d. Part III. In preparation.
- Lange. The Germans at Home; a Practical Introduction to German Conversation, with an Appendix containing the Essentials of German Grammar, By HERMANN LANGE. Third Edition. 8vo. 2s. 6d.
- Eange. The German Manual; a German Grammar, a Reading Book, and a Handbook of German Conversation. By the same Author. 800, 75, 6d.
- Lange. A Grammar of the German Language, being a reprint of the Grammar contained in The German Manual. By the same Author. 8vo. 3s. 6d.
- Lange. German Composition; a Theoretical and Practical Guide to the Art of Translating English Prose into German. By the same Author. Second Edition 8vo. 4s. 6d.

 [A Key in Preparation.]
- Lange. German Spelling: A Synopsis of the Changes which it has undergone through the Government Regulations of 1880. Paper cover, 6d.
- Goethe. Egmont. With a Life of Goethe, etc. Edited by C. A. BUCHHEIM, Phil. Doc. Third Edition. . . . Extra fcap. 8vo. 3t.
- Goethe. Iphigenie auf Tauris. A Drama. With a Critical Introduction and Notes. Edited by C. A. BUCHHEIM, Phil. Doc. Second Edition. Extra fcap. 8vo. 3s.
- Heine's Harreise. With a Life of Heine, etc. Edited by C. A. Buchhrim, Phil. Doc. Extra fcap. 8vo. stiff covers, 1s. 6d. cloth, 2s. 6d.

- Edine's Prosa, being Selections from his Prose Works. Edited with English Notes, etc., by C. A. BUCHHEIM, Phil. Doc. Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
- Leesing. Laokoon. With Introduction, Notes, etc. By A. HAMANN, Phil. Doc., M.A. Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
- Lessing. Minna von Barnhelm. A Comedy. With a Life of Lessing, Critical Analysis, Complete Commentary, etc. Edited by C. A. BUCHHEIM, Phil. Doc. Fifth Edition. . Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
- Leesing. Nathan der Weise. With English Notes, etc. Edited by C. A. BUCHHRIM, Phil. Doc. Second Edition. . Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.
- **Miebuhr's** Griechische Heroen-Geschichten. Tales of Greek Heroes. Edited with English Notes and a Vocabulary, by Emma S. Buchharm. Extra feap, 8vo. cloth, 2s.
- Schiller's Historische Skizzen:—Egmonts Leben und Tod, and Belagerung von Antwerpen. Edited by C. A. Buchheim, Phil. Doc. Third Edition, Revised and Enlarged, with a Map. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.
- Schiller. Wilhelm Tell. With a Life of Schiller; an Historical and Critical Introduction, Arguments, a Complete Commentary, and Map. Edited by C. A. BUCHHEIM, Phil. Doc. Sixth Edition. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
- School Edition. With Map. Extra fcap. 8vo. 2s.
- Schiller. Wilhelm Tell. Translated into English Verse by E. MASSIE, M.A. Extra fcap. 8vo. 5s.
- **Schiller.** Die Jungfrau von Orleans. Edited by C. A. BUCHHEIM, Phil. Doc. [In preparation.]
- Scherer. A History of German Literature. By W. Scherer.

 Translated from the Third German Edition by Mrs. F. Conybeare. Edited by F. Max Müller. 2 yols.

 8vo. 215.
- Wright. A Middle High German Primer. With Grammar, Notes, and Glossary. By Joseph Wright, Ph. D. . . . Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
- Skeat. The Gospel of St. Mark in Gothic. Edited by W. W. SKEAT,
 Litt. D. Extra fcap. 8vo. 4s.
- By Henry Sweet, M.A. Extra fcap. 8vo. 3s. 6d.
- Grammar, and Glossary.

 By GUDBRAND VIGFUSSON, M.A., and F. YORK
 POWELL, M.A.

 Extra fcap. 8vo. 10s. 6d.

MATHEMATICS AND PHYSICAL SCIENCE.

- Aldis. A Text Book of Algebra (with Answers to the Examples). By W. Steadman Aldis, M.A. Crown 8vo. 7s. 6d.
- Eamilton and Ball. Book-keeping. By Sir R. G. C. HAMILTON, K.C.B., and JOHN BALL (of the firm of Quilter, Ball, & Co.). New and Enlarged Edition.

 **Extra fcap. 8vo. 2s.

 ***Ruled Exercise Books adapted to the above. (Fcap. folio. 2s.)

- Hensley. The Scholar's Arithmetic. By the same Author.

 Crown 8vo. 2s. 6d.
- **Eensley.** Answers to the Examples in the Scholar's Arithmetic.

 By the same Author.

 Crown 8vo, 1s, 6d.

- Donkin. Acoustics. By W. F. Donkin, M.A., F.R.S. Second Edition. Crown 8vo. 7s. 6d.
- - May likewise be had in parts as follows:—
- Book I, 1s. Books I, II, 1s. 6d. Books I-IV, 3s. 6d. Books V-IV, 3s.
- Euclid. Geometry in Space. Containing parts of Euclid's Eleventh and Twelfth Books. By the same Editor. Crown 8vo. 3s. 6d.
- Harourt and Madan. Exercises in Practical Chemistry. Vol. I.

 Elementary Exercises. By A. G. VERNON HARCOURT, M.A.: and H. G.

 MADAN, M.A. Fourth Edition. Revised by H. G. Madan, M.A.

 Crown 870, 105, 64.
- Madan. Tables of Qualitative Analysis. Arranged by H. G. MADAN,
- Maxwell, An Elementary Treatise on Electricity. By J. CLERK MAXWELL, M.A., F.R.S. Edited by W. GARNETT, M.A. Demy 8vo. 7s. 6d.
- Stewart. A Treatise on Heat, with numerous Woodcuts and Diagrams. By BALFOUR STEWART, LL.D., F.R.S., Professor of Natural Philosophy in Owens College, Manchester. Fifth Edition. Extra fcap. 8vo. 7s. 6d.

Williamson. Chemistry for Students. By A. W. WILLIAMSON, Phil. Doc., F.R.S., Professor of Chemistry, University College London. A new Edition with Solutions. Extra fcap. 8vo. 8s. 6d.

Combination Chemical Labels. In two Parts, gummed ready for use.

Part I, Basic Radicles and Names of Elements. Part II, Acid Radicles,

Price 3s. 6d.

HISTORY, POLITICAL ECONOMY, GEOGRAPHY. &c.

Danson. The Wealth of Households. By J. T. DANSON. Cr. 8vo. 5s.

Freeman. A Short History of the Norman Conquest of England, By E. A. Freeman, M.A. Second Edition. . Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.

George. Genealogical Tables illustrative of Modern History. By H. B. George, M.A. Third Edition, Revised and Enlarged. Small 4to. 12s.

Hughes (Alfred). Geography for Schools. Part I, Practical Geography.
With Diagrams. Extra fcap. 8vo. 2s. 6d.

Tables. A History of France. With Numerous Maps, Plans, and Tables. By G. W. KITCHIN, D.D., Dean of Winchester. Second Edition. Vol. I. To 1453. Vol. II. 1453-1624. Vol. III. 1624-1793. each 105. 6d.

Lucas. Introduction to a Historical Geography of the British Colonies. By C. P. Lucas, B.A. Crown 8vo., with 8 maps, 4s. 6d.

Bawlinson. A Manual of Ancient History. By G. RAWLINSON, M.A., Camden Professor of Ancient History. Second Edition. Demy 8vo. 148.

Rogers. A Manual of Political Economy, for the use of Schools. By J. E. Thorold Rogers, M.A. Third Edition. Extra fcap. 8vo. 4s. 6d.

Stubbs. Select Charters and other Illustrations of English Constitutional History, from the Earliest Times to the Reign of Edward I. Arranged and edited by W. Stubbs, D.D. Fourth Edition. Crown 8vo. 8s. 6d.

Stubbs. Magna Carta: a careful reprint. . . . 4to. stitched, 1s.

ART.

- **Wallah.** The Cultivation of the Speaking Voice. By JOHN HULLAH. Extra fcap. 8vo. 2s, 6d,
- Maclaren. A System of Physical Education: Theoretical and Practical. With 346 Illustrations drawn by A. Macdonald, of the Oxford School of Art. By Archibald Maclaren, the Gymnasium, Oxford. Second Edition.

 Extra fcap. 8vo. 7s. 6d.

16 CLARENDON PRESS LIST OF SCHOOL BOOKS.

- Troutbeck and Dale. A Music Primer for Schools. By J. TROUT-BECK, D.D., formerly Music Master in Westminster School, and R. F. Dale, M.A., B. Mus., late Assistant Master in Westminster School. Crown 8vo. 15. 6d.
- Tyrwhitt. A Handbook of Pictorial Art. By R. St. J. Tyrwhitt, M.A. With coloured Illustrations, Photographs, and a chapter on Perspective, by A. MACDONALD. Second Edition. . . . 8vo. half morocco, 18s.

- **Elps to the Study of the Bible,** taken from the Oxford Bible for Teachers, comprising Summaries of the several Books, with copious Explanatory Notes and Tables illustrative of Scripture History and the Characteristics of Bible Lands; with a complete Index of Subjects, a Concordance, a Dictionary of Proper Names, and a series of Maps. Crown 8vo. 3t. 6d.
- ** A READING ROOM has been opened at the CLARENDON PRESS WAREHOUSE, AMEN CORNER, where visitors will find every facility for examining old and new works issued from the Press, and for consulting all official publications.
- All communications relating to Books included in this List, and offers of new Books and new Editions, should be addressed to

THE SECRETARY TO THE DELEGATES,
CLARENDON PRESS,
OXFORD.

London : HENRY FROWDE,

OXFORD UNIVERSITY PRESS WAREHOUSE, AMEN CORNER.

Coinburgh: 6 Queen Street.

exford: Clarendon Press Depository,

Bound at the

Digitized by Google

